

منتخب اللباب

MUNTAKHAB-UL-LUBAB

by

Khawafi Khan

Folios	:	1-220
Subject	:	History - India
Illustrated/Illuminated	:	-
Script	:	Nastaliq
Scribe	:	-
Date of transcription	:	19th century
Condition	:	Good
HL No.	148-A :	Cat No. 592

The second volume of Khafi Khan's Muntakhab-ul-Lubab, containing the history of the Timurids of India from Babur to Muhammad Shah.

The work is variously known as Muntakhab-ul-Lubab, Lubb-i-Lubab لبب, Muntakhab-i-Lubb-i-Lubab منتخب لب لباب and Tarikh-i-Khafi Khan تاريخ خافي خان.

Beginning:

جهان جهان شکر و سپاس افروں از قیاس پادشاهی را سزا است الخ

Muhammad Hashim محمد هاشم, also called Hashim Ali Khan خاشم علی خان, is better known by his later designation, Khafi Khan خوافی خان. His father, Khwajah Mir, held a high office under Murad Bakhsh, and, after that prince's imprisonment and murder, was employment by Aurangzeb. According to Elliot, History of India, vol. vii, p.207, Khafi Khan was brought up in the service of Aurangzeb, and was employed by him in military and political situations. In Farrukh Siyar's reign he was appointed Diwan by Nizam-ul-Mulk, and was subsequently ennobled by Muhammad Shah with the title of Khafi Khan. Morley and several other English historians are of opinion that because Aurangzeb had prohibited the writing of history, the author concealed his work during that monarch's reign, and this accounts for the title of Khafi Khan, *Khafi* meaning "concealed." The fact is, however, that the author did not commence its composition until after the death of Aurangzeb. He took his title from his Nisbah Khafi, derived from Khaf or Khawaf, the district of Khurasan in Nishapur whence he came; hence his name is sometimes written Khawafi Khan خوافی خان.

In the preface the author tells us that the account is brought down to A.H. 1130 = A.D. 1717, in the reign of Muhammad Shah. This date is also given in the preface to the Calcutta printed edition. This seems to be erroneous, for Muhammad Shah ascended the throne in A.H. 1131. In many copies, including the present, events

of A.H. 1133 = A.D. 1720, or even of later date, are recorded *e.g.* -

Fol. 427a. Nizam-ul-Mulk Fath Jang receives Khilat and valuable presents from Muhammad Shah on the 5th of Jumada I, A.H. 1134 = A.D. 1721.

Fol. 429a. Nizam-ul-Mulk lays siege to Hyderabad for the second time, and defeats Mubariz Khan, A.H. 1137 = A.D. 1724 (*not* A.H. 1135 given in the Ms.), and subsequently occupies the city.

The last chapter contains a summary account of events which took place, especially in Persia, from the eighth to the thirteenth year (not the fourteenth, as found in the Ms.) of Muhammad Shah's reign, and ends with an account of Ashraf's death and Shah Tahmas's restoration in Isfahan (A.H. 1142 = A.D. 1729).

Contents:

History of the origin of the Timurids traced from Turk bin Yafis, with a summary account of the ancestors and descendants of Timur, fol. 2a.

History of Babur, fol. 2a.

Humayun, fol. 16a.

Akbar, fol. 29a.

Jahangir, fol. 58b.

Shah Jahan, fol. 101b.

Aurangzeb (without heading), fol. 209a.

Saints of the time of Aurangzib, fol. 336a.

Azam Shah, fol. 339a.

Bahadur Shah, fol. 367a.

Muhammad Shah, fol. 402b.

The work has been edited in the *Bibl. Indica*, by Maulavi Kabir-ud-Din Ahmad, Calcutta, 1868-1874. Very large extracts translated by Prof. Dowson, are to be found in Elliot, *History of India*, vol. vii, pp. 211-533. An English extract by Wm. Erskine, dated 19th December, 1811, Bykula, and comprising the history from Shah Jahan's accession to A.H. 1067 = A.D. 1656, is preserved in the British Museum, Add. 26, 613-14. A transcript of the same, with another extract, extending from A.H. 1070 - 1130 = A.D. 1659 - 1717, will be found in Add. 25, 615-16. A translation, by Capt. A. Gordon, of the earlier part of the second volume, extending from the beginning to the capture of Jahangir by Mahabat Khan and dated Nagpour, 1821, is extant in two copies, Add. 26, 617 and 26, 618-19. For other notices of the work see Morley, *Descriptive Catalogue*, p. 100; N. Lees, *Journal of the Royal Asiatic Society*, new series, vol. iii, p. 465; G. Duff, *History of the Mahrattaas*, vol. i, p. 97; Stewart, *Catalogue*, p. 13; Mackenzie Collection, vol. ii, p. 121; *Bibl. Sprenger*, No. 227; *Ethe, India Office Lib. Cat.* Nos. 396-407; *Ethe, Bodl. Lib. Cat.* Nos. 259-261.

Differences of date and arrangement in the extant copies lead us to the conclusion that there was more than one redaction of the work. Capt. No. Lees says, "No two copies that I have met with are exactly alike, while some present such dissimilarities as almost to warrant the supposition that they are distinct works." Many copies do agree, however. According to Morley, the work consists of three portions,

the first comprising the account from A.H. 932 to A.H. 1067 = A.D. 1525 - 1656, the second to A.H. 1118 = A.D. 1706, and the third to A.H. 1145 = A.D. 1732. Our copy contains the same matter as Morley's second part. It also agrees with the second volume of Rieu. The work, which in the second volume gives the only complete and connected narrative of the reign of Aurangzib, is exceedingly valuable. It is also valuable for the latter portion, in which the author enters into minute details in recording events of which he was himself an eye-witness.

Written in fair Nastaliq, on thick paper, with the headings in red.

Not dated; 19th century.

MUNTAKHAB

UL-LUBAB.

A

148

1091

O.P.L

148 A

116

C. 592

P. No. 3829

pp. 19-20

KHQA D KPH O.P. LIBRARY
Prog. No 3846 (Old Series)
Date..... 19-7-1955..
Section ..Manuscript

چهارم از آنکه در بگویند
چهارم از آنکه در بگویند

فهرست اسامی بادشاهان از ابتدا بر سلطنت اقصی و قریب
در سده نهم هجری که در آن اولاد و نیاوران

۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰	۵۱	۵۲	۵۳	۵۴	۵۵	۵۶	۵۷	۵۸	۵۹	۶۰	۶۱	۶۲	۶۳	۶۴	۶۵	۶۶	۶۷	۶۸	۶۹	۷۰	۷۱	۷۲	۷۳	۷۴	۷۵	۷۶	۷۷	۷۸	۷۹	۸۰	۸۱	۸۲	۸۳	۸۴	۸۵	۸۶	۸۷	۸۸	۸۹	۹۰	۹۱	۹۲	۹۳	۹۴	۹۵	۹۶	۹۷	۹۸	۹۹	۱۰۰	۱۰۱	۱۰۲	۱۰۳	۱۰۴	۱۰۵	۱۰۶	۱۰۷	۱۰۸	۱۰۹	۱۱۰	۱۱۱	۱۱۲	۱۱۳	۱۱۴	۱۱۵	۱۱۶	۱۱۷	۱۱۸	۱۱۹	۱۲۰	۱۲۱	۱۲۲	۱۲۳	۱۲۴	۱۲۵	۱۲۶	۱۲۷	۱۲۸	۱۲۹	۱۳۰	۱۳۱	۱۳۲	۱۳۳	۱۳۴	۱۳۵	۱۳۶	۱۳۷	۱۳۸	۱۳۹	۱۴۰	۱۴۱	۱۴۲	۱۴۳	۱۴۴	۱۴۵	۱۴۶	۱۴۷	۱۴۸	۱۴۹	۱۵۰	۱۵۱	۱۵۲	۱۵۳	۱۵۴	۱۵۵	۱۵۶	۱۵۷	۱۵۸	۱۵۹	۱۶۰	۱۶۱	۱۶۲	۱۶۳	۱۶۴	۱۶۵	۱۶۶	۱۶۷	۱۶۸	۱۶۹	۱۷۰	۱۷۱	۱۷۲	۱۷۳	۱۷۴	۱۷۵	۱۷۶	۱۷۷	۱۷۸	۱۷۹	۱۸۰	۱۸۱	۱۸۲	۱۸۳	۱۸۴	۱۸۵	۱۸۶	۱۸۷	۱۸۸	۱۸۹	۱۹۰	۱۹۱	۱۹۲	۱۹۳	۱۹۴	۱۹۵	۱۹۶	۱۹۷	۱۹۸	۱۹۹	۲۰۰	۲۰۱	۲۰۲	۲۰۳	۲۰۴	۲۰۵	۲۰۶	۲۰۷	۲۰۸	۲۰۹	۲۱۰	۲۱۱	۲۱۲	۲۱۳	۲۱۴	۲۱۵	۲۱۶	۲۱۷	۲۱۸	۲۱۹	۲۲۰	۲۲۱	۲۲۲	۲۲۳	۲۲۴	۲۲۵	۲۲۶	۲۲۷	۲۲۸	۲۲۹	۲۳۰	۲۳۱	۲۳۲	۲۳۳	۲۳۴	۲۳۵	۲۳۶	۲۳۷	۲۳۸	۲۳۹	۲۴۰	۲۴۱	۲۴۲	۲۴۳	۲۴۴	۲۴۵	۲۴۶	۲۴۷	۲۴۸	۲۴۹	۲۵۰	۲۵۱	۲۵۲	۲۵۳	۲۵۴	۲۵۵	۲۵۶	۲۵۷	۲۵۸	۲۵۹	۲۶۰	۲۶۱	۲۶۲	۲۶۳	۲۶۴	۲۶۵	۲۶۶	۲۶۷	۲۶۸	۲۶۹	۲۷۰	۲۷۱	۲۷۲	۲۷۳	۲۷۴	۲۷۵	۲۷۶	۲۷۷	۲۷۸	۲۷۹	۲۸۰	۲۸۱	۲۸۲	۲۸۳	۲۸۴	۲۸۵	۲۸۶	۲۸۷	۲۸۸	۲۸۹	۲۹۰	۲۹۱	۲۹۲	۲۹۳	۲۹۴	۲۹۵	۲۹۶	۲۹۷	۲۹۸	۲۹۹	۳۰۰	۳۰۱	۳۰۲	۳۰۳	۳۰۴	۳۰۵	۳۰۶	۳۰۷	۳۰۸	۳۰۹	۳۱۰	۳۱۱	۳۱۲	۳۱۳	۳۱۴	۳۱۵	۳۱۶	۳۱۷	۳۱۸	۳۱۹	۳۲۰	۳۲۱	۳۲۲	۳۲۳	۳۲۴	۳۲۵	۳۲۶	۳۲۷	۳۲۸	۳۲۹	۳۳۰	۳۳۱	۳۳۲	۳۳۳	۳۳۴	۳۳۵	۳۳۶	۳۳۷	۳۳۸	۳۳۹	۳۴۰	۳۴۱	۳۴۲	۳۴۳	۳۴۴	۳۴۵	۳۴۶	۳۴۷	۳۴۸	۳۴۹	۳۵۰	۳۵۱	۳۵۲	۳۵۳	۳۵۴	۳۵۵	۳۵۶	۳۵۷	۳۵۸	۳۵۹	۳۶۰	۳۶۱	۳۶۲	۳۶۳	۳۶۴	۳۶۵	۳۶۶	۳۶۷	۳۶۸	۳۶۹	۳۷۰	۳۷۱	۳۷۲	۳۷۳	۳۷۴	۳۷۵	۳۷۶	۳۷۷	۳۷۸	۳۷۹	۳۸۰	۳۸۱	۳۸۲	۳۸۳	۳۸۴	۳۸۵	۳۸۶	۳۸۷	۳۸۸	۳۸۹	۳۹۰	۳۹۱	۳۹۲	۳۹۳	۳۹۴	۳۹۵	۳۹۶	۳۹۷	۳۹۸	۳۹۹	۴۰۰	۴۰۱	۴۰۲	۴۰۳	۴۰۴	۴۰۵	۴۰۶	۴۰۷	۴۰۸	۴۰۹	۴۱۰	۴۱۱	۴۱۲	۴۱۳	۴۱۴	۴۱۵	۴۱۶	۴۱۷	۴۱۸	۴۱۹	۴۲۰	۴۲۱	۴۲۲	۴۲۳	۴۲۴	۴۲۵	۴۲۶	۴۲۷	۴۲۸	۴۲۹	۴۳۰	۴۳۱	۴۳۲	۴۳۳	۴۳۴	۴۳۵	۴۳۶	۴۳۷	۴۳۸	۴۳۹	۴۴۰	۴۴۱	۴۴۲	۴۴۳	۴۴۴	۴۴۵	۴۴۶	۴۴۷	۴۴۸	۴۴۹	۴۵۰	۴۵۱	۴۵۲	۴۵۳	۴۵۴	۴۵۵	۴۵۶	۴۵۷	۴۵۸	۴۵۹	۴۶۰	۴۶۱	۴۶۲	۴۶۳	۴۶۴	۴۶۵	۴۶۶	۴۶۷	۴۶۸	۴۶۹	۴۷۰	۴۷۱	۴۷۲	۴۷۳	۴۷۴	۴۷۵	۴۷۶	۴۷۷	۴۷۸	۴۷۹	۴۸۰	۴۸۱	۴۸۲	۴۸۳	۴۸۴	۴۸۵	۴۸۶	۴۸۷	۴۸۸	۴۸۹	۴۹۰	۴۹۱	۴۹۲	۴۹۳	۴۹۴	۴۹۵	۴۹۶	۴۹۷	۴۹۸	۴۹۹	۵۰۰
---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----

۱۲۸

128-A-B

کتاب منتخب الادب
 تأليف الامير محمد علي خان
 كرم بقا بهار السعدي
 از ابتداء صفر و در روز پنجشنبه
 در ماه ذی الحجه سنه ۱۲۹۳
 در محل دارالافتاء بمطابق
 قاعده فقه حنفیه و در منزل
 دارالعلوم دیوبند
 و در روز جمعه ۱۲۹۳

[illegible]

ذوی الاقترام از دور نشدند چون در سلطه سلسله عالی صاحبقران کنیستان بمیان آمده قصر چند از بنان حب و نصب
این خاندان عالی ترا که پیش فخر ترکان والایب ویدار وی تواریخ مقبره کمال خصار خرمین خا در سیدم با عظم بعضی مورخین
اصل بنای ترکان والایب از ترک بن نهشت بن حضرت نوح ع پیغمبر علیه السلام است که ترکان اورا نهشت اعلان نامند و برخی از
مورخین اورا کیومرث و اخذ و کونید از عهد او نمک انداختن و از چوب و کباده خانه ساختن و از جرم چهار پیمان خرگاه بدیدار
و از پوست طایم بهایم لباس دوختن و پوشیدن و رواج نهشت و مجرورایم تصرف و دران بهم رسید و در نیاب اختلاف قول نیز بسیار
نظر آمده بهر حال ابتداء رسم جهانی در ترکستان از نهادن دودست و چهل سال عمر نمود و سلسله هر ترکان ایران و توران و
فران و ایان ترک ترا که بحال بعضی باقی میان می نگار و بدو بنجر میک و دورا عهد رسم بود و بعد فوت بدر بن کبیر ششم و سیم
حک میراث نمیرسید باقی کل سر و کثرت بدختران میرسید بعد که چهار و پنج وسط سلطنت به انجوخان ثانی رسید که اهی پلشیر
که اندر و نازن زهرن فرزند آدم است راه خلاف و کفر اختیار نمود و نذران سلسله و فرزند تو ام بهر سید ندکی را سیمی به
تا تا رفتند و بی رمی را موسوم به مغول نمود و بعد فوت بدر ملک موروثی بر مرد و برادران با لیاقت منت نشد و مغول که به مغول خان بعد
جلوس ملقب گردید و پادشاه عظیم آن گشت در رعیت بروری و ملک داری و آباد کاری نسبت بجد و آبادی ممتاز بر آمد و آبادی
مغلان از دنیا پذیرفت که از عهد غزنویان اکر با پادشاه هم مغل بر ترک و تا یک چشم حتی سید ایران و توران زبان
خاص عام کرد و با ما فی تحقیق لفظ مغل طایفه ترکان همان سلسله خاندان مغل گشت چنانچه در ذکر سلاطین و ملی تقریب ام
مغل که در زمان قدیم با و می نوشتند متصل برمان قلم جاری گشته و سلسله اولاد همان مغلان به بکیرخان و ملاکو و جغتو
و غیره بود که بحال فقیل آن به نگارش می آید میرسد و در بروز اولاد مغلان خانب در کفر ثابت گردیدند که میخواستند نام اسلام
ببخش و روزگار بماند و تا مکانی به هم سپیدان آنها میرسید و در قلع ریشبه مسلمانان کوتاهی نمی نمودند هر که تاریخ ارات مطالعه دارد
میداند که چند کس مسلمان از اهلک خراسان و نواح و سواد اهرات زیر شمشیر قوم مغل آمده القمه مغلان را بهما رسر بود و بعد
بداد و فراخان که از همه کلان و در ملت بران قایم بود بجای بدر فرزند وای کردیده و اوراق سجده تعالی بکرم ایه که بهر پنج
من میست فرزند وی در زالی نمود و در کال جمال و نیک سرشتی و آن طفل تا سه روز شیر مادر و هر دایه که برای او در نخواست
شب چهارم مادر او و نیز در غم فرزند ترک خورد و آرام نموده بود که یکسان بخواب رفت و بستر خواب و بدیدمیکو بدو که شیر
مسلمان باشد بستان لب نخو اهرم گرفت مادر گفت و بعد بدیدان تو نام اسلام از نواح ترکستان بر خاسته طفل گشت

اگر حیات من بخوابی تو خدیو مسلمان شود و الله او و همه ای که بپای تو را بوجدانت خدا و رسالت نبی آن آرد چاره کار نیست
 پس را بنهر داده و در انقاعی آن را که گوشت بد چون در آن زمان رسیده بود که بعد یک سال هم طفل مقرر نموده و بعد از انقاعی سال روزی
 قبل از روی و بدی و بی خرم آمده و بخیر هم بیان آوردند به حکم خدا ان طفل هر که میواریه بود زمان آمده که هم من اعزبت بعد
 او را از موموم شد چون کد بلوغ رسید و دختر عموهای او را بر روی او خوشتر بسیار خلاف ملت که هر دو را خدیو تکلیف سلام
 نمود قبول نمودند با هر دو زن موافقت نشد و دختر سیوم عمو ای که با هم از حور و سالی هم از نو و محبت و از دست کشیدند و
 او بعد از آورد و ندانید او را بر راه رست آورد و محبت زیاد با او هم مانند برود زن و دیگر بر و رنگ برده نزد پدر از غرنگه و تابی
 نموده برده از روی کار بر دست انداخته کار جنگ نصف بیان بد و بر و بر آید و بد و جهان یکام از حرکت و عقب از غرنگه
 که دیده بجای بد نشسته و تمام قبل از آورد و در را با بطنار لطف نزد خود جمع شده گفت هر چه در قبول سلام با من موافقت داشت
 نماید ترک دولت و سلطنت من است و هر که یازد از دایره اطاعت و رفاقت من کشیده ملک و دیگر رود اختیار دارد و الا
 میان من و او بخت نیست که او بد و بسیار را ملان نمود و جمعی را بقتل رساند و بعضی از جدانده ترک ملان اختیار نمود و ندانید و یک
 سلطنت نموده در راج اسلام گوشتید و ملک بسیار سوا ای ترکستان در تصرف او و ده علم جاهای اطراف برافروخت و در اولاد
 او یک سلسله بیکر خان و صاحبقران میرسد و سلسله دیگر به اغزنه منتهی میگردد که صاحب غفلان گفته میشود و چهار سردار اغزنه از بعد
 صاحبقران تباری و در ملک پنج با چهار غزنه خان و در از غفلان آمده و با دستان پراده او در یک شب قتل شد و غزنه خان و اغزنه تباری
 متصل بکدانش خواهد آمد و سلسله دیگر که از فرزندان غفلان سلطنت میکنند از آنها کمال مانده تا عهد ابو سعید مرزانه خاندان غزنه
 و سلطنت میان آورد و در محل دیگر خواهد آمد و سلسله بیکر خان و غفلان و دو دمان میرجو میرسد بعد از نای سلاهی در اغزنه
 که انت باز با تکران و فرمانروایان ترکستان و در سلالت ملت تجوسی و اقتباس برستی افغانند بعد از آن در فریدون
 ملک را به بر سر تقسیم نمود ملک عراق به ابرج سپهر خود و دو اطراف ما و دانه نهر به تورکستان و داد و ابرج بسبب تسلط
 تو خود را برای اصلاح کار نزد تورکستان و تورکستان را بقتل رساند و منوچهر را و داد و ابرج بر نای فریدون برای تمام نمودن
 بد که است و بکشدین و سطر قریبها نشین کردند و میان بود و هم ایران و توران بر ملک عراق و ما و را و انهر تمام ابرج و تور
 برز با بنای جاری گشت و ما و در نای ایران و توران بر ملک از ان عهد در مقامات کلای میان آمدند و منوچهر در نای نامزد و
 و تواریخ دیگر در دست اما حقیقت برادر و بعد سال با تیمور طاش که جد نوزدهم میرجو میشود و منوچهر در پنج تاریخ بنظر نیاید و اگر کسی

بودند و در دوران آنها چون ملت آفتاب پرستی بهر سبب آن مورخان صداقت بیان چنان بر زبان خاطر داده اند
 چون در آن سلسله نوبت اقتدار ملک بر حوالین بهار سپهر بگذرد و زخان که در شجاعت بی نظیر بود رسید از اولاد او علم الاقوام و قهری
 زهره مثل شمشیر در کمال جلال و کمال خدایتی او در جرحه خود بر سبتر راحت نشسته بود و قبل از آنکه خواب بر او غلبه نماید حکم داد و او را
 تا در خون ریشتهای از دجرحه بصورت قرص قیاب ظاهر گشت و در آن حالت که دلمان وی دلبه و دلمان او فرزند و دختر داشتند
 آن مرد گشتند و در همان خود ظاهر ساخت و در همان چند روز از جنس بر و معلوم کرد و بعد وضع حمل سپهر آورد و یکی از آن
 هر سبب نور بر جرح است که چند هم چنگیز خان سب و چند چهارم صاحبقران میبود و او را خود را به فرزند قیاب شهرت داد و او را سلام
 روانه قیاب پرستی بر چوب شتر از سلسله وکیل مطلق استقلال با دستان آن عهد بود و بدو بعضی فرمانروای نمود و تا عهد ملاک علم جهان
 بر او شمشیر نقل نمایند که از سلسله جد و ابای آن خاندان دو برادر بودند برادر کلان و در عالم روایت شده بود که ستاره
 خوششده باین زمین و آسمان نمودار گردیده و شمارهای دیگر از او میباشند و هر ساعت بر روی ششای آن می افتد و توانا
 تمام روی زمین و آسمان را فرو گرفت و برادر دوم نیز همین خواب دید اما نسبت به خواب برادر کلان شش ستاره و روی ششای
 آن کمتر بود و تغییر آن بر زبان مقیران چنان جاری گشت که از اولاد برادر کلان با دستان عظیم ایشان بر سر وجود او و علم سلطنت
 و جهانداری در بیشتر اطراف ربع مسکون بر او فروزد و فرزند او را و سلسله نمایند و برادر دوم که نسبت به برادر کلان کمتر
 ستاره و در نظر او شمشیر افروخته گردیده بود از اولاد او در حکومت و کالت استقلال از مشاییر خانی خوانند که بعد از هر دو برادر
 با هم عهد و جهان بستند که سلطه نصیب هر کدام کرد و در تمام اختیار سلطنت و عهد و کالت خود به اولاد برادر دوم و اگر از او
 چنانچه در سلطنت جنگیزان و صاحب دار سلطنت آنها بر سر ظهور آمد بعد که نوبت جهانداری به سوی چین رسید با و خدا سپهر
 داد که از روز تولد او تا در خشتی ستاره اقبال بود و برادر او را و اسمی به نحو چین شد که از هر طرف جنگیز خان گردید و در سیزده
 سالگی بدو از جهان و ولایت جبات نمود و در همان چند روز و زعم او سوگو چین که دار علیه سلطنت بود جهان بچنان آفرین
 سپرد و نحو چین نام بجای بدو و نحو قایم مقام کرد و بدو بموجب وصیت پدر و نحو قزاقا توایان را که جد نیم صاحبقران میشد و
 ذوالاقتدار سلطنت بود برای تربیت و ادب جهاندار و جنگیز خان بطریق ابلق مقرر نمود و در همان ایام که مراد از
 سینه عهد وصال حوی پند میان روس و مغلان ترشح ملکی و اختلاف تمام میان آمد و هر یکی علم جهانجانی در اطراف گستران
 بر فرزند چنانچه فضل و کمال بهر سبب از آن بخواهد و کمال آن که جنگیز خان توایت قریب داشت و ابتدا در اعانت و جوار

جلوسنایان و کور و کور سلطان

که سلسله عاقبت بجز آن منظر نظر الهی تا زمان قیامت بر صغیر و روزگار بر تخت سلطنت باو بگذاردش بی آرد و ولادت آن نیز برج
 سپهر قنار که بواسطه ششم تراجا نو مان که آتایق جغتای خان از اولاد قاجولی بهادر میر سید شنبه بیست و پنجم شعبان المعظم سنه هشتصد
 و سی و ششم در خط سپهر سمرقند و تابع ماوراءالنهر از طبقه خاقانوں سزادرده و حکومت نکند خاقانوں بیکم اتفاق افتاد و در دهم ماه
 رمضان المبارک سنه هشتصد و هشتاد و یک کسی بنیال از مرغل علی نموده بود و رقیبه الاسلام علی حرکت سلطنت جلوس فرمود
س جو بر سمندر دری با بنای فلک و او کت سلیمان با کتشم که بنوش کج در سینه انگلی و جو هر دو موج ریز جلایل
 فصایل و سی خضایل و علویست و غنای غنم و جو هر شیعت و جلالت آن باو شاه کنیستان از اوقاب جهانها روشن
 تر است چنانچه یکی از شنبه های آن خسرو در باول کتشم که بر صغیر تواجی ثبت گشته بختین سی هزار سب است و جلوس و داخل
 از در آن مورخان صداقت جان خندان به خورمان آورده اند که در سال غریب تسخیر و ملی که میر در بای سندیال سب باکت
 از آب خوب و بنوی و مرزا محمد ولد مرزا جهانگیر بنده صاحبقران در ملتان با جدم سر انجام آمده عازمت نمود و بنوی سید که سبایان مشایخ
 لشکر و طوایف خاص مرزا از نامو افتاب و موالتف شده اند و علانات و یکم علا و بی سروانی که در و اکثر مردم سبایه سبای
 هزار سب سبای و سر انجام و یکم میرزا بختیند و فرمودند که بکشم خود قسمت نمایند و سبای و چندی هر دو سب خراج و اکسیر
 از آن پادشاه کتوشان نظیر آید و با بکشتان سببای و کفار دیگر و در و اکثر کارزار و کفر با و مقابل افتاده و پیوسته علم
 فتح و لغت بر او نیست ضرب مثل کین سالان و روزگار و سر مشق سلاطین نامدار است چنانچه در وقت سی و شش سال قمری ولایت
 ماوراءالنهر و خورزم و ترکستان و عراقین و خراسان و دوز و پشیمان و فارغ من و نادران و کرمان و خور و نشان و توشن تپا
 و مصر و شام و اکثر بلاد روم و بعضی مرزوم هندوستان تا بای تخت و ملی و غیره بضرر شمشیر جهان در طرف نهم و کنیستان آمد
 بسیاری از ملوک و سلاطین و اطراف حلقه بکوت کشیده و بار از طرف خود ملک مشوره را مان سپرده بکاری ساختن سک و خطبه
 نامو نموده ملک شیبی را بجهت کنیستان بی ساخته اگر خوانند بر باقی احوال نهم و ذوالاقبال اطلاع مید و در طر نامو درج است حسن
 عقیدت و کمال خلایق که صاحبقران نسبت با بخت بوده و شهر و شهر ترکت که بسیر و جان خبا که خراج این مبت اکثر و زبان او
 فردا هر کسی شیبی زند و دست ما نیم و دست دامن آل عبا بدست بعد که کسی و ششم سال فرمانروای نموده مقام
 یک سال از مرغل علی نموده برهم خناسال شخصه و هفت انکراف مزاج در طبع نهم و افانی که میر سید و در بلده از آن که از
 بهشت و ششم فرج نیست لوی غریب بخت و سعادت آبا عالم افرات و خط و پند بر سر قند و خون کردید **س** متارای

و آخر سلطه بر ملک عراق تسلط یافته و چهل و سه سال کی باوزن حسن و ترکمان در نواحی ارد و بل محل مرز بنموده به بنجر ملک دارالقرار
 نشانیجهان را بجهان آفرین سپرد **و** مجورستی عبدالجهان مست نماند که این مجورده و حسن مرزا دادوست **پنج عمر مرزا**
طالب نزار عمر شیخ مرزا که سپهر چهارم مرزا ابوسعید بود از سلطه محمد مرزا و سلطان محمود مرزا و سلطان خلیل مرزا و سلطان شاهرخ مرزا
 کلان تر و سال مستمند و شصت و هفت بود که باقیه سلطان ابوسعید مرزا ابتدا کامل را بر مرزا ازرانی و شصت و نهمی کالی را که امرای مس
 اقتدار بود و اقبال و صاحب دارا و ساخته و شصت و هفت و بود و باز در جشن شادی و جشن مرزا باین نزد خود طلبیده و او را که خدا ش
 و ولایت اندجان و آوار خند و غیره که سرحد مغولستان بود باین مرود کند و بدو خود و مقرر نمود و یکی از امرای جهان دیده و کارا
 را از اقبال او ساخت و مرزا در بند و بست و نسخ ولایت اندجان و آوار خند بر تبه جدید کبار بر وجه سابقه مغول را باین مجور از ا
 حدود و بنود و بوشان که باو شاه ترکستان بود چون میان او و لا و جفا و او را ملکی و شمشیر کشی بهر سیده مدتی غایب
 مغلوب شد یک مکر دیدند هر چند انواع جلد و تدبیر و جزایات را را بکار برده ولایت قلعه عمر شیخ مرزا دست نیافت بعد از او
 ناکر بر در سال مستمند و هفتاد و سه و در اندجان که باقی تخت فرغانه است بر تخت جلوس نمود و تا ننگد و تا هر خیزه و پیرام رات
 تقرب خود آورد و مرزا سپاربان طینت و یک سرشت و نکته شیخ و کمال دوست بود با شعر صحبت میداشت و در رسوم مکرر
 و آید و کاری و رعیت پروری و معدلت کستری او را بکار آید که بعد میگرفت و سی و نه سال از مر حجابات بی ثبات ملی نموده و در
 هشتصد و نود و نه که پست و شش سال سر مرزای می نمود و در برام که بگویند فرغانه برآمده و فرج طیران که بوتران می نمود و در اسماحت
 انعامات بر میبندم که شصت و یکم خدای می بران باعث زوال و الی ملک کشنده بود از باور آمد و از صدمه اندام آن خدای
 نهاد و روح پاک انانی نزار و عالم قدس بر دانه و چهار فرزند نامدار و زو ماند مرزا محمد باب و میرزا محمد جاکر و غرضه و کور
 ضنا و سلطه فرودس مکانی بابر پادشاه بزرگان قلم خواند که ذکر سلطه فرودس مکانی محمد بابر پادشاه که بواسطه ششم
تیمور صاحبقران میر سید و بعد تیمور ابداده دلی علم جانی بابر از انکشتن اخبار کشورکنان این نند و ستان و عجم خانی بکشت
 شام قلم سکین رقم رسیده که در زمان قدیم خانبی زبان داد و سلطه ترکستان که مغولستان نیز خوانده از دست مغولان
 که مراد از مغولان و اولاد او شده بوده و بعد از دست سلطان قبا که اکثر بلاد ترکستان نیز در تصرف تیمور ابداده رفته و قدرت
 که از ایام قدیم میان سلسله مغولان و قبا که نبی عمام حکمیکر از علا و الم که دیده بود بعد که مرزا ابوسعید که بر سطح چهارم میر
 میر سید بعد جلوس تخت بر نبی عمام غالب آمده باو شاه مغلوب برادر بود و مستقر گردید باو در بونستان که سلطه استقلال مغولستان

از مایه و تعلقی و پشت و مغلوب بر او بود و کوشیده از خود را ضعیف ساخت و تکلیف سخت از سر نو بمیان آورد و بپوش خان
نظر بر ابله بکند ای کمال و سپهر مرزا ابوسعید دوسه دختر خود و او از انبیا مهر نگار خاتم و در خانه فرزندش بود و او
فرزند محمد با و در سنه شصت و هشتاد و هشت از کتم عدم قدم بعوض و کذا داشت خباثت تاریخ ولادت او که خانی از غربت
نبیت یافته اند اندر شمس خرم زاد آن شیر کرم تاریخ مولدش و آن هم در شمس خرم چون مرزا ابوسعید از جلد باز و ده سپه گردا
چهار سپه را در زمان حیات بر چهار ملک استقر ساخته بود و مرزا ابوسعید یک و در کابل و مرزا سلطان احمد در سمرقند و مرزا سلطان
و چهار قندهار و در بستان و مرزا عمر شیخ و در اندخجان و فرغانه بعده که مرزا عمر شیخ سلطنت رسید و در آن سال نو بهان کل
فرزند محمد با و در نو بهار سلطنت نمود و تا بدو رفت و در زمان حیات پدر امانت اندخجان پیش و در همان سال روح بر حق مرزا
شیخ از بالای بام کوه ترخان عالم بالا بر و از نمود بعد از و و بیعت والد بزرگوار و در سنه هفتصد و یک مرزا محمد با و شاه طوق
ساخته اگر چه کجاء ثبات و واقعات و خطرات که لازم ملزوم که بعد از این بفرودس مکانی و کنو استانی و بنی بریان خمار جاری
مدارنش خواهد پذیرفت امرای نامدار و فرغانه تاج قندهار و فرمانروای بر سر نهاده بطریق الدین محمد با و شاه طوق ساخت
اگر چه کجاء ثبات و واقعات و خطرات که لازم ملزوم که کارزار کار شده اند اگر نیست و در مدت سی و سه سال سلطنت موروثی غیا
و سمرقند و دیگر بلاد و ما و داد انهر و کابل بران با و شاه طوق کشته و آخر مدد چکان و اقبال تیموری و مدت چوپن
ملا و تسلیم روز افروتن که خاصه خاندان صاحبقران است علم جهانمانی از سواد عظیم برافروشت و سکه و خطبه و دیگر را ضعیف ندید
سرمه و بی از سرخ و سفید هندوستان بهشت نشان ساخت اگر چه آنکه گیت خمار را تخریر و شیر احوال خیر مال بخیر و خسته
خصال ذی اقبال معطر فساد و دجله طغیده مطلوب کرد و اما از آنکه بقرب ذکر هندوستان خند فقره از حکایات پسند
و سرگذشتی غریب آن بهانه ارجند که موند انظام حاصل سلسله و پستان صداقت میان در هم کشد و در کمال نصیحت و ا
مولانا محمد قاسم نوشته رفته اند بکارش می آرد و بعضی قوال غریب که مرزا احمد رجفای کاشغری که سده گاه حکومت کاشمیر
و همراه محمد حسین ملک که کانی خود خود و خدمت فرودس مکانی رفیق و اکثر محاربات بوده و نسبت ششم زلفی با شاه داشته
و تاریخ مسیحی بر رسیدی تا بنده نموده و خود و مرج ساخته از راه فرید محبت و اقبال درین خضار زبان قلم خواهد داد و انقص
بعد از شش خبر قرار گرفتن سلطنت فرودس مکانی را که غریب و مدد و از زمان ملک برکت آمد سلطان محمود مرزا خاکی
با و شاه از خضار مخالف و در بد و سلطان احمد مرزا محمودی حضرت از سمرقند لشکر کشی نموده بر باد شاه هجوم آورد و اند

بعضی نوکران محمد مخالف و زبیده به سلطان احمد مرزا پیوستند و قندهاری افسار نمودند و غرضه بر فردوس مکانی تنگ
 کردید مولانا قاضی که از تاجیکان شیخ برهان الدین و عثمان اند جان بود با اتفاق صلاح صواب دید و بیکر همراهی با پادشاه را
 از فرغانه به اند جان بردند چون هنوز سلطه مزاج گرفته بود اکثر نوکران اتفاق و زبیده بود و در صدد در یک صف ایستادن
 نظر بر تاجیکان الهی نمود که دیده به محافل بروج و باره بر و افتد و هر دو مدعی دولت مدد اتفاق اکثری و بیکر مخالفان
 اند جان لنگر قایم اند افتد بعد تر و در فتنی که ایام محاصرت بابت او کشید هر یک بیکر با بی صلح میان آمد احرار الهی سلطان
 راضی شدند تا آنکه بعد اطلاع فردوس مکانی در شکست رفتند بایان بای سپهان و چهار بایان شاد و طوطی و اسب مقتض شدند
 و لشکر بایان مضطر گشته به طوطی و اسب نمودند و برادر دست از محاصره برداشتند و در همان روزی سلطان احمد مرزا ازین
 بی نهایت رنج حیات بر رست و با پادشاه وقت وقت را از دست نداده علیه دست طغانی را قلعیدار اند جان خست و بیکر بدست
 گرفتند که دست است و بعد مقابلت با خود که با سرفرد بایان رود و او آخر با اتفاق وسیع همراهان از مدد فضل الهی بآورد و بیضا شدند
 که اگر بقتل آن برادر و از سرشته شهادت و در جی افتد بطریق مصالحی سرفرد را بفرستد و در آن تر و در وقت نموده بودند
 مورد غنایات که دیدند اسب باری از کفایت باطن را شکوه که چون قلع سرفرد بعد از دو سال آخر به صلح بدست آمد خبری از غنایم
 و تاراج و پشیمانی سپاه کرده بعد از پشیمانی و بی سامانی را دست آورد بر ساشه از پادشاه جدا گشته مفرق گشتند حتی آنکه بعضی
 مردم عده به شل شیل گشتند بهر فراموشی او را عیال آمده بود و ابراهیم یک و خان علی یک که از احرار الهی نامی بود و از خدمت
 پادشاه جدا گشته نزد او رن حسن که حاکم بعضی قلعه آن ضلع بود و با فردوس مکانی نزاع موروثی داشت رفتند با هم اتفاق نموده
 ماده فدا کردند و چهار بیکر مرزا برادر پادشاه را از راه برده به سلطنت برداشتند و به فردوس مکانی پیغام نمودند که چهار بیکر مرزا را
 در ملک است سلطنتی ثابت است احوال سرفرد بفرستد شما در آمده ولایت اند جان را بر چهار بیکر و اگر از مدد شنیدن جواب
 خلاف مدعا مدعی ملک دولت گشته صریح بطل مخالفت گرفته و در کتاب چهار بیکر مرزا متوجه اند جان شدند و پادشاه تو نون خواهر را
 که برای نجات و معقول نمودن آنها فرستاده بقتل رساندند و علیه دست قلعیدار اند جان با اتفاق مولانا قاضی به حکام قلع بر داشتند
 و از شیل بر طلب کمک فرستاده پادشاه را بفرستد از اتفاقات در آن ایام انحراف مزاج فردوس مکانی بفرستد و او را
 قادر بر حکم نمودند و اندک آنکه کوک و توجه انظار نمونستند بر دخت بخت مزاج فردوس مکانی که سرفرد متوجه اند جان شدند
 در کوک منزل اول روز اطلاع فیکد که از پشت را بفرستد عارضه مدیه پادشاه کوک چهار بیکر مرزا نمودند و قلع اند جان از تصرف

قلعه را برآورده مولانا قاضی را قبل رسانیدند که خطبه تمام فرزادها بگویند و غلبه دست بکین اظهار افتاد جان بدر بردند و
 را بقلعه مرغاب که آن نیز قلعی بود و پشت رسیده در آنجا خطبه بجا بگویند و اتفاقاً در آن وقت خوانده درین شهر قدس نیز از طرف
 پادشاه رفت و همراهان رکاب با هم بگریز داشتند بر تپه سنگ تفرقه در جبهت فرود آمدن مکانی انداختند که زیاده از دویست
 سوار همراه پادشاه مانند چاه متوجه شدند و اصلاح موافقت محمد حسن کورگانی کاشغری روزی چند و جوانی بخند ایام رسان
 بسیر کردند و اگر چه جبهت ظاهر فراموش کرده خود را به ایلاق رسانده و قلعه بدست فرزند و بر فاخت محمد حسن بدست آوردند
 اما خارج لابدی زیاده از داخل شدند و از غلبه مواجب سپاه برخی انداختند باطنی حاصل کردند و فایده کمال پادشاه
 عاید گشت بلکه زیاده بشت توشن فاطمه کردید سر کجا بنشیند و حساب توقف و زردین و تهافت کردن بمیر می انداخت
 غلبه غلبه دست طغائی در قلعه مرغاب رسید پادشاه شکر علی بجا آورد و متوجه مرغاب کرد و بدین غلبه دست که در انتظار روز
 بیشتر و اتفاقان نموده که خدمتکاری بسبب غلبه قلعه را سیرده با غارت تمام داخل قلعه ساخت و عدد گذشته ساخته و اتفاق بعضی موا
 قلعه باب و دیگر حصا را طرف نیز تصرف فرود آمدن مکانی در آمد و بجا بگریز از خبر قبیله با اوزن حسن و احمد نیل و دیگر امر خود را قصد
 تسبیح مرغاب رسانده بعد از حمله جمعی از فوج بطریق طایفه برای دفع مدد فوج فرود آمدن مکانی که از اطراف خود را تنه انداختند
 و با فوج مقر تعیین نموده در اتفاقات سلطان محمود فرزاد ازین شنیدن انجمن خود را آمد و پادشاه رسانده با فوج طایفه بجا بگریز
 مقابل افتاد و مردم بجا بگریز را معلوم گشت بر تپه بنید و با دیه عدم بودند چنانچه زیاده از هفت هشت نفر جان نبر کردند
 و دیگر بعضی از فوج بجا بگریز را فرود آمدن مکانی رسانده و بعضی باعث تفرقه باقی فوج بجا بگریز را کرد و بدو دست از امر حمله برداشت
 طرف اند جان مرا حجت نمود ناصر ملک را که وقت غریبت قلعه مرغاب قلعه را ندانند جان کرده و دیگر بجا گذاشته بودند از شنیدن خبر
 مراجعت بجا بگریز را انکاهی در مخالفت داخل شدن بروی عزرا بت و عرض داشت بخدمت پادشاه بشهر طلب سپردن قلعه را رسان
 فرود آمدن مکانی بسیرت تمام خود را رسانده و بلا مخالفت فتح و فرود آمدن داخل قلعه اند جان شدند و عیان بدست تمام نظر برت دیده اقبال
 پادشاه خجسته و تمام بر یکی طرفی خود را اختیار نمودند ناصر ملک و دیگر مواخوان همراه او را امور و غنایات ساختند و در میان
 فرصت بود اقبال تیموری و تفرقه اعداد از انکال و خانه تصرف او بیای دولت روز از فرزند آورده متوجه گشتی شدند و بعد از
 خنجر و از اوزن حسن انان خواهند اواره داشت و با بگریز و دیگر مرغان او بسبب پذیرفتن تقبیرات معسب و عیال
 شرف اندوز ملازمت گشت و عرق خجالت و ذمات باستین عفو پاک نمودند درین اوان اکثر افراد همراهان رکاب که جنبه

بدو تاج انجمن ملک مرام بود و بدین خبر رساندند که اکثر اموال و اسباب دولت و امان را بعد از شجر قلعه اند جان و فضل آوردن قاضی انجمن
 متصرف شده اند و با خود دارند اکثر کسبان امان یافته اند و دستبرد ساختن مال عصب جعفر دارند فرمودند که هر کس بر وجه اموال
 خود بر جانب باشد بشرط انبات شرعی و عربی است تا بدین مغلان از حکیم اطلاع دهد از سر نو از ده کشته شده از اطاعت تاق و اتفاق و در بند
 با اتفاق احمد قتل چهار هزار و پست ماب و دیگر علم شورش برافزیده متوجه شجر اند جان کردند و بدین قاسم خان نوچین را برای تپه انجمن
 متصرف نوچین فرمود و بدین جنگ که مکرر نامه قتل میان آن قاسم خان و زبیت یافت و اکثر امر او نزد بکان باو نه اند جان
 خود را بر طبق اخلاص گذاشته شمار کار و بیعت نمودند و بعضی زخمی شدند و سیر کردند و بدین احمد قتل را بقوت تمام حاصل کرد و بدین تاق
 و شجر اند جان نگار برده اما فایده نداد و کینه در محاصره کوشیدم اوقات و ادم ضایع ساخت با کوشش و زحمت که سر نوچین و بعد
 کرد و دوس مکانی کار را در محاصره رود و داد و بیدار کرد غالب و مغلوب کردند و بدین در بعضی خبر رسیدن سلطان محمد مرزا با بیعت بر سر رود
 جبار بگویند مرزا چهار کشته اند و قتل کاشان را محاصره نمودن شش رجه از شش این خبر فرود دوس مکانی با وجود شش مهر که
 قطرات مطرات بخیر و بدین خود که دیده می بارد متوجه نظر طرف شده لشکر کوکی را به زبیت داد و بدین علی دوست و قهر علی که بموافقت وضع کرد
 دل و زبان شان موافقت نمی نموده میان آمده و ارمی علی در سرط و زبان آوردند که ولایت اند جان و توابع او که بدین
 کشته و سنانی تعلقی بدین و از آب محمد تا خسی بهر از چهار کشته و اکثر اند جان بدین مصالح بشیر لیکه ازین جهان گذرانند و شش
 و مرزا چهار کشته احمد قتل آمده فرود دوس مکانی را دیدند و سیران هر دو طرف از آن کشته چون علی دوست از راه قرب عتبات
 بادشاه خود را به تپه با امر او دیگر هم چنان خلاف قاعده سلوک مرید است و اکثر از و رنجیده جدا شده بودند نزدیک بود
 خلق عظیم در جمعیت ظاهر و باطن تپه رود و دوس معنی بر حضرت بادشاه ظاهر گشت و از راه خط کشی ملاضر جانانی مالی
 علی دوست را مضمون از خود جدا ساختند و آن حق شناس بدین اسامی بقاعده اول خود را نزد احمد قتل رسانده در جد
 مرزا چهار کشته قرب باز به بهم رسانده در خواست داده شد و فدا و سر نوکر و در بعضی از اثر باطن حضرت به اجل علی دوست
 و در همین اوان خبر رسید که ششانی خان جوینی از یک که ازینجی احکام بادشاه از فرمانروایان بعضی ملا و نوران
 و مدعی دولت این و دومان ابدینیا در جگر که نوکران جد فرود دوس مکانی بود و نجار را به شجر در آورده و مهر فرزند را
 به ترک یک مادر سلطان علی حاکم انجمن متصرف خود آورد و حضرت فرود دوس مکانی از راه ترس جوهر جدا داد و تپه بهر حاجت هم
 جا و همه وقت خاصه این خاندان خلافت تن است کما طر آوردند که هنوز ششانی خان در سر فرزند خارج گرفته و

مردم اینی بوقت پذیرفته خود را که کم و کثیر با برسانند که هست برین فریت مراد نسبت با جمعی از رفتاری و نادار جانما که در آن زمان
 مردم و جانما که تا از انتخاب نموده بودند از راه دشوار که از غیر مشهور برانهای درجه آن واقف کار مراد بسیار کرده و بطریق ابلغا بعد از این است
 آدم بسیار که وقت رسیدن کعبه سمرقند از فطرات با همواری راه زیاده از دولت و جمل فقر در رکاب طغر اشکاب نموده بود
 خود را نزدیک قلعه سمرقند رسانده از روی کمال احتیاط در آخر شبهای تاریک در کعبه رسیده قابوی وقت باقیه آخر شب وقت شام
 شیر خور که نور بعد از نیمه و کند فضل ربانی جانما بری نمود از طرف غار عاشقان بالای فصل برآمده بدو راه فیر و رسیده
 بغیر از وی داخل قلعه کرده قصد ترخانرا که کاشان در واره بود با همواریان او و خواب مرکب هم بخوش بودند که کثیر برادر جانما
 خواب سید باقی رفتاری جانما را که برقی کرد و برهم رسیدند و یکی از آنها خرمجانی واقف بدینی فرسید از راه در واره
 اندرون طلیده با اتفاق مشهور و آمده قبل از آنکه آن اجل رسیدن بخیر و دشمن مردم منهد که ازین خروده وقت افزای ناگهانی بگریختند
 و سر و شمع غیبی بکوشید که رسانند از هر طرف کوه و باران و موافقان جانما که خیم بر راه این خروده روح بود و در کوه
 که در جوق جوق رسیده بپادشاه بویست و رفیق گشته و سر و شمع غیبی بکوشید که رسانند از هر طرف کوه و باران و موافقان جانما که خیم بر راه این خروده روح بود و در کوه
 واقف سبانی خبر و گشته با جمعی از آنکه آن خود را از قلعه سمرقند رسانده مراد بسیار دشت ناگهانی کرده و نزد شهبانی خان که در آن
 نزدیک بود رسیده بران با جراح اطلاع داد و با بخت و بخت هزار سوار جراح و نقد سحر و جادو در قلعه رسیده بعد که در آنست که گاه
 از دست رفته مردم قلعه و شهر هم خواه پادشاه اند و دست از می خورده بر شمشیر بخت نمود و اعیان و اکابران سمرقند سعادت اندوز
 ملاقات کشورستانی که دیدند بر خیمه نشاندان اعیان بدید ظاهر است که چنین تسخیر بدین تدبیر و حرارت چنانکه درین زیر کنند
 بعد از اینی شهبان بخت تقدیر ربانی موافق بی افتد و قص از تأییدات ربانیت که همه شام حال دو دمان میر تیمور صاحب قران
 که دیده و نادار آخر زمان از خواهر که دیدند شهبانی خان در کوه و آوری سبانه و فکر ملا فی طرف می نشست و قابوی
 توارک بی یافت فردوس حکما فی نیز در تدبیر آوردن آن بداندیشم در ما و داد الله بود تا قدری از لشکر شمع کشیده خود و
 جمعی از کنگران اطراف خود هم آورده شهبانی خان هم او هم اول رشتان پشت که حکمی خود را برای تسخیر خرابی نواحی فرستاد
 رسانده بود و مقابل و مقابل نمودن چون مردم که یکی استقامت نور زیدند و مغفلان رکاب شستری طریقه قدیم را کار فرمودند و در قلعه
 تمام و لشکر حضرت راه یافت کار بجای نرسید که تا رسیدن پادشاه بدو راه قلعه زیاده از پادشاه شام خروده نفر در رکاب رسانند
 و با همان معده و چند داخل سمرقند شد و بخت نفر ابر عده و جمع کثیر از همواریان در آن کار را رها کردند و شهبانی خان از رفتن

دست برداشته با مصالح قلعه کی خود را رساندند و با همان معد و چند داخل شهر شدند و در روز نهمه قتل و کشتار
بمان آمد و راه رسید غلغله شد و در دیو چهار ماه امداد می کردند و خیره در قلعه بود و با خبر رسید مخصوص گاه و دانه چهار
که از سابق در قلعه بوده قدری که مانده بود زود در و تمام آورد و نمکی ذخیره یکی کشید که گاه کوزن زعفران بهر سیدن سحر کرد و دانه
بگانی میسری آمد اکثر اسبها را بدو ج ساخته بگشت آن فوت لایموت خودی ساختند و گوشت حلال و حرام فرق ناموده بدان جمع نمود
غنیمت می نوشتند هر چند که فردوس مکانی برای طلب ملک اطراف سلطان خراسان و قند در و غفلت آن نوشته فایده عربت کرد
و عزم عربت نک کرد و یک ناچار نظر حفظ جان در او ابل سند مقصد و هفت وقت نیم شب بر فاق خواب او ایستاد و در غره که زیاده از
صد نفر رفیق نشاند از قلعه بر آمدند و مایه و بدو توکل الهی و قدم سعی با دیوهای راه تا شک کرد و دیده و خیمه حضرت باطنی کرد
حضرت که حافظ حقیقی لغها بمان آموخته همراه توانستن گرفت هاسخی ماندند و تبرق شبانی خان در آمدند و در زجا کبر مرین با جبر
اطلاع یافته خبر بدید خود را بخدمت برادر رسانید و احمد تیل و قزاقان نمود و فردوس تیا سنگ رسیده مهان سلطان محمود
کردند و وزیران بعد تقدیم قیافت مکان برای ماندن و موضع برای حرف فاضل گذاردن بستان بجهت پادشاه مقرر نمودند
تقاضای وقت مدت در آنجا بسر برده و درخواست استداد نمود و سلطان محمود خان با اتفاق برادر بطریق که یک آن وقت کن
تقدیم خبر و غایت که در تصرف احمد قبل بوده آمده محاصره نمودند احمد قبل از اطاعت سرحد بهر فایده و مقابل پرداخت و رنجاست
شبانی خان خود را رساند و جنگ عظیم و در محبت و خدمت و فقه بهم کارزار و صاحب روداد و تقدیمات زیاده که بگذاردین
آن برادر و بطول کلام ملالت انجام میسر کرد و کشیدند تا آنکه سلطان سلاطین محمود خان سلطان احمد خان بقدر که دیدند شکست
بکامل ملازمان پادشاه عاید کرد و دوما شکست بر سر سباب و انتقال برادر و تبرق شبانی خان در آمد و فردوس مکانی خود
مبغلتان رساند و شبانی خان نظر بر حقوق قدیم که وقتی توکر و حکوم بدید برادر و برادر بود آنها را در خص نموده ملک شیر با آنها
و حضرت تقدیم زیاده از صد مات و ثبات لیل و نهار در درگاه مردم در آنرا که اگر خواهند بر تفصیل آن اطلاع یابند و جوع
ما بر نامه نماند که بدید بعد نگارش از هواداران باراد شیر مند و ستان متوجه کابل گردیدند چون عبور سرحد بدشتان
که تعلق خیمه و شاه بدو جوان این خاندان داشت افتاد چون ایام در تصرف سابق با اتفاق تقاضای ایام عبور خیمه و عاای مقام جلعه
خبر و شاه عاقبت تبااه افتاده بود و ملا متوجه حال خدمت گذاری و هماننداری گشت بلکه خلاف اب بر کان نیک سرشت عاقبت
باراد بداندیشی و قصد فاسد که سب فردوس مکانی بر مانی الضمیر و اطلاع چشمه بدید بر از جنگ استنجات یافتن غنیمت و نیت این

و در وقت که با یک اتفاق همان آن مجموع اتفاق کرد و بد اگر چه اندک خود در میان و صلیب خسرو شاه معتمدان یکبار با یکدیگر را بدید و تقصیر
 گذشت که خداوند از بی برکتی و خدمت حاضر گشت اما حضرت از ملاحظه آنرا بعضی را نمی آید و اگر از چنین چنین او بدید و با او را و او را
 دولت او که از او زده خاطر بود و در خدمت زد و در میان آنجا در عداوت و از او جان بخشی خود و نمودند و از آنجا قصد مقصد
 میزبان نمودند و آن گشت طالع و قتی خبر داد که کار از دست رفته و سوا آنکه فرار نماید که فرار آید جایزه کار زنده است و نهار است
 هر خانه آن گشت و دل از ملک و دل عیال بر داشتند و با چند نفر معدود و او را در دست ناکامی کرد و بدید و شاه عدو مالک در آن ایام
 در کمال بی سامانی بود و فصل ای را تا حال خود و بسته است از خزان و جوهر و طوایف سپاه و سبب قابل همراهی و دشمن بود و تصرف
 و در چهار هزار نفر خسرو و قتی شرف اند و در سعادت رکاب گشتند و از آنجا متوجه کابل شدند چون نزدیک کجالی کابل حضرت عیال
 نظر اهتمام کرد و بدید و مقیم نام دالایع ملک مرزا عیال حضرت که بدید و عیال ارشد کابل را تصرف آورد و حکومت آنجا می نمودند
 خبر نزول بابت قیامت حصار ریست و حیدر و در دست و پای لا حاصل زده بازماند و خسته با بدید و تقصیر و قتل و از آن
 حضرت که کشته شد و بی سر و چون و برانی و برکت بی زبانه کابل رعایا و سکه آن ملک راه یافته بود آن تعمیر شهر و دلهای شک و آسای
 ملک بر و اخذ و در همان ایام که سال صد و یازده و عری شد حضرت عریم که کابل را حصار خانم دالایع ماحده پادشاه بر و
 عداوتی شد و در بین سال حکومت غزنین را یکجا یکدیگر که در مدت شد و بدید و شرط و طاقت کابل آورد و بود و فرمودند و بدید
 جهانگیر مرزا غزنین چون آنوقت فراخ بطبع مبارک پادشاه راه یافته بود و در بعضی خبرهای خوشی اصل یکجا یکدیگر مرزا رسیده بود
 تحقیق خود را بطریق ابقار از غزنین کابل رسید و بدید و بعضی خلاف مرضی خود و سوار کابل را بطور آمد و باز ما مور بر تن قتل ما مور خود
 در همین آوان از رسیدن خبرهای مختلف فال اکثر از طرف خراسان هر خبر بر تقصیر آن برداشتن از سر نشد و اخذ و در آن
 نسب نوبه پادشاه مان بلا شکری که با خود نداشتند و بر و فرود کرد و در همان ایام خبر حاکم جهانگیر مرزا ازین گفت و برای
 فانی بر و عداوتی باز از سبیل رسید و ما مرزا را خبر داد که در بخش آن گذاشتند و بدید و در آن روز و دی که شبانی
 شکست یافته شد و حضرت رسیده بود به ایالت غزنین مقصد و مرض فرمودند و در این آوان شاه ملک و محمد ملک که هر دو را و
 از او را و منصب کرد و از غزنین در قندار بود و بدید و سبیل از یکدیگر و سبیل فانی شک آمده و حضرت مقام نوبه از طرف
 سپردن قتل سبب قرب جوهر نمودند و در دوس مکانی تشریف بردن سمت خراسان را بدید و خبر قتل و از او را و بدید
 الفو بگشتند چون نزدیک قندار رسیدند آن هر دو را و از راه خود شنیدند که کار به نزاع و محاصره انجامید و در آن

برآمد بعد معاویه و معاویه که از طرفین گشته و از حج کرد و بدیدم و دو برادر از بیت خود و ما خود را قلعه رساندن خواهشید و از صدقه شمشیر
 بهادران کشورستانی خود را بر زمین و او را رساندند خود و مکانی فتح و نصرت داخل قلو شدند و او از سر نه نهید و هشت قلو کرد و در آن شکوه
 قندار تصرف او لبای و دومان در آمده خزان و شک و اصلاح جنگ قابل رکاب نصر شتاب ای که بود و تصرف او و در قلعه بهر آن
 جانداران عام و تقسیم نمودند قلع را با صحران که از زمین برای رفاقت خود را بر رکاب رسانده و تسلیم نمودند بعد مراجعت حضرت
 شاهنشاه خبر یافت و با فوج خود و شاه قندهار شتاب برداشت ناصر منرا سبب عدم ذخیره و اتفاق بهر آن و تمام شدن از
 اصلاح جنگ ننگ آمده حقیقت کجاست بادشاه معروض داشت و بعد در یافت مرعی که سفر خراسان مرور و منظور نظر بود و
 از دست قلع بر دشته خود را بخواه رسانید چون سبانی بعد از فتح قندهار طرف خراسان شتاب شاه بک و محمد بک خود را
 رسانده بکامره قلع بر دشته در اندک فرصت تصرف خود را کرد و در همین ایام فرخنده انجام که زد و دس مکانی برای سرانجام
 ضروری لکهای شریف آورده بود و در نزد در طالع محمود و وساعت مایلون از نهانی که عدم بعرضه وجود قدم گذاشت و تاریخ
 ولادت باسعادت او شاه خیر و ز قدر که مراد از سر نه نهید و سیر ده جری بند یافته اند در همین سال خبر شورش افغانان به دست
 و حضرت متوجه شد و نفره بدسکال گردیدند در بحالت مغلوبه از یک فرصت بکامه تازه یافته و در غیب بادشاه عبدالرزاق بک
 بن النعمان بک را بدعوی ارث خسرو شاه از راه برده در کابل سلطنت بر دشته چهار چهر از سوار فراموش کرده و در دزدی
 خربت از یک در شک بادشاه شتاب یافت خان بکامه نفره در فوج رو داد که اگر از بهر امان و لشکران و دندان
 بعد از عذر آفرین خبر گرفتن فرزندان راه کابل اختیار نمود کار کجای سید که زیاده از با باند سوار در رکاب بادشاه غانده باز
 تباراج رفت با وجود جان برهم خوردن فوج و تلف جمیع اصلا نفره و در حصول آن کوه تکلین و در غار راه یافت و همت بر
 دفع آن مایه البسته خود را به بکامه و آن تیره خجانبه کار رسانده چندین شمشیر زد که خطراتان بر سر کارهای رستم
 و استان کشید و تقسیم خود بعد از چندین جمل مرده از آنکه در برابر بیلداران صف بر ما مقابل افتاده بود یکبار بقتل و معان
 خج بیلوان نماند که هر یک را معرکه ارای نرم سفند یار و در اسبابه توان سر و مقبل آن امر انست و علی بک شکوه
 محمد علی سبانی و نظر بهادر از یک و یعقوب شیر بک و عبد الله صفه تنگ مقابل شدند و کار را در نمودن اتفاق افتاد و
 شمشیر آید و سر و کلاه و سر سیر نکار و کز زینل الکهار بهر طریق قطار بهادر العوار و سوار و چون این خج بهادر نامی
 باقی ماند و باعث ثبات قدم همان و بهرمان و بک بود که گشته گشته نهیمت شامل آن طبعه بکمال گردید و عبدالرزاق

بجای و جب ریاست خود را که مکرر آمده و مالدونف اگر دیده بود که فخر بجهت اهل کشت چون ولایت خسرو شاه بدست از بلقان قیام
 و مردم پیشان اطاعت کشتن نمودند و در هر کوشه و کناره واری و علم شاهی بر فراخت شهر نام مجهول السی در بقی و در بدین
 قوتی از اکثر سلطانین انظر که در نزد کاتبی سرکن فراسر مایه ملاطی کلام و نشتند با خضار می برادر و کاکا بجای رسید که شبانی خان
 خود را با فوج زیاد از قبا که از طرف ما و راه الله آورده بود و بسیر حد شکم قلم و زنده دو دکان خست روی معطوفی و بر کزنده خاندان
 و صفوی شاه اسماعیل صفوی رساند و از بلقان دست نطاول در آن نموده متعرض حال مال و عیال سادات و قزلباشان و رعایا گردید
 شاه اسماعیل الحجازی زبان فهم ادب دان نزد شبانی خان و ستاده بنام القیام بدر نصیحت از پیشتر بربیع ارادت فاسد
 و مردم آزادی نموده و مکتوب محبت سلوک و نشت شبانی خان از طرف دستنی رباست در جواب نوشت ادعای پهمانداری
 ترا غیر بد خصوصاً ما با هم سلطت موردی داریم و عصا و کلکول خستاد که ارادت بدست نشت شاه اسماعیل در جواب نوشت که
 چون سلطت هر دو جهان و قصر مرد و سر بر خور و مترو که با و احدا و است ترا با ما همسری نمودن یا نه است اگر سلطت بارت
 بودی از شدادیان و کین بیان و جلیک زبان تو غیر سید و جبر و دو کی با قدری بنده فرستاد که در کوشه حمل نشت لکباری
 نشت مغول شمس با در بر زم زرم حاضر شوند و کلمه از زبان دود و و القهار حیدر کرد و معرکه کار را رفتند تا بنیم **ه**
 به بنیم از بر بزرگی که است و ما را رسیده و ان از وقت نام ملا توقف و سعت فرصت به مخالف نداده و سوار شده معصومان غنیمی
 شبانی را از سر راه تا حینگاه بر داشتند خود را مقابل آن برگشتند نشت رساند اگر چه در تاریخ نوشته و دست که همراه
 شبانی خان از لک سوار که خود را صاحب شیدی نوشته که چون گمان رهنی شاه ایران ندانست و فوج خود را برای
 ضبط ملک خراسان جایجا تعین نموده بود و وقت مقابل با پشته از دست و خمدار سوار نموده بود و همزمان به وزارت
 جنگ در آن رود نداده و شبانی خان از راه غرور و امید رسدن فوج متفرق و دست و نیم شعیبیم رگانی با شبانی
 شاه اسماعیل شافت ولی اگر از طرفی نمانداری بجهت کار را رانده با پهلوان تهوری برادر و و نمیکار و در بر تو شعیب شخ برق
 فوج جانبا ندان صفوی موج زن کرد و شبانی خان بود و بقرار نهاد و از کینه نشت قدم از دست داده و به نیت آورد
 و قزلباشان قباغ نموده بدست یاری شعیب را بر هر طرف بین و سار تا حینه از کشته نشتند و قریب به صد سوار
 اگر از سلطانین زادای نماند و امیران خود را اقتدار بودند با جبار و باری هر برای جانبا بیان و جبار وای و یاقین و سایر
 مبارزنده بودند بعد نشت گری هم که حرکت بدو می نمود و طبع شیر قزلباشان خون شام کردیده و قریب نشت نفر از یک بایزن

[illegible]

بر تيمور رضا جعفران بود که بکامی شيبانی خان سلطان قرار داده متوجه خجندیار شده بودند و رسیدند و در مسکنی تعاقب نمودند و نزدیک
 بخارا با ایشان رسید و علم مقابل بر او افتاد و بسبب غلبه حرم انعم نمود شک فاحش باقیه باز سر برداشته ایچیم از پشت ارفغان
 افوار گرفته کعبه را در آن رخت درین آوان بخت نامی چندی منسوب کرده شاه اسماعیل با قوچ سنگی قزلباش رسید و در مسکنی با
 او ملاقات نمود و بعد از قزلباش بخارا رسید و از اساقی از طرف از یک بر آورده از یک از آن جمعیت از بازنده مرادوار
 زیاده داشتند و سر کرده آنها عبد الله خان بود معلوم و مخصوص ساخته دست یافته بود و باقی او در مولانا بنای شاعر کوشه
 مصر بود میان آنجا بدی اطلاع احوال بر و ال بخت شیر مارا جل که فشار کردید و در مسکنی انداختن قوچ نمایان باقیان بخت نامی که
 ظهر خود را از دست نامی وقت دست نگر استیصال باقی از یک و بخت ملا و دیگر بود و بعد از آن رفته قلعه را حاضر کرد و در سلطین
 از یک به تمام فراموش آمده از ملاحظه نام و شک یک یک مقابل کرا بران و نوران که مقام بر شکران زیاده سلطین انام
 بر بستند که بعد از او دیگر مردانه طریقی چنین است و در کانه قزلباش نمودند که بخت نامی با هر یک که خود داشتند بخت
 عاز و در راه بر دو بی نعت نمود و حضرت هر اکثر از یک همراه رفاقت نظری نمودند با قوچ معدود خود را کعبه را در آن
 رساند و در خیال بر طالع معلان که سران ماده با کار مرزا و نظر مرزا و میرابوب و میر محمد بود و مذاق نمود و وقت
 با قوچ عظیم بر سر باد شاه تا خند و شروع نگشتن و غارت نمودن نموده هر چه یافتند تاراج بردند و چندی نگزشتند و زخمی کردند
 و در هر بر باد شاه شک دید که با رخت شب خواب و صفت کفش پوشیدن یافته از خانه بر آمده خود را اندرون ارک حصار
 رساند و دیگر تداوت آن نتوانست نمود و در روز در دست سلطه سلطان بی افرو و تا تمام حصار تصرف نیامده و در آن دیوار که نموده
 عذاب الهی است علاوه آن که دیده و غرض زندگانی بخاران بر باد شاه تلک که سرج آن نه برداشتن اولی در تاراج رفتی
 تالیف مرزا احمد نوشته که در ابتدا مردم سمرقند و حصار از غرضه قوچ و نزول قدم فرود و شکری میانات و خوشوقتی نمودند
 بعد که با بر باد شاه در مقابل چنان شاه اسماعیل با قوچ بخت خاندان معطوفی بخت خود را و سپاه را و لباس
 ایران و قزلباش طبع منقطع نمایند حکم نمود که همه تاراج سرج بر سر نهند اعیان و شرفای سمرقند و کجای از بختی نهایت بخنده
 خاطر کشند راضی نگشتند که سپاه تاراج بصورت قصبه اعمار بر سر نهند و کلمات لایبی دیگر ازین قوی قوچ نمودند که آن
 بی پرواز و با بان با بر باد شاه صلاح در بودن آنجا ندیده از آن ملک موروثی گنده و با چندی از موافقان خود
 کابل رساند سلطان ناصر میرا حرجی اتمام باد شاه می باشد و در کابل حکومت داشت و استقبال بر آمده باد شاه را کابل آورد

باظهار کمال اخلاص و اطاعت که خدمتکاری برست و بادشاه از و نهایت راضی گشت تکلیف عزیز بدو عطا فرموده
 روانه ساخت و به تنبه افغانان یوسف زری با قلت حجت متوجه شدند و فرستادند از افغانان تا بقتل او کرده زن و مرد
 بسیار بکشته آنوقت را تعریف او در کجوا که کلان غایت فرمودند و در خیال متواضع فرستادند سلطان سکنه را
 و قایم مقام او گشت سلطان ابراهیم و بر باشند قنده و اتفاق برادران و امیران و برهم خوردن بدولت
 نظام هند با نوشته دولت خان که یکی از ادوای با وقار افغانه بود و شنبه برحق سلوک سلطان ابراهیم سیده ترک عزم
 تسخیر دلی کرد و بدند را در اوراق و اخبار سلوک هند و عجم چنین بر قوم قلم فرخته در غم گشت که در دوشین گشتی گشتی
 قبل ازین چهار دفعه به تسخیر قنده و شان بعضی جان آن در میان بطل کلام سخن مکرده و متوجه کرد و بدند و
 فقره بر سبیل اجمال زبان خامه میداد و آن دفعه در سه نصد و ست و پنج تا در بای انگ و بعضی بر حد حجاب سینه
 بر شیه که کران و دیگر مفسدان الضلع بر داخته از کویل ازین هم اکثر مکان آنطرف در تعریف امیر تیمور صاحب حق ان غازی و انداخته
 از سر تو به فتح آن پرداخته حکام منصوب شده از شنیدن اخبار آن امیر طرف ولایت کرم سیر بکابل مراجعت نمودند و دین
 سفر خیر حجت از ترزده تولد سعادت مند بیشتر کرده و دیده چون عازم تسخیر هند بود و بدین حال مبارک گرفته بکجا بیدار شد
 با بر دوم تا لاهور و قتل و بر هند متوجه شدند و این راه چندین رکعت افغان و دیگر مفسدان از مقتول و بهر خست سی هزار
 غلام و کثیر چهار صد هزار شاه رنجی لوزن کینقتال برضا مذی زمینداران و در باب صباغ و عقار ملات و برکنت از
 محصول مال تصرف آورده سبب رسیدن خبرهای مختلف است کابل و آندیا و عمان توجه با نظر معطوف ساخت و شیهه
 انضلع و تغییر قتل و غارتها و بران و دلهای ننگه نمودند و قنات در سه نصد و شصت و شش تا سر هند بر تواریت
 اثر انداخته درین سفر بعضی بدولت آن که برانهای افغان از جاده اطاعت انحراف ورزیده بودند بقتل رسیدند و جمعی
 کثیر اسیر کردند و در خرابی بسیار که ملک مال رعایا رسیده بود بهر سببی ازها پرداخته سر نوشتها و مطیع ساخت و بعضی
 تسخیر قنده را در فرود تا مراجعت افغان و اتفاق و قریب چهار سال در استاد و محاصره قندهار و متوالفات و دیگر دران سمیت
 شقی که در بدین واقعات مکرر نوشته دولت خان لودی محبوب و و نشو و ان مغیرت تملک اظهار بهر خور و در سلطنت
 هندو انماس نزول قدم با نظر میرسد و در سه نصد و سی و بهر کابی شیخ و نفرت دفع چهارم بر آمده بلکه کنگران
 توجه معطوف داشتند بعد رسیدن نزد یک مور بهار خان و مبارک خان لودی با جمعی دیگر افغانان مقدم خرات اولی

استقبال نموده بجای کردار خود رسیده باعث تاراج و غارت رختن و سوختن بازار و شهر لاهور گردیدند هم چنان سرکشان
 و خیال پور را سبزه قتل عام فرمودند در بعضی دولت خان بودی که از سلطان ابراهیم فرار اختیار نموده بخواست طلب
 حضرت کردیده بود با غارتخانه و دلاور خان سپهر آن شرفا ندوز ملازمت گشته بعضی از طرف هند که طرف هند را جمعی از افغانه
 سپهر کردی اسمعیل جلوانی جمع آورده راه قاسد دارند که فوجی بر آنها یقین کرد و بهترین در نتیجه مقرر نمودن فوج کردی
 در آن جناب دلاور خان سپهر دولت خان قصد بعضی از هند که در برادر دم از راه هند راه مشرق ساختن شکوه حضرت داد
 و خود مسکنی از خارج نیز تحقیق کلام او نمود و دولت خان و غاری خان را مقید ساختند با بقایای وقت وصلت
 عفو تقصیر او نمود و قید سلطان پور را که بنا کرده او بود و بار دیگر هر نوع آن در حالیکه بدو سپهر مقرر فرمودند و آن هر دو بی
 بعد از خدمت یافتن بر سر جای که رفت از آنجا سرانجام سرکشی بانجو و بر داشتند با طرف کوه شافند بعد عرض رسیدن آن اقطاع
 دلاور خان که در رکاب مانده بود ملازمت مرحمت کردید و بسبب خلل و تشنگی بی دولت و همان و دیگر از سر شدیم
 لاهور مراجعت فرمودند و از آنجا بکابل تشریف فرمودند ضرور کردید چون در آن سفر سلطان علاء الدین برادر سلطان ابراهیم
 شرف ملازمت کردید بود و پاپور را به سلطان علاء الدین با باقیه و لاهور را به میر عبد الغفور و سیال کوش را به خیر و کاکل
 غنایت فرمودند و مراجعت حضرت و تشنگی و غارتخانه پیر و چینی هر گونه شدند و لاهور را بدست آورده با نواح عقیقه
 مقید ساختند که سلطان پور را تصرف خود آوردند و بابت کز با بر سر سلطان علاء الدین رفته بعد جنگ بخت و
 سلطان علاء الدین خود را نزد حضرت بکابل رسانده حکم بدو اعانت و رفاقت خود برای تخریب و بی نام اعرای معلول
 دولت خان بعد بزمیت دادن سلطان علاء الدین بر سر حکام و اعرای لاهور شکست کشیده شکست فاش یافت و بعضی
 یقین کرده سلطان ابراهیم برای تنبه دولت خان رسید و دولت خان سرور و فوج را بتدبیر و جا بلو سی از خود ساخته
 لشکر او را مشرق کرد و مانده از شنیدن رسیدن فرمان معاشرت سلطان علاء الدین برای تخریب و بی با سلطان علاء الدین
 اتفاق نموده اطاعت میبهر قصات و اکابران درست ساخته اعرای مغیر را خنجر خود کرد و مانده شکست غلیم فراسم آورد
 همراه سپهر آن خود در رکاب سلطان علاء الدین و او را روانه دلی ساخت و خود دولت خان و غارتخانه در حجاب
 و سلطان علاء الدین بر سر سلطان ابراهیم رفته که در جنگ دلی و شب خون زد و شکست بزمیت عظیم یافت و بنا بر
 در ذکر سلطه بود و با و خاتم حله اول با جا بلو تخریب در آمده دولت خان از طرف قندهار بگری علاء الدین با بوس کردیده باز بر نصیر

513

شهر را آنجا که تنگ با جوار اهرات و دیگر خنیدند و بعد عرض خزان حکم نمودند که برای سادات و فضلاء که منبر که در مدینه منوره و
 کربلا می معنی و کتب اشراف و منهد مقدس و دیگر بزرگان اطراف اقلیم سجد و رخصه رسد فرسود دارند و برای هر یک از مردم
 از مرد زن و بچه و کینه و منده و آزاد و فقیر و غنی یک شاهرخی که وزن یک شغال نقره باشد بستانند و دست داده و باین دور
 نزدیک سخنان هر فرد و بوم را از باد بود انعام الطاف بادش و فرمودند و بدین شیوه بدست ملک برهم خورده و پخش کرده
 هر طرف فرج نمودند و برای استیصال ملوک شرقی و دیگر بلاد دور دست افواجی را مقرر نمودند و اندامها را آن خالی از ملوک
 کلام ندانستند و بر اصل مدعی بر دارند که چون در اطراف سواد اعظم هند ملوک سلطه خاندان تیموریان را خدشه داشتند
 اگر این فرزند و بوم و رفیع اقتدار حقا با مدخره زندگی بر همه یاران و افغان صاحب داعیه با نام و تنگ تنگ خواهد کرد و دیده
 ملوک و بنجانیان ایشان خلل و شکست و تمام خواهد یافت و اهرامی اطراف و سرگردان خاندان لودی که طرف شرقی پنجاب
 دست از سلطه ازلی کوتاه نموده بودند و گردن کشان میواتی و دیگر زمینداران مغد بشته بنام و بنام الیام آئین و بنام
 رفت اگر اتفاق شود از نزدیک و دور خود را رسانده و نامسا و راجه بقدر استغناء نمودند که اگر این بلاد و تصرف اولاد و
 امیر تیمور صاحب قرآن و نهاده اند و اسم و نام و نشان میان مانان از صفی روزگار نخواهد کرد و دیده و در جاکت سوار و صاحب
 آنرا بهیچ وجه نتوان نمود و بهم خواهد رسید و دوم در ملک موروثی و ملک جد و ابایی ما بترتبه دست تقدی و تصرف خاندان
 خواهد کرد و دیگر که ما را حکومت و حکومت خواهد ساخت بلکه کار بجای خواهد کشید که انی سوغات و بدیه معلمان بی نصابت برآ
 مردم و وطن خود سپردن و دشمنان و دشمنان زمینداران محله اند و برخاسته و بدو پس تقاضای خیرت و پاس حجت ملت است
 که با همه اتفاق و با اتفاق بدل ساخته که حجت بر سبب تامل و ایم درین کار شمار نمایم بعد از این صدق ابروی خود و دود
 راجهای عالی تبار و سلاطین نامدار گذشته و حال ساریم بعد از این زمانه را با همه راجهای و سلاطین را و نامی با هم و آن که در کار
 مفید نیست و سرگردان و واقعه طمان کوناه اندیش رترب و و ملک سوار افغان و راجه پوت و دیگر دلاوران کوه نبر و کوه
 آند بار و دوزخار قبل جنگی است کوه پیکر و تو گنجینه جمع ساخته از مکانهای خود با همه مصالح جنگ و حرکت آمدند و اواز
 اجتماع انقوم باکره رسیده نقل نعل بر ناه و بهر برترم و در زم که دید قبل از افوا و این خبر و خشت افزای آب و تبدیل
 هوا که در جهار غرضه و دیگر خاص و عام فعلیه راه یافته بود و بنجارج که کسی موافقت نمود و با نواع عرض متلا شده باشند
 جعی از سلاطین را و اهرامان کسرخ در خلوت تقریب می موجه برای هر اجابت طرف کلایل سوار سارین نمودند و در

جلو رفتی مردم بی سرواغلند خنده ناشنیدند چه شسته قابل جواب ندانستند و در بعضی لغوی افغانان قاجاری و میو افغانان
بد اصل که افغانان قاجاری که دیده بودند بر خاسته به اوطان خود رفته و جمعی راه لشکر مخالفان اختیار نمودند و درین آوازه خبر رسید
که راجه ملک رازی بدینوی ارت که کالیار قاجاری وقت از دست داده به اتفاق خانگیان نام بخدی که قصد سحر قلع و مکر خود را کرد
به محاصره قلع و مکر و قصد و تا نا رخان که از جید نوکران سلطان ابراهیم بود به حکام قلع و مکر بر او حمله نمود و قلع و مکر را در آتش تلافی
کند و در دوس مکانی بر خیزد و گفت که اگر یکی از خدایان پادشاهی برسد قلع و مکر را از او نموده شود و بعد از بعضی بر خیزد و او حکم کند
و قلع و مکر را بمعرف اولیای دولت و آوازه و نمیک راجه ملک رازی خبر آمدن که ملک شنید و دست از محاصره بر نشسته و دست فرتل و در
سر راه لشکر را انانست و تا نا رخان از رحمان و محمد بنشیا که دیده اطاعت نمود و رحمن و او را نبرد و قلع و مکر و او را حقایق آگاه
بنیج خود گفت که از در دستان خجستانان و دوشندان از زمان و منوچهر کولید و بود و به رحمان داد و بخام و شام هر وجه
دانی و توان از قلع و مکر پس سلوک نصرت آمدن قلع و مکر حاصل کرده خود را نا انجا خود را برسان و رحمن و او را تا نا رخان بخام
گفتن از شب خون و مکر کافران مامون نسیم و دو کلمه ضروری زبانی است نه گفتن و شنیدن لازم میدانم تا خاطر جمعی حاصل
نموده از کافران اگر در این خد مکر را بی سهل و آسودگی بهمان طلبنا خد خانی از طریق خودت نخواهد بود تا نا رخان قبول نموده رحمن
ساخت بعد از داخل شدن قلع و مکر و دیدن تا نا رخان و میمان آوردن کلمه و کلام محبت افزا برای زیارت بزرگان مرده
زنده رخصت نموده بخدمت حضرت شیخ خجست رسیده بر اینها بی حضرت بنیج تا نا رخان اظهار نمود که تمام لشکر و سلاح را بر سر
خوایند بود و تا دفع شر کفار بعضی از والیان که حکم ناموس میدادند که در قلع و مکر در آید و یک آدم من در وازه قلع و مکر پیوستی
داخل مردم من خواهند شد و خد و بی را باند خد مکر را بدیدند اگر ام با تمام نام لعل خواهد آمد تا نا رخان خانی از
بازی روزگار گشته و او را ساخته چون هر دو وازه از قلع و مکر و میدان بنیج قیام داشتند و آنها را خضیه مانوع رعایت
امید و از ساخته راضی گردانده بود و دست او نیز بر والی و احتیاط عدم شهرت آید و سوار بی زمان و وقت شب را
مفوض ساختن در وازه که تواند داده بود و بعد از افغانان نصف شب که مکر و مار از خار خار مرده و کوه بود و در وازه
آدم رحمان و او مقدر نموده بود و در هیچ کفر از بهادران جانباز را که از مرده و داخل قلع و مکر و بعضی از در بانان مخالف
گشته در وازه بجا نبرد و خاطر بر روی باقی لشکر و انموده هنوز زیر غلیم بر تو انگلیس در و دیو را نگردیده بود که بر سر تا نا رخان
خانی از شیرینی فلک عذر رسید و لشکر بان با بوق و کرنا و نغمه رحمان چهار طرف قلع و مکر کرد و بدینچون تا نا رخان

دیگر قلندر دست رفت و جان و آبرو و میر و لایق الامان این در آید خوشی و ناخوشی کلید خراسان و فاین جواد الرحمن و او نمود
 مخدرت زیاده و خواسته قلندر جدید را مسخغ نافرمانی سابق ساخته خود بافتی نامه و راضی نامه روانه درگاه والاکردید و بعد رسیدن
 تا تارخان کینه و خیر رسیدن را نامی قبول داشت را یافت و غلبه اتفاق آن کرد و نوم بمرتبه زبان زد خاص و عام گردید که گفته
 تمام در دل بهادران کهن سال راه یافت و کهنه رستانی اصلا اندیشه را بخود داده و متوجه استیصال خصم بدستگاه گردید با طرف
 طواعی بیاید و بجای برآورده خود و همزول را بابت فرموده و فراروان برای خبر فغان روانه نمود و بعد از خبر نام به با جمعی بقراولی
 رفته بود بیشتر از آنکه شده اند و بعد از خبر خود و زنجی که با چند سوار غارت کرده اند خبر آن کثرت و غلبه کفار اظهار شده
 که باعث نزد تنویر و لاهی دل با حکمان کردید حضرت فرمود من مکلفی همه سلاطین و اعرای صاحب بی برای کفای جمع ساخته
 از هر یک برای دریافت مصلحت کارشمار می نمودند رای اکثر بر اجعت طرف جناب و کامل قرار یافت هر یکی
 دلیل و برهان عقلی و نقلی میگردانیدند و فرمود من مکلفی فرمودند و نه بی غیرت دین اسلام که ملک این سعی مباد که فرمودند
 ترس کفار نگذاشته فرار اختیار بایستد و در بر حصول ثواب در جهنمها و ت بایدست اگر بکفر رغبه آیدیم غازی ایم والا
 بدو در شهادت میباشد از جمله شهیدان میر که شسته کشته و شمرده شوند بهتر است از آنکه از سر گذشتنهای تواریخ سلاطین
 گذشته بجهل که کینه های دست کافران خواند شوند چون این کلمات غیرت افزا موثر و لاهی و لبها حکمان و قدویان ایران
 و توران گردید آن چهار را سر بای طاعت و اعتقاد بسته و در نماز نمودن جان و کشتن کافران پیران زبان عهد و پیمان
 بپیمان آمده قسم شدید با کلام الهی کفیل ساختید بر اینجای شیخ زین الدین صدر از مرتب خبر و همه مناسبات الهی حتی از
 ریشم ترانجی که برای شان بخواهت طریقه موردی مباد شاه بود و توبه بوضوح نمودند و هم جمای الاولی شمه هفصد و سی و سه روز
 نور در سلطانی قوجا آراسته همه ششم فدان و سپه سالاران تهور و شمه آنچه ارشاد و تعلیم فرمودن بود تا یکدکاید و وعده
 و عهد فرموده خدا را بجز میت بعتبت مباد نمود و سه که ده که ختم بود یک که ده که شمر فخر و اهل طلال فرمودند از روز
 جوانان یک تا ده و خوش سپه بطریق تفریح و سیر کفر فغان رفته هر طرف تا خسته شد سر حد ساخته لشکرا بندگان کینه
 برسم از فغان نزد سرداران آوردند و در دیکر همین صریح و دمه آفتاب جهات شایسته تمام افق و شرقی سر بر آورد و کوچ فرمود
 و یک که ده شمر رفته های نزول را بابت فخر آفات مقرر فرمودند و هنوز سایه تکلیهای علم و روشنی افروزی چشم جاهدان نگردیده بود
 و شران و قیلان از فرود آوردن مابین آمده و نکشتند بودند که که در دمیرو سپاه فغان بر گشته و در و ران قیلان

شهر شکار و شکار برق آتشبار تیغ نیز و از میان معاندان نمایان گردید از منظر طرف بر رفتار به شهر از ده مجید نمایان مرزا با جمعی از
 بهادران قوی دل و پیران لشکر کس که بهین و سپاهیان نام آوران صف لشکر صف نصف آرا شدند تعین نمودند و خبر فغان
 سید خواجہ و جمعی از امیران بلند باید که در باب و عیش و شکر سلطان مرزا و دیگر نمایانان ازین بخشش بزم مردم کشند و سر
 فرمودند و چند هزار سوار با یکی از دولاداران شهنشهر شکار برای مد و هر طریقی که احتیاج کرد فغان فرود که دیدند و کنوستان خود بدو
 چون افسان عالیشان در روز شرف در قلاب کجا که قله جلوه افرو و سر که کار را کشند و هر طرف چندین هزار مقرر نمایان
 که به تعداد هم آنها برده افسان تحصیل حاصل است تعدادی جان را بر طبق کف دست نهاده بجهت تار و اینا قدم و هم موکب نمایان
 بطریق نظر تفتیش و تفتیش افروزی قوی طغر موج گردیدند و باقی افواج را با یکی تعیین فرمودند و بعد از انقضای چهار شست
 بجوی در طالع نمود که افسان در فغان سلطه پستیزی درست رجا و امید نظرات مسعود بر تو نور زار پراشت انگذده بود و
 بای مبارک بر کاب فوج و لغزش که داشته فوج در با موج را مقابل بدلان بکوت و را و در و در و فوج مانده سیلا
 چون موج نمایان مقابل و مقابل و در فغان طلعت نور و نور و ناری و ناری با هم آمیخته نمایان پراشت فوج و لغزش طرف سلام
 بکوشم و چون ظاهر عام طغین میرسانند و خیالان که بیکر جنگی در مقابل شهنشهر نمایان فیل امکان نمایان تران انداختند
 که گوی که نمایان سپاه عالی از جا بکوت آمدند **در غریب زنده بیلان مست کرده در کلوی پیران نکت و صدای**
 نفاخه رومی و نندی و آوار کوس و گرنای حربی و نغمای زهره سخانی اهل مصاف زمین و آسمان جمیع چندین هزار تن که گریه
 و عاشقان نام و نکت انگشت نمانشی عروسی و سیر مند پشته خیم و کوش و خوش را موعظا تار بر نظاره آن مینمودند و خصوص
 اراکان حرب و جمیع سید سالاران ایران و توران آن بزم مردم را بازی عجب و عجب تصور نمودند و چشم از چشم هم چنان بزم و
 رنگین ساختن جولا نگاه را عین سرخ روی خود و نهسته بر جد بر سفت نمود که مخالفان را بجای کوی میدان از یک دیگر میبودند
 بعد از غلظت غلظت که از نزدیک بود که در شکر چنان عزت افتد و فوج حسن خان میوانی که هر اول که باده و دانه هزار سوار جمعی
 از ارجو تان خبره سر برار شوقی تمام حلا آورد که دیدند و جمعی از بهادران چنان بدو چشمتان رسیدند و شاه کنوستانی
 از قلاب شکر بکوت آمد و بهادران چنان جلوزیر بر سر کافران ناختند و او را بیکر غار بایان چنان دران داشت پر وشت عجب
 شد و شبنی که زمین و آسمان لرزید و در اول حمل تیر اندازان خطا حسن خان میوانی که مشیت فرمان آن اهل میوانی
 و از تیر سردان آن مرز و بوم شوم بود با جمعی از سرداران شهنشهر کشند و غلظت عزت و رصف بر هم خورده مخالفان افتاد

بر آمدن از قلع ملک اقدام نمود و در سه چهار هزار نفر نقل سید بن بدین رای بنا و قلعه ارک برده از زن و فرزندان و وابسته های
 صغیر و کبر و بزرگ را کشتیم به دستور راجه های سلف خلف متبع ساخته خود را نیز با هم را ان خود رسانده و باقی بنده اران و را بیان کردند
 به اطاعت درآمدند و مساجد و خانقاه که جای پاکاه سپاس و کاه و ان کاوان کاوان کشتند و بهر راضف و تقیر نمود و مودن و احباب
 کشتیم فرمودند و در چند بری و به دستور و سازندگت بود و رای قلعه دار و حکام خدای من رعیت بر و رخصت و ساقط
 فتح و ارب و محبوب و او و تاریخ از نظر گذشت چون بسند انشا و طبع مبارکت بدین نظم آورده بود و چند بی تمام چند بی
 بر کفایت و محب و محب که در کتب تاریخ فتح و تاریخ محب و حکومت و آیات کل الفضل را با جند شاه که در حق اوست
 ایشی داشت و در کارزار را تر و د و واقعی نموده بود و رحمت فرمود و بعد خود بدولت میر غارات و باغات و مساجد
 کو ایثار و دیگر مکانها نموده بر سر مرزا و فرزندان و سلاطین سر راه فاخته خوانده با کفر تشریف آوردند و در جهان ایام و
 خود به مورخ و طایفه سیر و طایفه سیر از بهرات آمده و شرف اند و زلف از دست گردیدند و در همین آوان و طایفه نظام ملک
 بجای و الی احمد که با کثف و پدایا شریف تبت فتوحات سابق و طایفه سید و درین آوان خبری سلطان محمود و پسر سلطان
 لودی و بهر بهار و د و بوجان در عثمان معا مودن و من مودن کرد و حضرت دفع قشقه شرعی را که منع و ان به راه و سال و در شهر
 مفسدان طمان مقدم و شسته غنان توجه طرف و لایست بهار و مطوف و شسته سلطان محمود و از شسته ان خبر و بدین وجه سر شسته
 چند روز مشهود و الان که و دیده ما به جمعیت فراهم آورده و وقت عبور فرودن از آب گنگ آمده شونی زیاده نمود و مگر کمری حرزا
 از برای وقوع و با خود و از دریا عبور نمود و دو افغانان بعد از دست و باز و ن لا حاصل فرار نمود و چون رستم بر است رسید و ناموا
 هوادر خراج پادشاه راه یافت و قدرت شاه را در از عمده افغانه بود و نقد استیلاست و نحو نقض است خود و کفیل دفع آن طایفه
 کردید از مغز از غایت ساختن خود بدولت متوجه اگر که ب زرد و ما یون خزر که بموجب شسته از کفیل نقض سبیل سیده غا
 بدین شسته تمام به باقیه او کشید بهر ساند و بود از حاد و بهر مدبری طلب حضور نمودند و در این ایام تا قوام خبر بهر خور و
 نسق طرف بدیشان و مخالفان آن نواح توجه از سر رسید و برای اتصال مفسدان انجا اعرای هم نقض میکردند
 زیاده و کثاف خراج شریف رود و چون مرض با شد و انجا بدین بدین سطر آخرت برداشته شاد و ده ها یون خزر را و بعد
 فرمودند و بعد فراغ و صیت در سینه نهضت و سبی و معش زرد و من علی شاد قدسی و هشت سال زینت بخش تاج و کت
 بود و پنجاه سال از عمر حله کرامی طی نمودند **هـ** جهان ای سیر ملک جا وید نیست **و** زود و غیا و فاداری ایست

با اتفاق صفای روزگار مثل مجرای آب روانی انرا راند و تجمعات و سیاحت و عروت و محبت و حدت جوهر و خطا بخشی
 و جرم پوشی در میان بادشاهان سلف کمتر در تاریخ سلاطین نظر آمده با وجود چنین تقصیرات عظام آفرید و ادامای قتل انبیا
 قصدا امر او و خویشان دور و نزدیک سر نیز و مکر و بغت قصودات مبارک کردیدند هرگاه روی انابت آید درگاه آفرین
 بر خلاف دیگر سلاطین عرب و عجم و هند جرم کرده را ناکرده و نشنیده را نانشنیده بی الحاشیه و در علم نقد و نیت و نظم و نایب
 و ترکی مهارت تمام داشتند که بزبان ترکی تاریخ احوال خود نوشته با کمال کدایت و اندیشه صاحب طبعان اعتبار تمام دارد و در
 ادای معلوم و صلوات دیگر امر الهی بسیار موافق بود و بهشت روزی با ترجمه فردوس مکی تاریخ وفات است که چند چون خطی عظام
 را بعد از رسیدن بسبیل از نواح اگر عارضه بدنی بسبب تمام رود و هر چند بدعا و دعا می شود و نذایه نمی شنیدند و روزی
 میراث البقا نام که از فضلی روزگاری نمر و نذر نقد و راجل معلق میباشد اگر از خبر کربان بها که از غریز تر خبر می نمایند
 برای روز نقدی نمایند اغلب شفا کنند چنانچه فراموشیها بران یافت که الماس شیر بها بابت جوهر خانه سلطان علاء الدین
 که روز پنج اگر بدست یافت و زاده هلالون آمده چنانچه در ذکر سنو اگر بزبان فکرم داد که آن با جواهر الماس است که بدست در کوار
 رسانند با شاه جهان الماس را دو کنگه نقره و فضایت و دیگر عطا فرموده بود و در همان جوهر را بفر و حجت و مرده و مسخران
 رسانند با شاه فرمود آن با جهر شکست و در مقابل جان من و فرزند من غریز نیست و شک بعد از هلالون جان خود را
 از همه چیز غریز تر میدادم چرا عرض آن با جهر شک نقدی فرزند کربانی خود نمایم و در درگاه کربانی قبول نقد س
 بهشت الله جان کوهر چشید و شمار دوست پند هر چند و خلوت رفقه در نیاله خدا نالیده باز نزد فرزند از جان غریز تر
 آمده سه کسرت کرد و او که دیده نقد هر دو اشم بر دایم همان روز از سر صحت و در غرض هلالون ظاهر کرد و دید و محمد را بر باد نه
 غرضه صبا بی رود او تا شفا کرد و دید که کونید کشیدن جرب وقت سواری با دستان و امیران سلاطین نشان
 از اختراع فردوس مکی است برای تعیین کردن در کفر و شکاکیت مساف معلوم کرد و وضع نموده باید و نیست مراد
 از کرده جبر می که بکوه کج که در هند زبان زد کرده و در حد جرب است در هر جبر بهر چهل کس نیست و هر کس نیست
 سنوی القامه و کرده عری اگر چه در هند و سستان مختلف موافق که سبب و مکان شهرت دارد چنانچه کرده و موالوا
 و بعضی سر حدای راجه تان از کرده جرب کم غایت که ز مایه مینوان گفت اما که ده ملک و کین تا برانجور و احمد آباد و
 تا قلعه چاب که سر حد کابل شصت و دو جرب است که گزنی کم و زیاد و دو کرده عری یک کرده جبر می باشد و سواد و اورا

مکرش بار قدم در میان جموده دیگر از اوصاف حق شناسی و خدا ترستی آن پادشاه عدالت آسائش نقل نمائید که در ایام مغرب
 و از احوال کج نمائید که این مرد و سکر علاقه مستی را با هست و حکم رانی بود و بسبب مزاج کشتن سلطنت بر زر احتیاط اتم اوست
 و از شربت خرا آورده و ندکه از ملک خست کار وای از خطا نمودن راه سر را و در که هیچ یکی از حیث را حاشا و شام نشسته و بعد از
 شام برف باریدن و باد سرد و زمین شروع نمود و در صدای رعد که علاقه بر دشت زمین و کج حال گردیده تا نقش زمین صحن
 یک نفس از آن قافله جان بزرگ و دیگر دو نفر که از عقب گردان رسیده با نیم جان ماندند و از آنها بر حقیقت ملک کجای مطلع
 گردیدند و فرود آمدن با هم رساندن و طبلدن و از آن کجای دردم و و بیمار از راز آن متصرف شده متروکه را بنامه و از آن مال
 رسانند و ازین معقول دیگر محامدا و بسیار مسجون کرده و **که سلطنت خلاصه خاندان تیمور به صاحبقران غازی محمد جامیون با پیر**
پادشاه که بواسطه نفهم با پیر تیمور میرسد پادشاه طاماسم صفوی از تسلط شیرخان افغان و اتفاق برادران
فرمود و جمعیت نمودن در حق کجاست مقصود طوطی جامیون مال شیرین مقابل شهبانده اخبار سلطان خست نشان
 چنین نقل نماید که خست شهبان محمد جامیون پادشاه غازی در زنده نهاده و سبی و مقصد جلوه افروخت و بدوستان پشت
 گردید پادشاهی بود کجاست اخلاق لطیف موصوف بنفشه شاد مسخوف و از علم ریاضی خاصه نجوم و حساب بهره تمام
 داشت صورت که آسمان که دوران گردش فلک میرسبعه سیاره و مکان بروج و ثنات نمایان و در خست
 بود ساخته و در آن مذهب مختلف الملون با هم ایام هفت و آخری صربان روز منصوب بنده ترتیب داده هر روزی
 که دیوان می نمود بزرگ ستاره همان روز لباس خود را سلطین را داده و امیران قرار داده و پوشیده بفرش همان رنگ نشسته
 افزای آن بزم بهشت سرشت میکرد و بزرگ که بعد جلوس از راه عدل و انصاف ملک را به برادران تقسیم نمود و بیایب السبب
 قسب حور کابل میرزا کامران مرحمت فرموده و همیگر حکومت سابق و لایق ساخت و میرزا خندان که در حضور بود و ولایت
 ارزانی داشت و طرفی سبیل را با طوابع و لواحق انکند و بهر زاع کجی واکذاشت اما برادران از راه ناسبسی
 و کفران نعمت که بهرین دیگر اخفا و داد و داد سلطین شانه زاده گردید و سر از اطاعت پیچیده از ابتدای سلطنت طریقه ناموا
 و مخالفت با برادران بزرگوار و معادست شیر شاه که از ایام عهد خود و حسن مکانی در صوبه بنگاله و بهار سر از اطاعت
 پیچیده بود و در آن سن که ولایتی آخره بطریق اجمال با جاده جان خواهد در انداخته و نمودند و لا احرار کاوان که از سر
 تا نقد مار مع توابعان او در درجیات بدرجه در تصرف داشت و خست شهبان پشاور و لغمان را اضافه بر آن کجاست

باسم او نموده بود و قبل از تیار شدن فرمان احکام خبر رسید که رزاکاران بهر تهنیت و تفریط بجا آوردن از کابل
 برآمده متوجه سمت خجاب و دیلی که دیده بعد که احکام اختیار مملکت با و یکدیگر مایه شفقته که از راه انجمن شنیده بعل
 رسید را جعت نمود اما آخر در کفران نعمت تقصیر نمود و حجت استیانی بقصد تخریق کالو که اراده شده فافیه خاندان لودی
 در آن خفا بوده توجه فرموده بعد رسیدن و محاصره نمودن از رسیدن تسلط یافتن افغانان طرف جنوب متقاضی وقت
 بارج کالو بر کفران شکست صلح نموده عازم جنوب گردیدند افغانان انضاع را کوشش واقعی داده انکس سلطان جدید
 سابق کابل شش ماهه تشریف آوردند و مشین و جلوس طعی قسمی ترتیب دادند که در مقابل آرایش آن بزم که رنگ فراموش
 گردیده بود زبان طبعی پر بر زبان آن پشت نشان برادران روضه رفیقان و رازگر و دیو خندان برادر کاشم عطای فیلی
 پد و چهار وقت و یکدیگر مایه سلطان بیره مندر کرده بعد از آن طبعی شاهی که طرف بهر طرفه حرکت آن اختیار نمود و کابل
 دوم از اطاعت خجند بزم و صلح بجام دست برداشتند از قلع خجند و در شیرخان بعد از اسماعیل قبول نمودند و لهذا متوجه جنوب
 گردیدند چون خبر رسید سلطان بهار کابل و در بعضی بسج مبارک رسید با شیر شاه مصاحبه شرط همراه بر دین بسرا و قطب خان در
 شرف اندوز ملازمت گردیده بود و نموده و مراجعت فرمودند و تا اگر بر سیده قطب خان برخاسته رفت و محمد زان فرزند سلطان
 حسین مرزا با فوزه که با و همدم با اتفاق بعضی امرای خجند اراده فاسده بجا آورد و در مکر که قشایر سلطان بیره گردیده با و کلام افتاد
 کفیل ساخته از رویه و کردار مانع نماید از هر کار همراه محمد سلطان و فرزند سلطان حسین مرزا با فوزه که با و همدم ایضا راولا و مقید
 و کجوان ساختن برود و از فرموده و نه خجند بدینکار مامور بود و رعایت محمد سلطان نموده و وقت میل کشیدن برده اعبادت
 بکابل و شهر محمد زان را نیز معین ساخت و در قلع جانیه محبس گردیدند و بعد هر دو بمردم قلع برآمده محمد زان جانب محمد آبا
 کرات و دومی طرف فتوح سر بر آورده و کفر فراموش کرده علم فنی بر او شش و بعضی از آن حدود و شرفی و احمد آباد متصرف
 گردیدند و حجت مکان اطراف کرات متوجه شدن ضرورت شد سلطان بهار حکام کرات برانجامی ندیدیم محمد زان بقصد تخریق قلع
 روانه گشت و اما بکر حاجت عاکر خجند از جانب حضرت کوکک دفع سرخه و طلب حجت استیانی با وجود متوجه شدن آن طرف
 از بسبب بعضی مواضع محدود و ناخبر داشته و خوشنیت نندیدند تا به مصالح امیر سلطان بهادر که گفتا نمودند با هم احمد با و هم خدا
 نموده و خجند اجعت فرمودند و را با بهر وجهی در وشت بهادر را از پای قلع بر داشت و سلطان بهادر و محمد زان را و سلطان
 علاء الدین لودی را که او نیز شاه با و برده بود و مقرر ساخته بود و کسر همراه داد برای و بلی و نه نمود و هر دو با بکر

بر قلع سپاه آمده به تصرف در آورند و تا میدان اگر جولانگاه سپاهان ساختند حضرت فرمودند ای پادشاه و لشکر زاهد
 برای دفع آن فتنه نافرمانی ننمایند و از رسیدن خبر فوج حقیقه لشکر افغانه جنگ نموده بر حیت احضار نمودند و تا تارخ سلطان ^{علیه السلام}
 که لشکر بود فرار نموانست نمود بعد مقابل مغلوب و مقتول گردید و فرار نمودند قلع سپاه را باز به تصرف اولاد دولت قاهره ^{از}
 و سلطان ^{بها} در بادگیر بهر شتر خود را رسانده محاصره بعد کمالی او پیاده غایبانه که در رسل و رسائل با جامه بون ^{بها}
 در باب طرف خدای را با میان آمده و ترک کتیر بران قلع را متوجه ساخته باز متوجه پای کرد و دیدن پشیمانی نیز به استقبال
 آن بدستگاه بر آمده به دست سوار سپید غلامات مقابل آمدن ^{بها} هر یک یکدیگر کفر طاهر گردید و هر دو طرف کندن خندق بایست
 مور جان نصب نمودن کوچه و تعیین نمودن فوج حاکم بر دو ^{بها} خندق چون سرانجام پشیمانی حاکم شد و الله تعالی در
 سلطان ^{بها} بهاد و فضل بر مان قلم نیز رفتار نمود در طرف کراتیان زیاده بود و به قلع و پشته حقیقت پشیمانی صلاح کار
 درین دیدند که طرح جنگ انداخته با روی خان میر ^{بها} ششم سلطان ^{بها} در که سر فوج و هر اول لشکر احمد آباد و و سلطان ^{بها}
 چنان مصلحت داد که خندق کنده محصور گردیده جنگ بدین دو ساخته لشکر حقیقه را با چند هزار سوار و دو سیه هزار فوج برادر
 مقرر کرده فرمودند که از چهار طرف بطریق فراخان بر سر انجمان و کبی و رسد آنها تا خندق چنان عرصه بران لشکر تنگ شود
 که قلع غلامگاه و لشکر کراتیان بدیده آید و آدم و چهار مایه بسیار تلف شدند سلطان ^{بها} در چار و چار هزار بر فرار و
 وقتی بهر آخر شب با چند هزار سوار و والیان بر با شور و مالوا و دیگر سر کجایان آن فتنه بودند سوار شده بطرف شادی ^{بها}
 ماند و کتبت لشکر کتبت پشیمانی خبر یافته برای تاراج نمودن باقی فوج و بهر مخالفان تعاقب بر خیزد تا قلع ماند و هر که را بقصد
 کشتن و آید و ویرانی او را تصرف شدند که نیکو سلطان ^{بها} در طوطی و ^{بها} قفسه برای او ساخته از خود جدا نمود
 از آنکه شکست سلطان ^{بها} در بسبب خرد و میغان را حقیقت شد و سلطان ^{بها} وقت فرار طوطی را همراه خویش برد بعد که نفس
 طوطی را همراه اموال ضبطی نزد جامون آوردند و با دشت و طوطی بمکلام شدند در حالتی هر دو میغان نگوام نیز به پادشاه
 بهت حاضر و طوطی بدین حال که با گردید پشیمانی را میغان نگوام جامون پادشاه فوج نمود و میغان گفت اگر آدم من بود
 زبان او می بریدم چنگم که جانور است بعد سلطان ^{بها} در و در و ماند و حصار می گردید بعد از محاصره نمودن چند روز
 بالای قلع بر آمدن مردان کار را از ناخبا نیز با جمعیت قلیل که منافع کثیر در قلع گذاشت راه احمد آباد مایه شکست خود
 نموده از جمله امیران و لشکر بمان مغلوب عفت مانده بودند که امیران را هر دو فاضل بود زخمی گردید که فرار شد حضرت چون از

مکرر بهادری با دیده بود و نامرئوس عقیدت به اینصفت خود بخود از دست دیده فرمودند و او را مغرور و متعرب ساخت و سلطنت
 اعرابی نامدار در آورده و مکرر بر زبان و در میان جنگی طریقه قدر دانی سلاطین است فرمودند که در وقت عزیمت سلطان بهادر فرخ خود را
 سپهرهای او ساختن سپهر واری سلطان بهادر و سپهر تروند سپهر آفرید و آن جنگ نمود تا خود از خنهای کاری بر دست سلطان
 را از معرکه سر بازان سلطنت بر آورد و گویند که آن حرب حضرت خنت اشیا فی تفتیم بد و دست خود و شمشیر میزد و زوایا که بهادری
 از بی کسی نیست این خود را قدم مقدم به مخالف خان رسانده بود که بکشد و در آمدن دشمن کار باریج پیش نه بود و در بی کسی که کمال
 با سعادت مقابل آمده چنانچه طریقه نوکران خان شاربستان بد تیغ دست و زبان چاکل شده معذرت نه کرده و افع طایفه را که
 از بی سعادت نوکر می بود از زبان خان نذر دانی چنین حرف طو لضاف در عالم عدالت جانی و ملک و مالی بشنود و کمال قلوب ما زد
 را یکی از امرای سپهره عقبت بی غلبه روانه شدند سلطان بهادر را بعد رسیدن نزد یک حمد آباد که یکروز و روز و نه صدار
 نمود و آباد نو تف در زید خان عرصه بر زمینک کرد و یکروزه ماند و گفت که چنین از عرصه محمود را که دو و نه کرده احمد آباد است از
 جوامع هر چه بر سپهران تو هستند گرفت بازان و عیال که ردیف خود نمودند با خود که قصد داخل احمد آباد شدند حضرت اول خان بهادر
 و محمود آباد تا راج فرموده آنجا را آنچه بر لاس سپهره متوجه احمد آباد شدند و سلطان بهادر هم از آنجا که زبان شده از دین
 قلع و کعبی بای کند و در باک حصول و مال آن سرزمین مع اضیاء حکومت آنصالح که در این ایام کوکن نظام است بی خوانند با نه تعلیق و است
 نیز بر آورد و حضرت از شهرت آنکه خزانة چندین پاوشاه در قلع ارکط بنا بر موجود است خود را با بر دیگر جانی بر سر نه بجا
 اختیار خان قلع را چنانکه شرط جانفشانی میداد جان شاربستان و قابل تواریخ توان گفت لعل او در دو جنگهای مرده اند نمود
 و بمجره با بند اکشت بد هر چند اقلو که کاتب حرفه و در اوایل عهد خلافت است و عالم بهادر در در آنجا قلع و کعبی و قلع داری و است
 آنکه ملاحظه نمود قابل محاصره سلاطین خود اما از گسر اختیار خان بشرف ملازمت نرسیده بی او مانده کجای شاد و اظهار با
 نمک و آری سلطان بهادر و لفظ اضیاء مرج و باره برداشته بر لب چندین هزاره آتش و کولر ز نورک طرفش که پادشاهی انداخت
 چند اعدا در مقابل تر و دو جانفشانی نشود و معطل گشت حضرت خنت اشیا بی را از تر باطن بررکان دین و طبعیت بررکان خود
 بدستوری حضرت فرود آمدن و دویم سمرقند را بر و باز و تسیر ساخته و آورده بود از طرف دیگر بران قلع و کعبه و ذخیره
 روز قابو یافته بر سپهران بالا یکشتند را که متعین نموده تهور می و دلاوری که سرمازان قوی رای و قوی دل آفرین گویند
 بکار برده و چنانکه کلان قابل نمید که گشتن ساخته در شب با شتاب از دو طرف شکر خود را با مور به او پیش نمود و خود

و شغافت نام در آن روز که شسته ملازمت نمود و بر وی یک قلعه در جانب پانزده و یک مصلوبان احمد آباد خود را برسان و ترسان
 کهنه پسرانند و چنان ملک احمد آباد و مالوا هر یک پندین سببی و جفا بدست آمده بود و باز در ایگان رفت هر طرف خل غلیم هر سید حضرت بیست
 که خارج شریف از برهم دو کی ملک که نامو افت آب و جوا علا و آن کرد یکجا نماند و در جنوبی بعضی بدخو اما ن به میل فرمودن اقلین
 معقا و شدند و در آن سرحد مانعی که اکثر در خلوت غنیمت بسر برده دیوان نمی نمودند و در فم سلطه افزوده و ماده فرید نظام خانان
 که در بدو در بعضی خبر رسید که سلطان جنید بر لاس که در حد ولایت شربی و در افغانان از و ترو و خوب بطور ملی آمد و در جای سخر آخر
 کرد و بدو خبر خان که قدم از انداره ادب ششم گذاشته در نواح رتسان که متوجهی از حد که زانده بود و در آنجا گشت خست شیبانی
 زحمت را غنیمت شسته خود بدولت متوجه شجر قلعه چنان بر که کرد و بدو ظاهر کجایان طایفه را شرط قلعه داری چنان بطور آرد و و کشتاد
 محاصره ششم ماه انجامید و جنب شیبانی از طرف دریا و از طرف قلعه که راه نرود با قند اگر شیبانی و دیگر مصالح و مدد مرکب شست
 نرود و ترو و و بدو بر افغانان تصرف در آورد و بدو در بعضی سلطان محمود حکم مکن از دست افغانان رنجی کشید خود را از به ناه
 جنب شیبانی رسانده جای توجها نظر الفاسم غر از آنجا که در اند حضرت متوجه بجا که کرد و بدو در شرفان بر اینمقی اطلاع یافت
 حلال خان نام سپهر خود را برای محافظت و همانوقت راه و کدی که در آن سر راه در مکان تلج و در طرف آن در برای چون
 خوار و در طرف برایشی رخا در بود و در و در و حضرت جهانگیر ملک با خند میر نابی برای شجر که بی و عاق نمودن راه
 یقین نمود و جهانگیر ملک خود کمال پیشانی و زخمی به اردوی حضرت رسید بعد جنب شیبانی خود را به که بی رسانده ششم
 افغانان بر دشت و حلال خان مقاومت خوانت و در زید و در میت یافت حضرت بفران خاطر از طرف چکل و کدی بی عبور
 زود و در آن شیدن این خبر شیر خان مصلحت کند متوجه خانه تازه که در مکان تصرف در آورده بود و طرف جهانگیر
 و کوهستان انضام روانه شد حضرت ولایت کوه که بود حکم نین مکن از بود و شجر آرد و سه چهار ماه در آنجا برای بدو
 توقف نمودند از ناموا نقب هوا آدم و چهار بابی بسیار تلف شدند و مجاری عجب بسان لشکر افتاد و درین حین خبر رسید
 که فرزندال که بمحم محمد سلطان یقین کرده بود دست از نقاب مخالف پریشان خود و به مخالفت برداشته با که رفته علم نمی
 بر او شش شش بیلول راه از مقربان و موافقان آن گشت خطبه خام خود خوانده عازم شجر دلی که دید از شیدن این خبر
 حضرت جهانگیر ملک را بعد ابراهیم ملک که هر دو ایر نابی بود و در مکان مقابل مفسدان انضام گذاشته خود متوجه اگر شست
 در آنمای راه محمد زمان مرزا که رفیق و در نهامی سلطان نهاد که دیده بود و بابی غر و تقصیرات آمده حرف اند و ملازمت

شیرخان از پیکار نزد خندان و بی سامانی لشکر اطلاع یافته با سامان نام خود را سر راهش گردانید و بجای تنگ قلب
 عایل گردید و سه ماه حضرت را معطل نگاه داشتند در تاختن اطراف فوج و زدن کبی بقصر نمود و در بعضی مرزاکامران خندان خبر یافت
 باراد و سنجو بی شهرت معاونت با دانه از بجای تنگ فوج نمود که کوچ کوچ خود را بدی بیاند و مرز خندان هم برزاکامران هم نمود
 همان سده با اتفاق مجاوره تردد و سنجو خندان کولال از قلعه برآمده کجدمت مرزاکامران سیدیه التماس نمود و چون
 بای تنگ اگر مقرر شدند اول آنرا تصرف آورده اسم خنده را که خانه را دو همه استجاب است از بدنامی تنگ بکامران برآمدند و اما
 این پنج دایم سر مرزاکامران را که داد و کسبی بود قبول افتاد و نوچه اگر که دیده است رسیده بطن مخالفت را مدعی سلطه
 بلند آوازده ساخته اند و دی کار بر پشت حضرت شیبانی بکر خطوط شفق آفرینش بکفریت شفقانه که وقت بید اتفاق
 سر شیرخان را از میان برداریم بعد در آنکه رضامندی برادران شد و اوقاف قدیم را بی نظمو خواهد آمد فرستاد افغانده اند و هر دو
 برادر در موافقت میان هم مخالفت جنت شیبانی سببی بلیغ می نمودند و درین هنگامه شیرخان جلیل نام در دیشی را که مرید او بود
 برای معالجه کجدمت جنت شیبانی روانه ساخت و از راه مکر و کید التماس نمود که ولایت سرتیقی تا قلعه تها من اگر در انعام بکرم خود
 غنایت فرما ندید شریک زاید و طلبی نمود و را طاعت میرجم جنت شیبانی با وجود داشتن قدر و بمقتضای وقت قبول فرمودند
 و نیز مقرر شد که خطبه و سکه کلک سرتیقی نام حضرت شد و کلام الله را در میان فاسن آور و در قرار یافت جنت شیبانی
 از لغت در و با طرف اگر کوچ فرما ندید میخیزد و مغلیه از فکر و غلبه بی آن افغانان غافل گشته و در غلبه بار نمودن بود و شیرخان
 بهر طرف را طرف بکار وانه ساخته شهرت کوچ خود را داده قدیموس جبریده میان آور و دیگر را غافل بر سر لشکر رسیده و
 بقتل و غارت در آن نموده فرصت همی اندک بگذراند و تا بکمر صف رای و مقابل بر دواختن چه رسد تمام قتل خانه برادران
 و خزان و دیگر سباب سلطه و غیره و خراک بدست آور و چون پیش از شیرخان بد داشت و گذرهای آبرو با انواع تدبیر و
 شمشیر بدی که در بود جنت شیبانی چار و چار قرار بران دادند و هر یک بر سر ده باقی لشکر از آن آب کلک عبور نمایند
 افغانان بهر جم از عقب رسیده از غنی و فقیر هر گز ای یافتند کی گشتند و غارت می نمودند و نموده روز بخشیدند و چون
 برادر مرد و زن از صیغره و کبر و سوار و پیاده اکثر از پسر برود و نامو من و را باب زده غرق در بای غیرت گردیدند و آنکه
 آنکه از مردم نامی که شکار آیدند بقول میج مورخین شفق شست بر در فعل که سربواری محمد زمان مرزا که همواره از شرفی افعال
 او بود از جلوه های غریبی محسوس گردید و جنت شیبانی معاوضت کبی از ستایان که دو با بدست خندی آب و صفتا

لشکر باین زمین خورده از سبب جدا شدن و ما بر آمده بجلالت رسیدند و کاهران و جمعی از آن تنگ جا نرسیده بودند و کثرت
 پیوسته با رختی در بدن بودند و متوجه آنکه شدند چون نزدیک آنکه رسیدند و کاهران با وجود آنحال و یکی بخت جمعیت چنانست
 تاب مقاومت نیاورد و طرف کوه که در آنجا شد آنرا پیشتر نسبت روانه ساخته بودند و فرار نمود و نظر به اسب سبیلای نرسید
 توانستند و در زید و در هر دو هزاران نداشت و نرسید ری بامید شفاعت ملازمت با پادشاه نشاندند و هر یک یک دیگر
 او را که در کنگار بودند و در هر افغانان جلو ریز خود را با کوه رساندند بعد شروع در مشورت و گفتار ششم نموده هر روز و شب مجلسی
 منعقد میکردند با وجود کاهران را داخل مصلحت ساخته از خود محسوب مینمودند و اتفاق را از دست نداده طرف مصلحت بد
 را از دست میدادند تا آنکه ششم ماه در ایام مصلحت منتهی گردید و در کاهران صبح رخصت را مورد با اتفاق حواله کاهران نام که از آنرا
 قدیم خفته و همراه فردوس کفانی بدتها بود و میان او و در چند روز حضرت میگفتند اینوقت اتفاق است باید به سبب کرمی
 تا کاهران شیرخان را با جمعی دیگر از امرای و کاهران در کابشند اما پسر کاهران به بهانه متابعت و رفتن کاهران و از آنجا
 سامان نموده مراجعت نمودند و اکثر مردم خود را بیک بعضی از کاهران با پادشاه را با خویش رفتن ساخته روانه لاهور گردیدند شیرخان
 برادر آنرا در میان وقت از مدد و طالع خود میدیدند و بار دیگر کنگار مصالح جنگ فراهم آورده تا آنکه را کنگار رسیده روانه
 روانه قطب خان را با لشکر روانه آب کنگار گذرانیده برای تاخت و تاراج و تصرف ملک آنطرف روانه نمود و حضرت از
 رسیدن خبر قطب خان باغبان ناصر و راه سلطان سکندر را با ششم حسین که از امرای قدیم نادر بود برای دفعه ششم تفریق نمودند
 بعد رسیدن فوج مقابل مدیکو نسیم فتح بشکر خفته و زید و افغانان بسیار با قطب خان بقتل رسیدند و بعد رسیدن قطب خان با کوه
 خفتن نشانی خود بموجب آن راه و طلب تمام حسین مالک سوار نمود و بر فتنه افغانان گردیدند چون شیرخان با پنجاه هزار سوار
 از افغانان جنگ جو سر راهی قطب خان را می نمک گرفتند سواره لشکر با دشمنی گردید و دو ماه در کنگار توقف واقع شدند و در وقت
 محمد سلطان مرزا با فرزندان و جمعی که از پسران کاهران طوعا و کرها مانده بودند با خود گرفته قدم براه چوقایی بدستور
 معمول خود گذاشته باعث رخنه اتفاق کنگار گردید و در آنکه علامه اول باعث بافتن دل میدان گردید و بود در فتنه کنگار را در میان
 خود دانست و وقت بافته و غافل ساخته از هر کجای که لشکر فوج بر خاسته بر فتنه زباده از دویشت کنگار خالی از سپاه گردید
 و از آن گفتات شومی ایام باریان بی کفایت بجهت شدت باریدن گرفت که در تمام لشکر بر ابر کفایت بی آب گرفتن مانده و برای
 تیم رمضان جنگ بهر سید اعتبار اخراجی کینی نمود و بعد بعضی رسیدن حکم بتبدیل مکان صادر شده لشکر باین خیمه را گردان

و از آب و گل و لاشیدن و تر و خشک سبب فراهم آوردن شروع نموده هر یکی بخیل کاری در مانده سر اسب از وضع رو و کار و
 و بنحال خبر رسید که کفر خیر خان ده و دوازده هزار سوار اند و دویست نفر کماندار و دویست نفر اسب و دویست نفر
 و دویست نفر پاسبان و دویست نفر خوار و دویست نفر خوار و دویست نفر خوار و دویست نفر خوار و دویست نفر خوار
 از طایفه الهی سیدانست و مادر محفل نعل بر خوار که از کوهاره برادر و توانست که دند بدستور باقی بل بدتر از آن وضع و شریف
 راه محار که و غار تا اشیاء نمودند و تا آب کف کاه که و ده از همان ساق دشت رسیدن از پستایی از ترغیب بدین طایفه
 که از سیدان از جمله بقیه السیف جمعی از صدمات افغانان بدعاقت سر خجالت بر اجتناب از آن باب فرود برده باز سر خجالت و
 حضرت بالایی خیل بر دایه بود و در پستمان در دفع خر و شران تیره کشتن کوشید و خود را با آب رسانده از شدت آب
 هوا و صدمه فوج از آب جدا شده باز بدست تیرای یکی از نوکران مرزا کاکران شمس الدین نام که خاطر خطاب خان ^{علیه السلام}
 از آب عبور نمودند و جمعی از یکدیگر بپا و در آن که برادران وی شنید و روی خود و آب بغایت خیل را از دست نداده بود و در اصل
 و امیکر آنها توانست که در دین و کثرت خست شبانی رسانده باقی مال و عیال و خیمه و سبب بدست انجم افتاد و ناموس همه
 بقید افغانان بد مال در آمد و قیامت روز محشر بخارا که در **خروج سلفه نزد افغانان** **سوار که از خرافات شیر شاه که در دست**
و سلفه سلفه نموده موافق قول مورخین سلف خند بقره از جانب و لب خروج شیر شاه بر مان غایب نیز رفتار داد و آن
 و بدست مجمل بعضی میان بی آرام و نام شیر شاه مرد و نام بد را و جوب و از افغانان رو که گفته می شود با سور هم قوم اند و عهد
 سلطان بهلول حسن از وطن هند آمده چند سال در حصار فیروزه و خدگاه در نالول سپرده و آخر در عهد سلطان سکندر لودی
 و در جنوب نوکر جمال خان که از اعرای سکندر لودی که در دیر در بر و حسن تر و در جرات و اعتبار و عطا و اوی افزود و تا آنکه
 جماعت را با فضل سوار ساخته بر که سپهر او خواص بود از توابع و تهاشمی حاکم او و بجهل اقطاع خود مقرر نمود چون فرید نظام دو
 سپهر حسن از زن امین افغان بود و بدو سپهر دیگر سلیمان گلان تر آنها گفته میشد و گنیزان که از انجیل با در سلیمان بسیار
 بنحوت و بدست محبت آن که کبر که در سلیمان بنده فرید را بدست بر آن که کم بنحوت فرید که از غیرت ذاتی در استیلائی نمود
 شباب دشت ترک ز فاقه نموده نزد جمال خان رفت سپهر و در خد در جمال خان و فرید خط برای طلب نوشته و دستا
 فرید نفرت و در بی خواندن و نوشتن سعی مدرا اوقات صرف نمود و تا آنکه خست و در صرف و کوه نقد خوانده قوم بی هواد
 خود و فصل الغلای افغانان مشهور کرد بدست جماعت ان شدن بدو بر صفات او مطلع شده خود آمده با عمار بر پشت بر دو حاکم

خود را با سپردن فرید کف با بن شرط بر جاگیر هر دم که رعایت طرف رعیت و مقدم بروری را بر طرفداری هم قومان ظاهر مقدم خواهد شد
 بجاگیر رفته با انواع تدبیر و حسن پرداخت که زمین ناخر و دوح اصلاح کند داشت و رعایا از زیر سرش قایلان مامون نگاه داشت و دلیل و صفت
 بدنی و مالی روان داشت از اکثر ذراعت و تجارت زیر وستان و استیصال زیر وستان خنان و در آبادی قصبه و دیها و روستا
 سکه کو شید که محصول یکی بدو رسید و حسن از حسن تر و دو کار و دانی و رعیت بروری او بسیار شغوف کرد و بدو از کار کو شید تا قرا
 نز و زندان برین ایمان فایز بر انداز از خوشن و برادران گفته اند و ما در سلیمان که قویو جیس و او برای وستان
 سپه خود و شعبه خود و ن فرید که در دیس با وجود علم اگر طلبدن فرید از جاگیر باعث چندین نصدان و نقصان مالی خواهد
 جاگیر دایمی که فرود و نیست بدو میسند را نید فرید از بیخ و دایره مصلحت در استغای آن عهد دیده و حسن سلیمان را برین
 عمل نمود و بدلا سالی فرید بر و داشت فرید کرده خاطر گفته بار دیگر از بدو جدا شد و خدمت و دولتماندان که از او ای سلطان ابراهیم
 بود رفته نوکر شده بعد ظاهر ساختن خدمت شکوه کم تو جی بدو بسیار آرد و هر چند که جاگیر بدو را و ایل
 برادران و جاگیر او مقرر نمود و فرید بر سر جاگیر رفته و استمالت حال رعایا قیام نموده سلیمان را با توابع او از آنجا اخراج
 سلیمان هر خدمتی و وسیله بهر سانه سعی نمود برای آوردن جاگیر از تصرف فرید و عهد سلیمان را بر اینم سپرد تا بعد
 که نیکو نوبستانی محمد با بر ما و شاه بر تو از اطراف جنگ شده و سلطان افغانه با فغان کشی مبدل کرد و فرید از دور و دور
 و مقدم و مقدم قید کار و ملاحظه انظار خدمت بهار فغان لوانی که خود را سلطان محمد قیام طلب ساخته و در علم سلطه بر او
 رفته نوکر شده روز بروز جوهر شجاعت و کار و دانی او ظاهر میگردد و بدو بعضی رعایا بدو رسید تا روزی سلطان محمد در کنار
 مقابل بهر اتفاق افتاد و هیچ نموده بود که در بی قهر شیر اسیر کرد و فرید خود را بشیر رسانید و خبر نموده و بقرب بشیر کار او را
 سلطان محمد دفع آن بلا را از طرف فرید و نیست شکر یافتن خود و باره بجا آورد و فرید را با انواع رعایت و اصناف
 خلعت و نظایر شیریانی مقرر ساخت و وکالت و اختیار دولت جلالت خان سپر کلان خود را و مقرر نمود و بعد از آنجا چند
 شیرخان نصرت جاگیر حاصل نموده بجاگیر رفته بشیر از ایام موی و نصرت در آنجا سپر برد و روزی سلطان محمد شیرخان را
 با و کرد و شکوه تاخیر او در جاگیر نرمان آورد و در ضمن محمد خان حاکم میوه نمود که از مدت سلیمان او را حریف ساخته خدمت
 نموده و در قایم بوی وقت بود از طرف شیرخان حرفندی نامناسب از وضع او با نشی او و تقدی بر سر مراد و آن بجز
 ساختن از آنکه بدو خاطر داشت سلطان نمود و هر چند سلطان محمد نظر بر حسن خدمت شیرخان حیدر کوش بدان و آن

نمود اما شجر خان مکرر بوجه باطنها زان برادران ستم رسیده شیرخان و با پس عایت عذاب بنام خود حکم تقسیم می کرد
 حصه رسد حاصل نمود و مدد جمعیت همراه سلیمان و داد شیرخان نوشتن سبب است که جاکیر را برادرانه قسمت نای شیرخان
 در جواب بنام داد که این ولایت رده نیست که در تقسیم و را بد زوال میرسد و روزی میرسد و روزی سلاطین مدار بر طالع
 حسن خدمت است و این گفتگو بطول فراموش می شد و نوجی که بعد سلیمان رفته بود شیرخان را شکست داده از جاکیر برادر و
 بعد شیرخان نزد جن بر لاسی که از امرای نوآباد خجسته بود رفته و بنا بر تقصیر آن بر دامن خالی از مطلق کلام نیست مانع می شد
 جاکیر خود را بنیم جاکیر خجسته خان بدست آورده مشرق شد و مسیله از جاکیر که عاملان قدیم او تغلب می نمودند و از بی وفایی کم
 آورده متصرف شده از اصل اضافه را نزد خجسته خان و ستاد بعد جاکیر او را واکذاشته معذرت خواست که در این از
 جاکیر بدین بود این بی ادبی معاف و مانع خجسته خان را نیز راضی ساخته بعد همراه سلطان جلد بخیرت و ملازمت حضرت
 فردوس کانی محمد با بر باد شاه غازی رفته و بنام گشت و چندگاه در رکاب بنده از اطوار سلطنت تغلب و نقد و کجاست
 و اکثر زبان می آورد که از اندامه روز و شب نسق حقیقه معلوم می شود اینها را از هندوستان برودن کردن خندان
 رنقا و شجر و بندهای جبران کشتن او را مطلق می ساختند و او متفرک و مکرر زبان می آورد که چون مغلان به حساب و دزد
 و کرد آوری شیبای خود آری و تن پروری آفتد بر داخته اند که همکار کلی و جبری با برادر نوکران بر شیبای واکذاشته اند
 و خود بمحاکمات نیز سندانگر تقدیر باید می نمود و در حال در سلطنت و نظام ملک است این تبتوان انداخت
 تا آنکه ما بر سر سفره نشستن کرده بود و روزی وقت طعام خوردن لکری آهش آورده بنشیند که آهسته آهسته در
 خوردن آتش لکری بدین اتفاق می گس و در خوردن آنکه ریش و دهن نه آید عاجز می گرد و در مانده کار را که بر آید
 آتش را بر می تهر و می خوردن نمود و نوکران نزد پادشاه بمیان آمده و در آنوقت شیرخان و جمعی از و شکایت بنشد حاضر
 انجمنی را بر ادبی و متمدنی و او با نیتی و ضعیفی شیرخان با بدگوارات و دیگر خاطرات آن نمود حکم شد که از آن که اخراج نماید
 شیرخان اطلاع یافته همان شب از لشکر فرار نموده جاکیر خود را بد سلطان جلد می خود معذرت بر جویند بدن خود
 نوشت با کشف و بدایای آنمکان ارسال شد و گفته گوشت بد خدمت سلطان محمد را حاضر گشته سرای خدمت کجا آورد و با
 سلطان محمد فوت شد و بموجبت جیت و حسن خدمت زمام اقتدار و دولت جلای خان محمد را در اولی و دود شیرخان بخلق
 گرفت و در اندک فرصت ما در جلای خان نیز بر جیت می پوشید و شیرخان صاحب خیار با استقلال گردید و بقیه من

والی بخاک و حاکم بهار نزار بهرید و کالعال انجا به شیرخان بعد تر و نمایان فتح نیت و فیلان و خزانه و جواهر و انوار و لایمه
تجلی و سلطه که از حساب برون بود بدست شیرخان افتاد و معلوم ملکی بهرسانند و در شجاعت و رشادت بموافقت طالع
زمان نزد خاص و عام که بود جمعی از لولویان که مقرب سوری و فی جلال خان بود و شیرخان عداوت جانی بهرسانند و در کشتن
رشته حیات او افتادند و کوشش جلال خان را نیز از طرف بدیهای شیرخان مرموز و پوشیده باخود و رفیق نمایند شیرخان مطلع
گشته آنچه آنها در حق او اندیشیده بودند و خسته در باره آنها لعل و نزار خان بطول انجامید که در این اوراق به جز بر آن
قلم را بجز و شستن از سر رشته اختصار و در افتادنت حاصل کلام با وجودی که در بر انداختن شیرخان و جلال و جمیع کارها
و امیران بهادر و بمکاره اتفاق نمودند و بعد مغلوب مستکشین شیرخان و در قتلگی که خود ساخته بود و کجاست عقیده و تدبیر که
همه جا تقدیر بمان موافقت نمود و در دشمنان غالب شد و اکثری کشته شدند و جلال خان کجای ریشانی و بی سامانی هرگز نشد
و بار دیگر خزانه و جواهر و فیل و سب زبانی بنهار بدست شیرخان افتاد و سلطه بهار و بعضی توابع طرف استقلال نصیب او
گردید از مدد طالع روایت میکند که در آن ایام تاج خان را بهر تبه با او موافقت و محبت بود و کجاست حسد و رنجیدن
بسران کرد و بدو غلبه شوق تاج خان خندان رنگ سیران حاصل داد و کجایی از سران او بر سر او ملک فتنه زخم شیر
رساند اگر چه کار کرد اما شور و غوغا از چهار طرف محل بر جاست و تا بخان غصب کرد و خود را مقابل شیر رساند و خود
شیر بر روی جالان را بر جی مانع آمد و سر بدو عاقبت سفت نموده بغرب پای شیر کار برد و با خزانه شیرخان در آن
ایام طالع او در آنجای سیران تا بخان را اصلاح عزرا احمد ترکان قالی لای ملک عقیده ساخته انضیقه بعد انقضای عداوت
خود در آورده و هر چه در ملک شور سابق او بود و آنچه در قلعه از حساب سلطه بدست آمد با کلیه مایه خوار به صرف و انبیا
خود در آورده و در آن سلطان محمود و سیر سلطان سکنه که همراه فوج را ناسا کجا بخت خود و وسع مکانی رفقه بر میت یافته
مدتی سرگردان اند بار و بعضی افغان علی رغم شیرخان با اتفاق رسیدن از آن عمده آمده و او را بمدد و سر انجام داد
سلطنت و شکرت و قوت داده با دشمنی به استقلال بر داشته تمام صوبه بمکاره و بهار معروف او آورد و بعد تقسیم ولایت تمام
ایران که شیرخان نیز بعضی قالی بوی وقت و طاقت محمود بود بعضی حال صوبه بهار را در اقطاع او مقرر نمود و بعد تمام
نوشته دادند که بعد تسخیر محمود که در تصرف خسته آمده بود و صوبه بهار با تمام نعل شیرخان داشته شد بعد با اتفاق کجی محمود
رفقه اعرای خست نیشانی را بر میت داده تا که هنوز معروف در او و در خست نیشانی از رسیدن غلبه فاعنه طرف بهار را کالج خود

فتح بهار

مبعار سلطان محمود در ساندن خون نایره اقبال از هر دو طرف شعله در کردید شیرخان کجاست خستنیانی باطلها رخ ملک و عیون
موردی نزد سبکیان خدام داد که وقت جنگ بعد دست و پا زدن خود را یکبار کشیده باعث نیریت و شکست فوج نایره
خواهم کرد و مطابق عمل آورد و سلطان محمود غارت خورده همه سپاه را بیست عاریتی بر پا و داد و خود را به نیایه میگردانید
رسانده و کشته میزدی که دیدم سوس سلطه از دل بیرون نموده و مانند یک مدتی رخت پستی از دوار فانی برست و خسته
متوجه اگر شده مرا خندی ملک که از دوستان شیرخان گفته میشد و در مصلحت جنگ و نیریت دادن شریک بود و بموجب قرار
برای بیرون فلقه چنان نزد شیرخان فرستاد و نزد خانچه در محل خود بقیه کتیرا باده بعد از آنکه جواب شنیده مراجعت نمود و چون
خود متوجه شیرخان رسید شیرخان عزم داشت شیر اظهار حقوق طرفین همراه قتل آن سپهر خود ستاده و خانی که بخیر
آورده چون در همان ایام رفتن حضرت طرف احمد آباد و در و کرد و شیرخان عزم داشت بعد از آنوقت ایام خالی دیده
از سر نو با یکدیگر بجای و بهار جنگها میبای نمود و سلطان محمود بجای را با دیگر سرداران آن طرف خجسته نیریت داده اگر اخطار
نزدیکی را بفرض خود آورد و در بعضی فتح را بر تاس را در بفرستاد و پادشاه دلی و کجایه نموده بود و بر خانی نیریت بخاطر آورده بر
بر کس نام حکم موری انقله ملک رخت گفته میشد بخام داد که بر من معیذ و در آورده اند اگر آن ملک بفرض خاندان امیر
در آید فلقه و تصرف تو مانند آن محال است مرا خاندان در خیال رسیده که چون ما منی برای لقا با شوق ناموس و خزانه ندارم
میخواهم هر که تو فرستاد و اعیان مرا با نیری چه خلاف رای هوالت در قلعها دی کجایه جمعی بمقابل مغلان رفته شرفه آنها را از
ملک خود تو دفع نمائیم در صورت غالب آمدن تا باقی عمر چون همان تو خودم بود و اگر تقیه قسم دیگر رود و او مال و عمل
من از دست تصرف و ملکیت عیدت بخت محفوظ خواهد و ناموس من مال مرا از خود تصور نموده در ظل عیون خود لقا خواهی داشت
راجه اول قبول با نموده آخر طبع زرد مال که و ما ارجان و خاندان چندین برابر خاندان آن کهن سالک دیده بغیر از اطاعت شیرخان
کار خود ندانسته و نفی غلظت را در کشته نیرستان قبایل و حساب و مال زیادتی ما ذون ساخت بدو در طبع دیده جوینند
در آن طبع مرغ و ماهی به بند شیرخان بدار و دست و پا تمام تمام تقه و دایا برای هر یکی از کار برداران را به تبتی در بان
باطلها که هم صعب و دشوار دارم نمیدانم که مال چه بود و بد نیرم و ناموس مرا در حساب و قحط از خدمت خود دانند و میداد
زاد و داده هزار دلی به تقاوت پرده و زینت که برای سواری محل خاص خواص و شکر و سپهر میباشد ترتیب داده و در هر
دوبلی دو جوان امر و لباس زنان جوان و در چند دوبلی از نیردالان سال خورده عمر باخته بارش نور سینه بار داده

دولت

و بعد که در صورت تقصیر مرده از روی کار بریزد و دست اندر زیر پای هر جان تنجی ای آب داده کد آشته با گوان و کپهان و مرد و ربا
 بر از بار خریطه های زکر که در نظر طامعان نمایان و فی الحقیقت همه صایا جنگ و قتل و کبری بود و شش پسر و پوی با جلوه داده داخل قلع
 نمود و خود به شهرت رساند و حواریت و رخصت شدن از در و در نا با جنسین سواران بجا رجوی کار از نای بر سر در واره رسید
 و بعد از یکسختی چند پوی بر سر لان و جوانان ساده و در میان را بر طایب سابق و لاحق را ضعیف ساخت که دیگر دو و لیلیا
 کج گاه و قس زیاد نماند و همچنین دو لیلیا داخل در واره دوم شد و جوانان ساده بر کار با جری بجا با اتفاق کپهان
 که اکثر از افغان یکدیگر بودند و حواریت با بر با جوب نای هر دو آشته بر در واره میان رنج و کشته و چشم بر هم زد و
 در واره را تعریف آورده بر روی چشم بران مرده فتح الباب و انمودند و شیر خان که از موافق افغان تقدیر یافته بر در واره
 خوش و قوی میگویند تقاره زان داخل قلع کرد و دید با اتفاق شمشیر کشان بجان را جوب تر با قتل افغان و کشتن و بکن بر و شد
 آنها را زاده از بعضی مردان چون جوان شرط رفاقت و ترو و کجا آوردند و بعد از راه بعد جری لیلیا از مال کارایی
 یافته سواهی انکه به سطره و از جان سلطنت بر و دیگر حاره کاژ شمسید و از قتل کشان از راه غیر متعارف با چند هواخواه بدر
 رو کبر نیال و خان قلع کچین غدر حسن تدبیر مرا با تدویری تردد جنگ افغانه در آمد و بعد از چندین کارزار که چندی
 و امرای نامدار جمع نمود که دفعه حادثه عظیم بران صاحب دیهم یعنی چندی شیبانی که در آن کدشت رو داد و در قلم سوخته زبان
 را که از نزد کاران آشته نمودن خالی از انحراف ملال نه آشته کما جمل کلام حادثات آسمانی می بردارد و کجاست شیبانی بعد
 حرة اخیری را زاده کابل و جناب ششم گرفتند و شیر شاه بطریق متابعت تالاهو و تعاقب نمود و بعد از حضرت جنت شیبانی را
 سند اختیار نمود و شیر شاه به بندوبست انکلاک پرداخت و اکثر افغانان بلوچ آن نواح آمده شیر شاه فوجی گردانید
 و بعد از حمله آن سرزمین قلع رتاس را در آنجا احداث نمود و در همان وجهت خان بهاری را اینجا کد آشته طرف دلیلی
 مراجعت نمود و پنجست به شیر شیبانی اگر و وطولع آن بر و از و در بعضی خبر شنید که حضرت خان مغوب کرده او که در قلع
 کد آشته بود و شیر بادشاه متحاله را بعد خود آورد و طریق سلطان اختیار نمود و دفع آن ماده فاسد را بر اراده دیگر
 داشته با طرف نشاند و بعد استیصال حضرت خان قاضی فضیلت نام را که در آله نقاضی فضیلت زبان زد و لو بجا حضرت خان
 مغوب ساخته در سینه نهاده و چهل و نه بار که آمده از بندوبست آسمانی فارغ شد و سکه و خطبه بنام خود نمود و سکه بنام خود کرد
 بگو ایار که سید ابو القاسم قلع از مغوب کرده چندی شیبانی و جمیع خان این شیر شاه که بعد از شیر و حیره که ایار شیر زاده

آمده شیر شاه را دیدند و بعد تصرف کو ایی چون سپهر عدالو رسید ملو خان حاکم مالو که داشت خود متوجه قلعه رهنورد گردید و ملو خان
 باز پیش بر سر حاجان آمده مالو را تصرف نمود و در آورده شیر شاه قلعه رهنورد را از مضبوطان سلطان محمود و صلاح گرفته خود را
 بگروه رسانده بعد از قضای یک سال در آنکه خبر رسید چو بر نعل با جمیعت مدعوت علمایی در نواح قلعه را رسید برافروخته و دو
 هزار و خبر با رسیده خدی و سلمان را قاصص نموده داخل قلعه خود ساخته شیر شاه و بعد شنبه او روانه گشته قلعه را می بین را
 محاصره نمود هر چند خواست بران قلعه بر نعل دست نیافت آخر کار چاره داران دید که بقول و عهد و امان قلعه را از و گرفته بقول
 قضا بر سر بر نعل تاخت با وجود بر نعل بر عهد و امان عاقل بود با چهار هزار راجه و فیلان مستعد جنگ شده و اول نعل
 افغانان را گشته نیمه و خبرگاه و هم مال اقمه را سوخته و بنیت عمومی خود را بر شیر شاه زده چنان جنگ رستاخیز نمود
 که خرمین هزار راجه و فیلان به باد فشارفت و ملو کار به نیت شیر شاه انجاسید و فیلانی پیکر از مادر آید
 آخر کار خطه شیر افغانان که دیدند عده که شیر شاه با گروه آمده بقصد سیر دارد روانه شدند چون نزدیک راجه مال دیو راجه
 مار و در آنجا هزار سوار راجه و هشت رسیدند تا یکبار در سر اچهر جنگ و مقابل بر و داد و عده از طرفین آدم بسیار کشته
 آمدند و فتح آید بار و دهنوار و منجود با اتفاق زمینداران انجید و که بر راجه مال و لیکه عقب انگار از عده و ابای آنها تصرف
 گشته بود عداوت با فنی خطوط پس وی متهم بر اظهار ساسف و خصومت تمام اعرای مال دیو نوشته چنانچه بنده لفظ بر
 که خطا نداشت راجه آمد و راجه اعرای خود با یکمان شدند و فکر فرار افتاد و در غمین گویند نام امیر نامی راجه که یک خط بنا
 و ترک سپهر بر و ن ساخته پیش بر و ن راجه پیش از همه او سیکر دید و بختی زاده داده و سواران راجه سیکر دیدند راجه اظهار
 و انجات نمید شیر خان با وجود فرار اختیار نمودن راجه مقابل افتاده جنگ بی سر دارد نمود و خدی بن هزار تن را بی
 سر و سر دارد ساسف و در نهایت داد و ن کش شیر شاه که بر سر بنده مقابل بنمودند هیچ غایده بود که در آن محل کربا کرد
 شتر ق شده که شجاعت و جلالت لشکر جلالت خان جلالتی که سباحت و جلالت شهرت داشت از راه دور رسید
 جلالتی خود را بر سر راجه و میان زده به نیت داد و فتح نصیب شیر شاه کرد و چون مار و در سوای با جنری و دیگر خشم ملو
 شیر شاه بعد فتح مکر یکسخت برای شتر جبری یکسخت آورده چند و شان را با داد و داد و بدیم و راجه مار و در را که عذر
 شیر خان و ملک جلالتی اعرای خود و یقین کرد و دید انوسم بسیار خود اما باز بفرقی ملک قاندر که دید شیر شاه بعد شتر مار و
 و نیش انجا بقصد قلعه و شتر کشی نمود آخر کار بمقابل دارد مدار که ده سکه و خطبه تمام خود و قرار داده ملک بر نامی انجاء

واکذاشته بر سر قلع کانیو آمد و راجه انجا از شنیدن بدعبدی و غدر که بر اجد پور نعل دو کیر آن از افغانان بعل آمده بود و مصلو کرد
 بکجک بنشیند و همواره بامداد کشید و روی هر کار بر دم قلع تنگ کرد و دید امید فتح بلیج و شام انجا بید و شیر شاه بر سر
 باروت خانه ایستاده تر و نموده قهقاریا تپش بار اندرون قلع بی انداخت از اتفاقات و انتر فسم کلام ربانی
 مکر با جنبش شبانی در میان داده ترکیب خلاف کرده بود یک قهقاریا بر دیوار قلع خورده بر کشید میان باروت خانه
 و دیگر قهقاریا و در چشم بریزون شیر شاه از صد مرتبه تپش بامداد آمد و نامی دیگر سوخته گردید چون باره انتر جیات تپش
 مانده بود و در نفسی میگذشت از دم و این غنیمت داشت خود را بمو جال سانه شکر را ناکید و ترغیب انجا
 خود و جید در کار تپش نمود تا اگر آخر روز و از دهم ربع الا اول سه مقصد و بجای و در خبر فتح قلع شنیده و دولت حیات
 نمود **بر** و از خانه کرد و در دنا مطلب **کین** شید کانه با خبر کند بهما **کین** سواد ایام خروج و سلطه ملک
 شرقی غلبه سلطه هندوستان نمود میان قوم خود در عقل و رایت و شجاعت امتیاز تمام داشت اما خبر بسیار گشته
 گویند ما بین راه بمکار و نا کبر آباد و ما دون سافت بعیدست برای مسافران مسجد و جاده شیشه و در مساجد نمودن
 و جاد و یکس مدد و طیفه مقرر نمود که در مسافر اطعامی بکند و قدام برای مسافری و مترو دین و سلمین و منو و قرار داده بکند
 بکین انعام و نوکر لگا بدشته بود که چند شش تریان سر این هند که به بهاره و شیرازی زبان از مردم هند که دیده اند
 از اول و همانها مانده اند و مقرر نمودن سپاه سر کاد و سران برای زود رسیدن اخبار قلع روزگار بد با بر بطریق
 از انتر اوج دولت و ما بین را نا انجا میبود و در درختان سایه و در برای آرام مسافران نند و شهرت بکین فی خود و
 بود و از ان شهر و تاریخ وفات او یافته اند **که سلطه اسلام شاه عرف سلیم شاه** از **سلطان شیر شاه** در دقتی
 شیر شاه رخت هستی از سرای فانی بر بست عادل خان سپه کلان او و و بعبد و حضور بود و قلع و شهر قیام داشت
 امیران از ملاحظه **ابو علی** حلال خان که نزدیک طایع بنه بود به بلغار طلب بدشته بر تخت نند و مخاطب **شاه**
 که از کثرت اقبال زبان افغانان به سلیم شاه معرف کرده و ساهند و اسلام شاه بعد از ان برادر بزرگ **علیه**
 مشیر ترغیب و اظهار غدر انکه نسبت بخواهر که شمار و در دست بود و در اطلیه بر کش نند تا ناچار قبول نمودم
 خود را زود بر ساند و مر اطمینان خود و خاند و سنا و خود متوجه اگر که گردید با خطی برای در کلان مقصود با نظر مقدم
 تشریف نوشت عادل خان به قطب خان و سی خان میزای احوای حضور خطی نوشت که در آمدن من به مصلی میباشند

و به جلالت خان نیز پیغام داد که اگر سه چهارم ابرای معتبر آمده و راستی دارد و چنانکه یافت رفته و سوار اسب خاطر که دید سلامته چهارم
 را نزد عادیان روانه نمود و آنها نزد او رسیده قواره و عهد نمودند که بعد ملاقات روز دوم رخصت او را با جاکیر هر یک از عادیان که بخواهند
 بعد ملاقات که همراه او تهنیت و جلالت خان با طهارت پاک استخوان در یاد نهیست برادر بزرگ با کلمات عذرخواهی عذر آفرینان
 آورده تا اگر همراه او درین تکلیف نمود و در داخل شدن قلعه اگر هر چند تهنیت آفرینان بود که زیاده از سه چهارم نفر همراه برادر
 اما امیران چهارم و نیز روز باز و بهیچ وجه کثیر یافت نمودند سلام شاه چون در کوه قصبه شش شرف برای دفع غلظت و بهیچ
 در آمده کف جابر فرو رانده و فاخته را با خود را می ساخته نگاه داشتیم محاکمت و شکری سپاریم و دست او را گرفته برادر بر تخت نشاند
 عادیان که در اصل عیال بی جوهر بود و داده روز بازی برادر را در یافت قبول کرده از تخت بر تخت و سلام شاه را بر تخت
 نشاند اول خود سلام مبارک آید و در امر از سر نو بفرمود عادیان سواد انبار و نثار و تسلط بعلی آوردند و درین حین از
 عیسی خان و خواص خان سلامت عرض نمودند جاکیر سرکار برای عادیان مقرر کرده رخصت او حاصل نمود و عیسی خان و
 خواص خان همراه او مقرر شدند بعد و ماه غازی نام را با تخریط طلا مقید ساختن عادیان تعیین کرد و خواص خان مطلع شد
 غازی خان را گرفته همان را تخریط طلا در پای او کرده و محض روز و اندام و بعد میان برادر و امیران غازی خان را با طینی
 بطول انجامید و مکرر بجا ربه و صلح مکرر میداد و با وجود عادیان نکت یافته طرف نشسته رفته و فقید الاثر نکت و میان امرای
 او و رفاقت عادیان بسیار بنامد و سلام شاه جنگ نزاع باقی بود که تخریط فیصل آن بطول کلام منجر میگردد و بقی این ذکر آنکه چون
 خواص خان با جمعی از اطراف پنجاب رفته علم بی برافراشته بود و سلیمان بنده و حلقه نموده محمد مایون با شاه را از سر نو از
 کج دست ساخته متوجه لاهور کرد و خواص خان اعظم خان مایون و لشکری در مضاعف فوج سلام شاه بود و برادر سلیمان مدد و مقابل
 برداشت آنرا خواص خان جنگ ناموده طرح داده و بر عیب نمود اما دیگر تیار میان بعد حرکت مدلول نکت یافته مشرق شدند
 اعظم خان مایون از آن میان بشهر صلح و ملازمت با ده کسر از آن گرفتار شده خود را بسلیمان رساند و قصد نمود
 هر چه بر سلیمان شاه انداخته کار او را با نذر آنکار کار یافت شده خود زخم برداشته بدر رفت و سلیمان شاه عقب نیازان
 فوج تعیین نمود و با کراهت مراجعت نمود و از آنجا که الباء آمد و زری عثمان نام که به سلیمان شاه آمده و شمشیری بر شمع خان که امیر
 نامی بود و سبب ملاقات قدیم انداخته بدر رفت و شمع خان با شاه سلیمان بنده و دست او را گواهی از هر خانه مایون
 سلیمان شاه تا مانده و تقاب نمود و با شمع خان و اعظم خان مایون و عیسی خان قریب هفت هزار سوار فراهم آمده بعد و غازی

نیازان خرمیت با فدا و ما در و حیا غلیم جایون اسیر کرد بدند و نیازان طرف خجاسته نایز به نایه لکمان بر دند سلیم
 مل طرف آمد و سال با لکمان و نیازان مقابل داشت و نیازان باز خرمیت یافتند نایه کجایم کشمیر بر دند غلیم جایون و بعد
 و شهباز خان قتل رسیدند حاکم کشمیر برای آنرا نزد سلیم شاه مراجعت و این آوان مرزا کاکران که بعد از مراجعت جسته
 از ابران تا کابل خرمیت یافتند بود و خجاسته داشت و غلیم شاه قلم خواهد آید نایه سلیم شاه آورد و سوای آبرو با حقن و خفت
 فایده ندیده از آنجا فرار نمود و سلیم شاه بطرف دلی روانه کرد و بدو خواص خان از طرف سلیم شاه و ران ایام قتل و قید
 اکثر اعرایکوت بدستور هم بوده نایه تاج خان حاکم سمل مرد و تاج خان سر او را بعد از بریده نزد سلطان شاه فرستاد و خوا
 را در دلی آورد و مد فون ساختند و او را لیا محسوب نید و بعد قتل خواص خان و جنل بسیار در مفضل سلیم شاه برآمد و
 عارضات بدلی علاوه آن کردید تا این دار فناء رخت هستی برست سه سال سلطنت نمود و ما این سرای میسر شاه سرای
 و کبر ساخته بدستور بدو طعام نیکو و خام مقرر نموده بود **سه** در این زمانه چهار و خزان هم خوش شست و زمانه
 جام بدست و جنازه بر دوش شست **نکر سلطنت فیروز خان که بعد از شاه عرف علی شاه موموم کردیده**
 گویند سلیم شاه از بی بی مانی سبزی داشت فیروز خان نام و مبارز خان نام که برادر شیر شاه و برادر زن سلیم
 شید صاحب داعیه بود سلیم شاه از وضع او واقف شده اکثر در خلوت به زن خود میکشید که اگر کسی خود را دوست
 و حیات سلطنت او را میخواستی رضاده که برادر ترا از میان بر آوردم و اگر محبت برادر بر تو نداشت غایب است اختیار و ای
 آن برادر خود را از آن سوی طن بری و دست را ضعیف میگردید بعد و فاکت که امر را بموجب ولی عهد بودن فیروز خان
 بر تخت نشاند بعد و در مبارز خان با خوانان قصد قتل فیروز خان بجل آورد و فیروز خان بر تخت الطالع یافته نزد
 برادر آمده هر چند با ملج و زاری شفیق گشت میکشید که مرا با سیر کند و که بداید و در دست رویم و الا فیروز خان را مقید شد
 گفتا بداند و الله که میگوید که از آنکس دامن مبارز خان ترک دید اما فایده نداشت **سه** فیروز خان را بختی کند
 تا تیر **سه** نمی بنویسی ظالم اینچنینک دلی است **سه** مبارز خان سن کمال آن طفل را بکشت و خود را بعد از آن چنانچه
 ساخته بر تخت دلی نشست جلوس نمود و مردم الناس با ترا که عاودا بار کتاب آن خون بکند هیچ نسبت خود به
 زبان زد و ما فدا از آنکه سلیم شاه برستی و شکر رفت تمام شد و خود هم جوهر قابل سلطنت نداشت مردم از نازل بی
 استعدا را بشتر آورد و همچون نام تو اقبال کن قصه دیو را بی که سینه مبارز را بود بعد طالع و تقاضای کرد

دون پروردگار صاحب مدار و مدار علیه مستقل علی کردید و خود با بری بیکان و آرام نشرب مدار و نشین نگر که همه
 خانه بر انداز جان و ایمان انداخته اند که خدای تعالی بفرموده است که ای صاحب مدار و مدار علیه مستقل علی کردید و خود با بری بیکان و آرام نشرب مدار و نشین نگر که همه
 زو و زو بنیان و مردم بی سرو پا بکشید و تبرائی بیکان را از یک توالی ساخته وقت سوار یکی بنای بی مردم انداخته
 حکم نموده بود هر انرا می آورد نشان قیمت آنرا میداد و نظایان خوش طبع میداد و انواع رعایت که در حق مسوخر بیکان
 بزرگ نموده بود علی را باین دلی که هرگز بیکان بیکان را می موقع او بینا بدیدل ساخته میگفتند اما که در نظر آنها
 و هم توان و قادر و پشمار بر و باری سلفه نماد و هر کوشه و کتا و بیکان بیکان را می بیکان که دید و نشین و رونق
 پادشاهی می نماد و نقشه خوانده از سر نو میدار گشت و او را سر از طلاعت او مجیده بطل فحافت نو افش بر و افش و در
 در فلقه کواکب را و باین نموده بعد مدت بر آید نشسته و غیر و تبدیل جایگزین و خدمات بر نمونی همون نموده در خون نموده
 که قنوجر از شاه محمد خرمی غیر نموده بر سر مست خان سربازی که از افغانان سگ فروس هم نموده شده بود و بخند که سگ خان
 بن شاه محمد که جوان بیای بکوت و کوفت کار بجای رسیده که جایگزین مار السیز بیکان سگ فروش بدیده چون گفتگو بلند
 کردید بدید و در هر دو هموار و جابری و سرباز از شندی مانع آمد و در جواب بدید بیکان بیکان که ظاهرا در زمان شیر شاه و
 نقص بقدر که ده بودند در از نمود و سر مست خان که خود را در توی بیکانی و بر دلی از دلاوران روزگار محسوب نموده ستاده
 از روی غرور بر خاسته باز دلی سگد خان را گرفته به بغض متفقانه بدید از شمشیر آمده بجهت او را بیکر و سگداری خان از
 شد سستی نموده بیکار روی در کرد داشت او را بیکر خرم از با و در و کار خند بیکر دیگر که در آن کوی باغات
 مقتول وضع او بر و چند خبرت خن و طرف علی پروا داشت و علی بر خاسته خود را بیکر رسانده بعد که سگداری خان چند
 نامدار را از بجای در آورد و غوغای عظیم بر خاست از دست بر ابراهیم خان سوره شومر خود بر علی بیکان اصلی خود نشاند
 و شاه محمد خرمی را دولتمانی بیکان گفت تا بیکان که از امرای مسلح بود ازین بیکان مدافع گشته از بیکان قلمس
 تقاره زبان راه بیکان و خیار خیار نمود و با وجود لغات نمودن علی مال و متاع و خزان و اقربا بیکان بسیار کرد
 محال است خاصه و خالصه علی بود تصرف کردید و خبر همون خود را با و رسانده مغلوب خن در نصیب ابراهیم خان
 عادل خان خیر را ده بلی نمود و علی اطلاع بیکان بجهت کار را در اسب از زن او خود بر علی بیکان اطلاع بیکان اول خبر از اسب
 و ابراهیم خان علاقه بیکان فحافت رفته زده شکرت فراموش کرده طرف سبانه که حکومت موروثی بیکان داشت رفته بیکان

بهر دانه عسبی خان که بکشت او قین شده بود شک داده بر سر دلی آمده به سنج در آورده و سکه و خطبه نام خود نمود و متوجه سنج
 اگر که در بد اکثر ملایان نظر تصرف خود او در و عدلی هر متوجه مقابل او دفع ابراهیم خان کرده بود و نزدیک رسید ابراهیم خان
 بصلح و موافقت ششم آمده به مقام داد که اگر غلام جامون و بنده خان سروانی و حسین جلوانی با خدایمیر فهمیده کار نزد سنج
 بعضی با بنده گفته و شنیده عهد را از طرفین بمیان آورده و بواسطت آنها خود را ملازمت رساند باقی فتنه معذرت نمود ابراهیم خان
 بنجر از بازی روزگار امیران نامی مذکور را که ارکان سلطه او بود و نزد او قوت و کبر ابراهیم خان که نسبت بعدی
 در وقار و سلوک پر و اخلاص امرا و رعایا بیک نام بود و امرا را از زبان خوشتر و عدنانی قافی عهد عدلی از خود
 ساخت و استقلال سلطه بهر ساند عدلی بر نامو افقت ایام خود اطلاع یافته راه خبر بطریق فرار اختیار نموده و بهین
 حدود اکناف که در گذشته ساخت و ابراهیم خان خود را به سلطان ابراهیم شهرت داده به نقش سلطه برداشته احمد خان
 خاکم خجاست که خواهر دوم عدلی در خانه او بود برین خبری اطلاع یافته که خود را که از همت خود کم نداشته با اتفاق بهین
 و تاتار خان و دیگر امرا خود را سکن در شاه طغی خد باده هزار سوار از راه متوجه اگر که در دید ابراهیم خان هر کال
 استقلال و تحمل بهر ساند بود و باده و صد امیر و مقابل هزار سوار و دد به پا دشمنی مقابل او روان شد سکن در شاه
 از راه صلح به مقام نمود که سمت خجاست را با او گذاشته باقی دیار خود داشته باشد سلطان ابراهیم از غزوی بسیار بسیار
 و امرا قبول نمود که مقابل و مقابل آنجا سید سکن در شاه و علامت بهر او خود با امیران دیگر هر سر فوج مقابل ساخته بود و او
 خود را با جمعی از بهرمان جب تبار هزار خود را بکشتید ختم به راه علیه الهی بود سلطان ابراهیم بعد از این بهر لشکر سکن در
 غالب آمده بهر میت داد و لشکر بر سر بهر و خیمه بهر میت یافته مار سیده تبارج و غارت برداشته و سکن در شاه غافل از جای
 خود حرکت نمود از یکجانب با ابراهیم خان در آمد و لشکر بهر میت خود و بر غیر یافته خود را از طرف دیگر مخالف رسانده تا بنجر
 شدن ابراهیم خان طرف سبیل سلطه او را بسیار بهر هم زدند و مردم بسیار را قتل آورده بهر میت دادند ابراهیم
 طرف سبیل که بخت و سلطان سکن در متوجه دلی و اگر که در بد با فتح و نصرت علم فرمانروایی دلی بر او داشت درین اوان
 خبر آمدن جامون با دنده از طرف ایران و محاصره کابل و شیه برادران هر مدد فامه سرور قمار قبطیران خواهد بود و جنب
 زبان زد خواص و عام که دیده هر طرف فتنه تازه بر پا شد و سلطان ابراهیم از همه در بیوقت با لشکر فراوان
 متوجه دلی از طرف عدلی گشته اول دفع سلطان ابراهیم را ابراهیم و شیه محارب نمود و بهر میت یافته خود را به بیانه رساند

و بهیچ آنکه سه ماه چنانچه می فرمود در بعضی محمد خان سوار حاکم بخارا را به سوی او دعای ملک کبری بخاطر رسید و بر سر عدلی آمد
پس بجز آنکه در دو واخت و همیون از شنیدن آن ترک می کرد که در آن جنگ محمد خان رسیده و سلطان ابراهیم تعاقب می نمود
نموده و بر همت یافت بعد بر سر راه را میخیزد و ای نهفته رفته بعد جنگ که فساد کردید با ما و بدیدم شتاب یافتی و اگر تیرگی می خواست
را که سلطه سکندر شاه سوار سلطه شیر شاه سکندر شاه سوار بعد فتح و ظفر کجیل بر سر راه از هم سو می گجا آورده و امرای سوار
و بمحض مان را فراهم آورده گفت که سلطان بهلول لودی و شیر شاه با اتفاق بر وجه کان را چو بود اتفاق نیز زبان را بد آورده
پوست سلطان ابراهیم لودی و عدلی بر خلاف و در بزرگان محکافات بد سلوکی اتفاق و در زمین برادران ملک سلطه را
از دست دادند و من خود را قابل سلطه ندانم و التماس داریم که هرگز شما قابل انگیزا نیستید اختیار نمایند از رفیق اقامت
و اندوالات نبوت هر جایان ما و شاه با لشکر قزلباش رسیده ملک دست رفته خود را تا قابل متصرف شد بعد فرج یافت
استقلال برادران متوجه دلی خواهر کردید سلطه به اتفاق ما و دختر ابی خاندان لودی و سوار خود انگشت دخی و منشا افغان از میدان
کنده خود اندر شد بر امر با اتفاق قسم با میان آورده باظهار رضایتی و اطاعت و عهد و حمان نموده سکندر شاه را که سوار
عمومی شیر شاه می شد بر شکست نهاده و از هم تیرگی و مبارز می آوردند تا آخر بر سر مقرر شدن اقطاع و منصب و خطاب گفتگوی
خطاب آئین میان آمد و بدین معاد و اتفاق بنجر کردید و خبر رسیدن همایون با دشت طرف پنجاب و کرکین تا نادر خان زرتشت
و حرکت نمودن همیون از طرف عدلی برای شجر دلی چنانکه با عاصمیان می آمد زبان زد هر بر نادر میر کردید و معاصر این
امرای پنجاب بشکر رسیدن فرج معلان و متصرف شدن ناسه شدند و کرکین افغان رسید و سکندر شاه با جمل سوار
تا نادر خان را و پست خان را برای سواره مقید تعین نمود و بعد از قابل شدن شکست فاشش با قه قیل و پش و شیر و پشته
تا دلی بند کردید و سکندر شاه با وجود غلبه محمد همایون و اتفاق قوم شش هزار سوار را محله گرفته با قیلان و توکچا شمشیر
متوجه پنجاب کردید بر غل بد کردید که در آنکه **که متوجه شدن محمد همایون با دشت و بعد از آن بر همت یافتن اکرری برادران**
در شش بطرف ایران نزد زنده دو دمان مصطفی شاه طه اسم صفوی چون جنبه اشیانی محمد همایون با دشت از
نا موافقت برادران و تسلط یافتن شیر شاه طرف اکران رفته ما و محمد اکر را که از خاندان احمد حام قدس سره بود
و ما و بعد تولد با دشت هزاره محمد اکر عالم زم قدم مار کردید و مرز اسکی که در قندهار به کمال افتد ابو دشت و زرتشت
شبهت استیصال و اراده شجون و هر تیرگی در دست با بد قصد آمد و بعد از دیک رسیدن جنبه اشیانی اطلاع برادران

باطل رو با قند با معدود و چند بر دست و دو نفر از اهرام و سواران ستم و مجموع طغیان مفسد و غیر سید با وجود والد و پدر در
 با خود گرفت تا در بر همراه بر داشتند و بر او غالب کردند و کشتن و بدست برادران شاهی گذاشتند و تحقیق بخدای مهر نامیده
 راه ایران اختیار نمود و برادر ناخاک که بر سرکس ایلست رسیده تا راج نموده با شمر اکبر و شمس قندمار و برادران و از آنجا کابل
 و جغتو ششمانی با نامدخت امیر شمر مرغل از احوال خود و سیرم خان بخد مت شاهی و شمس شاهی طاهر اسم بعد کشتن از حد قندمار
 بر آنجا چل نمودن استخراج رود و ساف احمد سلطان حکم سسان غیر یافتی که حکم باو شد و با او بر سر برادر خود را
 باز با خانه و دیگر سرکشی نامشکار و قندمار آن فصل استقبال و ستاد و خود نیز با شمس اخلاف بخد مت شاهی و شمس شاهی
 و شاه جهان نو از بعد رسیدن بر خان و مصلو در آورده و در آن خط آب و دیده کشته هماننداری سیرم خان بر داخته با ظاهر
 شوق تمام بدین معنی جواب نامه نوشت **س**های اوج سعادت مدام ما افتد اگر ترا گذری بر مقام ما افتد و
 اظهار شوق زیاده نوشته از حضور امرای قاعده و آن برای هماننداری تعیین نموده و مود و در هر منزلی سر راه از ماکولات و
 و طبو سات و ابل نموده و سبب اینست و کجاست بکنجای سیرم سلطانین بنده با سبب عراقی و جوامع سرانجام و جنگش موجود و نامدختی
 هوای لغت سرایان خوش آواز و مردود و امانت ایران سازنده و معنیان بنده با تمام تمام و در هر منزلی حاضر و مباد و تیار نموده
 چون بهرات رسیده سلطان محمد مرزا سیر کلان شاه طاهر اسم با شرف الدین اتابلق و دیگر اهرام استقبال سیده و در اهرام
 تقطیع و کیم و سیرکشی نام لازم طرودم سلطه کی نموده و خدمت ششمانی سیر باغات و تفریح آب و هوای آن و بار که بر طبع شرف
 بسیار موافق آمد و در دست مفسد و پنجاه و یک با شاه ملاقات فرمود و نزد کمال کرب و میانک طاهری و باطنی فراتر و حال
 و همان شرايط ششمانی یعنی آنکه کو در مدت ملاقات از ملاقاته اثرات افغان را احوال افغانان بد حال خبری بر زبان
 شاه گذشت هرگاه خود و خدمت ششمانی ذکر سر گذشت بمان می آورد و ندان با انواع تسلی جواب داور و زری شاهی
 تقریب ششمانی است و سبب برهنه کی ملک نموده خدمت ششمانی در جواب گفت که تعلق برادران علاوه همه سرگردانی و قوت
 دشمن کرد و در آنوقت بهرام مرزا برادر شاه بدستور خبر کلان ایران هر برادر خود و دلبسته خدمت والدین و جهان
 سعادت و جهان پیدا خدمت و آتیه خدمت نموده و بعد از فراغ بر خلاف دستور بنده دست بپای شاه شاه
 به بهرام مرزا نموده گفت که طریقه ادوات سلوک با برادران و فرزندان نه خاست که شما منیا بد خدمت ششمانی تصدیق
 قول شاه نموده و ندانیم ششمانی طر بهرام مرزا باره که انی نموده و در وقت مصلحت سرانجام و فرصت کلمه و کلام بی مدد و بی

مخافت مذمت نسبت به جنبه شایسته زبان می آورد و نزد یک بوداده انحراف مزاج است که در او اما جنبه شایسته طرفه علامت
 و فو و شایسته با هم این شاه از دست نمیداد و سلطنت میکرد و شاه و قاضی خان و حکیم نورالدین و دست تقدیر خواهی جنبه
 و رفع و سوسه بغایت یکو شمشیر در روزی در خلوت بتقریب آنها رفو طمیت است نسبت به هم فاندان امیر حمزه صاحبقران
 غازی این رباعی طبع مملوین با دوشاه را نزد شاه خوانند **رباعی** ما هم ز جان شده اولاد علی هستیم همیشه شاد با ما و علی
 چون بر ولایت ز علی ظاهر شد که دریم همیشه در و خود نا و علی و نیز مذکور نمود که از ابتدا آمده شد و امرای جنبه
 و اتفاق برادران خصوص مرزا کاظم این چنین بود که با دوشاه اختیار سلطنت بر واقع شده و از اظهار محبت اهلست از اوطاق
 و باعث تقویت مذمت متفجع میکرد و بدیند و بعد از تقدیم ضیافت و زخویر حالت کمال طین و شادمانی که در آنکه نادر مرخ
 سبط مذکور است شاهزاده محمد مراد را به تاجکی بدین خان آقا جبار و سرداران نامدار و دیگر دوده برار سوار و قزلباش سوار
 کوچکی خراسان و صحرانشینان که موافق بر دیدار این چون خدمتکار و عهده دار مسائل گنجی را با دوده علی بنمیدادند نمود
 همراه اکثر سوار از زخویر حالت عوض با دوده سوار می شد و قریب به سی هزار سوار جمعیت فراهم آورده در حق ساضد
 جنبه شایسته وقت رخصت قرار جان دادند که بعد فتح شد تا راه بست هزار دوده محمد مراد و توابع نمایند و در راه تیر نزد
 و شمشیر شده زیارت مرزبان پیغمبری و دیگر اولاد اجداد و نبی در یافت طواف روضه امام رضا علیه السلام با گوشت و
 و دید به طوابع کرم رسیده قلاع گنجی را متصرف آوردند و قندار بعد نماز ششم ماه که مرزا اسکری گنجی بود فتح نموده و
 موافق قرار داده بمردم سپهزاده محمد مراد که دو ساله بود شش رایت که بعضی مردم قد جو مصلحت خان دادند که فتح
 کابل مال و خیال با در قندار بند و سردار و قلعه از توابع ششم حکم شاه با بعضی با بعضی شد و در مزاج شهرت و امیران
 همراه کرانی نمود و بهرم خان و دیگر امیرای رکاب ما هم مصلحت نموده خان قرار داده که بهر وجهی که داند باز قلع
 بمصرف خود در آنجا آخر کار قرار مصلحت آتیاف که جمعی از مردم سید و معتمد همراه شتران گاه و بگاهی داخل قلع شوند
 و ششماره های گاه بر سر کشته خبر در آمد و شدند و زنی اسلحه و ششماره چنان ساخته داخل قلع شدند داخل
 دست باطله برده در دوازه بانان را بقتل آورده در دوازه بر روی لشکر نزدیک قلع بود و انمودند و قلعدار
 هم ازین تعبید جانباران خبردار گشته خرد در جنگ ندیده از قلع بر آمده راه عراق بشکرت و جنبه شایسته قرار داد
 بهرم خان سپرده متوجه کابل شد و بعد از آن رایت حوالی قلع مرزا کاظم این جان سلامت بدون غنیمت و

و بفرستادن که خند فرزند اهل که سعادت قدمبوس رسیده بود به تعاقب او و ما مور که در پیشه شیبانی بیخ و غیره زنی داخل
قلعه کابل گشته بعد حصول ایمنی و بدارش نهاده و محمی که در تقدیم شکر الهی خند و لب قلعه نموده محمد علیخان را در خدمت
شاه نهاده که داشته در سینه بصد و نهاده و ستم تقدیم بخیر بدین و دیگر ملا و مور و بی در آمدند و مرزا کاظم که اول ماه به
افغانان برود بی آنکه از آنجا برگشته به بیکر نزد شاه و چمن به بی بی علم رفته بود از تشیدن متوجه شدن خند شیبانی
طرف بدینان باریش که فراموش کرده بطریق لغوی که آن خند شیبانی تا خود را با بی حصار کابل رسانده انتظار بصر بکشید
و انمودن در وانه تا بوی فرصت یافته داخل کرد و دید و خند امیر خند شیبانی را بقل رساندند و ما و دیگر خند شیبانی
تشریف آورده در محاصره خند و قلعه را از تصرف او بر آورده و چمن متوجه رسته و قوه دیگر بدین باری و مدد مرزا
و دیگر مرزا بان و رعیت خند شیبانی تسخیر کابل بر داشته و از اینجه و ما و خود مکرر از راه حوصله و دامت مطیع گشته بعد از
برایم جاکر و آبر و یافته باز به تفر و ششم آمده و فراموش و نه باخ و مرزا در آن رفته و ششم تر شیده که گفته بود آنرا که در گفته
کحل کردید و نصرت که خوبت مرزا خند اهل که تعاقب مرزا کاظم را تا مکرر گشته باز برگشته به حضرت شیخ زنده بود و مقصد
و مرزا عسکری قبل از کحل کردن مرزا کاظم مرزبانان به نصرت خند شیبانی روانه شد و گفته که دیده ما چمن راه شام و مدینه فوت
گشت و مرزا کاظم را نیز بعد از طواف بد و پوست و از مرزا کاظم ابوالقاسم نام سپهر و سه دختر ماند که از آن یکی را به
فرالدین شهبندی و دو دختر دیگر را به بی بی اعلم خود داده و از مرزا عسکری و خمری مانده بود که بعد سید یوسف شهبندی
در آن حاصل کلام بعد از رفع برادران و خند و لب ملک مور و بی سمت کابل اگر چه متواتر خبر فوت سلیم شاه و حاکم
سلطه میان آغا خند و برهم خوردن نسق خند بستان و تسلط همچون بر همه آغا خند رسیده اما خند شیبانی و دو طرف بی
و سببان و کثیر تشریف فرموده میگفتی رستم که مکرر بدست مبارک شمشیر خفا خندان زنده و خود زخم برداشته و با نظر
طرف کابل توجه فرمود و در لب تمامی حاکمان نسبت به برهم خاندان لطیف در باقیین صدق مقام خندان طرف قدما
تشریف برده او را ازین جهت بری یافته موجب در خوبت او و مردم خان در رکاب آوردند چون به تفصیل آن بر دانه
از سر رشته اختصار با نغی ماند بر سر مدعی اصل سپردار و که در سینه بصد و نهاده و شاهزاده محمد حکیم مرزا را با شوم خان
در کابل گذاشته متوجه شیر و چلی که در بدین چون نزد یک خجای رسیده از با نغی هزار سوار زاده در رکاب همایون
بود با دو دختر که در شاه و خبر روانه شدن همیون صاحب ملا مدلی با یک سوار و هزار قبیل میر سید اصلا اندیشه از با

خشم کا طرہ اندازہ مابین راہ دشمن و پنجاب قلہ رہنما سبکدوش شہزادہ بابل پور و دیگر ملوک احراری افغان پشکو را پور
 را کہ در وقت فتح سافند لاہور کہ نزول را بایت ظفر ایت کردند خبر رسید کہ تا ناخان و بہت خان با سببی و چہل چارہ سوار تعین کرد
 سکندر شاہ پشمالی آنیکہ یک اتھاس بہرام خان خود در لاہور توقف فرمود و دفع آہنہا را بہ سہر خان فرمود و نیز بہرام خان نزد یک
 باب بچہ را کہ بآن سہر خان کہ از شجاعان لاہور مذکور تھا بل شدہ با وجود کمال قتل لشکر خیانت نہ سہر و شجاعت را کار فرمود کہ از اقبال و طالع
 ہما یون بہ نصرت شجری زد کہ دیگر امیران را خبر نمود و با توکران خود بہر سہر شجاع و شافند تروما بی نمایان بروی کار آورد و
 نہ بہت فاضل و لشکر افغانہ و قبیلہ سبب و سبب سبار بہت فتح آمد بعد فتح و نصرت ترا جوت نمود و پنجاب خان خانان
 کاہر و قادری سہر فراری یافت باز خبر رسیدن سکندر شاہ پشکو را پور سوار و قتلان شہزادہ شہت را گرفت حضرت شہ شہ
 خود بدولت از لاہور بہر آمد و شہزادہ اگر را بہ انا بقی و ہر اولی بہرام خان بمقابل سکندر شاہ سہر پند رسیدہ سکندر
 کردیدہ بود تعین فرمود و بعد بمقابلہ و مقابلہ کہ از احراری خبر و آرمای خفہ خانقش فی مای نظمو آمد و چندین ہزار سہری سہر
 کردیدہ نسیم فتح و خبر دہی بہر شکر شہ شہانی و زید و افغان شہزادہ کہ قمار خجہ اجل کردیدہ و سکندر شاہ نہ بہت باف با
 بقیتہ السیف بکوستان سوا الگ کرخت و ہمون از شنیدن او از فتح خجہ خان نہ بہت سرتی یافت و بہرام خان تا رنج این فتح
 را شہیر ہما یون یافت و شہ شہانی شہزادہ محمد اکبر را با نا بقی خان خانان یار و قادری برای قاتل سکندر بہر خبر تعین
 خود بہر کاہی فتح و نصرت متوجہ و پہلی کردیدہ در ماہ رمضان المبارک در شہہ ہمد و شہت و سہ داخل و پہلی کردیدہ بہر ملک
 بہر فتح و در ہر وا خندہ و معالی را حکم بہت پنجات سکندر خان را ایالت اگرہ غایت فرمود و روانہ ساختہ و علی قلی را برای شہزادہ
 سہیل و میر تہر فرمود و نہ بہر دی سک خان خلعت مرحمت فرمود و ہنوی ہند خود بدولت متوجہ اگرہ شوند و از بہر بار کا
 فلک با پندار تارنج پنجم ریح الاول سنہ ہد کوہ از راہ لای با ہم کہو ترخانہ کہ وقت فرود آمدن متوجہ شنیدن اذان کردیدہ و ہد
 با بہر رفت و از راہ لای زینہ مای بلند آفا و ند و یازدہم ماہ مذکور بہ وقت غروب آفتاب چہا آفتاب عہد عہد
 تر و رفت و ہا ہر ہما یون بال ہفت ہفتین با شہزادہ شہت بہر و ز غنودہ بکھان اصل ہوت و تارنج و خان شہر ہما یون شہ
 از نام اقبال یافتہ و در پہلی ہفتون نمود کہ کو خید بہر جہ و صلاح و تقدیم او مروہی کہ ہو غنودہ نام خدای عزوجل ہر زبان جاری
 غی ساختہ و در مہوم و صلوات فرض و سنن و ملاوت ترانہ تقدیم داشت با علما و شواہجت و شہن و مساحت نمود
 دوست و شہزادہ ہا ہر حال بہر یک عادت ہنود و طبع موزون شہت در ابایی سہر کر خان را و دقلہ فندار لکھا ہد شہت کاہل کرخت

سکندر شاه بنده سال و نه ماه قمری و در کشتن جنبه بهار امید سلطه نشسته و نماینده بود در قصبه کلا و در قتل جنود و لاهور در طالع
جوراکو بنظر سعد صاحب طالع و دیگر نظرات سعد معاین و ترمین از خانه دهم ریاست و باز دهم زینت افزای وقت بود و در سر راه
هند که و امیدند و منابر عرش باید از اسم نابی شریف سر فرج آوج رسانند **خطیب** خبر خراکو تا پنجو **خطیب** بنظر
خسر و غازی **جلال الدین** شاه اکبر و اعرای و ذوالاقدار ادب تهنیت و انبار بجا آورد و در لیلیات مناسباتی نمایان **خطیب**
مفتی و موزکر و در اگر خود سواج چاه و یک آن با پشته سکندر اقبال مفضل زبان طاهر و در جلد کامل علیّه و یکصد هزار خواهر
آنخسر و کنی سان اطلاع و افعی با در جوع با کبر نام و تاریخ بدو **عبد القادر** نمایان از واقعات حمده ملکی و مالی فقره چند
بطریق انتخاب از تاریخ نوشته و تواریخ معتبر و کبر خبر میری آرد و چنانکه آن سرخان که حقوق خدمت سه واسطه اند و در آن
خفوس رفاقت نصر ایران و مقابل و مقابل حرب ای صعب بر حضرت خسته شبانی نایب گشته بود بموجب وصیت و الیه **نیکو**
مذهب و کانت خیمه انالیتی و سپه سالاری طاهر و موده خطاب خان با مادر القاب و غنائیات دیگر افزوده و نمودند اختیار سلطه
و بندوبست عزل منصب حکومت و امارات بلا و کشتن و بختن و کشیدن خبر خوانان و در خوانان اندیشه است ابد و بعد
خوشاخته اند احدی و سواس در دل خود راه ندانند خانان در اندازی سلطه فرامین انظام و نسق سلطه به و بی و اگر
و در جان و ستاده و در آن منع بعضی خصوصیات نامشروع که در اقام سابق میگردید و در جود خود منور سلطه جنبه شبانی که
از میر نو بقرع علامان خسته در آید فراج مکرر شده و در دم هنگام طلب زمینداران منقسمه لشکر و باشند که از بی سر
بی شبانه تمام نباشت خنده افغانان خاندان لودی و سور و جانی که میان هم مخالفت داشتند و از هر کس و کن
و اطراف شرقی بلبل کشی مند و از راه سا خند علم سلطه با فرشته خود را فرما نفرمایست قتل میدانند و سوا ای صوبه
معاونان نبش شبانی استقلال بهم تر ساند و بودند از هر طرف بمقامه فوج کشی و شور و حرکت انواع انت ربات
و قبل از آنکه از دست یصال سکندر شاه خاطر جمعی حاصل شود خبر رسید به همو اقبال و وزیر و صاحب دار عدلی شاه با کمره رسید
اگره رانی محاصره و شک نفر کرد و بدو سکندر خان حاکم اگره از خبر آمد به همو تاب نیاورد و از قلع برآمد و بعد فوج همو
لغاب نمود و بر کشته بمقابل و مقابل و داخت و قریب دوسه هزار کس از جمله فوج و بهر و دیگر همراهان اقبال رسیدند و حتی
گشتند و در و یا وقت فراختر خند سکندر خان عهد و جنگ خود را بدلی رساند و مردی یکی آن حاکم دلی نیز از
شدن خبر همو بکمر کرد و در و کی و اطراف بود و خبر داخته و در قلع دلی حضور کرد و در بنامه شهر نامه دعا با دعا فوج سپه

ختم مامور نمود و کهنه رخصه داشت تا رسیدن جواب با کونک استقامت میبایست و در زیر اضطراب نموده بمقابل همچون برآمده جنگ بی خبر
 نمود و اندک نزد خود و که بمیان آمدن عزیمت با قرار و بی تعلی پیش گرفت و همو دلی را تصرف در آورده و قلع و اطراف
 حکام و عمال تعیین نموده و روزی که با اگر رسیدن بجایه هزار سوار با او و دوازده نفر و بی قریب لک سوار فراهم آمدند و بقصد
 مقابل خود ابر با دشت که بعد از این عرش پشیمانی بزرگ خواهد بود و در آن سمت پنجاب گردید همان حالت هر خبر همو و لشکر عرش
 اشتهار یافت معانجری رسید که خان زمان حاکم سرشته که از امرای عمده و منوسلان فاختا نان بابا بود از شنیدن خبر بیت حکام
 هر دو پای سخت و تسلط بموتاب متاورده و روانه حضور گردید با وجود بی هم رسیدن اخبار و محشم او آن شبه اخراج کشید
 که اطراف پنجاب سرخس و بر داشته بودند بر واقعه خوش استند بر پیشانی راجه را بخند کز کوش که از سرکش آن مشهور
 آفتاب بود و متوجه شدند راجه ندک و نظر بر بود کار و عاقبت بی خود و ملک رعایای خویش نموده و روح کجاست آن آرد
 کهنه رسیده ملازمت نمود و عیادت همان ملک و قلع مورو بی خود و دیگر نوازشات سرلندی یافت و در ضمن شجاعت
 کابل بوضع پوست که از سلطان بی عرش پشیمانی از بدشتان با شکر کران برای شجره کابل رسیده بود و منعم خان
 حاکم کابل برآمده دست بر دمان بر توج ختم نمود و تسلط خود ظاهر ساخت آخر کار نظر بر تقاضای وقت بطایف اخیل با
 فرزایلیان شمر آمده او را راضی بدین ساخت که سکه و خطبه بنام او بپند و او بر بدشتان مراجعت نماید عرش پشیمانی
 با وجود تهنوت پس حد بلوغیت بود ازین هجوم اقام اخبار ناخوش در دولت کابل ظاهر و در بدست و کار و کجاست منعم
 بودند و باز روزی از سر نو فاختا نان را در خلوت طلبیده فرمودند که ما شما را کجای می نوی هرمان میدانیم و در سلطه اختیار
 اختیار شمامت و قسم بر رخ بدر بزرگوار و سر مبارک خود داده فرمودند که در همه خبری و کجی منضم بر صلاح دولت
 سلطه در جنبیدن در دولت و اجرای سیاست محتاج به رسیدن ما و ازین حاصل نمون نگشته و در اجرای کار ملی و ملی
 بگویند در همان آوان که امر سرشته کار از دست داده و ملاحظه وضع روز کار و بیهم تفکر رسیدن اخبار که در آن افر
 بکشد بی و در آن اندازه کار داده بودند و صلاح کار و مصلحت نیک و بد میدانند که بدست عرش مکانی طرف کابل
 رفته بعد از آن که فتن سلطه و قرا هم آوردن لشکر متوجه هند باید کرد و دید فاختا نان بدین مصلحت تن نمیداد و در خیال
 تروی یک از دلی عزیمت یافته با دشت استقلال همگشته و روانه حضور گشته بود و روزی که با دشتا رفته بود و بدست
 فاختا نان رسید فاختا نان کهنه خود را نهاده بی اگر بیاد شاه اطلاع دهد و استخراج حاصل نماید فرمود و در یک روز

ح کسی را که دیدی تو در جنگ زبنت **ح** کشت کرد و در صفات کشت **ح** و انجمنی باعث ملک نشین و تو هم خاطر جفته و دیگر
 ابروی خنجر و چشم کردید اگر چه بعد مراجعت یا دوشاه و خانکشانان عذرخواه باین جرات کشت آنها من نمود که نظر بر علم و خداتری
 انجمن که طلب چنین نموده او خواند کشت بدین جنوب که کار سلطه بر سیاست رونق نیک و صلاح دولت درین دستم
 که او را بسنار سامان غرض است بمانی را در فعل شغفت گرفته آفرین گفته و کتب من نموده فرموده و مذکور گفته ایم اختیار اخبار
 ثقات از هر طرف و هیچ عمر اندیشه در دل راه نداده گفته و اظهار حاسدان صاحب عرض را بکمال نیاز بدین معراج **ح**
 دوست که دشمن شود هر دو جهان دشمن که اما ازین جرات خانکشانان بر دیگر امر او مقربان یا دوشاهی مخصوص ما هم که
 در صف با دشمنی بود که او را نمود و شکست میدادین و در هر عدول بر فائق کا نشد بعد از خنجر و اگر او را سلاطین کا خنجر
 بود حالک خنجر نموده متوجه مقابل هم کشت شد و بعد رسیدن سر مندها زمان را که خطاب امیرالامرا سر فزاری یافت بود
 با فوج خانکشانان و دیگر امر او را اول نموده بیشتر زحمت نموده و مذکور که بعد از خنجر مایه و نهیمت دادین مقربان خنجر نیلانی
 با جمیع ملک سوار و هزار و نهصد فیل استقبال اعظم خنجر بود از شنیدن توجه یا دوشاه سمت دایلی چند سوارهای کارزار
 نرم از نای را بهیت نزد سوار بطریق بر اول مقابل فوج یا دوشاه کتبی ستان مخصوص خنجر هر دو فوج نزد بانیست مقابل
 هم رسیدند و جنگ در پوست و بعد کوشش و کشتن طرفین فوج خنجر زمان کردید فوج افغانان نهیمت یافتند بغارت خنجر
 و فیل و سپه بسیار بدست مغلان افتاد و بمنزله خنجر بهر سپه بر سر تمام و در دل و فوج او را یافت و ما را سکنی تمام **ح**
 و سپه فیل خنجر از خنجر را بیشتر روداده با کوشش جهان جنوب که عقب آن هر طرف که نظر کار میکرد و جوق جوق
 مسلح زره پوش و دشمن بدست زینت از نای فوج بودند ترسیدند که نموده متوجه مقابل خانکشانان که هر اول کوشش
 بود که بدو زره نظرف بیاوردان و تودان و نام آوران با جهره ای جانستان بهین و لب و رویش قول جای مقبر
 کشته از روی صدق و صفای فدا بای جان را برای شمار راه و لیست بر کف افلاک کشته کتبی گویان از هر طرف حمل آورد
 که دیدند و مبارزان صف را با دلاوران نیز از ما سپاهان بکولان در آوردند و افغانان جلالت نشان نیز نمودند
 مرد و با جهره ای کار آوردند و نایره قتال و جدال شغال گرفت **ح** زره بدین زنده زنده فیلان دست کرده در
 و کله ای نه بران نکت آورده بفریدین او را کوشش ملک بردان دهل داده بکوشش بعد کوشش سپاه و کوشش شمار که کار
 نهیمت کشته رسیده بود و هم با جمعی از بیاوردان مردم و دلاوران مقدم از فوج خود بر آمده خواست یکبار تا فکاه

فوج منصور تاز و دو علم شهرت این فتح برافزود و علما و عظیم در فوج مغلان بر خاست خانگانان بقا با حمله او نماند و در غریب
 آوردن گاهان از خانه اقبال تیموریه تیر جان سنان بر حد و چشم رسید همان لگو سپهر سرخو سپهر و گاهه قصبه کرد و بدو را چو تان و مو
 ره نفرار گذارند و تمام مغلان و خزان و جواهر خانه و کبر تمام مال و عیال بدست مغلان افتاد و مغلان و قوفا را بقطعه
 و را که باقی بغا زبانی معاف فرمودند و خانگانیان هموار دست بسند آوردند و عرض ششانی جعفر ساخته التماس نمود
 بدست مبارک بقصد اجر خراشیری بر فرق کسم آنکه فرزند لعلده خانگانیان کار آن اجل سیده را با تمام رساند و فرمود
 سرور را بریده بکابل رواند و بناید و حسب پلید او بدر وازه و ملی برده آوردند بعد این فتح نمایان صدای کوششادی بلند
 آوازه ساخته در بابانی بیت مقام نموده و ندا دی مرهم لطف زخمی می برداشته اکثر مینا را اعلی ای اضاف و خلعت و خطای قصبه
 جایجا جوهر برای ضبط ملک مال و ستر عیال افغانان بر کمال تعین فرمودند و درین اوان خبر رسید که لشکر شاه اسماعیل بر
 قندهار بدوئی تلافی آنکه مصلیه را بموجب قرار و عهد تو اضع نموده با بر گرفته بودند و محاصره قندهار و زبهرت خود آوردند و نزد
 این فرغانه اول بیت که بر سر قندهار میان شاه ایران و پادشاه قندهار داد و در بعضی خبر مصاف نمودن حضرت خواجه خان
 حاکم مور که حضرت جسته ششانی خوشی و صلوات نیرو داشت با سکنه شاه و غیرت یافتن بعضی سیده علا و به پلانی قندهار
 کردند و پادشاه خود بقصد کوشمال آن افغانان در مال غنائ تو جهه طرف لاهور معطوف و ششند سکنه در سراسیمه کار و بار خود
 گشته بنایه بقلو مال گشت اعدات کرده سلیم شاه برده حضور کرد و بدو فوجهای منصور سیده به محاصره قلعه بر و خند امتداد
 محاصره و شش ماهه کشید و مردم بسیار از نظر قین زخمی گردیدند و خیره قلعه را با تمام آورد و بعد سکنه شاه و پسران التماس
 صلح و تقویت بدین شرط میان آورد که خدای الرحمن سیه کلان او با فیلان و آلات حرب و دیگر آنچه قابل قدر و اعتبار باشد
 در رکاب آمده نوکری و جان فتنی نماید و سکنه امان جان فتنه رحمت بکجا آید با التماس بدرجه قبول افتاد بعد
 روز بروز از اعتبار نسق و نظم سلطه و در اقبضه اقتدار خانگانیان سیکر و د و آقا در در فرایع عرض ششانی حاکم کرده بود
 لشکر رفتن و لشکر گاه بودن و اندرون محل تشریف بردن بی صلاح و استخراج خانگانیان به صورت نمیکرفت و بعضی
 ماده خرید غنا و وحد و معاندان و هم خشان نمک چشم بکشت و شهاب الدین و احمد خان ششانی و اودم خان
 که سیه و خونین با هم آغاشند با اتفاق بعضی اراچی مقرب جسته مردم و هرگز نشد هرگاه پادشاه را که ایام سر و سبب
 مسامی یافت حکایت عداوت آمیزه فتنه اکثر با نواح و لایل کوشش زد و می نمودند و عرض ششانی اصلا کوشش گرفت آنهایی نمودند

رفتار نموده بدینکبری خانخانان در جرجان باو شاهی بایه امارت رسیده بود و با بدعیان خانخانان عهد و سر یک شعله افروخته
 گشته ازین نسبت تازه که با وجود اختلاف مذکور میان آمده کلمات نامناسب بهرمانی و دیگران زبان می آورد و در خیال
 کل تازه دیگر شکست چون خواص خانی از در بر چون حاصلی را چون خانی از غراب نیست بمقتضی آن قلم را بر کج میار و شاهی
 نام جوان ساد و روی بود که خانی از ملاحت نمید و خند روز و روز را غرض جوانی بنظر نظر خست سببانی گشته در سلک جوان
 در آمده مورد غنایات کرده بود و بعد که حسن سیرت او نیز شتی سیرت زبان زد خاص غلام کردید حکم اخراج او داده بود
 و در غول خان زمان که با وجود از طرف پدر به سببانی خان از یک پادشاه نوران میر سید و از طرف مادریت
 او بنشیند خانی عراق منصوب میگردد و در وقت تاخت خراسان بعد از اولاد سببانی خان در آمده بود چون
 در نجابت سر آمد بهر تنگانی آنقدر گفته شد خانخانان متوجه تربیت و شرف آوردن او کرد و بدیهه بایه امیرالاعظم
 برخلاف رویه خانخانان که در همه مذکور بهر سبب بهر سبب از طرف قداری بدین پادشاهت که در مجلس او اهل فقه بود
 بدام یک گرفتار کرد و در روز و در محبت و گفت او بر روز باو میگفت تا اخراج از دام عقل از دست او میر تبه مقبول و
 و اگر او گفت که اکثر تواضع و سلوک که مخصوص سلاطین است نسبت بکامی آورد و در خلوت او را بر سر سندان زده خود
 دست بسته است و شده شد شاهی هم میگوید خراسان این را از بواسطه ملاطمت که ملازم رخصه جوی بوشنتنی افعال خانخانان
 و متوسلان او بود و پادشاه رسانده و حکم طاعت اخراج شاهی هم یک سرف نهاد و بیت دل بدایع و زان او مستلزم حق
 و متوار کرد و بدو بد فقیه و دفع آن گفتگوی که کشید و نفیست خانخانان در بناده دفع نمی بخشید تا آنکه بخر یک میر میر شکر خان
 زمان تعیین کرد و بدین راههای خانخانان نظر بر مالک آن تبه کار بر آورده برج علی کوکر عمده خود را برای دفع آن فک او و جوی
 و در تمام عقوبت و رخصت پادشاه نزد ملا میر محمد فرستاده و شفیع خود را خدایه میر محمد بن عوض خفت زباده بر حال برج علی
 رسانده از بالای برج عمارت خود بر بر انداخت و شاهی هم یک از خانخانان وقت حاصل نموده خود را یکا کرد و حکومت
 عبدالرحمن نام که از جمله جدمان و هم زمان و دست گرفته شاهی هم یک بود و پادشاه او به استقلال و تهیه نیافت و همانند
 که سبب مرکز مژده شاهی هم یک را با عزاد تمام در خانه خود آورد و در بابی حرا شاهی هم یک با خان زمان نزد محبت بی
 با عبد الرحمن نیز مرکز مژده الف بود و خان زمان لولی و دست آرام دل نام که با او هم محبت تمام بهر سبب از لولی او بود
 دل او آرام نمیکرد سبب شاهی هم یک و آن لولی نیز الف نهایت بهر سبب از آنکه لولی عشق و شک بهمان بنشیند

و عشق این طایفه که خانه بر اندازند چندین هزار خانه گشتند اندوای ندامت و بدنامی و بی شرفی و بی کرامت و بی احترامی
 بر ناز و نیاز هر دو معشوقی بی باک اطلاع یافته اند که در خاطر داری شاه هم یک نهایت کوشید آن آرام دل بدل و جان
 تواضع این آرام دل خود نمودن شاه هم یک بعد جمیع خدود و در عین معشوقی شبیه عاشقی را موافق مصلحت خود و حال و حال و
 خویش ندیده به عبد الرحمن که او را نیز رغبت بآن آرام دلها بود و کوشید و عبد الرحمن آرام دل را بخرج خود و آرد و ده بود
 و رنوا که شاه هم یک همان دار و در آن طبع که اگر کار چنین الفت ناماده انواع فساد و بی و جان میگرد و از کوشه و آرام
 باشا را حاجت ابر و کوشه چشم مقام و بام محبت و برین بیان آرد و خود را آراسته نموده و دل را بی جلوه و ادب و حکم
 عبد الرحمن بطلب حاضر شدن او معتذر بود باشا را و اینها بی آن یار قدیم با طهارت رنج و با فدی لطفی که میان یاران
 فارغ از رعایت شریعت و غیرت میباشد بکلیف طلبیدن آرام دل در آن نرم بیان آرد و عبد الرحمن از قبول این بگویند
 شاه هم یک بر ساجت افزه و چون سرخوئی سراب خانه خراب نیز سر اول آن بکلیف بود بکشتن کوی نامایم اینجا میدورند
 برهنه میوفایی مقابل چنان چنان نهادند و در درگاه وید و کار به بر آمدن شمشیر از غلاف بسجود سواران خان را
 که برای یافتن رساندن شاه هم یک همراه آمده بودند در آن فدا رفتی کردید و بفرموده شاه هم یک عبد الرحمن که
 بسجود محبت ساختند و موی یک که بقولی بد عبد الرحمن و بر و اینی کلان او بود و خبر یافته باجگیر از او نشان بر سر شاه هم یک
 آمد و جنگ در گرفت و بر خیزم تیر اجل شاه هم یک گشته کردید و عبد الرحمن و موی یک خان سلامت بدر برده خود را
 به پناه طاهر محمد که خطاب بر محمد خان سر فراری یافته بود و میرساندند خان زمان که سوخته چشم فراق موی یک به دست
 بر محمد خان که صاحب خان زمان را از خان زمان نزد خود طلبیده در باب و تاب تمام بعرض پادشاه رساند خان زمان را
 خان خانان نزد خود طلبیده در دفع کوشید و در همان ایام از و هم اندازی غماران قندهار از صاحب یک خان و در خواست
 که نسبت قرب و رونی خود خدمت پادشاه و ادعای حقوق سابق بسبب اطاعت بخان خانان فروغی آورد نسبت با خان خانان
 از ادعای خارج سرزد و خان خانان تحمل آن نتوانست کردید به بیرونی بفرموده بفرستد یک خان به درت بخود و هم
 اسباب علاقه بدنامی و سر مایه نزاع اعدا و دیگر کردید و بر خاطر عیش شایانی نیز گزینی نمود ○ خطرناک است در قرب
 نشان بسی که پادشاه خوشی ندارد و کسی بعد که از وی با کوه شریف به نفس اطراف بر خیزد بر محمد خان بعضی
 و حسد و ایم که شمار بود و کمر کسی را بی آبر و در کین بخانه او را و با اتفاق مرخص کردید خان خانان برای عبادت از

از دربانان باطنی بخرموندن ادبی خلاف و اب ظهور اند خان خانان از روزه خاطر که در دست بر کرد و سر محمد خان
غیر یافته بر آمد معذرت بستر آمده گفت که دربانان نواب الشاه در خان خانان درجه اکثرت تا حال چه شمار داشته اند
برچویدان شاه فقیر باید نمود لازم توان نمود معذرت داده اند یک و دو آدم همراه خان خانان اندرون رفیق خوانند و این خوشی
علاوه غبار خاطر سابق و لاحق کرد و بدکار بجای کشید که ملا بر محمد را بی نصیب ساخته خدگاه در تلو سیاه چشم نموده اند تا
بعضی روانه گفته اند ساخت و بجای ملا بر محمد حاجی محمد خان سیتانی را مورد عنایات بادشاهی کرده اند و غرض از
مقرر نمودن این ایام چون هم نشینان که الی که بعد از تصرف فردوس مکانی از دست افغانه باز تصرف را به نورونی
انقلود کرده و مرکزها تعیین کرد و بدکاری بیست خند خان خانان برای رفع ملال خاطر بادشاه انجام بخشیدند که در آن
و بگری رفیق کرد و دختران بادشاهی بخرج آمد بجهده خود که فقه بجای قلعه رفته تردد وسیع میان لکها برده و با مردی خوشتر
و مرتب شیر انقلود را تصرف اولی و دولت در آورده همچنان در ملک شرقی که از طرف و فوج کشی افغانان نشسته
غلبه بر خاسته و هیچ امیر برین انقباض اقدام نمیکردند و خان خانان با مبدء خطا کشی بذات خود و فوج کشی برای تیران
نمود و جنگهای صعب را داده و با خود افغان زیاده و مثل مور و طبع بدجوی است مسئله نمود و فراموش اند که هر طرف چه
از گذشته با شش تایی ساخت تا اکنون افغانان نامی را از یاد دارد و تا کنون بفرستند و در وی فی الحقیقت
داده و تصرف قلعه و غرض شش تایی را آورده و هم چنان در نیمه تابستان که جنگی قدیمی و گریزی نبوده آنها
و به اتصال و بگریز کشان نواح و بلخی و اگره کشید و سعی و تردد و جابجایی خود را در حالت نرسیده تا آنکه از سر نو
خان خانان مورد عنایات بی پایان کرد و با اما معاندان و حاسدان شب و روز فکر بر انداختن اعتبار و دولت و
خان خانان و ریشم آبروی او بودند و هر هفته و ماه عقید تازه بر روی کاری او روند و آمد و رفت میان شاه و پادشاه
معصوم بکار میوتنه و پادشاه میباید تا آنکه ما هم آغوا و هم خان کو که و احمد خان و اما و انکه با هم
و هر از گشت خدمت حضرت شاه غوث رجوع آورده او را نیز بعضی قباچ خان خانان که ساخته و پرداخته آنها بود و اطلاع
و او در شرک و معاون خود خد و درین اوان چنان مقرر شد که خان خانان را برای نظام امور ملکی و امنی در اگره
گذاشته و غرض شش تایی بنشیند و در و زده گرفته جانب کند و بر آید و معید افغانان و فوج کشان کنان را بفرستد
تا بکند و آباد و نواح و بلخی رسد و در مقیم او هم خان کو که و انکه بعضی بپایند که حضرت حرم مکانی داده و انقدرت عارصه

بدین بهر ساند اند اگر بطریق عبادت خندان توجه بدین طرف معطوف دارند بجا است باو شاه متوجه دلی که دیدند شهاب الدین
 خوشتر با هم آغاک در دلی حاکم بود و به حال برآمده بعد ملازمت و آشنایی و بهار شجاعت و در ترسان و لرزان با اتفاق دیگر
 همدان بودند ساند که خانی نامش به هم رسید بدلی با التماس داشت مثل مصاحب خان و دیگران کارها خواهد ساخت بعد التماس
 زحمت کجاست اند و ایرام در خارج غرض ششانی اگر ازین کلمات خانه بر اندازد که بی بهر ساند اما باز راه لطف فرمودند به
 خان بابا نویسنده که بقلعه دلی و عبادت حرم کفایتی با اختیار و اراده خود اندیم من تکلیف نمیکنی بر دیگران نیز بعد از
 خلوت به شهاب الدین خان بر فاقه و دامن بعضی مقدمات ساخته و پرداخته خود را با دیگران مذکورات و توجیه و غیره و بی در هم
 با قسم قسم در داده خانان مع تعهدات خند که از آن بوی نفاق و مخالفت او بهشت هم الحذر در ساند بگذرانند شهادت و
 رفیق همدم قسمی خاطرنشان غرض ششانی نمود که خاطر باو شاه را با لکل طرف خانان من خوف ساختند و گاهی بی رشتند
 که بعد در دوران خانان در جواب اظهار معذرت یا نمودن قسم معلقه همراه دادن کلام اند معصوب حاج محمد خان بود
 نصرت و بیکر و بانی آنها به نام دادن که از میگوید که بعضی ساند اند اصحاب طعنه عاقل راه یافته بر ضد است خود قبول
 و بگو طاعان عریضه و مصحف مقید و خوشم که دیدند و صدای طشت بدنامی خانان سبی و نمنان چنان از نام افاد و که گوش
 خاضع عام رسید و در آن مقام در آمده دست و پا نکند و گوید و آمد و سر کوشی با ذکر علامه میگوید و دید و ایام کارانی
 بدین گامی مبدل گشت و توجهات و عنایات باو شاه رو به منزل گذاشت و بعد تشریف آوردن غرض ششانی باکره خانان
 برای دفع غبار طاعان و تبعیت شیر مالوده را پیش نهاد خاطر ملا بدو و رفاقت و یکی فرموده از باو شاه زحمت حاصل کرد
 بن سمت لک کشتی نمود و مبلغ کلی بخرج در آورد اما از نامدوی ایام و معاندان بدو خوام که بر نمیدارند اطراف
 فرزند و نام از زبان باو شاه خفی احکام نوشته بر هم کار گشت فایده نظیر نماید با بقصد تسخیر ملک شرقی به هم به حال بعد
 خود گرفته با وجود سبی تردد نمایان از نامواقف امیران و دو و نزدیک کاری ساختند بگو بدنامی دیگر هر جا
 میر و عمده کار سر کار بر هم سب از عاید علاه گفتگو سابق کرد و بدو به کاری هر اقدام نمود و سجد روی بهر و بطریق
 تا اگر اراده اقتضا کرد و وسیله لشکری از زبان بدو بایان ساخته التماس نصرت بمان آورد و در هر قبول افتاد و
 عرض ساخته بر علیه اللطیف قد و بر انداخته خانان فرستاده به نام دادند که ادعای انقضای ایام حسن و ذوق
 سیر و لشکرا و عدم تمکین به کار رجوع بدو سلطه بان خان بابا و اگر داشته بودیم امکان میخواستیم خود بدولت متوجه کارهای

خلق و سلفه که ویم و دم شما را هم که احرام کعبه و قدس بیدار و ای حج بکجات واجب و لازم کردید و با دیگر دست از غلبه دنیا گونا
نمایند خانه خانان از شنیدن آن بچام و استحضام استماع احکام اطاعت امر نموده علم و تقاره و فیلان و سبیلان زیاده و سبب تکلیف
امارت معلوم حسین قلی یک نوکر معتقد خود را روانه درگاه اعلی نمود و خود اسیر اسیران بیت اقدس پرداخت بعضی سبب زیاده ای نزد
در و ششم محمد اوزنگ که از خوشنشان خان زمان و دست گرفته بر سر خان بود و خبر محمد خواهد که او نیز دم از پرورش احسان خان
مغزالبه برده و فرستاده راه کعبه اقدس را بخاطر خود برهنه می چرخید و سید از ناخ زنده را مان و حکام که متوسل معاندان آن خان
نیکفر هم بودند و تصدیع و هرج زیاده و بیگانه ها اگر متواتر خبر رسید که مخالفان با شاره و عیان که برادرده مملکت و سبب اند و اکثر
همه آن نیز ترک رفاقت او نمودند ازین و سبب اسم که و اسیر او کردید از منزل ساکنه سرسی که و بی در امانت و قهر جمع نمودند
که کعبه و سبب کی دنیا و بیخ آزار و حج نموده زیاده و ملعون زمان بر نه و در میان کشته نیندیش که مال کا که با خبر خود اندکست و غیر
طایفه محمد بموجب نوشته مهران خود را بر کعبه عرض شنبانی رسانده از سر نو عطا بی خطاب و افاضه منصب و قیل و نقاره سزاوار
یافت و بر فاقه و دیگر امیران بران چند بر سر خان نامزد فرمودند بر سر خان که مکر را راه سفر بیت اقدس نموده راه یافتند
بر کشتی ایام و اجعت نموده متوجه خجابت گشته بود که از راه مشهد مقدس بعد زیارت مرقد حضرت امام رضا و پنج نفر خانام
بیت اقدس که در شنیدن بعین ملا بر محمد ناچار برای محافظت جان و آبروی شروع به تظاهر دست سپاه نموده و با هم آوردن
جمعیت بر داشت و قصد راه قدما را راه خجابت اختیار نمود و بعد رسیدن به محمد خان نزد یک سرمند افسر دنگو به سر خان
داراده یعنی او کعبه عرض شنبانی نوشت که آن در یکی خاطر شرف یکی به ده خبر که دیدیم چه سوره بر سر خان ملک که در کعبه
با دشتا و معروفه خدمت شرف بر آنکه چون بموجب اظهار رو کردی جانسان حقوق خدمت و بر نیند و اسطه آند و دمان با جان
بهت کفران نعمت و در خدمت و نیت کرده و معاندان در حال ان تن خون را فنی قوی داده اند که برای می نطق
جان که در هر مذنب واجب است بخوابم بعد رفاقت چندی خود را ازین بلیه خجابت و هم بدین نیت که با طایفه عرض سبب
بنی آماده میدانند در خدمت اسکا و ندر خدمت نفس الا مراده بیت اقدس بندگان کفر سیدانم و بر عالمی ظاهر است که در خانه
تا ترکان ملک حرای نظمو رجا شده و بلند راه مشهد مقدس اختیار نموده ام که بعد طواف روضه امام رضا علیه السلام و عقیات
خجابت شرف و کربلا خواندن فاش که در آن مکانهای شریف برای تعالی عمر و سلفه و نیت از سر نو احرام کعبه اقدس خدمت شما
است که اگر بنده را در جرگه ملک سواران واجب الفل سیدانگی از شنبانی بی نام و نشان را تعین فرمائید که سر سر بر راه

بر سرستان جلوه و آن برای شبه و غربت دیگر بخوانان دولت بکنور مبارک **ح** که قبول آتش نهی غرور شرف **و** اولا
 سرداری فوج سواهی طای خارج که از ملک بروردانی ملک بگویم را و اخراجی قدولت دیگر یکی از مذابی درگاه و آن حضرت
 از رسیدن عرض داشت و اطلاع بر معنون وقت فرموده بستم خان را طلب حضور فرمودند و شمس الدین خان از آنجا عظمی طایست بودند
 حاکم لاهور مقرر کرده وقت رخصت خیمه فرمودند و اگر اثرنا فرمائی در بزم خان شایسته نماید دفع قتل او نیز عهده داند اما چون
 ایام ترک نشکلی طایع و انتهای دولت خان که هر ملک از و است رسیده بود که هر طرف روی آورد اگر چه برادر حقیقی و وزیر ^{مصلحتی}
 او بود و در وقت حیدر آن مکر و خاطر و غبار طایع طرف آمدان و فرمان و چهر زبان قدیم با و میر رسید و بدو بی حسد
 از دوستان نابی شایسته و غیره که اگر خواهد موافق قول مورخین سلف عشری در آن بر صغیرسان آرد و بافت طایع
 مطلق کند گان یکدیگر و آنجا سبب زباید و در دشت خیمه خواهد و نیز خواهد فرستاده بود که بروقت لکها بیدار وقت حادثه
 تبارج تاراجان و زباید و برای همان باران قدیم مانند کارهای نرسانند که با آنها توافق نموده خود را و آنها را از بدنامی ^{بنا}
 نکات و ملامت بگذرانند هر کدام که برای طلب بعضی شایسته و ضروری یکی از فرمان و ستاد و در هر که فرمان آرد و ده مقید است
 و انکار امانت نموده و عهده داران سبب از همان از میان برداشتنند که نام و نشان از آن در میان نماند و هر چه
 بوقع ملاقات و ششمار مصلحت روی آورد و از روی مافق شمس الدین خان نیز به طبعیت همان حضور سواهی ای که با بزم خان
 بر خاستم نماید و بر زبان خیمه حرف زد و حرف کار ندانست بفرماندهای کسی افتاد **و** همه عالمس با بی بر سر نهادند
 چون بد که اقبال بیشتر گرفت **و** سنانین گمان دست بر سر نهادند **و** با آنکه با فوج خان عظمی در ظاهر تعهد مافی بخواره و مقابل نمودن
 ضرور افتاد با وجود که جمعی از همراهان که بر آنها وقت کار افتاد و بود و جدای اخیار نمودند و دولت ملک انقدر تیر روی
 ترکش فوج بزم خانی بود و بعضی مردم شهنشور دیگر گفته که دیدن خان عظمی بزمیت داد و بزم خان با فوج بزمیت
 می آمدند و در حلال کارند و طرف کوه سوا ملک روانه کرد و بدین مناسبتی بعد از رسیدن بزمیت خان عظمی بزمیت بعضی
 مقر بان متوجه لاهور کرد و مانند دین آوان متوجه خان از کابل حضور رسیده و بمراتب و خطاب حاکمانان سر فراری یافت و
 تعهد بزم بزم خان متوجه لکلی جنگل کشند و داخل شدند زمینداران آن زمین بدو بزم خان فراهم آمده با فوج مراد
 با و شاه طرح جنگ انداختند بزم خان چون دید که در صورت با و بیعت سواهی اطاعت و قدوت مردود و هر دو ^{چنان}
 کرد و بدین زمینداران را از آن قصد فاسد مانع آمده و امان نخست برود و دست خود بسته بستاند امانت در گردن انداخت

در خدمت پادشاه حاضر آمده سر جای عرض شهبانی گذاشت و به نامی و همی در دالوده بکسیت آن زبده دو دمان
 صاحبقران نیز وقت سر او را از راه لطف بدست خود بر داشته دست شفق بهشت او گذاشته خلعت خاصه حرمت فرموده
 بزبان در مار گفت که حق خدمت موروثی تو بر ماست اگر ما را داده نوکری داری سر کار گاهی و خدمت بی در اقطاع تو غیر
 میبایم در صورتیکه حضور باشی در همه باب از احوال تو خانی تو ایستادیم و تو هم خوار می خواهی نمود و اگر اراده نباشد و داری
 و لغت این روی تمام روانه خواهیم ساخت سپهر در جواب التماس نمود که ای خداوند که انبیا از روی این است مباشد
 و در نزدیکی حضرت فرودس مکانی و خدمت شهبانی و در رکاب سعادت بفرستد پادشاه داده و درین تاریکی چنان مرا و دل
 و مرکز ز خاطر بود که بعد در یافت تجدید سعادت و قدیم و حصول عفو جبرایم رخصت کشته اند حاصل نایم نماندیم هرگز نکشت
 که بخوشام دل رسیدیم بجز زبان و چه سان بجا آوردم و معنون این بیت بعرض رساند **س** زانجا که لطف شای
 خلق کریم نیت **ج** جرم نکرده عفو کن و ما جبرایم **ا** رسید و درم که محض از فضل بی پایان قلم عفو جبرایم و عفو عفو
 این سیه نامه تبه که کشیده بود بدو ناکه رخصت است اندر رخت فرما بخند و بچاه برار و سیه بدو رخصت راه معذ و مکر و او را
 سفر از روی لطف محبت فرموده رخصت با شهبان شهبانی بعد از این بند و لب اطراف و شبهه بعضی بندگان میباید
 اگر کشنده بهرم خان در سینه بصد و مفاد و چهار معذ و زندان و معذ و زندان اگر از همان رفقت نمود و معذ
 که بهر یک معذ و در بعد از هر سه بند کسایت فلقه احدی با و رسیده و در اینجا چند مقام اتفاق افتاده مبارک خان
 افغان و در جنگ هموید را و از دست بهرم خان کشته گشته بود و بعد در بنوی معاندان خود را رسیده رفیق راه کرده
 انظار و وقت میکتید عافان خود را به بهرم خان رسیده بیکر خیم کار و ساف و افغانان و دیگر که در کوشش کناره
 بدو کار را و بودند بر خیمه و خانه و بیکه آنچه با فتنه لغات بر دند و در وقت دم و پسین چنان کلمه بعد از دوی بکشد
 شهادت بر زبان او جاری گشت که صد شکر در راه ولی نعمت و در سفر سبب اند بدو بهر نهایت رسیدیم تا بهر گشته
 شدن او شنیدند بهرم با فتنه اند و عزرا عبد الرحیم سر چهار ساله بهرم خان و سلمه سلطان بیکم و دیگر سلطان حضور
 رسیده و سلمه که سلطان بیکم را که ششمه از او و صاف بزبان قلم جاری گشته عرض شهبانی در حاله الفاح خود در آورده
 بهرم خان از اول و علی شهبان کهان بهار لوی شهبان بود و جد و ابایی و بر دوده ملک خاندان امیر تهور بود و دند و خود
 خدمت به پادشاه از آن دو دمان نموده و در شجاعت و سخاوت و اجزای امور ریاست ضرب مثل کشته میشد

و بیخ نوزاد و داشت و از آنکه علم با خبر و مخصوص و در علم موسیقی و حکما فی صنعه و مذاکره بهر هم خان بسبب رنگ حاسدان کرد و
 بر و از علت اختیار سلطه و چشم هم چنان تنگ چشم خار حسدی غلیظه و کار به نصب و تزیین بی آنجا مید و خندهای ناخوش که لایم
 ملزوم گشت و غرور و بیستاد و ده مکافات اعمال و کرد و بد و بدانت هر در مقابل پادشاه صیانت از آنرا مظلومان و
 سلاطین آنرا کفر می ساز و دستهم بدینی و در بدین کرد و بد اما بر عقاید یا موسسه مخصوص و تا پنج لقاقت ابروی اندرونی و بی عظم
 و آرد و در حسن غنیمت و دار و است که نرنگان و در حق و بی لغت و در داف است میداند و ازین سلسله نگرانی کم
 زنجیر آمد و از طرف پادشاه و راه و مقصودی راه نیافته آری معاندان کار خود و در اندک فرصت بهر مکافات
 اعمال سید بدختر و مشرب با عظم کورنی آید المقصود در سینه بند و بپشت و چشم او هم خان با هر قیامت بهر محمد خان برای تسخیر
 مال و تعیین فرمود و بد با بر و فرما و انجی که در عیانی فراهم آوردن اسباب غنیمت شهرت تمام و در خبر آمد و خروج
 پادشاهی گیتی شان با وجود آگاهی با یقین و تسخیر و خلوت فظا و روستای نام که بهر جیتی بدینی بر زبان خاص عام موقوف
 بود و شکار خدی معین نازک ادای خوب سبک و معنونه و گفته شد مشغول بود و بی از خواب غفلت میداد و دید که کار
 از دست رفته بود و با عجزی از نا موسسه و جوامع که قادر بر همراه برون روستای نکر و میطوف بخیل چاکر که کار و مکافات
 قلب دارد و در آن ایام داخل سر حد مال و بود و فرار نمود و او هم خان بی آنکه کار یکبار را از قید تمام خزانه و غنیلان و اسباب
 و اسباب بخیل و معنی بی جور و قیادت آورد و در روستای که گفت خیمه صفات و بگر و پشت قبل از آنکه دست تصرف احدی به
 و امن او را در خود را سبب ساخت و او هم خان از جمله اموال چند قبل برای پادشاه روانه ساخته باقی و در تصرف خود داشته
 تحقیق خبر باقی قلعه و روانه کرد و دیگر غرض شبانی بر لقاقت تصرف شدن آنچه در مال و منسجم و از اطلاع یافت و در موقوف
 تسخیر همان قلعه که او هم خان روانه کرد و بد و گوشتند و بطریق الخیار با جوارید و بعد سوار ساخت یکبار پادشاهان اول
 غرض شبانی همان بود و در کمتر از هفتصدی خود و نزدیک قلعه که آن رسیده قلعه را محاصره بر آورده ملازمت نمود و در آنجا
 توقف در زنده و محاصره قاعده را حاضر ساخت و در آن نموده و طوبای نصب و غلظ او را بر میندیدی داده هم چنان جلوزیر
 خود را به او هم خان که هنوز در راه بود رسانیدند و او هم خان نظر بر کمال ماندن آن بود و بهر غنایم از نظر گذراند و ترسان و
 بر زبان بر عذرت برداشت قلم مضروب جرم او کشیده خلعت عطا نمود و بهر محمد خان را حکومت مال و غنایت کرده باکره چرخ
 فرمود و در ضمن خبر رسید که خبر خان بهر علی شاه که در حدیث موقوفه و الاثر و موسی هزار سوار فراهم آورد و بهر ملک شرقی

در آمده ماده فاسد و آفتوب انفعلی که دیده فاختران و بهادر خان برادر او برای دفع آن فسیل مامور درخص کرده اند بعد
رسیدن بمقابل فوج افغانان که جنگ عظیم در محبت و در آن مصاف ترودات نمایان از هر دو برادر لفظی و محبت خیرات
نیزیت یافته و ملان برادر خزان و مال قشبه وافر از هر جسم بدست فاختران آمد و وقت ارسال انشمن بفرستاد است اصلا
از ذکر غنایم در اینجا درج ننمود و بهر را عوض خون بهای هر امان مقبول نمود و محسوب نمود خون این خبر از زبان بهمان بفرست
پشت که خلاف ذات از و لفظی را دیده مقصد شهرت نگارست کالی بر آمد بهمان طریق الحیا خود را نزدیک شکر قاتر
رساند فاختران طبع طبع با جا به استقبال شتافته از فیلان و دیگر غنیمت آنکه در آن جنگ یافته بودند و شکست خورد و کاست
به خان عظیم محبت نمودند و تو در مل که در شکست کاری و زارت مامور بود و بدولت و پرداخت ملک که در مقدمات
مالی از و لفظی بر آمده بر اسلحه خاص و عام خند و ستان تا از خزان ضرب المثل بتر کار و بار دیوانیان و بهای بیت
و در و صوره خواهد بود و چند کلمه از آن زبان خاص صدق بیان می دهد و بهر دو غنیمت مند ملا را کار و بار و فرستاده و فرست
و به بندی کمال تحصیل مال و علو و نوکران را بهاد با دشمنان بریل سپاه کباب شکست بود و اگر بهر غنیمت که است که از آن
ننگی می باشد اما مخصوص انعام ایلیان و مطربان میبود و در هیچ عام نبود و بجای تقصیر فروخته میشد و تو در مل که از قوم کهنه
کتاب را به میان همقرمان سر بلندی داشت از یافت نبای مضرب و نوکری با دشتی برین گذاشت که موافق و موافق
از دیات و مواضعات که روجه بقرار باز ده شتر قرار دادنی بود و بهر چهل دام موافق خرچ مسر الوقت و جود
که بل سیاه هر مراد از کفله من است مقرر کرده در خواه ملازمان با دشتی جاری ساخت و موافق همان خرچ کباب
و قصبه جات و برکات در و قشربت نموده مرا علی نقدی جمع بندی نموده و بنای و موافق حصول وضع دیگر نیز بنای گذاشته
یعنی بنیمه جوبات کل خیرات و ربع که از آب باران بعل آید آنرا با لث حضرت مصیف سالم برای صاحب زراعت و نصف
باقی در سرکار با دشتی لفظی او در آید مقرر نمود و در چندی از جوبات و بقولات و نیشکر و قیون و زرد و جو
محتاج آب جابه کرد که در آن خرچ زیاد میشد و ربع بر یک قطعه بر اخراجات و خرد و فروش است اگر قشربت غله
را میوه بم حصه و باقی خشم که دیگر که از اراضی اعلی نامند و خرچ آب جابه و لثا بهایی زراعت در و نمودن است
نقله زیاد دارد و نفقات چهارم خشم و ششم و هفتم حصه برای سرکار قرار داده باقی حصه فرارغان مقرر نمود و هم بنای
اگر خواهند حصول بر خشم و اهدا نیشکر و غیره نقد بکند موافق خرچ خشمی را می ننگ که مراد از شتر قرار و شصت و ده نیشکر

مطابق حاصل زمان حال است که آن نیز موافق در مدافع وضع کرده است و در نقد در دستور العمل ثبت نموده که از اداره
 دستور العمل را چه تو در مل نامند و لغایت حال در دفاتر قانونی که بکلیت ثبت و جاریست در عاریت به مقیم را برین
 زمین منجر که مراد ناخر و منجید و زمین صریح و منجید و منجید از ظلمت و انحراف و حکم ظلمت به نام افشاده باشد
 که در آن نیز اداره و دستور العمل مقرر کرده در نقد منگی برای خرج قلمه را بی که از انقضای نامند و تا بدین موقع است
 که باید کار گذشت اما بر خطای با همسایه که کار ظاهر است که اعمال موافق تقاضای وقت و وضع روزگار و تقویر امور
 ملکی و رعیت پروری و آبادی ملک و از وفای حصول از میان برخاسته و عمل احاطه دار که مبلغا خرج در بار داده است
 محلات میر و مذابعت و بال حال عاریت مال گذشت و دند و آنها را اصلا نظر بر آبادی ملک و خرابی حال عاریت و از آن
 تمام و بکمال تا بدین سال دیگر ملک تمام سال ندارد و در دو حصه حصول از فروخته میگردد و برای خدای تری که بر همین کفایت
 نموده کار بغیر و حق کار و عاریت که مدار قلمه را بی بر نیست نرساند و با هر پنج در بار او سه بندی و نقصان نقدی که نموده
 و تا نماید باقی ماند و حتی بهما رسیده و در زمین ملکی و مورد و بی آنها را بغیر و شکر نماید و تا راجح مفید است
 آن نوع علاوه و برانی ملک خرابی حال عاریت که در آن است که ده که ده است که زمین ناخر و منجید و
 بکلیت راحت بهما ظاهر و در دینگر سا و از دینگر صحرای که در آن بی سر و باد است بسیار که و قصبه است سیر حاصل است
 خراب و در آن از نقدی حکم به انجام که دیده که بستان سیر و سکن سبب است و نقد و بهات خرابه منقص و بچنان شد که نام آباد
 را تا بر چنان است که از آن متفهم و عاریت با مال جو و عاریت بهمال بدل که در دینگر و در آن که فشار و بال عاریت عاریت
 منظور که در دینگر و عاریت و عاریت از خدا بی خبر کبابی رسیده که اگر خواهد خیر آنرا با حاطه جان آرد از کسر نشد کلام
 و در بی نقد و در دینگر کبابی از عاریت که بی بکمال اندیشه روز جزا دینشده خواهد بود و خلاف دیگر ظالم شکایت بخنی و نقدی را
 خبر و عظیم شنبه عالمی نداند و ترجیحی کمال عاریت نماید و در هر راحت حال رعیت مال گذارد و از وفای حصول سال سال و بیک
 عاقبت مال بکمال خود و فرزندان خود و اندر مردم روزگار را در مطعون ساخته از جمله جو قوفان تا کرده کار محسوب نماید
 و اگر خدا نکرده سال را تمام نرساند و بعد خراب که دیده و با مال خرج سه بندی و غیره که گشته توان نقصان مایه و تنهات
 همسایه که فشار میگردد و عاریت که بر رسوده او را فکند شسته حق بهمان و تعالی همه مذابی عاریت را ازین آفت و پناه خود
 کفایت و حتی خود و دیگر باید نیست که اگر داری که از وضع که نیز کرده تو در مل است مراد از آن است که هرگاه در حال حال گشت

کرد و دام که بقدر قرار داده ماه و ضبط حاله آمد برای تحویل و کرد آوری مال آن هر که امقر می نمودند و گوری
 موسوم میکردند و گوری های آنکه صاحب قبل و فوج بودند و جمع کثیر را بغیر می رساندند و سر رشته سخن از کی بجای می آمد
 القصه عرض پشیمانی که روی و زانو از کتبی ستانی او در ملک ملک و سده هندوستان زمان زود بر نا و سیر
 میخاستند بر راجه بهاریل که از راجه های نامدار و صاحب فوج بود و جد و آبی او سر از اطاعت پادشاهان هندو بود
 نبوده بود و فوج خطر امواج تعین نماید راجه از نشیندن و دیده اقبال عد و مال افزای وکیل مقرب صاحب اختیار را
 خدمت ارکان دولت بنیستاد و حلقه اطاعت بکوشش می نمود و شکر خود را به پیشکش می نمود و باقی گذشت
 و از قبول آمد بر روی او و فرموده بعد شرف الدین حسین را برای کوشش راجه مال و بود و شکر ملک او که مراد
 از جد و آبی اجنوبت باشند و از قدیم الایام بهیچ راجه ای نام نشان هندوستان نگرفتند و سلطان
 دلی به جمع نمی آورد و هندوستان به ستم و قتل و دزدی و سرقت و سادان از مرگش و معرور و مشهور بود و در شرف حسین
 بعد رسیدن نزد یک تعلیم جو بود که مال و دامن گوه واقع است و حضور کرد و بدن راجه به پیش بردن بود حال
 و ده اندن لقب برداشت در محاصره خند و در راجه مال دیوانان خویش و قرار یافت که برادر خود را و برای
 بر آوردن فرزندان و عیال بوجهه هفت و در قلم مانده خندان و آلات حرب و ذخیره نصف مردم پادشاه و کذا
 و ناخالی شدن جو بود راجه بقلوس مان که در دامن گوه قلب واقع شده رفته ماند بعد بر آمدن راجه سان برادر
 راجه و شرف الدین حسین بر سر بعضی تعلیقات گفتگو بیان آمد و باز کار بکار کشید برادر مال دیوان و اطفال را
 زیر تیغ آورد و با باله سوار بر آند و جنگ بسیار نمود و علف تیغ و دلف تیر و سنگان و دلا و دران خفته گردید
 و سر مقتولان بافتی که بختور رسید و شرف الدین حسین مورد غیایات بی پایان گردید و از بهار بهار از مال و قرار
 نموده خود را به بنه گوهستان حاکم که سابق از توابع مالو بود و الحال از محمد علی خورشید جهان تعلیق اجوبه
 خاندانم گرفته رانده خندگاه مانده بعضی بعضی از عیال و قدری مال با خود برده بود و دران گوه جای قلعه داشته
 خود را از حاکم بر نام نور برای درخواست کوهک و فراهم آوردن جمعیت رساند بهر محمد خان خبر یافته با فوج
 خود شتافته بعد سعی بسیار مال عیال باز بهادر را بدست آورده هم چنان بر برادر خود تاخت آورد و با بهادر
 با اتفاق فوج فرمانروای بر نام نور که مدو حاکم برادر تیر رسیده بود مقابل بهر محمد خان برآمد و هفت و هشت گردی

بر ما چون جنگ در موت از آنکه از عدم سلوک دستخی بر محمد خان هیرمان او بدل و جان رنجده خاطر بود بد جنگ و ایلان
 و باز بهادر از هر طرف که با صفت حمل منقو و سوار و پیاده فوج فوج خیم را کنگج و اریزی رتبه و تا آنکه شکست فاس
 در لشکر بر محمد خان راه یافت و تمام کارها سخت با دشمنی که همراه او متا راج رفت و مردم بسیار کشته و زخمی
 کردند و بدند و بر محمد خان دست و پا بسته و در نهایت او کرده تا آنکه راج نریده غسان بکشد و از اطراف هیرمان
 و ضدان آن سرزمین بگذرد و باز بهادر رسیده بر فوج مغلوب تاخته سوار را پیاده و پیاده را بر هم میبندند
 که بر محمد خان قدم در آب نریده گذاشته از صدقات غلبه فوج باز بهادر و غرق بجز قنا کرد و بد و کشته گسی از هیرمان
 سخت یافت و باز بهادر و بر سر استقلال تمام آمده بکمان حاکم نین خود رسیده از سر نو بپند و دست ملک و قوه خود
 بر داشت و از نیش بیانی بعد از شنیدن این خبر بد ماغ کشته و بعد از آنکه خان او را بک را برای غلبه باز بهادر و در میان
 دیگر و فوج و بر انجام شایسته عرض فرمودند و بعد رسیدن بعد از آنکه خان باز بهادر و بک و او را بر فوج و تبه جنگ
 بر داشت حرکت بدو می نمود و آنکه جنگ فرار را بشمار نموده خود را همان کوهستان بجا که بر سر بند و بعد از آن
 تعاقب نمود و قتل و ماز و را نیز بعد از هر چه خیزد و زدن دست آورده قتل را تعین نموده بر زمین مراجعت فرموده
 و بعد از آنکه قتل و ماز و را نیز بعد از هر سال و مور و آفرین و غنایات بی پایان کرد و بد و درین اوان الهی
 ایران با نامر نامی بر اینها رقت موروثی و عذر کرد و دست شد تا که کسب نوکران نادر و لغو طغیان بماند
 آمده بود و قتلها می ایران رسید و در لک رویداد بعد از جوهر و خلوت و سپهر ساز مرصع به ایل غنایات نمودند
 بعد از آنکه شمس الدین که در و کالت و امور ملکی ضابطه ملا کرد و بد رنگ و حد آن روز بر و زرخان در ارم
 با وجود رشتن اخراج می افرو و که بک بر انداختن کل حیات او بدستور مردم خان قتل و در چند تهمینه زند و حله
 سبی و تهمینه با بکار بر و مفید نیا و تمام و زنی و خلوت و قتی که خان غلظت تلاوت قرآن منقو و قلیو با فقه و
 وقت و نه تهمینه بهانه تعظیم نمودن اول زبان به بر خاستن و بعد از آنکه غلبه شمس کار و تمام ساخت چون
 خانه خان غلظت کشته شد و نزدیک محل و خواجگاه خاص واقع شده بود و قاتل خود دستنی و زب جوانی اصلا
 نمیدان آن فعل شمس کشته گمانی شده و چهار طرف اندکون و بیرون محل آواز کرد و صدای فتنه بلند کرد و
 وقت آرام غلظت شبانی خبر بگو شمس مبارک رسیده بر فتنه اطلاع یافته شمس در دست گرفته غضب آورد و بر آمد و خان غلظت

را گشته افتاده نشانه نموده او هم خان را مخاطب خطاب ساخته شمشیر از غلاف بکشید برآورده شاه را به قاتل نمود بسبب
 این فعل شمشیر بر فرمودند که آن اجل رسیده خون گرفته نه است که چه عذر گوید بدلی او نماند هر دو دست با و شاه با طهارت
 رو بخت گرفته شروع بقتل بر غصه کرد که او نمود و عرض شهبانی پس نهایی خود را از دست نهان بدخت جدا ساخته و وسیله
 غایم چنان بر روی آوردند که چو خنده افتاد و بعد فرمودند که او را بسید بالایی بام برده و دوبار با این انداختند
 و بخوابی محال او رسانید و مکافات مسابقی و لاحق کار خود ساخت و ما هم آنکه نیز از غصه هر دو قاتل مقتول را کشته
 چهل روز از آن واقعه نگذشتند ازین جهان اشغال نمود **مقتل** پادشاه هر یک یکم آب و دو نان بر پوسته عدس
 گشتند ما هم دو نان یا آنکه کسی از خون او سیر خورد و یک کس از کفایت از وضع جهان در اندک فرصتی مدعیان شهر
 بر او دل زبیده بدو رسیدند و این آوان خبر شد و شاه ابوالمعالی اگر خواهد سواج او را مفصل بر نگار و از ادعای
 خصم را نویسی باز میباید محمل به بخوبی آورد گشت پادشاه ابوالمعالی از سلسله سلطین صاحب و پادشاه بود و زوخت شهبانی
 آمده جای امارت رسیده نگرش داشت بر هم خان از اطراف بر رشتی کرداری که مرکز خاطر داشت او را آماده
 مع و نهست مقید ساخته و در مقام ظلمت آدمی کوشید تا قابو باقی نماند و نشان آمد از خشم گرفته بعد شمشیر
 و فدا و زاید با طهارت نداشت نصبت گرفته رفته باز پند و نشان آمده متوسل به بعضی اقران مخصوص شرف الدین
 و دیگر که او را آماده بار دیگر سر مایه فدا کرد و بدو و جو و کرار و سر تقصیر او گشتند به بار شرف ملازمت حاصل کرده
 از سر نو نگار فدا و بی وزنی تا آخر کار کارهای بسیار اندک و در میانهای را بکشد و عذر گشته خود را به نجاب رسیده
 حد گاه داده شورش بود و بعد هر آنچه بر او بعین گشتند از آنجا فرار نموده خود را با کمال خدمت نزد محمد حکیم
 برادر عرش شهبانی رسانده ضمنی جوهر ذاتی نصیبه اخلاص بنگار آورد و بمرتبته شمراده را از نقشه شادت و عقیدت
 خود ساخت که فرزند محمد حکیم عرش شهبانی همیشه مراده خود را بعهده او و او را در دوران بی سعادت مادر زن
 خود را که در جیل امور ملک را بی تدبیر بدعا قبی گشت و زمان اختیار سلطه شهبانی را از طرف فرزند ابی حکیم بدست
 خود آورد و در فکر و منصوبه بر انداختن فرزند ابی حکیم سر بود و مرزا سلیمان برین قصه اطلاع فیه خود را از بکمال خشنود
 رسانده ابوالمعالی را بعد از جنگ بدست آورده در مکافات اعمال او بقتل رسانید عرش شهبانی برین خبر اطلاع
 نگرفت شهبان را آورده فرمودند که در چه نیافت در این ایام فولا و نام علام مرزا سرفراخ الدین فدا

مواضع جنگ که در آن مشایخی اختصار نویسی میکرد و اخبار محسوسه نمیداد تا نشانه بی انگشتانند و تا طریقی از وضع بعضی ماه
 ف و دیگر انعام میفرمودند تا آنکه تا بوی وقت را از دست نداده بعد از شهرت بهم که گوشمال آن قصد بر دامن را تا
 فوج کشی و گردآوری لشکر ندانند شهرت سفارش نمودند که سرانجام خبر روزی بر دارند و با جمعی از امرای مخصوص خود
 جان نثار که در کاتب سیر و سفارشی بود و نظری در مذهب شری متوجه شده و شرح کسان و حد انگشتان عیان توجه صاحب
 صوبه بیا معطوف داشته که با بدستور مقرر می ایضا نموده به معنای اقبال اکبری با محبت قلیل که قابل ذکر نباشد عاقل بر
 بدو نشان داده و غفلت نموده رسیدند و آن تیره بخیان که دست نشاند و مغرور بود و دلی او با نه نقاب شفاقتا قصد تردد
 نور و کیمیا آن مدار صد مد و طالع آن خسر و سکندر و فوجان مغلوب بر اسم کردیدند که تهاوس غوغا تقصیر را با بختی قرار صلح
 ساخته و الله خود را برای شفاعت بخدمت پادشاه فرستاده و شعله شمشیر غیب از فردان انداخته و بقاضای خطا بخشی
 که خاصه خاندان صاحبقران است کار نموده و تقصیر برده و برادر را مع انکس بطریق بدو از خان زمان بخشیدند بدو مقبر
 شد که ما در راه در حضور رسید وقت مراجعت عرض ششانی خود به جوی خود رسیده بود و بدو خبر رفت و هر دو بدو رسید
 فرمودند که والله او را چوبیس و در حواله حاکم آنجا نمیدانم و در این ایام خبرهای ناخوش از کابل و اطراف نجانب
 رسیده اند و ما موقوف بر سر وقت دیگر نیستیم متوجه اگره شده اند و فرمان خود را بیکه خود رسانده با حاکم آنجا می فرموده و تا
 آنکه جوی خود را با والله خود به تصرف آورده حاکم آنجا را عوض و الله خود مقید ساخت عرض ششانی از رسیدن جوی خود
 آن خیره خندان بدعاقت با متوجه جوی خود گشتند و این ادای خیرخواهی محسوسه کابل بهم رسیده حاصل کلام است
 آنجا هم سوانح اینکه بعد از که مرزا سلیمان از رسیدن استیلائی ابوالمعالی خود را کابل رسانده ابوالمعالی را کشت و کابل را
 به تصرف خود آورده و سکندر و خطبه بنام خود نموده مرزا سلطان را در کابل گذاشت و مرزا محمد حکیم بقاضای وقت
 جان سلامت از دست او بدو برودن غنیمت داشتند خود را بگوستان آن سرزمین رسانده بعد بگردآوری لشکر
 پرداخت بر مرزا سلطان آمده کابل را متصرف گردید مرزا سلطان خود را نزد مرزا سلیمان رساند فوج همراه گرفته
 برای تسخیر کابل بار دیگر حرکت و نزد یک رسیده مجامعه کابل برداشت و مرزا محمد حکیم از دست حاکم مرزا جان
 و برج و باره و گردآوری ذخیره خاطر جمع نموده حضور کرد و بدو رفیع قصد مرزا جان بدیشان میگردید بر حقیقت بهم
 گفتو و معروض داشت و بعد رسیدن خبرهای طالع از عرض ششانی فرمودین خان که کابل را که فالوی مرزا محمد حکیم

با فوج حاکم پنجاب و امیران و بزرگان و فرزند حاکم که روانه شده بودند تا رسیدن فریدون خان مرزا محمد حکیم تاب مقابله
 در کابل میاور و خود را قبل از رسیدن فریدون خان به پنجاب رساند که بعد فوج کوچکی بدو پیوست فریدون خان مصلحت
 داد با دشمنان و اطراف بهار پانصد و بیست و هشتاد و شش و در آن وقت که با فوج کمر
 بست بسته ملک پنجاب تصرف نمود و سرخند را حد خود سازیم و آمده چشم بطنیه ایی ششم کابل ملک موروثی تمام
 گامیر و مرزا محمد حکیم باری و فریب آن را که فریب خورده روانه لاهور کرد و حاکم پنجاب با فوج کوهستان محصور کرده
 سر از اطاعت پیچیده و اکثر بزرگان فریدون خان از دجله نرفته رفاقت حاکم پنجاب اختیار نمودند و فوج عظیم و
 علاءه شورش شرقی که در بعد از حیدر و انجمن واقعات بزرگ شیبانی رسید عبد الرحیم بن سیرم خان را مخاطب
 به سیرم خان ساخته و بر آنب منصب او افزوده و بی از مردم کار طلب کرد کار هر دو داد و از برای بندوبست اگره
 مقرر و مخصص نمود و هم خان زمان را موقوف بر وقت دیگر داشته متوجه پنجاب شدند و بطریق ایضا هر یک نزدیک سر
 خند رسیدند مرزا محمد حکیم به مجر و او از ده ورودایت ظفر آیت تاب مقادمت میاورده و سر سید کار و بار کرده که
 خود گشته ناچار راه فرار طرف کابل اختیار نمود و از اتفاقات از مردمان بدخشان همکارم در کابل نمودند و جمعیت هم
 موافق مقابل و محصور گردیدند در قلعه خود مرزا محمد حکیم ملازمه و مع وستان ملک از دست دشمن خود را متصرف گردید
 عرسم شیبانی از شنیدن خبر مراجعت مرزا محمد حکیم متوجه خند شدند و در بندوبست پنجاب و تنبی اولم خورده و ام
 آنجا را ختم متوجه تنه خان زمان گردیدند در بعضی خبر خوب تازه طرف مالوه بهر خبر سید محمل از قبیل آن زبان فاسدند
 که محمد بن مرزا و مسعود مرزا که با محمد سلطان برادر مرزا محمد زمان چهار برادر برادر شش و شش شدند و با خان زمان حاضر
 رشتن بی احاطه و بی الارحام میرسانند چنانکه از بی و در زندان محمد سلطان و مرزا محمد زمان و در کمر سلطه فرود آمد
 و جنت شیبانی با حاکم کوه برآمده و مکر قلم حضور بریده احوال آنها کشیده شده بود و درین هنگام از شنیدن مقام شرقی
 اطراف و کابل بالغ یک مرزا و شاه مرزا که آنها نیز همان سلسله صاحب عید بودند بدستان گشته و سیرم
 یعنی و زبیده فتنه عظیم بر پا نموده قصبه جات معلوم مالوه را تاخت و تصرف آورده و سیرم بهر سمت برادرانه نمودند
 عرسم شیبانی از شنیدن خبر این فتنه تازه فتنه ازاده توقف پنجاب نموده اول بکفر و فتنه و آشوب خان زمان
 بدخشان بر داشتند هر یک هم بسته مسافت بعیده را بطریق ایضا طی نمودند که قبل از انباشت ریاقتن خبر حرکت آن پادشاه

کیتی سنان بر سر آن خفقان بدید غفلت رسید و خا زمان اجل ناکین بچشم عبرت همین مشاهده نمود از کاراه فرود را است
 غفلت تغییر بر روی نمود و مسدود بایست بجز آنکه در محاسنات مکرانی خود را بدیم پنج و سنان و بدچاره کار و دیگر ندانست و بعد از
 لا حاصل طعمه بشیر و بدف تیر بها و در آن رکاب گردید و بها و رخان که زنده و سیکر شد بر او خورد و پوست آری هر کرد
 که نیافت و کک کاشت نذر و بدید بهر نای باغی بکشان مقتدر را بطریق مدب برای خرابان تازه و بعد صبحی آمده روانه و نمودند
 و اکثر هر ثان هر دو برادر را که بقصد و زاده بودند حکم نمودند که برای قیل سببه شمشیر نایب را سیر و در آن خود و اصل که روند
 و تاریخ این فتح مبارک فتح اکبر یافته اند بعد فراغ استصال مدعیان دولت سمت شرقی متوجه جنبه با برادران باغی گردید
 و در همان زوری از هیبت اقبال اکبری مرزا انج یک که در بخی و ز زمین شمشیر قدم و دیگر مرزبانان بودند طاعت
 و در نوید و دیگر آن تاب خدمات بها و در آن رکاب نیار و دانه طرف احمد آباد کرات و فغان کشیدند و غرض شایسته
 متوجه جنبه جنوب و جنبه را ناکه دیدند همین که رایت فخر آیت نزدیک سرحد قلعه دانا رسید دانا که بعد از هیبت و دولت سوار
 با دوازده نفر متقابل دوازده هزار جنایت یافته مغلوب هر کشتن بر فرزندان خود قسم گذاشته بود که بروی و دمان
 صاحبقران شمشیر کشند خود با عیال و اطفال و شمشیر برآمده طرف کوهستان قلب صراطی آبادی او و پور موسوم
 و مکن اولاد و کتا را نافرمانی و فتنه ماه برود و چصال نام برادر صاحب مدار خود را با دجال نام برادر او و هیبت سوار
 برادر و ذخیره سپاه و آلات حرب همه کاره خفاجات و رفتند گذاشته و کار بمحاصره بامداد گشت بدو شمشیر بر روی مورع
 و سبق و دهم بجا میدوایم محاصره بامداد گشت بدو شمشیر و فخر و پور شمشیر و بر آمدن راجه پوتانان نقیض شمشیر خون
 بر روی عیال بای جدال و قتال بمیان آمد و آدم و منهار از هر طرف گشته و شهید شده و دیگر دیدند از انبساط محاصره نادر
 بر آمدن و دیوار و برج کپور و قتلگاه با نژده امیر نای با جمع کثیر بدو شمشیر و دت رسیدند و از آخر پور شمشیر خیال از کوه نیند و نای
 بقول مشهور گشته که دید و برادر او و دجال نام ناچار گشته دست از جان و مال عیال گشته با اتفاق همه راجه پوتان
 شمشیر با کج هر نمودن زمان و فرزندان نموده چهار پنج هزار بل زباده زن و مرد و بزرگ و کوچک و دوازده نفر از قلعه بامداد
 مقام در جنوب و جنگ عظیم در هیبت و از راجه پوتان همراه او شمشیری طعمه تیغ سر و سنان و غلغان و دلاوران جنگه گردید
 گویند در آن روز که شمشیر را ندانده هزار آدم از زن و مرد و نمود و صلیب غلغای گشته و بعد از آن لغایت حال انقله
 و بران مطلق مانده و رانای و بکران دغن خود در همان کوهستان قرار داده با دی بسهم او و پور را با دجال شمشیری بود و نمود

[illegible]

فیض نشان و تقدیم تاکه التماس فرزند طرف اگره متوجه شده و بسبب مقدمه عده کرده ای که که رسیدن بخدمت حضرت شیخ محمد سلیم
 حبشی که از مردمان والا مقام آنجا بود و رفته در خواست تاکه برای طلب فرزند نموده و ندانم و ندانم اگر خدا بدین امیدگاریان
 هم بهم شیخ نماند و در همان روزی بفرقه حمل و بار و کشتن کل مراد بفرستاد و بدین آن چنان بنی مراد بصفت که اکثر
 قراقرز و در لطف او ظاهر گشته بود و از راه حسن عقیدت همراه برده کیان حضرت شیخ کفایت شد بعد که در فرقه
 ولادت پیادست آن نور حقیقه خلافت که مقدمیم روح الا اول سهم بنفص و هفت و هفت طالع میزان از مطلع فضل
 از دستان بر ساخت زمین چهار کمر که دیده کامر و اکتشاد بطریق استحال خود را بخدمت رسانده بعد مقدم شکر و تحیات
 باطنی آن قدوه زمان خرمین و دامن و دامن رو بختان و خاندان آنسر زمین رسانده بود و مسعود سلطان سلیم
 موسوم ساخت و تاریخ ولادت آن نونهال کلش جهانیا بی کوه درج اکبر شاهی و در شهر ارباب اکبر فیه و بیاید بریار
 درگاه حضرت خواجه معین الدین به اچیر صد و میت کرده عربی ماست دار و تشریف برد و وقفه بیکر بسبب
 شیخی که حضرت فرودس مکانی را با باراناسا کار و انکشان بخت نشان روداده بود و سببی بفتح بود و ساختن شبیه
 برونی خلد برین آبا و نمودند و عمارات عالی لایه شش چون قلو کالنج که خیر شاه در جوانی سخران سوخته در حالت
 نواح برادر اول رسیده مشغول ساخته بود و با کفار بدعی ایش برشت بفرق خود آورده بود و در غرض شیبانی چنگ ادا
 شجره آقله درون راه ندانند راجه را چنگ که در آن قلو حاکم مستقل بود کلبه قلع را مودیکر با بانگش و شسته
 مبارکبا و ولادت پادشاه را در معرفت داشت و در همان روزی از فرقه روح بر و تولد فرزند و دیگر که
 سببی محمد و ادسا خلد کل عیش و نشاط در چمن مراد شکفته گردید و با از سر صدق و صفای اچیر شریف بر دندار
 نموده زرد و اخراج و نان و ضعیفان و از باب حاجت رسانند و فرمودند که حصاری از کیک و سنگ کرد آن جزا
 رسانند از کلبیان مل حاکم با کفایر و چند رسین والدیه مال دیو آید و انواع کاف بلاست نمودند و دختر کلبان
 از جمله شکش و افضل پرستان خاص سزاق جابه و جلال گردید و درین اوان از نوشته اعتماد خان وزیر سلطان
 منظور گزینی که اکثر نظر خد و امیر صاحب مدار می بود و آخر با یکی از آن برود ساخته در دفع امیر دوم کوشیده فی الحاقه
 در سلطه اختیار بهر ساند جانجو و در ذکر حال آن احمد با دقت نظر کذا رسیم و در ظاهر هر که دید که نقی سلطه احمد با سبب
 اتفاق امر ابراهیم نموده فی تحقیق ملک صاحب ندارد و در هر دو حرا با بی بشت که از خدمات نوح پادشاهی به نظر رسیده اند

در هر پنج و اطراف احمد آباد با اتفاق بعضی میدان و اطراف علم بی برانسته اند اندک توجه و تعین فوج انبیاک تبرکات
 دولت خواهد آمد بعد عرض بر محمد خان رکته را فوج شایسته بیشتر مقدار بچشم فرمودند چون بر سر حد راه رسید
 و آنجا آنجا یکی از راجه‌نماان حیرت زبان بنور سائران بطریق سارند و اینها بعضی مطالب ضروری و طحال خود
 فرستاد و در وقت ادای بیام محمد خان از میان کشید برنگم خان که در سارند هرمان بر محمد خان بر سر او بکشت
 بدست سبزه‌ای که دارد و راندند و بر محمد خان اگر چه با وجود رسیدن زخم کاری جان بر کردید اما از زخم که بعد مدت
 التیام پذیرفت جزات بر فتن احمد آباد نمود و بکشد پادشاه مراجعت نمود عرض شیبانی خود بدولت و اقبال و مال
 فنان عزیمت طرف کرات موقوف و بکشد و در منزل طی نموده بود که خبره ولادت توپنال کاشم سلطان پادشاه داده و آن
 بیشتر کردید فنان ملک گرفتار و درنده نهضت و میضاد و در بقیه بین احمد آباد و رسیده حکم کجا را احتمال ساختن تردید و
 سنان از طرف کراتیان برآورد و رسید احمد خان را که از سادات باره بود و فوجی از او داده و بکشد طرف
 احمد آباد برانرا بکشد و نزدیک احمد آباد برانرا بکشد و نزدیک احمد آباد رسید سلطان مظفر استقبال نشاند و شرف اندوز
 ملازمت کند و مور و غنایات بی پایان و فغانی بظفر خان کرد و بعد و دیگر برادران سلطان مظفر که همه از سلاطین
 احمد آباد بودند سعادت و قیوم حاصل کردند و سادات سنگ نزل قدم میمنت زد و بان سمت کجا آوردند و بی آنکه کار
 بجز نبردی و فوج کشی بکشد ملک به طرف آن کیمی سنان در آمد امیران عقیدت این چنین ساری تهنیت کردند و از
 جلد زبانیان بکشد و طلب بی شبه که از او سمت به روی و کشت بودند از شرف فغانی که بری سید سید کار باز
 میخشد و در نمایند عرض شیبانی مطابق یک تازی بطریق ایلغار بر سر مرزایان که قریب هزاره و با قصد مواز داشتند
 رسیدند و کجا به عرض شیبانی زبانه از او و مدد سوار شدند و در بان به سوغی تمام و جرات تمام اقدام بر
 نمودند و در مکان قلب سر راه بر پا داشت که رفتند و کارزار سخت و از و کبر غیرت میان آمد و بر تبه جنگ مغلوب کردند
 که از سیف و سنان کار بهشت و کربان رسید و هیچ مانده معلوم هر چند زخم بد شمشیر آنجناب رسد و مگر جلد فغانی
 شجاعت ذاتی زو فرمودند و راه بیکو انده هم که از عقب رسیده فغانی کشته بعد تر و بسیارانه بچند راجه‌نما
 و دو و تر کشتن بدست مبارک فغانی نمودند و آخر کار نسیم فتح و فیروزی به اقبال اکبری میخوان کردید و بر فوج پادشاه
 و زید و بر امیر مرزا و حسین مرزا و انجرا که در شش چوین قلعه بندر سورت در قلعه کلخ میگذشت و خبر مرزا کا مران بود فغان

و در طرف دیگر سوار شد و شش کلاه یکم از سندان خبر و بدید اقبال البری بسز خود را برادر گرفته از راه لکانه طرف و کهن فرمودند
 قلم بند کرد و تصرف بادشاه کنیستان در آمد و بعضی مرزبانان و دست یافتن را محاصره نموده حال برسد احمد جان
 شک و چنگ و پنج افسان کنیستان از افق مشرق سر برآورد و بود و از راه عبور رسیدن بادشاه و اقبال شش
 دست از محاصره برداشتم سار و از آن کرد و احاطه آمد بایر معدوم الوجود گشتند و از راه و کهن گشتند و غرض شنبانی اکلان
 تجرید کار و دیده در احمد آباد گشتند در سینه بنهد و شش و یک متوجه اگر که در دیده فوج برای سنجیدگی تعیین فرمودند و
 و بر اینهمه مرز را خود را به پنجاب رسانند خبر و در ماه و فدا کرد و بدید و در دست بلو جان گشتند و سر آمد و حضور رسیده و فرمود
 بر در و از راه اگر که او نیز در دور همان روز نامعلوم و مرز را گشتند و آمد و در قلمه که الیاء مقبره که دید و در این اوان بر سر رسید
 که اختیار اکلان کجانی با فغانی محمد حسین لشکر فراموش آورده اند احمد باد را حاضر نموده اند غرض شنبانی اقبال احمد باد
 سوار را شنبانی همراه امرای عقیدت نشان زرم از نامشتر طریق مراد دل رخصت فرموده و یکا کید بر یک فرمود و نگذاشت
 ما از شمشیر خواهم رسید اما تا مقدور نشناختم خود را زود برسانید از عقب چند روز خود و دولت از پنج نور با چهار صد پانصد
 سوار را شنبانی یکا تار بها در که شمشیر از امرای جان شمار و خانه زاد آن تجرید کار کارزار و دیده بودند بر شتران ماده سوار نموده و خود
 پاره بر سپ و شمشیر بر پهل و شمشیر سوار می فرموده شب و روز طی سافت نموده چهل روز راه را که پادشاهان در
 سه ماه قطع توانند نمود و در سه روز فرموده به جوالی احمد آباد رسیدند و این راه هر جا که امرای لشکر که سابق هر نفس فرموده
 ملاقات بشتند آنها با آنها در حیات غرق غرق افعال کرده و دیده بر کاب فی می گشتند و باز تا احمد آباد و در ایضا بر پهل کجانی
 آن پادشاه و والا قدر توانستند رسید روزی هر کار مقابل و مقابل افتاد و زبانه اند سه هزار سوار و در کاب نمودند
 چون در همان دو سه روز جاسوسان اختیار اکلان بادشاه را و فرج بود که گشتند بی اثر خبر حرکت کوچ آمده بود
 و بدید که انار که در فوج هر کما مانع شمشیر شنبانی و غافل رسیدن لشکر تازه بگوشتها رسید یکی از سواران فوج مخالف که برآ
 آب و دوان پس خود کنا را آب متصل در و از راه شهر آمده بود و در همان آن از سواران خان عظیم صوبه دار حضور
 برای آب خواندن پس کناره آب آمد سوار اختیار اکلان ازین سوار استقبال نمود که کدام سوار تعیین کرده باشد
 شما تازه رسیده اند آن سوار در جواب گفت که حلال الدین محمد اگر بادشاه غازی خود بدولت و اقبال رسیده اند
 سوار نظری که بر وینجی بعضی بعضی مورخین حسین مرزا خود و بدولت و کف زنجی لاف و دروغ خبر و دران با بشت روز است

که پادشاه را در فتح و بر ملا خبر داده و کوچ گذاشته آمده اند سوار خان عظیم در جواب گفت ای بی خانت که میگویند اما هر دو
 نفر در زبنت که پادشاه شتر سوار از فتح کویر بدین سمت بلغا نموده و با شتر سواران یکدوازدها در انجمنی خود را رسانده
 بر هفت میخانه با موشن ظاهر است که پنج پادشاه بدین جرات و این باوری طالع و مدد اقبال عدو مال نموده که با وجود
 تحقیق خبر فوجهای سنگین مخالف میر و شهنشاه اکم اگر خواهد ببالک سوار و چهار چهر از قبل که عید در فیلی نه سر کار موجود
 متوجه کارزار کرده و اینهم جرات نماید که هر جا با جمل بنجاه هزار سوار کارزار نماید و با جمعیت معدود که آنها نیز سبب بلغا
 شت و در سیدار خوابی با کلفت و کسل تمام شمار آلود و بداری رسیده شست که او تا فوجها برکنند از چنده مقابل و بکجا
 او تو اندر آمدن فوج قهروری کار فرماید و بر طالع ظاهر است که وقت ظهور او را ده پادشاهان از شهر شهر و دوسه ماه خبر
 کوچ و بر آمدن شتر سوار و تباری کار و انجمن است شهر شهر شتر سوار بیاید و آن سر و کجی ستان بدان حسینی و حال که شتر
 رساند که قبل از رسیدن خبر خود را با دود و صد و صد سوار برساند بر خلاف فرج شتر پادشاه که با وجود فراوان او را
 بخشد و بختل بر سوار و جمع نمودن همه ابران ایران و توران و در ارجایی نماید و سلاطین بگردن منقوبه و تدبیر
 عده یک توکر خوفت بر آید تا بام بلای او که فرار کردید و خفا نیست و اقد فانی افضل که در آخر آمد ببین
 تفاوت راه از کجاست با کجا الفه حسین مرزا و امیران کجاست از چنین بلغا نمودن آن نماید که کشت حیرت نماید
 که بدو صلح باشد و خبان مقرر کردند که اختیار ملک بطریق فوج عظیم یا چهار سوار از یک بدر و از ده شهر که خان عظیم
 از احمد آباد بر آمده عدو پادشاه شود و رسید متعده شد با هر طرف فرود و اند خود را برساند و حسین مرزا با عده و عده
 هزار سوار خود و اختیار ملک و ده هزار جاوه تیر انداز و بر خدا حکم نماید و مقابل پادشاه تواند و فوجها حرکت آمد
 با استقبال پادشاه شش اطراف فوج پادشاهی فرو گرفت و کوشش می زد و کوشش می زد و کوشش می زد و کوشش می زد و کوشش می زد
 و در دوزخ و غروب میان آمد و پادشاهان جانباز و دلاوران یکدوازدها و خود خبان مانند کی کسل مسافت بیده
 بسیار شکستند اندیشه بدل داده و دتوری میدادند ببین هر کجاست که شکست میان بگردان
 بر آورد و کوشش ببین آنچه بوده هر تن را ببین بر جگر و وضه میخ را ببین عده که از غلبه فوج خافان ظاهر
 گردید و خدای از امیران پادشاهی شرط جانشاری بقدر میرساندند و کاب بسیاری گلگون و سرخ روی دهنهای نمایان
 حاصل نمودند و نزدیک بود که چشم فوج پادشاه ذوالقدر و مدد شهنشاهی با خالصان جان تار شتر و راز

قبح فوج ظفر موج بر آمده چون خیل کوه را بر حسین زنا خند بیکدیگر تو بیت اقبال الکریمی بر این چشم مرزا مبلوه کر که ویدول
 باخته بر کشتن غمان از موی که گردانده با فوج خود رو بغیر از کذاشت و بهادران باو شاهی تعاقب برداشته و در تنگنا
 انحال که کرم که بکین بودست حسین مرزا سکندری خورده افتاد و بدست مردم باو شاهی بقتل گردانیده و بخت عرس
 آوردند خنداندا ری که در کفرین و آوردن با هم و عوی سبقت مینمودند میان آنها گفتگو به مزاجها مباد باو شاهی ازو
 پرسید که راست بگو ترا که گفته مرزا در جواب گفت راست است بجهلدم مرزا و خود که در یکدیگر گفتن آنوقت
 و زردین من و اقبال باو شاهی مرزا سکندر داشت در انحال که فوج مرزا ظاهر گردیده بود و باو شاهی از فوج مرزا
 بر مرزا تاخته پیریمت داده بود تا که فضا شده آمدن او عرس شهبانی برای دفع کسل بجا آورد و در روز دوازدهم
 سایه درخت آرام گرفت و در آنکه اختیار ملک خبر مغلوب گفتن فوج و غارت فوج باو شاهی و لشکر خود و همغانی
 باو شاهی نشتار یافت اختیار ملک به تحقیق تمام مکان خود را گذاشته بقصد مقابل و غارت فوج باو شاهی و بدو لشکر
 خود بهم غنای اجل خویش و اقبال باو شاهی جلورید و روی خود را رساند که تمام فوج عقب مرزا نمانده بود و عرس شهبانی
 باو و صد و سیصد سوار نیز بر دست سایه وار باو دل جبار و در راحت بودند از رسیدن اختیار ملک باو شاهی خبردار گردید
 و مستعد مقابل گشته تقاریر جهان را که دل و دست آنها از کار گرفته بود و خواستن شایسته فوج باو شاهی را که عرس شهبانی
 که با فوج خود که در شهر ظهور بود به استقبال تمام بر آمده از عقب اختیار ملک رسیده بکارزار و مدد عرس شهبانی برود
 و به اندک درین گرمی دار و کیر را به جنگ که خود را مدد عرس شهبانی رسانده بود و مقتول گردید که میان آمد راجه نامی
 با خند نفرد کاب بکار آمدند اختیار ملک که فضا رنگ اجل گردید و تمام فوج و بهر جوانان و در زانوار تاراجان
 و بهادران باو شاهی در آمدن خان عظیم مبارزت عرس شهبانی رسید و سعادت قدیموسم حاصل نموده نگر خندان
 که کمری از باو شاهی روانه شده بجا آورده بقصد بم داد استنیت برداشت و دیگر امرا و عظام رکاب سلیمات
 مبارک را بجا آورده و شمار کردند تا که عرس شهبانی بر قطع شجرات مرزا را ضعیف نمودند و اراجه رام سنگ بر راهی
 به لکاپه شستن موده و دیگر دیده قتل او مبادرت نمود و خان عظیم را بدستور سابق در احمد آباد گذاشته منوجه
 شدند بعد آرام گرفتن چند روز در زانیت ظفر یکدیگر شرفی بر او نشاندند و بعد رسیدن نواح حاجی پور به تخته تزد و است
 فوج کشی و کارزار و محاربات رستمه آنکه در شجر انولایت از آن کنیستان که تلم ابطال بردستان رستمه و

کشیدند بطور آرد و اتفاقاً آن سوره و لودی و میازی بسیار را غلط تیغ ساختند اگر چه در مجمل تفصیل آن گذشت
 آرد و از سرشته اختصار نویسی بیرون افتد که خود اطلاع یابد اگر نامه و تاریخ نوشته بر حق نماید حاصل کلام و رسیده
 بهند و اشتباه چهار بعد از شش سال و مدعیان خاندان ابن و دوران که بعضی را بنحو او سر برساند و بعضی را بطبع
 شفا ساخت و بیشتر از انواع ملک شرقی را بر سر و لغز اولیای دولت در آورد و باید او را بهر و طالع الکبری که
 و خطبه نام می خواند و نموده خانی که ترا کجاست بکمال مقصد فرموده بقیع بود مراجعت نمودند درین آوان و الی بر ما بود
 مظفر را را با کلنج میکم والداده او مقید ساخت و معتمد و در ایامی دیگر همراه ایلی زبان دان و قاعده فهم و شتاب و
 با دوشه در راه فضل و غایت مظفر را با انواع رعایت فرستاد و فرموده به سبزی شاهزاده خانم و دختر خود مقصد
 ساخت و درین سال از غیب در فراس خاسته و بویشتن افشا و در میان شعله در گردید که هر چند سقایان و عمده کارخان
 برای دولت ندان آن دست و بازو نموده اند و در روزی سوخت و خندک و در مال انف کرد و در
 غلط کمال خلف الکبریا آوردند و در شش بهند و اشتباه و هشت خبر فوت خانی که بر سر رسید و متواتر بطور بیست که
 و اتفاقاً خانی که در عظیم در ملک تو سیر در آمده بکمال بر خاسته بر خورشید متوجه بلاد شرقی و وقوع شفا و کمال
 گردید و درین خبر فوت آنرا شرفی قلم بیکو بر سر رسید و شگون نیک گرفت و در همین آوان از نوشتات کامل اخبار
 بنیابی بوضوح جوست که در زنجیر حکیم از شنیدن شریف برون با دوشه سمت بکمال و جهیم ولایت شرقی برانجامی بعضی
 که امان و اتمه طلب بگردآوری آن کرد و در خسته خود را برای تسخیر لا مورد طرف جناب رسانده و بسیاری از زندان
 و هنگام طلبان بدعا قبت با او رفیق گشت و حل عظیم در اطراف لا مورد انداخته اند و انداخته اند و ایت با ایت
 بر او آشتید و بیک خبر رسیدن شش خانه با دوشه و کتیستان بیانی بیت بر زانجه حکیم رسید سر اسیمه و در
 بدین و سابق راه کامل اختیار نمود و بعد که سر رسید مغرب خیام کرد و بدینا و مغفور حکم سر رسید که در طلبدن نزد حکم
 همکشان بود و مقید ساخت و فرمودند که مغفور و در بر سر و در جرت جلوه که سازند و نهاده و در اهر او را شتاب
 بقصد که شمال فرزند حکم متوجه کامل شدند و نزدیک کامل که رسیدند فریدین خان ناگهان بر سر او و وی شاهزاده
 تاشته و فقره تمام کمال سپاه و مردم با زار که این خاوند غافل بودند رسانده و مال و متاع بسیار اجابت رفته و در میان
 کرمی شاهزاده مرزا محمد حکم خود را معرکه قتال و جدال بجای آورده و دوم بسیار از طرفین کشته و زخمی شدند و آخرتیم

فتح بر شکر شاهزاده محمد مراد و زید و فرزندان حکیم فرار نموده بنه کوهستان کابل برو و خوش شنبانی بعد از شکران خرویه
 فتح کابل شریف برده اعیان و بزرگان شهر را غارت و کرام تمام فرمودند و رعایت نماندند و زید و محمد حکیم بر قصد شکر
 اظهار ندامت و التماس غفر جرایم معصوب ایلچی نمیده کجاست خوش شنبانی فرستاده مضمون این است بفرستند
 سهو و خطای منده که رسم نیست اعتبار معنی و لطافت بر در کار نیست قبول افتاد و در وقت ملازمت نظیر
 ترم و رعایت کمال مرزا محمد حکیم در پنج نذرشته متوجه بند و بست شهر گردیدند بعد از آنکه آب نیلاب مغرب خیمه کردند و
 که قلعه در آنجا بنا نموده و سی به انگشت خند بعد که در دست نهاده و بود و یک انقله مرتب گردید و باد شاه بلا مؤثر نیست
 فرموده بود و قلعه داری استیجی برادر بگویند خیمه فرمودند و متوجه فتح بود گردیدند بعد از آنکه شکران فتحیه
 در خارج خوش شنبانی اخوان تمام رو داد و داده شد و دست و پا قطع طلبان کردند و برای تسلی و رفع کفایتی چهل کاه
 بوجود آورده و تقاضای اکثر مغرور و ند و چون خود بسبب عارضه بدینی بهم بکمال متواضع شدند و دیگر برادران
 انگار عده نذرشته نهادن گنبد را که در قید بود و نظیر جوهر ذاتی او از قید برآورده و بعد رعایت سلطانی برای
 دفع ناله و مرقی روانه بکفار ساخند چون ظفر خان کورانی در تبتای فتح سال فتح احمد آباد و شرف اند و سلطان
 کت اعطای منصب عمده و جایگزین فراری یافته بود و آخر با غواهی خنده جوین و بدعا قبتی که کشته طرف احمد آباد
 علم یعنی برافروخت و روز بروز داده خلل ملک و خرابی حال رعایا میکرد و با مدافعت حکام مغرور منصوب که بجز
 تفصیل آن نمی بردند و همراهِ بامشاد گشتید و انتوب عظم و احمد آباد و آخر مرزا عبد الرحیم ولد میر خان فتح طلب
 بجز خان را بدان بهم مامور فرمودند و در دست نهاده بودند و با ملو اعیان و طرف خان محاربات صعب کار را
 صف آمد و چندین هزاره سرسوار بر توتیج آمدند و بعد که شمس مبارک از طرفین ظهور آمد نسیم فتح و لغت بر شکر
 مرزا خان و زید و ظفر خان خود را طرف نو لکده و جام رفته به کرام فرادهم آوردن لشکر از سر نو نشاند و سوار
 فبا و تازه در انقلع برانجامد و مرزا خان با فوج شایسته با مصوت شتافته بعد تر و نمایان ظفر خان را
 از آنجا در بدر ناط و بار دیگر آن سر مایه ف و با لشکر زیاد سر از بهر و چ آورده با قطب الدیخان جایگزین در قطب خان
 را حاکم بر و ده و بهر پنج مقابل نموده غالب آمده قطب خان را کشته با فوج او غارت نموده خزانه در آن هر دو حال
 موجود بود و دست آورد و مبلغی از کتار و مرزا خان نقد و نسیم بطریق قرض بزرگ گرفته سستی هزار سوار فراهم

بقصد مقابله مرزا خان متوجه احمد آباد گردید مرزا خان ده که در وی احمد آباد برآمده با او محاربه نمود و در دار و گیر غریب و زود
 خور و غلبه رود و در سه روز آرام از هر دو طرف در آن کارزار کشته شدند و در غنای که در آن خراج نصیب مرزا خان گردید و ظفر خان
 باز طرف حامی شانت و مرزا خان هم ضامن خود را به برود و بهر پنج رسانده و بهر میان ظفر خان را اخراج و تاراج نمود
 مثال باوشی در آن محل مقرر نموده با جدها با و مراجعت فرمود و با برسیوم و چهارم رسیدن خان و مرزا خان مقابل
 و مقابل رود و در با ظفر نصیب مرزا خان گردید و آخر خان ظفر خان بی پروایی که دیده چند بار او را در پشت او با
 بود و مرزا خان بکجه رسید و مورد و غنایات بی پایان و مخاطب کجایان کشته شدند برای دفع فتنه و استیصال ظفر خان خص
 گردید و در سه نهصد و نود و سه امیران محمده دکن و مثل بران ملک شاه فتح الله شیرازی که حضور رسیده سعادت اندو
 ملا و منت گردیده در جگر که میبایست باوشی و در آمدند و در غنای تسخیر دکن نمودند شاه فتح الله مخاطب غصه الدوله کشته
 مامور گردید با جدها با و مرزا خان غلظت که رفته با اتفاق تسخیر بر باخورد و در آمدند و بران ملک شیر نصیب
 و عطای قیل و جواهر مغرور خانه با غصه الدوله خان غلظت دقین با قصد رسیدن برود و امیر با جدها با و خان غلظت
 تهیه بر انجام هم که برود خانه مصالحت و در آن به شد که اول با تسخیر برار که در آن ایام تصرف نظام ملک بود و در
 بعد که ابرج بود که حاکم نشین ظهور برست رسیدند و بهر مدد و دست ملک شیر و اخیه بودند و در توقف در آنجا
 واقع شده بود که فوج نظام ملک سیر در وی خان و دیگر امرای برار و بر باخورد و در طرف رسیده چون مورد
 رخ حرم آوردند و خان غلظت تاب مقاومت در آن ملک نیاورد و در صفره در مقابل و مقابل با آنها نداشتند و در دار
 بای اقامت از آنجا کشته شدند و شش از غرور ظاهر کار میان نیاید شهرت رسیدن خبر از احمد آباد و راه
 سلطان یورنند و با خود را با بر سر تعلق خویش برساند و در سال هفتاد و نود و چهار مرزا شاه رخ خبر مرزا سلطان
 بنی عم غلظت ششانی که در بدقت فرما روی منی و از دست سلطان اذ لکان و در فتنه بدقتان تصرف عبدالقادر خان اذ
 کجده مت غلظت ششانی رسیده در جگر که امرای ذوی الاقدار در آمد و در همان سال حسین طوی شاهزاده محمد سلیم
 با دختر راجه بیگواند اسم غلظت حسن نوز و عالم افروز گردیده بود که خبر واقعه مرزا محمد حکیم از کابل رسیده و کنور ناسنگ
 و در راه بیگواند اسم حکومت کابل سر بلندی یافت بر ظالمان اخبار دیگر که ظاهراً وجود بدست که تمام تسخیر شد
 عشرت زن یعنی یعنی ملا و دکن و متوجه احمد آباد و مالوه و بهر که شیر بر شیر ولایت شرقی و قلات تعلق

زنده ماندن با نام و نشان مخصوص اطاعت را چنانچه نامدار که حلقه اخلاص بکوش نمودن و سبکی و سزاکندگی بدین مرتبه اختیار کرد
 که با وجود کمال تعصب که بر قوی را با مخالفان ملت نمودند و خیران خود را مسلمان نموده داخل پرستان خان فاندان و دودمان
 صاحبقران ساختن و بدین مغرور گردیدن و سجدات مامور گشتن و رسیدن صاحب کالان ایران و توران و روم و در
 جگر جان نثاران این سلسله عالیه داخل گردیدن و هند و ستانرا زینت تغییر و تبدیل وضع سابق داون مخصوص عهد
 سلطنت غرض ششانی بود و انقضای عهد نمودند که خود غرض ششانی بقصد شیر و کهن منوچه است که خوب کرد و یثرت و در بعضی خبر
 شورش افغانان بروشانی که نزدیک کوههای ششانی و در باجکام بادشاهی ششانی آمده قطع الطریق و راهزنی اختیار
 نموده بودند و خبر آن گشت که در ذکر صواب و سلاطین کشمیر درج متصل گشته بودند و معانی ظهور بوست که و البیان توران
 بقصد شیر کابل که رسید که گشتی نموده اند بسبب توأتر رسیدن اخبار ناخوشایند متوجه پنجاب شدند و در زانشان هرج را با برآ
 عقیدت کشم و دیگر برای تیر کشمیر که مستتر داده فساد اطراف همان بود برای غلبه او را در خص فرمودند و درین حال
 که که را با شیخ نصیری که از مقرران خاص بود برای غلبه او را در خص فرمودند و در زانشان هرج که کشمیر رسید محاصره و محاربه آنجا
 با شد و کشید و ایام برف شدت سردار سید و شکر هندوستان تاب نداشتند و ایام برف و برف نیاورده و بسیار
 تلف شدند و از زانشان هرج بدون حکم صلاح و دولت در راه حال مسلمانان در آن نیست که قرار صلح بدین شرط بیان
 آورد که محصول دار الضرب و زعفران که عمده حاصل آن سرزمین است در سرکار بادشاهی بقیطه و آید و شکر
 دست از محاصره بردارد و بعد غرض خلاف مرضی بظهور آمد و در زانشان هرج مورد اعتراض و در بعضی مرزاسلمانیان خبر در آن
 که در بدین قبور رسیده و در جگر مصائب و مقرران گشته و بیع ناکرده کاری از زانشان هرج کردید و در سینه هزار و یک مطابق
 آغاز سال سی و یک جلوس غریب حادثه و منتهی در فوج غرض ششانی که بسره داری راجه میر برقیق گشته و در سید
 مجمل از تفصیل آن گذاریم می آید که بعد از بی خان و شیخ نصیری برای غلبه افغانان روشنی نقین کردند و بدین مرتبه
 و تدریج بقصد میرسانند بسبب کثرت افغانان که از مود و بلخ زباید بودند و فایده مرتب شده بعد از کونرا بشکر
 تازه بدینهم مرضی خود و در برادر مقدم و آقام زباید و دیگر دیدن آنکه راجه میر که در مقرران و ستور
 و در شش بر دمان افلاطون منشر آمدند و به همراه سعید خان که یک و پنج اند فخر طلب یکم ابو الفتح که او هم از و نشاند
 و در کار گشته و جمعی از احرار و تجار و کاهنه فوج ده هزار سوار و جاده کارزار دیده و بر و از ناظرین سردار مستقل

علی و عبد و زین خان و شیخ فیضی مرضی ساختند از آنکه میرزا در قن شهر مندی و لطیفه کوئی و شیر و چون در امور ملکی و دانی
 و خدمت عرض شهبانی بسیار مغرور بود و کمتر جدایی او از رکاب را نمی پنداشتند و سرانجام آنهم را موقوف بن
 او دانستند بودند وقت حضرت از راه کمال لطف دست برداشتن او گذاشته تا گید نزد و مراجعت نماید بعد فراموش شد انجام
 بدستگاهان فرمودند بعد که بر بر بدستگاهان رسید و را خدای ترو دات نمایان و سببی جمیل او در قبه و تادب استیجی بعد
 عاقبت بطور آمد و جمع کثیر از آن معارف را از اقبل و پیر ساخت و مکانهای قلب آنها را با حفت و تاراج و آوار و دانا از آنکه
 مقابل غرور او نظر و دانی خود داشت و در قده بر جان رفته بود که ششم زخمی که در ایام سلطه عرض شهبانی فرسوده بود
 بلکه کمر در چهار بات رده واده که از جلوه و خیر از نظر سودا و جاده هر یک نفس جان بر کمر و بر او گذاشت یعنی در ایام سلطه
 در پای کوئی که در ده و نه و ده که از بر است که بای ناخواسته یک آن واقع شده بود جاسوسان خبر آوردند که افغانان
 جمعیت فراهم آوردند قصد شنجون بر فوج پاوشی دارند و پیر بر بعد شنیدن این خبر بی آنکه بر امان دور و نزدیک آن
 واقع شده خبر کند و بای شورت میان آرد و قصد که این ستم چهار کرده و ده کوه را طای نموده از آن مکان که ملاحظه
 شنجون ندون بود و بر آید از خبر و از پیشک و پیر کوخ خود از اتفاق یکی از افغانان جلد و که در آن لشکر بطریق جاسوس
 بود که با یکی تمام خبر بدان سر کرده آن کوه و سر و داران آنکه در دست و پیر و اول شب داخل و ده که دید اول سبک لاج
 و نسب و فرار و در نسبت ترتیب فوج و مقرر کرده بود و بر هم خورد و در از سر و نظر از آقا و سپاهی از سردار جدا
 افتاد و دویم افغانان از دست راست و چپ بی لای کوه و در و در و عقب رسیده بر دن سنگ ست و فلاحی و پیش
 بار و سنگ لای قبل و با شروع نموده و راه پیش رفتن و بر گردن و توده نموده و بد و از گنجی راه و بر خاستن و توده
 و بر سر هم آمدن و در و پیاده قیامت بر پا کرد دید از هر سنگی هر فردی آمد و از اطراف محصل می باید دست و سر
 پای سده چهار شکست میگردید و فریاد کجای می رسید و تمام سنگ بلا بر سر اهل رسیده گاه می باید بدید و کوئی
 انقدر بر سید که از احاطه باب بیرون بود و تا اثر میدن و بیع از از حیات بلکه نام و نشانی آن اهل خانه
 نماند سواي زین خان و حکیم ابو الفتح که در آن قتل عام رفیق بودند بلکه از حرکت لشکر را خبر هم با نماند سببه
 باقی تمام فوج از سپاه و مردم پیر و غیر و کیر همراه هشت و نه سردار و نانی مثل راجه پیر و راجه و میر و خواهر و پسر
 فوج و حسن پاشی و ملا میری و شهور که در آن بلیه اتفاق دار و کیر دیده بود و غیره بقتل رسیدند و مقتضی آن و در

جواب دادی شنیده مرا بخت نمود و در ضمن انچه بجهت کباب کار مرا که و خبری از زندان کشته صاحب من و داده
 بود بعضی خود را آورده علم اینی بر او نوشت و امرای هر بر داشت او من ندانند با قاضی کجا قتل و اسیر ساخته و زنجیر کرد
 سادات و خوی و سواد و بعضی کذاب زبان زد و در اینجا عیان مشهور بود برای نادید و در هفت فرمودند و او رفته بعد
 قتال و جدال غالب آمده با و کار مرا را مقتول ساخته مرا در انچه روزگارستانه و عرش استانی با و دیگر برای سیر کل و لاله ها
 کثیر بهشت نظیر تشریف برده حکومت آنجا را از سر نو پسید و يوسف خان مشندی او ملت نموده بعد فراق خیمه بعضی بندگان
 و بند و است اطراف طرف قلعه تا سیم قلعه حجاب را به تفرات بر او نوشتند و درین آوان خبر شدن مظهر خان
 کجائی که بعد چندین معابد و کار مرا که هر بار فرار اختیار نموده باز اقدام بر حمله و غارت خان و خان عظیم نمود و آخر
 اسیر هر چند خان عظیم کرد و چون دانست که بخوار می و زاری با مال کفایت کرد و از که در جبهه بینانی بهر ساند و وقت
 عادی فرود است خویش خود را با ملک ساخت و بعضی و معاخره و فتح آورد و دیگر بعضی نواح کجا که ماند و او را روی
 عرض داشت پسند که بعد و است برنج قیل و ستماده او مردن کرد و به باعث نوح طبع عرش استانی گشت اگر چه عذر
 موفقت تاریخ بدانی که مدت از مقرران غلوت و امام عرش استانی و فاضل مقرری بود و ظاهر او عقاید و مینی با فائق دیگر
 فضائی انچه بدست خیمه و شمع ابو الفضل سپهران پنج مبارک که از مقرران و مقرران خاص عرش استانی گفته شدند
 اختلاف بهر ساند و بود و اند و با زده بود و برادر و جمعی از جمله سپهر آرد و ای بودند و نزد پادشاه قرب و راه
 حرف زد و دانست بعضی مذکور است خلاف عقیده اسلام بر زبان داده هم چنان نسبت به بندگان عرش استانی نیز
 در چندین مقدمات کلمات ناگفتنی و ناخوشی دور از قبول عقل نوشته اگر چه بیشتر آنرا ابتدا کار در دراز با
 او بود و در میدانها اندازد که نقل کفر و نبیاست چندین نفره از دانشمندان و اعاظم بر زبان خاوند میباید و اولادین عطای
 آنقدر عینه در مجلس ششم فیضی و ابو الفضل را مملوون خلاف طریقه مشرکان و سیردان دین میباید خند و سب
 بد آنها که بزرگ نام داشت طعن عدم کجاست نیز نموده و در مضمون خطی هر بزرگ بهر آن خود نوشته و از روی نصیحت
 که چند و دان در چ نمود و چون نقل آن حالی از طول کلام نیست خلاصه آنرا ای لکارد و با بی من ازین فضائی این
 عهد که هر چه فرستادم و کلام تمام اند و دین را بدینا فرود خسته است آن بر ما سبب اندازد گفته حرف آنها نباید بگوید و اند
 و نظریات کجاست ما گفت و در اند و دل بر تویش نباید نمود و در ای هر والدین و دلیت حیات نمود من کجا بهر شنبه

والده من مرا و سابعی از سادات ذوالاقرام در کمال غشرت پرورش میداد و در تربیت من از طرف درس علمی و دیگر تالیفات
سعی بکار می برد و از آنکه پدرم مرا حسب الفروضه بزرگی موصوم مبارک ساخته بود روزی یکی از بزرگان مایه حدیثه
آن سیده و الاثر او که غشوتی و تیار و اری ما یک ن می نمود ما و درم را کلمات و درشت رکنی نیده مرا بعدم بجای طعون
نمود و والده ام که یکسان نزد یک آن سیده و الا مقام که از حسب و نسب پدرم اطلاع داشت رفته تا به نزدی او نمود و او
او را زجر و خشم تمام فرمود و الحال آنکه که خشنه و غشوتی ما و شما را از فضل بی پایان خویشش در سایه لطف و کرم پادشاه
عادل و باذل فرزندین و زمین با من و بنده و یار رسانده که فضلی از راه چشمی حدید دارند و رنگ می برند بعد
اتمام این مضمون از ابتدای احوال شیخ مبارک مینویسد که در ابتدای بهر تیره از متکلمین صلاح کشاد و از وجود و صلاح
الکرامت از خانه که در آن بنیاد در صورت شنیدن سرود و قنیه مبارک به اجتناب می نمود و در آن خانه از ادبیات
و توقف جایز نمیداشت بعد چندگاه میل تقوی بهر سنده و درم از وحدت وجود میزد و کارهای رسیدگی می نمود
و چون در آن ابتدای امداد فضلا و دوستی و دشمنان و سخن و راج ایران و خروج دولت صاحب کالان هر دو یار بود و او را
را با هم نسبت قریبی که شیخ ابوالفضل و شیخ فیضی در خدمت پادشاه و استاد هر دو کار هم جزئی واقع میشد و شیخ
جو با بی محبت و انشور آن بوده از آنکه می کرد می مارا خود میداشت از صحبت هر با فضلی ایران سوا می که با او
مواظقت میشد میل بهر نسبت بهر سنده و با آنها اظهار مهر می می نمود و بعد چند کار غیب نام بمطالعه کتب حکما بهتر
رفته رفته از چندین و ششم قدما و هر یک را دید و پس از آن او را بهائی اکثر مقرران با پشته که دیده مطلع و مضاد
نور ساقه و مزاج عرض استیانی را بنابر بعضی از خدمات خدایان از راه برده بودند که زبانها بهر تیره اتم بهر ساقه
و چون خان عظمی که کلان شمس آنکه اصل هم مرا عزیز بود در نظم و نشر و اکثر علم از دشمنان و صاحب کالان مشهور
آنکه گفته میشد در خدمت از راه درب ما در آنکه که هر وقت با پشته بود نهایت کس تا خانه می نمود و در شمس
تر شدن و سنده نمودن خلاف ارای و دیگر که اطاعت او می نمودند و بعضی آورده بشیر و را که داشته بود و دایم مقرران
حقور خصوص شیخ ابوالفضل و شیخ فیضی در بنیاده نزاع و نیی داشت اندام و در برادر مقرران و دیگران از وجود و حضور
مصلحت ندانست که بخواهد و اری احمد با و بعد تسخیران بمیان آورده از راه جدا ساخته بودند بعد از اتفاقی جدا
به موجب درخواست والده او فرمان طلب او از راه کالان لطف به مضمون صادر شد که چون والده شما خواهر هم ملایک

و در میان بنیو و سزاوار قتل بودی و انقضای منصب نمود و حکم فرستادن قتل نمودند و در جهانگیر نامه تالیف کامل کار یک قاضی
 بفرست خان مقبل بدگر برداشته انقضای بعد از قتل خان عظیم به دست آمدند تا نزد محمد مراد را به تالیفی صادق محمد صاحب
 مدار صوبه احمد آباد فرمودند و مالوه را بشمارخ مرزا غایت نمودند و شهباز خان را به خیانت اوردند و اسفند درین احوال
 باز خرفت و غلبه افغانان روشنی جزیره رسیده و اصفیایان طرف مرزا محمد جعفر را برای شهباز خان بدعا قیامت عرض فرمودند
 و از نزد و اخلاص خان که می ربات صعب در میان آمد در اندک فرصت چهار صد سوار و سیران انقوم کشته و رسیدند
 و درین سال سنه هزار و چهارم فرود رسیدن مرزا ارستم بن سلطان حسین میره شاه و محمدعلی صفوی احکام قتل را بر حسب
 انجوم فساد افغان اطراف و اقتراض شاه ایران ننگ آمده بود و باکلیه قتل و کشتن کردید و بعد رسیدن جنود و در یافت
 سعادت ملازمت منصب بجزاری که معراج بایر دولت آلود بود و عطای حکومت افغان و دیگر غنایات معزز و مشغول چند
 و در همان سال خانکمان را معین فرمود و انانی و دیگر امیران کا رطلب نامی برای شهباز و کین عرض فرمودند
 بعد از خانکمان ماند و رسید خبر مردن بران شاه نظام الملک و شکر گشتی عاوت و بیجا بود به احمد مکرگشته شدن
 پسر بران شاه و سر بر آوردن میان بنو نام که امیر صاحب مدار نظام الملکی گشته بود و رسیدن عریفه او بخدمت شاهزاده
 محمد مراد و احمد آباد و شکر بر التماس طلب برای شهباز و کین و روانه شدن محمد مراد از احمد آباد بطریق متعین به و کین در
 لشکر خانکمان پیش ریافت و متصل نو تنجیات میان بنو و دیگر حکام بران بنو و در بار متعین برانکند و رسید
 نام خانکمان نیز رسید و خانکمان خود را بر بخت تمام بران بنو رسانده راجی خان و امیری اسپه را با خود و رفیق ساخته تا
 رسیدن شاهزاده محمد مراد که با حجت مراد سوار نزد یک دولت آباد رسیده بود و بخدمت شاهزاده رسیده و ملحق گردید و
 بنجو و بعضی رفقای او که در بعضی منزل بر طلب شاهزاده و خانکمان فرستاده بودند بدست بی و استالت جانندی بی خبر
 نظام الملک که فی الحقیقت دران ایام همان وارث ملک بود و در تند میر و رای صاحب و سخاوت و شجاعت عظمت
 و در میان زمان نادره زمان گفته است دشمنان از اتفاق و زردین و طلبیدن شاهزاده گشته با اتفاق جانندی بی خبر و او
 مصاحبه جنگ و فراهم آوردن ذخیره قتل و شهباز غلبه امرا و زنده داران نواح بر چشند و باز بمصلحت کار قرار مران یافت
 که جانندی بی در احمد مکر استقامت و زنده و در محافظت قتل دولت آباد و احمد مکر که سعی چند و با اتفاق اعرای غایت گیر
 در سحکم برج و باره پرواز و بنجو احمد نام مجهول السب را که برای نام وارث ملک قرار نموده بود بر پشته برسد

بجای آورده با جابجایی اتفاق نموده بعد که در وی لشکر برای مقابل قویج پادشاهی ترو در نیا نموده درین خبر جای مان
 با قویج خود آمده به جابجایی قتل احمد کمر بر داشت و جابجایی بی مرادانه و در کمر بستگی بسته قتل کرد و چنانکه با پدر و در قویج خبر
 قتل و اتهام و سرانجام کار را که کشید و هم ندید برای لشکر پادشاهی در پیش برودن و در حال و کشدن لقب و مدد که هیچ مسالوئی
 کلی نمیدادند جابجایی بی در مقابل و بر این آن جانب ترو و بر وی کار را در بی آورد که از درون توپهای بیانی و شهبان و شاد
 لشکر برای شجاعت و غرور نمودن و مدد و لقب کی نمیداد و آخر کار که بسی بسیار که مورع حال و لقب با روت زیر و بود
 برج قتل رسید و مبلغ خطیر بر آن خرج کرد و آن شیر زن با بد بیهوشی و بی عقل خبر و در بی به تلاش سوسان با هوش از میان
 اندرون و به درون لقب خبر یافته قبل از در و یورش مردان کاری ستلخی را از نمود که از اندرون اقباس قبل
 تا جای رساندن با روت شکافه خبر لطیفی با روت و لقب بدست آورد و در وی احتیاطا نقد رنگ کوزهای
 آب کشید که برای شتران آب بنظر میفرستید و در تلاش سوسان و لقب و سرانجام بودند و در بعضی ن ترده
 و خاکشان لغت بر اندن برج و یورش نمودن با قویج و سایر زنان قتل گشت سوار شدند و فرمودند که در لقب با روت
 زنده زیر بر بی جابجایی و بر فاسق جدایی زلزله افزا و باریدن سنگ و آدم مرده که مثل کعبه تر با میان نشسته
 معقل زمان فرمودی آمدند و در آن کار طلب در انتظار بریدن برج و دیوار و دیگر مخفی و یورش نمودند
 و از دیگر کشتن لشکر لقب مای و دیگر کجوت افتاده و یورش بر جستی و جابجایی که با لب لکارت نولستند و در غیر
 آتوم مرده بر سر ترو مردان نیزه و بده بخوار برقع پوشیده شمشیر حامل نموده و شمشیر دیگر بدست گرفته برین کردار
 با مصالحه کشید و جابجایی و بدست مای بر آن کل و در خط مای کلان که همه را در عالم احتیاط موجود نموده چشم برآ
 وقت بود به پای دیوار و زنا در آمده رسیده بزبان خوشم و در یورش زرد و علا و عید از زن مرد کار گرفته کلان
 و جابجایی رخنه حصار میدنموده توپ مای خود بر آن گذاشته سواره آمد و شد و جابجایی لشکر که در و در و مغلان و به سواران
 رخنه جابجایی و وجود حمل مای بیانی و یورش مای بی حرفه که آدم بسیار لکارت آمدند و در آن دخول نیافتند
 بعد ترو تمام روز و یکجا تهای خود شتافتند و به یک خسر و به یک سپاه پناه که با یکگون کردن بر و جابجایی بی
 به کل کاران و پلداران و حله دست و با هر و بسیار در پای دیوار بر سر کار آورده خود به سب سوار شده و شعل بسیار
 روشن ساختند از خفت و کل و چونه و سنگ و تلاش مردان به بدست می آمد تا اثر ظاهر شدن سفید و صبح و در برداشتن

و اسلحان آن کی می کشید و از در دست و درین مردان بپوشید و همان شب و لیو در کجایه در درگاه در دست چهار
در عرض کم یک پادشاه و در وسط بنده و بهین و تودر دانی که از آن زن سر اباد بهر در حاکم قلع و دفع شر خصمان نظیر
آمده و این اوراق خضر خیر آن بنوعی بر داشت که خند خند و در که بر و عرصه امید بخت تنگ کرد و بدو اثر رسیدن کوکب
اطراف ظاهر شد و دیگر از خیره قلع و روانام آورد و فرمود که کوکبهای خیره در لوت بر بخود و ملتک بر پادشاهی اندازند و درین
خبر روانه شدن سبیل خان منشی عادلش بی باغچه و در سوار از سوارها نوشتن ریاضت و راه رسیدن سبیل خان
خند کردند و کاه و سیر از آن نواحی مانند و کبکی در روت از روت و است اندازی زندان و کبکی غیر سبیل خان
فلت کاه و غله در تنگ بر تنگ سبیل خان بار بردار بسیار غف شدند و اراجی عادلش بی خیر تنگ آمده صلاح
به صلح پیدا و اندک این مصالح را منعی گشته بنام از صلح خیر بمان آوردند و قرار یافت که شاهزاده پست از حرا
و حاضر قلع احمد کرد و دولت آباد و نواح آن بر دارد و طرف جاند بی و بها و رشا بهر بر مان نظام شاه کرده
و صوبه برابر با بعضی بر کانت احمد آباد و بندر بعلق با و شاهزاده محمد مراد بر در و نظر بر وقیع وقت ایجاب قبول طریق
منقذ کرد و بدو شاهزاده محمد مراد و خاکنان زایت و در طرف برابر بر از شسته بدینجا رسیده و قلع شاه پور و با و بخود و محلات
بای سخت خود ساختن بر کانت بجا که اوج خواهد کرده با رام سبیل خان و بها را از ستادین اطراف باغچه و نزدیک مراد
و مصلحت فرمودند که در خراجی علی بن برانجوری بعت شاهزاده محمد مراد و در و در اندک از طرف صلح و کبکی با خاطر خوبی
باید حاصل شده بود و دیگر خبر رسیدن سبیل خان بخشی بانکران شهرت تمام نیست و در سمات خاطر خوبی راجی علی بن
بنایت می کشیدند و با سه چهار هزار سوار تر و خود و طلبه در همه باب رعایت خاطر او فرستادند و چون با شاهزاده
شهباز خان کینه ناپ صوبه دار ما بود که بطریق کوکب با خود آورده بود و در بر سر تیغ تا راجی شهر احمد کرد و با رام
مقام صلح بخش بمان آمده بود و او بی رخصت شاهزاده بر سر قلع خود بر خاسته رفت و در همین آوان تحقیق بود
که سبیل خان با اتفاق اراجی جالور و جاند بی مع نوح شدند هزار سوار و پنج هزار غلام که از ابتدا با راجی رواج
توب خانه و کبکی زیاد و بر ملا و دیگر خد و ستان بود و از احمد کرد گشته بی آید خاکنان با اتفاق علی بن و راجه
و دیگر اراجی رزم آزمای کار طلب و است هزار سوار برای مقابله نوح و کبکی از شاهزاده مرخص گشته و بهر یکجا
و کارزار از سبیل خان کرده و در آزار کنگ که بر مان خندی کنگ که زمان زو مردم و کبکی است گذشته و در کبکی

نازدیک را بمقابل و مقابل را فاصله و دور و غایت میان آمد و محاربه و معرکه و دو و دیگر هر اهل هر دو طرف
 غالب مغلوب گشته از آنکه راجی خان و رام چند و اندای کوشش و وقت خالی نمودن کویخانه نداده و فوج مهمل خان
 را بر پشت برونه و دکنان فوج باو تاجی بطریق فرار طرف خود ممکن و دشوار کرد اگر انداختند باز برگشته از
 از اطراف در آمده تا آخر روز جنگ را قایم داشته تا آنکه راجی علیخان برادر رام چند باو دست هزار سوار بکار
 آمدند و مغلان بسیار گشته و زخمی گردیدند و دهگنی زیاد و نیزه بسیار باو بیایند و باو بدست شمشیر و نیزه
 خانخانان افشار و کار بجای رسید که خانخانان با چند سوار معدود و دو نفر راجیان نزدیک کویخانه خیمه گرد و بر سر اوی
 معرکه خود و را آورده بودند و مقامت در زنده و قرب غروب آفتاب فرود آمد باقی فوج مغلب با تمام فرار اختیار
 و گمان قطار و بیشتر و بیشتر و گاو و بار و در بار و بار بیشتر انداخته راه پیرکانت اطراف کویخانههای بسیار
 بود و بیشتر گشتند و اکثری بسبب شتاب و غیر گشته شدن خانخانان ترک رفقت سردار نموده بطبع بدست آوردن
 سنده و قبا و سقرات که فتنه سرخ و سبزه میزد و شتر بی تیغ و تیغ مغلوب و شتران کار خانچای شتابند و مهمل خان
 با جمعی که باو بودند کجا طبعی شمع نمایان خود را بر باد و غرور و کجاست ساخته بعد غروب آفتاب در کویخانه
 مقابل کویخانه کولرس بود و اطلاع حال خانخانان برای بایان رساندن لب و فراموشی نماندن فوج و در ناگهانی
 بدون مشعل فرود آمدند و خانخانان نظرم بر توکل حق از آنجا حرکت نموده مصلحت ندانسته از لب داشت بلدای آید
 داشتند در انتظار جمع امید بی آنکه بر احوال خیم اطلاع داشته چند طرح اقامت انداخته و برای کویخانه را برای
 احتیاط موم رجال قرار داده از اتفاقات بد و طالع اکبری چند مشعل روشن نموده نزد مهمل خان آورده و
 خانخانان از روشنائی مشعلها و خبر آمدن کثرت از دو حام و پشته که مهمل در فعل سیرت و در مقابل آن بیشتر
 شجاعت جا که فتنه چون اکثر بی توپ و در پیونگ برادر بارت و کول بود و فرمود که دو هر یک را طرف آن بیشتر
 مایل باشد و حراست بیشتر و چند نفرندان آن فن بعلات روشنائی کثرت از غروب کویکه مهمل بود و تیرانداز
 توپ با سر و نمودند و یک چند کولر جانندان ناگهان بی دربی و در معرکه و کهنی مای عقل و مومین خانه رسیده
 یک و نفر را غالب تپی و بی سرو و با ساخت سز و لرل تمام و جمعیت آنها را یافته و بعد از مهمل خان خانان از
 از راه یافتن توهم در دل خانان به افغان فرمود که صدای افغان و کرنا بیست و پانزده و بیست و پانزده

بلند سازند بعد که شروع خواستن شادمان نمودند صدای فرحت افزای آن بکوش مغلان و دیگر مردمان فوج را
 باو شای که در گوشه و کنار غار و معاک برای بسر بردن شب تار با صدی صیحت چاه برده بودند رسید جان تازه
 در قالب آن دل جان با جفان و مید و جمعی در نبات انفس متفرق گردیدند مانند خوشه پروین فراهم آورده بود
 صدای لشاره جوق جوق روان شده بخدمت خانان رسیدند بعد رسیدن آنجا عذاب خانان اشاره به بلند شدن
 او را کوس و گرنای شادی نمود و بار دیگر سواران برهنوی آن صدای روح برور فرحت افزا خود را
 در خدمت آن سپه سالار رساندند هم جهان هر بار جمعی که میر رسیدند غرض کوس و غیر بلند او را گشته و در کوشش
 حکم هزار یار هم رساند و عذاب آنجا میگردید و برای مغلیه مراد سرور و شادی گشته و میری بخدمت خانان میفرود
 چنانکه تا به نزدیک از صبح بازده و بعد نصیر ایت نغمه آن بکوشم با جفان آن سپه سرگردانی رسید و نصیر
 سپهیل خان نیز بر سر مو بغیر با دهنه و با بک و دشت از افواج ایت شمره خود را اینجا بپند و گلبان از نشین او را
 و بل فوج مغلان و صدای توهم افزای مروم خود میگویم که دیده نامقد و در گوشه و کنار استیلا خود قرار میدادند
 معبد اقرب و دوازده هزار سوار بر سر سپهیل خان فراهم آمدند و نزدیک خانان اقرب چهار هزار مغلیه
 جمع شدند خانان مصلحت در آن نیست که هنوز تا یکی هر یک شبان حایل چشم و گلبان است و سپهیل خان
 نیز بر کیت فوج مغلان اطلاع نیافته بر خیم تیره روز در ناخست سبقت باید و روزید و فرمود صدای کوس رزم
 باو بای جانگذازد و انان سر بلند سازند و دیگر گویان جلور نیز بر خیم تاخته و در حلا اول فوج سپهیل خان را از پیش
 برداشته بغایت جوشید و نیز خیمای بیهم که سپهیل خان سه روز سپهرا از هب سر کنون گردید و موافق آنان آن
 بدخواه سپهرا جل او گشته نموده او را بر داشته از معرکه بدر بردند و مغلیه دست از تعاقب برداشتند و از گشته
 و شبانه گشته و گلبانی تا آنچه متابع متصرف شده بودند از راه نیک معالجهی مصاعف آن واپس داده حتی بجان مضائقه
 رواند استند و خانان با دوازده فوج و نفرت کمال سرخروئی خود را بخدمت شاهزاده محمد مراد رساند و مورد سپهرین
 و عنایات گردید بعد از چند روز از شعله افروزی تهنیت هر حادثه خان ملاطفر بهم رسید و بخواه و صدایت
 بجای خانان سید یوسف خان سهندی و شیخ ابوالفضل نقین گردیدند و خانان بخواه رسیده بسبب خاطر شاه
 چند روز مصلحت معضوب بود و سید یوسف خان و شیخ ابوالفضل با طهارت حسن تردد و قلوب بر ناله و کهر له و کاه و بل غلقه

نظام ملک بشهر در آورند و مورد آفرین و کتبین گردیدند و در همان آوان بقایای دهان گشتی صیخ نیکون سر و
 نوبت شاهزاده به با و صراحت اجل از یاد آورد و گشتی از اطراف زور و هجوم آورده اکثر مرکبات و قلعیات بتازه
 آورده را باز تصرف شدند و محل تمام در بند و بست مردم با و بناهی انداختند و میر خواج که جاگیر دار ملکه کفیه میشد
 بعد از این به شکست فاخته با فیه کجا دهنه تاراج رفت و متو اتر خبرهای شوب و کین بعضی میر سید و باعث طالع خاطر غرض
 میکردند تا اگر باز فاخته نماند با باضا قد و خلعت و دیگر غنایات سر فرازی کشیده جانایم و خوار و انقضا شاهزاده
 و انیان و زور و در راه اتفاق بی اتفاق رفیق ساخته صاحب اختیارش ملک و مهم و کین نموده روانه فرمودند و
 سال که یک سال هزار و هفتاد و هجری هستند و نظام تمام اطراف اگره و دلی و حجاب با مهم را نای خنجر به شاهزاده
 محمد سلیم نمرود و مقبوض نموده خود با ششام هزار سوارایت نفر میکرد برای شجر و کین بر او میباشند و چون بکشته شدن
 راجی خان فاروقی والی برانجور از بهادر و درال سیرا و نسبت تجدید کناری و طاعتی که از بهادر و ظهور را کونای می کردید
 بجا طر که و بدرسید که تا قلعه اسیر و ملک ندیس با خاطر شجر باید بد و آن که این بار چه شک را از میان برد
 برصوبه جات و دیگر کربتن خلاف رای سلیم است لیدایشا هزاره و انیان و فاخته نماند و زمان صادر شد که خود را زور و
 با احمد کور سنده به شجر آن پروازند که با بدو است متوجه شجر قلعه اسیر میکردیم فاخته نماند و در کاب شاهزاده بموجب حکم به بی
 قلعه احمد کور سنده به شجر بدون مور حال و کندن نقب و بن و در بر و جنت و گشتی اطراف بود و طع فرام آورده
 بزبان گبی و شنجی نمودن بر پیرین کمر و معتمد و جانی بی به بند و بست برج و باره و کور و توری آلات جنگ و جاد
 قلوب میباید و فرام آورده و خیر و کچو شرط تر و و سر دار است بعلی بی آورد و عرض پشیمانی بعد از و یک رسیدن به
 برانجور و مرای قلعه شاهی کا مطلب را برای محاصره و شجر بدون مور حال بجا مقصر فرمودند و آنچه نزد و در شجر قلعه از
 بهادران جان شمار زنیو رانده و شکوفه رونی بر آنچه در محافطت قلعه و از نا خشنای بهادران به افواج با و بناهی کشید
 طریق دلاوران با نام و ملک است که شیدند و این اوراق به نگاران مفصل بر داختن از سر رشته اختصاص بر
 افتاد است اگر چه دارا سه شهرت نام دارد و که چهار چال ایام محاصره با متدا و گشتند اما کچو از تواریج تحقیق چو
 او این سه هزار و هشت به محاصره بود و چند و در آغاز سال هزاره و دوازده قلعه شجر در اندک و نیک که در دریای تبی متصل
 شهر برانجور با چه شک کلان بود و بعد که نفرموده حضرت شیخ بران الدین که از بزرگان دین انقید بودند و بزرگان

فاروقی بنای آبادی شهر را بنور نام آن برودین گذاشتند شج فرموده بود که تا این بار چه سنگ بصورت
 اصل خواهد بود و ملک تصرف سبیل خواهد بود بلکه این سنگ بصورت نیل تبدیل یافت قلع و سلطه این ولایت
 از سلسله شهر و بن خواهد رفت عرض ششانی بعد از آمدن ایام محاربه هر شهر تصرف آمد و قلع مانده بود و بگفتند قلع ای
 فاروقی با مطلع شده فرمود که سنگ ترا نشان جایک دست دست است آن آن با چه سنگ ترا نشاند بصورت
 نیل ساخته و اینجی نظر بر حسن عقیدت که در باره شهر خود داشتند با حلقه سلطان بهادر کرد و در و در غیر
 علاوه بر باقی مانده بود و در آب گرم افتادند و نقص بر تبه گرفت خوردن آن چار با باین و شواری که دید تا با دست
 رسد و غیر از یک رسیدن شجر قلع احمد کز سبیل و نرو و خاکخانه نیریزش را یافت بهادر دل باشد مرا سید کار با کشته
 بعد از آن قلع را تصرف اولیای دولت قاهر در آورده و در غرض و دقایق بسیار رسد ای دولت فاروقیه است
 عهد است بهر که باقی قلع است بود و در او در سلطه فاروقیان گذاشتند و در آنده در خاک مین فون رسد و خفته
 بی شما را ضبط سر کار در آورده و خاکخانه که بعد از دوات نمایان و کوشش و کشتن سپاه کار بر جانندی بی
 ننگ ساخته و اگر نامه و تاریخ خفته بسیرج و لبست و بر و ای جانندی بی بعد از ملاحظه المکاران در دست
 به بدی در هلاک خود گوشت که اخذی بر احوال و مطلع کردید و احوال مختلف در بنیاب زمان و دکن سالان
 کرده بود قلع تصرف با دشتی در آورده و در کعبه سر با سر و رسیده عطای اضا در نیل و جوامع متحرک و دیدند و
 اخبار و زیدین نسیم فتح و فیروز بی عیبه و اطراف قلع و هندوستان خصوص دکن ابراهیم عادل و والی بجا
 عیبه تهنیت شکر سوره التماس قول بکم سلطان و خیر برای شاهزاده و انبال با نروان مال کنور ارسال و شرف
 قبول در آمده جمال الدین حسن را برای آوردن غرضش بنور نموده روانه فرمودند و رئیس خبر بگوشم با دشت
 محمد سلیم بنو سید انظار آمدن و خیر عادل که بگشته نظر بر دفع و سلطه غرض ملک تصرف و در آمده و
 به شاهزاده و انبال با اتالیقی خاکخانه سپرده در دکن گذاشته را به مراجعت بفتح و لغت طرف اگر برافرا
 برابر باب خبر و بگشته خاکخانه که بگشته و زیدین جنبت مکانی جها بگشته و در ایام شاهزاده و انکی محمد قاسم نوشته
 و دیگر مورخان که هم عهد جنبت مکانی بود و در رعایت ملاحظه آن پادشاه انکشاف نموده و فصل زبان
 فراده اند اما در احوال مخاطب بعزیزت خان برادر زاده حمید الله خان که تخریر احوال جنبت مکانی کتبت خاتمه
 در آورده

و نسبت به محمد خان در راست نویسی کوتاهی فلم را کمتر کار فرموده و نیز از ایام بی نمودن نداشتند و محمد سلیم با جلاله جان آورده
 چهل امان بی نظار و کعبه را به دست نفرات و ترغیب شایانی برای شمشیر و کهن برافروخته شدند و دست فراده محمد سلیم را با شایسته
 ساخته سلیم و لیچند فرموده بود به اجیر را در قبول آن باو نداشتند و الا که عطا نموده بهم رسیدن را بی حضور نداشتند
 را به شمشیر کمر بپوشانید و به دست و قلعی که از انورای کار طلب نامدار بود و در ایامی دیگر باو نداشتند
 در کامپ لغین نموده لغینیت قیل و جواهر و یک هنری مغرب خند و خفت فرمودند و به کمال که از راه شمشیر فرمودند
 به دستور سابق کمال فرموده چنان مقرر فرمودند که راه خود در خدمت شایسته تقدیم باد و بی کوشش و کمال
 خود را با هر چه را مناسب دانند به نیابت کمال روانه شدند و بعد رسیدن کجای اجیر خود شایسته بی سیر و کمال انداختند
 مشغول گشته و فوج دریا موج را برای قبیله و کوشش را روانه برانای به کمال فرمودند و در آن زمان و بعد به قیامی افز
 کمال خود را که از شمشیر کمال باو نداشت و تا تحت و تا راج نموده چون از چهار طرف فوج نامون نوز و بهر آواز باو نداشت
 آن شمشیر کار در آن زمان بهر همه کار خود گشته و کمال را که در خود نگاه گرفته بود و در آن کمال و داخل ملک و کشته هر جا
 از آبادی باشد تیر میم سپیان با جلال ساخته و در کار و آوری و سیری مال و عیال کمال برده و خند و چندین فرار خنده
 نژادان به مال معروف غاریان در آن درین حال غیر شورش و خنده زمین داران طرف کمال و غلبه و انانیت
 با این نایب را به شمشیر کمال شایسته رسید که کمال شمشیر نقد تو به کمال لایا امیران همراه در میان آورد و در بعضی امیران
 قهر جو و اوقطلبان هرزه کو مصیبت و در وقت که باو نداشت به هم دیگر برده و خند و مسافت عبیده و بهر
 عقب که از شمشیر سلیم و شمشیر در انداک را به شمشیر را برای شمشیر کمال از خضرت و جوهر غیرت و شمشیر تیغ شایسته
 متوجه سمت اگر شده برگشت و میسر حاصل فاعله و جاگیر داران انقلاخ را به معرفت خود و آورده و غیر اسم آوردن
 برده اند و بهر تیغ خود به تقاضای ایام سبب و مصیبت تمام احباب را به شمشیر کمال انقلاخ و بهر عطا فرمود
 طرف قلعه و نفس ساخته بهم رانان را به توقف و شمشیر عازم کرد و بهر همه احوال باو نداشت و جاگیر داران را به معرفت آورد
 نزدیک اگر آید رسیده شرف نژاد فرمود و قلعه خان حارس قلعه که در اندام و مشهور بود و از قلعه بر آمده و خنده
 شمشیر که اظهار عقیدت و در اوست و فقه و طاعت نمود و آنچه شرط را می صاحب بود و کمال برده و خود را چنان بیاو نداشت
 و بر انجای دفع بنای شایسته بی جوش که هر چند بنو نژادان برده و دولت و عقیدت شمشیر قلعه خان بکشد و نداشت

بدان مصلحت بدست نشانند که در اعلی کمال و آشنای قلعه اری از طرف خود عطا فرموده و تعلقه باز در نفس ساعد فرمود
 که از طرف مبد و لب قلب بر دانه و هریم مکانی والد و ماحده عرش ششانی که با دوشا بر دانه و زیاده از فرزند و عید خود
 مدینه شد از نشاندن احوالی بر هم کاران و کمال نمادین مزاج با دوشا بر دانه و عید آن زینده سر بر دوشا بر دانه
 بر انداختن شاهی بر این منی اطلاع یافته از راه خیانت و ادب بر کشتی نشسته با جمعی از مردم خاص راه راه الیه آباد و خیانت
 طاعت را عطا ای انعام سرگرم کشتی را ندان خویشا و هریم مکانی از دانه و عید آن تعلقه ماحده و عید نمود و نشانی
 بالیه آباد و ربه هر حال با دوشا بر دانه و هریم مکانی از دانه و عید آن تعلقه ماحده و عید نمود و نشانی
 که که با خطاب قطب الدجیان بر محبت فرمود و در سر کار جمیع خود به لای ملک غایت فرمود و سر کار کالیسی را به بیم
 نموده می یک و در نقد از خزانه با دوشا بر دانه و عید آن تعلقه ماحده و عید نمود و نشانی
 رسید خبر خیمه نشانی یافت بعد که در بعضی رسیدن در زمین خبر اعمال با دوشا بر دانه و عید آن تعلقه ماحده و عید نمود و نشانی
 دل هم سینه گشته بعد صرت از دجیان غایبی رحلت نمود و نیز بعضی رسید با دوشا بر دانه و عید آن تعلقه ماحده و عید نمود و نشانی
 بان تر خود خلافت زاده و دانش خصوص در راه فرزندان با انواع غم و الم مبتلا گردیده بود و بر اینها مصلحت حاصل گردید
 را کار فرموده از جا در نیامده از راضی و لطف بدانه فرمان غایت آفریننده و عید آن تعلقه ماحده و عید نمود و نشانی
 شیرین فکر که با دوشا بر دانه و عید آن تعلقه ماحده و عید نمود و نشانی
 شغف و حبت و ششانی و دیار و طلب حضور کمال شغف و سرور موافق مضمون و فرمان درنا و پیغام نمودن و عید آن تعلقه ماحده و عید نمود و نشانی
 محمد شریف سرط استقبال و تعظیم بجا آورد و فرمان گرفت و بمطالع مضمون قصد احرام حضور و قدیم بسم کتاب آورده با
 همان همه از مصلحت همان آورده و در آن روز بددی و مشورت بر هم کاران ظاهرین جرات بر اقدام و در حق
 نمود و محمد شریف را آخر نفس ساخته نزد خود نگاه داشتند و کمال الله خود ساختند با که تا کی حقیقت گشت
 آن نوبت و کلشن سلطه با محمد شریف بر عرش ششانی با وجود نزد یک تمام رسیدن هم و این که اگر خدایه که
 در آن ضلع رایت ظفر اثری از دانش اکثر فلاح و ملا و نظام الملکی و عادت بی شیخی از خانه خانان شیخ الفصل
 را در بر با خود گذاشته کوچ بکوچ متوجه دارم خلافت اگر که دانش از نشاندن توجه عرش ششانی با که زیاده از سابق
 بفرام آورده و در نوبت و ترتیب لشکر بر دانه و عید آن تعلقه ماحده و عید نمود و نشانی

همچنان که نکران خود را که اندر شجاعت و کار طلبی آنها ظاهر بود بودند افتاد خطاب و جاگیر غایت نموده بر یکدیگر استیلا
 بخشیدند بعد از آنکه شش تپانی و او آخر سنم هزار و دویست و هجری در دار خلافت نزل فرمودند شاهزاده باسی چهل هزار
 و مصلحت کار را بر پشیمان بطلد ملازمت بدر بر کوار غسان توجیه طرف دار خلافت معطوف و پشیمان در راه جاگیر پیا
 از او ای حضور تاج در آمدند چون جاگیر آصفیان رسیده در راه و دوشتر نزل فرمودند وکیل آصفیان نعل کران پیا
 فرستاده آصفیان معروض داشت که با شاه عرش ششانی فرستاده بود که در راه معین مبلغ مکی از جاگیر وصول آورده
 و هر مقد بل هر روز خبرهای ناخوشم و عرض داشت می شد افزای اطراف بعضی عرش ششانی میرسد و او ای
 حضور که جاگیر در مملکت بسیار داشتند خصوص آصفیان نالش را به بنیوند و سخنان هرزه و کلمات ف و افزای بعضی
 میرسانند و عرش و کشانی در جواب آنها سوای کلمه لطف آفرین و محبت و شفقت افزا در ماده فرزند را رنجید
 می آورد و بعد از آنکه فرما و از حد گذشت و خبر قصد کوچ از دنا و به بعضی رسید اصل عظیم در بندوبست سلطنت
 و مالی در رجاء و بهم سرگردان کار بار خود کرد و دیده عرش ششانی را خونخواری و دیار راحت انار نور الالباب رجعت
 و سوسه چکر مکی مال و کار خود و الهام مایه و زندگانی بسبب کشت فرمان قضا جبران بدینصورت تمام آن فزای العین
 صادر فرمودند که اگر چه ششانی و دیاران فرزندان که در مملکت را به از دست هر چه بر آید و اما آمدن فرزند بدین
 بدست ششانی بدین قسمت و نگره بر خاطر محبت اثر ششانی و ناگواری نماید اگر مطلب نمودن تحمل و غرض از عرش و سوسه
 سپاه است بجای آن فرزند را رجاء بطریق است آمد مناسب نیست هر دم زیاده را با جاگیر مخصوص باشد بدستوری
 مقصودی جبریده رسیده و به در دیده و دل جبران کشیده بدو را نمود و خود رسد سازد و اگر از هرزه و رای بد
 و سوسه و توجیهی جز از آن اصلا بدست آن فرزند سعادتمند در دل مارا میافتد بخاطر رسیده عیان مراجعت طرف
 اله با معطوف ساخته و سوسه دیگر مگر بالکل بخاطر راه میورد هرگاه نقش توهم از دل آن فرزند نیست و رفته که در
 ملازمت ششانی چون شاهزاده بعد نزل فرمان سزا با لطف و شفقت بر حضور اطلاع پشیمان باقی تتر و خاطر
 کشند بان شان و بدید بکرامت ولی نعمت روشن و با آنها لطف فرزند نوزدی که در حیان حالت از هیچ با دشمنی
 هیچ بدی در حق نبردند بطور نیامده خلاف حکم عمل آوردن نشان بی سعادت و دانسته در دنا و توقف نمودند
 و عرض داشتی بر عذر آنکه مرا بجز راه قدم بوسه و در دوی ملازمت اندیشم و دیگر که بر دل و زبان بدگوایان و

در آن روز

طلب که نشسته بود که الحال چنان حکم رسیده اطاعت او نمودن واجب نیست چند روز از خدمت خداوند مرشد و قبل
 جدا ماندن ضرور و لازم که و بدو کوسه مراجعت بطرف الزام و ملذذ و از دست و دران رودی از روی کمال
 لطف و مصلحت و فرزند نواز بی بر خلاف دیگر سلاطین فرمان عطا می نمود به کمال و او را به بطریق اقطاع و نموداری
 استقلال نام آن شاهزاده را الا قدره و فرموده برقی و مدارا دران درج نمودند که هر جا مردم خود را تعیین
 بقطر و منقن ملک به خاطر جمعی بر او نهاده و موسسه خلاف مرضی از دل برانزد و نهاده و شکر انعامات و عذر عدم قبول
 تعیین مردم خود و کهنه و معتمد شدست سر داران و جمعیست از خود جدا نمودن مصلحت کار نداشتند و در این باب چندی
 وقت فرموده آنچه دستور سلاطین و فرمانروایان میباشد و در عطا نمودن منصب و اقطاع و خطاب و تقاریر و جایگزین
 و مقرر نمودن محاللات امرای حضور و بعضی بی آورده و در حق آن خبر روا نه شدن شیخ ابوالفضل از کهن به موجب حکم
 عرسر شیبانی لقب حضور از از با بی نهیسان ظاهر کرد و بداند که از دست شاهزاده و الا قدره و بعضی اظهار
 نامحور را القاب مدارا کرده و ناخوشی تمام در خاطر راه یافته بود و میدانست که بعد رسیدن حضور در راه و آن شاهزاده
 افسر و تاج طریقه بدخشان را بطور خود ابد آورد و در راه ترسنگ را و او که وطن نزدیک کوا را داشت به پشت
 وطن رخص فرموده عقبه شاهزاده نمودند که خود را قبل از رسیدن او رسانده و راه برو که فتنه بخور و ناخوش و رفع خور
 حیات آن دهر برست که شد و راه موافق ارشاد و حکم عمل آورده بطریق ایلیا و بطن قبل از نزدیک رسیدن
 رسیده بر قابوی وقت خود را بر سر خود را غافل بر سر او رسانده کار او را ساخته نام او صفی دهر و جاده دهر برسان بردا
 حقیقت مکان در به جایگزینا که خود تجریر سواج ایام فرماز و ای خویش بر داشته اند که چون آن مقتضای محمدی
 باعث بخت نامی عرسر شیبانی گشته بود کار او را بدان تدبیر ساخته و بعد عرض هر چند در خدمت عرسر شیبانی
 کرانی نمود و افسر سر زبانه نمودند اما در ظاهر کمال را کار فرموده بر جمعی را می عقد کنند که مایه حید علی سلیمه
 سلطان سیک را که در و انجای و کار و ای دشمنی سوا فرین بود برای تسلی و هدایت و دلبازی فرزند خود قبل خاصه
 فتح شک نام مشهور و خلعت و جواهر و دیگر کتف روانه شد و به هم از ارسال انواع میوه و ماکولات و کجاست
 بطریق هدیه آن نور حدقه سلطه را باد و شاد می فرمودند و به هم لطف و عنایات و دود می تمام تدبیر
 رسیده و فرزند را حکیمانند و ای میهن دند چون حکم نزدیک رسید آن در وقت التاج بگو که و بدید تمام بر آورده است

و جهان قلب بدون زدنش که و سر انجام ثواب خاند خاطر خواهد که در چهار طرف با و ای میامرد تا نیند صورت گرفتن متعذره هر بار
 حاجت و حاجت بکار برون باعث ملال خاطر و خفت خود کرد و بولت اندازاده التماس دارد که این مرد را خندلا و بجای
 رخص فرماید که در کجاست و سر انجام فراموش آوردن آن کوشیده خاطر جمع در تقدیم خدمت ماموره بر دارد و بعد از
 بخت آن یکم تر شاخزاده غلبه اقبال را با یک دو امیر فرماید مامور فرمودند که رفته بخت کی آن دوده التاج بر دارد و فایده
 شده و هر چند آن جهان بین سرافق جاه و جلال در و لاسا و نهانیدن برادرزاده بهار خوش نمیکشاید بر سید ماحار
 بادشاه افلاطون چشم نظر بر این خاطر آن کو هر کس سلطه طوعا و کرها بر این آباء و مرخص خند و از تشنگی رکوع نموده
 کوچ کوچ گوید و شناسنده از مشهور آباء و شدند هر چند بعضی از ایشان ظاهر بین مصلحت خام عدم تقاضای وقت
 بمیان آورده اند و ششم شنبائی کوشش بر هم کاران نداده بلکه راه انگار که ان غنائت و شغف موافق ایام شنبائی
 و تقاضا سال برای آن تازه نهال گلشن غرو مار نیمه سستین پوست رو باده سفید که غالی از ندرت و شکلی خود با یک
 بیهم برای دفع تو هم شاخزاده جوان بخت را و اندر فرمودند و در جواب عرض داشت متعین بر شکر غنائت عطیه بردند و قبل
 می نوشتند و بعد رسیدن سیر عدا که با و بهمان روی سابق به غیر نمودن جایگزین داران عمده حضور بر دست و دست جوایز
 و اقمه طلب در عرض رساندند و گفتار شعله آفریزی و تقصیر نمی نمودند و بادشاه شده ناشیده می انگاشته عبدالله
 که نواخته و پیش آورده شاخزاده و الاقراد بود چون گاه گاه در خلوت کلمات نعت آئین بر زبان از راه عقیدت خاص
 می آورده و عقیده نیکو افتاد و وقت باقی بر خاسته بخدمت بادشاه روانه کردید و همین آوان چون والده خسر که همیشه
 راجه بکنکشت سواد ای مزاج پیر سائده بود و از ادای مزاج و اطوار نامجو خسر و ناخلف که رسال از شاخزاده عالی
 نژاد و بلند مجد خرم کلان بوده و نظر بر غنائت و تو جهات حد برزگوار و بدر نامدار که نسبت بر خسر و در حق آنفر جا
 و جلال زیاده سبذول میکرد و بد از راه حد بر خود هموار میفرست نمود در خدمت پدر که ستاخانه فی اوج بانه بود که
 و عند الفرقت بخدمت حد برزگوار بطریق غمازی از طرف شایسته ای بکار برده شعله آفریزی غنا و مینود و مادر را و
 منع آن میکرد و فایده نمی بخشید علاوه عرض نمود که در این آوان خود را و در می از غصه اطوار آنفر زنده بخت
 از اقیون سموم ساخت و بر خاسته رفتن خید الله خان و واقعه والده خسر و معا بعد از شاخزاده نامدار رسید و بخت
 الم خاطر که بدو در جهان ایام کدورت اثر یکی از واقعه نگار داران حضور شاخزاده با یکی از خواصان امر که غالی از

از دعایت نمود و منظور طریعالی بوده تلقین سرشار رود و از راه برده با خود کرد بطریق قرار راه و کین اختیار نمود بعد
 عرض کردم برای کشف آوردن هر دو تبه کار تلقین کرد و دیدند از چهار پنج منزلی مقید شده آوردند فرمودند که هر دو را در دو روز تمام
 بپوش بکشند ازین اجزاء در حالتی بعضی عرض است بانی رسید که هر دو زائر بانی جاکر و از ان انواع نالست بعد بیست هزاره معروض
 رعایت بکنار با و شاه که اصلاح بسیار است بر خضانت مسیبت و علم را بنی خود ثابت کرد این نمود و فرمودند بجهان افتد ما هر که بپوش
 بپوش کنند گویند را بنی مذکور بخود را بنی بنشینیم بنشینیم فرزند ما بدین تیر سنجی ملک چه راه بهر ساند و در زمین ضعیف
 مباد و تاریخ و غیر نمودن جاکر بهر ساند و در عالم اگر اطراف خانه خراب که انیون با او منسوب شده اند دعایت بنمایند
 چنین افعال از میان کشت در وقت حکم احدی بیان و بای عرض بنمایند بعد که طوطا طوطا نمود و که خود به دولت نمود
 از آنجا که فرزند و لست خود را بوسیله دلجویی مید و دلجویی با نزار همراه کرده جاکر بنده مقصد و رسته هزار و دوازده
 از درم خلافت اگر آباد و بر آمده گشتنی سوار شدند از اتفاقات کشتنی بالای رگبه آمده نست خند که ملاطفت
 نزد و سبی نمودند فایده نداده تا آنکه کشتنی دیگر آوردند و در آنرا که گشتم در منزل بخانه تشریف آوردند و نزد فرمودند
 و بنی نیز اهل شکون میمون نمود و همان شب در روز دیگرنا هشت نیز بهر بر تیر با بان شدت نازل کرد و بدین خیمه های نصب
 شده بر روی آب حباب و اکشتند و سواد می خیمه های دولت خانه و پیشانی ابروی دیگر هیچ جا خود و وکلان استوار
 نماد و جمعی که در شهر بر جایده بودند قادر بر بر آمدن نکردند و در زمین خبر دولت آمد و در عرض حرم مکانی که از کلاه
 حاضر حرمستانی شلالا بودند و اخبار ما بایم بنهاده تا مدار علاوه مکرور و روحانی گشتند بوده و با بنی بکرت بادشاه
 انصاف بودند بهر فرسید اول بارش دانستند شاهزاده بلند انقبال سلطان خرم را که در امر نهضای جبر و کوار و
 و همواری دفع بدنی بدو و الا قنداره همواره میکوشید با موز فرمودند که نزد حده ماجده رفته بعد حصول سعادت
 عیادت بر احوال کم را با کردیدن مرضی و اتقی مطلق کرد و دیده آمده بهر ساند سلطان خرم بخدمت حرم مکانی رفته
 بعد در یافت احوال موافق مرضی حده مکر آمده بهر ساند که اگر خواهند خواب و بیدار و بپسین دریا بند و خشنودی
 حضرت حرم مکانی حاصل نماید صلاح بیک طاقتی دارین درین است که نزد سر بالین آن سر بایر سعادت هر دو و جهان
 حاضر نمود و در ششیا فی نقد طرف کعبه مراد است مراجعت فرمودند و بیدار دوم آخرین والده ماجده در یافتند
 و همان روز و اقصی مقنونه مرحوم شد ملول خاطر گشته سر و شش در بر و تر بنشینده تیر لباس داده و در روز در تمام

روز سوم تبدیل نمودند و در وقت و اعراضی که در این شهر تراشید و غیر این شهر رفاقت نمود و بدین جهت غایت فرمود
 و بعد از این خبر طلال از این شهر هزاره سلیم رسید از شنیدن خبر موافک قصد بدو و هم واقعه حیده که برای بیعت
 علاء و علم جدایی آن نور و دیده که دیده بر آغای هدایت ازلی بارادت و شهرت بر سر حیده و التماس حضور بر این شهر
 حضور شدند بعد رسیدن خدمت بدر خالی قدر وصول سعادت قدیم بر سر عرض شهادتی فرزند و پس بکام میگرداد و از گوشه
 شغف گرفته رفت بسیار نمودند و التماس قیمت لک و سیر با شکست ای دیگر قبول افتاد و دست شاه هزاره گرفته بود
 حرم مرا که دیده کلمات خناب و شغف آید بنیان آورده اند و فرمودند که از اوقات باوه بهائی و از رهبنوی هرمان
 بدعا بقیت خلل در میان و مزاج شادمانه باقیه بهتر است هر چند گاه در خلوتی نه با نام سیر بر تکیه حکما علاج بر سر حیدر
 آنفرزند بر دوازده بعد از فرمودن والد با هم شیر آمده بصیقل و لبر و منبذ و تصایح شفا نه و امیدوار در وقت
 کرواندن رنگ طلال است هزاره ذوالاقتدار فرمودند تا آنکه شغف بدی و شفاعت و کفالت والد با حیده
 باعث شود و بر آمدن بر اوج و جاه و جلال از آنرا که در وقت از او که در روز و در غایت و الطاف با هم
 و غایتان از خود و غایت طلال از چهره حال فرزند گامگاه پاک نمودند و خاطر و خشت گرفته و دل رسیده بی آرام
 جلوه گشته به ندای انواع تدبیر حکیمان با علاج آورده روزی بچشم التماس و از روی سلاطین نامدار قرار
 فیضان مغرب ترا و بیان آمدن هزاره محمد سلیم که بعد از بعد ملت به نام شهبازی گشته بود و قبلی نیست که آن با نام
 که در نمود و توفیق و جنگ قرب چمن شده بود و خسرو را نیز قبیل گوهر بیکر ابر و ب نام قوی بیکل بود که در روز
 مقابل خصم و ملوک جنگ هم سنگ او پنج قبیل بنیوانت فرمودند که فرمودند که آن هر دو قبیل گوهر شکوه را با هم در
 جنگ اندازند و در آن تهنیت نام قبیل خاصه سرکار را که از فیضان گفته میشد و پنج قبیل هم نمود و او متبذ مقرر کرد
 که هر قبیلی هر قدر مغلوب گردید و او ظاهر شود و لو که او غایب و این قبیل کاکلی و خرنجی و لوه لک و وضع کرده از
 محمد اکبر با و شاه است وقت روبرو آمدن فیضان خود و در چهره که نشسته سلطان خرم را که نسبت به برادرش
 فرزند بی و شاه ده گان شعور و عقل خدا و از مغرب حسن کمر از خود جدا می نمودند و از خوش جامه اند و شاه شاهی
 شاهزاده سلیم و خسرو اذن خواسته برای شاه فیلانی بر سپاهان با و بجای برق کرده و سوار شده است
 چون فیضان کرد و درون شکوه که بیکر بگفت آمده آنک جنگ نمودند و نظر شاه شهبان از پیشتر هر دو گوهر

همان شکوه زمین به تزلزل در آمد و گویند آهنگی از جای حبس زمین گفتی ز سر تا پای لرزید بعد از
از چند کلمه که بر هم دیگر زودتر غلبه قبل شایسته ای ظاهر کردید قبلان با و نشانی قبل خاصه تهنیت را بموجب صلوات
مقرر می خواست بعد قبل مسرور رساند جمعی از نوکران او خواهر و خواهران و شاگردان قبل خانه شایسته ای را
تألف نموده کرده شروع بر وزن سنگت کلوخ طرف قبلان رسانید و قطرات خون بر پیشانی او ظاهر کردید خمس
بیان که تمام در بد خویشی بدرستی گویند با اتفاق و اشاره خمس جوان بدسگال از راه کثرت هجوم و اثر و تمام
خود را بکجاست عش شایسته ای رسانده زبان شکوه مهره فدا و این کسنانی مردم بدرست قبلان با و شایسته ای
کنند و کلز را بخود و خروج کرد و برین هداوت پادشاه را باب و تاب شد بدفعال خود ساخت عش شایسته ای که اثر
خون نیز از او در مشاهد نمود و بدو در بر هم خاطر گشت سلطان خرم را نزد شاهزاده محمد سلیم فرستادند و فرمودند
نزد شاههای خود قد بگویند که شاه بابا میفرماید که هر دو قبلان از شما اند اینهمه طرداری جانور بر پا
اوب با و آدم سرکار را جانان لت دادند از راه است شاهزاده بعد از قبول بخدمت بدرعالتی قدر رفته به تمام حد
و الامقام و کلمات انیسام آمین خردمندان گذارند و شایسته ای نیز در جواب با و اب تمام عذر خواست
با آنها قسم هر مبارک کنند که مرا ازین ادای بواج خبر نموده و اضیی بر این جزای بجای آنها بنوم شاهزاده شما
بستانند و خوری و شکفته روی تمام بخدمت عبد و الامقام رفته و دروغ ماله طالع و انگیر گویند با صلاح
از طرف بدرعالتی قدر و از جانب خود بی تقصیری شایسته ای را بر زبان عذر بیان بخود رساندند و این نام از
واقع و کهن معروض کردید که شاهزاده و انبال که تازه نهال جوینده سلفه بود زیاد از یک سال با عمر و عش و کار
که تازه بعقد و آورده بودیم عش خود از عمر مراد اجل بر وضو جا و دانی شستافت عش شایسته ای را از نشین
عادته جانلقه ناکاه و واقع غم افزای ناکهانی نانی که در اندک ایام خان و دوسر و روان کشتن چنانی
از پا و آمدند و درین شباب و جوانی ازین دار فانی بعد حیرت و کجای رخت هستی سبب غم و الم زمانه
و عارضه جسمانی علاوه الام و جانبی که در دور و زبر و زبر شدت حرارت تب و مرضی ترک که انبیا و اولیا و شایسته
و کلا از آن ناکه بر می آید و در محالیت بودی بکشد تا اثر زوال آفتاب حیات هویدا کردید چون خسرو
و خیر خان عش گویند شایسته ای با و مقصوب بود و همیشه داده را بکشد بکشد و هر دو امیر که صاحب قوی بودند

[illegible]

شنب و دیگر از روز و ماه و سن و شبانی بود و معلوم آمده در حالت اختصار بدو بزرگوار سعادت هندی دم و این در یافت
 و بر سر در و از نامی قلعه و مدخل و مخارج شهر و دم معتقد خود تعیین نمودند و شتر را ده خرم را که چهار ده سال از عمر نصیب
 آن نوبت سلطه در کلشن جهان غانی نشود و تا بدین وقت بود از طرف استقلال و ثبات قدم در خدمت نگاری جد و الا قدر
 آفرین گفتند و در نیم شب چهارشنبه دوازدهم جمادی الاخره سنه هزار و چهاردهم عری روح بر شوق عرض شنبانی از
 قفس ننگ فرای عالم غانی بدار انفراد برادر نمود **جهان چیت بگذر از ننگ او** از نامی به ننگ او
 از ننگ او **میچی نه چینی درین باغ کس** تا ناله کرد هر یکی بکف **بجاء و یک لاله و دوازده سلطه نمود** با دست پی
 بود با دوازده عدل در کمال هوشتیاری و تهوری **فتح نصیب که چندین بار با جسد و حد سوار بطریق ایضا چنانکه**
 بگذر از ننگ او **سافت اجداد را طی نموده بر صفت شصت هزار و دشت هزار و نه و فیه و دانی و حوصله بر داری**
 از آن معلوم میشود که با چنان فرزند متفرع بعد یعنی و زردین چنین سلوک با بد بزرگوار بود که مکرر مرید
 قفس ننگ را با زنی تره و ننگ کشتی و آدم کشتی بدام خود آورد و با وجود زردین بانی بی اتمام این شوق و ننگ
 عری و برنجی و زردین بظهور روزه با طریق عیالات را کار نفرموده و شغف مله از دست نداده و از فاجع شنب
 کیمیستان صدای اذان بگوشه برادران دین رسیده و اکثر بلاد شرقی و جنوبی و شمالی و صوبه مالوه و احمد آباد و
 و غیره از تره و دات نمایان او که از صد یکی به اطاعت خود بر آمده مشیج کشته و تسبیح و رانده و اچای کیشم و راری
 بای خود را تراد و رفته بندگی و اطاعت خود در آورده و ملایع و متقا و شاد و چندین اتفاقان جهان کیشم
 که بدین اوست ملک ده قدر و فایده کشته از هر طرف علم کشتی بر آفران شده بودند و دوم استقلال شریک شده بودند
 با زردی اقبال بجا که او بار از ننگ ده خرمین هستی شان را بیا و فیا تو او در ایستاد نمایان عالی که در بلاد هندوستان
 یاد کار گذاشته کیمی قلعه اکبر آباد است که با عمارات و باغات دیگران شهر را از سر نو و نو نخبیده دوم قلعه
 را آباد که با گردون ابدینا و هم است و دیگر مسجد عالی فتح پور است که عمارتهای بنا کرده است و در
 تمام سواد غلیم هندوستان عمارات عالی و الباسهای فاخره و باقی نسق سلطه روان گرفته و چندین مردم
 صاحب کمال مستعد از شعر و حکمای و وفون از ترک و تاجیک و عرب و عجم با و نه وسعت خلق و گرم و
 غرب نواری و خبر و در خبر و کیشم ختم در بای تخت هندوستان فرایم آمده بود که در هیچ وقتی از واقعات

پادشاهان پیشینده نظام الدین پروی که در جرگه کتب میان محمد اکبر پادشاه درآمده بود و مارنجی مثل بنو کر
 بعد از سلاطین بیت و یک موبد و دکن تالیف سیمي تبارنج نظامی ساخته در آن ستمشی و هفت بنو کر محمد اکبر پادشاه
 از دکن سلاطین و دکن کلام او حال اغیار را نشانید و سوامی قول محمد قاسم نوشتن پنج مورخی بنو کر سلاطین و دکن بنو کر
 که در ستم کلام اجبار داشته باشند اما چون نظام الدین عمر در کاتب ندکی محمد اکبر پادشاه صرف نموده قبول او و دکن سوا که
 ستم عرس شاهی اعتبار تمام دارد آنکه بعد از اعرای چهار ای که معراج دولت آنقدر بود و پادشاه سال سی و هشت
 و دوازده نفر با آواز ده خانه بقیصیل ذیل کلی ستمی آمد اول خراج شاهرخ بن مرزا ابراهیم که از بنی اتمام پادشاه
 دوم مرزا ستم قنداری که از جرگه برادران پادشاه معضی ابران میشد و سبب مخالفت برادر و سلاطین از کجاست
 استقامت خوانست در زند و در بین درگاه عالم نامه آورده و جرگه اعرای چهار ای سنگ که در بیستم بهرم خان
 و کلیل آن سلاطین و مخالف و عوفان کرده و بده باز منصوب گشته و در جهات سید جهاد سید خان برادر او و جهاد
 علی بنجم خان جهان خوانده بهرم خان ششم این خان که او که هفتم شجاع خان ششم رسول خان که اول نوکر بهرم خان
 بود بعد و جرگه شاهی پادشاهی درآمده پس باید از جندی یا شب نهم شهاب الدین احمد خان دهم هندی خان
 یازدهم راجه بکواند اسم ولد بهار ولد و دهم راجه بنو که جد او یکجا بکر منصوب کرده بود و سوامی اعرای چهار
 که قند او آن یکجا کرده باز دره سید محمد علی خان را که ابتدا داخل اهل قلم بود و اگر چه با قید منصب و ربابی اعرای نظام
 نوشته اما صاحب بیت هزاره سوار بر مان قلم داده و دیگر شیخ ابو الفضل شیخ نبی که از سید خان نام و در عصر
 و سکندر خان از یک و عبدالقد خان از یک و محمد مراد خان و شاه بلخ خان و مظفر خان که بیاید و وزارت رسید
 و بهرم خان را که اول نوکر بهرم خان بود و در ره اعرای مقرب در آمد بلا قید مراتب منصب از جمل اعرای کبار
 و مقربان گستاخ جدا و در آورده و راجه بر بل هر چند بیاید و دوازده ای که از محمود امار که در طایفه کوی و قریه
 فرست و خارج از ای موزنی سیدان هند کوی سبقت بهر و بر تهر و در پادشاه در ماه و سال لکها از نقد و جواهر
 و در و اتمام جلد و رعایت میفرمود و دهم اعرای و در دزدیک از سال کتب و یا یا کران بیاید و او سلاطین مرشد
 و تا هر مراد و خلوتخانه و وقت آرام در خلوتخانه راه داشت و از اعرای باره که در عهد محمد اکبر پادشاه به امارت
 رسیدند محمود خان بیاید چهار هزار ای رسید احمد برادر او و منصب سده هزار ای سر فراری یا شب اگر خواهد بزرگوار

شهاب از تحقیق علم و درس اکثر کتب مذاکره فارغ شده قبل از آنکه بعد از تکلیف شرعی رسد شمار دکنین و قبیله ای بر سر
 میگفت با آنکه و غایب زمان بر وجه بدیدند و در پی خفت او شدند بعد از ترک وطن مالوف نوده عازم هندوستان
 گردیده سعادت ملازمت پادشاه حاصل نمود و در اندک مدت چنان مقرب و مقرر گردید که **نیکو** مشهور است فیضی و **الفصل**
 در عالم هم چندی مدیده او را مسرور ساختند از جمله اشعار او که در حمد گویند **ای نه فلک زخوشه صغیر تو**
دانه در قصر کبریا بی تو غرضش است **بانه** در تنگنای کوچ شهر حلال تو **دوست** در ماه کین گاه خانه تو **تو** پس
 سپهر بر این دوست تا حکمت که نشد بکف نازیده ذات قادر ای که در حال لا با فرید چون خود یکی نه
 شیخ مبارک ناگوری و هر دو فرزند ارشد او که از صاحب کمالان آنجا بودند و آنجا که بر زبان جاری
 خصوص فیضی که خط ملک شریف ایافته بود در اکثر علم کتاب تالیف نموده و تفسیر کلام اهل حق در آن نوشته و در اخلاق هم
 ششوی نظریه یادگار گذاشته از جمله دوست **نظر فیضی جوهر خاک** **مور** بر اینر سلیمان رسد **دوست**
 میر فتح الله شیرازی از وطن بکیمت رسیده بسبب رشد کالات همردی و معنوی کار او بجای او رسیده سعادت
 نامور گردیده بودند از جمله دوست **پیر لاغزایی** منهدی از مستعدان و شعرا بی مشهور گفته است در غریب یک یک و بیت هزار
 بیت معنوی دارد از جمله اشعار او است **شوری** شد و از خواب عدم دیده کشودیم **دیدیم** که قیامت
 لب نشسته خودیم **فاسم** گاهی که مد و بیت سال عمر بود این بیت از جمله دیوان مشهور است **چون** سایه بر
 پر سر روان شوی **باشد** که رفقه لمار استنشوی **خواهر** پروی که از صاحب کائنات مقربان پادشاه
 اراده طبع او است **چمنی** هر مراد تو هست میخواستیم **همین** تو دانی دامن و خداوند **سید** حیدر عباس
 از مساوات متوجه صفات و صاحب طبع بود در بابی شهرت داشت **افزود** که چشم محبت از روش
 عاشق روشن شود و مستخوف اموت **از** جانب دوست سرزد این میوز و کذا **تاما** در کوفت منع و بر و انداخت
 بر جدار در فن شعر و تاریخ مؤلفان فی مشهور از جمله اشعار او است **زاهد** گفت که نه قنای تو **مانع** از کلام
 در غفاری تو **او** قهارت خواند و ما غفارت **یار** بکدام نام خوشند آری **تو** فرد رفت و وفات محمد اکبر
 زیاده از چهارم از قبل که گاه قریب شش هزار میرسد در قبل خانه او موجود بود و دوازده هزار پ و در طول و هزار
 یوز و رخت خانه و پشت اما کو چند هر چند دوست **هزار** چینه یوزه شود و مسرخی آمد یک دو یوزه و آفت میرسد

[illegible]

نادر و یار بندگشده برای شاهزاده جوان بخشید و اسلحه های نو و ندر خود بدولت و اقبال و حسن طوی بخارزاد
 شرف ابرسانی فرمود با نوبی چهل عصمت را بقصد و آرد و ده بدولت خانه ابد بخوزاد و ندر و معده سالکی که سینه نهصد و نود و
 چهارده و خورق خنده اخر و او را سی کبیر و مال دیو که در حب و لب دولت بود و بی بر چهار باجهای عالی تبار افشار و او
 بقصد آن کوچه که سلطه چهار باجهای سرور آورده خود بدولت شریف و بهر بخواران این خد لازم شد و بی مقدمه سانه و سده و
 سال و خنده مال از دفر راجه بگویند اسم عبد یو جو و آید و سوم سلطان است که بکشت در سینه نهصد و نود و هفت از میان
 سبزی منو که در بدسی خنجر با خنده و در همین سال خنجره بل خورخوار حسن و ولدین خان آن بر آبی شاهزاده عالی
 نژاد خود خنجره او خنجره سال بر فوجی و فیروزی از آن چهل تن سراج و نادر پیری مولود کشت سلطان بر وزیر سوم
 که بدو در سینه هزار و پنجاهی سراج سلطه شهر راجع آن بی بعد از قضای خنجره است چنبره بطالع مبارک میزان
 بر حساب اخر نشان بهر سیده بود در دار افکاره لاهور اخر سعادت بر برج سلطه و کاروانی از بلبل بعد راجه و
 عرصه زمین منور است حضرت بر شمس استیانی آن تازه نهال گلشن سلطه را سلطان غمزم و مسی خنجره ندری خود
 نسبت بدیکر و نذران امین بخشید چون جوان شد بار دیگر عالم بر بعد شاه نورالدین چهار کبیر گنجی قشبه و خواست
 کل باغها سیراب و روشد بر ضمیر میرانشوران کند سیخ خورده که بر ظاهرا که چون مولف اقبال نامده محقق خان و خوارگاه
 مخاطب بعزت خان برادر زاده عبد الله خان که هر دو برادر که در تدار احوال آن شهر یار سینه تیر خنجره و خنجره را بگویند
 میان بکلان در آورده اند و آنحضرت است بنشیند چهار کبیر و اوقات سلطه خود را قلم بند فرموده اند در حدین مقدمه
 در هر است تالیف مختلف نظر نمود و اوراق در آورده و انهم مولف حق می نمود و سواد آن خنجره عاید نام و در وین صواب
 ندری معرکه در اکثر صفات اسم با معنی شاه شده بود و چهار که همراه و الله خود در صفحین بافتا الله و در
 نور جهان بکرم و قوت آمدن میزان هم سفر نموده و ایام شباب در رکاب نظر شباب حرف نموده و بعد از خنجره
 دل از الانبیا روزگار کنده و در بندر مسودت اخر و احوال کرده بود و در سینه هزار و صد و هفت بهی که با وجود
 در صد و پنج از هر حله عرا و طی شده بود و ثبات خنجره در هر خنجره او ظاهر نمیکد و بدو بر صدق احوال در سینه
 کلام احوال و احوال آن جبر و حق شهادت میدادند با جمیع این اوراق را بطور و او بهر نده بود و اکثر حرکت
 عهد آن بادش و عادل باذل مخصوص از داده نزاع صاحب در آن سلطه و منجر کردین بی بی ادبی که از ذکر کرد

ناقص ششم بهات خان بطور آمد آنکه از و سمیع نموده و بعد از آن حافظ سپرده راوی نقد و است با مضمون هر سه چهارم
 و شش جهان نامه که مرزا امین و از ابتدای ولادت تا ده سال از جلوس تالیف نموده تقریباً در آن اکثریه ذکر چهارم کرده
 نیز بر و اختصار مافوق عقل ناقص خویش بطریق اختصار نوشته چینی نموده با حافظ نگارش می آورده ام و اگر اختلاف نظر
 مطالب کند همان در آید بعد عجب حقه رسد از زبان طبع و در آن تمام از اول حکمی که از عدالت بروری نمود و از این بود که
 بعد جلوس فرمودن از چهارمین طلاق و نیز عتلا عدالت باز زد و در آن شخص بزرگ لقب نمایند یک مرتبه و بی
 قتل و کرب و سر و کمر بر سبلی که گناه در برابر این چنین کار شد قیام کند و ندانند که هر مظلومی که است او بدین
 طرز از آن ظالمان فرستاده واسطه دست و از خواهی بر این پنجمرز و ده صدای ناله و فریاد ستم پرستی بزرگ گو
 باو شاه افندالت نمروده رساند و در ابتدای سلطنت مرزا خان را که در ما بخت بزرگ و کی و یوان بود خطاب و وزیر الملک
 غایت فرمودند و غایت یک را مخاطب با اعتقاد و رسد و استغفار از غایت خود و جعفر را و در راه غایت الدین
 که ابتدا از ایران آمده و در عهد مرزا که پادشاه دوستی شده قبول نموده به مکه رفته باز به بلاد طالع و با و رنج
 در شاد و زانی بیاید و در ارت رسیده مخاطب با صحنی که کردید و در آخر عهد مرخص شوید بهار شده بود و
 ملازمت نموده و شیخ فرید بخشی را که اصل از سادات بود و سر بخشی نموده و در راه با لشکر را صوبه داری مکه
 فرمودند و در همان پناه حکومت لامور از زانی داشتند و قلع خان را صوبه داری احمد آباد فرمودند و سلطان
 برادر را با تالیف استغفار و غایت و در عهد مرستیانی خود باین خدمت مامور شدند بسبب بعضی و عقده تعویق
 افتاده بود و مامور شد و شمشیر و خنجر مرصع و سب و شیل و خلعت انعام فرمودند و فرمودند که محمد اکبر پادشاه و غایت
 را و ستم شایانی نبوده باشد و حکمند جایجا ملا و محال محله قلع و حکام و حکام و فرامین منع شراب و سر عری و ابدار
 و دیگر ابوابی که حکام دور دست به نقدی میکردند و قلع بخر حیات و در آن و قلع الطریقان و عورت زبردستان
 صادر فرمودند و حکم شد که جام فرو نا جبر و مقیم بالدار فوت نموده و در آن او حاضر نباشد مال و امانت نگاهدار
 و در صورت مقتود الا تر بودن و در آن مال و ترک مکتب را صرف تعمیر و احداث سب جاد و بل مدرسه و سرای نماید
 و چهارم که نام که جنت مکانی خود تالیف نموده بر زبان قلم داده که اگر چه طبع ما رعیت و میل شراب دارد و خود بخود
 اما در متع آن ناکید زیاده نموده ایم و بدین تقویت کینه شراب را بر و بر کیفیت ترجیح داده چند خطره نوشته اند

که در آغاز اول سال جلوس حسن نوز و ز عالم افروز و نذر و شکست اعراف نمودند و خرمن خرمن خرمن
از و جواهر با نعم و بخشش درآمد و در شروع این سال خسرو بد مال که بدو حال در خدمت بدر بزرگوار خانی لا ابر
طی ادبی از و سر زده و در ایام عارفه سفر افرت عرش استانی بخیا و از روی خام که او عالی جهان بینی و آینه بود
درینو لا ششم دی کوچسته احد جلوس اول رب با اتفاق و رفاقت جمعی از علما و ارباب اگر بر آمده متوجه خجاست
لاهور که بد بعد عرض نظر ششمینی که زود و غلبه این فقه را خود باید است اندوخت و بدولت رایت نظر آخر تیغ اقب
برداشتند شیخ فرید بخاری که پیشانی را که مخاطب بر بعضی خان ف خند همان ساعت بطریق اول مرض فرمود
تا بر آمده بلند اقبال سلطان خرم را با شیخ علاء الدین بنیر شیخ سلیم که گو که با و شاه میشد خطاب که کلک لا ششم
سر فراری یافته بود اعتماد الله و عرف خجاست یک طهرانی را که فکر او مفصل بزبان قلم خواهد و او دومی دیگر در
دارم خلافت کشته اندسته نهم بنیر که بر قصد عاقبت خسرو کوچ فرمودند و همان روز مرزا حسن سرور شاه رخ که نزدیک
مصلحتی در فتنه کشته بود بسبب عقب ماندن گرفتار بجای جل کردید و به شکون خوب گرفتار و حشمت بدخشی که لا ششم
حکم از لاهور عازم حضور بود و با خسرو و در خورده به نفس تکلیف غرق شدی با سید سوار رفاقت رفاقت نمود و هر جا میر رسید
از مال کجاری و مسافرتین و مشردین و از تحصیل و خزانه محال با و شاهی در رودت رعایا تا راج نموده تصرف شده
و از تبر و از مظلومان اعلان اندیشه نموده و به نجات را میدوشتند لا ششم سوزان نمکند پسند آنچه کند و دود
در دند لا و در خان حوید و لاهور که روانه لاهور در کاه و الا بود از شنیدن نبی خسرو مراجعت نمود و لا ششم
برج و باره برداخت و عبد الرحیم دیوان لاهور که او میر قصد حضور نموده روانه شده بود و در راه نیمه خسرو و خور
او را با فتنون از راه برده رفیق طریق کمر اچسب ساخت و او از خوشی طالع با خسرو رفاقت نموده فی طلب ملک لا ششم
گشته ایام بدو فراهم کرد و بد چون مرخصی خان پسند کوب فی آباد خسرو بعد رسیدن نزدیک لاهور که در امید بود
خود بسته شد با وجود فراهم آمدن ده و دانه هزار سوار که و آتیه هرزه کار و فتنه جویمان روزگار اطراف با و
ملکی مانند دست و پا باخته و در روز دست و پاچی لا حاصل زده از ملاحظه مال کار فایده و در حاضره ندیده بمقابل
مقابل مرخصی خان برده اخت و با اندک نزد و خوردی که با بی نیاتش از جابرف و در آن معرکه از سادات با و
سید جلال و غیره بمقتاد و و نفرش که پادشاهی لاهور آمدند و سید و چهار صد نفر از فوج خسرو کشته و زخمی لا ششم

و بعد از این خبر و ویا یکی سوار بی او باشند و قوی بر او که را در اهل آن می باشد بدست مردم بر نشی خان افتاد و بوی
نخ همراه صند و قوی فرستاد و پنج فرید یکدست با و شد رسید و بعد اطلاع از غیبت خسر و بطریق ایضا در شب مکانی خود را بهر شکی
رسانده مورد غنایات ساخته و در زخم او کذا را زنده با سوار که از زمینداران عده اطراف بود تعاقب خسر را بهر
فرمودند و خسر و بعد که گشتیم از بهر آن که غنایان معلولت مراجعت طرف اگر چه بهر رسید و نزد و حاکم صلاح
طرف شرقی خلاف رای صاحب بنیست و تکلیف روانه شدن سمت کامل نموده امیدوار بهر رسید و نزد و حاکم بهر که
قلعه بهر سوار دیگر سرانجام فروری موجود و از سر خشک خسر و آنجا را دم نقد و نسبت معلولت حسن یک بهر
که در و از بعضی افغانان که موده ف و ایضا بودند و ظهور خلاف خود بهر آنها ترک یافت نمودند و تقریر تمام
بکمال خسر و راه یافت بعد بهر آب حیات رسید چون حکم سر راه که فتن خسر و حکم بهر طرف و مقرر بهر رسید
وقت گذشتن از آب زنده از آن آنجا مانع ملاحان که در و ملاحان قن با طاعت خسر و نداده که خسر بهر آن
بعد از آنکه دو سوار گشتی به ملاحان آن غافل بدست آمدند پیدا نموده ملاحان را مجبور ساختند خسر و را با جمعی
خاصان سوار نمودند ملاحان گشتی را بعد از هر سوار با یکی بر و نزد خود را بهر با انداختند بدو رفت خسر و
خسر آن مکان مرا بهر و میران گشتند در که داب نظر افشا و خبر بهر ابو القاسم سکین و ملاحان خود بهر سوار که در کرب
لاهور بودند رسید ملاحان وقت نشناختند خسر و را با حسن یک و عبد الرحیم و دیگر بهر آن مقید ساخته که بهر و
زبان بی نشی نام نوشکی خبر بهر سوار گشتند آن بدو فرجام بهر فرستاد خطاب خوشم خبر فغان و دیگر غنایات
سرافزاری بخشیدند و محرم سوار و با نژده امیر الامرا عوف و محمد شریف بهر خواهد بود عبد الحمید شیرین قلم برای
اوردن خسر و مامور کردید بطریق استیصال رفته او را با بهر آن که بهر و را و بعد بهر آن که گشتن با نیه کانی
مسلسل بطریق و نزد نظر که نشناختند و نزد عبد الرحیم را در لورت خسر و حسن یک در لورت کا و گشتند
بهر و را با دیگر متاعان بهر و از کون سوار نمایند و در نظر فغان نمایان شهر بهر و حسن یک در لورت کا و
چهار بهر گشتند غالب از جان بهی نمود و عبد الرحیم هشت بهر زنده مانده وقت که دادند از راه عقب خسر و را
جمع و بهر زنده خیار از باز را بریان کردانی نمود که گرفته بخورد و فرمودند که از در و از و باغ خزا کا مران تا و
قلعه لاهور و رسید نخل و در نشاند از وجود بهر آن خسر و با و رسا زنده بهر و در را را عقب نموده آنجا

بد انجام را بر سر و در نا جلوه که ساختند حکم شد که خسر و را با بر فیض با طوق نشسته از میان واری می سرسرخ بگذرانند و بقیان
 دست راست و چپ فرماید و بزرگوارای قوی بنمایند بعد این فتح خون خواست پس سیر کامل در خاطر جا گرفته بود و بعد از
 شش هزاره و الا که هر چند خرم ناگوار می نمود و حکم طلبت برادرده بدین اقبال همراه خود بجز زمانی سلطان سلیم یکم که شتر
 عالی تراد را بغیر زندی بسته بود فرمودند و سلطان پرویز را که بهم رایی متوجه عرض فرموده بود و بزرگوار بود که بعد از خسر
 طلب حضور گشته بود و در این اوان رسیده باز منت نمود و در الحان که خسر و از مقابل شیخ فرید میرفت باقیه
 فرمودند که نقبه آید و فرموده سبی به فرید یا با وسازند اگر چه شیخ فرید را قبل از خسر و خطاب بر نفسی خان سرنگی
 داده بود و لذا چون از قبول عهد از آنکه از من خدمت قابل غایت خطاب بظهور نماید و ایام میوه و بعد از فتح
 مورد غنایات و دیگر نیز کردید و او است ایامات خطاب بظهور نماید و برار باب موسس فقی نماز که در زمان سلطان
 سلف هندوستان اوایل عهد خسر و شیبانی خطاب خانی به تبدیل اسم لفظ خان بسیار کم اتفاق می افتاد و در
 جمعی از اولاد و اوصاف و سلطان بود و بزرگوار که بر سر اسم یا خسر و در وقت ثبت میکرد و دیگر
 او را فرستاده و بعد بهر سبب تبدیل اسم لفظ خان که با وجود و بر افتادن دولت آنجا و بعضی سبب توبیت که خطاب
 منصب بادشاهی بان خسر میکردند و دیگران اتفاق می نمود و خسر و شیبانی شش هزار نوکران محله مقرب را خطاب
 خانی بر دیگران استیجاب شده و فرمودند که اتفاقاً بدون آنکه از طرف بادشاه و خطاب بخان کرد و خاندان
 نمی نوشته باشند و اگر شیبانی شیخ فقی شیخ ابوالفضل و میر غازی و دیگر از اهل فضل کابل و تبه و اعصاب و قریه
 خطاب بخان نکرد و بدین بعضی با وجود رسیدن بجایه ایالت بدون آنکه از آنها ترو و نمایان بظهور آید و قبول
 تبدیل اسم بر تبه لفظ خان نمیدادند و بر و را نام مخصوص در عهد صافقران ثانی است همچنان بادشاه خطاب
 خانی برای مردم نامی صاحب باید و گفت رواج زیاد یافت اما باز تا منتهی است و پنج حکیم خلدی که خانی
 محمد او رنگ زب مطابق سال هزار و نو و یک است اعصاب منصب خطاب و خطاب توبیت و طریح و علم و دیگر نواد
 بهمانانی فی الحال مانده بود و بدین تبه خانی از تبه نقیاده بود که بدون قرب شیبانی و استعدا و کمال صوری
 و معنوی خطاب سرافرازی یا بنده بعد خلدی که خانی بهم استیصال گفتار بدو دار و کس منی که کرده و بخت به نمایان
 نشانه او و در برای جذب قلوب مردم و کلبیان چنانکه نشانه او و خلدی که خانی مقصود بران تیر و نشان داده خواهد

در همه مراتب و اعتبار دولت هندوستان خلل نبویست خصوص سیم که در مشرق و درون افغانان و در جنوب
و کشمیری از قهر سوادن بر باد منصب پشتند خاند و در ایام سلطه خلد منزل بهادر شاه کار بجای رسیده که درین
خلل خبر بر تفضل آن خبر داشتند اولی و باقی این دوستان بر مکان خود گذارند و خبر خود را به دست
را با خبر بان قلم میداد که در این ایام به قهر سید که خاند شاه کو حاکم حرارت از نشاندن و آتش غریب شیبانی و
خبر و حکم شاه عباس ملا توفیق خود را به ملا و کرم بهر رسانده بعضی جاها را ناخته نقد را رسیده می کرده و
دشمن بکلیان قلعه را کلاغ بر داشتند از نشاندن این میر غازی را معوج شایسته برای مدو شاه بکشتن
تعیین نمودند و مرزا علی اکبر شاهی را که کجاست گشود مقرر فرمودند و لقب از حاکم کوکناست را به صوبه داری
و در خصوص خاند و کجاست خاند که قبل از تسخیر ملا و مالک خود به هندوستان که بر توج کینیستان و
عمر شیبانی پیشو در آمد حکام کشمیر برای اطراف تعیین شدند و حاکم کشمیر بنشیند از عهد خاند
چنانکه با و شاه حکم شد صوبه داری و شیبانی بعد رسیدن خبر محاصره قندهار و رخصت میر غازی
معرض گردید که حسن خان شاه ملوک موجب حکم شاه ایران که در منع محاصره بر خبر نوشته بود و در خبر خاند
و حسن بیک نام کشمیری بر خبر آمدن حسن خان تعیین شده بود و محبت نامه شاه شش بر عذر خرات مجاری
حسن خان و آثاره متعاقب فرستادن تهنیت و توفیق نامه معوی می رسید که کار و گفت و بیا و آورده
مور و غنایات گردید و نقد داری قندهار را به میر غازی مقرر فرمودند و شاه بکلیان را از روی لطف طلب
فرمودند و سپهر آن شاهزاده و انبیا را مرحوم از دکن آمده ملازمت نمودند که درین آوان و در عهد کشانی
خطی میر خان عظیم عرف میرزا غریب که در عهد غریب شیبانی نیز بر تانی قلم جاری گشته قبل از رفتن
بکعبه تبر که راجی علی خان حاکم بر ماچور بطریق داب ملک بکر امان کا و کشمیر خانبی باقی اندک ستاخی او در
جواب زمان عمر شیبانی نیز بر تانی قلم جاری گشته شش از چهار رشتی اعمال و بیعت نوشته بود
و از اموال و کتابت خانه و راجی خان بر آمد که در اندام ملا و آورده از روی عصب بدست خان عظیم
داوند و فرمودند که با و از ملوک بکر اندازند و این امر ای بکلیان و ملوک بسیار بر و نمودند و خبر
از ظهور این فقیر قابل سیاست بود اما نظر بر حقوق او و داد او که عمر شیبانی در باره آن بی ادب و بد

یکدیگر دید و زیاده از فرزندان بخویشد و ناز و مهرزه کوئی او را نشنیده شنیده بی نگاشتند بغزل منصب و
 جاگیر معاقبت ساخته در قلعه حبس فرموده جان بخشی نمودند **در سال سی و نهم** در خشتین
 آغاز سال و دوم از جلد سن هزاره خرم لهذا اقبال را تسلیم عطای منصب هشت هزار ری و علم و فادیه و دیگر لوازم
 آن فرمودند و اصفهان را خلعت وزارت و قلعه دان مرصع رحمت فرمودند و خواهر ابوالحسن خان محبوب الهام
 اصفهان بکفاری وزارت مقرر ساختند و رایت و جعفر طوف کابل بر او نشاندند و فرج کنان و نکاح افغانان
 وسط ماه مهر مظهر ششم هزار و پانزده در باغ متصل کابل شرف نزل فرمودند بعد سیر اصفهان بکفاری و در باغی با
 جهان آرا و آن مکان فیض نشان اهدات نمودند درین ایام خبر گشته شدن قتل الدیخان کوکلتاش و
 شیر ملکن از دست یکدیگر در بنگا که بخی از قتل آن در اوراق آئینه بر محل در ذکر نور محل زبان خار میان
 خود پدید آمد و باعث طال خاطر گردید و شروع سال هزار و شانزده از کابل متوجه دارالخلافه اگره گردیدند
 در بعضی خبر و افقه مرزا شایر خواجه در راه ماکوه کبخی اعظام خنده مکانی رسید و در آنجا راه عجب بیدار گشت
 برجی از هوا خوانان خسرو از شامت نفسم گدازت فیض این اجمال بکند نور الدین و حکیم ابوالفتح و مرزا میرزا یک
 و باغ یک ترکمان با چند وی صاحب مدار اعتبار خان که خسرو در قید و اختیار او بود خدمت و همراه گشته با هم
 عبود جهان بسته و اتفاق نمودند که خسرو را از قید برآوردند و قریب چهار صد نفر اجل رسیده دیگر را که داخل
 رکاب بودند و با چند وی مذکور توسل داشتند با هم و استان نمودند و قرار دادند که وقت سواری قابور
 کار فرموده قصد بادشاه نمود و خسرو را به سلطنت بردارند و زندان نشاندند **بنیان کی ماند رازی که نوشت**
 محفلها از اتفاقات یکی از انجمنه را بکشتی بامد مان بمیان آند و شاه هزاره خرم بعرض رساند و در همان وقت
 اصفهان بجز اطلاع باقیه معروضه شد و نقوی قول و انظار را شاه هزاره کردید حکم طلب عده انجمنه نمودند از آنجا
 مرزا میرزا یک و باغ یک بود و و عید میداد میرزا سلی محمد آمان جان داده بر عهد و انانی این بدنام
 واقف گشته هم را بر وار جبراکت میداد شاه یک آن قلعه دار مغرول قندار آمده ملازمت نمود و خطاب
 خاندوران و صوبه داری کابل و شبه افغانان گشتن اطراف آسمند و در سر فرزی داده مرخص فرمودند
در سال سی و نهم در آغاز خشتین سال سی و نهم جلوس کن شرف نزل در حوالی اگره واقف شد

ایرانی و در نزدیکی شرف اندوز غلامت کشیدند بعد از آنکه در آن حکم شد که حسن سال سیوم جلوس گردید
 شش پنجاه ساله فروری نوروز عالم افروز که ابتدا سال ششمی و سه ماهه پانزدهم و کاروانی و شادی و طوبی
 مبارک خود که با صاحب بن قاسم خان عرب مقرب شده بود و همی هم سازند آنچه عطای اضافی و نقد و غنای فراوان و
 در اوصالی و فضلا و شعرا و اهل بیت و در آن بزم کجرج و راند و خرمین خرمین و امن و امن و سرخ و سفید بار بار
 حاجت رسید اگر چه بکر و تقیل آن پرواز و در رشته انحصار با نیکو انداز آن نوع و سر سراج عفت را با پادشاه
 لقب شده بود که در کین حرم امیران کشیدند خان خانان عرف مرزا عبدالرحیم را با بیایچه های خیمه در سوار
 به هم و کین نامور و مرضی فرمودند جمعی از افراد دیگر با دو هزار و چهار سوار همراه او تعیین فرمودند و ده لک و سیصد
 و غنایات و دیگر عطای فرمودند و بهایت خان را سوار بر بی و دو هزار سوار و انفاسه مرحمت نمودند و بیایچه
 رفعت دیگر افراد حضرت فرمودند و در قمر را به یک شکر سیر را به یک شکر بعد از و واج و در آور و در آن جمله آنکه
 را به در چهار و خرم خود و دست لک و سیصد و در اید و شصت نیل بود و به تقصیر خان غلام لک و سیصد و بیایچه
 به انباشته شده از خرم مغاف فرموده به محبوب احمد آبا و مرضی فرمودند **که سال سیوم** **شاهزاده**
 پرویز را به محبوب واری و کین با نایبی صیف خان شایسته نامور و مرضی فرمودند خان خانان و صیف خان با هم
 را همراه او و مرضی شایسته و بیت لک و سیصد و در خرج با ده نیل و دو صد سیر و دیگر جواهر الکات مرحمت نمودند و چون
 بهایت خان و بیهم را ناکاری با بحث طلب حضور فرموده عبد الله خان را بران بهم نامور فرموده و غنایات
 بی پایان با خند مرزا بر نور و در از خلف خواجده عبد الرحیم که از خانزادان نامور و بیایچه و به خطاب خان را همراه
 با شایسته نام خان را به محبوب و کین از مرضی فرمودند و در این ایام عبید مرزا مظفر حین که به واسطه چهارم سپهر زاد شده است
 صفوی بنده بعد از آنکه از خرم و در آور و در آن سال را به خطاب نسبت بخشی و خوشی و صوری و صمیمیت و موا
 معنی با پادشاه ایران که در امانتر شایع بهر طرف ظهور نموده **که سال سیوم** **شاهزاده** **شاهزاده** **شاهزاده**
 سال حکم شد که نقاره بر سر پادشاه و در او با نقادی مرحمت می شده و بند و بر آن و آن بعضی رسید که ولی محمد خان
 و بی تواری از خرم نام و بیایچه که بی الواقع از اثر ظلم خود و برزغایا بود و کجاست زنده و در میان مصطفوی
 شاه عباس صفوی انبار و در بعد غنایات و بهمان نواری شاه که خاصه آن برگزیده خاندان رسالت است بد و

سپاه برای ملک قندهار و اوشی او به تکلیف فرمود و در ضمن نوشتجات بعضی از ای مشایق و سرکرده از بکایان مشغول بر
 طلب او و اظهار اطاعت و رفاقت خود رسید و بی محمد خان فرقیقه نوشتنهای عذر آمیز کرد و بده محتاج بگرفتن و برود
 کوکک نکند بکایان که فرستادیم را محض دست بدار مقابل امام قلیخان بگشتم شاه باده تقدیر شتافت و باندک
 زود خود و کیمیان آمد که فرستادیم اجل کرد و بدو درین سال از روی نوشتن اخبار نویسان قندهار معروض کرد
 که در ایام حکومت افضل خان قطب نام مجبور فقری در سیه خود را به سلطان خسرو شهرت داده علم و برادر
 جمعی از او افضل خان سرکار و او بایان ما و دلدار بدر چهار فرام آورده در وضعی افضل خان از قندهار
 جایگزین رفته بود بنابر سی نام نایب افضل خان و غیبت ملک دیوان در شهر بود و غافل با جمیع انبوه خود را بقلعه
 رسانده و در بانها با قلعه ارگت قلع را متصرف در آورده بنابر سی و غیبت ملک تاب مقادیرت نیار و در خود را
 به افضل خان رساند و بعد از مدتی متوجه بکایان خسرو و جعلی رسیده بعد از محاربات و مقابله بکایان آمد انفسی و دیگر
 که و بدو بجزای اعمال رسیده حکم فرمودند که بنابر سی و غیبت ملک را مسلسل نموده بکایان غوررات بوشانده و
 ریش تراشیده بر خمر سوار کرده از قندهار متوجه شهر کمان چارند و افضل خان را بعلای اضافت سر بلند می فرمود
 در این ایام از او و بعد از این بعضی رسید که هم دکن سبب اتفاق و خدش بر این از خان صورت انفعال
 با خان متعذر می نماید و توجیه بکایان که از آن ملک غیر ترحمت یافته بکایان نیاید به برادر خود را رسانده و
 احمد کریم در عهد سیم استیانی بعد از کشتی بایستند و رانده بود با متصرف و کیمانی مارفت در زمین بکایان
 حاجب خان لودی که در خدمت چشمه مکانی از ایام تا هزاره کی قریب و اعتبار زیاد و پشت مشغول بر انعام و خوا
 سرکاری بهم دکن پیچیده اند و در مدت دو سال در سیستان مراداران بدستگاه و کیمانی سیم جمیل بطور آورد
 بعضی رسید فاما ناظر اطلب حضور نموده حاجب خان لودی را بکایان او مقرر فرمودند و باز خان غلام را بر قات
 خان عالم و فرید خان معیسی هزار سوار بطریق کوکک به بهم دکن نامور نموده اند **در قندهار**
 در آغاز این سال بایدار علی ایلمی ایران با سیستان و کف نام بخت آینه شش تیر بر سر خوش شنبلی
 و امنیت سلطه و عذر تا خبر کوککیر نامه سبب چشم آمدن غده بهم از بکایان و شیر و آن رسید و لک و بدو بکایان
 هزار و دویست و چهار آلات و طلا بهت مواسب با ساز عرض و خلعت غایت فرمودند و درین حال مرخص

که از طرف تافان جدا و بدینا و با جمعی افغانه بر کابل و ترو و صوبه داری کابل و ترو صوبه و او را که تجرید نقیض آن غی برود
بطور آمد معروفی که در قلع خانرا به صوبه داری کابل مقوم فرمود و در این ایام مشورت انجام داد سختا داری نور جهان
بمیان آنها که در شرح ایذا و انتهای آن در گذر سختا بعضی مقدمات بغضای امام و پاسر رعایت هر دو طرف خوا
موانع چهارگانه را که نامی قلم کار فرمودن فرمود بود و برای این غرض در هر دو مختلف بقانون و دیگر نواخته اما بسود
اوراق که بعد از بعضی قریب بعد از تاریخ منج الصا و قیاس که مولف او محمد صادق تبریزی نوکر شجاع بود
و بهر صورت حیرت انگیز نموده مطالبه در آمده با عاقل کتوری که در کونیه غیث ملک ولد خود احمد شجاعی که از اعیان
بود و در عهد شاه طهماسب حکومت خراسان داشته نابانی و در هر کار شاه گشته بود و در مصدقات و دیگر حوادث لیل
بنا را که او بکمال عشرت کشیده دل از وطن برشته و باد و خرو و یک بهر همراه قائله شدند و عند عرض شایان
عازم هندوستان گردید اما این راه ناپاک و کبر و عاقله رود و او که آنجا داشت و ندانست به باد فتنه و فقره
بکمال آبکاری رسید که این پنج ششم نفر و ده نفر سواری که به توبه سوار شدند چون زن غیث ملک عامل بودند
او در سوار نمودن زیاد و بیشتر و ناخون نزدیک قندهار رسیدند و جهان در جهان ساعت محمود و طالع خود
مولود کردید که چهار روز پنج عشرت والدین براحت شایسته بدل گشت یعنی چون بعد تولد قاضی در برغم خواری او بودند
و از کمال عزت و ثواب و شفقت راه شیر و لبستان مادر او آنگاه که برای خدای او کفایت نماید بهر سبیل او
میتواند و دختر را در باره عجب و کمال برحق عجب و سپرده و فتنه در قاضی انداختند و مقام کمال او را که در طفل
بگوئیم یکی از ملازمان ملک مسعود نام ماجر بهشی رسید و در دانه و نزد قاضی سلام آورد و به توجیه و دیدن روی
طفل حق سبحانه تعالی مهر او درون قاضی بهشی انداخت و رخت تمام بهر بر و ششم او نموده از آنکه فرزند داشت نفرین
خود بر پشت و از آنکه خلاف قاضی شد و ستان و قاضی ایران بود و زن کرم اتفاق می افتاد برای مرض او
جست و جو نمودند سواری مادر او نیافتند چون بعد طلوع اختر سعادت او از مطلع امید و بال جلیل والدین
بفرج و شادی بدل گشته بود و کوکب موطا سعادت شرف تبدیل یافت و الله او را با عذر طلب بیشتر برای
مدد سواری و رخت نموده و را خیر ام آنها که سیده بودند نامی ملک انجام خوشوقت ساختند و بدستور دایه خانه
زردگان طفل ملک اختر را بیکه شیر خواندن کنار او سپرده اطعمه و شیر بهر خواهر حال آنها مقوم نمود و بعد ملک

مسعود که در خدمت عرض شهبانی در دستنمایی و آبرو داشت همیشه از ایران کتاف و جرایا آورده شرف انداخته
 بگریه بدستور همیشه بعد رسیدن در محله که سعادت چه سالی آن است نشان اید بنیاد حاصل کرده در معان آورده
 را که از انداختن شهبانی فرمودند که این و پنج خیال سالهای دیگر گفته قابل بر کار مانده و در جواب اناس نمود که کدام
 نزد ما که پس فرستادن لایق این درگاه آسمان بارگاه نو اندود و درین سفره و مسجدهای بهای جاندار آورده ام
 که اگر نسبت بر آنها افتد تا حال چنان در معان از ایران و توران بنده نشان برای ما و نشان سلفه بنایده بعد
 خیانت یک با او حسن سپهر او را زمت فرموده در زمره ملازمان پادشاه ملک جاده و آبرو و در زمره ملازمان
 و جوهر رشتن ذاتی بر رتبه و رتبه و جواهرها و رتبه و پادشاهان ایام بی افزودن فایده شهبانی که مالد
 به آن درون محل گشته بود و همراه والد و حقیقی بود جهان در محل آمد و رفت نمود و در روزهای جشن نوروز
 از مجرای بیکان و دیگر خدمت محل کامیاب ترید و غایت و آبروی و عطای نقد و خشم و زور و دیگر و بعد که نور جهان
 بگذر شده و بلوغت رسید و آثار جوهر عقل و فهم نیمه سن روز افزون ظاهر گردید و گاه گاه هر افزونی و باری
 میان جنبه کفانی و آن جملگی از غریزه نازش علی بنیو و میل خاطر مبارک طرف روز با و می گشت و حکم تحت نور جهان
 و در آن خدیو جهان بی گشت تا روزی در گوشه و کنار محل وقت خلوت یافته بطریق ملاحظه دست آن
 سرای رفیعی گرفته و کنار لطف کشیدند و در جهان خود را گشتید و نزد بیکان نشسته بودند و منتهیان محل عرض
 عرض شهبانی که در عدالت کسری بی محتای عصر بود رسانده از راه خرم و با من مومن بر سرستان بر
 جنبه کفانی مبدای منی نموده و الوالیان نور جهان فرمودند که آن کو بر شرفه بی بهار با عقد از و واج احدی در اند
 خیانت یک بهر سرساند که مانده و در پاره خانه زردان چو اخصا رهنه تا آنکه علی بنی نام ترک بچلو که نخری
 شاه طهماسب طوی بود و از حسب آید خور و در هندوستان رسیده و در آنجا خدمت خانان پوخته
 خدمت نمود و چون جوان سپاهی کار طلب صاحب جوهر بود و خانان متوجه احوال او گشته نقد را به او احوال
 او نموده و با ناز در زمره ملازمان پادشاهی در آورده و بعد رسیدن حضور و منظر نظر عرس شهبانی رخسار
 و نسبت به خیانت یک بکلم پادشاه عدالت پارس در جهان رودی با و مقرر نموده و مخاطب پیرا مکن خان
 رخسار حاکم به بیکان که با تعلق خدمت آن طرف عطا فرمود و در بهم و نا و بعد چند گاه در رکاب بود و بیکان نخری

مانند بعد از آنکه جبهه مکانی سر بر آید چنانکه در قطب الدیخان که گفته شد که راجع به دار بختان نموده و وقت خفت
 در خلوت چند کلمه را در ده شیر افکن خان ارشاد فرمودند شیر افکنی ترانوخته وکیل برهمنون حکم از روی قیاس آنکه
 بوی عشق و شگفتی چنان بنماید اطلاع یافته از راه غیرت همان روز بوقت که گفت من از امر و زور که باد نشستم
 و کجاست ظاهر ترک بر آید من نموده بعد که قطب الدیخان به بختان رسید و مکر مردم و نوشته برای طلب شیر افکن
 فرستاد و او آمدن قلل و تجامل و زنده تا آنکه قطب الدیخان خود را بتقریب فرمود طرف جاکبر و عقد شیر افکن
 رساند و بنجام ملاقات نمود شیر افکن خان جریده با کبکتر و شیر زبر نیمه استین حامل کرده با معدود و چند نزد
قطب الدیخان رسید بعد ملاقات و احوال بررسی قطب الدیخان هر چند خوبت بنمایای ناملاطیم طبع شیر افکن
 را بر زبان ملاطیم او نماید ملاطیم خاطر او خفا در گفت بشنود که به آینه و چند و نه پنج فدا و انگیزش بنمای اعلا
 امر با دشمنان بمیان آمد که توضیح آنکه در پیش از آن بهادر شیر دل متحمل کلمه و کلام علامت انجام
 نگشته و انت هر سوای کشن و کشه شدن جان بکبر و بدبردن محال است پنج زیر همه استین حامل داشت
 کشیده بر شکم قطب الدیخان زد که بار و دما از لب پایین انداخت خوبت بدرد و کشمیری از جهران مقبول
 خود را رسانده زخم شیر بر او رساند شیر افکن خان بعد بر پشت زخم کاری کار داد با شفت و ملازمان دیگر
قطب الدیخان بر روی مجرم آورده بزخم های باری کار داد چند و بروایت دیگر شیر افکن هر چند زخم های کاری
 جان نشان بر روی سیده بود و این نیم نفسی که آن شیر ماتی داشت به نقوبت غیرت به قصد کشن زن و خود را
 از آن انجوه سپ تا خسته بدرد زخم تا به رخا نه زنده رسیدم مادر نو جهان که عاقله با پیوستم بود و نظر بر انگیزش
 مظلوم از جهان رود و آلوده خون ناقص زن و مادر زن کرد و در خانه بروی ادبست و فریاد و شیون افغان
 نمود که نور جهان از شنیدن گشته شدن شد بر خود را بچاه انداخته جان داد ترا اندرون آمدن معلی نیست
 بیرون بعلاج زخمها باید برود و خست شیر افکن از شنیدن حادثه زن بر وضه جا و دانی شافت بر غضا ظاهر
 است که اگر این حکایت ندیده مادر نور جهان بیکم مقرون بعدی است هر چند کجاست ظاهر بنیان نظر بر و عاقله
 خلاف با سیم غیرت واقع شده اما از راه عقل و شریع که همچو در کین خون جابر نبود و سیر رفتن شیر افکن
 از جهان هجرت به از ظلم رفتن در دم و اسبین و سبانه بدست که بود که لکابر بر و بعد به عرض جبهه مکانی رسید

برای کشیدن لوگو یا کار حضرت سلیم نیز بود بسیار منظم کشند و حکم طلب نور جهان بجهان نور و نه بعد رسیدن آن
 نور جهان بجهان که قبل از ورود و مقصد باین جهان را محصور ساخته و نه نموده بود و نه مکهانی خواستیم اصلت او بیان شود
 نور جهان باطن را شکوه و عجبی خون شوهر بسیار و یکی زیاده نمود و با او نه عجب کشند و عجبی کشند آن که نور جهان
 را در جگر گیران محفوظ بر در آورده محبت را بقلب منحل ساخته در خدمت سلطان سلیم بیکم مادر نسبتی خود
 بعد یک سال که بیان طلب و مطلوب با نفوس و ناما می گذشت با یکد و طالع نور جهان در برابر محبت جانان از
 نسیم مودت و تربیت و از سر نو روزی در نظر مهر از جمله که گردید و بنیان بر مرده عشق کف سحر بری و خورشیدی
 پذیرفت و اشراق طالع از مشرق امید سر زد و موافق حکم سرع عقد و آورده خشن ملک که نموده اول
 نور محل طبع با خدای نور جهان با او نه بیکم مخاطب نموده بر همه محلاتش بیان سراد و نصرت و برودگی آن
 محله عفت ایا شمشید و رفته رفته تمام فایم تمام سلطه بدست و اختیار او داده و شریک که بدین شیخ
 ساختند سبک شاه جهانگیر یافت حد زیور تمام نور جهان با او نه بیکم در و سواهی احکام سرع و عدالت در
 به کار و بار امور ملکی و مالی بدون مصلحت او کار فرما میکردند و بی و لطمه از خود جدا نموده وقت دیوان و
 سواری قبل عقب برده بلا فاصله با خودی نشاندند و بی الوا تعجب زن عاقله و فیض بیان و مجموعه جوهر شد
 فصاحت تصرف بود تمام زیور و لباس زمان بند که در محل با او نه بی و اجرای بعلیه تا حال رواج دارد
 همه و صنعت کرده است زیور و پیرایه سابق که بسیار کلف و دماغ بود و منسوخ ساخت مکرر بعضی ملا و در دست
 میان شیخ زاد و افغانه مانده جانندی که نفس الامری بپوشم خانه نامرادان و کرد بپوشم و زن دو لقمه آن
 است و در شب نای صفت نمود خاص دارد و صنعت کرده همان است و خطر کلاب که اول سیمی بخطر جانگیری است
 اما بعضی خطر نای کم بهای دیگر که برای مردم نامراد و برادر و و تصرف او و مادر او است تمام خشم ناماد
 که قسم سنگین آنرا با او نه و کار خانه موسوم ساخت و بیکم تمام خلعت غریب و ناماد مردم نامراد میانه
 است و همه تمام شود از راه و ناما بی تمام خور نور مجلی وضع نموده و دیگر تصرف نای بجای او که برای نای و کدا
 لکار باید زیاده از آنست که متعجب آن نمیتوان بر داشت حاصل کلام اکثر لذت هندوستان را او بوجه خود
 خود آورده و بر نه فیض بیان بود که هر سال جمیع کثیر از مغلان بی سرو سامان را روانه ولایت مکه معظمه و کرا

و بخت بخت و چندین هزار و خربی پدر و بیو نای بیکر اجماع و دیگر اختراجات از سر کار خود داده
 خدا می نمود با همه خیراتی و حتی که داشت بر نه که با نوبه که روزی وقت گذشتن فیضان از نظر جل فیضان از
 زلفیت مای و لایقی بسیار که خوش بود که همه دال و کل بریده بودند و در کل از آن غیر مگر در خطر حلقه سدا و ناله
 و بدین آن چشم خبر کی می نمود در نظر پادشاه و آیدند بسیار خوب طبع که وید و لب می نمود از حال مسلمانان
 بفرستند که جلایا تیار شریف فرمودند که چند زلفیت بخرج آمده و هر کل یکی مبلغ شده خان مسلمان بفرستند
 که جلایا تیار محل خاص بر آمده از نور جهان بر سیدند که متناجین زلفیت مای بخت برای جل فیضان بریده آید و در
 جواب گفت خیر اصلا زلفیت برای انکار قطع و خایه که بخواهد تا عرایض احوال میرسد و جمع شده بود و متفرقه
 هر که بخت شده می شد از آن چندان منتفع حاصل نمی نمود و در اینجا بعرف در آن که دوم و با همه تقاضای پادشاه
 با و داشت فیضان خود را در دال و روز بروز جامه داد و مزاج می نمود و اطاعت و فرمان برداری و
 طبیعت ابرو نهی می آورد که هر که خلاف رضی خدایان ظهور نماید و کاری می داشت بدین پادشاه پندار و شرف
 کو خدای طبع موزون داشت و در زمان پادشاهت و در آن که روزی پادشاه جامه که نگه لعل بی بها داشت و چند بود
 نور جهان دید همه این از راه طبع خواندند **ترانه نگه لعل است بر قبا یی حیرت شد است قطره خون نیست**
که مان بیکر نور جهان حکیم محقق شمس مکر و این دو بیت نیز به حکیم نسبت می دهند **دل بصورت**
نهم ناسه شیرت معلوم **منده عشقم و سفا و دو دولت معلوم** **ز پنداره یون قنایت مکن در دال بول**
بحران گذاریم قنایت معلوم **جفا با نای فضل و دانی بقدرا که و خیر خود را که از شیر افکن و بخت بقدر**
شهر بار سیر جهانگیر پادشاه و در آور و در نظر بر مجتبی هر زمانه را و خیران با دانا و بی پند و حد و غرض **الو که با بی خبر بود**
از آن می نوزد برای ششم **آوردن شهر یاری بی عیار مقابل اختیارش براده و بی بعد از و ان قدرت از چندی مفضل**
مکذرا شمس خواهد آمد در افتادگی و بر هم اندازی نموده نظر بر مال کار بر هم خوردن سلطه و خلل ملک مال
و حال پادشاه و رعایا بکرده ز منور خانه چند و ستان را به نور شمس در آور و در مثل جهات غار که با و
بر آور و مزاج و بی و یکی شست **القدر قوت بختید که انچه از و نسبت به خدای مغانی و خود او رسید بر محل**
بر احاطه مان خواهد و آید سر رشته سخن را با بادت آورد و به تحریر اصل مطلب می رود و درین سال از

رسیدن اخبار فرما و فرمای و کین عبد الله خان را که به واری احمد آباد و سرافروزی یافته بود و چهار لک و نیمه
 مامور فرمودند که خود را از احمد آباد براه نامک و ترک برای کونک حاجان و بنیه سرکشان و کین رسانند و
 کور را از روی غایت خاص مقرر نمود و رحمت نموده بر فاق عبد الله خان و کونک بهم کین مرض بطریق لغای
 فرمودند و درین ایام که بهر امان خادمان محل لشکری فرمودند و بنیه سرکشان و کین را از احمد آباد
 پنج لک و نیمه فرمودند که در میدان چوگان بازی سر دهند و از آب و دانه آنها خبر گیرند و صد و چهل حلقه شکر و
 انداخته در همان لشکری گاه سردادند و درین سال فرمودند که شنبه یا دوشنبه را بر بار چهل لوزن بکنند و مسکوک
 ساخته ظرف دیگر صورت شیرینی که در کوب آفتاب باشد نمایان نموده با برای مقرب و خدمت یان خاص دهند
 که با هزار بر سر دستار یا وری سینه بجای خمر ز جان نگاه میداشتند و به واران اطراف حکام صادر
 که او را و چهار که نشیند در وقت نشین و لوزن خیل و بهب از نظر نگذاشتند و قبل بکین انداختند و به لوزن
 با دوشاهی تکلیف جوکی نه نمایند و ملازمان خود را خطاب ندانند و بیات بریدن کوش و پی و کونک و
 چشم اقدام نه نمایند و هر گاه لوزن خود ملازمان با دوشاهی قبل و بهب اقام نمایند بکین بر کون و جلوه
 بردوش بکنند و مکملی و سندی که تمام آنها بولسند بر روی کاغذ فهرست نمایند و در وقت بر آمدن نشین
 نهاره فرزند و جلوه ای از بار چهل سرخ سازند و بهب را بوجه نقاشی نمایند اینچنین غنای است
 که از آن بعضی احوال کمال مانده و در سال بهیم از جلوس مشین لوزن و بهب از احمد آباد و بهب
 در منور و جشن بکین از این لوزن و سال جلوس و الله لوزن جهان عطر کلاب تصرف طبع خود
 کشیده که از آن سبب نموده تمام باغی خود مسی عطر جا گیری ساخته مال هر واریه قیمت سستی هزار و
 اقام فرمودند فی الواقع عجب تصرف بجا نموده که هیچ بوی خوشمندان نمیرسد و از شمیم روح بر دور نشین
 ملک و جن و بهم معطر میکرد و قیمت عطر خوب چهار لکری تا اوایل عهد خلد مکانی عالمگیر محراب و اوراق
 دوشه تو را یاد دارد که الحال منت و نه رویه تولد رسیده در این از غرض داشت اسلام خان و شیخ
 بر سر عثمان باغی شنبه که چندین امیر محمد از او بهر محبت یافته بودند شنبه بعد چند و تو خج و مقابل
 که شجاع خان را با قبل است مقابل شدن و کارزار نمودن در خیم کاری بر و بهب من اتفاق افتاد و بهتر

از ملازمان عمده بادشاهی لکهار آمدند و سکر حضرت یافته بود و بعد بطلع اقبال بی زوال چهارمکی غایب آمده
به ذات واحد بر دوپها و در حقدرا و را بقبل رسانده سر او را با سرنمای جمعی از همراهان او و حضور در سال نشسته اند
از پنجوبت مکانی غنی و فخر کشته سلام خان را که چندی از بی بدشهر واری ساخته بر راتب و یکرا و افزوده
شجاع بکتاب رستم خان معز که دیده و همراهان اضا و مرحمت فرمودند بنام عبدالقد خان به سجده حکم نمائید
که از راه کنار کون و نامک داخل و کین شده با اتفاق راهبر را بد اسم برود و در پنج و ماهه معین که در راه و
تا پنج امیرالامرا و خاندان خان و مرزا رستم و راهبشنگ که سابق صوبه دار با استقلال و کین به مهم و خوشی به
نظام الملکی مامور اند رسید که با یکجانه و مصالح خود را مقابل غیر رسانند و با اتفاق و بلا لکهار نشسته و کین
بدشهرت بر داند و از هر دو طرف به شکر عظیم به سر ختم نازند اما چون میان امراده نوکران اتفاق کین
را کاروران نفرماند خیال محال فکر باطل است بعد از عبدالقد خان بوج حکم خود در طریق سبیل بقیه
حدناک کشتن آباد رسانده و از راه غور شجاعت که مال آن خفت و ندامت است خود است که بلا
رفاقت و شکر کت خاندان فتح آن نام بنام او بسته و حرفه در خرمودن و طلب قیج و سر و دامن برانجور
نزد خلاف حکم و تدبیر شاه قصد آن نمود که نقطه بنام او کوس شترت شجر ملک نظام الملکی بلند آوازه کرده و
دوازده هزار سوار که اکثر آنها دران نرم آزمایه و دلاوران شهید و دیده بودند و هر یکی از جاده و اران خود را از شیر بران
روزی کار بی شمر و جلوزیر متوجه استقلال غیر بدشمال کرد و بد ملک غیر خبر یافته از عبدالقد خان که فی الواقع
که از سبب سالاران فتح نصیب نامدار کشته شد حساب بر داشته شکر حساب با تو سنجانه عظیم که سبب قیج و
کلپوسان و دلاورانه از هندوستان مصالح نوب و تفک روح یافته بود و از چندین هزاران شتر
نشان مقابل عبدالقد خان تعیین نموده و کین با و فراق پیشه یک نام خوشتر سبب با استقبال قیج بادشاهی
نشان غافل چهارچ که در شکر سببه مزروع بزون کبی و تا حقن اطراف قیج عبدالقد خان نمودند
و موافق دستور و کینان که تن یکجک صف نداده و یکجک بکوز و فراقی بنهاند اکثر اوقات از بهین و سایر
شکر در آمده دست بردنایان بهین و دند و چهار پای کبی هر چه بی یافتند بتاراج می بردند آدم بسیار بقیل
میرسانند و شتران بران بار قطار و قطار وقت کوچ بدست انجماد می افتاد و کوش و بی زن و مرد و شکر

پادشاهی بریده سرسید او در روز بروز غلبه ملک غرقی انزو و دوش مور و غلام احمد فوت میکرد و خبره
 میگفتند که کار بجای رسید که نصف ملک عبد الله خان بمیرض توف اندو بی الکات را بیک نصف کشیده بیشتر مردم از گوشه
 و کنار فرار اختیار نمودند و روزی نبود که لوگ نرسید و چشم بر هم زخم تازه انفوج پادشاهی نرسد تا آنکه
 عبد الله خان حاضرانده در بهرمان صلاح کار برسد و خودمان مصلحت دادند که طرف احمد آباد رجعت
 نموده بادر دیگر بشکر مستعد و توپخانه شکیلی و فیلان جنگی باید آمد و تلافی بروی کار باید کرد و دلندنا جا
 قرار بر اجعت دادند و لشکر بر اول نزدیک بدولت آباد رسید و بر گردید و خون ملاحظه نقاب نمودن از
 دکنی تا که شهرت تام دارد و در ولایت راه یافته بود و علی مردان نام که در تعلقات آرایین مشهور بود و گفته میشد
 با نفوج شایسته ابتدا اول نمود و دکنیهای بدستگاه از هر طرف نفوج نفوج نمایان گردید و قزاقی با بروی کار
 بی آوردند و در شب نامی تار با پنهانی انداختند و چنگ به علی مردان بمقتل آید و نامی مردان خسته فرار نمودند
 و با تلافی از طرف دیگر نفوج نمود و در میکشند و گاه بگناه غافل و ناگاه بر پهنر تاخته بغارت میبردند
 و در مقابل کار لشکر تنگ می آوردند و شب نامی نمایان بی شعار از پهنر دلب رچی انداختند و وقت
 آخر کار روزی ده دوازده هزار مرد بر علی مردان تاخته از چهار طرف او را بمیان گرفتند و علی مردان
 بعد از مدتی نمایان از خجای کاری بر پهنر و سنگر گردید و نزد ملک غیر مرد و در دولت آباد مقیم
 گشته بعد چند روز در گذشت و مخالفان تا سر حد لگلا تا قبا لشکر شوخی تمام نموده برگشتند و سردار
 برانچو را که بموجب حکم از شنیدن خبر روانه شدن عبد الله خان از راه برادر عازم دولت آباد گردید
 بودند اما از چند ایستگاه دران بهم میرفت وقت عبد الله خان راضی بودند و عبد الله خان چنانکه است
 در خبر کردن نه برداشته بودند که در کوچ مقام کنان میرفتند از شنیدن این خبر رجعت نمودند و خود
 را سجدت شاهزاده بر وزیر رساندند بر عقلای هرست که بر چند رازی پادشاه صاحب بود اگر سردار
 هر دو طرف اتفاق بی اتفاق را کار میفرمودند اغلب کار پیش میبردند از رنگ و عدم اتفاق
 نتیجه بر عکس کشید و این خبر ملالت و تر کعبه رسید باز انفصال بقتل خبر بدستگاه منور در دست
 خانهایان دانسته او را با خواجہ ابوالحسن برای بهم دکن تعین و مقیم فرمودند و در بعضی خبر فوت

جمله است هزار سوار همزمان شاهزاده نامدار عالمگیر تعیین گشته و شاهزاده عبدالعلی شدن بجای خلیفه رانا
 محمد تقی بخشی خود را که انصاری به شاه قلیان محتاج بود که دید با چهره سوار بطریق بر اول مرضی فرمودند که هر چه
 و همواره ملک رانا پند تابست و تا راج آرد و خانه هر جای باید سوار سازد و خود همه جا در دستهبال منسوب
 رانا گویند مردم خود شاهزاده کو بهیای ملک رفت را که بجای کفار بود و بر سر هم موبک نفرت خصام آورد
 انکه رانا بجای حاکم نشین خود را که مراد و دیو پر پند و نیکار ده او و لشکر سوار رانا ساکنان کافران و کفار
 بایر با و شاه بالک سوار مقابل نموده بود و بعد از رحمت بسراو میان خود و ده و مکان قلی که سه طرف
 انکوه واقع شده شهر آباد نموده و درون لای با صفا و وسعت متصل آن آبادی ساخته و از آن سال تا زمان
 حال سلسله رانا ترک ماندن قلع و محصور نموده و در اینجا سکونت و زنده بود که داشته و بگوستان سوار
 که در برابر چهار دیو که بطریق فرار آورده شاهزاده خود را با و دیو بر رانده چهار خروج اطراف ملک او
 تعیین نمودند و شش تنه برای بندوبست ملک و رسیدن دست مقرر ساخته و محمد تقی بخشی را که بر با
 سواران رانا بکار و کارزار صوب بمیان آمد خصوص بر سر سوار شش تن بت خانها که از آن کرده
 داد و دیر و تنه و بی نظیر آمد بر تبه بای ضلالت تا جمعه نمودند که جمیع کیر در هر دو طرف گشته و تنهید
 کردند و هم سوار در سوار رانا شبی با فوج کوه نوز و جهان جنوب بطریق شب خون بر فوج بر اول باخت
 آورده و در آن شب نیز از محمد تقی و همزمان او و در دنا این نظیر آمده بر تبه قدم استوار نموده
 جوهر مروی و پردی بر روی کار آورده و نیکو سینه از را چو تان گشته و زنجی که دیدند و در همین هنگامه
 عبداللہ خان فرزند جنگ و دلاور خان کاکر کو یکی احمد آباد رسیدند و بر تقویت لشکر اسلام افزود
 و خان غلام عرف مرزا غریز که نظیر قدیم خدمت و حقوق سابق و در سوخت او نموده حل و عقد صاحب
 شاهزاده مقرر فرموده بودند بعد که کار از فوج کشتی بطریق و رجوع رانا بنجر کردید با وجود قرب است
 جمعیت قلیل رسید و در ملازمت قانون عقیدت شد که را خارج آنکس ساخته بر تبه بدین وقت و او را
 اتفاق امیر از و سرز که موقوف کرد و دید و مقید نموده حضور نوشت بعد رسیدن حکم طلب او همراه جماعت
 روانه ساختند و حضور که رسید و قلع کو الیای خجسته فرمودند و حاصل کلام شاهزاده فرمود با وجود عدم تقویت

آب و هوا اگر بسیاری از مردم ملکه و نوکران نامی نفع و بهار گشتند جان عرض و زندگانی بر راننا و کار برداران
 و مرداران از نیک نبود که بیام چرخ و التماس آنان میان آمده اول خالوی خود را فرستاد و شیخ جبراییل ساحت عباد
 خود آمده بر خلاف طریق خود آید که هرگز ملازمت پادشاه و پادشاهان نداشت و ملازمت نموده هفت نعل نیکتر کرد
 گذراندن این اوده خلقت و ششتر مرغ و دو نعل و پنجاه سب و صد و بیست نعلت همراهان او عطا نموده عرض کجاست او
 ساختند بعد از آن را ناگرن سپهر کلان صاحب نیک را با شرف و پادشاه و نیکش در رکاب شاهزاده و الا خدمت
 پادشاه روانه نمود و بعد رسیدن جنور شاهزاده را که دوازده هزار بود و ششتر چهار هزار چهار هزار و سیصد و هشتاد
 و هشت فرمودند و همه همراهان از عطای اصناف معز گشتند و گرن نیز مرده غنایابی پایان پادشاهی کرد
و گرسال و هم شخصی از جلوس و حسین نود و ده جهان و فرود مطابق سنه هزار و بیست و هشت **و اخلاص الله** و در این جشن
 ششم هزاره ای نمود و عطای نفاذ که در حضور میوه افتد شد و از ده ساختند این غنایت در تیموریه میوه
 اعتقاد و الدوله واقع شد و اعتقاد و جان سپهر اعتقاد الدوله سبک است و در ده جواهر و دیگر چشم نذر گذراند
 لک و سبده جواهر قبول قضا و کتب بعضی از سر ملکی داده تسلیم چهار هزاره ای و چهار سوار فرمودند و گرن
 سپهر راننا را بچهار روزی نمودند و درین سال در کلشن نونهای سلطه شاهزاده خرم از صبر استخوان فرزند فرزند
 وجود آمد کسی به دارا شکوه شد و همین ایام از او گفتند بپوش رسید که حافظ نام را از منزویان کشید که از
 چهل سال در عبادت خانه به تلاوت کلام افتد و ادای مومن و صلوة سپهر برده بود چون روزی بود و سفر آخر
 او نزدیک رسید بقاضی داده استی که از مردان عقیدت مند او بود خبر نمود که فردا بعد از ظهر یک حق را آید
 خواهم نمود که شما در حجره حاضر شد تا حجره خود و انبوه قدم جزرات در خانه نهد و کلام افتد که تلاوت نیک
 بدیده نموده با هر چه در کف من میاید فروخته خرج کفن و دفن نموده و آنچه عاید در راه حق تصدق نماید و در حجره
 که قاضی زاده بموجب و اعاده رسید حجره را بسته یافت بود از ساعتی خود داشت و آن سافرا راه طریقت را
 بر سجاده نشسته بیک نموده بخدا و اصل شده یافتند آری و نیاز از خدا خالی نیست از غراب یک سال آنکه نشسته
 گشتن شک خالوی شاهزاده خرم است تقییل این اجمال آنکه گویند اسم نام وکیل صاحب دارا جبراییل است
 گویند داس برادر زاده را به سبب نزاع و نایبی دوان گشتند بود که بشک برادر را به بیعت گویند

وکیل را عوض مقتول بقتل رساند سوچ سنگ که با وکیل محبت و از دوست و فقیه بنیاد تا آنکه کشتن سنگ با کین
نام برادر زاده را به جمعی از راجه پوتان بر سر خانه کوفتند پس که در بنای سوچ سنگ بی بود آمد بعد بلند شدن شور
و هتاهوار و کینه خوردن کشتن در جبهه و جوی که بنیداسم بود که بنیداسم در آن غلبه هجوم غیر معلوم گشته که دید سوچ سنگ از آن
غوغا خبر داشته از خانه نشین که فقه بر آمد و جمعی را به پوتان بر سر کشتن سنگ که مبادیه شده ترو دجبت و جمعی مقتول
تا معلوم بنیاد ریخت و کشتن سنگ و از ناگرم و جمعی کینه را کشت و بقیه السیف کشتن سنگ جنگ کنان از آن مکان بر آمد
بطریق استغاثان روانه بارگاه شدند و راجه سوچ سنگ تعاقب آن نموده تا بدید دولت خانه رساند و فقه و غوغا
عظیم بشمار روی چهره که بر خاست و چند راجه پوت و مان میدان مقابل پادشاه گشته شدند بعد سعی بسیار و سعی
کردید و در آن زمان سال خروجه فتح خانها مان که شاه نواز خان پسر او نیز کشته عظیم داد و بیا مع عالی رسید محلی از آن
بزمیان خانه بنشین جان میداد در ایام که شاه نواز در بالا بود برادر طرف خانها مان پسر فوجی قیام داشت یا خان
و جمعی از امرای و کهن از غیر که در آن ایام تلافی و غلبه آورده از حد بود و کینه و کینه نروشا نواز خان
آمدند و راههای مقابل میر کردید شاه نواز خان از آمدن آنها نهایت سرور و مشغوف گشته برای خرید عتبات
آن بهمتان و رساندن صدای مژده و تقویت بکوششند و بیان دور و نزدیک در بارگاه والا حکم نواز خان در
شادمانه نمود و به تهیه سواری بکار آن سید روی اجل که فقه سنگ و کینه نواز که با خود موجود داشت با برکاب
فتح و نصرت در آورد و کل دار خان و یاقوت خان و دانشم خان و دلا و خان را با جمعی دیگر امرای نظام
و خانه نوازان کار طلب نرم افزارد و کینه نواز و بنشیند بطریق مراد اول مقابل افواجی هر طرف فراهم آمده استقبال
فوج پادشاهی بنیاد و تدقیق فرمودند و کهنان غیر در محلات چون سور و ملح بر آگنده بودند و تفصیل در ذکر گشت
پادشاهی بر دوا شد و کهنان از هر طرف فراهم آمده باستقبال فوج پادشاهی بر چشیدند و میر و مقابل و مقابل
خرمیت در فوج و کهنان افتاد از شنیدن این خبر از کفریت و ریسند و جان غیر بدوا خورشید و کردید و خود با و
و نشان تمام پیکر آراسته و عیال جنگی و توب خانه تشریف آورده و پادشاه را بعد مقابل فوج حاضر نمودند و فوج
از دولت آباد بر آمد و هر دو طرف سپاه نرم بود و این محبت بر کمر عزیمت سببه مقابل میدید که چون
سیلاب و امن کوه میستافتند تا آنکه همه فوج ملک بغیر ما بهم میوسته تفصیل شمر کرده که ناله قلب در میان

حایل بود و فوجها مقابل هم رسیدند بوقت خان که از شیردان آن سبب و واقف کار انصاع بود و بر اطوار میکار
 و کهنان اطلاع داشتند شمشیر انگلی نموده میدان جنگ جایی قرار داد که سر راه ناله بران کل ولای کم عرض بر خیم
 وضعی بر قیداران حکم اندازد و تیراندازان قدر اندازد و پنهان جانها در آن یکتا از اطراف دور و بری از
 ناله مقرر نمود و عقب انجا فوج کوچکی که به پشت کرمی هم دیگر از کولای سوزان و مانهای شمشیر و شمشیری
 جانستان شمشیر شکر حریف توانست گرفت جایگاه عقب کرده علم مقابل بر افراشت و کهنان بدو زدود
 روز در نیمه آرد شمشیر فوج و توپخانه و آرد اسفن فیلان مت و سپهرستن و همالت جوانان جنگ برت گذارند
 روز و بیوم بهین تیغ دو و ده آفتاب از خلاف شش بر آمده شعله افروز کوه و دشت کرد و سیاه سرخ
 زبانه از شمار بود و طبع که اکثر عرق این ماجرا می فیلان کن بود و در دامن صحرای خود غار نمودار گشتند
 بعد از جلوزیر خود یک ناله خوشنود رسیدند از طرف جوانان شیرمنز و باتیر و گمان پستان جانستان مقابل
 حشبی می تیره روز و شقاقت و در زبده شروع به تیراندان حکم بداران و در روز و دن با نهایی جهان سوز
 نمودند و بدشت که میهای آنها بر تن اندازان خطابه انداختن لشک شعله افروز بر دافند و از آن شیران
 زبانه از شمار در هوا غرش در آید و از بسیاری غبار سهم سپان و در و توپخانه تا بین آسمان و زمین
 حجاب و برده حایل چشم مبارزان جنگ جو و پنهان دران شعله خور و دید **و** دشت که هم در
 گشتند که غش **و** جوشن پنج از علاج و از آفتاب **و** دید و با و هر چیزی که از گمان تقاطع طرف غلبه جدا
 نصیب خان حشبی و کهنی میگردید و از ضرب کول لشک و صد مد بان و بسیاری از مردان مرد و با
 می باخند و شش و فرار و شکلی راه جان کار بران این فیلان شک کرد و دید که سوار و پیاده شش
 بالایی هم قطار بر قطار افتاد و هر که از آفتاب جدا نمیکرد و دید سوار انکه اجل ششگری او میموند و فرایدار
 دیگر بداد و نهرسد و بای سبی به و دلدل فرو میرفت و کب آن خلاصی این خود را اگر میسر می آید
 از غلبه الهی میداشت و هر مری در سپان کچی و تازی می رسید بر قتل و در آمده از چهار باشند سوار
 خود را زیر پا می مالید و هر فوجی در از بعد و کهنی می رسید از ملاحظه با مال کشتن فوج شمشیر انگلی
 کشته خویش بری گشت و از طرف پنهان دران **و** بر توپخانه از بالایی مرد و سینه مرده و زنده نیم جان

بالای هم افتاد و بود و میگذشتند تا همه فوج بدشت ای شیر عالم کرده و غره ای زیان بر تنه ای ناله برآمد و خبر کشته
 آخر مضطر گشته با خود گشتند و زخمی شدند و نیز از هزاران دولا و دین فوج با جلا دشت وانی که دشت موجب آمدند
 همان جا باز مقابل فوج فیروزی اثر رساند و بجای خود و غریب رنج بر میان آمد و چون کوه بالای سیاه
 ثبات قدم و رزیده و ادب و ری و دولا و ری داده و بر تنه کوه نشسته و در کوه لرزان تمام و در کوه مغلان را یافت
 و نزدیک بود و چنان فوج نمایان بر میت مبدل گردید و شاه نوزادان و بیعت خان و چون سیل بر او و خود را
 مقابل غیر رسانده و بجای ای بر تنه آن کوه سیاه را از شمشیر و بر دشت و غیره تا جابر فرار اختیار نمود و تا دولا
 بند گردید و پس و قبل بسیار به قصد شتر بران و بار کار خاست و او با غنیمت و شتر بدست بهاد و
 افتاد و صدای کوسم و گرنای فوج در فوج شاه نوزادان بلند گردید و لشکر باو شاهی تعاقب و تا راج کنان
 تا کوه گویی که لال و بجبهه خیابان او در کوه آباد و موسوم گشته رسیده بعد از سه روز که ناخفت و غارت نمودن
 تا چون ساخته و بعد از عرض شاه نوزادان **دگر سال ما و هم جلدن مطابق دست بر اجبت و پنج بحر**
 و جشن آغازین سال اصفهان که چهار هزار و دو هزار سوار بود و به ایضا هزار و هزار سوار و عطا
 سرور و ری یافت و شادان و خرم نموده و تولد تازه بهال کلشن سعادت سلطان شجاع سرخبری و خور و
 درین روزها در غرض دشت و انو لکار احمد آباد و بهر ضربه که عبد القادر صوبه دار برای نوشن روی داد
 و اقبی خانه را در آن جنت از خانه مجاوره طلبیده امانت تمام رسانده حکم شد که ولایت خان رفیع عبد القادر
 را مجاوره از شهر بر آورده بعد بر سوار ساخته و کهنه پیا و دولا و صوبه داری مغرول نمود و عبد القادر
 از شنیدن خبر و هیبت جهانگیری قبل از رسیدن حکم و سزا اول مجاوره از احمد آباد بر آورده و روز حضور کرد
 و همه جایه طیض و نال منبوه و نال دانت خان در راه باور رسید و نیز و سوار نمود و بعد رسیدن حضور و لی
 ساخته از بحر المنوع فرمودند و بعد از چند روز به التماس شاهزاده خرم تقصیر معاف نمودند و درین سال عرض
 با طایون که از پنجاب طرح شده تا دلی و اگره امش را یافت هر روز در شهر بی بل در هر محله چندین
 هزار قالب از جان نپی سیکر وید و کار بجای رسید که فرصت و کفن و دفن نمایند از آنکه گفته اند که حرکت نموده
 حبشی دار و پر سه و تا هم از میان بر خاست و تا هفت سال کم و زیاده که گاه شدت می نمود و بعضی سال

پنهان اثر و با ماند و در خانه از این بلیه آسمانی و علامت غیب زبانی ظاهر شد اول موشهای نیم مرده از بالا
 گوشت و کنار بام باز سوختن خانه می برآمده و بروی صاحب خانه چرخ زده و مرده و مضررت کرده هر شهری که
 آنجا از شامت افعال خود بدین ملائکه شتو ندن سبب خوش خوردن و کلان در آن شهر اصلا نمی ماند و اقل بدست این
 مرض بخت بد و شتر در سه چهار روز در خانه می ماند و کم اتفاق می افتد که زیاده از شیر و ده روز بکنند
 سیزده روز و نه سیزده سیزده اندامید کجاست ازین بلا هم برسد و درین سال شال شاره خرم بخت هزار می نمود
 لقب شاه خرم ساخته مود به هم و کین فرمودند و بوقت رخصت و ولک و سیه را مصلحت است سواهی غنا با
 دیگر عطا نمودند از آنجمله تر بیک انگار و شتر از غنایم فتح احمد که عرف و رسم شنبانی آمده بود و بختی که می کشید
 بود نه تنها بدست خود و بر شاه شاره خرم سبب شد و عبد القادران فرود حرکت با جمعی از امرایی دیگر در کاتب
 شاهزاده مقرر و تعیین فرمودند و شاهزاده برادر از کین که برادر رسیده بود و از راه رسیده و درین او
 راه صواب نابرین قرار گرفت که برای شت کرمی و تقویت شاهزاده خود متوجه مالوه شدند و در ماه ذی قعدة از
 توجه بد نظرف بر او پیش شدند چون بعلقه را رسیده را نا متعرف اند و ملازمت کرد و به پنج زنجیر قبل بدست
 رخ آب با کتف و دیگر متنگ که گذرانند از آنجمله سه آب قبول نموده باقی بدو بخشیدند و بعد عطای قبل و آب و
 خلعت رخصت افتد شیره او در کاتب سعادت متوجه برادر سوار همراه کرد و دید بعد از سایه رایت طفرات به
 خانه و در افتاد از زبانی کین سالان آنجا بعرض رسیده که سیر با خلعت غیث الدین نام که از کونایه سخن به
 شکر بر احوال و خبر داشت از فرمانروایان مالوه بدو پیش نهاد سال خود بسبب کین من و استداد اظهار
 سه بار بعد از سهوم ساخت بعد علاج کار که بقتل و مود چهارم صریح بدو را شغقت بدی و سپر را در قصیر که بی
 سعادت بی از مود و وقت حور و آن نه در علاج نمودن و محبوس را شت با و بخت و از و معاف نموده فلم عفو جرم
 او کشیده بود با و شاه فی الکاه فرموده بر آن ملعون را شکافند و بخوان بر او رده در دریا اندازند قدری در
 استخوان در این ایام برای سکار مود محل شتر لقا فرمودند چهار شیره در باره و شود با اندازند قدری در
 بعرض سید نوز جهان الهام نمود که شکا بر چهار شیره من و اندازند و هر چهار شیره را بکول لشکری خطایی نمود
 در انعام آن بهو کجی الهام فیت کرد و بعد عطا فرمودند که نیکو درین بکار یکدو سال روزی در شکا گاه

که محل قدیم و نور محل را همراه ساختند و پشند و شیر قوی چند را تراوان در احاطه یاده در آور و زند قبل از آنکه
 متوجه زن شیر شود و بر باد شاخه خوب معنا و غلبه نمود و به استراحت پرده شد و بنوع خاص با قیل و روشن نزدیکی
 مستند خاص گذاشتند و نور محل با دو مدد خواص بر همه پرستاران اطراف پادشاه براده و پشند و در بعضی شیر
 از میان باره عزت و کسان بر اندازد از آنکه در زمان قدیم تقدیم نام بود که پروه کین خرم و پرستاران خاص سلطان
 چندستان استخوان سوار بی و انداختن شیر و تفک می نمودند و نور جهان حکیم درین فن عاری بود و چون
 شیر از دور در نظر در محل کلان و مانند بنوعی را هم خان با جاکلی روشن بر پشت بر روی گذاشته با سر
 خان بر پشانی شیر زد که شیر از جوف لپش آید یک نیره بالا حسیه بر زمین افتاد و از او از تفک و خرد
 شیر با شاخه از خواب بیدار گشت شیر را بدان حال افتاده و رانی را با بنوعی و بنوعی متوجهی شده و دید و نور
 محل را دور و درازان و ترسان و کمر زان در بافت بر رانی کلان افروین کویان نکت در آغوش شفقت
 گرفته از آن روز و هر یابی از او فرو و نور جهان حکیم را نشین نموده از باره او کم توجه کردید و والده نور جهان
 که در زهد و عقل میان زنان ممتاز بود و بنوعی و بنوعی وسیع بسیار تقریبی بمیان آورده و قول امیر همونین
 مرقشی علی علیه السلام که از جمله صفات حمیده برای مردان نیک شمرده بدان ستایش نماید و زمانه از عیب
 شمارند شجاعت و سخاوت است خاطرات آن عیبه مکانی نموده باز بنوعی سابق بر نور جهان پهرمان حش
 و از آن روز نور جهان حکیم از راه جوهر غیرت بقدر استحال بنوعی افتاده و در آنک مدت متق آنرا بجای
 که چهار شیر قوی محفل را از باره آورد و در میان او ان از غرض است شاه خرم و واقعه و کین بر ضرب کرد شاه
 بقدر اقبال شاه خرم قبل از رسیدن آب نریده غلامی فصلی را و راجه بکر با حیمه را همراه و کلای نظام الملکی
 و عا و لمانی که گفتند رسیده همراه شاه خرم همراه بود و بطریق سفارت با نشان نوید نزول کوکب کوکب شکار
 فخر اقبال و نهدید و عده و عید نزد ملک فخر و عا و لمان روانه نموده و در آن درج فرمودند
 و در شعله یک شمع دارم بجنگ یکی نور صلح و یکی راه جنگ بود نور حکیم بستان فرود آمدی با حکیم
 بود خانه نموده و فرمودند که اول نزد عا و لمان روانه عا و لمان بعد نزد یک رسیدن افضلخان و راجه بکر با حیمه
 استقبال نموده با عزت تمام بشهر آورده و بعد تقدیم بها نذاری قبول اطاعت امر و الیسر ببردن بعضی

محال که بکمال کاری از تصرف ملایان بی جوهر پادشاهی برادر و ده بود نمود و به غیر نیز در باب انقیاد حکم آنکه باید نوشت
 و در سرانجام روانه ساختن بکشور نقد و جواهر و قیل و شب نیز نمودن کردید که صید مرز را شاه نواز خان بن خاگان
 را شاه والا قدر بموجب حکم عقد خود و را آوردند از رسیدن هر دو فرقه فرحت افزا خسته مکانی را سرور تمام
 رود و در کمال **دوازدهم جلوس مطابق هزار و بیست و شش هزار و سیصد و شصت و شش** در آغاز این سال سید عبدالقد خان با رده و شش
 شاه خرم شمل برزده انکه از اقبال عدو مال بی زوال چهار بگری عادل خان و غره و دیگر سرکشان و کهن حلقه
 عبودیت و اطاعت در کوشش بند نمودن انداخته بر قبول عقد و تقصیر است گذشت اتماس دارند و یکدیگر قتل و اخذ کرد
 و قلعهای دیگر که غیر تصرف شده بود در ستاده متصرف بندهای والا گذاشتند و ولایت از دست رفته باز
 متصرف او بیای دولت روز افزون درآمد و مفت دانی مردم تنگبار خیرند از روی غرور و نیاز با پهلوانان
 بلخ بسیار و اخراج کذا گشتند شرف اندوز ملایانست که دید خسته مکانی را نهایت شرح و انبساط روی داد
 و حکم نواختن تفاروت و میان فرمودند و سید عبدالقد خان را مخاطب سیفانی نموده برای شاهزاده لعل
 بیشتر بهادرت از بیت افزای قهر و غریب رک بود غایت نمودند و در فرمانی هر بنام عادل خان صادر شد
 این بیت از راه طبع خود نوشتند **شده از اتماس شاه خرم** بقدر نذی ما مشهور عالم عبدالقد خان
 فرمان بعاول خان یک لک و پنجاه هزار مومن و دو لک جوهر و پنجاه قیل و پنجاه سب عراقی و عربی که مجموع
 پانزده لک روپیه نقد و غنیمت باشد همراه افضل خان و راه بکر با جسته روانه حضور نموده بود سوای نقد و غنیمی
 که خضیه و انگار و ارباب هم اندازی تواضع نای فرستادهای شاهزاده نموده بود هر یک دو لک و پانصد
 و هشتصد به افضل خان و راه بکر با جسته رعایت نمود و راه بکر با جسته آن دو لک و پانصد را یک لعل لورن شاهی
 دهشت شغال که در بند کوه نه فرنگی بود خرد و از طرف خود برای شاهزاده خرم آورد و افضل خان نیز از
 جمله زر که با رعایت نمود سیلفی را جواهر و کتفا اند با خرید برای سرکار نمود از نزد قطب الملک تبریز
 و توره بهین گیت قلم نقد و غنیمت که به قیمت پانزده لک روپیه رسید چون راه بکر با جسته وقت آمدن از آنجا
 به بند بخت قلم احمد که برداشته تا رسیدن قلعه از حضور کسان معتمد خود و قتل گذاشته بود و جانب ساز خا
 ضبط قلعه داری اسیر کرد یقین فرمودند بعد از فراغ و خاطر جمعی از بند ولایت و کهن که جای حکام معارفیم خبر در

تغییر کردید و خانان را صوبه دار بر ما نمود و برابر مقرر کرده شاه نواز خان را باید و هزار سوار برای ضبط ملک
مقبوضه بالا کلمات نظام الملکی منصوب ساخته خود تقصد ملازمت پدر بزرگوار را اجبت فرمودند و در ماند و سفر
اند و فرقه موسوم گردیدند و وقت ملاقات خنده مکانی ملا اختیار از جای برخاسته چند قدم پیش گذاشته آن در
حاصل حیات خوشتر دانست و در آنوقت کشیده نزد خود حکم نشستن فرمودند و در خوان جواهر و مهر فی بیت
خود بر فرق شاهزاده و الاثر از تقصد نموده برای مستحقین پشت انداخته و از آنرو که کسی بچند نشستن شاه بلند
اقبال که لغایت آن سال در دو مان صاحبقران هیچ یک از فرزندان این تقصد مبدول نگردیده مقرر شد
و لعل قیمت لکه و سیه که وقت ولادت خنده مکانی والد و غرض استثنائی رونما داده بود و عدت مدید از فرق جد
پدر بزرگوار آن شاهزاده و الاثر از بر اعتبار آن می افتاد و بدست خود باید و مهر و لعل کلان ابدار بر سر
شاهزاده گذاشته تسلیم می نمودی و خطاب شایسته ای شاه جهان و بعد فرمودند و شاهزاده تا مدار
میتنگ رویه از نقد و جواهر و دیگر کفایت از نیاز و شکست از طرف خود گذرانید بعد از آن شکرهای عادی
و قطب ملک از نظر گذشت بعد از آن بهر چی زمیندار بگلخانه که از سبزی ترستا دای شاه جهان در رکاب
عالی آمده بود با مبلغ نقد و خشم ملازمت نمود و خلف و جواهر و فیل عیادت نموده بعد شکر زمینداران
چانه و گوشت و نان و خوراک صوبه برادر بود و فیل و سیه لک رویه بوضع رسید از جمله شکرهای و البان بجا بود
و حیدر آباد و دیگر نواح دای شاه جهان رعایت نموده بودند و شاهزاده جوان بخت ارگشت بود
مجموع قریب پنجاه لک رویه نقد و خشم نصیب در آمد فیلی بود از قبیلهای سر خله عادی و مسی به سران
که در حضور مهران لک قیمت نمودند چنان فیلی در فیلی خانه سرکار بنو و سوار سینه و مرغوب الطبع افتاد
خود بدولت بر و سوار شده اند و غسل خانه برده در جهان مکلان بر و چند روز بخت فرمودند و در
رویه از نقد و جواهر برای نور جهان و دو لک رویه برای دیگر بکلان رسمیات از مخان از طرف شاه
بمیان آمد و نور جهان یکم خشن پنج دکن باین بندی که بهت نمود و سیه لک رویه جواهر و دیگر
استثنای نفیس نموده خلف شایسته ای شاه جهان از طرف رعایت و تواضع نمود و صوبه داری کلان
مرحمت فرمودند بعد از آن توجه طرف میر و شکار و فیلیان احمد آباد و موقوفه و تفریح کلان تا بند کشتی

رسیده بر چهار سو رسیده میرود یا نموند و در روز که نیابت تشریف داشته متوجه احمد آباد شده و زیارت فرمود
نمود و چون بعضی رسید که قوم سبوره که قوم قبال معتقد آنها اند بیشتر با زبان مریدان خود بدین معنی میخوانند
که از شهر اخراج بعد یک نیم ماه که در حوالی احمد آباد توقف واقع شد سبب تا موافقت آب و هوا که خند زور گرفت
با و شاه رود و خاطر شهر از هوای احمد آباد نفرت گرفت و بطبع مبارک سبب بقصد خواجه بوقت اقبال
از راه خارج گوی مکر خدمت شهر احمد آباد زیاده از حد نوشت و الا شهر احمد آباد شهرت است که ترم مردم صاحب
سلطه بعد شایان آباد در تمام ممالک محروسه هندوستان مقایل آن معموره نیست خصوص از نو و دانی اکثر
اشیای ماکولات و خوار و هر رسیدن انواع و اقسام قشقه نعیم و خنجر مبارک و ایران و توران و مهابه
جهان فرخ نام دارد و هر سال تجار و کلبه خردانه هر یک قسم ادنی و علی آنجا نموده به اطراف و اکناف هفت قلم
و خروبه که سه هفت ماه در آن شهر میباشند و در شیرینی و شادابی چهار قسم کریمه بهر یک که آن قسم
کند و ماه بوفور میماند از آنجا که نزدیک نزدیک برنگال قسمی دیگر که بازاری می آید که ناشایبانی مانند شیر کبک
از روی میان شیرین و در شیرینی و شادابی و لطافت مثل آن در هیچ شهر دیگر شنیده و دیده نشده
بلکه جمعی که بضاف دارند و طرفداری نمیکنند از زبان آنها میگویند که دید که در ولایت ایران و توران نیز
به از آن کریمه بهر یک که در آنجا با وجود رسیدن موسم بهار و لاله زار که در احمد آباد لاله و گوشت را
براده بسیار به وفور و کفایت و با رسیدن میشود از احمد آباد متوجه مالوکه و دیه و راجه حاکم که در مرکز آن قلع
گفته شد از سعی و همت خیر متوجه بان شایسته ملیده اقبال بعد کوچ سر راه رسیده مع شکست ملازمت نمود
تکریم سلطان پیر و هم از جلوس مطابق سنده نزد و همت و همت اجماعی در محبت آغاز این سال صحنی ترا
براز سوار افغانه فرمودند غایت و در جهان او این میر خلد عرف میر محمد این که در اول سفر از عراق آمده بود
قطب الملک کلکندره ملازم گشته اعتبار زیاده بهر سنده صاحب مدار دولت او کرده بود بعد اقبال سلطه
که برادر فرزند واکست نقش میر خلد در عهد او موافقت می نمود و فرزند و خان بختی لور رفت آنجا خبر کبک
وارد او محبت کرد و ملازمت به ایران رفت ملازمت شاه عباس نمود با وجود گذراندن جواهر و دیگر کشف شد
که از ملک رو به قیمت آن زیاده بود از طرف شاه صفی که ابروی او از آن حاصل کرد و عاید حال شد تا بران

با میدان تمام بود بدین در درگاه که ملایک و اعیان بزرگان هفت اقلیم است آورده حضور رسیده شرف اند و ملازمت
 کردند در این استخراتی و نه انقور زرین و دو انگشتری باقیات موقوف دیگر مجموع قیمت پنجاه هزار رومیه
 که زنده بود و غنایابی بی پایان کردید نزدیک بود که اصل حد رسیده یعنی در آنجا راه راه مالوه و کجرات جدا
 ملایک رسیده خدمت مقام نمودند و شکار رقیان حکم فرمودند و درین ایام خسته ایام که مقام مبارک بمنزل ولادت
 با سعادت که هر نفس خلافت محمدی از ملک زب با نزدیم و غنچه با نزدیم دی ماه الهی سنه هزار و سیصد و هشت
 مئیت هجری و در طالع هجری میزان اتفاق افتاد و دو صد و هشت و هفت قیل و در آن ماه و در آن ماه و در آن ماه
 اقبال شکار نمود و آورده از نظر که زنده اند از رسیدن خبر حدت و باو شدت طایحان که در آن روز هنوز خفیف
 نمانده باز با جدا با در اربعت فرمودند و عواید کجرات که در حد عرض ششمانی در قبول جنبه مکانی مقرر بود و در
 جاکیر شاه جهان مقرر کرد و در شاه کشورستان سه سوخت به سرداری دلاوران زدم جو و بهادران ششم
 برای بنده و کوشان زمینداران هفت دینہ انصاف و مقروان آنکس که که اسس موماس کو لبان کن در دریا
 مہی و ساحر منی که جنبه قطاع الطریق شیوه انکوه خدمت نکال بوده تعیین و مرض فرمودند و در آنجا که با حاکم کار
 فرمای شاهزاده بلند اقبال را مع شهباز لودی و جمع امرای برای تسخیر قلع کاکند که ذکر آن بکند را رسم خواهد
 و خود جنبه مکانی او آخر شهر نو که فوج حجاب از قطره فانی روی آوری آورده و متوجه دارم خلافت اگره شدند و
 درین سال ستاره و بنار دار که مراد بصورت نمودی نمود و در آسمان قریب دو سه هفت نمود و در آن روز
 ایام راجه جو چهل سیر راجه با سو که در آن مفضل قابل تحریک نمایند یعنی در زنده خدمتگاه ماده شود و شرف
 بود بعد از گشتی و شهادت مید یعنی باره با جمع از سادات دفع آن فتنه که در دیون ما بین راه خبر افتاد
 شدت و بار اگره بعضی رسید رایت تو طرف فقیر معطوف و پشته خدمتگاه در آن مکان میمنت
 توقف نمود و درین آوان خاصانان سید سالار از دکن آمده شرف اند و ملازمت کردید و دست بزم
 هفت هزاری که لغایت آن سال پنج امیر این مراتب در تیمور به خطانده بود فرمودند و از آنجا که در
 نقد و چشم کشم یک یک پنجاه هزار رومیه و جوهر و غیره قبول افتاد و ذکر سال چهاردهم از جلوس مطابق سنه
 هزار و سیصد و هشت و نود و پنجاه و یک سال ششم جشن این سال شاه بلند اقبال شاه جهان ترتیب داده

برای آمدن به جراسا خند بعد از بلا مور شرف نزول واقع شد بسبب نزدیک رسیدن موسم بار و بکشد
 کشمیر بدون آنکه تفرج باغات و عمارات بلا مور نمایند و در آخر همین ماه الهی از لاجور کوچ فرمودند و در این
 خان عالم که به ایلچی کی ایران رفته بود و به از پنج ایلچی خدمت نامور را بهر آنجا که نداده اند ملازمت نمود
 اگر چه بر تقدیر خدمت خان عالم که در عمارت ایران فعل آورده و غایت شاه ایران که در حق او ظهور آمده افضل
 بود از مطلق کلام میسر میکرد و حاصل سخن بر شاه ایران را فاشه کار وانی و چهره رسالت و حسن خدمت نمود
 بود که در خلا و طایفه بدون او آرام نداشت و اگر او به جرای شاه از مواعظ ضروری نمیتوانست رسیدن و بدیدن خان
 قدم رکش نمیداد و وقت بر آمدن و رفت از سپهران شاه متابعت بر آمد بعد ملازمت مور و غایت که در یازده ایل
 و امنا و نسیم خجندی فرمودند بعد از آنکه بمنزل بابا حسن ابدال رسید بسبب تنگی و شیب راه حکم نمودند
 که سواهی نور جهان بنیم باقی خدمت محل با تمام بهر در آنجا خند و در توقف نمایند در نواهاست خان که خدمت مرحوم
 کرد و چون خبر رفتن را نایب خود بهدار البور رسید خلعت ماعنی موقوفه را نایب سیر را نایب محبت فرمود و در بر
 حسن کنار آب فرحت از مقام خند که **سواک سال با نایب و هم از جلوس مطابق است نزد و بیست و نه جوی**
 چون آغاز سال جلوس خشن موافق سر انجام سفر نموده و بعد و سه مقام کوچ فرمودند نظر بر راهی قلب و کم عرض
 بودن راه معتقد خان مولف اقبال نامه اتهام راه فرموده حکم نمودند که بغیر آصفی که با معروه و خند باید و گیر از آن گذارد
 معتقد خان آدم جلد برای منع بر پیشین خیمه خود از منزل روانه نموده گفت که اگر روانه شده باشند هر جا در راه آدم
 در خور و بهنگی خیمه نصب نمایند چون خیمه را در مود و بار نموده روانه شده بود ندانین منزل بر بلندای استاد نمودند
 و پاوش که با نور جهان منوچهر منراک شد برف و باران کنده بهار و وزیدن باد که نذر شروع شد و در عدد و عاصفه
 شدت تمام بر صدا آمده جنبه مکانی را بی ذوق ساخت در نفیس بعد طالع معتقد خان خیمه او نمایان گردید باوش
 غنیمت دانست با محل غاس و در آن خیمه فرو دادند معتقد خان سیدت بهات غنایات و ادب نیاز بقدر سران
 با حضری هر نوزده هر حاضر است شب آنجا بهر برده وقت کوچ خلعت خاند که در بدن مبارک بود باضا و نایب
 رحمت فرمودند حکم نمودند که با این راه کشیم و در هر منزل عمارت نختر که در وقت ضروری بجا را بدست از نذر
 چاکدست و کار داران با و توقف بگرداوری مصالح و تیارای آن برداشته در خواب و خورسید که جمعی از نوم گلستان

که خود را وراثت ملک و از وزیران و از بانی آن سرزمین می کردند و چنانچه ما در فساد و شوب بود و اندک اتفاق را که کشور
 سر از اطاعت مال گذاردی و چنانچه طریق سرکشی و مقصدی اختیار نموده با مضمونان با دشتی شوخی زیاد و بکار بردند
 و لا و رخان را با دوه هزار سوار برای غلبه و کوشش آن فرقه بدستگاه تعیین فرمودند و بعد محاربات که در دو روز و نیم
 جنگ استمانه از مردم با دشتی بظهور آمد و جمعی کثیر از هر دو طرف کشته و زخمی گردید و جنگ را مغلوب و اخراج شد
 راجه را مقید نمود و بکنور آورد و به مجسمه ساختند و چند مکانی بعد رسیدن کشمیر سیر به بنره کلان را استخوانده و به بنره کلا
 و ن نزدن فرمودند و در اقبال نامه درج است که طول کشمیر پنجاه و شش کره و عرض است و بهشت کرده و بهشتی
 است محصول شنبه پنجاه و پنج و در غفران است و غذای مردم آنجا برنج کهنه است بخود اول سال خوب می شود و سال دیگر
 همان بخود را بکار بندد و هر دو سال یکبار در دو سال یکبار به صورت مونس بر می آید و زمین سابق در آنجا آب
 کلان و کاه و کاه و بیش گیاه بود و طعام تازه در آنجا خوردن که رواج دارد و هیچ کس نمی بردند نام کج می آرند
 آخر و در کج می نشیند و هیچ بصر می آید و ملک در طعام انداختن بر بنده که رواج است که در بهر زمان و در آن
 آنها نیز از ملک جدا نیست و زن و مرد و کتک نشین می پوشند خصوص زنان آنجا که سالها که را به بنده زن را به بنده
 از خود جدا نیست و در غریب حکایت نمایند با وجود و نور آب که در هر محل آب جاری است زن و مرد و آنها کم
 اتفاق می افتد که غسل جنابت هم نمایند و از بعضی وقت ملان عورات کفیه و وضع و شریف آنجا از هر جا
 کسی تازه از بهلولی آن بگذرد و نفرت تمام حاصل نمایند گویند چون جنبه مکانی اگر میفرمودند که کشمیر در قلمر بلطه ما
 بهشت روی زمین است و هر سال آنجا برای ششم کشمیر شریف میر و در روزی وقت گذشتن از رسته ازا
 کشمیر که زنهایی آنجا هر دو طرف قیل سوار می ما و شاه هستند و دست بدعا و ثنا می خوانند و به بنده از بهلولی خوش
 بدن آنهاست و جنبه مکانی رسید و نفرت تمام نموده و فرمودند آنچه بویست و را وقت یکی از امرای کستانج
 عقب نشسته مکمل میزد و عرض نمود که بوی حوران بهشت روی زمین حضرت است اگر چه مردم الملک زمین به قدرت
 فهم و کاه و جو برداشت است و اندک ناخیز مرشد آنجا که جان از روز ازل از شرارت محمدر که بدیده که بر
 خاص و عام ضرب افکن شده و هر که سکه احوال آنجا هر روز زمان سابق نسبت بخاندان سلاطین و بهدیکه شعله های
 فساد و غنا و از خود انداز روی تواریخ اطلاع حاصل نموده در زمان حال ملاحظه می نماید و هر که را بدین طایفه سر و کاه

افتاده میداند که درین گروه خیر است و غیرت و مردوت که مرتبت است مگر بطریق مذرت که نیک است در هر قوم
 باقیه میشود و در انقباض و در جنت قرار میدهد که در عهد عیسی شبانی حاکم کشمیر بود و سوار بر اسب کلان و بنای عمارت
 و لشکر و اکثر وضع معقول و در آن شهر رواج داده بودند نمودن همیشه میوه دارد و تمام هندوستان بنوعی
 افتاد و در بخت کشمیر و عهد عیسی شبانی اول بنال شاه آواز کابل طلبد و چون نمود و آب و هوای آنجا
 موافق آمد و در آن ایام رواج یافت و سال سال در هر بلاد هندوستان از میوه شاد آب و شیرین بالیده
 گردیدند اما در جنت اندر بودند نمودند اگر چه کشمیر مردم واقع شده و در مذمت راه و سنوار گذار میرا نیش
 فرزند او نیز گفته اند اما آنچه از خود بهای آب و هوای همیشه و طراوت سبزه گذار و دیگر خصوصیات این شهر
 که ننداری غفلت از بهشت برین و در گذار ایام در و بام و دشت خانه نعمان جنتان بر آن کل و بر آن
 و انهار روان و تالاب های روح بر و در که اطراف آن تا نظر کار بکنند انواع گل هر فصل جلوه گریست چنانچه
 گفته **هر سوختن جانی که کشمیر در آید که هر مرغ و گیاه است که مایل و بر آید نظر او بید**
 دشت سبز و کوه سبز و بام سبز و خانه سبز **باز از نو نوشته که وی با ده و پنجاه سبز** **شهر این سر زمین از سر**
بهار آلوده است از هوای شعله میکرد و بر پروانه سبز و عده گاه خوش رگبان است اینجا دور نیست اگر نماید نظر
بخت لب جان سبز **در همان ایام گشت لاله دار و سبزه سبز شاهزاده شجاع در چهار سالگی از بلندی که در ارتفاع**
داشت افتاد و از آنکه حافظ عقیقی همجا و در همه وقت گفتا میان اطفال محویم کلان میباید آلاء بانست و غذای و
زین خانه رسیده از آفت صدمه محفوظ ماندیم و کوفتن شاهزاده پسرینی در روبرو نقدی نمودند و درین او این
از واقعه و کین بر ضرب کسیدی غیر بد اختر که از شنیدن توجیه مادر شاه سمت کشمیر فرار و عهد طاعت را از دست
ساخته بر ملک جدید و قدیم مادرش ایست کشنی نموده تا حث آورده دشت نقدی و غارت بر زمین و در آن خانه
که تا حوالی بر پانزده آبادی نگذاشته و تاج گمان فوج و کسان آب نریده عبور نمودند و قلع احمد مکر را محاصره و
و کهر بر ما خور و در معرض خطر است و در آب موهرمان که مکر بر سر مخالفان تاخته و کجاء آنها را تا حث تاراج
نموده و در صورت نام شبی را زخمی نموده و سنگی را خسته بود باز از غلبه آن تیره و کجانب که از زور و بلخ فریاد بجوم
آورده اند صرفه در مقابلند نیستند از کلمات رکبهر فرو داده مقتضای وقت و صلاح و دلخواه آن در تاراج

ز نعل خان ایلیجی ایران کعبه رسیده ملازمت نمود و هسبان و حر و اید و کف و دیگر فرستاده شاه معجیت نام را نظر
 گذرانده متصل آن نعل بوزن دوازده مثقال که بر کلبی نصب بود و مراسم عزرا الیچ بیسم شاه ایران گفته بودند
 از نزد شاه که نظر بر رابط اخلاص فرستاده بود رسید فرمودند که بران نعل بیسم چهارگانه بر کند و چون نعل بیسم
 مرزا الیچ بر آمد داخل بوش که قاضی نمودند و حاکم هزاره و بیسم به ایلیجی موقوفت و بیسم مرصع آلات غایت فرمودند
 و درین سال نسبت به بیسم نور جهان یکم که از شیر افکن و بیست و هشت هزاره شهریار که آخر ماه فروردین در کار کرد و بی
 میان آمده و شاهزاده ملکه اقبال شاه چهارم را برای کوشش سرکشان و کین عرض فرموده یک کور و در بر ای
 خرج سباه نقدی و کور و دام انعام با دیگر انعامات جوهر و فیض غایت فرمودند و حکم شد که خسر و خسران مال
 را همراه برده قسیم که کما طرز و جمع شد و کارند و حاجت همان بودی و اصول و دار فغان نموده و متوجه آگره شده و العزیز

نقد شد تا فرمودند و وسط سفید و داخل آگره شده و **کمال سال شاهزاده بیسم بیسم بیسم بیسم**
بیسم بیسم درین جشن نیز شاهزاده شهریار نصب بیست هزاره و هزاره سوار سوار فرمودی یافت درین
 بوزن سید که در نقد جان برق نقدی بیسم افتاده که دوازده در طرف اطراف او آخر سوختگی و چرا
 کوفی ظاهر بود و در ترکیه و سبزه نماد نموده در زمین را شکافتند و باره بر آمد از احکام سر عمر و از حضور شاه
 بعد عرض فرمودند از کار و دشمنی سازند که همه آثار و علامت بیونی ظاهر بود و ساخته شد داخل شیرازی
 خاصه نمودند چون ذکر مقدمه غریب روزگار بمیان آمده فقره چند از کلمات بیسمه مکانی که در چهارگانه تالیف خود
 بزبان قلم داده اند و خالی از غریب و شیرازی نیست و نگار آن می برد و از دار انظار نقلی از کلمات و کلمات
 و در آن درج فرموده اند که مغل غزنی تازه از ولایت آمده سرگذشت خود و بفرستاده بود و همان نقل را محرز
 اوراق و بانی است و میرسد محمد نام که از فضلی شهر و مجموعه کلمات صوری و معنوی و در بعضی و آن بی مشک
 و هم چند بیت مکانی بود و بیسمه نموده که از زبانی همان مغل ملای و سطر شده بلافاصله نقل منبوه و مذکر که در نظم
 میبودند حاصل مضمون آنکه غزنی یکگزشت آمده ملازمت نمود از وی پرسیدند که دست تو در کدام خاک افتاد
 که بیستم در جنگ آفت رسیده پس بخت در زدی بریده اند انعام فرمود که دستم ازین عیب بری هست
 حکم نمودند که بر توبه ماجر گذشت مفضل عرض نمود ما دون کردیدان بفرستاده که اگر چه هر یک از غیر کلبی روزگار

بر من رو داده قابل آن نیست که در مکنه سلاطین مقرون لصدق کرد و مکر را کفایت محض بقدر توانا
اطاعت حکم لازم و پند بپوش سرگذشت خود مبادرت میبایم ماسه نظر دو برابر باید بعد از فراغ طواف
میت افتد باراده چند و شان را کب چهار گشتیم چهار باطوفانی شد و چند روز در چهار روزه بهیم ملک
گرفتار بودیم در آن حال در مبادرت خانه تهنیت افتاده و جمعی از عیال چهار واکان و همه سیاه و
چادرهای گشتی سوخته و چند روز چهاره نصورت کلک کدایان بر روی در با میکردید و احتیاج را خدا
معلم سوانی اگر بخدا نماند نماد و امید بخت از آن بلیه نه گشتیم تا اگر چهار معیوب و در حقیقت از کاف
از آن چهار چهار شکسته نگار بر کفایت بسیار شد و تاراج می آرند جمعی از فرنگی بقصد غارت نمودن
بالای چهار آمدند در ضمن فرنگی بالیاسر فاخته و مردم آنها می بر چهار آمده و دیگر از آن دست اندازی و
تاراج نمودن مانع آمد از مردم چهار باطهار لطف و امید بخت تهنیت نمود که میان شما سه چهار نفر از یک قبیل
که با هم قرابت قریبه داشته باشند آن چند که میخواستیم رعایت در مازده آنها بعمل آریم بیدم ازین نوید
مشغول گشته گفت که ماسه نظر انیم بیدر باد و سر بعد به محض ماسه را حکایت بدست گرفته بعد از خطه باطل
سبب ما ماسه نظر را باطل و پشیمانی در دستیم سال از دست بر آورده و دیگر مردم چهار را از محض تاراج
نمودن ساخت و ما با نرا با نرا تمام سخنان آورده از دستم نوا که در طبع بیشتر به حاضر ساخت بقصد و نوا
کوشیده بعد از آن روزی برادر ما را از ما جدا نموده بدین اورا شست شوی داده فسون چند مرد
و مباد طراف او قنات کشیده به تفاوت دو سه ساعت بخوبی برده از میان بر شستم و بر روی ماسته
کرده تمیز بر کردن آورده همان لحظه سر او را بریده بکلی تمام چادر بی میان ما و او قابل ساخت
ما که بفر ما و نفعان آیدیم بیدار می تمام درستی ما کوشیده گفت که اینرا گشته ایم بلکه نسبت شما
و دیگر مردم روز کار مدهنای مدید زنده و خراش می باد شاه خود اید بود و بعد دو سه ساعت بخوبی برده قابل
را از میان بر شستم او را زنده و سالم از اعضا نموده ما به دستور اول سر او از تن به تیغ جدا شد
و حجاب و میان گرفته بجهان بصورت با در ادبی و نظر ما نمود از ساخت بهم چنان سه بار بعمل آورد
و هر دفعه آنکه در بیت و صورت اصلی او تغییر میسر می بود بسیار به آخر بیت و ششم که در ششمی

او هر باطل را بر میگردد و در وقت هر آن زهره آدم است بعد از آن اول از چشم ما سرود و در شبی با ما سبانه زد
 نمود و ما را نزد ما نیاورد و در هرگاه احوال او می پرسیدیم میگفتند او را خرابی با دوشه کرده ایم و دیگر ملاقات شما با او دست
 نخواهد داد و مکرر در رخت که شما را نزد او خواهیم برد که از هر چشم و جواهر و طلا و خوار و زنده و هر چه را داده اند
 هر قدر و روانه نمودیم نمود تا آنکه التماس رخت بماند آوردیم و ما را به مکانی بردند که چهار دیواری داشت و دو
 طرف آن دروازه مقابل هم نصب نموده بودند در کمال محبت ستاده و اندرون حصار که جای تمام جواهر ترا
 ذخیره انداخته و طلا و نقره خاک آلوده و صاف نموده بی آنکه در صندوق و جایی نگاهدارند افساده آن در یکی حکیم
 دست ما را گرفته هر حالت آن سید و وزیر غیب میفهمد که احوال شما از سر و بر او خود رخت حاصل نموده هر چه خواهد
 و توانید و در حجب اعلی و دامن شما که از جواهر و طلا و نقره بردارید و سلام و دعا بجا آورده چشم خواب جرات
 ندیدم تر حله بجای نینال مضمون کردید و ما گفتند او را مقرون الصدق دانسته بجا آوردیم که چون از دیدار و ملاقات
 او محروم ماندیم بهتر نیست هر مبلغ از جواهر و طلا که فتن و خود را با وطن یا شهر دیگر رساندن و سرمایه تمام همراه
 بدون غنیمت و انت ماهر و دیر و بسیار توانستیم از اقسام و با قوت و زور و دیگر جواهر و طلا برداشته
 و امن و حجب و کنار بر ساکنیم بدرم در بدو استن طلا بیشتر میگویند و من از فرجام آوردن شک بر
 جهل میفهمیم بعد که گران بار شده و مقابل بر او دست ده دست بقا که رخت برداشته از دور و در ای آنکه
 از جواب و حرکت بوقع آید شده و دانستیم چنانکه ما هر دو نزدیک دروازه رسیدیم یکقدم درون
 دروازه گذاشته بودیم که ناگهان چنان صدای بیست افزای جوش را بای از عقب هر یک شنید
 که دست و پای ما را زنده نزدیک بود که غالب از همان بدر و دماغه داشتیم و عقب کردیم این طلسم
 آدم صورت را دیدیم که با شمشیر بر سر ما رسید بدرم که از ضعف چهری قدم از در پیرون خونت گذاشته
 زیر تیغ بدر نع آن مثال صیبت آمد و مشک کبابی خود پیرون در کذاشته بودیم و پای دیگر در اندرون
 در بود بعد از تیغ بدر بر شمشیر بر تیغ کرد و از انداختن از سر همان غریبان دست بالا کردیم شمشیر او
 دستم را برانداختن پیرون و که حد طلسم بود خود را انداختیم و آن شمشیر بکمان خود بر گشت و در یکی که میزن
 ما در اوق حکم ما دوشه بود بعد خاطر جمعی از زمینان کشتی و امنان طلسم ما خود گرفته بلا نش بدرم نزد ما

برده چری انبساطی بلندی می شود و بدین برگاه با بد و برادر چنان سلوک نموده دیگر برادر چنان که درم و دینار از آن
 مکان سرچون تواند برد و نمود و غنای است با و شای که درید و بر دستم و دای میاید که رو کمال آید و قدری از خود
 پدر و برادر دم داده برادر چنان چنان درستان را کسب خف چهارم در چندی خبر میداد و رسیده لنگر انداخت و دیگر
 جبهه مکانی در تالیف خود نوشته که روزی جمعی با یکدیگر از آن نزدیکی را نگاه کردند و با بازی می نمودند و از میان یکی
 و هفت تیر در دست گرفته تیر اول بر روی هوا انداخت تا آن تیر از بلند می نیز نشسته بود و تیر دیگر چنان
 و حال که یکدیگر کان پرسته از عقب آن روان ساخت که مکان تیر دوم در سوراخ تیر اول نشست بهین دستور
 تیر دیگر روان نمود و تا هفت تیر میهم و تیر دوازدهم یک گشته یکجا فرو آمدند و دیگر درج نموده که از آنجا شخص ماضی
 آورده و اوراق یک رنگ سفید نموده یکدیست ماکند تا هم ملاحظه نمودیم همه اوراق سفید را نوشته بنظر آمد باز
 آن پاشی از ماکر قه دست بر آن زده دست ما داد که تمام ورق های آن سرخ بود و ندو قه نالت رنگ دیگر
 در نظر ما جلوه کرد و در چنان هفت دفعه پاشی از نزد ماکر قه هر بار در ماکر قه دست ما میداد رنگ دیگر تیر میگردیم
 از خواب سوختن از نموده های کنا در میای تفرقی بود فرسید که فقیری بر زن هند و صاحب جمال مشهور و نقل شریکیم
 رساندیم و در عشق او ترک خورده خواب نموده بدستوری در صبر و قور و عقل شکان کمال نمیدادند
 و رسوای زن و مرد انضام کرد و بدین قصد بدین معشوق خود میام گین در میای هر او برای آب آوردن میبرد
 خود را میرساند تا آنکه روزی گین در در بار رسیده از در بار محبوب گایاب نکشته طی و انتظار را و توقف و در بند
 در آن حالت گین با و کف برای شخصی در آمده انتظار بی کشی قبل از آمدن تو برای آب بردن آمده بود و با
 بلغزید در آب فرو رفت و خرق بخرق کردید انعامش صادق بدون اکر تصدیق و کذب ماجرا و در نزد
 مجر و شرف مکان و جای خرق شدن آن خود را در آن در میای خود کو از انداخته نمیداد و در در میان
 آن زن بر سر همان مکان رسیده بر حقیقت نبوت و عوی عاشق خود اطلاع یافته و را مگر گفته تا که از
 جانب معشوق نبات کششی کوشش عاشق بهایده بکای نرسد بلا اجمال خود را میان همان آب انداخته
 چنان معشوق و آنرا که در یک عیده و ارشاد او چند نفر در لوز در اجوره داده و دوسه کرده در یار است جو
 نمودند هر دو طایب مظلوم که جان برادر جان داده بودند دست در بغل یکدیگر بر انداختند و دیگر در جهان گیر نامه

درج است که یکی از قوم آنکه نزد خدای آمده با ظاهر عاشقی بر یکی از محبوم خود و تن ندان و دست خفته نمود
 فرمودند که آنرا نزد حاضر نهاد بعد از عاشق او گفت اگر در دعوی عشق ثابتی خود را ازین بلند می که ارتفاع زیاده
 از خیرات حقیقت آدم است مانند آن عقل با خسته ملا عقل خود را انداخته جان فخر نماید و داد و دیگر آنکه شیر را با گوشت
 یک نفس خفت نزد پادشاه آوردند که آنرا بخورده بود و فرمودند که تصویر است آن دیگر که سفید در قفس انوارند
 شیر را در ملا و صفت باره باره انداخته نمودند و چون آن شاه میداد میگوید که در چهار کلمه تا اینصورت خود را بنویسند
 که قلم را از کف دست آن باز داشته بخور و دیگر میگویند می بردارد و وقایع ماله و بعرض رسید که قوج و کهنی بدعا
 از آب نریده عبور نموده داخل ملک ماله شده خراب و تاخت و تاراج بنمودند از شنیدن خبر نزد یک سرباز
 لشکر شاه نهاده چنانچه آن که خواهر ابوالحسن با چهار سوار برای خدای آنها بطریق مراد دل تقین نموده بودند چون
 بخت خوش گشته رو به بزم آوردند و ابوالحسن بنده کوب تعاقب نموده از آب کذا لاند و غنیمت و سیر زده
 بدست مردم پادشاهی افتاد چون شاه و الا در اجنه مکان در حین وزن سالک و دست و چهار کلف
 تمام خراب خوانده بود بعد از درین سالک می و کمال بنیان عمر شریف در کشتن چنانچه می شود و مانند بر قفسه
 کنار آب جبل شرف نزول واقع شد بدست جد خود و در دست مکانی بابر پادشاه که روز مقابل را ناما لکها
 از شراب و دیگر نهیات توبه نموده بود شاه بلند اقبال غیر تصدیق باطن بقصد فتح و کس با خدا عهد نموده
 که دیگر آب بشرب ماله لاند و ظروف طلا و صاع کار خانه را شکسته فرمودند و حکم شد بیست تومان رسانند و شیر
 در جیل بریزند خدایا بی در ایام عهد شباب نزد تو هم جوایز ان کامیاب بحق اگر ملاحظه احوال سلطین
 سلف نماید نهایت توفیق بود که باستان جوانی و جوان ریاضت و کاهراتی و دستگاه پیش از خمار روز
 خبر اندیشیده از مریدان تقدیر طرک بگذرد و الفقه بعد از صغیر خیم نصرت انجام نزد یک کشتای همان آباد
 مانند خنده خدمت خاندان و در آب خان و سبه سالاران و کهن رسید که قوج و کهن از زیاده از شربت
 سوار با سرداران عهده حوالی برانجه و بطریق محاصره بنشاند و در بعضی مقرمان رکاب التماس نمود
 که اگر کوکبان و جمعیت پادشاهی و مردم سرکار بجای سرانجام سفر عقب مانده اند خدای در انظر آب
 حوالی ناله توقف نمودن تا فرایم آوردن لشکر صلاح دولت است آن شاه و الا اقبال نماندیده اند

باشد برادر هزار سوار که در رکاب حاضر بودند از آنکس خبر میداد و نموده و در میان کنار آب عبدالقد خان که از آنکه کین
 محمد و بود و بار و هزار سوار آمده به لشکر شاهزاده ملکی که دید و به ترتیب فوجی بر داشتند عبدالقد خان را بر او ایستاد
 و در آن خبر میداد و راه بکر حاجت را بر افکار و خواجها و کسین با جبر افکار قرار دادند و چون از آنکه رانگ را
 که چهار روز راه است بک و کینی شش باشد برای شب خون احتیاط تمام فرمودند و بعد رسیدن نزدیک برادر
 و ملازمست نمودن خانها و در آن آب خان و دیگر مقصد یان و مقصد بفرستید که کینان خبر و سر با وجود و در و
 چهار بجای و بی شش را در روز راه کوتاه اندیشی شوخی مینماید صلاح دوست درین است که خیم فوج زیاده
 گرفته و فوجهای کوچکی رسیده و به برسات و واه مانده فی الحال فوج و کین را از پیشرو و بر داشتند از آب
 گذارنده تا فراموش آمدن فوجهای اطراف و دوسه ماه شد بر شکل کنار آب بود که از برادر چهار روزه باز
 کرده است چهار دانی و نونف باید و بعد از بارش تحف باید داخل ملک مخالفان گشته به شیه آنها باید بر داشت
 در جواب فرمودند آنچه شما بیان کنی بیک بود و بفرستد از هر چه ما هم نیک و انیم بعل فراموش آورد و بعد از آن به
 و یونان و کینان حکم نمودند که جمعی از مقصد امان که با کیر آنها بفرستد و کینان رفته و پیغمبر که با کیر در دست
 دارند از روی سر رشته و قریب آنکه سند مطلوب مقصد یان بخار و در جوی نمایند شش ماه از خزان همراه و هر جا از کرا
 شد بر اولی و افت که همراه اعیان نموده بار با ب طلب و اصل سازند و محمدان کنارند که آب بار و در و بر
 هر که از در و خیم و موجود نماید و خود بدایت تا ادای غارت متوجه برداشت حال سیاه بود و در خیم و در دست
 چهل کیر و به لشکر عاید کرد و بدو سستی هزار سوار سیر واری پنج امیر نامدار بجزیه کار کارزار دیده مقرر نمودند
 فوج سیر کرد و بی عبدالقد خان و در آب خان و خواجها و کسین را برای یادش بی و در فوج سیر واری را
 بکر حاجت و راجه بیستم نوکران عمده خود قرار دادند و احتیاط بهشت هزار سوار سیر کار سازاده و اتمام تمام فوج برادر
 بکر حاجت فرمودند باز همه را محکوم و در آب خان ساختند و چون در جنگ و کین تمام شورش و یورش برادر
 اول عقب فوج بیامند قرار دادند که هر روز سیر واری از آن پنج فوج به نوبت جدا و بی نمایند همه سیر واری
 را بغایت سبب و قیل و جوهر و خلعت فاخته و خوشدل ساخته برای شیه و تا دپ و کینان و مصلحت
 بعد از فوجهای ظفر فوج از قبلی به فاصل چهار بجای که از برادر خبر میداد و در کوچ دوم و سیوم با فوج

برادر

که بسیار نادر و غیر متعارف بود با مروج جنگی سنگین نالکندی هر چند اول که نوبت خواجه ابومحسن بود تا آنکه او را
 بمرتبه نشو و نجی قدم جرات ششم گذاشت که ترزل نام تمام شکر انداخت با وجود سه جند بود و هیچ مخالف نخواهد
 با ملازمان رزم جو استقامت و در زنده خدایت داد و تهوری داد که قرب بخت نصر و گنجی گشتند و بسیار
 دشمنی و سپهر کردند و با قوت خان و در بهر حیت آورده و غنیمت و از دست مردم پادشاهی افتاد و از هر احوال
 او دوری بکشت ترکان که تا آنجا بختاب غالی بفرمود و بدید و شیرها در رزم بر داشتند و قاف کنان از آب پور نام
 چهارده پانزده کرده عربی از بر ما بفرستاد و در گذشتند و قاف کنان نزد یکدیگر بود و ترزل فرمودند
 هنوز بهر است که بعضی در راه بود و در آب خان و راه که بخواسته برای ترتیب خروج تا رود آمدن اطراف شکر
 میکردند و در خان و شش خان نظام الملکی با چهارده پانزده شوار برادر غافل رسید از یکطرف نزدن بان
 بر شکر از طرف دیگر تاراج نمودن بهر مرداقتند و آفتاب غلبه عظیم انداخته سرداران پادشاهی مقابل
 و گنجیان نزد و نمایان بر روی کار آورده و بعد از آن و خود روی که از هر دو طرف بمیان آمد مردم زیاد گشته و دشمنی
 کردند و گنجیان را از پیشرو بر داشتند و بار دیگر گاه بهر زده بار دیگر جمعی سرداران بکشتن واده دست
 نمودند و در غیر آن آورده و بعد از آن و تاراج نمایان گشت بر آمده و داخل ملک نظام الملک گردیده و تاراج و تاخت کردند
 جمعی سرداران ملک غیر مثل با قوت خان و در خان و شش خان و خان خا و در و آب و سبک را و سایر
 بهر سلا و غیره اتفاق نمودند و یکدیگر و تاراج در مقابل سر فرستادند پادشاهی حرم سیلاب ملا ناست آوردند و خروج
 و دیگر اطراف شکر را نیز گرفته نزدن بان افتاد و نمودند و راه که بخواسته استقامت کردند و در زنده و سید صلا
 و سید علی و سید مظفر که همه از سادات باریه و در خان تهور پشته بودند و راه که بخواسته رسیده گادرا
 رسانده بودند **و** یکی قلم امین آمد و مروج **و** بهنگان و در آن جلوه که تاراج و خروج **و** بعد از آن هر دو طرف
 تهوری بر روی کار آمد و شکر را و گنجی نامی بود با جمیع گنجها که در دید و سید علی باریه و جنبه های
 از طرف پادشاهی بکار آمدند و سید مظفر باریه که آخر سید خاچان محاکمه گشته میان سادات علم شکر
 بر از پشت بجهه بکار آمدن و در برادر زاده چهارم کار می برد پشته از آب افتاده و عرصه کارزار را بگلگون
 ساخته بعد از آنکه مردم بسیار بکار آمدند و دشمنی شدند و گنجیان را و غیره را آوردند با قوت خان چنانچه بهر

بجای است و درین قرار باز برگشته از طرف دیگر و عقب فوج پادشاهی تاخت آورده از سر نو تزلزل در فوج انداخت
و بعد تر دو جانب که هیچ نوکر عده پادشاهی و مردمش تاخت آورده با جمعی از جانبداران دیگر شرط خدمت تجدید رسانند و
از طرف غیر فزادگان جنبشی که مردار نامی غیر بود با فزاد عقب فزاد گشته که در بدینجه و خمرگاه پس از راج
رفت و کلبان هر جهت یافتند هم چنان هر روز فتل و جدال در میان بود تا آخر از وی بهشت پشنگ گردید
که یکی که پیشتر غصبه بنا و حیدر آباد و مومسوم گشته رسیدند تمام شب غیم از اطراف لشکر شوخی نمود و هیچ کس را
از هر طرف خبر ندادند و از آن زمان که آمدند و از گشتند و بدستور قزاقان اطراف لشکر حمله آورده گشته و بدست
نموده روز چهار آورده یا در مقابل میشدند و سر لشکر آن فوج نظرموج از هر جانب بر آنها تاخته بدقت تیر و پیکان
و غلط تیغ ساقه سرانین و تن از زمین جدا می شد غیر سر اسیمه و از نظام ملک اقای محمود بود و خود
که شب بیدار و انفال کار آمدنی بود و شسته غبار بر فتل و دولت آباد و برده لشکر را برای مقابل که در طریق قزاقان
اطراف لشکر شوخی نمایند و رسد و کپی بکنند و بدین معنی نمودند و لشکر پادشاهی که یکی را تا خدمت حاکم فتن
را موقوفه بعد و سه روز متوجه صحاره دولت آباد کرد و بدین فترت و در جنگ عظیم با مرداران غیر رود و او
و در آن رستخیز از عید اشد خان که با مردار نامی نامی مقابل نموده نظر بر آفریندن ذخیره مونس و فتل و در جنگ
صلحت میان فراریات که فوجهای نظریات متوجه احمد گشته جوهر جنبشی و اما در غیر داکم حصار احمد
برداخته بود و بدین معنی از حوالی انتقال بر دست و ذخیره خاطر جمع کرده چنان فوج طرف ناسک و سنگیر که ملک
سیر حاصل آباد است معطوف دارند و چنانکه فوجهای نامون نور در وانه احمد گشته فزادگان فتل و از خبر فترت
تعبیت بهر ساند و با استعداد تمام از فتل بر آمده بر جوهر جنبشی تاخت آورده و در فتل و حصار فترت را
و زخمی نموده و کلبی را تیر بهشت داده از نواح فتل بر فترت افواج پادشاهی نزدیک موکبی بن کسار با کلبه
نصف راه رسیده برین آگاهی یافتند اما چون درین آوان غیم از اطراف فراهم آمده بود که جوهر جنبشی
تیر با فوج خود همراه آنها تاخت شده تا برین راه وقت و هنگام شب عکس می نمودند و مرداران جانب شمار برای
انجامه اتفاق نموده که سه فوج حصار چهار فزاد سوار بر سر بکلاه گذاشته و نامی فوج بر دلاور
و شمشیر خان که با پست و چهار سوار یک طرف صف آرا بودند تاخت آورده و از طرف دیگر عید اشد خان

و در این

و راه بکر باخته و خواجہ ابوالحسن تا چند هم خان غلام و طرف دیگر خود را مقابل کلبیان خبره سر ساندند و در آن
 و کلبیان نیز مردانند و در با استقبال نشاندند با هم او بکشد و قتال و جدال غریب و سخت و داد و در طرفین دایمی و
 تلاش و دادند و جلا دشت ای ستان بر روی کار آوردند و مکر فوج و کلبی را در دستند به پیشگاه آنها میرسانند
 و فوجهای خبر بعد از بیت از دست کارزار کرده و بیده بمقابل می آمدند و سوار و پیاده بسیار کشته و زخمی میکردند
 و تمام روز تا بصره قتال شد و در بود و در آن در و کبر از خواجہ ابوالحسن و راه بکر باخته نزد است نمایان
 و زیاده از و در کسر مردم غنیمت کشته کرد و بدو مردم بایستای نیز بسیاری بکارد آمدند و زخمی شدند بعد از دو
 بسیار و دستگیر شدن یک و دو سر و در کلبیان رو بفرار آوردند و فوج علی که کسب درای محمد تقی و دیگر
 مبارزان برای برکت صوبه خاندان و برار شایسته و الاتمار تعین نموده بودند آنها نیز بعد از دو و نمایان
 که مکر بر سر آنها هجوم آورده و غلبه یافتند بودند آخر تمام آن کشته اند و کلبیان بر دانه ملک فرستاد
 را از سر نو و در و در حاصل کلام خبر بدینجام از شکست بی در پی شکست بانه شد و بر غیر غنیمت
 افواج بجا مواج کاتب شکست ترک اطلاع یافته و کلابی معتبر نزد متصدیان شایسته و در آن چنان بدستان و
 باطرا و در آنکس از روی خجالت و دامت پیش آمده و عذر و شکوه اینجی را که دانه اول گفتند به هم و کلبی تو
 فرمودند و دعا نماز مسهم و عواطف و مورد عیایات ساختند و ناصیه اعتبار این غلام بی اعتبار و دانه خاک
 قابل چه سانی شکر عیایات سنده بر روی و الطاف پادشاهانند نشد شفیق حرام ساخته طلب غنیمت
 بیان آورد و انکس نمود که اگر قلم غنیمت بر حرام این غلام کشته شود و تعهد مینمایم که من بعد مراد اطلاع بجم
 و بر میگردد و شکست حال و آینده سال سال بخیر و در سال و درم بجا و کلام محال و دانه ای با و بی بنایم
 و نیز مقرر مینمایم که محال چهارده یا نوزده یک و سده سوا ای ملک معفو و سابق متصل سر حد پادشاهی متصدیان
 سرکار و گذارم و بدو همراه و دانه و غیره غلبه احمد و در ساندند و دانه خطا کتب حرم بدو نظر بر خیرگی
 که گران غلام دانه گاه علاقه آن کشته بود و التماسات غیر بدو قبول شایسته و دانه فصلی از اعرض شد
 فتح و عواطف غیر بخیر و روانه ساخته جنبه مکانی در مطالعه عرض شد که کل شکفته خاطر کشته فصلی از اعرض
 فرمان سرا با غایت و کلکی بابت شاه عباس عرض فرمودند وقت فرصت فصلی از اعرض موندند آن

مرصع به نسبت دیوانی سرکارش براده غایت نمود و در چنین قاسم ملک فرستاده و دارای ایران با نام محبت
 و محبت که در آنجا بپای سرطوبت بخت رخ روم بود و رسید و آن سپه را با سپاهیان دیگر نیز برای شاه و بعد از آن فصلی
 نمودند چون در همین سال در خراج با دشت سبب شد که تا بهی دوم که بعد از برآمدن کشته شده و بعد از آن که
 گردیده بود باز بر تبه خود و شدت نموده اختلال احوال بهر سبب که ممکن می فرمودند این یونان و کجریه کاران هند در
 علاج آن عاجز آمدند و سلطان بر وزیرانشان این خود و حکم کهنه را نمود و اعتراض گردیده بود در این
 صحت کلی نصیب خود شوقی فتح دکن گشت و چنین و زن شمشیری هر سال مقررت در همین ایام اتفاق افتاده
 بود جهان یکم اتمس نمود که هر یک از هر سه خشن بعد از این بر ستار پند بود کلا و مقصد این خود را هر نمود
 که حساب می نمود و شادی جان موجود نماید که نزد کشته گران بزم شربت پیچیده و در آن نفس راه نیاید و از رفعت
 باطنی و سعی کار برداران با چشم چنین بی مسرت از غمی زنت با چشم زد که از آن لذت و فرحت بخشیم
 در باب طب و این حاجت و نظاره کیان کامیاب و مرست کنند و را بد و فاسق و دوش بد و چشم بد و
 هم افزون گشته و قصص ستان می نمودند ○ جلاجلای زربین و خوش آنک ○ باب است در قاصان ملک
 اصل مال با در قصص ستانند از هر سو جنگ بر بند و در نو اند و باب و خود و در و آید با جنگ جهان از نشاند
 بر طربان تک ○ معنی بختان و بخت کنند بهد و شعله او از گشتند ○ بکها و ج هم نوای مال که و بد و صد کنند
 افلاک جدید ز بس ز کین تان ز کین کا و اند ○ امر و ستمها کلا متها شد ○ خنان نالید هر طرب از بداد
 که آید بند بندنی بفرماید و جهانی در جوش و خروش آمده و کشتیم و هم را سبزه اولی کلا تک جنگ و در باب
 از کوه و باز را از خراج نمودند ستان و در هر مملکت خانه در آمده خانه بجای به باب شادی و پیچی آماده ساخت ○
 طرب بخور و در و کوها کرد و زبده مستی و در هر خانه و اگر و خندین هزار خلعت بی توایان بی سرو پا رسید و طبق
 طبق زر و کوها بر نعل اهل طرب تا به ایران و مقربان با رکاه چیدند و از نشاندن او آواره بزم روح بخش و او از
 سرود و لکشم خوانان و در صد خوان ○ تماشای خرامیدند خون خنده مکانی در ایام آنکه از خراج با خود و بلند نموده بود
 که چنانچه در باطن از معتقدان شیخ سلیم جنبی اند و ظاهر نیز از حلقه بگشتان آنجا به پند حلقه مرادید و در هر دو
 کو شمر انداخته اکثر ارای حلقه کوش بر طبیعت نموده کوشهای خود را از آذینه مرادید بزمین ساختند ○

اگر شده و در آنکه بدست است این باید گفت ایک ماه بر دین سلطان بر وزیر ارضت بر تعلقه موب و جاکرا و فرمودند
 و در وسط ماه امان منوچهر شهبانست نظیر که دیدند و بنوا بفرستید که راجه جکت سنگ گنجوا در مقعره و کهن او که قدم آید
 که دید بچوین او که جادو را در سر داران عمده و کهن بدو توفیق خدمت شاهزاده ملکا اقبال بخش کرد و دیده در زمره ملکا
 بر کار در آمد عیال و والد و پدر نور جهان که در بنجرین مرگ ملک و مبتلا بود و معروض کرد و دید که در حالت مزاج است
 نور جهان بیکم مبتلا می نماید غنچه مکانی برای عیادت او قدم رکب فرمود و در بعد از برخاستن مادر شاه الفخیم
 بی توقف جان شیرین را نشان و با بی انداز و لغت نمود غنچه مکانی آب دیده گشته و در تسلی نور جهان و دیگر
 فرزندان او که شنیده تمام مشرد که خان مغفور از خزان و سباب بکمل جی نوبت نواختن حضور به نور جهان بیکم
 غنایت فرمودند در حضورت نوبت نور جهان لغا صلیه نیم ساعت نواختن صند شهبان مکانی برای سیر و تفریح
 قلع مشهوره که کره عمان نوبه موقوف گشته و سیرکنان بر آستانه نظر افتاد که شعله آتش از سران بت سرنیز
 و مسلمان و هندو صلات نشان اینکشان را از خرق عادت آن بت دانسته نوح نوح تماشای او می آمدند
 بموجب رنجائی و خاطر داشت بعضی کمران فرمودند که جبر طلاس خه بر سر او مرتفع سازند و او را بکس از همراه
 شاه جهان کفوف رسیده بعد از امت از اقبال عیال و والد و لوطای قلند ان مرصع مغرور کرد و دید و خطاب قبول
 نمود و مشرد را که همراه شاهزاده شاه جهان داده بودند بقول غرت خان موافق هر یک نامده مسهم نمودند و چون
 فرمانروای ایران نظر بر اخلاص و رابطه خاص که با غنچه مکانی داشت و امرای شاه برای بهر طرف بار بار اظهار
 آنکه غنچه شهبان جایون مادر شاه بعد از رفتن ایران برادران و افغانان و ظهور آمدن کمال خدمتگاری و محبت
 از شاه وقت رخصت همراه دادن قریبا بیس سیر واری شاهزاده محمد مراد و جاکرا که کلا اسیر آمده با مادر شاه ایران
 عهد نموده بودند که بعد مضوج کرد و بدین قصد بار عیال سلطان شاهزاده بعمل آمد مادر تغیر نام جواری قریبا بیس که برای
 لغا بدین بعضی و استبائی هر کسان حقه پستان در قلع و نا سیر کابل مضایقه نمودند و در بعضی شاهزاده
 محمد مراد نیز و بیت حایت نموده امرای هندوستان بدقت و تدبیر بار تعلقه از تصرف قریبا بیس برادر و در بعضی
 لغائی آن در دل سپید داران ایران جاکر فقه بود و تکلیف نمودند و شاه همین خواست نامقدور برای
 کوه دوسنی با بر بخش فوج کبی مبدل کند و مصوب ابی موافق مشهور کهن سالان نقد انچه کجول مرصع

از هر دو بد و فزونی و فتنه مکانی نوشته و باظهار ابرام امرای خود در خوست قتل و قتل را که ما ده خراج و در میان
نابین و آغختان و نور جهان مصلحت و استرفای شاه و قوم ما یوسف و داد و نداده که خسته مکانی نوشته و باظهار ابرام
امرای خود در خوست قتل و قتل را که ما ده خراج و در میان نابین و آغختان و نور جهان مصلحت استرفای شاه و قوم
ما یوسف و داد و نداده که خسته آشیانی اسمعیلی را به شاه جهان نوشته که گفتم بمیان آنکه در شاهزاده از راه عاقبت
نبی آنکه اگر ما را دیگر چنین تکلیف بمیان آید تا چند بسیم محبت و خاطر داری میتوان نمود جواب نوشت و در میان
خبر درین صورت با شاهزاده همهستان گردید و در جواب شاه معذرت باین امیر نوشته روانه ساختند **سلطان**
سال چندیم در مطایب به نبرد دستی و یک مجری و فکر آغاز چنین این سال که ما ده نورش و
فد بود و آغختان از اصل و افتاد و نشر برای و ششم هزار سوار فرمود و در بصل هزار و سیصد و در بصل
الملکی ایران رحمت نمود و در میان آنکه از کابل کهنه رسیده بود و با بصل بصل مرض فرمود و از اول اردوی بهشت
داخل کشیم بهشت بهار گردیدند و در این اوان بعرض رسید که شاه ایران بقصد تسخیر قندهار روانه گشته باین
مقرری و لشکر کوچکی خراسان و دیگر اطراف ایران فراهم می آید از شنیدن این خبر فرمان طلب شاهزاده و
شاه جهان معصوب زین العابدین نام بتاکید تمام روانه نمودند و خبر رسیدن شاه عباس بخراسان و قندهار
برای تسخیر بهم میرسد و قلعه قندهار برای طلب کوچک مقرری آنکه خبر و در شاه قندهار و تسخیر و در
قلعه ای که ایام محاصره با متداو کند و بر مرض رسید و در قندهار شاه جهان در جواب فرمان معصوب زین العابدین
میزنشین بر آنکه این نیازمند مطابق حکم و مرضی از کشیم بر ما نور بطریق ایضا ترسب هزار کرده راه را در
انکه وقت طبع کرده رسید با جمیع باغبان و نوچایی و کهن مقابل و مقابل نموده در مدت و وقت کم زمان
و اکنون حال داده ملک کعبه و بیت و عمارت و دایم رفته را بفرست تیغ جهان سنان و اقبال جهانگیری بفرست
آورده و بخواه ملک و بخواه نظام الملک بطریق مشکمان بوصول آورده و در لکه و در از زمینداران این
ملک جبرانه گرفته و در غلامان و عود و مصالح را در اندک مدتی رفت و در بواقع داده الحال چنین مرید
خبر خواهر را برای مهم قندهار طلب فرموده اند نظر به استرفای خاطر عاقله توقف از بر ما نور بر آید تمام
محذور گردید از آنکه هنوز از پور شیرازی باین سوی رسیده و بخواه لشکر از کابل

فایده و این ایام خالی از کثرت در نواح ماند و انقضای شدت بارش توقف نموده بمسک استاهیل
 طلوع نموده کج کج خنود را برساند اما التماس دارد که چون این مهم عمده است آمده و با هم چو شاه عباس که
 از خجایان بکشد از مشورت سروکار افتاده کارهای که اندر و نیز بختی با دروم و توران و دیگر اطراف ظهور
 آمده بران شاه جمعه پوشیده نیست برای مقابل جان ننگ در پای غیرت که در شش و جان در دگراب و
 و نیست فدا نمودن عمر با عداوت میداند سرو سامان لایق و سر انجام سالیست و استقلال و اختیار تمام
 مطلوب است امیدوار است که صوبه بخت که بر راه خنود واقع شده و برای او و قوامی است که که در این
 بودن کین عقیدت کنیم در انقضای ضرورتی که این نیازمند عیانت فرمانده رسیده بعد عرض حکم شد که از صوبه
 بخت بخت محال خنود را قطع شاه و بعد مقرر نمایند درین زمان بدست ماری ملک شعبه باز و در کار
 فتنه پردازان کف الناده بختند تفصیل این اجمال ایا چون قبل ازین شایه همان برکنده و موبلور را در جای
 خود در خوست نموده نظر بر حسن خدمت و اعتبار خود و عنایات با و شاه پیش از رسیدن خبر بدیاری
 تمام افتخار برای ضبط این محال تعیین نموده بود و همان برکنده قبل از رسیدن خبر فتنه است شایه بخت که
 نوبه همان بر بخت شهر بار داما دیکم مقرر کردید و شریف ملک نام از طرف شهر بار دجان رفته بوقت خود آورند
 بعد رسیدن در برابر سر و دخل و عمل محال کف و کویهای و فتنه است بختی از کین فتنه خوبی روزگار خبر
 شریف ملک بعد رسیدن خبر ماریف و دو بخت بخت یکم شیشیم از کین و بدیده اصل مزاج ایا که چون در
 عقده امور خلافت با اختیار نور محال بود از آنکه ریاست پای شیر بردان را خجایان سر و کار بدو و بر سر و فتنه
 بعد بکسی نمی ماند و در صورت و بعد بود و در بر نور بر استقلال شایه بخت از عقده اقبال افزون و نفعین
 نور محال بود که بعد واقعه ناکیر با و شاه در دست دولت او استقلال تمام بهم خواهد رسید و او با
 و اما محبت خاص میباشد بدین فکر فاسد افکار که شهر بار را بخت آورده و در مرتب استقلال او کند و نام
 میان سعی بلیغ بر دگر که تسلط بر و قوا که در این دولت کامرانی از جنگ او بر سر و نرود و در
 جمعی از هواداران خود را بعهده رفیق و معاون خود داشته و باب بهم فتنه و تسبی خاطر آن فتنه
 نموده که با وجود بودن و دیگر فرزندان شایه همان را از راه دور که استخبار بخت تمام ضروری و در شست

طلبند و بدینجهت مامور ساجن خلاف رای صواب است و بگویند این مهم را تمام شهر را بیان آورده اند که
 میدانست که جنبه مکانی شهر را بر این اعتبار را قابل آن کار نمیدانند مقرر نمود که در راستم صفوی که مدت و فیه
 کاروانی نموده واقف آن سزایین است اما بقی و صاحب احشای شهر را و آن مهم نمیدانند و از یکدیگر حکم صاحب
 بود و اموال اعتماد الله و تکلیف کلی بدو بخشیده بودند خود مشکفل خرج و سامان یورش و شتر قندار کرد و بدو
 و جایگزین بجا و دیگر قطع سیر حاصل شایع همان غیر نموده و درخواه شهر مقرر کرد و در زمان تمام شایع
 صادر و نموده که هر جا رسیده همچنان توقف نماید و کوه کباب همراه دارد و در آنجا حضور رساند که هر جا شهر را
 مقرر ساخته ایم و برای آوردن معینه و کسب همراهان تعیین شدند و شهر را در آن نصب و از ده هزاره برای
 هست هزاره و اسر فراری داده و به اتابقی و برای مرز را کسب صفوی مرضی شد و در مرز را کسب
 برای جنبه بعضی سر کلام روانه و لا هو را کرد و بدو جنبه مکانی اعتماد خان را در کسب میگردانست و در آنجا توار را از
 قبل خلاص نموده وطن او بدو بخشیده محال و مخفیان زار و شکارگاه در سر کار ضبط کرده متوجه لا هو نیست
 بعده هر زمان و اطعام فاسا از آنجا همچنان بید نهایت شفق خاطر و مکرر کند افضل خان دیوان خود را با
 عرض نیست مشغولین مصنون روانه حضور نمود که اگر چه فرزند مرید را با که در خدمت مرشد و قبل خود خلاص
 دستور ادب به انداز توشنق خوشتر از خسر الدنیا و الاخره سازد و اما بران بادشاه جهان و جهانیان و همه
 عقلا و حکما ظاهر است که بای عرض چه بد که بمیان آمد بای مردان افلاطون ششم سلف و تا بران چه حکم خدا
 از حلقه عقل معرا و بنور رنگ و غرض آراسته اند چه رسد ~~حرام~~ کذب را کافور و در ستر زن
 بگویند دروغ نیست و غرض از آن روشن چراغی چون زور و یک ساعت جهانی را بود و دروغ
 در مقامات حکمی و مالی خبری و کلی بر رانی زنان محل نموزن نزد عقلا مذموم و شوم است خاصه در حق علما
 که ملک رتبه بر تفسه و کسب را در تبار شریف اقبال جهانگیری بنسب خود آورده خود را که سفند و زبانی تصور
 نموده در هیچ کار همراه فرمان نه پیچیده ام و با هموای قدوسیت و اطاعت منقوله نیست در با و آتش بران
 خدمات و جانفشانی که کسب انواع غایت نیست سرگرائی فرمودن و با غایت نجات و نمان
 گشتن و بکشفه مشاغل ابلغان و جایگزینی نیازمند را غیر نموزن و بدان ناخلف دادن و از رسو و نقصان

خود فرقی نمودن و غور و تأمل را کار نفع نمودن و بجز نامواقت ایام خود حاصل بوجه توان نمود اگر چه شاه
و لیعهد را سوا بی آن مطلب عرضی نمود که هر چه طایبی که بر سعی و اقله طلبان فتنه جو و کم نوبی نور محل بر خاطر پدر
حاکم فتنه باب اظهار عقیدت شنیده کرده و برده ادب و از زحم از میان برداشته نمود و کار به نامی یعنی
در زیدن و خروج کشیده اند اما راه بعضی گونه اندیشین بر هم کار که متصل به خبر یاری غبار و حکم نمودن آنکه
در پیش آوردن رتبه جاه و عینا رتبه بار و در نفع غبار طالع نفع که نشد چون بعضی آن را بایستی
شاهزاده و الا قدر قدر قدر شاه جهان شد در آن وقت نایزه شاه از پیش ز غبار و ابل غرض
خواهر و برادر و نیز مایه طالع خاطر هر سید و بعضی آن راه قطع و نامی هر سکوت و بر لب و زبان زده
گوش هر زده و زبان نداده و وقت تذکار این کلمات خود را کنایه بکشد و اصفی آن بعد رسیدن حضور و
رسیدن خضعت و مقام هر چند سعی نمود فایده مرتب گردید و بدون نیل مقصود بر گردید و از آنکه حکم
مراجعت و کین تمام شاهزاده صادر شده بود و در جواب التماس نمود که یکبار حضور رسیده بعضی حال آنکه
خود بر داشته باشد آنچه نامور کرد و بعمل خواهد آورد و بعضی نیز بعضی و عدم اطاعت خاطر آن ماند
و بعضی مفید آن بکمال طلب مصلحت کار درین دانستند که چون شاه جهان و بعضی آنرا با هم سواي خراج
دو شمن و انا و سبای خراج گرفته صاحب نوح است حضور طلب به همراه شاهزاده بر و بر مقرر نموده برای
مقابل شاه جهان تعیین باید نمود و فرمان و نشان بکمال بکمال طلب مصلحت بی هم صادر کرد و در میان آنها
غبار و عقل و نامی نور محل تجب بر تجب می افزود که چگونه با این همه جوهر شغور و غور و نامور ملکی سر نشسته
اندیشی را انداخت داده اجتناب رفت و در سواد نمید که دیده میخواند عالم را بشو رخ آید بلکه گمان
اگر تا بدین همه تمهید و ساختگی را برای استیصال من بند در قبول این مهم دور از عقل تحمل نموده
جواب نوشت که اگر برای بر هم زدن دولت و آبروی شاه جهان افعال عظیم در سلطه میرود و کربان
باید بعضی آنرا در حضور خود جدا نمایند من جرأت در آمدن نام این بعضی را نیز قبول نموده بعضی آن
که با گره رفته اند از خزانة طلا و نقره غریب گویند و فتنه جوهر نفع نموده حضور میارود و به مصلحت خان
حکم تا یکدیگر میهم صادر شد که سب را در کامل گذاشته حضور بیاید و سلطان بر و بر اسب را و بی محمد شریف و کلیل

برای مقابل شاه جهان فرستادن طلب حضور نمودند و این ایام که فراخ بادشاه از غلبه عین النفس کمال بود و مکرر حکم
 برای مراجعت شاه جهان به و کمن رفت بعد از واکاوی اندک بدین رسیدن حضور و بدین حقی که در میان عرض برین
 برخواه کورانیته و غیره نمود و نور محل با شائق و اقل طلبان به تمام جوایل اثبات و بنی و کشتی شاه جهان بهر شکرند و مل
 بر مال خاطر بادشاه می افزود و بلند موسوی خان را که در سخن شناسایی و زبان بهی بی نظیر بود و نزد آن که هر چه
 سلطه و دانشمند و بهایهای شرفان بهیست آفرین نمودند و فرمودند از راه طهری و باطنی شاهزاده را و کشته
 زد و مراجعت نماید و در بعضی بهای جهان کهنه رسیده ملازمت نمود و در همین آوان عرض داشت اعتبار خان که از مضمون
 نور محل و اگر بود رسیدن شقی به یک شاه جهان با مصالح یعنی از ماند و کشته نوشته و صفی خان نیز با بر بیدار و در خیر
 و دیوان معوضه و دیگر درین مضاف اعتبار رفت از فرزند آرد و در خیر اندام و اگر مصلحت نیست و ذکر بی
 و در بدین شاه جهان که در کشته دکن به اجماع و شاه بود و هر کج و باز در محافل شکار بهشت اریافت بعد
 رسیدن موسوی خان نزد شاه جهان عرض داشتی به با شائق قاضی عبدالغفر در جواب آورد و وزیرانی است
 نمود و مضمون آنکه از روی غلام بی تقصیر بهین است که غبار ملای به بسی و اقل طلبان شسته جو که توهی یکم
 بر خاطر خاطر جا گرفته باب اظهار عقیده شسته کرد و برده ادب و آرزوم در میان بر داشته کرد و و جایگزین
 کمال فرماید و الا کجا به حضور رسیده بعد حصول سعادت قدوس عرض حال و بی تقصیری خود و تمام مطلب و کبر
 ندارم فایده بختید و قاضی عبدالغفر نیز فرستاده شاه جهان را با به عرض نداده حواله بهای جهان نمودند و درین
 از باب عرض بواسطت بهای جهان بفرستادند که محرم خواجده مراد و عیال بکت و فدای خان میزنک و و قدر
 معرفت معتمد خان و کلیل شاه جهان مراد است و در میان دارند اگر به بهای جهان برای قتل هر پنج نفر مصلحت و
 اما فدای خان و و قدر خان ششم کلام اقتدا را شفع بی تقصیری خود ساخته از قتل بجات یافته محسوس کردید
 و دیگر از حکم کشتن فرمودند و خسته مکانی کوچ بکوی منوبه و در محله کشته کردیدند و شاه جهان و دیگر امیران جایجا
 بموجب طلب کهنه رسیدند حکم شد که باقی محال جاگیر از شاهزاده و بیعتد لغیر نموده به شهر یار و دیگران بخوانند
 و عبدالقد خان نیز با جمعی از سادات با در آمد از نزد شاهزاده بهر خسته بموجب حکم کهنه رسید و فوج برای مقابل
 شاه باغی بسره واری عبدالقد خان لطیف مراد اول سلطان بر وزیرین فرمودند و نام رسیدن بادشاه به و بیای
 شد

و نوازندگان سپهر سعید خان با راجه های نامدار و اعرای ذوالاقتدار دیگر از اطراف رسیده ملازمت نمودند بعد
 خبر تعیین فوج بر شاه جهان رسید خوبت که از فوج جدا شده خبریده خود را بکجاست رسانده عذر تهمت خواستند پرو
 حجاب از میان بردار و با راجه برفاستن غبار نشاندند و قید هزار سوار را بر داری و ارباب خان و راجه
 بکراچیه و راجه بهیم برای احتیاط سر راه عبدالقد خان گذاشته خود متوجه دکن کردند **و دیگر که در سال هجدهم**
هجری قمری در ماه رجب چون تقسیم نهم مشین سال هجدهم جلوس شده هزار و سی و دو نفری
 نهم مبدل گشت و بعضی رسید که شاه جهان از شنیدن بمقتدر دیدن قاضی عبدالعزیز و تعیین افواج فوج برای
 مقابل عبدالقد خان گذاشته خود براه غرض مع روانه دکن کرد و دید که بخوبی بکیم عبدالقد خان را با خواهر ابوسن
 و لشکر خان و نوازندگان و دیگر اراج جمعیت و چهار سوار طومار فوج هندی سده تعیین فرمودند بعد در فوج
 در سرحد مالوه مقابل بهیم رسیدند پس که نصف کار از بار راست هنوز صدای در و دیگر بلند شده بود که عبدالقد خان
 با فوج خود برآمده پیشکش جهان موت بکراچیه که بر اول بود که بنو قتی که این فرده را خود بداری خان
 رسانده خان را معطوف داشته عبدالقد خان را بکای خود قایم نموده درین آن گولی تفنگ از غیب بدو رسید
 و از به افشاد و با وجود آنکه از سبب گشتن شدن راجه بکراچیه و موسی عبدالقد خان لشکر جهان
 انظام مرد و فوج از کیم گشت بار از سرداران طرف شاه جهان مرد و نمایان در حله اول ظهور آمد و از مردم
 باو تایی نبرد و در وقت خان شیر حله با جمعی از سادات بکار جوده آمدند و سیدانم با همه زخم برداشته لشکر کرد
 و در در وقت که از هم جدا گشته متفرق گردیدند چون بهای جهان قبل از رسیدن خبر مراجعت شاه جهان
 از راه تدبیر و دیر از قاضی عبدالعزیز پیش جهان نویسنده بود مشعل بر نیکی باو شاه میفرمودند که دنیا بجا
 مقرر نموده که همیشه خبر معاد و دت شاه را در دکن برسد حال جاگیر بدستور سابق حال میبایم و شوق غیر خافان
 دستور نیز میفرمودند و در کردید شاه جهان که اصلا و نهائیا فانی بود از دور و نوشتجات متوجه دکن کرد
 بود بر حسب اتمام بر کف و نشو و نوخته میخیان دولت ندانست بمقابل و مقابل با پدر کفر میدانت برای انیت
 محبت بطریق جهان در طریقی با فضا مراجعت گونیده در جواب اظهار اطاعت امر معروض داشت و بموجب تکلیف
 نوزمحل و مکار طلبان دیگر باو شاه جهان بعد رسیدن دهلی متوجه اجبر کرد و دیدند و درین آوان شاه را در

بایضی

باقیان تا هر خان که با جمعی که داشت از احمد آباد کرده تا برنده استقبال عبدالقد خان شناخته و شکست
 که بر فوج عبدالقد خان افتاد و دو دفعه با هم کارزار نمودند و هر یک را بعد از آنکه خان هر یک را شکست داد و بعضی خان را سلطان
 نقاب نموده بخت تمام شکست را بجا راجع در آورده عبدالقد خان خود را کمال قیام نزد شاه جهان رساند و بعضی خان
 حقیقت کجاست و بعد از آنکه بعضی خان را که مقتصدی بود و تزاری می نمود و مخاطب به صیقل خان فرمودند و
 تا هر خان را نیز از مقتصدی سه تزاری می نمودند و تزاری خواست که عبدالقد خان باین شهرت و شجاعت که از او
 نام او نیز مشهور است و نام دیگر از بعضی خان که چندین سال در میان داشت و عدم وجود او نزد عبدالقد خان
 باری بود و خان هر یک را شکست داد و باعث فرید آمد و تزاری می خان کرد و او غلبه بر این از اثر داشت
 آن هنگام که با وجود از شکست برورد و با و شش آورد و تازی خیمه مکانی بود و بر وقت کارزار بر فوج شاه جهان
 بودند و چنین خیمه کشید و بعد از آنکه شاه جهان از ماند و گذشت و خیمه کشان شدند و روانه کردند و سلطان
 نوشته شدند که با چنانچه شد و ستم خان را که از شکست برورد و تازی خیمه کشان شدند و روانه کردند و سلطان
 به پای چهره تازی رسانده بود و با جمعی از امرایان سده و مراول فوج تازی خیمه کشان شدند و ستم خان قبل از آن
 افواج سلطان بر و نیز در غارت تمام بهایان ساخته بدو پوست بافی فوج و سرداران خود را فرستاد
 شاه جهان رساند و شاه جهان از آنکه اگر بخواهد و بخواهد که شکست می ساخته برار کار و همه نموده و سوخت و مردار
 ملاقات از مقید شده با خود گرفت و در هر یک بخشی را بر سر آب که ایام بر شکل رسیده بود و با جمعی از فوج
 نگاه داشت خود را به بران خود رساند و نزدیک بران خود که رسیدند قلعه اسیر را به تدریس و مضبوط به سلطان تفریق
 آورده و از کوه باین سنگ را به قلعه تازی که تفریق ساخته و در چو لا نوشته قاضیان که به بهایان نوشته و در این است
 در ج نموده بود **و** مدکس نظر نگاه میدارند و در تدریس تازی آراچی بدست یکی از ملازمان
 تازی افتاد و از نظر شاه جهان گذشت بعد از ملاقات خانان را طلبیده بدست آورد و چون سواهی غرق خجالت
 که بر چهره حال او میداشت جواب دیگرند است فرمودند که با سپران فصل دولت خانه نظر مند باشند
 و موافق قبال و قبال او گفته اند **و** زن قبال بدکار و در حال بد جهان مد نظر بر و نگاهبان مقرب
 ساخته و بعضی خدمت مکمل را با اسباب زیاده و بی در قلعه اسیر گذاشته و در سده و حوالی بران خود اسیر کردند

چون بر دین و جهان بخان به کج فکرند هر فردی از راه مصلحت بازاری بکشی نان با وجود اطلاع ندانم و نظر بدین
 اوستی نوشت که از آن بوی ساجی میان آمد و بنظر بنظر بدست بخان غانان نکرد و در آن و درج نمود
 بر عالمی ظاهر و بود است که شاه جهان و جهانیان را سواهی اطاعت پدر و رفع فساد و طلب دیگر نظر
 و در میان دولت که بر حکم گشته کرمی بکفانه با راه خود و درین در هم اندازی و دست انداختن برای اعمال خواهد
 من اگر چه در آمدن محبوب رام اما در اصلاح حال ملک که باعث امنیت خلق اندیشه کوشیدن بر خود و بر مردم
 واجب میدانم اگر غارتان شاهزاده بلند اقبال نموده یکی از معتقدان هوا خوانان معاطه فتم را بفرستید
 بعضی مذکورات با هم در میان آورده و در دفعه نایر و شال و دغا که ای قنار و حلال از میان بر خیزد و بمان
 پدر و پسر زاده از سابق آینه شمس میان آمد و نور محل نام و کم گشته راضی گردد و جایگزین شاه جوان بخت
 با صفای آن کمال نمایند بهتر خواهد بود و در بعضی مکات صلح آفرین گفت قسم و جهان کلام نیرد نشان
 بسیار در آن بد کرد و راه و در جهان تدبیر و تدبیر و تدبیر و تدبیر که آن خط بدست شاه افشا و مطالبه فاش
 شاه جهان که خوانان اصلاح کار و اقد فتنه بود ادعای جهان را موافق خواسته خود دانسته برای حجاب
 دو کالت ایکنار به از خاکش نان دیگر بر انداخته او را بهالت نموده قسم کلام الهی را بقبول میان آورده
 هر دو پسر او را نزد خود نگاه داشتند و جهان مقرر فرمودند که خاکش نان را این طرف کار مانده بجای
 عهد و قرار است و از بعد از خاکش نان نزد یک باب گذار و بر سرید و میان مردم خبر صلح است
 یافت مردم مردم یک که بر عجز برای معجزه محافل مقرر بودند از شنیدن خبر مصالحتی ظاهر جمعی حاضر نموده
 در بند و بست گذرنا سهل انجاری نمودند و بعد از فرود آمدن خاکش نان و میان آمدن رسل و رسل صلح
 جهان و جهان وقت آخر شب فرمود که یک طرف آب جمعی از مردم باز و سواران نا کاره بپهل و صدای
 نعلک داد و داد و دیگران را مرد و عجز و بظهور آورند و فوج میرم یک را با نظر کشند و از جانب دیگر
 چهار مجاهد سوار جان بر سپاهان در ناماد سوار شده از دوسه جا که آب کم تحقیق کرده بودند خود را با
 زنده و تا مردم میرم یک بر خود خنیدن و قصد مقابل سواره کردن و این فراهم آمدن و دوسه فوج جهان
 از آب گذشته خود را بکشی نان رساندند و میرشته اختیار تر و بدست میرم یک نماند و راه برانوار افتاد

نمودند و عساکران نظر بر قابو بی وقت و نسکلام اندر از خود بی برد و زلفور نموده الکاشنه با توج بها بنیان
 ملکی کشیده در دیوای ازین خبر آگاهی یافته در توقف بر این مصلحت انداخته سر اسیمه و راه بنگال را
 نمود و از شدت باران و طغیان آب کوچ کوچ روانه شد اکثر از نوکران با و بناهی ترک یافت نموده به
 بها بنیان و لشکر سلطان بر و بر میسند و سلطان بر و بر فرستاد بطریق استیصال از آب گذشته کار فرستاد
 گذشته خود را به برانورد رسانده و چند منزل دیگر تا سرحد بران غایت نموده به برانورد راجع نموده و خدایا
 بر هر بیت شاهجهان اطلاع یافته بازه مطهرین کشید چون از گامای دار الخلافه و موافقت هوای اطراف دیلی
 خاطر نفرت داشت و مزاج آب و هوای کشمیر موافقت نموده بود با وجود نفرت خاطر او ایل از راه الهی خزان
 توبه کشمیر اطراف بهشت نظر مطوف گشتند و در موقت بودن استیصال بسبب هوا خرابی شاهجهان
 در بنگال خلاف آب و هوا مصلحت نیست طلب حضور نمودند بفرستید که شاهجهان بعد از هر سه جا کلنگه رسید
 قطب الملک خدمتگاری و در دستاوردن بایا و کفایت اندان از سرحد خود بجا آورد و نیز نمود و فکر دیدم
 از جوامع مردم عمده که ترک رفاقت شاهجهان نموده بودند محمد جعفر پسر اصفهانی و دیوان بعد رسیدن نزد بیک
 ملکانه نزد زمان جدا شد و برای تسلی نمودن و بر گرداندن او سید جعفر نام را با جمعی یقین نمودند بعد از هر
 به حدی که رسیدند و پس از سید جعفر برای بر گرداندن محمد جعفر نو فرستادند میان هر دو کار به قتال انجام دادیم
 کدام نزد دیوانه و در این ظهور را در و در دست جدی که کردید **دکتران ندیم ندیم سید جعفر کبری مطابق**
سند به دست جعفری بعد از خبر رفتن شاهجهان به سمت بنگال بکفایت پوست بنام بر و بر حکم صادر شد
 که بعد فراغ بند و بخت و کهن خود را به غایت شاهجهان به بنگال رساند و شاهجهان لودی را در اگره گذاشتند
 و فرمودند که هر طرف کار افتد که ششم بر او انداخته ششم بر راه حکم شد سلطان بر و بر بعد رسیدن فرمان غایت
 شاهجهان به تهیه روانه شدن سمت شرقی برداشته کوچ مقدر نموده که بها بنیان چند روز برای تسلی و کهن
 در برانورد مانده و در دو مقامات مابین سرحد را با برساند بها بنیان قاضی عبدالعزیز شاهی را که در
 دشت مردگار داشته از قید برآورد و استمال ساختند و دعا و طمان روانه نمود و قاضی حجابت را با این
 شایسته بجا آورده و بها بنیان غایت این مشفقانه رسانده عاقلان را زیاده از سابق مطلع و متفاد است

و قرار یافت که ملا محمد لاری که مدار و علیه و فقیهه کار و شجاع نامدار چو کف دست با پنجره سوار آمده بهمانجا نرود
تا خاطر جمعی از فساد و نا اطمینان در برنا بخور مقرر می نماید و نوشته ملک غیر محبوب علی بنشیر نام مشعل برین مضمون
رسید که اگر ترفع فساد و بندوبست و کمن جوال غلام نماید تجدید می کنم که اگر تفرود در مقدمه ملک می رود و جواب این
عجده خود لازم دانم و انچه بهایان نشو و کمن به اعتبار ملک غیر که ازین صلاح کار ندانست و بندوبست اطراف بدست
چاکجا شایسته اند چون سلطان پرویز از شدن رسیدن ملا محمد لاری سر و نهاده مقام نموده بود بعد آمدن ملا محمد
که بکلیت از فساد و جواهر و غیره به ملا محمد از طرف بهایان رعایت بعمل آمد همراه برده طاعت نام
بروین فرموده چاه برادر و سب و قیل و شمس و خلعت از طرف شاهزاده و نامه حکومت برنا نموده برکنار می
مقرر کرده و وی را با او و برام را و جمعی دیگر کوکب همراه میسر کند رای تعیین نموده بعد همراه که نشین خمس در
و سیر عادی و برادر او و برام را بطریق بر عثمان که به بندوی اول کوکب میسر کند رای را به طبع ملا محمد
شعارس نموده نامبر و نام را در برنا نموده کشته حقیقت کهنه و سر و خنده مریدهای سمیت ملک شمس می کردید باطل بعد
ورود کوکب شاهجهان به ملک بکمال جنگهای هر با برادر هم خان بهو به دار که خالوی نور محل میشد و مردم معجز بود
و دیگر مضمون با و شاهی روداد و مردم نامی در هر دو طرف کشته و زخمی و سیر کرد و بدید و خزانهای اندوخته
چندین سال با و شاهی و امرا به حادثه تاراج رشت و تصرف شاهجهان در آمد اگر خواهد مفضل خزان فادیه
بوجب تطویل کلام است مجمل می نگار که از روی نوشته اخبار نویسان بعرض رسید که بعد رسیدن شاهجهان
بطرف مطلع بهار و چهار مردمان ابراهیم خان صوبه دار و احمد ملک برادر زاده او و محمد صالح چاکجا در تعلقه
خود نبات قدم و زبیده تر و دمای مردانه و کارزارهای ستانه ظهور او و روند با وجود بیجا بهای لطف آینه
شاهجهان به ابراهیم خان که در رشتن حضور و رفاقت و مشابعت به انواع اسب داری و دلبری مختار ساخت ابراهیم
از راه قدویش با سرتک و بندگی قدیم را از دست نداده و در جان و مال شایسته نمودن براه و نیتت سر مایه ابروی
خود دانسته و بعد تر و و کوشش مردانه که اگر هم امان او بکار آمد و بعضی فرار و زبند و وسه و نوبه با و
و مقام عظیم برداشت کار بجای رسید که بعضی از خواهران ابراهیم خان جلوسه او را گرفته خویشند از آن
معکه که بر اند راضی نشده مال کار نقد حیات با خزانستنی لک روپیه و جواهر و داشت در کار با و شانه قرار

نمود و محمد صالح و احمد بک بعد از غنای شدن و سرپرست اختیار از دست رفتن معروف عبد الله خان شاه جهان را
 و بنده و سواهی خیلان و کارهای اعمای پادشاهی زرباط و نقره آلات و جواهر و از هر که از زر و مال
 حاکم و داران دیگر فراهم آورده بودند تصرف مقصدین شاه جهان آباد اندک آخرت بدست از انجا هم که بتایید
 رفت چنانچه مشغول با حاطه تحریر خواهد بود و نیز معروفی کردید که در اب خان سپهر کلان چنانکه بخت
 در قید بود شاه جهان اعمای از قید بر آورده بعد قسم بای شد بدک از دست صوبه دار بکمال استخفاف و
 فرزندان او را و خانهای ناز از خود و کلاه بدشت و راه بهیم را طرف قید برای بند و است روانه ساخت و خود
 نیز بعد از فرار از قفس اطراف متوجه بنده شد مخلص خان و غیره که از طرف سلطان مذکور در قید بودند قبل از رسیدن
 راه بهیم استقامت نوزیده بی انکه کار بکار از راه اندک خزان را حواله راه بهیم نمودند بعد از چنانچه جهان وار
 بنده کردید بهیم حکام و متوجه غده و خبر رجوع آورده متفاد و مطیع گردیدند و سید مبارک قلعه در همان
 خورده کلید قلعه را با خود گرفته آمده ملازمت نمود و کله خندان و سعت و خصوصیات قلعه مذکور موافق نگاشته
 میر محمد این حرف مرزا امینا مولف ده ساله شاه جهان نامه بر زبان قلم میداد قلعه در همان سمت غربی بهار قینه
 بر فراز کوهی که سر به بکمال کشیده واقع شد و در شش از پایین شاهزاده کرده و محیط قلعه دوازده کوه چوبی
 است چهار ده دوازده دار و در بعد شش هزار ده دوازده مصفوح میباشد و پان دوازده و دوازده قریب
 آباد است و سمت به شش ر در اقله ملام جار است و سمت آلاب خیمه خیز دارد که همیشه مال مال از آب لال
 و ارگنت و زراعت مواضع اندرون قلعه خندان غله حاصل میشود که ساکنان انجا محتاج بدخیره بهرین نیستند
 هم چنان از دوفورگاه و بسیاری از چرخگاه که اگر سالها کار بجا صوره افتد مخصوصان اقله از طرف غله و گاه و
 مستغنی اند از راه بانک در ایام صوبه داری خود و عمارت های عالی و بلند روح بخشنی و زمین های دکن و ران
 قلعه احداث نموده الی عمل قلعه بدین وسعت و رفعت و استواری و فراوانی اند و توشه شامید در تمام دکن
 بنده و دوز و قلعه نامی دارد یک دوز و قلعه یافته شود بانه کوهی سخن عبد الله خان راه الی بهیم و در میان
 راه او ده روانه شده خود خندان و در بنده مانده بهیم یکشت در بنده کشته شش متوجه شد و الحال قهره
 از سوانج دکن به بحر عربی آرد و چون غیر و عا و خان با هم نزاع موروثی داشتند و هر کدام وقف و در و سلطان

برادر برادر بنام محمد که از اسم آمده خواست میرون خند است و کهن بجای خود نمودند و کهن بجای سبب و الذین
اختیار و لجان مال خاطر هر سازند و ایام فروز و آفتاب کمال مال و عبدال نظام الملکی بود و اکبر کی به تعلقه دولت آباد
زست و خود برای وصال زرد مطلب الملک که هر سال به نظام الملکی بود بر سازند طرف کلک ده وقتا اراده کرد بود
و مصر برای هر سال از مطلب الملک بهمان در آورده مراجعت نمود به بندر رسیده مردم عادی ترا همراه ملا محمد لاری به
که در انجا بودند هر نیت داوه بندر را تا خسته خورد به بجای بر مرد عادی را سازند چون فوج عادی ترا همراه ملا محمد لاری به
بر بنام مور رشته بود مرد در بر آید از بجای یور نژاده محمود کر دیده نوشته ست معه دو کهنی مختار مرد ملا محمد لاری
صوبه دار بر بنام مور زست داوه بهم مضمون بان با دش بی مطلب فوج و کو کشت و در ج نمود که این غلام
سید نام بر من رو آورده ستم اند ام که بهم بند ای با و سای و ملا دو معا ونت کوشند در من آوان
غیر اطلاع یا فته اوتیر به مطلب لاری و یک هم امان او نوشته که بهم از غلامان در گاه ملک جاده با دش ام
میان من و عادل خان عداوت قدیم ست و علام با من به عهد بی و تقدیر تقدیر می نماید مرا نسبت به چ یک است
استان با دش خود میت و نزع میت و ای و دو امین و اک نژاد چون هم انجا دقت رفتن مطلب لاری
را باطاعت و طبیعت ملا محمد لاری که سازند سازند ز باید نموده بود هم مطلب فوج و بر فاقت ملا محمد لاری رو ان بجای
نموده و خبر خان قلعه ار احمد که از بجای عان مشهور بود نیز خود را بهم عادل خان و بر فاقت فوج با دش ام
رساند بعده چون بجای یک بجای بود رسیده غیر چون طلعت آخر شب از حوالی بجای بود و نیز را آورده و به
فکر لانی و مضمون بازی بر داشت و شکر با دش بی و ملا محمد عالم آمده تغایب نموده امان و فرصت بمید
بر طرف ی غیر روی آورده و بر و می تافتند و او بجای سازند بهم مرا بشمار انسان معه تقصیر کرده و فکر ده مطلب
تا یک میدان حوالی احمد که رسیده میدان قادر برای جنگ بست آورده صف کار را بیار است و در زم
طلبان بر و طرف با فوج های آر استند و مطلبان جنگی ست و نیز بجای جهان سوز مقابل به داخته نکته بن
مردم و عادل خان و غیر جنگ آغاز شد و فوج مشی به جیت مجموعی چون ملا بی سیاه بر شکر لانی خورد و آر
بر کرد میدان او و هر نیت خوردن همان شکر بود هم مرد امان فوج با دش بی و بجای بور عنان بر عنان راه
فرا اختیار نمودند و بجای فوج تازه معه غیر رسیده تقدیر فوج هر نیت خورد و را رسانده بود بدان مطلب

مغلوب و دوجا شد و از یک طرف پنج غیر ناخته آورده سوای آنکه از سوار و پیاده بی شمار بر پنج و پنج امیر و نوکران
 عمده باو نشانی و عادت داشت و سبک که دیدند خجرفان قلعه را احمد مکر زخم بر دست خان سلامت بدر برده خود را
 بقلعه برساند از جای احرار مقید گردیده بودند و فلول و جان که از نوکران بجای بود و با غیر عدالت هم نشینی داشت
 از پنج میدان آرد و باقی احرار بطریق و سرخس آورده بالا و قلعه دولت آباد فرستاد و بر دایمی گویند ملک غیر
 احراری و سبک گشته را زود که نزد او بسته حاضر آوردند احراری باو نشانی را جدا نمود و محلی طبت و مغایرت خسته
 گفت که بی آنکه گشته را زود بی ظاهر شود با یکی از شما باین گشته و زخمی کرده بر محض گشته شدن یکی از نوکران بجای بود
 که راو در اختیار نمودند یکی بی شرط با هر نام و رنگ خود و حق نمک افتاب بود که بظهور آوردند بعد از فرمود که هر یکی
 را در بر روی او صد که بر سر انداخته باین اول شخصی را که برای کرده در آن آورده و در شایعی بود و بطنه کو بصدی
 منصب داشت سبک گشته را زود که نزد او آمده گفت که گشته بودیم ملک غیر عدالت بسته و نصف
 بهشت اما غلط بوده و الا یکی شرط عدالت است جمیع در دولت و در آزادی و صد مزایای داشته باشد جز مانند آنها
 گرفته است سبک با بصدی ششم همان جرمانه معاطب کرده و غیر از این حرف خوشم آمده و که زودن موقوف نمودند
 بناخت و تاراج ملک عادلان بر دایمی شجر قلع و شویلا بود که اندامها همان قلع و یا به نزاع ملکی کرده دیده بود نموده است
 استخرا را از پنج آورده در بند دولت آن طرف خاطر جمعی حاصل کرده موجود تا وقت ملک باو نشانی گشته و تا ملک باو
 و نواح بر باو را باو بی چون این خبر طلال از ترعوض خدایو زمان رسید باعث گاه که در دست خاطر گردید بعد از
 فرائع سیر لاکه کشید فغان توجه طرف لا هو و معطوف فرمودند با ذکر سلطان بر و نیزه ها بجان فغان
 را معطوف بسیار و بعد از آن هر دو بر و نیزه ها بکمال مستعد چون از طرف خانها تان سبب بودند و زود
 او در خدمت شاه همان خاطر جمع نمود و بجهت بود او و در عقده شاه براده و اینها آمده بود و در مقدمه های
 و ملکی از جلالت بی معاجرای و با بند بر گفته می شد فرموده خانها تان را با جمیع و ملحقه ذوالاقتدار او نزدیک
 خیمه خاص نظر بند نگاهدارند از نمایان میان فهم غلام صاحب مدار خانها تان که در شجاعت و دایمی صابت و آ
 کار بارز زبان زد و حاضر عام بود از راه جوهر غیرت تن بدان خفت نداده بکلی که سبک موسیران و بهر این
 گشته که دید بعد رسیدن سیر حد بنگار که خوشنختی ها بجان با احکام شاه براده مشغول بر و عدد و غیره تمهید

آینه و ترک اطاعت و اعانت و رفعت شایسته جهان بنام زین الدار و حکام مادی و دینی رسید و عهدیات و پیمان
 دیگر از پادشاهان بگذشت و رفت سلسله نیک و بد و بخت شایسته جهان بر سر خود و در زین الدار و نوره و کشتی جنگی
 بعضی مجبور و در قفسه افتاد و مقصد باین شایسته جهان در آمده بودند و جمعی بر خوار و رعیت اطاعت شاه و الا اند
 شریک سعادت میداشتند بیشتر از عهدیات و عهدیات پادشاهان و حکام مادی و دینی از او و دیگران
 و ملاحان از باغی کشتی ناخود را بدر با انداخته و فرمودند از آنکه زین الدار و نوره و کشتی جنگی و رسید
 رسیدند و هم ماکولات و ملبوسات و ترو و جنگ بر نوره و کشتی است و تمام عیال کشتی باینکه سلطان بر سر
 عرصه بر نکرش جهان بر سر جنگ کرده و کبی انکه باجی جنگ کارزار جهان آید و چون جوق سپاه و کاسیان با نادر
 برخاسته و رفتند و از جلاستی چهل سوار که با شایسته جهان فراموش کرده بودند و هزار سوار که بیشتر از پادشاهان
 فکر فرار بودند بماندند و اتفاق لشکر در مقابل برادر شایسته جهان رخاورد و اتفاق شایسته جهان بماندند و فرموده
 که چار و دیواری کرده لشکر کشند و راه رسیدن غلظت باطل مسدود کرد و دید تا آنکه فوج سلطان بر وزیر مقابل
 رسیده اطراف را محاصره نمود و بعد از گذشتن چند روز و در محاصره که روزی بر وزیر و حال لشکر تباها میکرد و باقی سپاه
 دل بکارزار نمیداد و مکر و دزدان شمرده نیز تن بطرح جنگ انداختن نداده میخواستند صلح و مدارات
 بشمارند و راجه بیستم و شیرخان تهور بر کار فرمود و مقابل خروج تها در بر وزیر آمده خود را بر توجیه
 بشمار بر و روانه و از ده جنگ مروانه و ترو در ستانه که شرح و بیان راست نیاید نمود و در حضور راجه بیستم
 بهت خود شمشیر زنان هم همان جا بماند یک تا نصف فوج از بیستم در دیده خود را ناخول سلطان بر سر برد
 و درین مابین هر که مقابل آمده به شمشیر و نشان از پا در آورده تا رسیدن مقابل سلطان بر وزیر خدین و
 سبزه زبانی را از خانه زمین برین سرگرم ساخت و نزد یک بود و فوج چهل سوار مادی و دینی بر سر خود و پادشاهان
 فرمود که قبل است مقابل و آورده و راجه بیستم و شیرخان تهور را بر جبهه نادران بلای سپاه حمله آورد
 بفرستد شمشیر و بر جبهه خرطوم او را انداخته و قبل را خواندند و هر بار بر جنگ و لشکر حمله میزدی و آورد
 بی اختیار صدای آفرین از هر دو لشکر میگریید تا آخر کار پادشاهان خود با خدیو از پادشاهان نامدار مقابل
 او آمد راجه بیستم با وجود برداشتن زخمهای کاری هم شمرده پادشاهان که دیده بعد ترو مروانه از پادشاهان

بعد از قصد بریدن سر و ترونگ او رسیدند بانه بدو چو هر غیرت بر خاسته حریف خود را در یافتند کار او نشد
 تا دم و پسین شمشیر از دست انداخت و نیزه را جمعی از راجه پوتان و دیگر شرط قد و دیت و جان بازی تقدیم
 رساندند باز ما را کارزار چنان کرم کردید که دوستی که خاد و سه چار تیر بهب سوار بی فایده تمام جهان رسید و از
 جلوه هزار سوار قویب با لشکر سوار همراهمان عبدالقد خان و بعضی دیگر خواهمان خان شاهرمانند شاه جهان
 مکر و فوخت که کلمه شهادت و استغفار بر زبان آورده بودند و بر قلبش که ختم زنده عبدالقد خان مانع آمد و پس
 قصد مکرش جهان کار بجای کشید که عبدالقد خان با اتفاق بعضی از خواهمان جلوب گرفته که کشته خانه از رود
 در شتی خد و بانه مد راه کرده کشته که جد آبی حضرت مثل فردوس مکانی مثل باهر پادشاه چندین دلو با ده و
 میت سوار از سو که براده خود را بکشته کشیده باز گامیاب کرده اند اگر حیات باقی است سلطه خانه زانو
 و هر کاست و شاه جهان با چندین نفر خبر دیده از آن تنگ بر آورده و تمام خزانه و فیلان و کارهایست و
 کوچی نه به خانه تاج رفت و متصرف سلطان پرور و در آمد و چون در همان ایام ولادت شاهزاده محمد مراد کشته
 اتفاق افتاد بود آن نونهال سلطه را با بعضی خادمان محل بقلعه تهاوس رساند و زیر سایه فضل انیر بعل
 سپرده محل فاضل را همراه گرفته قصد زمام سپند خود خوارام را با ضیاء و توکل ایی خاکدانشند از نوشته همتا
 حقیقت بعضی چند مکانی رسید بر حال شاهزاده و الا قدر فیسر زبانه نمودند و چون خبر عرض کردید که شاه جهان
 بعد از مصدات مکان خان غرضیت از سر نو سمت دکن معطوف داشت حکم تعاقب مهر و اول تمام سلطان
 بر وزیر صادر کرده و فرمان رفت که همتا شاهر را برای بندوبست ملک برهم خورده بکمال لطف استه خود ملائمت
 در حلای سفت دکن کرده و تمام سر ملکه را بی صوبه دار برانچور حکم صادر کردید که تا رسیدن سلطان بر نیز
 در صورت رسیدن شاه جهان محصور کرده و به محافظت شهر برانچور و جرات ملک تمامد چون شاه جهان
 چون وقت سپردن صوبه بکماله داراب خان زن و فرزند او را همراه گرفته بود و بعد این خاد و نه قابل او را
 همراه شاهزاده نونهال محمد مراد و ختم در همتا کشته بداراب خان نوشت که چون نوشته ملک غنیر و دیگر
 سرداران دکن مستی طلب و انتظار ما رسیدن خود را زود برساند که با اتفاق روانه شویم و داراب خان
 از مواظف ایام و کوتاهی عقل لغو برای ما سمیع و نفعی نمود نا انکه خبر روانه شدن شاه ملک اقبال

طرف دکن بر راه قدیم شش پند هجده در سلطان بر و بر موبد کمال به بهان بخان مقرر کرده و متوجه تعاقب شاهجهان
 میکرد و برای طلب و از باب خان خوشنجات روانه شد نزد خود و طلبیده به بهان بخان پست ره نموده که زیر تیغ
 و خنجر بکشتن بپای رسیدن از رفعت و از باب خان لبر کلان و از باب خان را که موالید احمد بود و بدین فر
 شاهجهان ره نور و با دید عدم ساخت و احمد خان عظیم کو که درین سال بهر خبر سید خان عظیم از مسعودان
 روزه کار و کمالات صوری و معنوی آراسته بود و در نظم و شریعت تمام داشت و در این ایام خانه را در خان
 لبر لهابت خان به بیات شریک در کار کابل بود و بموجب التماس لهابت خان از کابل طلبیده نزد پسر
 صاحب خود و خواهر ابوالحسن صوبه و از کابل نموده حسن احمد لبر او را مخاطب به عظیم خان نموده بر بیات پسر
 کرده بعد غنایات دیگر روانه کابل به سیستان نمودند **در سیستان** **در سیستان** **در سیستان**
سیستان بعد فراغ جشن جلوس رایت فخر آیت طرف کشمیر بنیسه بهار برانزشت بهر جا میرکنان و
 کشکالکنان در عمارت نو احداث میر راه بلا حرج بار برادر که خیمه و فرش مطلوب بود و خوشنمای ملکوت
 موجود بود نزول فرموده نزدیک تالاب و آبی از ملکات بنای فیض آباد گنبدت رسیده و دره بجای مرغ نموده
 بر جاذبه نظر کار میکرد و دشت و کوه و صحرا و بام خانه های و گلخانه های قیام و سبزه زمره و دام جلوه کرد آنچه در
 آب و هوا و سبزه و نموده و نور و فواکه و باغات برادر کل دریاچین امکان فیض آباد که شعرا و شاعران
 و مورخان بر زبان قلم صدف جان داده اند از حدیکی با حاطه میان نمی توان آورد و قطع نظر از آنکه در
 باغ و بهار و لاله را در شهر زمین شعرا بی هفت اقلیم سخنهای ابدی برشته جان کشیده اند ملاغزای شهید
 توفیق خزان اینجا را بدین دلیلی او نموده **کشمیر** به فضل خزان عالم نوز بر طالب فیض و بیست
 ضرور کوی **با بن** باغ حسن ساز قضا آورده بهان شکار کشش **دیگر گفته** **در خیال** **شجای**
 در چرخه یعنی همین اثر فی رنجده **الفصل** بعد نصح سیر و شکار و فیض رساندن به مردم مسخر و فصاحت کمال
 آنجا عنان مراجعت طرف نجاب معطوف داشتند چون به منزل نرسیدند آدم سواران طرف و مرابای لی
 به کام و دریدن باو که حکم زهر نر بهر سانه بود و تلف شدند از اختلاف هوای بالای کوه و با این
 منزل نر عجب نقل میاید که در عین تیر ماه الهی که زمین و آسمان کوره آنگر میکرد و در با این کوتل گرمی داشت

حدت بود موافق موسم تابستان است که سافرا بر نه خواهند دان در غدا بگرما میدارد و همچنین که بالایی که بر آمدند
 از مردمانی طایف خواب میخوان نمود و چنانچه در تعریف آن منزل طغرای بنو سید با منزل نیز رسیده معنی آیه لایستوی اصحاب
 النار و اصحاب الجنة تعلیمیده بعد و در وایت نصرت آیت به لایستوی را نوشته و اقول که بر این جور نظیر در محبت که از آن
 خبر را جعت شاه جهان از نسبت بکمال بعد از محبت و نزد یک رسیدن بسره حد بر این قوت حبشی و ملک غیر قصد اقامت
 شاه جهان بشکر کران رسید و بر آن نمود را محاصره نمود و سر طغرای بقتال و جدال و دفعه مر آنجا که بد کمال شد
 و بعد رسیدن شاه جهان که جلو بر نیز رسیده که با اتفاق فوج نظام ملکی است و فوج قصد سحر قلعه ارک بر آن جور و روش
 و هر بار با صوبه و آرد و دیگر مردم پادشاهی مقابل و مقابل عظیم روداد و بعد از نزدیک قلعه ارک هدایای دار و دیگر
 بلند کرد و بداند که قلیان و راهب و تیر سر فیدای و غیره کرده نمایان نظیر و آمد و شیر انداختن و دیگر جمعی از
 مردم نامی شاه جهان کشند و زخمی کرد و بداند از طرف مردم پادشاهی لودی خان و بابا میرک و بسیاری از این
 لقا آمدند با وجود مفتوح ساختن و در دانه قلع سبب رسیدن تیر کشیم سید جعفر کشی و افتاد و از حبس نیز
 لشکر شاه جهان افتاد و بهر آن شهر را بره نمودند و در متین غار شد بدین علاقه و تعلیمات روحانی شاه را کرده
 و در این اوان خبر نزدیک رسیدن سلطان پرویز و فرشت را بافت لهذا ترک محاصره نموده و متوجه قلعه نظام ملکی
 کرد و بعد عرض غایت اینر معلقت و افتاد و هزاری بر چهار هزاری و خطاب دادم راجه که خطاب پادشاهان
 سلف و کهن بود برای سر بلندای محرمت فرمودند و بلا عرض شدت ساختن نان لودی و فدای خان شهباز
 از احمد آباد بدین بموجب حکم و رسیدن شاهزاده پرویز بطریق ایقار بعرض رسید و معروف کرد بدین که خان
 به حاجت خان بنجام داده که از ظهور عصیان ملک خراجی و رفاقت شاه جهان تا دم و شبان التماس حضور فرام
 چون بر سلطان پرویز در ام **سه** که قبول افتد نهی لطف و کرم بعد عرض این مصرع **سه** باز ای کج
 هستی باز ای **که** که از و کبر و بت پرستی باز ای **این** و که ما و که نا امید نیست **سه** صد بار از نو بدی
 باز ای **درین** روز ما را و کهنی بسره مرزا رستم صفوی را و حاجت شاه نواز خان ساخته بر رایت منصب افزوده
 غایت دیگر پادشاهی مبدل حال او فرمودند و درین اوان ظهور **سه** و هوشنگ پسران شاهزاده و انبال
 از شاه جهان جدا شده و کجوه رسیدند بعد ظهور غیبات و دیگر بسبب مسری بهار با و یکم صبر خود و بهر طور

[illegible]

مقام و دفع شده بود و یکروز قبل از روز کوچ پادشاه امر را لشکر موافق دستور شروع به عقب رفتن و همه ارکان
دولت و امرای خود را اقتدار و مقصد از آن تا بی حتی اصفهان و دیای خان و خواهر او محسن که ملا علی سلطنت بود و نذر
آب که کشند و در خدمت پادشاه سواهی نور علی و صادق خان کهنی و میر غفور بدخشی و جمیع خان و مغرب
و معدود و چند از بنده داران و خواهرهای این مثل خدمت پرستان و جوانان خان و عرب است
عقب و دفع خان و یکدیگر می نمایند و اصفهان که با همه دانیان و خانان و در هر دو رنج گرفته پادشاه را را فکر نموده پادشاه
با یک سربازی و البته بی نیت را بخت کند آتش از آب که کشند در عالم آب به غیر خود این بر داشت خراب است
بهات خان که چشم برده و کوسر با و از چنین قابو بود و بر غیر می میرد و در هر خطای ندیده مطلع است که کار
تغییر آخر شب پادشاه فرمود که بی صدا و ندانی شهرت و صلح و آماده شوند و جمع باشند با نیت پادشاه سوار
با خود و دهنت سوار شده و شب و در هر سوار بر بل یقین نموده فرمود که از آن طرف ملک را ندید که سوار و مجاز
به امید و از منطف بود هر روز و مانع نگردد و خود با چهار چرخ سوار بر کعبه پادشاه را و اگر دید و نشد آن سبب کحل
را نوجوی که بر سر بل یقین نموده بود و دست به تیر شمشیر از روی و نه ساخت و کجا خدا را آن تا کی بخود که در صورت
بورس فوج از آن طرف بل را به تیر و چند و کلاه که کوکلت تواند رسید و خود و نزدیکت لغت رسیده فرمود
اطراف خبر را فرود کردند با جمعی از اخصان قدم جرات اندزدن با نگاه داشتند خواصان و خواهرهای این با دبی
و از خبر و داشتند هر سبب و از خواب گاه پادشاهی در دیده چشمه گمانی را امر اگر از خوار نشد اول روز و در آن خواب
می بودند با تیر با بیدار ساختند و از خبر کجی روز کار و رسیدن آن البقا خبر آگهی دادند چون تا رسیدن خود
خواجگاه چندین مجده و در و پرده و اگر که او از منافات ساخته بودند از پادشاه آورده بود و بایست مقام و کبر
تغزید و اطراف منفرد کشند پادشاه با چشم خواب آلوده خمار زده شمشیر در دست گرفته بر خاستند و دیدند
چهره پادشاه با جمعی رسید و با دبی نیت چهار چشم که دید و آواز بلند نموده با یک بروندند که ای بهات
نگو ام چه قسم آمدنت اغذار به بهات پادشاه در دول او راه یافت با ظهار مکر و عدد شروع با داب ملازمت
و تما خوانی است تو بر قدری کرده زبان لغز و شکوه مدعیان و آرزوی شوق قایم بود نموده سه بار کرد و بار
کردیده زبان نیاز برده را ز بر شسته دست بسته پادشاه التماس نمود که چون بدخواهان دولت مرا مقصوب

قرار داده از سعادت استانبولی محرم ساخته بودند وقت یافتن برای عرض حال آمده ام امیدوارم که بعد از آن
تغییر که بموجب حکم در رکاب شاهزاده شمشیرزده جانشینانی نموده ام کفایت خود را نسبت فرمایند اما بدینسان بدین
و انگیزه از خدمت مکانی مکرر دست بقبضه شمشیر برده خواستند خلافت و تهنیتی که فرمایند و آن مکرر بی ادب
سپه داران اندر میفرمودند بخشی بر میان ترکی مانع آمده عرض نمود که وقت کمال و استقامت حاصل و بر داری باستان
باوقار است به سبلی باید بر داشت بعد دست از قبضه برداشته بقضای وقت و لبرای او بر داشتند چون از آن
اندکون و سپه داران فرود گرفته بودند و بر ساعت می افزودند دست خواصان و عیال و دران از مردم و خدمت
که بدان نامور بودند کشیده میکرد و اندر راه چالو سی و تعلق زمانی باطن را رسوخیت نموده می برداشت
و عرض نمود وقت سواری و نکار شده وقت و آنجا که برای روی شستن جازند و چون کفایت حاصل
بعد از فراغ روی شستن قصد نمودند که خود را با سید تمایل رفت خواب نزد محل رسانند و با او شورت تدبیر
کار نمایند آن بی سعادت مانع آمده التماس نمود که بیرون رفت عوض نمایند و دو سوار شده غلام را و در رکاب
بگیرند که بمردم واقف طلب قسم و بکلمات نشود و ناچار به تکلیف و سماجت او رفت و چون بر نیامده متوجه سواری
کردند و نزد محل از غیر کنی و روزگار خبر و اگر کشد رنگ او و دو سوار باخته انوس دست جیرت بر سر و زانو زدن
نمود و دیگر بخاطر و نرسیده سواری کنایه تغییر وضع و تبدیل رفت و سواری هر دو بر خان غلط و دیگر خواه بر این
فرمود و همراه سواری نباشند بهر وجه خود را از طرف بل که بموجب ارست و با نی فساد را چنان مانع رفتن از بی
آب به احدی همیشه نذرساند و به آنحضرت و دیگر برای پوست و عقل به باد داده شروع به شنیع و شندی و غیر
برادر بخیر را زبانه مرز نشن نمود و گفت و ای بر عقل ملک خوردن شما که چنان و لیس را چنین شما و غافل که
بدینشی سپرده یا خیزد و فکر ندانک و ندانید که اینها چنان است با دانه را گرفتگی کنان از
خبر برای سوار شدن بر او و دهب و قبل سواری خاصه را مر چند عهده داران خواستند برسانند از هجوم
و مخالفت مردم بهماجت خان نمونشند و دهب خود را بهماجت خان حاضر ساخت چند مکانی از راه غیر مستقیم
به سوار شده بهب مرکب طلب فرمودند و سوار شدن را میبوتان مجرکنان فرود گرفتند چند قدم زنده
قبل خود را بهماجت خان آورد و به التماس و سماجت بران سوار نموده و در راه چوست مسلح بر دوطرف

پادشاه نشاند و بوقت دار و فیل خانه که ماهه قبل سرکار را آورده دست و پای زیاده خود را نزد یک سائده کلاس
 داشت که بران سوار نماید پادشاه آن بدعا بخت و سعادت را چو تان بقیل رسید و مقرب خان دار و فیل
 به سببی بسیار که در فیل وار بر پشت بی او نمودار کردید و قطرات خون و عرق سرد در دست بی او بر آن بود
 خود را بالای جوجه رساند که درون لثت و جبینان فرو نمود و هر ابراق از جوجه اسازند خدمت تربت خان
 که جده و او نشسته و بباله محنت و همراه داشت بعد از خدمت بیلوی را چو تان کنار جوجه گشتند و فایم کردند بود و او را
 بود و هر وجه خود را جاده و بهایت خان بقیل سوار بی بر اطراف جاده و برده مایه تمام انجام گشتن و شاگوان
 غدر خوانان فرود آورد و فرزند آن خود را با نذر و شمار حاضر ساخته بر در خدیو زمان کرد و اندک بعد هر چه حال
 نور جهان بر داخته از پدر رفتن و رسیدن نزد برادر اطلاع یافت و دست افروسم بر هم سائده بخت
 خود و هر آن تشنگ زبانه نموده و سوسه تمام بهر سائده بقای مصیبت و سراسیمگی گفتند که کمال
 کار بجای میفرمودند که پادشاه را با بر سوار نموده از آنکه جاده پادشاهی بنا بر اج برده بودند و جاده شهر را بر با بود
 بهنگام برده با هزار فرود آورده و بی و دیر بی تمام گشته دست سبته با و اطراف مردم او گرفتند و بوقت
 شجاع خان که از راه قدویت با عدم تعلقه و جقیل شمس سخی تمام خود را نزد جفته مکانی رسانده بود و پادشاه آن
 با ده ناکامی از دست کافران شمشیر کرد و بد اگر چه آغزار مکار آهنگار وانی و کامیابی میسر نشد و خوش آمد
 داده بود و چون حوصله با جنگهان مردم و هر لحظه مردم فکر و خیال تازه میکرد و اما جفته مکانی را چنان دل و حوصله
 تدبیر کا بود که هر چند گفتند و میفرمودند خالی از رای جواب نمیداد به الهام غیبی و فکر صاحب خود را موافق کرد
 و الهوان بزرگوار و اتفاقا خالی روز کار و امیدوند و میفرمودند که خوب کردی مرا از دست آن رانفتی بکشید
 اختیار خویشم گرفتی و دست آن بدخواه دولت را کوتاه ساختی و آدم مردم باطنها عقیدت و قدویت دم
 میزد و معذرت میخواست و کف طلبیده بکس تو مقرر بی بران نشاند بر آب محنت حاضر آورده خود بر سیم ندانی
 حقیقت کیش خدمت نموده بود و محل بعد رسیدن نزد برادر و امیران بعد از آنکه قیل و قال و سرزنش بمیان اندازد
 مصیبت چنان یافته که فردا بیکه صرخه را از آتش برادر دهد علیا نور جهان میگردد و بر قیل سوار نموده همه اتفاق
 شمشیر انتقام از نیام بر آورده بران بدنام ناکام ناخته ولی بخت و احلاس نیامیم اگر چه نور محل این مصیبت را

نسبت بودن بادشاه با اختیار و بمن چنانکه باید نه پسندید اما نه ملاحظه انکه عدم حرارت خود مطعون نکرد و فکر حساب
 برادران کماطر میرید چار تا چار قرار بر این یافت و در این میان خبر این معلومت که بخت کفانی رسیده بر اینهای هبات خان
 بنا کرد تمام درستی نور محمد و بعضی از افرای دیگر و منع دیگر آن تدبیر مقام فرمودند و بابر مقرب خان
 و صادق خان بخشی و میر منصور را بخشی را فرستادند و در ممنوع ساختن اراده آنها مبالغه فرمودند و گفتند
 که هرگاه من اینجا بستم شما را در مقابل جنگ نمودن و تیر و بندون بر روی من انداختن بر روی و اظرف
 من بدارم تمام در اینجا ام و سوگند نه نماد و گشتن خود را بدست میر منصور فرستادند و بهایان خبر بانی نزد
 صادق خان بر اصف خان مقام داد که از خوبی اخلاص سلطه که شما داشتند خود را فاطمین وقت میداد
 کار و بی نعمت شما بدست رسید احوال صلاح و دولت و بهبود کار و حال شما درین است که خندگاه کار وزارت
 خدمتکاری بادشاه من ناکاره و اگر داشته شما به پنجاب بجا گیر خود در نشینند نور جهان و اصف خان مقام
 بادشاه بموجب گفته هبات خان و اند ممنوع گشته و قرار دادند که اول فدائی خان که خود را از اینجا
 خلافت پیشه میکرد با جمعی بهادران یک تار رفته جوهر خود را بر روی کار آورد و بعد میرز و ن اخلاص فدائی
 کنار آب آمد و را حیوانان مل را چشم زده مستعد کار ناز گشتند و در آن از بسیاری آب و تبر باریان رود
 اندیش ناموده سپان باب زدند و خدیوین شتاور بی کرده مقابل و تلقیه بر آمدند و جمعی را در اجل آنها
 و انیکر کرد و بباب فرورد شد بعضی را در صدمه غلام و ریای بایان بر دو با نیم جان بر آید و بفرج خوانند
 و در جله فوج قریب هفتاد نفر خلافت پیشه شد و ندی نموده خود را مقابل فوج بهایان رسانده خند را انداخته
 از ایشان بعضی گشته و زخمی کرده و بده با وجود کار بردن حلیه شانه شفاقت خوانند و زید و ناموس
 فدائی خان بر کردیدند فدائی خان همچون دانت که کاری بنیم نمید و در قیاس همان بود و بر گشتن باز
 دیگر او از هر جلای الاخری پس از شد اصف خان با اتفاق بهایان میران بهد علیا را بر فیصل میوار نموده نور جهان
 و دیگر کشم و دوکان و بندون با فیکله روشن نزد خود گذاشته بدلاسا و رغبت بهر امان بر خوانده از راه
 پایانی که تحقیق نموده بودند بعضی جا که در اندشت داخل گردیدند و همه جان تار آن مستعد کار را کرد
 نقد های جانرا بر کف اخلاص گذاشته از سر و جان گذاشته در در کاب یکم خود را بباب زدند و وقت عبور

سبب آنکه راه قتل بود و در راه غار و آب عین داشت خوب هرج و مرج برنگزشت و سلسله اشقام فوج از هم
گینفت و هر فوجی طریقی و برای میری جای بعد تصدیق صدقات زیاد و از آب سر بر آورده و صفحان و خواجہ ابوالحسن
که از غاری نور محل جدا شدند و یکدیگر نزدیک کن رو بر بار رسیدند فوج بها بختان و راجه تان بها لک ان با فیلان مکلی
مقابل آمده سدر راه کرده بآب و رانده شروع به تیر باران و زدن کولانک نمودند و نور صفحان و خواجہ ابوالحسن
با یکدیگر در آب بودند که جلوسا به از صدقات تیر و بان و کولانک مذوق که متصل هم میرسد برکت و بعضی ولا وری
کار فرموده سین آنکی نموده از آب کشفند با وجود سبب براق و تر شدن رخت خود را جمع نموده نشاندند
ششیر باطل کرده با فوج بها بختان کارزار کردند و نمودند چون کولانک تیر رسید از ضرب تیر و سنگان ششیر زخمی گشته
که در بند باقی متفرق شده جان بدر بردند و راجه تان خود را به جوار و مقابل سوار می آمدند و سواران را سوار کردند و از فیلان
ششیر و بر جوی سردیدن جهانان بر خون روی آبر و کلکون ساختند و جوار فغان نامر محل و ندیم خواجہ یکم و
ششیری از مردم را دستناس و پای فیل نور محل گشته و غرق کوفتا کردند و فیل و ششیر و اسب و آدم سپاس
از صدقات یک در آب می افتادند و بی زاد و راه ستر اخراج نموده بر یکدیگر سبقت میکردند و
در بحالت سخت که بعد از خراج و خراج روز جزا و خشم میاد و تیری در غاری یکم که در خشم خوار و ششیر با ربا
و در او با خود گرفته بود رسیده بر بازوی آن و خرم خود و آن ضعیف را مضطرب ساخته و زدن چاری را بکین کرد و نور محل
تیر باز روی او بر آورده بلا سوار بستن زخم او برداشته و در زخم ششیر و خند زخم بر جوی راجه تان مکلی
فیل و بها و فیل نور جهان یکم رسد و فیل از زخمهای پای آنطرف دریا برکت و فیلان از سبب زخمهای
و اضطراب فیل را نتوانست داشت و فیل در آب عین افتاد و غوطه خورده بر درشتا و روی از آب برآمد و آن
هنگام که بخت یافت و در غاری جدا و فریاد و بلا بلند کرد و بدو خواجہ ابوالحسن سبب او از تیر باران رو برد و
در آب بی تاب می نمود و دو سه زخم بدو رسیده بود و آب عین افتاد و او را خوار غمان از دست او رفت و در
سنگون کردید چون در آن حالت فاش زمین را قایم گرفته بود و آفت بد و فرسید و زرد و ملاح نور محل از آن
که در آب با برآمده بها بخت رسیده و فغانی فغان بغاوت و تیر بر تاب از صفحان و خواجہ ابوالحسن سپاس
با عروبی تمام بر آمد و ابوطالب سیر صفحان و الیه یار و ششیر خواجہ و سبب از جانبا زان با بین تر از فغانی

ظهور نمودند و فدای خان از جمعی دلاوران و ملازمان پادشاهی و نوکران جلالت پشته خود مقابل فوج خصم برپا شد
 خدی را بغیر شمشیر و نیزه و سنان انداخته رنجی ساخته باقی را چو تان را از سپهر رو برداشته نزد درگاه کبار
 جنگ گمان خود را تا خیمه پادشاه رساند فوج مهاجمان به مقابل و مقابل شمشیر آمدند و جدایی داد و گیر شدند که دیدن
 فدای خان دست و پا زد و به تیر اندازی گشت و نزد و پیشکش نمود و فواید کبار بر دندون تبرهای فدای خان
 خیمه رو بروی نشین با پادشاه میرسد فوج خان خود را علیل و مقابل و ملاکر دان خیمه مکانی ساخته بود و در خیمه
 هبات خان بغیر سنان که جزات دلی او بی باقی را مانده نمایند که رو بروی و لغت تبر نمیزند و ملا خطا علی نشینی
 اصلا ندارد و عهده پادشاه مکرر بفرمان بی سعی جنگ فدای خان دستاورد و مانده اند و کشته شده است و
 میگویند تا اگر عطا الله داد و فدای خان و سید نظیر و وزیر ملک با جمعی شرط جان نمایی را تقدیر میکنند
 و خدی رنجی کردند و به خود فدای خان و هب او سه چهارم تیر رسید و هر چند دست و پا زد که خود را از جمعی
 اندرون نواند رساند و کاری نواند ساخت از هجوم مهاجمان که بیهم میزدیم میرسیدند و ملک فدای خان
 اعدای خود را تنه است رساند و حکم منع جنگ بی در پی میرسید تا جابر بازگذاشته از او دور و بر آمده
 باز بر و باز و دستناری از آب گذشته خود را بر تناسخ جاب که فرزندان او و کما بود و رساند و علیل
 و ناموس در تعلقه رضایان که با محبت و بر نیل داشت و خود و جریده طرف دلی شتافت و اصفی
 که میدانست که ای باد صبا اینهمه دوره است و انتقام از خود اید شد خود را با یک که جاگیر او بود و رستا
 و شیر خواج و والد بار و لب بار نوکران با دست بی نظیر بر بستر ابروی هر طرفی مشرق شده راه خود گرفتند
 و خواج ابوالحسن و ارادت خان و معتقد خان مولف اقبال نام و جمعی دیگر عهد و پیمان آمان و آبرو به مهاجمان
 بیان دادند و رجوع آورده ملاقات فرمودند اگر چه نقصان دیگر با آنها رساند اما بعد ملاقات الله برزده
 و بعضی و کلمات نابینا رنگ گفت افزا و در برابر کجاست گفت هر بدتر از کشتن و کشته شدن بود و همه را دیوار
 نامزد و از رن کمر مخاطب و محتاج ساخت چون اصفی خود را با قریب و صدد و بجهه نفرستاد و نوکران
 به تعلقه فلو رنگ رسانده بود و اول فوج را چو تیر برای محامره آن بطریق المغار و از ساخته عهده خود از مندوب
 حضور که نور محل را بموجب خواشتر پادشاه هدم و رفیق شهبای الم ساخت نصف جمعیت را در خدمت خیمه

گفتند پس باقی فوج خود را با نصف خان رساند و به اندک ترویدی جمیع اصطفیان با غنای آنها بیا به اسکا برده بود
 با عیادت خان رفیق گشتند و اصطفی نیز با ابوطالب و سپه او در خلیل اشد سر میران بدست آورده به بحر منی آمد
 مشیم آمده عقیده ساخته با خود کعبه را آورد و در همان اوان خید الخاق نوفی با جمیع رفیق نجیبی رات همان که در میان خود
 بدست آورده با خود داشت نوفی عیادت و ملاجه کرد و دو فاضل و فصاحت اصطفیان صلیک شعرا بود و در حواله را با خود
 نمود و که به تنوع مد رتبه نهید ساختند از آنجه ملاجه کرد از فضلا و صلیک استهوار و حافظ قرآن بود و اگر مدبری رفت کسی را
 با و کاری نمود و اما از آنکه در را مظلوم از جهل رفق و انظالم را ترک گفت خون او گشتن بر نوشت بود بکمان انکه
 مهاجرت از آن مرد ملاجه کار قرار اختیار نموده گرفتار همه اجل کرد و بدو بنید اول در تکریم حق او نمود و فرمود در تکریم
 مای او اندازند و وقت زنجیر نمودن طوق و زنجیر و با وجود خوب جام نمودن از بای او بر آمد و خود
 بدام آن بزرگ تلاوت قرآن و خواندن او را مشغول بود و در آن حالت نیز کلماتی او در حرکت نداشت خود
 را دعوت و دعای سحر و مسح خواندن معاتب ساخت حکم قتل نمود هر چند قاضی رکاب و بعضی همان را نظما
 قوی مای ملازمان شما نموده شفع گشتند زاده غضب آمده بر نهادند و او اعلام نمود زنجیری سختی و شقا
 قلب آن چه نویسم از جو صله و بر و باری جنبه مکانی که با عیان مدعی بد عاقبت از راه عاقبت مینی در آن ایام
 ملاکت افزوده آخر بدو فصل ایی سر انجام کار بخرید و گرد بر رقی و مدار است آندند از آنکه گفته اند
 مرغ زیرک چون بدام افتد کل با بدیش چون در طایر و سبب نشسته افتاد مورد را اندازد و چاره باید بدو
 هر چه از کلام باین بد فرجام بر زبان الهام جان جاری میکرد و بدو موافق و مصلحت مزاج گوی او بود و نور
 نیز نفاضی وقت و صلاح دولت در نهایی مینمود و میگفت تا توانی زبان شکوه بر آدم شما ساز و یکی چه
 شد از حد توانی مینی هر دو بر او و خواهر میداد ترا در حد و زیاده که آنچه نهایت نظما مد طریق خدمتکار
 از دست نمیداد تقصیر نبود و عیادت خان هم تو بر ابر سلوک با دنا و به تلق و به اظهار خدمت شما
 طریق خدمتکاری از دست نمیداد و آن سریر آرای شما بر گشت بپست و ضرری نداشت و خود بدست
 و ستوران کساح کار در آن نزد تخت سردیوان شما به ندرت مطاب و وقایع اطراف بلاد از زبان
 بادشاه جواب داده حکم مینمود و احکام امنیت و اجرای حکم سلطانی با طراف حکام شما در و در تکریم

روانه بسیار باد و باطنها رطیف و لطیف است و بفرمودند و عده آگاه اطاعت امر نمود و گاه هم او بک
 کار میفرمودند اما شستن هر دو راجع به شستن و عقب جوش که از بوی عرق انگوته و کهنه و دنان کاغذ آن عراج میفرست
 شستن میکرد و گاه گاه برای تبدیل و تحفیف بودن هر دو بدست میفرمودند تا آنکه یک نفر راجع به عقب
 خود بنشیند و بخورد و دید که کج میخورد و کابل که دیدند و لشکر و حذر در کان گاه گاهی نیز دو همه جا و همه
 وقت سایر و از قدم آن ظل الله جلایی اعتبار نمی نمود تا آنکه او را بیل خود داد و داخل جویلی گاه گاه شدند و عرا
 آن بدال بقا خود و رسم مکانی و بنی اعلام و تفریح با غلات و غنایات و لشکر رسواری فرمودند و درین اوا
 ایلی توان بانه و مایه ای نذر محمد خان رسید و قیمت کف که آورده بود بخانه هر روز به بعضی رساندند و درین
 بدو روز و پنج صده نفرانی و عقیده نور محل غلبه خلال در استیصال بهایت خان روداد و تفصیل این احوال
 آنکه چون در همان نزدیکی ایام رسد انوار اعدایان یکدیگر نور جهان بوضوح آمده بود و مردم حیات
 پیشه انجلی نازده لکها پیشه از آنجا جمعی را تعینات قراولان برای محافظت لشکر گاه از دست انداز
 افغان بدستگاه نموده بودند و روزی بعضی از راجعوتان نام حوا که از غرور بهایت خان اعدیا وجود
 نمیداشتند در حرا گاه لشکر سپاهان و چهار یابان بار برادر خود سر داده بودند اعدایان و قراولان منع
 آندند آنها ممنوع نگردیدند که لشکر و مزاج است و این نیز بخبر که در یک دو اعدای کشته و زخمی گردیدند همه
 اعدایان و قراولان اتفاق نموده بر دیوان سفینه نمودند و بهایت خان گفت هر که استنباسید و تن
 و امید بسیار رسانده اید سفینه انان که طرفنداری مقصدیان درین جواب صریح میفرمودند مطمن خاطر نشدند
 و جنب مجموعی بشو رسد آمدند و در آن هنگام ده از طرف نور محل بکنجا برسد با هم اتفاق و زنده
 بر سر راجعوتان که نزدیک فرود آمده بودند کشید و شور و غوغای عظیم برپا شد و حاکم و کشت هر چند
 در راجعوتان بسیار بی نزاد قوم و دیگر خود را میگردانند اما از آنکه خندان است باده خور کرده بودند که جدی
 را بخاطر نمی آوردند و سواد بی شمیر و بر جبهی جلو میگردانیدند و میان اعدایان و گانداران قدر اغوا بود
 و فراد حکم انداز که همه سوخته جدا و انجلی و ضلالت گشتند بهانه میطلبند بعد از آنکه در میدان نایره قتل
 راجعوتان بدستگاه مغلوب گردیدند و بک کسریان آمده و از دهم عام توفیق و معاون فرود رسد آمدند

تاخیر رسیدن به هبابت خان قرب هزار را جیوت که اگر جانشینان مشهور و نوکران رویتناس و هبابت بودند
گشته و زخمی گردیدند و جمع کثیر دیگر از معاوانان آنها بجز او سراسری امان شدند و کار بجای کشید که چهار صد پانصد نفر
را جیوت وقت فراز در دست احدیان و قزاقان که در اطراف غار و کنار مغاک و ده پست با سید کجاست شده بودند بدست آنها
برآمده افتادند که دست بدست مانند کوه سفید در بقیل گرفته بدستوری که در انداز که تل منده گشته اند و فریاد و از
رگت با میوه ساقه چوبانی و نمودند هبابت خان بعد فراغ و اتمام خبر و ارشاد چون حوصله با چنان سر به سر و از
شده خوست میوه خود را را جیوتان رساند بطنانی گوشت در بین چلین و دیگر مردم باو شاهی جوق جوق و فوج فوج
بگوشت احدیان و قزاقان رساندند و اذعان حکامه چون باید از شمار فراموش آمده بر بقیل ملازمان باو شاهی
گردیدند و بعضی از موافقان هبابت خان نظر بر آنکه قایمی وقت از دست رفت و منصوبه بازاری گشته
جای هبابت خان را گرفت با آنها را غیر خواهی مانع آمدند هبابت خان نیز نیز یک بازاری را و کار و روی
با بازار که بی کار را رقص و بگردیده از نشین خبرهای خوشتر ملک و با خسته فرود در مقابل شدن از دحامند
تقاضای وقت را از دست نداده مراجعت نموده خود را به بناد و دولت خانه باو شاهی رساندند که توان خان
و علی الله خان و جمال محمد خاص را با جمعی از مردم حکیم برای دفع و منع نایره فالتین نموده روز دیگر مهر
و یوان ظاهر ساخت که مادی و قاسم خان برادر خواجه ابوالحسن و بدیع الزمان خورشید اولاده اند و وقت
تفتال خبره جلال مردم خود را بگوشت فرستاده اند هر دو در کجفت تمام سرو با برهنه از خانه طلبه تصدیه
خانهای آنها را بقیط و تاراج در آورده اما دیگر در سلفه تسلط او خلل پذیرفت و هر چند خوست از احدیان
تلافی و ندادن آن واکت دهی شوانت آورد و دیگر اندک و ده ماه رسال آنها را بر طرف نمودند و بنوا از او
و کین بفرستید که غیر صاحب اختیار نظام ملک در سن پنا و سالگی در گذشت شاهیچان از نشین
و اقد او و فالت بها بچان و علی سلطان بر و غیر از کهنور اندی تقصیر خود و التماس فقه جرایم کرده نکرده
معروض داشت بعد از عرض فرمودند که اگر قلع و برهاسیم و سایر مردم باو شاهی مبارک و سلطان دارا شکو
و سلطان او را نکست و بپا را کهنور رواند سازد التماس او در وجه پذیرای خواهد یافت لهذا هر دو شاهی
کرامی قدر را از کهنور ساخته و قلع را بملامان باو شاهی واکت نشسته خود را از راه سلطان نذر بار و آ

از کذا کبر و بجز و نموده ماند و بطریق اغیار رسیده حقیقت معروض داشت اوایل شهر نور از کابل رایت توجیه نظر
 هندوستان برافراشته درین آوان بطور پوست که شاه جهان بعد رسیدن به اجمیر راه تهته اختیار نموده ایلی
 چند کلمه از تدبیر و تحمل که در مطلق العنان کرد بدین حدیث جهان لک برده و مولف جهانگیر نامه برای پاس خاطر علیحضرت
 بعد سلطه تکرر ذکر هیچ صفت و خوبیهای نور محل به برداشته بخار که اولاد از وقوع جنگ فساد و موقوف را حیوانات
 واحد باین که هرگز خیانت خانه جنگی زیر کرد و درون بونگون نشیده بسیاری از غرور آن غرور با و ناکامی کم
 شده بود و دوم مزاج کوی بدستنی از طرف پادشاه و در باره برادر و خود هر کوشش داد و میند و زبر و زبانی
 برگشته او شست و شوی بی یافت و اکثر میفرمودند که اگر محبت ظاهری نور محل که بر هم زدن ملک و جمعیت گشته
 میان من و فرزندان بلند است من نزاع انداخته اختیار دلم از ستم نمیرود و بی شوم هر دو نمیدیدم و بعضی
 اوقات میفرمودند که نور جهان و در فکر استیصال است از خود با خبر بشم ازین کلمات و تقرب که هر روز میگویند
 میکند بدین سلیقه غلط و سبک دید و احتیاط احاطه را حیوانات میگرد دولت خانه کم سب و حکم جایگاه و بحال و تر
 خواه سزایان سر راه نعلیه جاکر خود و شهر یار که از کار و دانا و در از آن میدانست بیغام و نامه نوشت و بعضی را
 در خلوت طلبیده زبانی خاطر نشان نموده گفت که بقدر تقدیر و سبب جاهلوت قیسه کار دارد دیده انجمنی بخیر کار
 مشتمل در مشرق شهرت سده جدیدی نوگز نموده بر دربار و در بغیر بشند که از جمله یک دور و اطراف برانگیزه فرمود
 تا آنکه قریب دو سه هزار سوار جبار کار از کار که همه را از اجتماع روز توان گفت که خاطر جمعی تمام محال محال جاکر سزایا
 نوگز نموده چنانکه در زمانها شهرت نباید مشرق فرست و ند که بفصل دور و نزدیک و دشمنی هر نام و نش
 پیدا کرد و بالبابی بی کیفیت شهرت جماعه یکباران و مناسبت نوگز بی فرود آورده و تا فراموش آوردن آن
 جماعه پادشاه با شاه حکم بی آنکه از اصل تمهید مقدمه اطلاع باید بجهت خان بعد اظهار رسوخیت و قدویت
 انکوائی و بدو ای دیگران و عهدیات دیگر در خلوت گفت که درین هنگام بعضی واقعه طلبان تا بنای خود را
 بر طرف ساخته اند اگر بدین محله احرار و دانه بدو و بهایان قبول نموده جایگاه تقبیلان و سزاولان
 بقید نارنج و روز معین تعیین اهرای محله و چند نقیبی که برای خبر رساندن نزد مقصد باین نور محل آمده و به نور
 ظاهر ساختند بکم جواب از روی درشتی بیغام داد که اگر ما را سببیه و مکرر کار و بدست آنچه پادشاه

باد و بید برای خروج انعام از باب نشاء و زینت و از اینست و اصل نشاء است اما معنی این معجزه در معنی من گشته است
 سبی در معنی دیگر مردان خوانده بود و از جمله کلمات غیرت افرا که از زبان بوی سبکی نیاید گفته فرستاد و بهایت جان
 از نشیدن این جواب حرفهای لغوی زبان آورده زبانه نقد و در محله گرفت و نمود بر همه توانان و مشهور بان نور جهان
 منرا و این چنین فرمودند تا آنکه روزی گذشتن مردم بیکم در نظر مفرگشت قرار داد و طرف پست راست هر دو دم قدیم با
 لبسم فخره درین پوست خوش براف با ندری هر همراه محو میباید از محف و جسم علی گرفته ستاده شدند
 و طرف چپ نوکران یک چنین دلاور و بهادر و جدید با رخت سپاهیان و براق و در نیم تنگه غیر معلوم بنام اعرای
 کم نام دیگر ستادند و وقت شب خدیو جهان با بهای جهان با طهارت اخلاص گفته بود که فردا محل نور جهان است از چینی
 او خود را کنار و دور داشتن لازم و ضروری است احتیاط نماید آن رموز فهم بدست نیست نیز خیریت نمود و درین
 دهنست که نسبت بر روزهای دیگر نشان کنان همراهی سواری بی آید همگی قبل سواری یادته میان هر دو
 فوج نور محل بسید و نشیان برای مجرای سپاه هر طرف بهین تمام محله مردم بیکم فرما و بلند نمودند و بادته و
 بهای جهان هر امان او متوجه آنجا که دیند و رنق و برق آنها لبسم خیمهای حاسد از آنجا فرستاد که بکار گنجی
 جوانان آهونشان جانب سپار با شمشیرهای ابدار و سنان سینه گذار و تیرهای جگر دوزخ را حاکم جیشی
 و جانانی که باریت و چشم بر خیزون کار را چیت و فیلبان که منصوب نموده آن بدسکال بود و ساعد و شمشیر
 را از شتر آنها ملاحظه نمودند و در همان گرمی و جلدی فیلبانیکه همراه آن سپاه مسلح و مکل بر راه قابو بود
 خود را بالای رساندند تا بهای جهان و مردم او ازین قسمه خبردار شده متوجه طرف چپ گشته و هستند در زمانی
 که گشتند سپاه قدیم طرف راست اطراف قبل آمده با اتفاق جانبان جدید قبل با پادشاه را حلقه دار و فرود گشته
 دست و باز و مدفع اعدا گشت و در بهای جهان بر ما جرای کار تبدیل و متع و در کار خبردار گشته و دهنست که کار و
 اعتبار از دست رفته و جان در بی تلاقی بر باد دادند و شرط عقل نیست در بعضی غلوی عام اعرای دیگر نیز از راکا
 پادشاه جلو حاضر حاضر آمده که به جانتانی بسند بهایت جان و در آن حالت از میان لشکر خود را کن گشتند
 جان بدو که سباید او هم خبردار کردید و در آنچه و دیگر بهای جهان منفرد گشته فرار اختیار نمودند و بی
 قتال و جدال میان آید پادشاه که دون بارگاه از جنگ جان دشمن قوی بخت یافته در آن حالت فریاد

از مردم زمانه برای تعیین لشکر و تقاضای صلح و صلح برسد و نور محل گفت زانها بدین فکر تصاده را بگذارد نه هر چه
 خواهد بود بلکه از زمانه پادشاه محبوب بلندخان خواص را بخواهد و اخلاص بخام بدان بد آنجا و او را بگذارد
 عاقلانه و بکار و بکار خود را از مردم بگویم که گشتید بهتر است در شما بهتر از آب بگذارد و از آب کن در شما
 گذشته از و آید و خیمه پادشاهی در همان کل زمین بیمنت قرین نصب نموده شد و بانشا و کامی بلند او از دست
 و آخر در از اصفی تر از درها بخان و ستاده بخام دادند که اصف خان را ابوطالب بپسرا و بپسران و انبال
 که با خیار آن بدخصال بود و بگذارد از دست تر اصف و مو و دم خود را بقتل نهان بخان رساند نهان بخان هر دو
 بپسرا و انبال را با غر حواله اصف خان نموده و در باب اصفی خان غرض خواسته که چون از طرف بیکم مطمئن خاطر می
 نگذشتن از راه دور از سر درون اصفی و بپسرا و مو را معذور و در نهان بیکم از جواب او بیدار گشتند اما اتفاقا
 وقت از دست نداده بار بکر اصفی آن دستاده از طرف خود و بیکم قسم کلام ای در میان آوردند تا
 چهار منزل آید و وقت تمام دفع الوقت گذرانده آخر اصفی تر از خود و طلبیده از و نیز قسم ای می شد و گرفته
 بپس و خلعت و قیل و قیال نموده نزد پادشاه و ستاده را ابوطالب را بپسرا و در و دیگر خاطر جمعی از و ستاده
 تعیین قیام گشت بعد از او را نیز با غر از مرض نمود اوایل ماه آبان نزدیکت لاهور نزول بابا نش نظر اقبال و دفع کرد
 اگر شاه جهان با وجود امر بدیدر دو گوهر درج سلطه دار و از حضور و خد و هر دو قلوب را تاس و اسیر را موافق حکم
 مردم پادشاهی خواجه بگذارد ششم آمده و گذشته برای حصول مرضی بدو و نور محل خود را تا اجبه رسانده بود و آخر معلوم
 شد که هنوز که در و غبار که در دست طالع از ایند ضمیر بیکم بر طرف گشتند و کم تو بهی پادشاه باقی است و مانده
 حضور از میان برخاسته ایند از مرض بخدمت پدر مصطفی نداشتند راه تنه با راده ایران و هر جا اتفاق افتاد
 نمود و گذشتن شاه والا قدر را با جیره بقتل آهسته از روی نوشته و افعول کاران بمرض رسید و افعول کاران
 خلعت محبوب واری لاهور ضمیمه با اصفی آن و وزارت بدستور سابق بخواهد ابوبکر بن خلیف فرمود و اندوختن
 را خان مان مقرر نمود و بدو میرجل را بخدمت میر خشی سر فرادی فرمودند و در ضمن بفرستید که نهان بخان از طرف
 شرقی بنود جنوبی گشته تا از کجا میر بر آرد چون خبر رسد بگذارد که بپسرا و بیکم از محمول ها بیکم بفرستد و دیگر اموا
 نهان بخان از طرف بکانه ای آید نزد بیک دهمی رسیده و بفرستد تا با بیکم جمعی از احوال را از احدی برای آوردن

زرد کورقین فرمودند و در منزل شاه آباد مردم بادشاهی بخانه رسیدند مردم بهایان خزانست آباد و در آن
 و جنگ استقبال نمودند صفدر خان برای را موقوفه جمعی را گشت و زخمی شد خزان را بدست آورد و در آن حضور
 نمود و بعد از عرض صفدر خان با بهایان فرج و جمعی دیگر برای بنیاد و تدبیر بهایان مامور و عقین فرمودند و درین
 سال طالع مال بفرستید که سلطان بر وزیر گفت که بهایان بنیاد ازین گفت برای فانی بدار القمار چاه و فانی
 رحلت نمود و در حدیث فانی نان شیرین بول تقاضا و غنیمت بهایان رسید و بعضی بد برای در آمد و بعضی بفرستید
 فانی نان بنی بر اندام خود تقصیرات و تقاضا نمودن بهایان بفرستید و واقعه و کین نیز مودعی کردید که با فانی
 که بعد از واقعه غلام شهرت بر او افتاد بود با صفدر خان بادشاهی شرط طاعت دولت خواهی بجا آورده در بخوار
 نوشته اخبار و زبان نقش ظاهر کردید که بهایان با چهار صد سوار بطرف تهر رسید اراکه سمت ایران داشت
 و شریف الملک ملک تهر به مقابل شاه آمده با وجود قلت جهت شاه بهایان تاب مقاومت نیاورد و به تهر گریخت
 شهر در آنده محصور گردید شاه بهایان متوجه تهر و دست اندازی کرد و دیده بسپاریدن و اندر و نیز و عارضه بدینی
 خود و موافق دیگر متوجه سمت و کین کردید و در این آوان آصف خان منصب بخت برادری بخت هزار سوار از اصل و
 سزاوارتی یافت از واقعه و کین بفرستید که فتح خان سپهر غیر موجب بنا ره نظام الملک با فوج سنگین بقصد
 تاخت ملک خاندیس و برابر روانه گردید و شاه بهایان لودی که از تغییر بی سر طبعه برای بقصد بداری خاندیس و برابر
 مقرر گشته بدفع شران پرداخته و لشکر خان در برابر بنور تاب گذاشته و در بخوار رسیدن شاه بهایان از راه
 احمد آباد بد کین فرود آمدن و ای غیر نزدیکی سک بعضی رسید وقت رفتن به تهر از راه اجیر مسافت
 چهار صد و با نرزه کرده و جرمی را چهار ماه بقصد کوچ و بجایه مقام طی نموده بود و در وقت مراجعت بر راه احمد آباد
 مسافت دویست و شصت گز راه را چهل کوچ و ده مقام طی نموده و غیر ظاهر کردید که بهایان بقصد شهرت
 خود را به و کین شاه بهایان رساند اما بعد رسیدن با ظهار رسوایی و فساد و عذر زافات ایام گذشته
 پرداخته و در همین آوان مودعی کردید که شاه بهایان لودی به بنیاد و تدبیر امرای نظام الملکی رفته بود و بعد از رسیدن
 مقابل حیدر حشبی که یکی از نوکران عمده نظام الملکی بود و زنی دهنست مکاره که با شاهی بقصد و آورده و در شهر
 او بفرستید که کار او بدو بسوی کشید و آن عاجز و با نظام الملک بمرتبه ششم الف را به نظام داده بود

که کین
 بنیاد

که بر دهن شوهر او اندرون خود صاحب اختیار گردید و باقی ذکر رشت و ت و بر زبان خاندان او دان معلوم با جانها
 بر فاقست شوهر ساخته و بار سال بداد و کف و نام و جام مودت التیام جان بانی و دوستی و بدر خاندکی قایم نمود
 که با شرف نه و فسون باز از زرم و فوج کشی به بزم و کجی تبدیل یافت و چهار چنگ لک بون و دو سه لک و سه خوا
 به جانها داده ملک دست رفته نظام الملکی که بعد از گشت شدن چندین هزار آدم و خرج کرد در با تصرف و شرف
 و جبهه مکانی آمده بود خرید و آن افغان کلوا نم نظر بر فساد ایام طبع نموده فروخت و عوض محصول یک مجال
 محنت چندین سال و دو شاه و دو سه تن هزار دلبازی نامدار و احراری ذوالاقتدار و درگاه و شیر انداز و
 کشنده بود را بکشان از دست داد و بهر حکام حکیم جانها را در سیردن ملک نبرستان و ای نظام الملک قبول
 و اطاعت و در زندان افتاد و قلع را احمد کر حکم و نوشته جانها را و نموده جواب داد و چون حکم باو شد
 کلید قلع به سر من و پسندید اما بر کلمات و قلع مال محال انواع احمد کر تصرف مضومان نظام الملک در آمده
 گویند آن مکاره به کار چون زبانی مردم عمده را که بکشت و زشتی صورت شهرت داشتند و بانی شیر دل نظام
 از راه برده با خود هم بزم و مردم مستقرت می یافت و بعد و افتخار کفاف و در سر انجام امور ملکی بی خرد
 ز نام اختیار ملک سباه جان بکف اقتدار او برده بود که وقت سوار شدن کوثران عمده و دیگر در کاتب پای
 قیل او میاد و رفته غرض مطالب خود و باو تایی می نمود تا اگر چون میان عادت امیر و نظام الملکی ایام عداوت
 شد و فوج کشی بود در ایام اقتدار او و شوهر او خبر رسید که عادت شاه با لشکر است و فیضان جنگی و تو
 جهان جنوب برای مقابل می آید نظام الملک به تهیه جنگ و بر آمدن بر دانت آن عداوت گفت و سر فوجی
 و اختیار این جنگ بمن و اگر اندک از اقبال باو شاه بر خصم غالب آمدم تا قریب و بر زبانها جاری ساز خوا بود
 که یک زن نظام الملک باو شاه مجبور مقابل نموده بر میت داد و در صورتیکه خدا نکرده فتنه بر ملک خود خواهد
 که باو تایی زنی را مغلوب ساخت و باز تدارک میتوان برداشت نظام الملک کثرت حرف او مفروض به موافقت
 نمود و مجبور به نازنین خود را امور به سر کشی فرمود و او بر تنب لشکر و آراستن فیضان کوه بیکر و تایی
 استمالت چشمه کان زرم خود کرد و آوری و لا و دان مشغول جوید و آخته و تو بانی عظیم است خود میراثی بسته
 بر رخ نقاب مرصع انداخته بر قیل کرد و فن شکوه سوار شده امیران را بر زبان خوش و لطف امیده داده و با آنها

و عده و تهدید و عید سرگرم کارزار ساخته که بسیار از مرصع و طلا و نقره موافق دستور دکن که بعد از آن و ظهور برای
 دل خنثی سیاه انعام میباشند تا نمود و وقت سواری با خود و در مقابل فوج خصم آمده اقدام لکار و آراستن
 صفوف نموده بر ساعت با برای بهین و بسیار دلیری و ترعیب تصور نمیداد و از هر چه از شجاعت و جلالت و تر و ظاهر
 که مرصع و طلا و نقره زاده از رتبه بدو ساخته موقوف بر اینست بیکذاشت و همراه از شهر میباشند تا
 برگرد و داشت که با کرامی نقره موافق دستور دکن برای جرب قلوب با ای فوجخانه بهم میرساند و باعث دلیری
 سیاه میگردد تا آنکه فوج عادت را از پیشرو برداشت و بجای ای برداشت و پیشتر زن مردان دکن خند و مزاح
 مفعول سپهر گردیدند و زن صف شکن نفع و نفرت بخدمت نظام اکانت رسیده پیشتر از پیشتر مغرور و مجنون
 الحاصل جانچان لودی از روی بازی میخورد و جهان ملک را بقلبی که کجاست انعام بگردانند با دستان هندوستان
 و فغانید از دست داده خود را نزد ولایت و عالمی مطعون ساخت و درین اوان ابو طالب سپهر آصفیان را به
 خطاب بسته خان فخر طیب خند و درین سال جانچان ولد سرم خان که در زمانه امان بی همتی روزگار بود بعد
 انقضای مقادیر دو سال از مر حایر و دولت حیات نمود و باعث طال خاطر خاطر گردید سابق مقرب بود که با پناه
 صورت خود را با چهره طلای بوزن یکتوله سکه یک خانه طرف دیگر شبیه شیری در آن اقباب سوار شدند که
 زده به ارای مقرب خاص میباشند که بر جبهه بسته باعث افتخار خود و زب و ستار میباشند و بعضی در آن
 انداخته بر روی سینه خیز جان نگاه میداشتند و درین سال حکم میفرمودند که شبیه را کمان تر و زنجیر
 طلا ساخته با برای مخصوص مقرب ساخته و درین اوان از نزد امام علی فرما نقره ای تو را نخواستند عبد الرحیم
 ایلی که از فغانان مشهور ملک بود با محبت نامه شکر اظهار دید و برای ملک ایران در تلافی دعوی از او
 اصلاح و ف و دگر باین شایسته بی و تا هزاره و بعد بمیان آمده بود و رسید و درین روزها بهایان که دارند
 خیال را با سجال تباه مرداران بود و باعث مذمت و اعتراف تقصیر با بعد غصه جرم خرافاتی و بی کفایتی و بی
 داشته التماس که کفایت را بده بعد شریف ملازمت و تسلیمات خطا کشتی بهم رساند بهمن و سابق که جبهه
 روانه گردید و با دانه جرم کشتن خطا پوش التماس او را مقرون با جابت فرمودند بعد رسیدن بهایان کفایت را
 نمودن بدکن در ماه اوایل سقندار متوجه شهر همدان بهار گردیده و سیرکنان لشکرها فغانان اخیره مذکور با

حیات رسیدند **در سن سال** و ده و نیم خانه جلوس جهانگیری مطابق **سنه هجری** اول و در سن
 این سال جو فرسید که مکرم خان حاکم بکال برکتی با ساز عشرت میر و تفریح در باغچه و از حد مد با و خندگشتی برگرد
 و مکرم خان با جمعی غرق بکرفت گشت نزد اهل شکون آن خبر نامیون نمودند ای خان را بعد از قبول ده لک روپیه
 شکر نذر که هر سال در سرکار با و نه و نور محل میسرانده پسند صوبه دار بکال مقرر فرمودند بعد رسیدن کبیر
 مرض و ای روستا آرد و صحت بدن با بخور اف مزاج مبدل گردید روز بروز بر کس مزاج طبع می افزود و علاج کلکی
 جان بود و بختبده مرض با مژده گشت و از سواری قیل و سپ کسبار رغبت داشتند مانند و انتر و جمع و در هر
 بن موطا هر که دید بر خیزد خود را بسپهره و کل منقول می نمودند دل رغبت نمی نمود و از همه کولات و منسوبات
 حتی انیون که رفیق سالها بود طبع نفرت کشید و سوای خند جاله شراب هیچ خبر خود تهنیت و علامات سفر
 آخرت ظاهر گردید و در بعضی شهر با بی عیار که بدو سر عرض مبتلا گردید و بوی ریش و بروت با و داده بود
 تقاضای مصلحت ظاهر بود و آن بدخواهان بدخواه با و جو در منع نور جهان میکم برای رفتن لا محوره قصد علاج
 سماعت زیاده نموده مرض گردید و او در بخشش ضرر و را که نور محل حواله شهر با رنموده بود و در بی رفتی و بی
 جوهری با بسنگین بسته از خود جدا نموده در حضور گذاشت با رادت خان سپردند و از کشمیر کوچ طرف لا محوره
 فرمودند بمنزل را جوهر که منزل واقعه شد در راه جاله شراب خواستند بر لب نهاده که از کلوف و نرفته بر
 گردانند تا رسیدن بدولت خانه کار مزاج کشید و رفت چانت او از خانه منفرستد هزار و سی و هفت نفر از
 برداشتند **چرخ را جام نگون** و آن کرمی عشرت تهنیت با و ده از جام نگون مستان ان ای
 است در وقت از اندرون بیرون آتا رست خیر بخش ظاهر گشت و نور جهان میکم از وقوع این حادثه چنان
 در چشم او سیاه و تپاه می نمود هر چند برادر را برای تکفیر و تکفین تدفین و مصلحت کلکی طلبید و صفی ان بعد از
 مختلف بدفع الوقت برداشت و با اتفاق عظم خان و جمعی احرار با صفیان همراه و ساز بود و نذر و نذر
 بسپهر ضرر و از قید بر آورده نموده سلطه که خواب و خیال محض بود و بسپهر ساختن چون آدمی دانست که این
 سلطه بی اعتبار دود سه هفت خونهای ششمت باین امری اختیار را نمی گشتند و نظر را و انکسار
 نمود فایده ندارد و بعد و سو کندشی او نموده تقاضای مصلحت چون کو سفیدی هر دو صمان و رفیع ای

نقدن پیرون آرد بر تخت نشاندند قهر بر سر او کرد و اندک شرط نثار و مبارکی و تقدیم رسانند نو جهان چگونگی که لاله دار
 دل موخند غمش و از کون فلک بود چار و چار غمش رفیق آخرت را با خود همراه گرفته با هزاران مال دار و دل مقبره
 ملاهور آورده در باغ خود مدفن ساخت و اصفهان از منزل بهتر جا بسزد و امن را نهادیم که در بلفار و قشند بیدار
 نمی بود و مهر حاصل گشت خود را از عدم فرست حواله نموده نزد شاه جهان تا که دیگر دانه ساخت و آنچه بابت گشت
 زیانی مقام داده بر سرست رسیدن دامن نزد مهاجرتان نزد بار با اتفاق او ملازمت شاه جهان و سزاوایی نمودن برای
 زود و دانه شدن شاه جهان با لاله با بد نمود چون نور جهان برای سلطه شهریار از شهریار مقبره ای بسیار داشت
 همیشه دوم که خانه صادق خان بود شهر او نیز با نور جهان همراه گشتند اصفهان چوکی بدر خانه هر دو
 همیشه فرستاده راه اندورفت احوال نامه و فاسد نموده بود و شهریار غافل از بازی روزگار بوده در لاله پور
 بعد از شنیدن خبر واقعه جنبه مکانی خود را چون سلطه بازی میبرد و وزیر الحاق موسوم ساخته از آنجا موافقت تقدیر غافل
 کرده بده به صرف خزانة لاله پور دست سخاوت و بخشش در راه نموده از جلالت و کبر و بزرگی که موجود بود و بخت و کبر و بزرگی
 جذب قلوب اعرایه انعام و علوفه شکی ملازمان و مساعد در هفتاد و یک بد و هفتاد و یکم فرمانروایی انکسند
 بسردانیال را که با او بود برای مقابل فوج و او بخشش مرفوع ساخته تعین نمود و از آن طرف اصفهان و بخشش را
 با کوبه و وید و شاهی و بختی باو شاهی بر نعل نشاندند و خواه بود که خان را با سادات با هر چه
 بر او نمود و از آب لاله پور گذشته مقابل و مقابل روی داد و نمود صدای دار و کبر و بلند نکردند که فوج شهریار نور
 افتاد نمود بعضی خود را بقلعه لاله پور رسانند و جمعی بفرج و او بخشش میبند و نزدیک در قلعه پناه و خیمه برآ
 فرود فتح بود بر خبر گشتن کی طالع خود مطلع شد از سر سبکی تیر از بای خویش نشناخته راه قلعه را که اختیار نموده
 محصور کرد و فوج و او بخشش بگرد و حصار آمده همه مرده برداشتند و در دیگر چنگی علم در رفتن فاعل و از مطلع
 مشرق با پنج فتح و نصرت نمایان کردید اگر مرموم درون و بیرون قلعه از دور و نزدیکان طلبیده نزد اصفهان
 آمده سخن شنیدند اختصار کلام آنکه شهریار را چون مرغ پرواز کند از نقص قلعه را که بر آورده نزد و او بخشش را
 آمده مثل کلاه کاران ملازمت فرموده کجول ساخته به نقص زندان اجل مجبور نمودند و پس از آن وانیال را
 نیز بصورت شهریار ساخته بار و رفیق او کرد و اندک و بین الدوله اصفهان حقیقت خائن را بخدمت شاهنشاهی

شایسته همان صاحبقران نوشته روانه ساخت و بنا بر رسم داس که از منزل بهیروزت شده بود مسافت بعیده را تا
 بقلو نظام الملک به بیت روز طعی نموده موافق ارشاد و اصفهان سر راه کجانه ها بجا نه ها هزاران بنارسه را با خود گرفته
 بدرجتم سر راه خیر اندرون محل فرستاده بخبر ساف همیکه شایسته همان صاحبقران بیرون تشریف فرمودند بنابر
 اول مهر مکین الدوله را که دانه داب ملازمت و تهنیت و تعزیت را باین رسولان آداب و ان تعذیر ساند
 حضرت صاحبقران اشک ز بران سفتا احوال نمودند و به مسافت سعید با اتفاق اخیرت شامان شد و فرستاد
 برای سرانجام زیاده از هفتاد و شش نفر و در آخر ریح الاول سنه هزار و سی و هفت بطریق تعجیل از راه احمدیه
 برای بری نفر و اقبال مرطبه بای منزل مقصود گشتند و باصفهان فرمان از روی غایت شتبه رسیدن بنارسی
 بدولت و غیره و زی متوجه شدن طرف دار احکامه معصوب امان افتد بیک روز و مسافت و وجود اطلاع تقصیر
 فایده آن بودی که در بر ما بنور صوبه دار بود جان خارخان را معذور ندان را بنور فرمان لطف آمیز نزد او روانه نمود
 و آن بی سعادت از توبیجی سبب ظهور نمک بگواهی خودش و انیکه کردید و برانهای دریاخان رو علیه و آقا فضل
 دیوان و کهن که برادر او دیوان شهریار بود و بر احوال شهر بکشت طالع و بنور جهان کلمه اطلاع بنافیه بود و کجواب
 نامعوب بر چشمه در جواب فرمان غرندشت نیز نامه نموده جان خارخان را از رده نموده مسافت روانه نمود
سید چو تیره طاشود مرد را روزگار همان او کند کس نماید کار و بدان تا فرمانی عدم اطاعت فرمان الکفا
 نموده فرزندان خود را در بر ما بنور همراه سکند خان کوئی گذاشته با جمعیت خود و بنده های با دنا بی مثل
 کجند و غره که در رفاقت آن بی سعادت مجبور و معذور بود و بد طرف ماند و آمده اکثر و محاللات مالوده را به
 تاخت و تاراج آورده و بعضی جا غلطان و مضروبان خود گذاشته طبل مخالفت و بیعی را بلند و آواره ساخته به
 بر ما بنور مراجعت نمود و حضرت صاحبقران چون بمنزل رسیدند که در مایه رسیدند غرندشت بنیر خان
 ظاهر خان شتبه اظهار اطاعت و قد دیت خود و راده فاسد سیف خان بنابر ملاحظه تقصیر سابق و از راه حجاب
 و سلوکی که با عید خان نموده بود و رسیدند از فرمان سعادت عنوان شتبه صوبه داری نقیض احما با و نام
 او بعد تاب گذاشتن و به نشن آنگاه بر دامن سیف خان را نظر بند ساخت و کهنه را در صا و فرمودند و خود
 بگذر بایا جاری از آب نریده عبو نموده و در منزل سوزن طرف نرود فرموده برای شش وزن مبارک مقام

حکم فرمودند و چون همیشه کلاں نواب قدس سره با محل در خانه سیف خان بود و خاطر مبارک قدس سره
 خود محبت و اغراض داشتند از طرف ناهمواری و غیره سیف خان خاطر جمع شد و شفع سیف خان کرد و بدین
 التماس حکم خدمت پرست خان فرمودند شیرخان مقام رساند و خود خبر داشت که نظر بند است سیف خان
 به عزت جانی او منفر نکرد و درین منزل و حسن به عالی برقیض رسید و شیرخان بار سه آمده شرف اندوز ملازمت
 و خبر مقصد و کجول کرد و بدین شهر بار و سپران و انبال از روی عرض خدمت شیرخان بموجب نوشته مرافقان
 رسیده بود و بعضی رسید بعد رسیدن سیف خان که کار قصد ملاک نمودن خود رسیده بود و شفاعت نواب قدس
 قلم غفور جرایم او کشته گشت و مورد عیایات بی پایان کرد و بدو از خرده جان بخشی سیف خان
 در آن واحد به صحت مایل گشته این عطیة الهی که در خیال و وهم او نمی گذشت بجا آورد و چون موکب همان
 به خیمه آباد و از ده کرد و بی احمد آباد فرود فرمود و شیرخان با اتفاق عیسی خان و فرزند بی شرف اندوز ملازمت
 شیرخان را منصب پهن آری و صوبه داری احمد آباد سرحدی بخشیدند و عیسی خان با بیست و چهار هزار
 سوار و حکومت نهند مقهور و مقرر کرد و بدو خدمت پرست خان نزد پسرین الدوله معززندان بدست
 مشغول آنکه هر چه کردی سخن افتاد اما اگر نظر بر این و دفع شوب شهر بار را با سپران و انبال که ماه
 و فقه اند و آن شهر عدم سازی قرین مصطفی جوانان ملک سلطه ندادند **و** سروارت ملک تاج
 است تن ملک فقه بر این است بعد رسیدن فرمان قضا جرایم به لاهور و صفی خان مطابق حکم بعل آورده
 و دویم جادی اول ما برده و اداره محارای عدم ساخته و نیت حیات مخالفان دولت را بر انداخته خطبه نام فی
 صاحبقران نانی شاهجهان در نیت بخش مراتب ساخت بعد از رایت نظر توام نزدیک سرحد را رسانید اما اگر
 که در ایام شاهزادگی در رکاب عالی شرط جانفختگی بجا آورده بود به سعادت زمین بوس رسیده مورد شرف
 کرد و بدو بعد رسیدن موکب شاه و جلال فقر اقبال با جمعه ماهه بر مراد حضرت خواجه معین الدین ششتی قدس سره
 سره القریب شریف از زانی فرموده مبلغ خطیر بی دمان و مستحقان آن درگاه رسانده فرمودند که مسجد کهن
 این بنا نمایند و لکار بر دوزان حکم شد که بر نمایان چاکدست و معماران با و قوف موهب مصطفی حاضر و موجود
 سازند و محلات موهبه اجیر موجب در خواست هماهنگی بجا بیاور مرتب فرمودند و بجا بیاوری محقق و نفاذ

زراعت و حفظ ما فی ما کوسر رعایا وزیر و ستان مدفن جان خدا ترس حق شناس یقین فرمودند و او خدا را
مستند کور بدار محلا فقه اگره بفرجی و غیره در بی شرف نزول واقع شد و عالمی از شاه به جمال کامیاب گردید و در **سلطه**
ابو مظفر شهاب الدین صاحبقران ثانی شاه جهان بادشاه غازی که بدو اسطوره امیر تیمور صاحبقران میر
طه طه طه از زمین اخبار سلاطین کامکار و کلشن نام را خواندین نامدار جهان کینت روح بروی نام
سامعان گاین حرو و زبانه که چون ابو مظفر شهاب الدین صاحبقران ثانی شاه جهان بادشاه غازی که بدو **سلطه**
بمیر تیمور صاحبقران کیتی ستان نام را فقه بر نامه میرید جهان که کجی کجی در آمده در دار محلا فقه شرف نزول فرمود
و همجند جادی الاخری مطابق بیت و نیمه یمن ماه الهی شده نزار و سببی و هفت بعد از انقضای یک نیمه شش
زمانی رونق افزای سلطه گردید از سر نو مبارک نزلت ساجد خطبه نام نامی سامع افروز جهانمان
کشند و ز سرخ و سفید سرخ روی تازه از هم شریف خانان زمین و زمان بهم رسانید و در تهنیت این
نویز و جوت افزای مبارک امید نیم سرت و دلوشنی جان تازه در قالیب گنان کجی و بر سر و بر دست
بند و ستان بهشتان و میدان کرد و شد کیتی بنشیند نامی سرخواری ده تاج کبابی خدا خواند
ازان شاه جهان شمس سحر شد زمین و آسمان از منطقه کوسن شادی عهد و مال بهر و ال بر حق آمدن را شکر
زده بهر مثال و نغمه پروازی معیان حور مثل که چون طائرسان بهشت غنیمت شربت بکوه خرامید این در
زمین و زمان بهر غنیمت و شاد کردید **س** و زمان خشن فرخ بخش طرب خیز جهانمان شد
زمین از غنیمت لبریز نه تنها ساعست شد طرب ساز که برگ غنیمت عالم شد خدا ساز جهان امروز داد
خرم داد ز ما در کوی انعام غور می داد بعد تقدیم ادای تسلیم و شمار امیران بهشتان محل خودی **تغییر**
بروند و ابتدا نواب قدسیدار محمد بانو بیکم مخاطب به محنت ز محل خوانهای سیم و در رتبه های برادر لعل و
کوه بر سر سیم مبارک و بر فوق همایون بهشت نده عالمی را از نروان شماران کامیاب شاد بعد جهان آرا
بیکم و همه برده کبان مراد قات سلطه شربت شمار و تهنیت بجا آورده صفه الوان ملک و سعت را بجز و
کمان زرد و کوه سافند و ملک هنری و دو ملک رو به عید علیا شمار محل و یک ملک رو به خواب قدسید
جهان آرا بیکم کمان هفتاد هزار رو به حکم خود مخاطب باد شاه بیکم سافند و دیگر محله آرا ن کلشن

را بجا نزارد و به مقر فرمودند و چهار لک رو به برای شاهزاده های جوان کتب داران کوه و تنج و او زکات
 که در لاجوردند به حکم صاحب سپهر و ندیک لک رو به به پادشاه و الا نرا و محمد و بخشش که در حضور و غیبت
 در اول و یوان بعضی بدعت های نامشروع مثل سجده نمودن در مقابل غیبات و وقت آب نوش جان فرمودن
 تبارک ماه عربی سال هجری ماه سال شمسی الهی بقید جلوس کردی نوشتن ممنوع نموده و من سجده زمین بوی سال
 تسلیم مقر فرمودند و تاریخ ماه عربی و سال هجری را از سال ماه و جلوس مقدم و آنست ماه الهی را سال
 مطابق آن قرار دادند و در باره فضل و دانشمندان صاحب کمال و فقر صاحب حال فرمودند که قیست
 ملاقات شروع بدعا مسنون سلام علیک میفرموده پسند و وقت رخصت به خواندن سوره که اختتام نماید
 در سکه رو به و اشرفی که طرف بکله نو حید و اسم خلفا را شنیدن و طرف دیگر نام های شرف و تبت
 پذیرفت و در مقابل دیگر آن قرص بی سکه مهر و ماه از رواج اختیار افتاد و اسم نور الدین چنگیز باوینا
 را لقب بنده مکانی تجرید آوردن مامور فرمودند به پسرین الدوله الصفیان فرمان غیبت ازینست بکبریا که
 مخاطب به عیوی بجان برابر الصفیان بابا بنی القاب نوشتند طلب حضور فرمودند و بهایان را مخاطب بجان
 پسر سالار بهایان ساختند و منصب هفت هزاری هفت هزار سوار سپه و دو و هجده و چهار لک رو به نقد و دیگر
 مرصع آلات مو فیل و سپ خاصه با ساز طلا ممتاز فرمودند اگر بفصل اسم و منصب امیران و عطای افتاد
 بر دوازده خضاد سخن بطول کلام منجر میگردد و بدینداهر حاضر در داند تجرید و اظهار اسم امرای ذوالاقتدار
 خاصه را طلب لسان خواهد کرد و ایند و نام های را به اظهارت صاف جفرانی ثانی و آنچه بربان قائم بمان بی اشیا
 جای که در دستگیر آن قلم را نشاد و اب رقم خوانند که در قاسم خان بهیو به داری بکماله مقر کرد و بد و صوبه بهایان تغییر
 هزار استم صفوی بجا نعل و صوبه کامل به استکر خان مفضول فرمودند و صوبه پنجاب و ملتان بنام مفضول
 پسرین الدوله الصفیان مسلم داشتند و صوبه بهایان نور بقا منای مصلحت بجا بجهان لودی مفضول بجا فرمودند
 و صوبه مالوه به مظفر خان کشمیر با قضا و خان و صوبه اود و بهایان و اود و بجا بکیر علی بن بدستور سابق
 بر قرار داشتند تغییر و تبدیل را ندانند و دیگر خدمات صوبه داری و قلعه داری و قلع داری و عثمان چاکا هر که
 بودند برای کالی استعلا و احکام صادر کرد و بدستور پادشاهزاده که در لاجورد و بدستور بجا حکم با پسرین الدوله

[illegible]

لک و سید عبد علی و بیت لک و سید نقد و جواهر و زبور به یک صاحب یعنی جهان آرا یکم و پنج لک و سید بهرام
 رحمت نند جلوه در این حسین عالم افزایک کرد و شصت لک و سید از آنجا سی لک و سید باقر باقی بخند محفل
 و شاهراد با عطا و آید خواجده عبد الرحیم که از سادات و خاندان مشهور کشته شد از جانب امام علی خان و
 توان آمده پنجاه هزار و سید سواهی غنیات و یکریافت چون عبد الله بنیر و زکریا و در ملکات اعمال کوه سیده
 انحر کار از مدت که فشار زندان کم غنیاتی گشته بود و خواجده کور شفیق جیرام او کردید از سر نو مورد غنیات
 بی پایان گشت و منصب چهارم از سوار و پنجاه هزار و سید نقد رحمت فرمودند با قوت حبشی و کهن خود
 هم چشم غیر بد مال بیکر گشت چون رو بدین درگاه آورد و سرف اندوزند و طاعت کردید و عطای منصب سید
 و اسب و خلعت و قیل و نقاره سرفرازی یافت و غنیان و خانها نان از تغیر جانکاهان لودی صوبه و اردکین
 مقرر شد و جانکاهان لودی را بطور واری مالوه مامور و فرمودند و بهما بجان حکم نمودند که از زمان پس خود را
 غنائم وانه و کهن سازد و خواجده عبد الرحیم با جمل طبعی رحلت نمود و سیر او را امور و غنیات فرمودند و با جان
 که در ایام شاهرادی قولا و فعلا از تقصیر و ادای خارج سرزده بود و چون ردی ندانست با سید شفاعت
 باین درگاه آورد و قلم عقوبت بر جراید افعال او کشیده و منصب چهارم از سوار و عطای خلعت و اسب سرفرا
 نمودند و خواجده ابوالحسن از اصل و افساد و منصب چهارم از سوار و سیر لندی یافتند و محمد خانرا اگر چه در
 ایام شاهرادی کی با کجی با ارادت خاص بود اما از آنکه اکثر و دعالمت و شراب اختیار نمودند و گشت در ایام اخلا
 سلطه با خواجهی کار بر داران بر سر کابل فوج کشتی نموده نواح آنرا که رجافت و تاراج و در ترک تاراج
 چنانکه لول تمام در کابل انداخته و دریت و خرابی نام کمال سکنه و رعیت آنجا رساند و با وجود مانع آمدن امام
 برادر گلان او نام امنیت در آنظر نهادند و شش هزاره بر خشم که یافتند و با کولات و جویات زنده و مرد
 و طبوسات و غیر آن آنچه که بدست جفا کادان خون خوار آمد و دست و پرا ننگه شسته با وجود بهریت خوردن
 مکرر بطریق قرائی و رازیت سادات و شرفا و علمای و مشایخ آنجا میگردیدند و سیه محصور
 در عاباتی مال گذار کمال صعبیت گذشت و ظفر خان و یعقوب خان و شمشیر خان و سعادت خان و غره و حال
 و کوه کمان کابل و اطراف و دروغ خزر آنجا که کوشیده گاه غالب گاه مغلوب میکرد و بدینکه از رفتن آنجا بهر

مسلمانان رود و اگر به تفصیل آن پرداخته و با بحث طالع مطالعه کنندگان خود را بدگر و بدبسته که حضرت علی
 بر تندی آن حاکمان اطلاع یافتند و خواجہ ابو حسن شهبازی مخاطب بپیشکرخان را بر این
 شنبه آنجا رود و آنکابل فرمودند و از عقب خاستگان جهانجا نرا با دیگر امران فرمودند و بفرستادن رسید
 خبر فرار از کجانب مردم آزار رسید حکم شد که در سر بند توشت بنوده با باقی منسوبان با و شاهراد و خود
 محمل که از راه خود کشف و طلب کنند و اندامه شده مرا حجت نماید بر دستمندان گفته پنج ظاهر بود که
 سهرند را سابق سهرند شریفیست و فی الواقع تا سهرند و سلطنت غزنوی بود و بعضی بتصرف
 سلطان غزنوی بود هم سهرند با هم سهرند هم با همی گفته است بعد که فرمانروایان سلاطین محروسه
 هندوستان مرا طاعت و فرمان برین درگاه آسمان توانان نهادند بلکه نام و نشان دیگر فرمانروایان
 نموده و تا آنطرف کابل و قندار در قلمرو لا یزالی سلطنت هند و در آمد حضرت اعلی فرمودند که سهرند
 می نوشتند و لشکر خان که بعد رحلت پنج ما توقف نورزیده شاهراده و هم محرم کابل رسید بعد از شنبه
 لشکرخان و خبر فرار از کجانب یک لکر و بیست و پنج قاضی را بدو و آنکابل یافتند که بساد است
 و صلوات غارت زود بر سر آمد و با وجود غزوه قبیح و فرار از کجانب آنجا باز آمدند و قندی که بر
 مسلمانان آمد و بار رفته بود و پاره اثر طالع بر چهره بادستانه منی آگاه ظاهر کرد و بدو که نیندود
 سه برابر محصول یک لکر و بدو نشان سودی که آنجا که غارتیان بر و بدو بتصرف نزد محمد خان آورده
 بود چون تقریب جمع و حاصل نوران و هند بپایان آمده لازم آن که آنجا از جمع محصول ایران
 و نوران و هند وستان موافق بادشاه نامه بران قلم داده و هر چه از روی و فائز تحقیق شود
 اوراق کسر دیده چشمتا به تحریر و در آمد محصول تمام ایران آنجا از مال ششگوش سودای عشاری
 که آن مقرریست قرب و دور و بجا لکر و بیست و یک لکر و از دست لک و دوازده هزار تومان
 عراق شد و با و دست راجی دو کورو و مضاف و بکل و به که قرب هشت لک و نو هزار تومان
 شد که زیاد میشود اگر توانایی روی و به هندوستان است که بجا عباسی کویند اما و کتبیل
 شنبه و پنج عباسی از رعایای مالکدار میکشند و در ایران چون جمع هر سال مال مقرر است اختلاف

آفت کم ز باد و خندان در آن راه نمی باید بر خلاف جمع هندوستان که در یک سال یکبار هزار بار و هزار بار
 بسبب دو و صد و پنجاه و دو هزار سال تمام محصول ایران کجاست چهار سو و نه از جمله شش سو و یک
 نیزه و محصول مال محال پنج و بیست و نه نوشته از سی لک و بیست و نه می نماید که یک کور و بیست و یک
 غالی باشد برابر محصول یک سو و یک حاصل هندوستان و شش و یک امیرزاده از اراک
 که او محصول بیست سو و هندوستان و در عهد حضرت اعلی بیست و یک دایم که از بیست و یک
 دایم باشد و حاصل آن بیست و یک سو و بیست و نه نوشته اند و بعد از آن لغایت زمان حال که عهد مبارک
 محمد باو شاه بیست و یک سو دایم از سو و چهار سو و صد و بیست و یک سو و بیست و یک سو و بیست و یک سو
 او به پنجاه و دو لک و دو سو و بیست و یک سو و بیست و یک سو و بیست و یک سو و بیست و یک سو و بیست و یک سو
 بر آن شده اگر در وفات که مطابق آن شش و یک سو و بیست و یک سو و بیست و یک سو و بیست و یک سو و بیست و یک سو
 و بر آن سو و بیست و یک سو و بیست و یک سو و بیست و یک سو و بیست و یک سو و بیست و یک سو و بیست و یک سو
 شدن ملک بر حصول درمی آید و خبر بر آن زمان خامه را است و نمودن اولی که بر شاه افتاد
 در ذکر سلسله خاندان شاه معالم تقریب بعضی رویداد و شش از احوال ملک و حال و حال رعایا
 و سپاه و تجار و چار و بزبان منظم خواهد و او چون در از هندوستان که باو نشان سلف و دیوان
 عمام می نمودند برای استادن بنده می پادشاه بی سار و سر که مانع آفتاب و باران
 تو اند نمود کم شد که عمارت عالی شکر چهل شنبون که وقت نشستن دیوان عام
 برای تاجش آفتاب و خورشید رحمت یکبار امیران آید و در قلعه دار خلافت اگر و دار السلطنه
 لاهور و دارالسرور و بر تاج پور و باند و موسوم بنجامین و عام کروانید و بعد از شرب شدن
 خیر که اس عرش اسامین خاص و عمام و صف و طالع بان کلیم و در صفت آن گفته این تاجه ناک
 عرش بسیار است و رفت حرف زار نیمه پادشاه است با غنی است که هر سون و سون
 سر و است کاسانین خاص و عام در سار و است امام فلان و والی تو در زمان حیات
 بنده مکانی عریفه شکر بن معنون ارسال داشته بود که چون شاه عباس بعد و فرصت قلعه

شد ما را به تصرف خود او رده اگر بادت هر آینه جهان جهان میان بعضی
 شاه جهان صاحبقران ثانی که بکشته غرض کویان متهم بعد از طاعت کرده
 به مهم تنجیر شد ما را مورد و ما هر دو به او به اتفاق رفت نموده
 بعد تنجیر شد ما را برای تصرف او در آن خراسان که سببه آن ملا بود و نیز به
 تصرف اولیای دولت خواهم بود و از حسب ولایت متوجه هر یک نمایان غایت
 خواهم فرمود و آن قناعت خواهم نموده و ملا داد و اعانت ملک کو قیدیم
 و بدین خواهم که شیدان خواجبه عبدالرحیم درین اوان از
 پوتان کعبور رسیده با وجود آن تاحث و تاراج که از نذر محمد خان
 و برادر او در کابل ظهور آمد باریک میان مصمون را موافق انداز حوصله
 خود بران قلم داده بود چون خواجبه عبدالرحیم از جهان بدینجهان نقل
 خود کسر جواب آن در تعویق شد و درین اوان نظر بر طبقه حرم نوشتن
 سپار بخش کم پذیر برای رفع محاب مقدمه کابل جوابی لعبادت مشفق بنشیند
 و اهل رتلف و عذری که دستور و این بررگان میباشد نوشته ملک و
 پنج هزار روپیه نقد و دیگر عیالت معسوب محمد حکیم صادق و خواججه محمد
 پسر خواجبه عبدالرحیم معذور روانه شد و بیست هزار روپیه برای مجاوران
 روانه حضرت صاحبقران فرستادند که **سفر فرمودی بستان**
و بیعتی و درین اوان از حنفی و صوفی فرمودن برادر
 چون **ترسک** دیوید چهار شکند بیدار ایام شاهزادگی حضرت جنت مکانی از
 زمان تا حال در جرکه ملازمان رکاب سعادت اند و زود به چهار شکند و او آخر عهد جنت مکانی
 به سبب برهم خوردن بعضی نقس سلطه روی بعضی اختیار نموده در ملک پادشاهی دست درازی کرده
 تباحث و تاراج مسافران اقدام مینمود و خزانده و انفراد و شورش را با بی خود را نیز با مال ظلم و تعدی متب

[illegible]

در این تا بکر آنچه از نیت و آرایش محض فرودس مشکل و پیرایش نیم و دود و شمش در داده اعدا در باب احتیاج
 و اول طرب بکنور آمده خامر منقطع اللسان و در کفر و تقصیل آن قاهر است بعد از غوغا سیر و تکار سمت کوالی که گشته چون
 حوالی قلعه شرف نزول را بابت نظرات کرده بداند و در قلعه شریف برده شرح مکانهای آنجا نمودند و بنمید بر مکان
 عبور و افتد بر احوال زندانیان ترجمه نموده چند نفری که حسب و امی آنها متر عاده و واجب لازم بود و نگاه داشته
 باقی مبعوث که اندک مدید و در آن عذاب شد و کفر بود و حکم خلاص آنجا فرمودند و با وسعت اندک و واقع گنیمت بر سر رسید
 که از جمله غراب مخلوقات لیل و نهار روزگار حکم خالق ارض و سما و در خانه حسن محمد نام حبس و تلافی یافت روز به هم میفرمایند
 بقصاحت میان بوالدین خود بطریق چند و در زندان گفت که بلیه عظیم بر مردم این شهر نازل شد نیت شهر مردم را از روی
 ناکید بگویند که راه خدا و خیر و تصدق نمایند و بیم کنند و در خانه باقر نام کشمیر فرزند میستاده شده که اهل راه بول و غایب اند و در
 نوبتهای محروم و شیرین که برای استیصال چهار بدسکال عین شده بود و بعد رسیدن نزدیک قلعه اعدا شده آن
 بدو که در این شهر تکار به محاصره گرفته بودند و همت بر قلعه داشتند و شورش و شقاوت آن ناکید که گشته و از هر طرف بیاد
 شیر جنگ و ملک مواتان شیر جنگ سر به پیش آفتاب است آن بدعا بخت که گشته پیش از اجل انبیا رجبات او کرد و دیدند و در
 نزول موبک های یون بگو ایثار لغویت بیاد و در آن ملک و در لبا عشق آن تنقی خسرو مال کرد و بدو کل زبان فهم برای
 بقدر جرم و خطا بخشی فرستاده معذور داشت اگر استغما اعمال این نامه باب و جلوه شست و شو باید من بعد قدم بر آید
 تا فزانی را پیش بگذارم و بنشین بر عرض بید که عبد الله خان و بهادر خان و دهل و بهار شک و بسیل کنند همت قلعه جز
 ملجای اتغول داشت او با بود مشغول ساخته و قریب هزار کافر را بقتل رساند بعد عرض رسیدن بندهای جان شایسته
 عنایات پادشاهان و بهار شک و بسیل بنوازشش بقاره سرفراز بلند آوازه گشته چون عهد مایشت که گفتار رسیدند
 به شفاخت آنها عفو جرم تقصیرات چهار شک و بسیل و در آمده بنده و در دست بسته آورده ملازمت فرمودند و در
 شهرتی نقد و پانزده لکه و سه چهل منیل بطریق جرمانه کردند و از جمله چند محال معنوه که بطریق غضب و در تصرف آن بکر
 بود موافق شخواه چهار هزار ری چهار هزار سوار و در جا کبر او دادند داشت باقی البعد الله خان و حاجان لودی شخواه
 همه در سر کار ضبط نمودند **کتابت سال سی و هجدهم در سال سی و هجدهم در سال سی و هجدهم**
 حسین آغاز جلوس بخت افروزی عالی از فامی عام از باب حاجت کامیاب مقاصد که دیدند و پیش رفتن کلا بر رو

صفی و کبریا پس ازین گفتند **و** مان شیشمی باز کردند **و** بقلل عیش را اوار کردند **و** چون بهایجان خنجرانان که صوته
 وکن باو مقرر بود و قلدان مرصع و زارست را به افضل خان خنجرانان خان مان مرحمت نمودند و خان مانی میر جلد مقرر شد
 چکیر و لاجشبی غیر که کهنه و رسیده بود و منصب دو هزار و با صدی هزار سوار و خطا مستند و خان سرافراز بی یافت اند
 سوار کابل بوضربید که با بیان نام قلده که میان پنج و کابل واقع است و تصرف او بکلیان در آمده بود و بدای باو شایان
 سرزمین از تصرف آنها بر آورده و تقاضای مصلحت مسما نمود و بدگری یک ایلی ایران که با نام هشت جلوس طریق
 استیال از نژاده ایران بدوین بدید رسیده بود و بعد از دست بست هر از و سپه و جبه و خلعت مرحمت نمودند چون
 اکثر باو شایان سلف هند و صومعه محمد اکبر باو شایان غازی که با شهنشاه فیض فرام آورده بود و در روی بهر ساند فلک
 سید که از ان نام و نشان نمیدانند و عمر به با این رسدند و نیافتند و درین ایام بعد و طالع صاحب قرانی خواج نظام
 که طرف بنا دیکو و اجبی رفته بود آنجا چهارده نیلی که هنوز رنگ آن مایل کجاست و تری با شخص بود و کج اتفاق بدست
 در کمال لاغری نظر بر مذمت رنگ او خرمیده و راه هندستان نمود و از ده سال آن قبل نزد او ماند و روزی
 رنگ او مانند اثر صیقل صادق از سیاهی مایل مبدل به سفیدی میکرد و بد تا آنکه بگون ملبور و کافور از بهر عجب بری
 چون بید و بفرخان که در عاکیر او مدت تا خبر قیام داشت بران اطلاع یافت آن جانور کیاب کران بهای قیمت
 خاطر خوا و خرمه بطریق شیکش و اند و درگاه و الا نمود نهایت سبزه افشاده و بجای او شد و موسوم کیست خند و روی
 که بران بدولت سوار بی نمودند و طالیان کلیم ابن رباعی بدیده گفته بنظر گذارند **و** برقیل سفیدت که بنیاد
 شد کجست بلند هر که او دیده کنند **و** چون شاه جهان بر و بر آمد کوی خورشید شد از سبزه صبح بلند **و** خنجران
 بودی که اسم او بهر بود و در ایام سلطه جنب مکانی بعد و تقاضای طالع از بایه ادنی مبر شای علی رسید و ایام
 شورش حضور و و کین که محبوبه دار استیج بود و حق ملک قدیم و لیسیت را منظور نداشته خاص سابق با حاط کجور در آمده
 با نظام ملکبان ساخته ولایت مالا کهاش را که از چاه و چکیر و دام جمع شد و بعد خنجر او کردن کرد و در آخر
 دو باو شاه و لکهار آمدن لکهار از مردم سادات و شرفا هر دیا و مفتوح ساخته بود و بدو بطبع شکوهون از دست داده بود
 و وقت عزیمت حضرت اعلی از دکن مدار اختلافه که فرمان طلب شهنشاه را رعایات و عشق و تقصیرات معصیان
 خان بدست خطا فاس صلوات کرد و بدو الخلیف رفاقت از روی الحظ نمودن و در جواب کلمات لایعنی و لغو بران آورد

و در تقدیم ادب فرمان گرفتن نیز مقرر گردید و علاوه آن شش طرفی دیگر کار فرموده از بر ما نیور بالوده آمده بعضی بحالات
 را ناخست و تاراج نموده به محاصره ماند و بر داشت بعد رسیدن خبر و فرود جلوس حضرت اعلی بر تخت و از ملاقات که بهلول
 همراه او نظر بر مال اندیشی مقرر شد و دست از محاصره برداشته به بر ما نیور شتافت و بعد از آنهم تقصیرات عرض نمود
 بر شهنش جلوس و دست افعال ایام گذشته که از راه بندگی و صلالت از و صادر شده بود کهنه را رساله داشت هر چند
 حضرت صاحبقرانی میباشند که از راه جاری که زبان و دل او با هم اتفاق دارد ندانند نخواه کرد و بده باز از راه خطایی
 و جرم پوشی موی بر ما نیور و برادر بر و جنبه گاه کمال داشته بعد که بهما نجا ترا صعود و کن مامور فرمودند و او را صعود و در
 ماله و مرا فراری کشیدند چون یکو یک مدهم بهیاری که بنده یا مامور کرد و بعد از فراغ فتح کهنه رسید اصلا حرف کم انصاف
 بر زبان نیاوردند بلکه چندین لطف بر حال او سبب دل فرمودند و در ظاهر بنیان کینه خواه انیمینی بسیار غریب نمود
 اما ناگاه گفته اند آنگاه خایفند و نام نظیر تقصیرات زیاده از اندازه و تحمل سابق ترسان و لرزان میبودند و می
 نام بهر محض آن که بایسران آن بد سر استقامت همدم و همبزم کردید گاه گاه بطریق مطاع بل اظهار دوستی بر زبان
 می آورد و با این تقصیرات از دام تدبیر پادشاهان غافل ماندن و از اندیشه انتقام آن فارغ بودن از طریق
 خرم و دانی بی پروا است امروزه فراموش که جزای اعمال با صواب عاید حال شما این خواهد کرد و بدین جا که بنان
 برین مذکور او را اطلاع دادند و آن بر کهن کار بر آن خلاصه شد کار مطلع کرد و بده مستقیم گشته و در فکر دور اند
 کار فرود رفت و ترک رفتن در بار و بجای می نمود و در خانه فرودی کرد و بدو قریب به هزار سوار و کج کار را دید
 احتمالی بدو خانه خود نشاند و شاه بر این معنی اطلاع یافته سلام خان را برای التی او فرستاده سبب نوزدهم یاد
 هشتاد و نه فرمودند و در جواب آن خراف مزاج حضرت را در باره خود نظر بر مال ابرو که در قوم افغان و همه حبیب
 غرمان جان و مال فدای ابرو میتوان کرد و ظاهر است که عذر نخواه کرد و بده التماس نمود که با خط اندازی جان می
 که تو قریب کناری بنده ای قدیم میباشد عطا شود یا حکم شود که سر بریده خود را بر سر نیزه نموده بخدمت بفرست
 حضرت فرمودند که برای نجات دامن نام بهر مین الی و لیا و بدید بعد ظهور این غنایت چند روز بدستور
 سابق بجز اهریف باز از گفته مصاحبان بر هم کار که بدست میخور و لطف غافلش ن او نمودند که بهر غنایات و ا
 برای آیداری بقیه قطع شجر حیات است و دعواس هر اس از پیش از پیش در دل آن بداندیش راه یافت و در

92,117

[illegible]

فیل و ماثر امان بنیدادند و شصت تن افغان که آنها را اکثر فرات و در و نزدیکی خاجکینان داشتند بعد از هر نمودن
 عیال و ناموس که عیور آنها از آب متغیر بود کشته گردیدند چون در وقت دار و کبر و جلیب شهبای که با فرزندانش خاجکینان
 در میان بود خاجکینان بهو چشم دادند و ابرام آن مقتولان فرصت یافته با چند سریت و دوزخ که از آب گذرانده
 و جمعی از عورات و دیگر صفتیان و هفت نفر از پسران و خوشیان قریب و جمعی از افغانان و دیگر که زبان اکثر آنها خود را
 بآب زده و غرق کردند و در یاد و یاد و یابی جیل عیور نمود و کشته های شنبی را که قبیل از رسیدن لشکر پادشاهی آن طرف بودند
 شکسته را در راست گذاشته مرعده جایی و شست جبرانی کرد و باقی بهر خبر مرعده و عیال بزدال و بال تاراج و بهر کشتن و کشته
 کرد و دین و آمدند بعد از تمام و کشته شدن جوانان با نام و کشت و کشتن خاجکینان از آب خاجکینان و خواجگان
 و معتقدان و مای را و و خانزمان و راجه و کشته گردیدند و غیره امر او فوج عیور شد و بی هم رسیده با هم ملحق شدند چون میداد
 خوابی شب و مانندی راه و ضرور کرد و دین فکر گفتن و تدبیرین خدای من مقدم جان شمار و خبر گرفتن مای که خاجکینان
 اختیار نمود و موجود نیافتن کشتنی چه علاوه سبب توقف و زدن کشته آب کرد و بد و جمعی که در جهای کاری داشتند
 نیز مانع قصد عیور گردیدند و باقی را در تمام شب کشته آب بعد از هر اس و دل بر تاب بر سر برده و زدن کشته
 و دوزخ ساقش کشته ها و تدوی زخم سپاه نیم جان را بیان رساندند و زدن و کبر بعد و بهر عیور میسر آمد و
 میان خاجکینان و امیران پادشاهی که از آب گذشته تعاقب نمودند هفت پیر نفاد و جلیب که و بد و بهر جا مانع
 جوانان از راه کو الیاء و چند بری تعاقب کنان مرعده جایی گردیدند تا آنکه از کوه دانه برادر و فوج سر برادر و دند
 چون خاجکینان از راه بدیل کشته شدند و در اجد و راجه و تان استیاد و بهر باب شرط خدمت و رفاقت و در شکری
 کجا آورد و تا کوه دانه رساندند و بعد از بدین سر حد کوه دانه راه تعلقه نظام ملک که خاجکینان سوخته تان
 مردم ها ندیدار بود و اختیار نمود و از کوه شنبان محو نور و آن مرز و قوم هر که در میخورد و بهر مری باخو و سیرت
 و با و رعایت انعام نقد و جنس نمودند و خدمت و احسان او را قبول کرده برای با گرفتن غلط سپاه عقب نهولان
 میخورد و هر جا که پادشاهی می رسید با همایی بر از انبیا و جنگلهای و شوار کذا و هر که روان میبختند
 مطهران و خواص خان و راجه بر تبرج و غیره در جهای کاری داشتند و لا علاج برای علاج درد و جمل بود و
 و زدن لازم کشته بود و حقیقت کفخور و معروض داشت و از روی فصل طلب حضور نشاند و لوطای خلعت و تاج

و آخرین سرخروئی تازه حاصل نموده و بهلول میانه و سکندر لوماتی که باقی و بهلولی تقصیرات جانشینان گشته بود وقت برآمدن
 از دکن ترک رفاقت نموده بود و در بنولابا و چوست و معاون او گردیدند چون کجری یک ایلی شاه عباس را بران سرسل
 محبت آفرید و ده روز مرخص گشته بود که خبر واقعه غفلت ه این سرای فانی رو شده جاودانی و قاجار مقام شدت صفوی
 رسید بعد رسیدن انجمن کجری یک مرخص ساخت از طرف خود دیگر ترک را جبریده بدستور یک کجری یک آمده بود و از نظر
 نیز نامه باغزارش تبلر تفت و لغزیت بطریق سهیل روانه ایران نمودند نقل امر بطریق اختصار به تکریمی اد و شکری
 یارای آن عظیمه کرای نامشایی و سباسبی که در برابر این نعمت عظیمه الهی در بدین رخ فانی و غنای جهان نمینوایند
 که بعد از غروب آفتاب عمر و دولت و انقضای ایام حیات و سلطنت جمیع جاه و ملکات و مملکتها متناه مثل آن
 کواکب عالم افروزی از افق دولت طالع و لا بگفته ماند آن سزاوار تاج و تخت بر سریر دولت صفوت نشست
 امید از کرم و واجب بی مش است که این جلوس بهینت لزوم را بران صفوة و دومان صفوی و غمره خجسته
 مصطفوی و دوستان ایزد و دمان رنجه است مبارک که کلام و چون قدیم الامام الی الان مصطفای تعالی
 از بی که مرده معاون در اول علم زری است میان خواتین این دو دومان خلافت نشان و سلاطین آن خالوا
 عظیمه آن را بطاعت مستحکم و همواره علاقه و محبت محکم بوده بمواد ای الحب و یو ارش از سلف بکلیت این عظیمه
 حضرت کرامی از سابق بلاحق این هو انت غلظی باریت میرسد لهذا میانه اعلی حضرت سلیمان جنت خجسته
 انا را قد برانه و آن شاه جمیع راه را بطور و سستی بکد برادر بی بود و میان این نیازمند درگاه االدان باد
 و لاجاه غلظت اراکگاه در ایام محبت فرجام باوش خزاوکی نسبت محبت برشته انجا میدو بود که آن جنت بارگاه را بکسر
 علم بره کوار خود میداد انت و انما ر محبت و علاقات مودت مودتی که در شکست علاقات اخوت و ابوت تواند شد
 از طرفین شاه عالیا ان میگشت و چوست و در خاطر دوستی کزین مهر الکن این معنی امر کز بود که هرگاه و العظیمه
 نوبت این خلافت کجری و سلطه غلظی را باین نیازمند درگاه الهی رساند باین رضوان و شکاه و بقیه از
 و قایق دوستی نامری نگذاشته انجمن محبتی در روز که تو این زمان از صفور آن مستغرق بکجرتا سفت
 رشک کردید چون اعلی حضرت جنت حکایتی حکم قضای اسمانی برو شده جاودانی شتافتند و نوبت خلافت
 این نیازمند درگاه الهی رسید و غرض مرز و بوم خند و ستانرا از لوث وجود پاک می افان با بشت نیز خفتن

پاک ساخت و تمام ملک و سیع هندوستان که قبل ازین قیدین پادشاهان داشته اند و سب باحسان روی زمین آنرا
 سه ربع مسکون نموده اند بقرن اولیای دولت قاهره در آمد الحمد لله و نعم الحمد لله و نعم الحمد لله و نعم شکر الله و نعم شکر الله و نعم شکر الله
 یکی از معتقدان آگاه و مستبان درگاه استخوانه را برسم سفارت بطریق رسالت بخدمت آن عم قدسی منزلت روانه
 سازد و درین اثنا خبر واقعه ها بدو نثار کرد و حلت لب هجمه جبهه اند و از دنیا عالم بقا رسید و جبراحت گفت قنده بر خفته
 چند مکانی را تازه ساخت تا آنکه با دوا فرود جلوس بهینت مانوس الغالی بنابر کرد و آن اندر بر سر بر سلطه انعم بزرگوار
 و مستقر است هجمه جبهه بر مقرران دولت آن خلد آرا محاکمات شکر نعم و الم را اندر کرد و خاطر مهر لکن و دور کرد و اندک وقت
 بی بهت و شدت بفرج و نعم لب دوی مبدل گردید و در جاده اثنی و امیر صادق از کرم عظیم خبان است که هم جای این
 جلوس جایون را برین نیازمند درگاه الهی مبارک ساخته آن جلوس بهینت مانوس را نیز بران کار نامدار مبارک گردانید
 و در وادی عدالت و انصاف و دوری از جور و عتساف توفیق برینق سازد و چون شاه هجمه جبهه را را طبع حضرت غنی
 است بانی بجای فرزند و حضرت سکندر رشوک چند مکانی را بنمزد برادر رسیدند این نیازمند درگاه الهی آن فرزند
 و سکندر را هم بزرگوار و پیغمبر حق تعالی این نسبت ما با آن نور حد قد و دومان معنوی را بنمزد فرزند و جسد دانسته
 آن مراتب دوستی را که در خاطر دوستی کزین مرکب داشت که در ایام سلطه و خلافت نسبت آن عم سلیمان جبهه
 از قوه لفظ او و نسبت الله تعالی نسبت بان فرزند گامکار نامدار و بطور خود آمد چون عم غفران مال کجری یکبار
 از روی استعجال بجهت اطلاع اوضاع و احوال فرستاده بودند و را بر روی رخصت نموده مانع رسید
 صحیح النسب و معتد بسندیده بمرکز را بر سبیل استعمال برای مذهب را احوال خبر مال آن معصومه و دومان معنوی
 با اتفاق روانه انقبوب فرمودیم که بعد از او ای بر اسم بهینت و تعزیت و اظهار محبت و محبت و مودت آن معتد را از
 احوال حبه مال خود که با بعضی آگاه سازند و هر گونه امری که باعث فریاد قیدار و هر نوع کاری که موجب یاد بی آوا
 استقر است و الا جبهه در امور سلطه اند یا ریشه این نیازمند را اندر نماند که از قوه لفظ او و دومان معنوی
 نسبت دوستی بان فرزند ظاهر سازد آن معتد را و در عرض خود بار جاع مهابت و اعلام مرغوبات که دین بلاد
 بهم میرسد کشتن محبت و مودت و حضرت کشتند ایام سلطه قرین کامرانی و مودت و سبیل و دومان معنوی
 با و از واقعه حبه کابل و غفلت شکر خان ناظم بر فرسید که اتفاقان خلافت است این اعلام با حکام شریعت نمیزد

و به نسبت بر گزیده خود که یکی اتحاد میکان بدین بنایی بدینهای مذموم و در آن مرز و بوم گذارنده افتاده اند استغفر الله با اعتقاد
 باطل خود بجای آید و حدیث و احادیث و عقاید و سخاوت و رو به بدین طایفه پناه پشته اختیار میبرد و بی هیچگونه تمایز
 یعنی زمانه و بجز آنکه گاهی بدین طایفه ساخته مجلسی از هم شران فراهم آورده و آنچه خود را مذمه و عقیده تصرف و طبعی در می آورند
 وقت طلاق و سرگشته بدست زن داده از خانه بدر میبازند و در میان جوده را داخل میروند و کات شمرده و در آن
 و در کفاح آوردن و بدینکری میهن نمودن و مع و شر اکرون و شکار میگردانند و هر ساله داخل سیده که در آن مرز بین دارد
 کرده و بدست آن استغفار حق ناشناس افتد و سبک نموده شکار طلال و کار مصالح و پشته بکلیت خود و را در
 از مع و شر او و معاش میبازند و از تر و کید میست و خرد و اولاد را بی نصیب میماند و در قتل قطع الطریق
 حکما و انبیا نسبت و در دیر جدا و با بر هم میگردانند و این یعنی راجع به هر پشته و کمال و انبیا پشته و ت مبد اند
 از به قول آنکه و باره آن غول شراوان و و نهاده و بدینیا و در پادشاه نام و در کشته اگر بجز بر این حال انجام ندهد
 پرواز و محول بطریق عبارت آنایان تقصیر خواهد کرد و بدین حال کلام اگر بعد عرض حکم حکم قضایم صادر شد که حکما
 نوزده و شریعت و در صلاح و توجیح آن بجز و غیره کشته و بعد شداید تا کید که کار بعب و و نهاده میگرد و بدینبرور
 ایام آن بدینهای بدنام از میان آن نام کم شد اما کم شد و نهاده و حال تا به بدینهای مذموم و در آن قوم پشته
 چون بعرض مقدس رسید که غایبمان لودی خود را از نظام الملک بدولت آباد رسانده و خود احوال حسن و کبر
 از آنکه تقاب او نموده بود و بدینبر حد کمال رسیده با غایت زینت و امان استیافت و در زبده هر چند بنامه و نام
 نصایح امیر خود و احکام جهان طاع و کثیری ای معذ و العقل که همیشه تیشه زدا مت بدمالی برای بی غل خیال محال اندیشی
 خویش زده و نهاده و کلامی حیده اند برای بدین ساختن آن معصوب با برگاه سلطانی اگر چه میبند فایده و شرب
 نمیکرد و و با وجود و غیره سرکشیهای سابق از که شمال روزگار حریف از آنکه هر دو وقت نفس مراد نمی آید
 غافل گردیده و غیره چند روز قتل و غدر و اند و اطاعت امر و نهی جایز و بیایمیتانیدار شنیدن آن پشته غضب
 سلطانی شعله افروز کرد و بدین در ساعت محمود و طالع سعید یعنی غره ربع الاخری شته هزار و سی و نه با عالم عالم
 سپادایت نظارت جانب مرزین جنوبی بر افروخته شدند و کوچ کوچ از آب نریده گذشته بنیک داخل مره قاجار
 شدند و صرف سب و داری از آنشان و شایسته خان مع غل خان و ناه و کج که مجموع با بر سه سر و در پنجاه هزار

جان محمد

جان نماند که دیدند و راه که در دهن و اسب و غیره پنج نفر را چوبت زخم کاری بر داشته از خانه زمین برین میل نموده صفی
روزگار را کلگون ساخته بعد از عرض مراتب بدیای جان نماند را طلبیده فرزندان و نویشان آنها را اضافت
و سپه عساکت فرمودند زخم های قدویان کار طلب را که از پیرایه زخم آرایش چهره ساخته بودند برهم انواع لطیف
و غایت اضافتی نمایان و انعامات بی پایان التیام دادند و جادو و رای نظام الملکی که با سپهران و برادران
و غیره سابق رود و کاه و دره و منقب بست و چهار هزار دی با نرود هزار سوار و برادر بی مجموع سرفرازی و ا
در میان کم طالعی و کمر ای بعضی با پلستان بابر و دیگر بر خاسته رفتند بعد از کوی نظام الملک نزدیک قلع دولت آباد
فرود آمدند از آنکه نظام الملک از و بدین معنی زیاده از حد داشت بعد از شنیدن خبر رجعت او و بجا فرود قرار
که وقت ملاقات او را دستگیر نماید و مجبور سازد و با بعضی محرم و هم از آن مصلحت نموده اظهار یکسید و زری
جادو و رای را اندرون قلع برای ملاقات طلب داشت بشهرت خلوت او را مدد و پسر دهمه با محمد و چند نادان
آدمی ساخته چنانکه جادو و رای غافل به اندرون در آمد نگاه می انداختند که گاه بر آمده بعد از زنده بدست آورد
بر سر آنها ریخته جادو و رای خبر در کشته با سپهران و هم از آن دست به بران نموده هر طرف حمل او و چند پیر
و زخمی ساخته آخر کار با سپهران و بنابر سپهر بخا جل کردید و شوی ملک هر دو و بیعت قدیم و جدید را که خود ساخت
زن او که بجای نام که از زمان صاحب اختیار و عاقل و باهوش کشته میشد بعد از شنیدن کشته شدن شوهر و
سپهران اصلا بگریه و ماتم مقتولان نپرداخته همراه جلدیو برادر خود و دیگر پایی که داشت بر سپه سوار شده آنچه
از روز و زیور و نقد و دیگر اشیا و زوری تو پشت بر سپهران و فیلان که داشت برداشته و باقی آنها را گذاشته و
تشداده با استقلال تمام تشاره زمان روانه شد که کبر و وطن و جا که قدیم و جدید بدید و شوهر او که بود که دید و هر چند
متصل نیلی نامه نظام الملک برای معاد و ت او رسید و آنها و بر آن نموده از سر نو سر انجام و در جا که نموده رود
در کاه و لاکر دید بوسالت غفلت خانم جلدیو منقب به چهار هزار سپه سوار و جنگ را و نیزه او سپه سوار بی بر
و با چند سوار و عطای یک ملک و سستی هزار و پهبالی جا که وطن سرفرازی یافت و با بختان لودی از رای ندیدند
خطا با میدانست خود که پادشاه را سپهر اخبار و موشش نماید و شش جات قبا و انعامان و در دس اوسان آنها که در کوشش
و جبال کابل و حسن ابدال همیشه کمرش می نمودند و فرستاده اشاره بر برادرانشان علم نمی نمود و ندانست که از دیدن

شده بود بکوت نیاورد و نهنگ از مجموع صومع هر ترک دریا نیاورد چون نوشتجات فسا و اینرا و سبب گردان انقوم رسید
 افغانان جلیلی و صهندی و دودنی و یوسف زئی و لودی و دیو و غیره از هر طرف چون مور و مرغ فراهم آمده باین
 و اطراف آن بنیادهایی و کشتی و طریقه نارت و آدم کشی که جوهر ذاتی آن بدنها و آن ذوق ترا و دست اختیار نموده
 بقصد بخر قلع پست و رود و بکر بلاد و فساد کردید و مذمباتی عقیدت بر شت با دشت بی کرمیت بر دفع انقوم
 فتنه پزوه سبب چندگاه سبب غلبه آن تبه کاران تصور کرده و در دفع مفرات آنها کوشیده آخر نظر بر شوقی زیاده
 آنستم کاران نیزه و روزگار ناچار بقصد بکار و مقابلان شناس صورتان بدآل برآمده از زمینست اقبال لایزال
 بادشاه عدو مال آنها را از مقابل بر دشته نریت غاش و او دست با فغانان کشتی کشاده و مانع از دمار روزگار
 اگرده مانع از بر او و ند چون خبر قلع کوشال آشفرد بدستگاه حضور رسید بر عالمان ظاهر کردید که ندیدیم انفس
 غلیم و آواره فتنه بر بیم خیال باطل بود و سوا بی مغربان کشتی گردید حاصل و میکرد از بر سر سید که دایتم
 قلعه را احمد کر که از سیدهای جانفشان بود و وقت فرو رفتن ملک مشغول تعلق نظام الملک که جان جهان لودی
 مشکلمون گرفته دست از ان ولایت برداشت قلعه را مذکور دست از قلعه برداشته چندین هزار و گنجی را و اقام
 محاصره طمع کور توپ و تفنگ ساخته بود ازین محاصر سید حیات فانی بقصد بجات جا و دانی شناسان حضرت
 اخوس نموده جان نثاران را کجایی او مقرر فرمودند سادات خان و شهنشاهان و ناوچی سید هزاره ای نظام الملک
 حضور رسیده ملازمت نموده و در بکر بنده پادشاهی در آمدند و خواجده ابوالحسن که برای شجر ملک ملکخانه فرود
 شده بود چون آثار کربانی و کم آبی در اقلع ظاهر شد و خدای را رساندن فوج نظام الملک و دمار عدل انواج
 پادشاهی علاده اگر دیو خنده زندگانی بر شکر این ملک شد و کار کجایی رسید که نای کجایی بهم نرسید و شک
 عاجز آمده بکفر شرف افتادند و خواجده مذکور که فرموده که درو بهات و بران حبت و جو جانها غلکه دران ملک مذکور
 میانه نمائید و در کوه و جلگه ای بر از ان شمار که عایا با مال و عیال و غلک که رفته مجاد پناه خود ساخته اند بر انجا
 تاجت کرده و سستی کرده رفته در کرد او را می غلکه کشند درین تیره غل فر اوان با و بکر ماکولات و اجناس بیست
 مردم شکر افاد و در خضم خبر رسیدن فوج نظام الملک شت ر یافته خواجده ابوالحسن با بهادران کربان
 و مبارزان جانبا ز مقابل فوج دکنیان که محملدار خان و غیره هفت هزار سوار بودند رفته کارزار مصعب نمود

بعد از آمدن کشته شدن جمع کثیر از هر دو طرف فوج و کهن را نه مرتب و ادو غنیمت و آذوقه بسیار آوردند چون خبر نموداشت
 سرداران که هر کدام نظر بایه مراتب و اعتبار همدیگر میفرمود و نمی آوردند باعث برهم خوردن انظام لشکر و شونی میگردید
 بفرستید بهین الدوله اتفاقاً نزد امیرشکری هر سه چهار فوج و کهن فرمودند و عبد الله خان را که سابقاً سر فوجی مقرر نموده
 مرتضی شد بودند بفرموده بوزنار رسید و به سبب عداوت بدینی با اتفاق سید مظفر خان که بفرموده مراجعت نموده و زمین
 بفرستید که از غلظت خان و ترو نمایان در قندهار بجهان لودی الطیور آمد و بجهانی از تفصیل آن به خبر بر می آید و گویند غلظت
 که ایام برشکال میبرد و مقرب خان و کهنی در حال تسیر بوده و در انظار می آید و فرصت وقت بود و اندر نشین
 مقرر شدن سر فوجی بهین الدوله در کث غنیمت غلظت خان بکثرت آمده و از جای خود با فوج دریا موج بقتصد کونسل
 عدو مال بدشکال روانه شده بطریق المیاد رست و در و نبطی مسافت نموده وقت صبح غافل و در حالتی که بجهان و
 دریا خان و رموضع را جوری سبب استیلا غارت کرده آورده و سپاه قسمت می نمودند رسید تقریباً خان موقوفه نظام
 که برای مدد و حاجت بجهان نزدیک فرود آمده بود و از شهرت رسیدن فوج بادشاهی کمک و در و حوصله با فقه راه فراتر آید
 نمود و بعد چهار طرف لشکر بجهان نهادند و فرود آمدند و در خان سپرد و با خان که با پدر خدا و شایسته داشت و هر دو
 فوج غلظت خان بود با اتفاق را به دست بکند و راجه بهینک اس و امیرای و دیگر راجه و تان رزم جو خدا و کرد و دید
 از عقب سپه دار خان و خواص خان و سردار خان و مرحمت خان بخشی اهدایان و اتهام خان دار و غلظت خان
 بهینک مجبوری دست و بازو به تیر اندازی و بر قندازی و بان کاری کشاده بکفاده دار و دیگر را ملیند و از دهستان
 حاجت بجهان از آن نزد آن کمانی خبردار شده که رسیده و نایسته به سراسیمگی تمام زمان بفرقیان و سپاهان سوار خود را
 بار قضا بهشت اسپه باین شده و نایسته رسیده و جنگ کمان طرف کوه و غار فرار اختیار نمود و اگر چه سپاه مغلیه
 لغارت و تاراج سپاه و قماش پراکنده شده برداشتند اما سرداران کثرت کار دست از غلبه فوج بجهان از غلبه
 بر نداشتند بلکه سواره فراموش کردند که تباراج مال شغول بودند و نایسته سوار و لمانندید برای کرد و آوردن آنها
 بقین نموده خود با جمعی که همراه مانده بودند در میان افغانان ستافتند و هر که می رسیدند سواران بدو ازین فرار
 غالی میباشند و بهادر خان که بجای آب کشه خون بدو بود و در یاد و باکوبان در آن در بای بی سرو پایان غوطه خورده
 بهادر بهادر روی کار آورده و با اتفاق اتهام خان و سردار و اس جلال با نایسته کوب با لای قله بزرگ داشت فیلسواری علی

کوه برآمده چنگلها در ستانه و مردوات بها و در آنه نمودن چنان دید سلاب بلای آسانی از مکر که نیز گذشت نبل سواجی
 میان خود را از روی انتظار با جمعی از افغانان طرف سیوگا لو که فرار کرده و راه واقع است روان ساخت و خود در غول
 بها در خان برادر زاده خود را که شمع روزگار گشته میشد و در شجاعت با بها در خان هم شنگ زور بود و مقابل او فرستاد
 و بها در خان که افغانان همراهی او لغات بر داخته بودند و با معدود چند رسیده بود و نظر بر قلب جمیع از سبب شده
 بدستور مبارزان جان باز بهم نیروی هم هم گریخت و یکبار ششبار بر داخت و زور دهنده وی که در آن هنگام از بها در
 و دیگر هر انان او بطور راند اگر بجز بر تقیل آن بر و از و محض اطلاق است و رستم و ستان مسوان کرد و دیگر کوشش
 بسیار که چندین راکب و مرکب از مکر جدا نمود و زخم شیر و یک زخم شمشیر بر و و بیل خود و زخم خور و بر اسانده و زخم شیر
 و غیره با فاصله رسیده و او مبارزات داده با جمعی از راجپوتان لغات جان را شکار و لیت نموده گوی یکنای از میدان
 ر بود و زخم بعد گشته شدن راجپوتان که یک شنبلی و در عرصه کارزار بطور آید بر سر و دیگر بها در خان زخم خود افغانان هجوم
 زور او و ده شتر و شتر قیامت اشکاره ساختند **سب** از هر شیر مردان که داشت **صدا** بر یک کوه مبارزان
 نداشت **عوضه** کارزار بطور آید بر امیران پادشاهی شنگ آید سپیده افغان و خواهران و مرمت خان شش کوه را
 نپاه ساخته بفر تیرها افت خیم بر داخته راج بها رست که از عقب خود را رسانده بود و بها در خان که از رسیدن راجها
 کاری و زور و نمایان عرصه میات بر و شنگ می نمود و بر داخت و زخم شمس **عظ** خان از بن زد و خود و اکاهی باقیه خود را
 رساند راجها و سب که و بشکله اس و انوپ شنگ و غیره راجپوتان عمده که طرف دیگر از سر دار و در افتاده بود و زخم شیر
 رام رام کوبان با نیزه با جانتان رسیدند و با زور هم میرتیه گرم کرد و یک سه ساعت بخوبی کار بکوت بران کشید و بدرو
 پسر و دو برادر توام میان هم بر خون رگین **صد** که کوهی سبقت از یکدیگر می ر بود و در هر کار از خیم کاری می میرسد از زور
 زخم دیگر نموده قدم جرات تعبد سر بازی شش سبکه داشت تا آنکه بها در خان از طرف خیم از راجهای بیایی از باور
 و چنانکه نیر ثبات قدم از دست داده و خان را طرف فرار معطوف شست و هم افغانان رو به نهر بیت آور و زخم بها در خان
 که از سبازی زخم افتاده بود چون رمقی باقی داشت میر و غیرت از جایی خود بر خاسته باز و لنگر پادشاهی دست
 به شمشیر برده و ملای مردان نموده آخر زخم کولانک افتاده راجپوتانی که سر او را جدا سازد و چند برادر که بر آورده و چنان
 افتاده و راجپوتان داشت که کوشش و با و او را جویست زخم خورده دست از و برداشت سر او را جدا ساخت و با

دست و براق او بزرگ عظم خان آورد و عظم خان سردار را بر پی او کین برد و از ده قصبه پسر و دختر کشتری که هم او در آن بود
کجی نور و راه نمود و باقی اسلحه و کشتی مقتول بهمان راجپوت بخشید چون از ناخن سافت سی کرده راه سپید
لعل انداختند و ستم ستودان فرسودند و سواران را از چو دی و چو ابی و کسل شب و روز راه رفتن طاقت حرکت
برای آرام گرفتن فرود آمدند تا بنگران این توقف فوج باو شاهی را غنیمت دارند و کج طالع خود و اندام عیال
و ناموس بیشتر مرعیه بجای گردید و فرستاده نصر افغانان و رین مابین مقتول و زخمی گردیدند از هاجنجان جدا شدند
و اعظم خان و درویش محمد نام راجعی را برای تعاقب هاجنجان تعیین نموده خود هم بمایان فاضل از عقب روانه گردید
و کار بر هاجنجان بدین مرتبه تنگ شد فیلی که بران عیال و سوار بود و راه نبرفت عورات فرود آورده برقع پوشیده
بر سپیدان نشاندند و سواران ناموس را با عیال و ناموس دیگر افغانان که با تنگ عقب ماندند بدست مردم باو
افتادند و کشتن شدند و بعد جلیل شدن شب نادر و داوران افغانان بکمانی تلب و تلمکای غار هر دو لشکر ماندند
و عاجز گردیده گشته و نشسته هر جا که رسیدند مثل مهبو شان افتادند و گویا که در غلط ستم خان را کنار رود خانه برای
فرود آمدن جامی سر آمد اما چندین ماندی و کسل نرود و پسیاه از کرده بود که بعضی که دورتر از آب لیکر افتاد
اند افتادند از عقب کوف راه تا کنار آب رفتن مردم آب آشامیدن بر آنها شاق گردید و نشسته شب را بصبح او
و چندین از تشنگی ملاک شدند و بعد صبح دست از تعقب برداشتند طرف نگاه مراجعت نموده به پسر رسیدند چون
به حقیقت بر سر پادشاه متوجه شناس رسیدند به کمال همه رعایت و عنایت افتاد و خلعت و سپه و قیل
چو ابر نظیر پادشاه درین آوان ساچو بهیوست که پسر سیاه که داماد و جادواری استخوان سیوا نواسته او میشد
بعد از گشته شدن جادواری از نظام ملک آنزده گشته و بعد بیدارگاه آورد و از لونه و حال که در جای که او بود به
عظم خان نوشته بامید بندگی امان نامه و فرمان طلب و درخواست نمود بموجب نوشته عظم خان فرمان
جبرمان نامه او رسید و آن رک و ریشه فساد که در شش صبح به و کین بدست و حرام خوردان آلقوم تا زمان حال
ماده فاد و مالی و جانی سلیمان بدستمال نگو بهید خضال روز افزونست و آنچه ظاهر میشد تا باقی آباوی نرین
و کین قطع و قطع نجرعیات آنلعونان منصرف چنانچه در ذکر سلطه علی مکان شرح و بعد بجزیر اصل و شل سیب
طغیان و رزیدن آن بداصل قلم بگوئیم خود بدو را و در باخونین و و هزار سوار کجیور رسیده منصب بنشیند

مانور گشته مقبره فرمودند که همه را بکنار آب با هم ملحق سازند و عبدالقدیر خان و سید مظفر خان و سرحدی چاکر و ده هم به پشته کوچ
 بکوه طلی سافه بنمودند چون سیر و پنج ماهه رسید خبر یافتند که خانجهان و دو روز قبل از در و دولت مظفر اقبال عدو مال آنجا رسیده
 و دولت قیل از قبلان با پادشاه که آنجا بودند و در مدامت تعاقبش که باو شایسته مقامت نوزیده بیشتر مراد چاکر
 چون وقت غریبت خانجهان از حضور بدکن بخود متعلقه بکراخیت پسر چهارم رسید و وقت دیگر باقیته شرط ضابط
 و اعانت و بدرقه هم از او ان بجا آورد و معضوب بایزگاه آسمانها گشته بود و اینگونه که بارید ستور سابق مان سرحدی
 بکراخیت که در ملاقی تقصیر گذشته انتظار صد حسب سابق یک بعد از شیدن خبر نزدیک رسیدن آن سرگشته وادی
 خیرانی که بکس را چنین روز غداست لقب مبارک و مانع خود سوار شده به قصد شکارت و تاراج و سرکیر
 آن صید افکار خود نزدیک آن برگشته روز کار رساند و قضا را خانجهان از شنیدن اراوه اوزان سرحد
 نند و جلد مو عیال که با بند و مال جان او بود و گذشت و در یاخان که بیکر و عصب خانجهان بطریق جنجال میرفت و قضا
 هم شدند و هر دو کرم دار و کرم دیدند و گذشتند افغانان و راجپوت طرفین کولاشک قضا بر شانی در یاخان
 و کشتی حیات در بار احباب و از غرق بکوفت داشت راجپوتان که از پیشکین سردار خبر یافته بودند و در یا
 خانجهان تصور نموده بودند و سر او را بریده و تاراج مال و عیال و قتال هر امان او برداشتند و خانجهان از روز غریبت
 جان سلامت با تیر و داشت بدر برده هر امان در یاخان شرط غریبت و جانباری را کار فرموده بعضی نامور
 گشته قریب چهارصد افغانان با سپر و دریاخان غرق و دریای خون و هلاک کرد و بدو قریب دو صد نیکو گشته
 و بکراخیت سرور یاخان را با سپر و حضور از سال داشت و در جلد و بی عطای خلعت و چند شیر و شیر مرغ و قمار و لیل
 اوازه و خانجهان خان از گشته شدن در یاخان که همدم و همراز و محرم با و فای خود میدانست غرق و دریای قهر
 و سرگردانی گشته با دیده بر غم سر از قدم نشسته و بطریق ایثار مرعیه ای که دید چون با نوزده کوهی قبضه شدند
 رسیده از آنکه هر امان خانجهان و سرور از ایثار چند روزه مانده و کسمند و زخمی که دیده بودند و خانجهان را
 از تیر و دراه و فکر آرد و ناموس و غریبت نام پوشش باید داده بود و بیکر و زبالا سبک اجل تمام ضرور کرد و بدین
 سید مظفر خان با همه که بسیار و به جماعت از بی همه جان پیش قدم بود چون باریک و ناوای سر نوشت رسیده خانجهان
 خبر یافته بجائی که خدا نصب هیچ بنده خود را نوجار و گاند و بخار و بیکر با قصد سوار لایق کارزار که بدو کار و یاری

توان گفت با خود نگذاشته باقی سواران زخمی را همراه فرزند و بهر تاراج کشته که مانده بود یک منزل مشیت و اندیش
 و خود مقابل سپید نظر خان آماده کارزار و جاسپاری کرد و بدو بجای مقابل و مقابل رستمانه در هر دو طرف دو
 سیدان باره مقابل شیر افغان که هر یکی چون سید سکندر ثبات و زنده و او شرط مکنه در آن آخر روز سید
 پروانه و در بران شعله کوه زده جوهر شجاعت بروی کار آوردند و از افغانان نیز خطیهای مردانه مردار
 بطور آگاه که سادات باره آفرین کشند و کجای جدیدی که در مقابل افغانان جایز نموند و در هر طرف که خانه
 خالی میشد مضاعف آن سرو جان طرف دیگر با دقت و شمشیر از غلاف بلند و دست برآمده جوهر برش خانی بر روی
 خشم بر سر نمودار میگشت **س** جوهر که از رک ابر بهر مصاف بروی کشت شمشیر خود از غلاف جنان
 دست و بقل کارزار کشد و چنانچه مقتضای دارد شیر را خویش خان عالم و در آن گرمی بکام رسیده کشته از آثار و نگاه
 ولی نیت نموده در کاداس را جمعیت نیز هم چنین او بعد دست و بازو و نه دست مستی با دقت و او بعد که
 خابجهان اکثر مردان از زخمی و پای بر کاب سفر آخرت و در خصوص محمود خان سپهرا و که بعد غیبت افغانان نامی
 جانباری حرکت ندیج و نفس و چون دم آه خمر خزان چشم بر راه دم و سپین اجل و بطور تیغ سادات کردید
 سپهردم خابجهان از کوبی نفک زخمی شد و از ترود کارزار مانده و خود خابجهان نیز زخم نمایان برداشت و جایز ثبات
 قدم و زنده بر عایت پاشا موسی اصلا بهیچ چیز مقتید نکشته فیلان و سپان و همراهان زخمی که تاب سوار می برد
 در آنجا کشته مرده چای با دیو جیرانی کردید و کلا بعضی سپاه کار آفرینی و جابجایی معیوب عدا میگذشت که پادشاهان
 دوست برای بدست آوردن آن دمی و نفسی مشغول کردند و از افغانان اجل سید آن تفرقه را غنیمت و فضل الهی میدانستند
 که جان سالم بدر توانند برد و بیت از کج و قبل بدست شیران قبل گیر باقی فیلان و سپان خوب و طبع و علم بدست تصرف
 امر شکر زیندار بهاندون آمده با فیلان دیگر کهنه رسیدند خابجهان که با مردم بقیه السیف و همدان چند بخت کالچر رسید
 قلعه را آنجا سر راه برو کرد که اکثر قضا و او را نیز تیغ آورده و دین خان نیز خابجهان با جمعی اسپر که بدو خابجهان از آنجا
 نیز خبر بدیده بقصد جان بدر بردن تا مالب سنده به عنوان نکشید و در آنجا خان اجل و امیکه و نفس که جان گیر کرد
 و دل بر مرک و او و همدان و هم زدم را چند بار شمشیر می کشید برای جدا شدن و او و در جان بردن شکار ساختند چند
 نفر را از غنیمت داشته ترک رفاقت نمودند هر یکی از آن افلاص پاشا و جمعی را که حق ملک و میرینه و رعایت و قوادری

از بعد جان عزیز نموده ترک رفت نمودند یکی زبان اهلان بدان بدل گفتند که اگر مرید و از مریدان نمود و بنشیند
 مظفر خان با مادر و شوهر و دو صدکر زبرد و چون بد استانی بر سران اهل گرفته اند و این سرکش بر نشسته طالع باغ عزیزان
 نام ببر که از هر عزیز تر شد و تا دم و پسین رضا بقابل شدن او میزداد و پاوه شده با چند افغانی که مانده بودند قبول را
 بنه و مورچال ساخته با فوج مقابل و اتفاقا آغا نهادند و دو سگ که دگر برداران پیشانی می نمودند حمل او کردند
 خاجان چون شیر تر خورد و زخم سبیده غرضش گشتان به نیر در ستانه برداشت **س** خرمیده شیران گشتان
 نهنگان زور باد شد آمدند **د** ران عرصه شیر بر آید گفتند که در چشم مجسمه گشتان ریختند **ز** بر غایبی باقی نهنگان
 لب بر زخم تیغ گفت آفرین و آن از جان سپرده خون گرفته و در عرصه کارزار هیچ کوهی ننموده داد مردانگی داد و
 طغاب غرض بر تیغ اهل بریده گشت و بهر جوی با شوهر که از مادر او و با دو زخم دیگر که مایه رسید باز بعد از افتادن و جود
 نمودن شد تا دم و پسین از دوست و دشمن آفرین شنید و در جواب محاربه حریف کوهی و بهلول غالی نموده تا رسید
 سید مظفر خان بر ستیاری حریر جانتان عالم نشاند که پند شاه قلی نام کرز بردار سردار از تن جدا شد
 از جمله افتاد که همراهی او را که آید که در ده بودند دیگر جمعی که آمد و باو ملحق شدند سولای چند افغان که در راه زیارت
 عیال سیکر شدند سی نفر دیگر زنده مانده بعد از فرار کار او جان سلامت بدو بردند و دیگر همه طبع و تیغ و تیغ
 و کور گفت سوزان کرد و نزد و تا دم و پسین بگذاشته است حال و انتحالی خاجان از نهنگانی سرای میوه فاقه میوه و فاقه
 نرطاجان سپاری که آوردند **س** با سوده شکر گشتان ز دشمن بدشمن در او گشتان **س** سردار
 ز بر کر کران **چ** چو سندان خرو گشتان **ا** ننگ کران **د** و دانه ز نهرو سید مظفر خان با بخت و جفت نصر جان
 نرطاجان تاری که آورد و چند دی از سادات و راجه پوتان بخان و خط زخم نمایان گلگون غیرت از آتش حیرت
 عالم شهرت بر افروختند عبادت خان که بعد از تمام کار گفتگو بر قسم سر نه و نصر نمودن اسبان دیراق مقولان
 میان کرز برداران و بعضی سادات کشیده بود و رسید و شک فرای این برج و گشتان از باغراست ساخت و
 خاجان با همراهان و سپه او همراه کرز برداران و خواجگان کار مولف جهانگیر نامه روانه بهرگاه استگاه نشاند
 و خاجان نام سپه خاجان خان که زنده خود را گنا کشیده خرو زن و در باغ خان رفته بنه او و ده بودند و کور او را
 گرفته بود و محبوب طلال خان برادر خود و بهادر خان بهر وقت یک ناز خان روانه و نگاه اعلی ساخت نام خدا بر

انبار غله و نقد و غیره و هرگاه کولات و در طول ایل مقابل کوتهایی عمل کنج انداخته و پشته و بر حال یکسان در هم انداخته
 از آن کوتهائی در بخت سرد باطل چندان بهوش نیامدند و در سال هزار و چهل که تاریخ آن سال هر با قهر جبار چندی سال
 عمر یافته اند از ابتدای تیر ماه الهی آخر هر ماه سال این چهار ماه ایام بر شکال که سبب پرورش اطفال نباتات و نشوونمای
 شیر و نشان معدن زمین است چنان اساک بدان روده و او که برای بار بار بر سفید و سیاه چشمهای که در چشمشان بتلا
 جوع سیاه و سفید میکرد و بد که از نظر میکرد و بد و میر بهمان بر زمین بکسل و در زمین که قطره زمین بر ششتم بر زمین نشید
 از مایه قحط و غلا که از بدترین بلاد بلخ آسمانی است سموم که سبکی و بی برکی خرمین بستی بی انصافا ثرا مایه بستی
 و این هر چه را بر ابر اطفال نباتات چنان شکل ساخت که انقضا موسم رضع و نزع و پرورش نباتات جویست
 قطرات مطرب را از درستان سحاب باز گرفتند **چنان** آسمان بر زمین شد بکسل که آب تر نکردند
 زمین و کجیل از صحرای زمین و زمان نام نان چنان بی نام و نشان کرد و در دکان نباتان و طبل غلداران کج کادربان
 از خود مین و دود که کاه کاه اهل دول را بصری آمد و دیگر خبری که آرایش کشی نان با نان تواند شد و دیده و شنیده
نشان از ابر باران آسمان رفت که گشتی برج آبی از آسمان رفت **هر** که قطره ابری جلوه میداد **بر** بی
 آب هم چون کاغذی باد اگر یک قطره آبی نشین بود چو آب آید برده نشین بود **بجز** خشک که لکام که سر سبز
 میسده بود و سوخته نانی در غور بافت میکرد و بد و غیر از چشم چشم که سر چشمان که از شش جوع و جوش بود و کجی
 نمود از نبود الما آفت قحط سالی کمال شد نیز میکرد و بد و فراد و فغان بی توانمان و جوش و خروش بی انصاف
 لعلک برین رسید و شمار موی از اطفال حصر و در گذشت و طریقه نفس و دهن از آنکه دهن مریض القوم کرد و غل
 و نوز بر زده نباتات با قن از باده جوع است و بی و مبارکباد مسدل گشت و ساکنان آید یار از غم غرب چون احکام
 بسین واجب شد و نوح نوح از ششمان بی انصاف و موق جوق از صاحب ثروتان حوصله باخته روی و یار
 شرقی و شمالی که نشسته اند از قوتی و بی مایگی سیاهی بگلوان که ای تو نشسته داد و را حله بر منید پشته شد و اکثری از
 ناتوانی بنهر اهل نارسیده کجایا میرسیدند و در هر گوشه و کنار شهر و صحرا سیاهی کله و استخوان آدم بجای شخم غل و دیگر
 حیوانات کاشته نیافتند **ز** بس و کجی قهرش مرده افتاد نشان از کوه تابوت میداد **نشان** پشته
 ساعت دود دنیا بر از خانی شد از موی و سیاه از کفاد شد که در چشم چنان قرمز ماه و در کاستن و اندود و آه

صرت لکایان شجاع آفتاب در رنگ بافتن ضرب مثل کردید **س** نظر اقرص در گردن راج **پ** جان سنب نکت گنیم
 منجیح از ننگی که فخر و کبر غنی بود همچون رزق او غم خور دلی بود **ا** مردم ثنوا وقت استیج بود اوراق در همان سرزمین **ا**
 مسجع نموده دار کند و همگان کهن سال شنبده و هر چه مولف پادشاه نوشته اگر تفصیل آن لکاشته اید بحول عبارت
 پروازی و اغراق خواهد کرد و بدجمل بی لکاه و کار مردم و آرم خود بی سبب جگر خوار بجز که دید مادر و پدر مهربان **د**
 گوشت جگر گوشت خود برای خلاصی جان او از عذاب جوع مامون کرد بدین خویش از خوف هلاک نسبت او **م**
 بیگانه از افعال حسنه بی پنداشته اگر خوان رسمیات شادی که در میان نمود و ماکولات و بکر بطریق ندرت
 میرود و در بزرگانه بعد بکر نیز ستادند از ملاحظه که سینه چشمان و ایم العیوم که خود را چون بلای ناگهان بران خوان نیز
 بیدار و تشنیه و سیر که بر سر حال آن عامل نموده سپرد و سپر سیاه شده از آفت و دستبرد و هجوم اجتماع محو و مسدود
 اگر شکستی بدست که سینه مستی نهایی افتاد از سر گوشت خون آلود و هلال و میگرداشت و بان نایان استخوان
 بوسیده و دقت شنب او رده از استیلا گذرانده فدای **ا** که کندم نو و کهنه طبع شده و هر چه میسر آید داخل نموده نان کینه
 و هدیه برای والدان می برد ندان آنکه که آنها نزد حکام کل نموده و گوشت مرده خشک شده او بی بدست هر که افتاد
 بآب نرم نموده و روغن بنفشه و شعله آتش دل خود کباب خنثا دل نمید و ابل با بار باغ و آن نزار و قبرستان
 هلاستان شده بر سر و شرای گوشت مرده تازه و سال خود و که کندم کونوال و در باب عدالت میرساند و تپه
 می یافتند که بند زری نهفته میوه گنان قنیه نزد خاضی او و که فرزند جگر بازه خویش از بنفشه جوع نرفته خواهی **ا**
 آن بپروشت و در امانت و ترا خود ملاحظه شدت اعتدال همایه که سینه هم کاسه و سیم خود بدیج و اکل آن را نشی
 همایه توانی نموده بدیج ساختن و پختن آن ماه ذوق سافت کفهم مرا هم بقدر فروشت ندن آتش جوع نرفته خواهی **ا**
 آن بمرود دور از انصاف از بار چه استخوان و در نزه گوشت جگر گوشت تمام متعین است و از قلت کیلی کاه
 است آن چه نویسم که اگر برای حلال زیره کاه مطلوب میکرد و بدو زن شعله و بلاش بهم بهم میرسد چنانچه شاعری
 کرانی و کیلی علف را بدین حسن ادا جان نموده **س** بهوشش آتش که دندان که فروشنگ ترا سبای کاه مباد که
 زعفرانست دهند که از جنس بقولات به شرح نمایم که همون زرد و زرد جگر که تمام دست بهم میداد شهرت از شهر
 و حق متولمان موروثی و هلاک شدن هزاره که هر روز از هر محله و بازار خالی میکرد دید و میرانده بجز میکرد و بدو در هر کج

و محکم بجای آب باران غمی بی بارید و بسان غم غنچه تاجی خط انشال بگذراده موسوم گردید و پناه حق اگاه بر
 جاری نمودن لک در هر شهر و قصبه های مشهور خصوص بر بانو و بانو فرمودند که از سرکار پادشاهی در آن طرف
 و دیگر امرای نامدار و در سائیدن مبلغانی خطیر ببار بخت جان تاکید بکار بر نایبون بر کنات و کهن خصوص
 خاندیس و بالاکهاست از آفت قحط سالی و بران مطلق شدند از آنجا که نندکان با این سلطان پور و غیره محالات
 متعلق امن کوه بقلع بر ایرانی رو آورده بودند سی و چهل که در دلم تحقیق داده از اصل جمعی دایمی که نموده و سوا
 آن دیوانیان و کهن تادست و اعمای محالات و بران شده و کهن را تحقیق میدادند از جمله سلطان نور که
 چهل سال که در آنه تخص بوده و در صورت واری جانچنان خان بهادر و دیوانی تحقیق امان که کفار نام عام عامل
 بقا تحقیق نام با بادی آن کوشتید و در غایب اطراف را آورده اباد ساخت حاصل کلام و در میان ایام مال آنجا
 عظم خان به حسن ترو جان نازی بهادران که تجربه فیض آن قله را به دست تحویل حاصل است قله و دار و
 که در باری او شهرگان مشهور اباد و دود که مال جمع و شرد می آمد بشنوخ ساخته و جمع کثیر در آن یوزن کفار
 آمد بهشت فیض و سبب نظام همک و جوهر و اقوام زیاده از حساب از اندرون و بیرون قلع و پل
 غلط خان آمد و آنچه تاراج رفت رفت کو بندار به یکش گریان بنود که صاحب زیور و عرو و اید شد بهشت
 و برای اکثر گنبد قحط سال پیش مال داری مایل گردید و بجای طرف کلنی طرف جنبی و غوری با استعمال در آمد
 و طلا و نقره به نصف قیمت به جمع و شهری رسید بعد که خبر تاراج شدن و بدست مردم آمدن از جوهر و اقوام عظم
 رسانند فرمود که از جوهر و مصالح خوب خانه و جاربای قیمتی و جامای غلبر جان به فضل سرکار آورند باقی را بسپار
 و تاراجان و اکلانند و عده مادی نظام همک با جمعی از خوشان آن خاندان و جمع کثیر بهر گردیدند از آنجا
 چند مرد و زن با نام و نشان را کف داشتند با عریفه فنی که بکنور روانه ساخت باقی سپر آنرا و نمود بعد عرض
 غلط خانم بهر آن لغایات پادشاهی مقرر و مقرر گشته برای بنه و دیگر مخالفان و اعداوت که پادشاهی
 که قلع و قمارک را محاصره داشتند روانه گردید و در ضمن خبر رسید که رنده و خان که از امرای مایانم و نایب
 باشد و عادت شاه برای رسالت و پیغام مصالح و درخواست قلع و قمار یک رسیده عظم خان مقام نمود
 خلف صدق خود و ملکات خان را با یقوت خان مشی با استقبال و فرستاده و باغ از نزد خود و طلبیده و بعد ملاقات

ادای بیام محبت التیام از کلام او ظاهر شد که چون رند و خان با ده هزاره سوار همراه فرما و خان بدو خود برای حراست
 ملک عادت این مقررت و سابق با عادت صلح با این شرط شده بود که بعد غایت فوج پادشاهی که در اتصال نظام الملک
 گوشت از جمل قلاع نظام الملک پنج قلع با بعضی تعلقه طرف کوکن با و غایت نمایند معینا عادت این به در باطن میجو شد
 که پس اتصال نظام الملک بالکل شود و در معاد فوج پادشاهی محمد اورو وزیر لعل می آوردند حال التماس دارند
 که از جمل قلاع موجوده قلع و مارور را بمحمد ان پنج قلع که در عهد نامد شریح و بیان در آمده بعد از آن غایت فرمایند الا عهد
 شکنی ماده دل شکستی خود هر که دید غلطم خان در جواب گفت اولاً و عده خطای می خورید که موقوف بر اعانت بدو
 شما در تادیب نظام الملک بود اصلاً لظهور نماید و وقت تسخیر قلع و مارور نیز بالکل اکثر معاد است که هر یک را بدو در صورت
 درخواست شما و اظهار شما طلب ایجابی عهد و پیمان و مجموع است و صلاح کار در تلافی گذشته که عذر خواه تعاقب سابق تواند
 دریافت که چون فوج عدو مال برای تنبیه بقدره السیف مخالفان با این که اکت است متوجه شده شما باید که از این انواع
 با فوج شایسته که هر چند بسختی بر راه و کوشش بر آواز آواری شکر نظام الملک بپند که هرگاه آن عزیزیت یا دشمنان
 از منکب شیران قیل شکار چون آهوان و شفت او با رحمت و خنده آواره این سمت کرد و در راه بر این که
 جوهر ترو و خود ظاهر سازید بعد ظهور خدات سپندیده از طرف شما برای قلع موقوفه کفهر التماس نموده خواهد شد
 و در چه پذیرائی خواهد یافت القصد غلطم خان رند و خان اطراف نامد بر مرخص شد خود تقبید معاد است
 تسخیر شد و روانه کرد و بد نظام الملک که بر معنی اطلاع یافت صلاح کار خود در آن دید که با عادل خان بشتر طرد او
 مصالح قلع شولا بود که از اندام میان هر دو ماده نزاع موردی آنها تعلق بود نماید و عهد و پیمان اتفاق را تازه سازد
 لهذا رسولان جرب زبان فرستاده اتفاق با اتفاق مامدان ساخت و برای مدافع شکر پادشاهی هم عهد و پیمان
 کردید بعد که بر مقرب خان و بهلول خان نظام شایسته از مددات افواج قاهره عرصه شک کردید تقبید فرار خطی
 بعد از آن مشتمل اظهار استخوان سابق و لاحق کابلوسی نوشتند و چنین نوشتند خطای منیر سید یعنی نزدیک مخالفان ازاد
 آواری کی با لا که است و در نظریه جو خواهی دریافت که مطابق قرار سر راه آنها که قدمه امید و ازینک پسندند و در کارها
 که از سبب صلح و صلاح هر دو عده که این بر قرار خود کمال بود و در جواب گفت و خیمه آمیز نشست و در معاد است نظام الملک
 غلطم خان مورد داشت بعد عرض سرور و اخلاصا با سوار و سید و نیز ترا با سیر احدیان که همراه خواجا و کس بود

اخبار احوال نمود و علم طغیان بر افراشته مردم از در پی و قطع طغیان می نمود و بر سعی و ترو و تلخ جان عبدالستاد کشیدن مجامع
 و بدرجه شهادت رسیدن جمعی از پادشاهی قلعه مفتوح گردیدند و قریب هزار کافر بر مرتفع غازی این سلام و رانده راه
 دار البوار پوختند و زباده از هزار نفر صغیر و کبیر زن و مرد آن شقی جوهر نموده خود را بیاخته آواره داشت نامی گردید و حال و اسباب
 زیاده تبارج لشکر سلام و رانده جانای قلب نواح از آتشش زنده آن کفر باور اسلام آید و موسوم گردیده بنیانها را ساختند
 و یکروز قنوجات پشال مشیر قلعه نوده مست که از سبی سپیدار خان عبد تر و نمایان مفتوح گردید و مقدم مقصد پیشه آنجا نمود
 سیدیکرشت امان خواسته یکجور سپیدار خان بر منصب سه هزار ری هزار سو و سر فراری یافت نصرت خان که سال گذشته
 بقصد مشیر قلعه قندهار غرط سعی کجا آورد و بسبب بعضی موانع دست برداشته و توقف بر سال آینده داشته بود و در میان
 شهباز خان و غیره بطریق ایضا رجوع بر منصب مذکور رسیده با وجود خبر و ارشاد شدن و ترو نمایان نمودن سخنان که سر فرار
 و سیدرخان و سیدی سرور خانان قلعه و قندهار مردادون توپ انفک و دیگر آلات ششبارنی از اطراف قلعه کتانی
 نمودند و در آن کتور کبر و دلاوران قلعه کتانی با نواح تدبیر و سعی تهور بهایکار برده اول قندهار تصرف و دلاوران و دند
 و قریب شش هزار مرد و زن صغیر و کبیر شکر شدند و با قصد آپ و صد شتر مال وافر و دیگر اشیا که از میر کارخانه آمد
 و در کجا بود و سواهی است و واقعه شکار و رعایا با تصرف مردم پادشاهی در آنده مال و سلبهای خطیر تبارج رفت و سر فرار
 عادت آنجا هزاران هر اسبان با است بدر برده خود را نظام الکک رسانند نصیر خان اسپران از اساتید است
 بر شوق قلعه کماشت بعد تر نمایان و محاصر چندگاه که قشبی بای حصار رسید در فکر پرچون با دست بود و در ح
 لشکر کوچکی و کهنی با سر داری رند و ده خان و پهلوان خان رسید معین که از جهل قشبی یک لقب زیر بر جی که مجاهد فرزند
 محصوران بودند ششاده با صد نفر برانده بودند مردم قلعه دست کمر می که یکسان که از جانب طرف بر مورچال کج صدای دار و کبر
 بلند ساختند آشوب قیامت برپا شد از زبر و بالا مقل هم کوله و توپ و زنجیر و ک و حقه شش بار و بان شرفشان
 و سنگهای فیله با نازل شدن کردت و هزار غنیمت و رشک افشار **س** زبیر و لبران یکجا تیر زمین لاله خیز
 اسکان لاله زبیر نصیر خان دل از دست نداده و دست از کار را بر نداشتند با وجود هجوم جانب خصم و باریدن ترک کوله
 تپش که از بالا و پایین میرسد جلای نصف را و فرمای نیرو آید نموده مخالفان را از پیش رو برداشته و صلحت
 کار در آن دید که در آن کرمی هنگام کار زار که غرض رعد توپ و بارش که آتش بین هوش نهان روزگار میرود از جمله

نقب بی باروت فروش شده که سرش قب مصالح آتشزدن آن موجود شده بود پیش دهند و بنقصین غلظت آن کار
 شنیدن خبر رسیدن فوج رند و خان یلغار نموده بود رسید و کوه غلظت خان نقب با پیش بردند و جمعی از یوای
 آمدند و برخی همراه سرج با مصالح آن بریدند و با وجود غلظت براندن یک سرج و دیواره و تود و نورش پیاده ان کت که خبر
 با اتفاق فوج تازه رسیده غلظت خان برت سده و کردیدند و بمناقت و دفع ملویش پیش آمده خان شرط فلعاری
 بجا آوردند که جای تخمین و آفرین خویش و بکانه داشت و آنرا در قلع و قمع کرد و بدو در تود و طریق ظلمت شب حایل گشت
 کرده و تمام شب مردم قلع و قمع برداشتن و یوای از مصالح چون و سنگ که موجود است شدند و مردم با دشمنی در پرتون
 نقب بی و دیگر از باروت برآوردند و هیچ که تیغ و دود را آفتاب به تاب برای شش و پنج مسکن نور فشان کردند و به سراز
 سرج مشرف را آورد و مردم قلع و قمع مصلحت نمودند که آنرا در می روز هم این قلع و قمع بکشند و خود را بکشند
 شیخ و سیاست خواهم کرد و مصالح کار دین است که امان قلع و قمع را بخواهیم و خود را از بلا سپیری و قلع و قمع
 محفوظ داریم پس جهت نفر نهیده کار برای خنایم و بیرون قلع و قمع سرداران فرستاده قلع و قمع را سپردند و بکبر
 قلع و قمع و شاتر و توپ که از چهار چهار توپ نامی است هم غیری کلان و غیری خرد و بکلی و ملک قلع و قمع با سبک
 قلع و قمع او لای دولت قلع و قمع را در دیگر از مد و طالع صاحب قرآن ثانی اگر چون بعد فوت ملک غیر نظام ملک فوج خان
 سپهر کلان غیر از که سبک صاحب مدد نظام ملک که پیش از سوی طن که خبر کن و دیگر کن و خانه کار دین
 اگر دکن است فاعل که قلع و قمع سبک و بجای او تقریب خان که از غلامان عمده او بود و سبک را و خود خان جیشی را
 وزیر خود نمود و بعد که از تقریب خان موافق است داشت بطور نماید و کنی او دیگر که موافق رویه بزرگان بر مکه
 که همیشه بانی استصال سلاطین خود کرد و در اندک و بکار بردند و باری خان را از قلع و قمع او و صاحب سلطه مش
 از معنی تقریب خان که چند خط که در رجوع با غلظت خان آورد و به نقب شهر از یوای نشهر از سوار و غلظت را و بکبر
 و مقامات سرفروزی ایستاد و بعد و چهل نفر دیگر که همراه او از مردم با نام و نشان آمده بودند و در خورایه منبت
 خلعت یافتند و بعد که غلظت خان بقصد بسز کردن ایام برسات طرف بدو در یافت و داده عادلان را و دیگر کرد
 با وجود پیغام معالی بیان آمدن از طرف رند و خان و دیگر امرا بی جای و بهین که سه چهار منزل قطع نموده شد
 روزی بر سر کبی که بر سر دیهی رفته بودند میان را چونان و مقدمان و به بنگ و در کشف و هر ساعت شعله آتش فشان

بلند شدن گرفته و گوشت از هر دو طرف رسیده تا به قنار جبال آمده و ترسیده و در میان کشته و زخمی که دیدند و چنین
 فریب یافت هزار ساله و درین سواری رند و افغان و غیره سه چهارم را میزانی تا که باقی رسیدند و مردم بقیه السیف کبی را در میان کشته
 برد و خور و برداشته و بر تیر چله و کبکی باقی هر شک که شبیه افغان با پس خود از سپان جاوه شده و او مردمانی داوره نقد را
 با شست نفر و کبر و راه ولی گفت تا رنمودند و در شید افغان و بهار افغان و بوسف افغان با جمعی از راجه افغان بعد از جنگهای
 رستم از خیم کاری برداشته علم جان فشانی مهر کاردار را برافراشته چپوش شده افتادند و جمع کثیر و کبر از سینه اراک حر
 و احدیان و بر فغان کشته و زخمی کردند و حاصل کلام اعدای آنان در طوایف کلمات یافت و اکثر مردم زخمی نامی را که
 و کبکی نامیشناخته بودند دست بدست بطریق کتف بدین نزد و مرداران خود بودند عظم افغان از شنیدن این کلمات
 جلو و بر خود را رساند و فوج و کبکی نامه خود که در شید عظم فغان را که نظر بر کشتگان و زخمیان افتاد و فوج کسان برای جبار
 و محافظت زخمیان باقی مانده از نموده مراجعت کردند و از ک این چشم زخم داشت و ناماج بسیار و او سیر فغان شیدا
 در ملک تعلقی بجای رنموده شد اما فایده بجای کشتگان و زخمیان نداد بلکه روز بروز زیاد و فساد و فوج کشی و آدم
 کشی بجای آورد نظام اهلی علاقه فریاد و شهادت و تحسین سالی و کهن میگردد **بدرگاه افغان علی سلم**
 پنجم و نهم و نهم سال حال ملکه قهسی صفات ممتاز محل که روح جان پرور که مردم و محرم سبتر حضرت اعلی و دند و در
 که بعد از او و بهر چه متولد شد ازین منزل فانی بر و فساد وانی بهر ازان حسرت شاد ازین واقعه باطله که که غم دول
 باو شاه راه یافت و در تقریب ان محرم و هدم ویرینه بدتها با سینه بر اکثر و دیده بر آخر سیر برده ترک ملبوسات کهن
 و عطریات و جواهر پوشیدن نمودند و در چنین وزن مجلس نمودند و شنیدن را صدای نوحه و ماتم مقهور می نمود
 و هرگاه باو می آمد آتشک ریزان کشته آه پرور و کشته بدین زخم زبانی را به ششامب افند **زندگی**
 و دین هر بار هست با وجودین فیت زندگی عارست و هرگاه که بر سر هزاران ملک صفات میرفتند و دریا و دریا و لوی
 آید از چشم کمره بر سر قرآن مرحوم محفوظه می فیت اندک و اکثر میفرمودند که و کبر لذت سلطان بلکافه زندگانی نمادند
 ولی نظاره دیدار آن دلدار عجب از بهشت لا بکد و رت و غم بد کشته و هرگاه در حرم سران شریف میفرمودند که **زندگی**
 قدم گذاشته با دیده پر غم با نوقت مراجعت می نمودند و فرمودند که و دین روی اعدای خوش نمی آید نهی سعاد و غم زنی
 و خوشحال مردی که در ایام حیات با هم جناب تر و محبت مانده که ایام فراق و جدایی بر آنها چنین کار نمی آید فی الواقع هیچ

نعت فیما بر از همدم و رفیق صاحب غم خفیس چنان ننگ رازی که در آخر بر سرست افزای میگرد خزانند بودیت در فادایت
 و کمال چهار فرزند تو داشتند از آنجمله هفت کلشن سلطه باقی ماندند چهار پسر و سه دختر یک کرد و سه و در خزان منقوره بر آید از
 با اخلاص میگرد و همه کرده انصاف به پادشاه بگرد و نصف چهار پادشاه را و شش هزاره تقسیم نمودند غلام خان و تقرب خان از پادشاه
 آمده شرف اندوز ملازمت گردیدند و در نیولای بنو فرسید که فتح خان پسر غیر بعد از غلام خان و پس از نظام الملک کلشن در
 غلامانی مجوس گردیدند خود موافق دستور حکمرانان در کین نظام الملک غلامی ساخته از روی دعا و تدبیر گرفته مجوس خود
 ساخت و حقیقت حادیت بکندیت حضرت اعلیٰ معروض داشت و یکی از بندهای مطیع عقیدت کیش و غلامان خبر داشت
 آنکه گاه و امه درین اوان معروض گردید که خواجہ ابوالحسن بالنگر پادشاهی برای انقضای ایام بر شکار در واکش می
 نزدیک نالاک آب سپار که داشت چنانکه پنج دهان میبرد و فرود آمده بود و نهم شهر بود ماه الهی از بارش سه روزه که بهم
 واقع شد بر تپ آب نالطغان نمود که شکر از خدمت تبدیل مکان نداد و از مالای کوه سیلابهای کوه را با فرود آمدن
 دامن که سوار فرود گرفت و لشکر را به طرف راه گردانید تا با دوست از همه سیلاب برداشته هر چه توپ نشاند بر داشت
 عیان ناموسکی بر خیلان و سپان سوار نمودند خود ایشان کمان با مرادان هر اسب و خورای از آن آب خوشه را جان
 بر آورده و دیگر مردم شکر که بار بردار و سوار می داشتند و در آب دست و پا ندون میقتیدند بعد از آن و فرزند آنچه
 و پشند زاده را حلقه با خود گرفته اند از آنکه یک بدر بای شور و پشند از خزانده آید ابوالحسن زیاده از یک خیر لیل
 از شرقی پنج خیر لیل و پس از هفت بر داشتند تا به چهار کان بی سرو سامان سوای بابوی خشک شده قطعه دیده اند
 چه رسد به آخرین روزها از آنکه او پس به غیر رسید که در جمایلی پرورش خان بار به باروت فروختی فانه داشت و نایب
 باروت او نش از غیب افتاد و خامد کرد با جمعی که در دیوان فانه با هم نرم بودند از صدمه باروت موافقتی نداشتند و هیچ
 حسین وزن قمری سال چهل و دوم بدستور هر سال انقضاء یافت تغییر فانه را عطای پیرایه می که در دکن از آن عمده مر
 مراتب منبسطه سر فرزند می کشیدند از سلاطین و ملی اول کسی را که ای خنایت نمودند همین بود چون فتح خان پسر
 بدینی نظام الملک را که در مجوس فانه داشتند خفته نموده روانه دار البقا نمود و جمعی از امرای دیگر مثل خواص خان و عبدالقد
 معلوم نظام الملک او را و قیل مصلحت ساخته و سیب خلیفه قلعه دار و سادات خان و سیدی بلال مخاطب بشیر خان و اعتماد
 و دیانت را و دیگر دوازده نفر را همراه آن مظلوم هم سفر ساخت و جمعی را مجوس نمود و حقیقت را تمهید اگر در کتاب

اعتبار این قذاب برای رضاجویی آنگاه باید بپوشان نمود و امم مکتوبه و مردانند و درج نمود که پس ده سال او را برای مصلحت
تمام مقام بدر تار سبدن حکم ساخته ام بعد عرض اگر چه در باطن از مکر امی و نظام بدال سبب سبب خطر نگارنی نموده اما تقاضای
امور ملکی که از نظام ملک نیز و غیره بد ما می دانستند در جواب نوشتند که ما هم باقی ملک بد نزدیک خبر رسیده و از نظر برتبی
و مطلوبی پس او کمال داشتیم اما جوهرش قیمت و فیلان نامی نظام ملک را با سبب خود و در انداخته و سزا زد و خلعت مکتوبه و مرغ
که اصلی مکتوبه می گفتمی است و بازده سبب برای او داده نمودند و مکر حکام مکتوبه را دانستند بد و شناسی برای آوردن
جوهر و فیلان نظام ملک تعیین فرمودند

چون عاوشه از راه ناهایت ناریشی با نظام ملک بر قلعه سولوپور رسیدند و در خلاف رضای پادشاه عهد و پیمان را یکسو کردند
بود و صفی نرانا امرای در اینجهای نادار که بر تکریم و تحویل آن پروا حقن کفیل حاصل است برای شد و امر خص ساخته خبر و حال آنکه
در راه و درجهای که فیلان و در قلعه غلظت فیلان در حوض کده بعضی رسیدن و در آن شبی سال میل یکم بسته و قهری
مشغول گردید و صفی ن که نزدیک قلعه با یکی رسیدند و از آنجا که نزدیک و دست و بازده را در اختیار نمود و تمام حساب و جز
قلعه سولای آنجا بود و عاوشه تاراج و غنای سبب و اصل سرکار کردید چون تقاضای مصلحت ملکی جناب قرار و حکم شد که هر طبع
عاوشه نیز بنسب و رایحه و اسلطان فتح خان که در آن ضلع انداخته اند و قلعه را حواله مکتوبه بان او کرد و قلعه او گیر و دهانه
و از آنجا که یک نموده نزدیک قلعه که رسیدند بعد سیر اطراف آن مصلحت در میامره او دانستند و متوجه چارپوشند و نمایان
و راق اند نام از اعیان عاوشه پیر با نوشته و بنام صلح با آنها و مذمت و اعتراض و تقصیرات گذشته و التماس غفور
مقبول شکیبایی رسید ملاقات بین الدود نمود و از آنکه راق اند نام مرد کم زبان بود و مجروح و مصلحت درین دن
التماس او مصلحت خود رسول نیکو را بوس مراجعت بجا آورد و نموده و زود فایده مکتوبه را با و نشانها و محمد شجاع که برای
تا بوقت و الله ما عده بد و السلطنت رفت و در رسانده و آهه ملازمت نمود و چون فتح خان کبکی جنبی در راه سال جوهر فیلان
نگاهی در زبیده بود و وزیر فخر برای نموده و کوشمال آن به مال مرخص فرمودند و تعزب خان و کبکی را که با فتح خان از قدیم
عداوت داشت با و در راه و چند امیر دیگر همراه دادند چون آسمان به پای قلعه چارپور رسید و ترو و قلعه کبری چارپور
انواع پادشاهی از اطراف بطریق فخران که نیز با نموده و در آمده خود را بر فوج پادشاهی میروند هرگاه بهاداران قلعه کشت
بر آنها حمله می آوردند و در بعضی مکتوبه و در بعضی فیلان و در بعضی مکتوبه و در بعضی مکتوبه و در بعضی مکتوبه و در بعضی مکتوبه

و بر سر قلعه هجوم آورده گاه غافل و گاه خبردار ساخته بر سر لشکر رنج واد و شجاعت میدادند و او چون رسید غلامی برسد و از برای
باقی بود هر جا که در آن لایق غل و غریب میماند سرکار عادلانه و فرود خشنی هر چه توانستند بطلب برد و در باقی را پاک سوخته افروخته و
با گذر گذار نشسته بودند و گاه گاه مشت گاه که برای سپاس میفرمودند از آنکه تمام سود و بار میسر نخواهد آمد بنگاه آن
مافوق میبندند و سپاس از آن غریب خاور بر حرکت یک قدم اگر هر چه عدم باشد نبودند و دستور غل و غریب صلاح و ران دیدند
در آن سال خود را طرف صلح آباد و چالو رسیده بهر جا که با واد و سپاه از عذاب برآورد و هم بخیرانی و غارت ملک پرداخت
در لایق جیل با زنی دگرگونی با برادر و اینها را از آنجا کوچ نموده راه کنار دریا اختیار نموده و طرف راستی باغ که حاصل بهر شقی آباد
موسوم کنند و سپاه بر سر خود را آباد و غریب و ماراچ کنان مرطوب میباشند و هر جا زمین گشته و زراعت بخیر می آید در
خشم بر سر خود بصورت ناکند میباشند و هم سپاس از سر نو بقیه را باقی می برد و افشند و آنها و قصبه و بار را از او بر سر خود
میخواهند که قابل گشت و کار میکرد و در دهر می نمودن زن و مرد و صغیر و کبیر و عا و دانه ساختن آنها بدشت عدم و ناگنجی
میخواهند بهر حال بدین حال محال آباد و غل و چالو در بصورت دیگر معمورای غیر سیمی میکرد و انداخته تا آنکه موسم بر سر است
و از آنرا بادی در آن ملک نمائند و گاه و دانه در آنجا یافت نمیشد متوجه ملک باو میباشی که دیدند و از آنرا بادی که گشت چالو
از روی واد و حسن و از آنکه بعد بقیه در زیر خان چنانچه گشت میباشی ابو الفتح نام فرستاده فتح خان موسوم میباشند
روانه شدن عبد الرسول سپهران نابکار استم کار با جوهر و قبایل و لاس و قوف نمودن بقیه فتح رسید و حکم توقف
و در خان صادر کرد و دید و بعد رسیدن عبد الرسول موسوم بر سر خیل و جوهر بقیه گشت و کرد و به خلعت و کلاه و مرغ و یک
بگیر رحمت نمودند و مورد و دیگر غنایات کرد و دیگر **که رسد آنکه خشن سلطان** **سلطان** **سند** **زاد** **چهل و یک** **مکرمی**
تقدیر **در** **حاجت** **آنکه** **خشن** **آغا** **غلو** **سال** **نهم** **او** **افزاد** **شعبان** **سند** **زاد** **چهل و یک** **مکرمی** **با** **انتهام** **کار** **بر** **وزان** **ناب**
بر سال اقامت از پیش زینت کرد و در سلطین و امر آداب نیکو بماندن نذر و شکست کجا آورد و نذر و هر کجی و جوهر
پایه و قسمت کامیاب و کامر و اگر بد و جمعی از شر و اصلاح بقیه رسیدند مجموع حکم و بدین گشت و نذر و نظر گذشت
چهارم رمضان سند هزار چهل یک از بر ما جوهر رسیده و از آنکه کبر آباد و سند عبد الرسول سپهر فتح خان را عرض فرموده
مغوب و کهن بدین الدوله مقرر نموده چون سبب اختیار نمودن عبدانی از رکاب قبول نمود و چهار تن از اهل حضور و دار
و کهن با موافقت و نذر و نام و صفهان حکم رفت که فائز را نذر و کهن بر سر کار گذاشته خود را قبل از رسیدن چهار تن از حضور و

تغیر خاطر اعدا بر ما و مقرر نمودند پنجاه کوب و هشت مقام گنار ابرار آباد رسیدند همین الاول از دکن اینجا رسیده با ایران و بهر آن
طاعت نمود برای ساعت هشت مقام نموده غره دبی نحوه داخل و از آنجا قدم شدند بعد از آن مقامات و از آنجا راه را که به سبب کمرسن
التاس عبور به درباری بهار نموده بود مقرر فرمودند به آنجا از دبی رسید بعد ملازمت روانه و کین کردید و مجلس نایب الشاهی
سال بعد علیا لکریه بهستان ذکر و اناست بطریق بالمشاوره سال هجده و هشتاد و هشت سال همین مبلغ برای ارباب استحقاق تمام
مستوره مرحومه مقرر فرمودند و بنوعی که از غره دبی که از تصرف فرنگیان ضبط شد برای پادشاهی در آمد کوفه رسید
تفصیل این اجمال بطریق اختصار اگر فرنگیان در بهوگی که از راجلی بجای است کرده واقع است سبیل تجارت مسکنی دادند
و برایم سابق با چارچوبین برای انباشتن اشته بودند خود التاس نموده استجا به پنج مایه راج و با و ساخته آلات
نوب خانه فراهم آورده معبد خانه کنگ که چند بنا نهاده و برود برایم قدم از خانه اطاعت برود که آتش بمحضرت حال
آید و از این مایه سفران برداشته و در دزدی و در سرکامان میگویند از جمله افعال شیخ انصاری است که در
نبار و کنار ساحل که دارند که از نمود مسلمانان رعیتی که آباد میزند و دیگر خود مالی و عالی با نهان میزند که اگر کسی که از
باشند برای آنجا بعل طبی و کشت دارند و فرزندانی با اندام نازنین دارند با مال و در سرکار خود ضبط در آورده و در زمان
خور و سال را خواه سید خواه برهنه نصرانی و ملوک خود میبایند تا حال و در نبار و کین و کین و کنار و دریا قلع و حکومت
دارند و محمول آنکه در تفاوت بزرده است و با وجود غلم این ظلم را از قلع بهر نیدن قوت مسلمانان و خود و هم
قوم و در قلع آنها رفته آباد میزند و دیگر نصران را در ملک خود راه نمیدهند که ادا است نصیری در آنجا دار و کرده اگر هندو یا
آفند را بیدای او میگویند که زنده خلاصی او مستعد است و تغییر نام از ابرو حبس و تسلیع دادن چند روز خلاص
میاند و سادی که از آن راه غنی و نماید و جمعا کور و وقت تقصیبی او برای محصول بر آید و در شب و دخت او
تقصیر نمینمایند چرا که اگر اجداد در مقرر می میفرستند و مسافر هفت روز که همراه بر نبار و معبد خانه آنها
بر خلاف آنجا خود کسب ظاهر و کمال صفاتی که شعاعی کا فوری روزه استجایی سوزند و منظر آمده صورت حضرت عیسی
مریم را علی بنیا علیها السلام با اعتقاد فاسد خود بچندین صورت از چوب و رنگ و دروغن ترشپ تمام ساخته اند و
کلیبای آنکه بر آنها نیز نصرانی اند صورت بطریق اختتام نمی باشد محرر و اوراق مکرر در امکان و نبار و دارد
با علمای آنجا صحبت داشته اند که با نمودند حاصل کلام چون بی اعتدالی آنجا بر سر سید قاسم خان که بنوعی در آنجا نصران

وقت رخصت خفیه برای استیصال انقوم و تسخیر قلعه مامور فرمودند و بودند تا سم خان بعد رسیدن آنجا خبر درایام و تدبیرات
صاحب به محاصره و تسخیر آن پرداخته بعد سببی سپار که به تخریب و تسخیر آن قلم را در سجده داشتن لطول کلام منبر میکرد و بدست یاری
نواره و لشکر گشتی از راه خشکی و دریا به یکجا رسانید بر آن پرداخته و محاصره سه ماه بنای استیسی غرور آنجا را باز قلعه
از پا در آورده و قریب پنجاه هزار نفر از رعایای آنجا بنایه بیا سم خان آورده از آفت هر دو طرف مامون گردیدند و ده
هزار نفر از فرنگیها و رعایا بمعرض تلف آردند و از آنجا هزار و چهار صد فرنگی اخیل و جمعی که تخریب نمایی گردیده بودند با سرباز
در آمدند و قریب ده هزار کس از رعایای بکنده و محو سان آنجا آمدند و گردیدند و زیاده از هزار مسلمانان از دست
پادشاهی دوران محاصره و کارزار بدرجه شهادت رسیدند که بکنان از موبد کابل آمده ملازمت نمود و چهار هزار نفر
و کرب و محنت و سختی کشیدن گذرانده و موبد داری و ملی بنظر کرد و بدو دیگر از فتوحات عینی عهد آن منتهی که کشت

صحیح است

حرم بادشاهزاده را مذهب سید ریخ زید و ندان و آرد و آن نوبت کشتن گران بود و سمت تهری و شجاعت موروثی
 از سبب جدا شده و بار جهان لطف بخشی و جان کی تمام دست اخلاص نمیشد و با بر دیگر بر فیل کوه بگر حلا او در کردید و با دست شجاع
 از عاقله استیصال با وجود یک از هجوم و از دام غارت که با لای همی افتاد و با در راه تر و دین و از دوش باری آردم
 را نمیدید خواست خود را تر و برادر و الا قدر رسانده و نمیدید چون نبرد یک رسیده از با در وصف از دام هر و رید از صدا
 و شش فانی اطراف پیش جرایع با کردید و او نیز از با لاد سبب افتاد و در بنوقت راه جیب که خود را بغیر رساند اگر
 از هم نمودن سبب او نیز تر و یک بود که پیشد اما بر وجه خود را با کتا داشتند بر جی چند شد و تر بر فیل زد و معاکر زبر و در
 و دیگر ندیدی جلوه غایب ریز صد کرد و حرم با دیگر کشتند و در بعضی میل حریف او بر و حمله امیر او و در آن قبل و بویست
 حضرت سیرت از صد مات اطراف مغلوب و هر اسان کشته و در بر او آرد و در دوش هزاره محض از فصل عاقله سپاهان انجیک
 آن لای با نگهان شجاعت یافتند و با دست که درون و قمار از محفوظ ماندن هر دو با دست هزاره نامدار هزاران سنگ بر درگاه
 کرد کار بدل و زبان یکی آوردند و هر دو کو هر و مرج مسلط یکت و در اخوش شجاعت گرفته فرمودند که با دوش هزاره محمد اردک
 را با شرفی بوزن و در آرد و ریخ خرطه شرفی سنجیده بدو در دستان و استغفار رساند و چون شمع فان اسیر بر شرفی جانک
 بجز بر در آید و بهیو و کار خود و در اطاعت با دست که کاسب با و بدید عبد الرسول سیر خود را کشته و فرستاده کار بر و در
 با شجاعت را و سبب عقوبت را بر سبب حضرت اعلی بعضی محال نظام ملک کاسب چون نظر بر تقاضای وقت عطا فرموده بود
 باز با و بدستور سابق محنت و کمال نمود و با همی و در تیر کون محنت از دوه خاطر کشته تر و عاقلان و چا پور و عیبا
 فتنه و فتنه که در دیده در جو است مددگیری شجر دولت و با و نمود و کرا و مصالح فلعکری از عاقلان
 روانه دولت آباد کردید و از آن ایام سبب انقضای سالهای قحط و اختلاف وضع در و کاز و غیره و در قلع و معرعه
 و وضع عاقلان میدانست که امرای نظام ملک سبب خونریزی و شقی سلوک او با او وقت هم در عاقلان با تقاضای
 نحو آمدند و در ششیدن رسیدن سکر چا پور و متوهم خاطر کشته و بقیه کشت فاسقانان و با شجاعت و در ششیدن
 چا پور و سبب جنبانی ساهوی سیاه رده از راه سپردن قلع و دولت آباد و بدی با شجاعت و طلب نمودن فاسقانان
 نوشته روانه نمود و فاسقانان برین خاطر خواه و مطلع کشته اول فاسقانان را با جمعی از بدی با شجاعت و در کاه روانه دولت آباد
 و از عقب خود و در طهارت که در فاسقانان چون در منزلی دولت آباد رسید خبر رسیدن فوج ساهو بر سر راه ما با و باطل

قابل گردیدن شیدن هرست برادر خود را و دلیر است و دیگر هر آن برای مقابل شدن سرداران بجای خود رفتن نمود
و خود هم ترسب فوج خود را برای بکشد آن فوج مستعد گردید و نصیب دولتی را رسیده کرد و با خود را طاعت و اول
با کشتن سید اعدای باغ فرغانه باقی دارد و دیگر میان آمد و بعد از دو روز و در آن که از هر دو طرف جمع گشته و در جنگ
فوج دکن نیز متوجه خود و بخت کرده از طرف دولت آباد رفته فرو و انداخته و گردی که هر یک خان زمان نزول نموده
سرداران بجای خود بر مال انداختی با فوج خان نظام و مصلحت میان آوردند و موافق بودید و بعهده می و میان کشی
انقوم با هم صلح این شرط نمودند که فوج خان به مکر و سپاه با چند سرسپهر بر سر آید آنها و ذخیره قلع و خیره بهد و خود بالای
قلعه رسانند و از بالا و پایین بر سر کوهانی کوه توپ و تفنگ و شمشیر و تیر و تان با گردن گرفت فاشی ما
از شنیدن این خبر چون مار بر خیزد و چیده سنجان نرسد که برای تسخیر قلع و ناو بپس بجای آوردن مکر محبت است
بر بستن مورچال و گذشتن لقب بر دانه و بر سر کوه و خان ما فاشی ما بجای خود بر خبر انداخته که از قلع و بالا فوج
رسانند و خان زمان بعد رسیدن نوشتجات فاشی ما خود را به نظام بود رسانده و بکسر و استن و کوهی و نزد
میشرون مورچال پرداخت و به سوار بی مکر و هر جا تری از سر کوه بجای آوردن می بایست علف تیغ و قلع و تیر و شمشیر
فوج خان مصلحت در آن دید که خبرت خان بجای آوردی را که از امرای صایبی دکنی کشته شد با شمشیر صد و اند
گرفت و مکر و فوجهای طرفین بر یکدیگر زد و شب تا صبح می آوردند و آخر دکنی با هر سمت یافتند و خان نزدیکی بر قلع
و فاشی ما آن نیز با فوج برای مبدی چون راه رسانند و ذخیره قلع و مکر و فاشی ما نیز با شمشیر سوار برای مقابل فوج
بجای رفتن نمود و دیگر هر دارا را برای دو اندون لقب و پیشرون مورچال و کجا قرار داده و بهر انجام و دیگر مصالح فلک
گاه فرما کرد و دیگر که درون آسایش دولت آباد که از قلع و با بیاید از سناک آمد و یککالت تراشیده و در
فلک جبین کشته شد و آنجا فلک است که وصف او نیز در خان فاشی ما در آن قرار دارد و در قلع و محاصره قلع و نیز
بورش و لقب رساندن لشکر آن با حصار و عقل و شکر و در آنکه عالی شدن قلع و از ذخیره بهد و اطلاع و انبیا و
عدو و فلک کشته شد و بخت امید مستخرج گردیدن و تعویب و چهار و در آن قلع و کیر گردیده بود و امرای جان نماند و
محاصره مستعد و در آنجا که گردید و علی الرغم مبدی که کشته شد و در آنجا که بخت نمود و در وقت
بویادت جنتی که اول غلام نظام امک بود و بعد از تصدیق که می مادرش بی رجوع آورد و در نمره خدای ایند که در آن

خدمت به خود است که سپاه روی خود را بر عایت با نکت جانب حق نمکند و در هر خروبی مبدل گردد و اندول
 لیکر رساندن و غیره و تقبل از طرف مورعایل خود افتاد و بخدا و بر روی کار آید از آنکه گفته اند که سپاهی روز اول
 آب تدبیر نایل کرد و از شهرت اینک باعث فرزند سپاه روی او کرد و بدیندت قدم توانست و زید و مثل علایمان که بر
 از شکرم آمده خود را نزد سلطان خویش رسانید و جلای که در سپاه روز و بر سر رساندن و سد غلایم بیان هر دو فوج
 روی داد و آدم کشی میان آدم و هم جنان برای موافقت رسیدن علامت شکر باوشتای انواع بجا آوردی شوی نموده
 سردار و شکر میگردید و بر مورعایل میر میگردید و مردم را شایع میبود و نزد و نمایان در آن قتال و جدال از هر طرف ظهور می
 و جانیهای شریفین با و قنایم و تاجا بفرج تقصیل آن توان بر داشت و در بعضی کلهوچی نام دهی که او نیز از مدت رو با
 جناب آورده بدولت چهار زنی چهار سوار رسیده بود و دستور یافت از لشکر باوشتای بر خاست و اهل فوج عادلان
 کردید و از موسی او که گیتی با مسئله گشتی تقصد رساندن چهار صد کاه و رسد غلایم بر سر لشکر باوشتای شورش
 غلایم آورد و بدولت خان که سردار همه فوج بجا آورد و نیزای با فوج و غیره از چهار طرف مورعایل شکر میگردید و
 بلند ساخت و امتداد و بیکت و و بر روزهای مید و سر تا چون کوی غلایم زیر غلایم سپاهان بهادران غلایم کاه
 بجای سپاه که غلایم خان و سرداران به سوار شده قدم لغو کار مار کلاهت مقابل دهی نصف دراکتند و از گروه
 سپاه موافق و مخالف ابراست و همان و یکدیگر دارد کردید و غلایم از میان ناپدید گشت **س** ذکر و سپاه
 آسمان گشت بیغ چه که از بارید و لولاد تیغ غلایم از این بر سوار به لبستان همان سلامت برون شد و دست
 در آن شهر و کاه و دو سه سوار مثل ملک باوشتای را تهور و غیره جمعی از راهبوتیه و جمعی از مسلمانان روشتای نقد جان داد
 انحراف بطلان و در غلایم را آورد و مشا و یاده لغزت حرف غلایم خان جوانش در آمد و سپ و آدم بسیار و گیتی ثقیل و آید
 کردید و فوج باوشتای ملا فزست بر سر سپهر غلایم خان تا خنده و در آنجا نیر و می و میسبان آمد و غنیمت وافر
 نمودند و غلایم برای بریدن باوشتای رساندن باوشتای فوج فرام آورده بودند و بدست لشکر میان افتاد و دست توانست
 برواشت آتشها زدند و بیوفت فتح خان که مورعایل شکر را از فوج خالی نشیند فرصت وقت را از دست نداده
 از غلایم بر آمده بر مورعایل که توپ آن تاپای حصا و غلایم سده بود و در کت و شورش و غلایم غلایم بر سر ملکه کرد و بدو ها
 از نشین آن موهبا و ران جانی که تا نزد و رساند و از هر جانب مبارزان در دم جوی آتش فوجی جلوه بر رسیدند

و از مدای نفرو کز نمی زهره کدند و از سرمه ستوران خیزند و با و جوی جو انان جان نارا نسون قرار بران و گیتی با
 جلد سازیدند و فتح فان افشان و غیران خود را تعلو توانست رسانند و با به حساب مور حال غارت رفته چون خیزند
 کپی شکری رسیده بود علی از جنگ شب و روز نگریان را فرستد بین از نیت سب فرود آوردن سباده انداخته و درون
 گاه و بجه رسد فاشمانان خانزما را با فوج کران بکجه آوردن کپی روانه ساختند و در هر اسوار برای فراوی با این
 که در رسیدن فوج کهان خبر در سپند نهادند شکرهای بود از نشین این چون کرد با و بر فوج باو شای حق یافتند و با فوج
 فرودان جنگ در گرفت و بعد رسیدن مدد و کشتن خدیجی از هر طرف کپی بشکر رسید چون قلب طرف خانزما را با و
 دباخته شده بود نیمه شوال قرار یافت که وقت صبح شد و فرمودند که همه سرداران و پادشاهان را با و برای بود
 حاضر شوند و غلظت نمود و حال جلای نموده نمود که از آنرا باریکی بود و برای پورش فوج و مردم ابرو طلب میکردند و رسیده بود
 با و تاش داوود و با و جو و بریدن سب و پشت دره و با و اربابیت تا بکپی که فرستادن بخار عطاوه آن تیرگی کرد
 و از رسیدن مردم کا طلب فلک امدی جرات و اقل شدن ننمود و محصوران خبر در رفته از کوه فلک و خدشش
 آتش نشان کنند با مصالح خوب و کشته و هر چه دست آید به نزد و بین راه برده افتد فاشمانان مناده آن خود و کمر بست
 پوشش لب و با هم را ان خواست خود را بدهم ما بیدن سنگ و تیشی زنده و مرا و دیگر مانع آید غیرت را که فرمود
 نزدیک صبح از هر طرف هجوم آورده با جمعی از معاندان و راجو نمان و مبارزان جانبدار و ملک بان شیر شکار حلا
 سیند را با بر بلا ساخته بر محصوران ناخده بعد کما را مدون جمعی داخل محاصر شهر نگاه که به غیر کوشش شهر بود و نشاندند و انجا جمع
 کثیر را به کشتن داده فرار اختیار نمود و خود را کجند ق مهاکوت رساندند و او را پادشاهی به نفع و بدست بین و حال
 اندرون محاصر پر داخته و علی ای غیرد با قوت را با و دناه خود ساخته راه ترو و نمایان را بر محصوران دست و پا خسته
 از سابق ملک ترسانند و آنچه در شهر تیش بازی اندرون انحصار یافتند و صرف شدند و مجرا تو بهای آن مسکینان قلع
 دو ملبند اگر چه پشت قلع و دیگر بر تیش استکلام برج و باره داشت که کند هم بر اطراف او بگذرد و خیال محال نموده اما چون
 از عدم و غیره خود بی و با کیناج و دیگر بر تیش کار بر فلک نشینان ملک بود که اکثری کوشش استخوان چار با این حال
 و محارم با قوت لا بهوت خود می یافتند فاشمانان به و اقبال پادشاه که هر سبب شیر خواران بسته بود و انقصه و رین نکند
 و از و کبر ساری تیش چهار هزار اسوار غنیم برای ستودن انداختن و فوج پادشاهی را کج و خوشحال ساختن نمود و از و کبر

سرکاره غلام و دو سه هزار جاوید بر خندار و شیر انداز بالباس به در شب تا زار بر سر حاجی رسیده غلام را نزد یک در و یک
 متصل خندق انداخته چون برق و باد و دیگر بر آوردند و مردم خلق هجوم آورده جمعی را غایب آب و کشتن خبر و نشان
 و بعضی را غنابل فروغ اندرون حصار داشت خود را برای آوردن غلام رسانده خانه خانان که بیشتر برین ترتیب و اراده
 و کشتی را مطلع شده جمعی از سوار و جاوید را بر سر خندق لعین نموده در کین داشته بودند میان هر دو گروه مایه و قتل
 و یکجا مشغول و کرده و مردم باو شاهي غالب آمده و خیر و صفت بدست آورده بعد که بهادران جان شمار از سر تو
 بکشد و اندن نقیب و فراهم آوردن اسباب و فکر کیری پرور افشاند و از سر توکن از فاقه حال بر حشایان خلق ملک کرد
 و شب به براس تمام در دل فتح خان راه یافت و اهل و عیال خود را با احوال و احوال با پای خلق سیویم سیمی به کال کورت روتا
 ساخته خود را جمعی از بهادران و در پیجی و در کال کورت ماند و در میان خبریت خان بجای پوری و غوغا و کبر قی بد و در قلعه
 بودند و خیرت جان بلب آنها رسیده بود و میفام نفیله نزد خان خانان برای امان جان و راه یافتن نزد عادت
 فرستاد خان خانان بجان منت داشته جواب داد که اگر تو کیری یا پادشاهی اختیار کنای مصیبت این سرفراز می باشد
 و اگر شش عادلان بروی نامه و خلعت برای آقایی تو میدهم پس خبریت خان وقت شب باو یافت و او صد نفر
 را نزد خان خانان رساند و در خلوت نیافت خود را میزد و صبح آن خلعت و کمیناج ضروری راه باو داده و خلعت و نامه
 عادت و معذرتی که بدستخط حاصل شد بهر معذرتی که خواست عادت خان و داده تو بهر طرف و کین رسیده بود و در او
 خوانده میفامهای و عدد و عهد سران رسید و بهم از طرف خود و حضرت اعلی بر زبان آورده و خوانده نموده بعد که خبریت
 نامه و خلعت برای عادت که گفته روانه بجای پور کرد و خان خانان مشغول تر و تسخیر خلعت در غیض خبریت که غیض
 شدند روانه شدن مصالغ و فکر کیری خزان از برادر و برادر خود را بر سر راه رسانده اند از خانه را برای پیشه و
 اجتماع لعین نموده و امین راه و مراجعت نمودن همه با احوال غییم برین بسیار خانه را خوانده و هر روز و کار و قتل
 بیان می آید و گاه گاه جان کار بر سر کز پادشاهی ننگ می آورد و ندک یکد و گروه راه جنگ کسان تا شام طی نموده
 و سوار کرد و در هر طرف مردم بسیار کجاری آمده بعد که خانه را بکزانده و خیر و نزدیک رسد از اتفاقات تازه
 خبر یافته و سوار بجای پوری و خان نظام اعلی دیگر با قیج و کین ملحق کرد و دید و از طرف مد برای غییم رسید و کفر غییم
 و کین تعداد آن کت سوار و جاوید میشد فراهم می آمده و اطراف قیج پادشاهی را فرود کشت و یکجا و در راه تعداد

دار و کینه فلک برین رساندند و دلوله بنیچر نجیب با گردید فاشانان از شین غلبه کبکی با فوج دیگر برای مدونین نمود
 از هر طرف حصد کار را بر یکدیگر شکافتند و سرهای متباین بر زمین علقان کردند و زمینهای آنرا شست از خون مبارزان
 رزم برست لاله دار گشت **دوشکر** هم در خرومن آمدند و در بای خونی کجوش آمدند و کوفتی مهالای بارد
 همی ز لوله ناله دار دهمی اگر چه بعد از اقبال شایسته خزان و ذخیره طائف به لشکر پادشاهی رسید اما نقصانی
 و ضررهایی بسیار بحال مردم مایه کردید درین آوان خبر رساندند که مرای بدست که از لولکان عده و وزیر صداقت
 و الفلم عادلان است با فوج سکنین رسیده با لشکر سابق فوج گردیده جدا گردید و برین راهسوار و پیاده بر بار آورده
 فاشانان با فوج کران و توپخانه و شش سوار و در برابر فوج دکن برآمده از سر وادن مابین و فلک و انداختن تیر بار
 از کارزار که مباحث و کبکی با پادشاهی مجموعی از هر طرف با بالهای جالستان فوج فوج نوزمان جلوه نبر رسیده
 چنانچه پادشاهی مردانه و حکماهی رستمانه صف را بنمودند بعد از دو خور و بسیار دگشتن سوار و پیاده و متباین
 بر فوج پادشاهی نمک آورده و دوزخ دیک بود که هر بدست برتکر فاشانان راه باید فاشانان خبر یافتند و کینه بدست آورد
 حصا کدشته خود با هر آن شیر نظام را زخم کار از فوج دکن گردید و بعد مقابل شدن بر دو فوج و دریا موج و بهم موسیقی سرداران
 مشتگن که اگر فلام با یکدیگر بر فاضل آن رنجی دارد و سر رشته نظام سخن از هم میگردد که ربات صعب کجایان آمد و فلام دار و کبر
 بکرج برین رسید از هر طرف سردارهای نامی با جیدین هزار آدم جان شیرین بادی دادند از اسلحه و جگر را و دست و غیره
 سر فوج نامدار پادشاهی در آن کارزار یکبار آمدند و هر ساعت تحمل ناپره عدال و قتال ششمال میگرفت از جاد و شیان
 بدر و دوزخ یا قوت جغنی مشهورند که کور که بد کرد آمده و از سبیلان نام آورده و با جغنی از قبل و پیره خود و مردمان
 با دیر عدم گردید و برای سفید روی بیرون بردن حده آن میر و دوان از معرکه کجایان و دگنیان بیند و بالایی
 کشتنهای بدگو کشته گشته پند که گردیدند آخر فام بر بردن لاش سمر مایان خود مگر دیدند و از هر طرف شیان از
 کشتنهای نمودار گردید **دولت** که جو مور و فلج یافتند بهر دی جهان در جهان ساختند جگر نایست لغزهای
 کند کلک کینه حلقه های کند چنان حکایت قیامت آفتاب در دکن کشته روده و کونای سخن تا پیر شیان لغزهای
 و او را کونای کرمای بیست افزای بیاد و ران رزم برست سامو آخر و زمان آن دست و لوم بود و بعد از آن
 جدا شده لشکر پادشاهی از ملاحظه عذر فوج دکن جلوه سپان بدست کرده باقی شب بصری آمد آخر نمود و در حین خضر و ریش

غلبه اهلکین اندام فوج اختران کردید آن بد اختران باز از هر طرف نمودار گشته دست و پا زده راه فرار اختیار نمودند و حاضران
 با تو لغات نمودند و سپید و آدم و اسلحه بسیار بدست آوردند و فاسقانان فوج دیر زنی داخل حصار نمودند که و بیرون نفیست
 زیر حصار قلع و دویم تبار و بر اندازد و دست شده بود و میوه شد آتش و نهاده بود و بعضی مردم چنانست که بایام عسرت گرفتار بودند
 با اتفاق فوج خان سخام آنان جان به هلاکت یک شب میان آوردند و فاسقانان قبول نموده لشکر را پشت در آنست و یک برج
 معماران و در عهد و یواری بریدند و این جان نشان بر دانه و از خود را معماران بر شش کوه و شکست و قتل و دانه که از بالا
 هلاکت نیز دند و کعبه و در آنند و فاسقانان نیز با پادشاه و دیگر داخل قلعه و دویم شده حکم بسین مورخان و مردود
 تسبیح قلع و سیوم همان روز نمودار پشت در غر و خشت افزونی فوج مراری شدت و دیگر مردان عادت و نظام اهلکی با دیگر
 بقصد بکار سوار شده فوج فوج نمودار گشتند و فاسقانان با پادشاهان خون شام برای مقابل آنها میوه که از آنکه
 حرکت مذبح برای بدنامی و فتح نموده و ده که در پشت که کا قلع و از دست رفته بدل فسر و کی تمام تمام سنان بر کرد
 در پیش قلعه در خان قلعه در ترک نظام اهلکی که از میدان فوج خان و در آنده و میوه و سخام سپردن قلعه فاسقانان فرستاد
 فاسقانان در جواب نوشت اگر میخواهی پیروز شدی است از تو بگویم و اید مال و عیال سا هوی بدست حال در آن حال نزد
 برضای متصل قلع و قلع و شست با یکدیگر خود را غافل است و آنجا رسیده بصر و آری و از اختران بیکه خدمتی بهره فراوان اندوزی
 قلعه در خان خود را با پادشاهان بر سران ستاره سوار فاسقان رساند مال و از هر معیال و دختر با هم و معنی است
 که بچند و پنجاه هزار چون و چهار صد و بیست و چهار قیل بدست آورد و از غارت و تاراج تصرف همه پیران شمع کردند
 و حقیقت پادشاهان معروف داشت فاسقانان چون کل نشکفته از خود شوقی در ماهه کنجید آفرین مجله در خان نوشته
 خلعت و سپ و جعفر و از ساخته کعبه و خول و فوج خان از پیچ و دشمن کام خود را باخته و از خدمات این فوجان
 دل از دست داده عبدالرسول سپه خود را بموضع غلام مخزن و باز و اطاعت قبول سپردن کلبه قلع و فرستاده هلاکت کعبه
 معقولان برای بر آوردن عیال خواست فاسقانان التماس را قبول نموده نظر بکمال عسرت و بر تانی او و
 پنجاه هزار و دو صد و سی و یک نفر و دیگر مار بر در پیراه عبدالرسول که مصلح ساخته مرض نموده فرستاده بعد
 بر آمدن فوج خان نوزدهم و پنجاه سال برادر و چهل و سه عجزی که پنجاه و هشت روز مدت ایام محاصره کشید و قلع و حصار
 که جبر و در جان قلع و مملوک با رفتند و نیده مضموع کردید و خطبه شام نامی ابوالمظفر شاه جهان پادشاه غازی خوانند

وکن از صلح با یوس که بدو با اتفاق نموده باید شخص فلان دولت آباد گشت بداند عدم کرد و آردون و غیره کاری توانمندست
 و نه که مردم باو بشی از راه و بی راه واقف شده اند و نه و غیر آنها بیشتر و جلوتر از نظام بود و رسیدند و حال
 بسته بجهت بر داشتند و خانان از نشستن بجز با رسیدن به تمام طرف فلکبان مرطوب با کردید و خانه و دران اخطار
 کوکشان خانان کشیده بفرست جمعیت خود نموده از قلعه مراده مقابل خود و حملای رستمانه و ترو و مای مردانه بجا
 برده خصم را که و قلعه برداشتند و کپی باز اطراف قلعه پست شده نموده گاه گاه شوخی بنمودند تا آنکه خانان با رسیدن غله
 رسید و ده هزار کاه و غیره پیش پای او و قلعه فرستاده خود ستود و بر ما نمود و بداند در آن نیز بموجب رسیدن حکم مرئی خان
 از قلعه استقل ساخته خود را بصوبه واری بمالوه رساند و این ایام نیز رسید که بعضی قلاع تعلیه کلان و کنا رسا حل و فصل گشت
 و پست شد از ملاحظه آمد که قلعه کشتان دست و پا داشت قلعه را حالی نمود و دو سیدی نو و دو سیدی متخاص نظام الملکی که
 باید بر اسوار و پیاده و از اقلع بودند راه قرار اختیار نمودند و راجه باری که حاضر فراموش از طرف پاشای بود
 اتفاق نموده فی الحال سیدی نو و دو راجه باری و دو نفر کبی با تصور برای انعام که در کل نزاری میباشد
 آورده بجهت در سال داشت و فرستادن بعضی بفرست سلام در آنند باقی خلف تیغ کرد و بدین فتح خان خود نظام الملکی و اموال و اعیان
 که از قلعه دولت آباد همراه مجوسان رسیده بود و حکم شد که اموال در سر کار ضبط و در آن نظام الملکی که و قلعه کوالی که از سر کار
 تبار سابق او نیز و آنچه بود و نیز سرشته و فتح قلم را و ملک رو به سالانه مقرر کرده اموال که بکلیت ضروری او بود بدو معاف
 چون اعیان عالی پادشاهان و ده داران گوه و مجوز بجام منصب فراری باشد مجوز بجام راجه بجز بفرست خان عوض بفرست و بجا رود
 یوسه منصب ده هزار ری بجز اسوار عطا فرمودند و روانه کن ساحل کمال پادشاه و خطه بودند و در آن ایام مقرر بود که ناو
 راجه خدمت نامور است از منصب عطا می نمودند با وجود پادشاهان و ده داران که بکلیت راجه بجز بفرست خان بفرست
 که از خود جدا نمودن بر خود و کواره نمی توانستند نمود و بعد از منصب شدن پادشاهان ده مجوز بجام برادر کلان از عطا بفرست
 بعد از ده سال حق لازم کرد و در خلاف مستور علی امک بخدمت نامور فرامید منصب و دوازده هزار ری شش هزار اسوار و غنا
 و یک کواره منصب فراری و دوازده عطا بفرست و بپ و قبل موسار طلا و نقره و دیگر عنایات مقصورا خدمت بجا کجا
 و بعد عالم بفرست بنگ و راجه بفرست نامور و یک کواره اسوار و ده عطا بفرست اضافت سر بلندی بفرست بدین بفرست
 ساختند و بفرست فرمودند که بر سوار ری رهنه از مقصورا بفرست زمان روانه کرده و درین سال صادق خان میفرستی و بفرست

[illegible]

چشمه ای ز لای و شیرین نظری آمد اگر خوانند بصفت و نور نو که و کله در و میزه را آرا نقطه زمین زبان خنده را شیرین سازد و با صفت
 رود و سر و دو نور و از بی و لیران شوق و شکست آن معدن را که در شک بر داند سرشته اختصار کلام بجا نماند از صبح انوار
 اگر چه در تعریف آن سر زمین و آرا بسیار است و درین بیت عالم عالم مضمون درج نموده **هر سوخته جانی که بشیر در آید کفر**
 کتاب است با پای و بر آید و از جمله شعار طاعتی است بهی در و صفی که لاله ایمان خست نشان خست است به کبریا **ارو**
 کل سبیل وین گلشن نباشد بهار باغی بهستی است باشد شوق سرخوش نک لاله نارش فلک یک است به سیر از بهارش غدا مرغ
 این گلشن رسیدن نگر و میزه اش سیر از رسیدن کشیده کوه ناز میزه فلک بکوش سره و کل سر بر افلاک سجای تو که
 رسیده که فلک از چهره رشت پریده ز موج لاله از لب جوده بیلو بود و از پیش صد بار یکی مو زلفیان کل سبیل گلشن
 نگویش منو و معلوم می داشت زمین کل آسمان کل کجوه بر کل نمانده در عدم کوی و بیکر کل سر و حسن اینجا هم غنا نماند کل
 می بود و یک چنین و گمانند ترنم و ترنم سرخوش شرابی به پای نغمه و سر سرخشی بطریقی دل جای بسته دارد و یک یک می
 او به باید حاصل کلام حضرت اعلی در هر مقصد و هر معنی و در باغهای دلگشت آن سر زمین سر و لغز می نمود و در لک و بر سر
 شغل بود و در این اثنا بفرمود که باید با درگاه براد محمد شیخ سعید میرزا ششم صفوی بعد از تولد شدن و خیر و نفع جاودان
 نشانت از میوه بی سیر و نیکو آسمان ناکو در و نو و در خراسانی به ولید بر بالو بیکم ساخته بعد که باو نشاند و در محمد شیخ عدل
 و از سر و بر با جو که و در چون قلعه پر میزد که از غلظت کلام نظام الهی که میبند و عظم قان در محضره آن تصنیع افات نموده
 کاری نماند به خواسته بود و بعد از آن عادت نه آفتاب را بصلح ملک چون که با قار خوان قلعه آمد آبی داده خیزه و بر سر
 و حرام نام فرستاده خود و کد داشت و توبت یک میدان را که در بر میبند بود به مجاور طلب داشت گویند عیان کلانی و خوش
 داشت توبت و بیکر کم شنیده و شده و آدم صلح بفرای و آن توبت بی نشانت و این توبت در ابتدا و در قلعه احمد که در و از قبل
 وضع روزگار سیدی غیر از احمد که نقلید بر میزد و فرستاده لک داشت بعد رسیدن باو نشاند و از محمد شیخ به بر با جو که
 غلظت نماند و طاعت نموده اول این مصلحت قرار یافت که است که برای شیخ قلعه پر میزد تعین نماند باو نشاند و از نظر
 بر امام جوانی و نا که کاری خود مدین سر انجام معقول فلک بکری با غلظت نماند و خان زمان متوجه شیخ قلعه که در شده و به ملک باو
 رسیده خان زمان را با و بیکر امرا و ناچ و پس که بطریق بر اول به مصالح فلک بکری رخصت نمود و امر فرمود و یک با این راه
 همه با غلظت بجا بوری باشد حاجت و تاراج در آورده و کجا بجا نماند و مقرر کرده و روانه شد و در مقصود خبر رسید که صاحب **سید**

کجی از نوبت آن نظام کلگی را که در یکی از قلعه محبوس بود دست او برده با جمعی از او تعطل بماند و ده فاسد ساخته نواح نگر مرا
تا خیزد و افعی ترا با سه هزار سوار برای شنیدن و تعیین نموده فرمودند بعد از اخراج از ملک حاکم کرده را که وطن بهیچ سلاقت نیست
تا خفت و غارت نماید و درین اوان شهرت یافت که رند و راجان با مراری و غیره چهار سوار در غده نوح مسکنین از طرف شاه بخدا
پرسیده رسیدند و قانزنان که نزد یک قلعه رسیده بودند از شنیدن خبر نوح که گیتی را یک که بهی قلعه کنان را که آب لکذا نشا
نموده بدستین مورچال کشدن لقب مروم تلقین فرموده خود و نوح مبدی برای مقابل برداشت و قبل از رسیدن که
بجایوری مردم قلعه کاهلی گاه برآمده بر مورچال خنجره دست بردار بمان می نمودند و در غرض روزی کولی اشک بر چشم
سیدی فرجام قلعه را در وقت نگاه کردن از سوارهای چهار رسید کار و اتمام ساخت و قلعه را باقی و دیگر
عاوانه نارسیده و قلعه را سابق میوست بعد که با ش برآمده بر یک کتیر رسیده و ایره نمود و قانز در آن از مالوه بخدا
رسیده با جمعی شایسته رفیق و پیوسته کار و دیدار اهل معائن با و ش برآمده سر که بهی قلعه رسیده و ایره نمود و خنجره
بر با خنجره بود که نوح غنیمت از اطراف نمودار است و به نوحی و زدن که پیش از نود روز دیگر که غنیمت نوح غنیمت بهی رسید
قاسخانان از شنیدن مغلوب گردیدن بهر سبب بر خود با یکدیگر شغال که همراه گهی بودند و قانزنان مستعد گان را که در
بون بمیدان رسیده جمیع غنیمت مقابل آید و بعد نود و سواران خنجره با و شایسته و کتیر جنگ کتیر نیز نموده قاسخانان از اطراف
نوح کلان خود کشیدند و قاسخانان خبر داد که دید اطراف را در فرد که نده کار بر و بمیرند ملک و در نود که زنده او است
محل منبوه و مغان چهار طرف قانزنان را فرود کردند قانزنان در ابتدا بی شهرت شورش برینل سوار شده و در
خود هم نهاده جاسوسان برای خبر و تحقیق نمودن قابو بی بکشان بر سر اعدا تعیین کردند و انتظار خبر و افعی میگشت
شنیدن غنیمت که سر نوح شد یک نوح بر سر قانزنان رسید بر و حصد ملک آمد و در قریب دو دوازده هزار سوار
قانزنان را معاشره نموده اند و یکدیگر امجد و هم میگویند سید و یک نوح که کجی غنیمت اطراف نوح با و شایسته را دارد
و جمعی کتیر از مردم همراه قاسخانان با را به موافقت یکدیگر آمدند قانزنان خبر افتد علوه نیز خود را آمده و قاسخانان
دقتی رسید که نوح و کهن بر سر جمعی بکار آمده و نوحی افتاده بود و هجوم آورد و میخواست که از میان نوح برداشته
بر برند و بعضی غیرت لطیفان با نام و تنگ چون شیر نوزادان در بای خون شطرنه زده سوار را همچو کوه بود
قاند و در آن در آنجا رسیده بکار کار را که ساخته قبضه شایسته را بکار برده و با و همی مردن و نفوذ شکر

مبارزان کجای برین رسید **س** زبک که در برون آرگین **ن** فردا فدا و اسمان **م** بر زمین **خ** خاندان خود را بر
 مقتولان رساند جمعیت مخالفان را از اطراف نبات انعم ساخت نقش مردان را با زخمیان نیم جان از میدان برداشته
 بر سپاهان بسته بود و خاندان عثمان تافت و خاندان قویست با خاندان بنگل جان بر گردید و از دست مبارزان
 و جلد خیرولان قتل خصم و بفرار آورد و در بعضی که با دشت خرا و خندان آنگین معلوم بود و قتل شده و بر میگردد و بود
 خاندان و خاندان رسیده خبر نرسیدت مخالفان رسانده مانع آمدند و با دشت خرا و بر حقیقت اطلاع یافته زبان
 تا فرین خاندان کشت و در هر روز فوج و کبکی نبوغی تمام بشمار آمد و بر مرد و پهلوانی میگریختند و همدم با دشت ای بی باکی
 و کبکی که سال و گاه لغت بست که بر سید روزی زنده و زنگی که با کرده بشمار روانه شده بود و فوج نیم طرف
 کبکی که حاضر نموده از هر دو طرف حاکم کنان می آمدند یکبار با آن استیلا بر شهر برارگاه رسیده بود و دو مرد و درخت
 و از شعلان ششتران و دیگر رسیده تا خبر شدن اکثر از میدان و شتران سر را بشمار گشتند و سوختند و شور و غلغله فحیم
 برخاست فحیم فرصت خود داشته بر مانی جانور و آدم کبکی دست یافت و غارت آید و گداشته شد که هرگاه مانع بشود
 خاندان خبر شنیده سوار گردید و کار کبکی رسید که با دشت خرا و خندان شنیده متصل هم مردم
 و فوج آمد و مقام داد که هر چهار رسیده اند و قیل سواره پیاده شدند تا خبر شد و با فوجی که برسد فحیم از ششتران سوار
 با دشت خرا و خاندان و کون و دار شدن کشتنها ببار و شترانرا کشته و بعضی را بر سینه های بارانهای بریده و
 کشته فرار و خود خیل و شتران و هر جانوران نیم سوخته را بر گردانند و با دشت خرا و خندان و کار بشمار
 با دشت خرا و خندان و کار و دشت تا اکثر روزی خاندان مصلحت نمود که از ششتران فوج با دشت خرا و خندان غفل
 خود را بر بنگاه و کبکی با رسانند از سبب مخالفت سرداران و حسان هم خبر فحیم رسید و با رسیدن فوج
 با دشت خرا و خندان و نزدیک بنگاه آنجا رسیدند و کبکی پیرو را با بر کرده بدستور بکند تا زمان حال دارند
 چند سردار را به پیروان و از دست خشت و باقی فوج آراسته و در مقابل فوج پادشاهی مستعد کار دارند و دیدند تا بر آن
 مرکب ظاهر بود صورت است به است که کارگاه و کاروان و غلگه از سبکی مانده بودند و با چند شتر و گاو و کبکی از
 بخیر از کبکی بر گشته بودند بدست مردم با دشت ای فدا و وقت مقابل که راجع بشمار را با فوج بجای آوردی مقابل
 رود و کار را بر صعب بمیان آمد و در بعضی نام سردار تمام آورد و کبکی که از سابق رخصتی بود با جلد و جلد است

سر فوج بر کردید و درین اوان خبر رسید که کاکا نیت نوکر عمده خانان بارسد غله نزد یک شکر رسیده و فوج
دکینی بپای رسیده و اگر دین سوار شده اند خانان بپای براده گفت که هر دو کاکا نیت آنقدر جمعیت است
که انجمنه دکینی بپای آید و در وقت که فوج آنها بدو رفته بر بپای آنها سوار می باید نمود و در فکر بقین فوج شد
باو نشان داده فرمودند که ما خود می شویم بنوا هم بر فوج دکینی تا قیام بر سر است مع کبراج و غیره سه چهارم بر دهان
کذا شد باقی فوج بر بپای سوار می نمودند و دکینی خبر یافته بدستور اول بپای را با یک ده چهره با انشان زده خود
کار را رکنند و بعد رسیدن فوجها جنگ صعب میان آمد اگر چه از طرفین مردم بسیار کشته شدند اما از طرف خانان
بسیار کشته شدند و در وقت که فوج خانان از جنگ فرار شدند و در وقت که فوج خانان از جنگ فرار شدند و در وقت که
بیکجا خود مراجعت نمودند از کسان خانان و خاندان که هر دو سردار صاحب عید بودند اتفاق بمیان آمده بود
و خاندان اکثر فراری یک انگشتن خانان ام از جنگ اهل نای داده جان و آبروی بپای فرار کردند و کشته شدند
بر زمان ای او کرد و در روز زیاده ماده نزع میکرد و بدو سپاه خبر از جنگی که خانان شاکلی بودند و سعی در شکر
نموده نمی کشید بر نه بر و منصور که خانان میخو و خبر خانان میرید و آنها در مافیه میگویند و سعی در شکر
فایده نمی کشید هر چند که سلامت و لقب پیش میرودند و در آن اطلاع یافته اند و در خطرلی آن
میگویند و وجود بر اندن کی طرف ناره حرج که مایه و بارت از اندرون فلو و زده و فلو و فایده مرتبه و آری
گاه و هم کار بر نکرنگ کرد و چهار بپای سوار می و مایه بر در از بی غلغله تا خف غنم بسیار کشته شدند و نشان
مصلحت خانان از بپای فلو برخاسته متوجه بر می نمودند در مدت محاصره وقت که اوایل آه دی گنج دست از محاصره
برداشتند آدم و جانور بنهار ضایع گشتند و از نزدیک رسیدن بر می نمود و دو مار غنیمت نزد یک قفسه بر می نمود و اگر
دوست و کسان زده عمده که جمع از هر دو طرف گشته شدند دکینی با یکدیگر خود رفتند چون مراجعت نمودند
مردم خانان کام عرض رسیده بپای براده را با خانان و دیگر هم را با معصوب شطرنج نمودند و او را فراموش
بعد از فراغ سیر با خاکشیر متوجه لاهوت شدند بمنزل بر که رسیدند بر سر یک مسلمانان این کارین که بخاک تو حید
کلی معنی اینهم بر داند از راه و در مسلمانان بخارند و کفار و فرسیدند و نسبت و در طرفینا نمود و مع آن حکم تقدیر
صادر شد و بعد رسیدن مرده های جنگی بخانه نمودند که بعضی کفار شدند و دختران و زنان مسلمانان با یکدیگر

[illegible]

کتابخانه

کتاب

[illegible]

بر طرف شد اما چون خبر رسیدن آن بنده کاران ندانستند قدره بران دادند که بعد از طلوع خورشید غلبه در آن مذهب غارت برکنان
 که سیاه و در برای آن قلعه چهره بود و در گوش کج رفت سر در آن نموده اند بطرفی که راه یافت و قلعه در آن ده با تمام منیع غایت
 دست و زبان کش و در جای که مردم شدید بجا آمدند و بنده این بود درین آوان از کتا بر جی آواز ملک و دیگر جمع کرد و در آنجا
 بایستد در رفتن فراهم آمده فرصت فراوان یافته اظهار تیغ اجل میکشیدند علی العفو و در محضر که از بنده ای تیره و دلالت
 بوده خاندان کشت گمن رفته آنجا را مقید ساخته می آرم خاندان خان هر چند بعد از شب و در وضع کشت آن
 جوان نشیند معنای اجل خود را در آنجا رسانده و در آنجا با یکدیگر مملو از باروت بود که سر او را بپوشانده بودند
 و جمعی از تاشایان و تاجران با مشعل در آن مکان در آمده تیره و میوه در میان آوان که آن نوجوان از عمر بسیار
 بد آن مکان رسید کل شکل در باروت خانه افتاد تمام بر دریا بستند و در و فرستادند که آنجا او را بجا بیاورند
 هر از آن او خندان بر اندک در میان مردان تفریق صورت نمودن و نشو و نموده و از افتاد و بر او بود و در صد نفر زیاده
 را چپوید که مردون قلعه در بای جرج بود و در آنجا کشتند و در و دیگر خاندان خان و در ضبط اموال نقص نموده بودند
 بر و انقب و جای که مردم نفین فرمود برای او خبر آوردند که چاه بر از در رس کوه و طرف تفرقه و غیره در جنگل افتاده
 و خاندان از شنیدن آن خود را بر چاه رساند و برای ملاک کردن جای دیگر حجت و جویر داشت و در سده چاه
 و دیگر برای غلبه از نهاده و چون میدادند بعد از تفرقه شدن و لغات رفتن بسیار و در آنجا چاه بر او بود و در سده
 من طرف تفرقه و اصل سر کار کرد و در معلوم شد که در جای دیگر میرند و در قیون ساخته بودند و در آنجا کشتند که سده چاه
 در آنجا مانده بود و در آنجا کشتن خزانه جای دیگر بر در و خاندان و در آنجا کشتن با باقی امر ابقا و چاه
 خود را رسانده و قیل و سیر زنده و نیز ظاهر کرد و دیگر چاه خود را بست چو که گدی تا به بود و سابق با آنجا حاکم
 بود و رسانده و فکر بر آمدن کوته و در و دیگر که در بر دست نمایان هر دو مرد و متوجه شد چو رشتند و در آنجا
 خبر فوت رسید که ندانند و رسیدن فوج پاوستی معاجی رسید و در آنجا کشتن باقی سده و آنجا کشتن باقی
 ساختن غارت را از باروت بر اندک تمام اسامی البت که همراه کشتن آن عاجز بود و در آنجا کشتن باقی سده و آنجا کشتن باقی
 از جوهر و در نقد و طلا و نقره و عیال بر اینها بسیار و در بار و سوار نموده و در آنجا کشتن باقی سده و آنجا کشتن باقی
 وقت شب بر آمد و بعد از آن خاندان خبر یافته خود را اندرون قلعه چو رشتند و در آنجا کشتن باقی سده و آنجا کشتن باقی

[illegible]

[illegible]

[illegible]

قریب فریب با حقیقت رسالت نبی صلی الله علیه و علی آله و صحبه و سلم دارند و میباید بدان ایالت نبیه در مسیح آن نیکو نشیند به سزای
 اعمال غیر سازند تا بران اندر وی ارشاد و حکم میفرماییم که از ملک خویش این امر بیخ و بن و فعل و شیخ را بر طرفدار دارند و اگر بدین
 بی سعادت و بی مرتکب این امر شود به سیاست رساند و الا بر ما لازم است که در تخریب ملک سعی نماییم و مال اهل انوار است بهر خود
 حلال و انهم و خون آنها هدر نشناسیم و بفرمایید که خطبه تمام فرمایید و ای ایران خوانده میشود هرگاه آن ایالت در عین غیبت
 و در بدی با پنجاب و آتش چید بوی ای ایران چه رجوع دارد و باید که بعد این ایام فرمایند برای ایران در خطبه مذکور داخل
 و خطبه در اختیار تمام نامی فرین شد و مبلغ کلی بابت شکست که آن ایالت و شوکت و شکوه را باید داد و زود او نماید و ناظر
 حدود و افتخاری که بدین آن ایالت نبیه سلطان محمد قطب ملک مرحوم محمدت ما داشت و قد مانی که از او بتوقع آمده همه غنایات
 باد شایان به حال او بیدول میفرماییم بشرط قبول طاعت مذکوره و ادای مطالبات متفرقینا که بعد ازین خبر می بایست که از او بیا
 دولت ما نرسد لهذا محمد کا را گاه طاعنه اللطف که از بدین روی روست مناسبت نماید که است پیش آن ایالت و شوکت نبیه
 فرستاییم باید که آنچه بانی او را شده مطابق آن عمل آید و در پیشانی ما هر دو میان قابل نگاه جان و داند
 که در چنین نوز و عالم افزوده دولت آباد و از نظر شهرت مگذرد و اگر قبول احکام چنانچه قطع اخراج و زنده اند و دریا
 موج برای اتصال انویات لغین خواهد کرد و بداند و در آن و عبد الله خان با پیشکش نقد و خیلان چهار راه جانده و غیره
 رسیده ملازمت نموده و سبتهای چهار که دانی یا بر بنی از زخمها در گذشت بود و در خمیای و کبریا انعام بدین حد و درگاه
 پیروز خود و در چنین سال خبره او بطور گذشت هر دو را مسلمان ساختند و اهل را اسلام قلبی و دینی با علی بن علی سمی که او اندر
 در زمان را نیز تلقین که شهادت مشرف ساخته داخل برستان مشکو که دانسته و فغانه و را که خطبات پیاپی میداد
 فلقه و جاد و قیلا و در پی و شمشیر و خنجر و صاع و اضاف و در بر اسوار که اصل و اضاف و چهار ایستاد غنایات فرستاد
 و هم چنان عبد الله خان و هم همراهان لغایات با دشمنان و دشمنان می نمایان مشرف فرمایند یا فغانه و بعد از یک
 رسیدن برانچو داخل شهر فغانه در کراره که از ملک بنای علی بن جفا و شکارگاه مشهور در اسیر و دست نمره اهل
 فرمودند و در شهر شکار اسبا نموده میبست و دویم شعبان منوچ دولت آباد شد و در مدت هشت روز بدو
 رسیده بمقاصد و در کرده که رخنه و خنجر نمره و بدین فغانه منوچ و در ایالات آمده مشرف ملازمت
 حاصل نمود چون صدجوی ضلالت لغین با وجود عقیدت و بون نظام ملک بهر سزای دست او نرسد که آری شایسته

از خرافه او رده بعضی از محاملات و قلاع و درو تن و ملک انوارایت را و بر یکم فرصت که بران خاد واده شده بمصرف
در آورده واده شود بدی ملک و شرف و حال را با ناکسته بود و خاندوران بیاور و بهادران و فخران و شایسته خاندان
میت و چهار برادر و شایسته کل بدلیا چهل و هشت هزار سوار آنگاه که اکثر موجودی بودند برای تاد میست مذکور بمصرف و محض
نمودند و وقت رخصت از شد و فرمودند که اگر عاقلان بدو طالع با عادت موی باوشایی و کوشش آن تیره کتب بردارند
مصرف ملک او نرسند و الا ولایت بجا آورده و ما نیز تباحث در آنند و از جدا افواج مذکور رحمت هزار سوار بر سر واری فخران
و رفاعت سید شیخ عثمان و بهادران و در بدو و غیره موی مبدی نموده فرمودند که طرف احمد کمر شتافت اول حاکم بود
عاک و وطن است بهو است با مال سهم بهمان مبارزان ساخته و طرف گویند رفته انوارایت را از تصرف سایر مبارزان و از دست ایشان
والد و کوفتان را با اتفاق سیدی انوار اب فخری که از مبارزان مشهور و بهادران یک بهادر و روکار که گرفت است در آن
تشریف و جز و ناسک و توابع آن اقلین فرمودند و خاندان را حکم شد که با این فتنه رونا و بر کمر صدی با و کلکند گفته
هستادست و زنده بود و شرف و کرامت و کرامت و تاراج ملک بجا آورده و هر سر فوج را عطایای خلعت و شمشیر
و خنجر و جبهه بر سر و لب و بنیل و خنجر ساخته و موی مبدی و خود انداختن و دولت آباد تشریف برده فرمودند
اوایل سال فرخ خان بر عهد داشت شایسته فخران رسید که از اقبال عدو مال فخران سراج از نزد و احمد فخران تباری تصرف
اولیای دولت و آمد و معا بر عرض رسید که یک بهادر او برادر چندی که در وقت فخران از پنج شش هزار تن شایسته بدو
در آن محفل انوه معهود الاثر گردیده بودند و شکر هر دم تقب ملک گردیده و گفته رسیدند با و شاه و عرض خدمت فخران
چنین را بامای شریفی قلاع فخران یک گرفته شکر الهی بدل و زبان بجا آورده و آن هر دو اسیر بخانه تبار که از قبل
سلام بر سپیدند بر سر پنج در آورده و چون تباری خرفاق و عدم اطاعت بجا آوردی بر عرض رسیدند فخران را
بید و ارخان و در شتم فخران و بنو خاندانی بارشایی با موی ده هزار سوار برای خرابی و تاخت و تاراج ملک بجا
گرفتند و آن عرض اخسته و به فخران و هر سر فوجان احکام صادر شد که از هر طرف تاخت و تاراج کنند
و اصل سر حد ملک بجا آورده و از آن پیشه رنده و ارخان که از مرداران ناجی عاقلان گفته میشد بردارند و نیز خدی حکم
صادر نمودند و مذکور و بی که عاقلان از خواب غفلت بجا آمده باطله و اطاعت رجوع آورد دست از تاخت و تاراج
کننده بجنور لکند از عهد داشت شایسته فخران بر عرض رسید که تلویک مذکور که به تشریح و بر کفایت نواح آن مصرف مذکور

کتاب

که در حدس از غنای فتنه بود و دست در میختن حکم رسید که تا مدت و تاریخ نمودن ملک بجای آوردن بجز خود و ن قلعیت مقدم دارد و غیره
 بقیه شدن رسیدن و سید فاجحان و خانزادان بر این کار داشتند و یافتند و در آن مطابق حکم بهر حساب زیاده و کم
 آب بهر کد داشتند با مردم خوش اسیدیکه تا غافل بطریق بکار جلود بر قلعگیانی که از بلاد ما و مشهور بود و تا حقت و قریب
 دو هزار آدم و غیره و کپور و کفار را طبع و غیره نشان ساخت و زن و مرد و فرود و کلان زیاده از شمار میسر نمود و آنچه از اموال
 اقسام قشربند و اساس است فتنه نمودن و مسلمانان و مویشی بدست سپاه و در آمد و کجا و نه غارت رفت قلم را بدگر
 انقباض آن شهاب حقن اولی و بعد فراغ خرابی کلیانی قصه برای این بود که کشت یکدیگر و آن کلیانی واقع است و از مال تجاران
 مال مال بود و سکنه آنجا نیز بهر مردن جان و ابر و هر همراه گرفتن مال مقدم داشتند و شهاب فتنه همان دستور بقیه و غارت و
 آهیری بر دافتن و هیچ سوار و پیاده یافتند که از انداختن بار زیاده و خود را در جنگ داشتند و با وجود آنکه
 بار زیاده زیاده از یکدیگر و ده طایفه نمونند نمود و دست در زد که در انداختن هیچ آن حساب و تاریخ بر سر صاحبان مال که
 گرفتن آمده بودند که از دست هر ملک کنند خود را میبویع بهای کلی که نزد یکدیگر از ایدیهایی و یکدیگر و رساننده بهر راههای
 طلبیده و غلظ و کجیهای گاه و بگاه از اطراف آنقدر بدست آمد که در فراهم آوردن آن تا یکمقدار و در چهار بیان عاجز
 آمدند باز از آنجا که خبر بدیده سوار می نمود و غلظت بحد آید و سید و هر جا آبادی میطر آید و چشم بر خیزدن دست خویش
 کرد و در هر جا فتنه افترا از آبادی میگذاشتند و هر مکان که رسیدند و غیره می بدست میبایست آورد و دزد و دزدان می
 عوامات مستور است که از دست بجا می در سه چهار روز و نه چاه قبضه و در بهات محمود و نه تاریخ رفت و در بعضی مردان
 بجای و بسم بملول مشهور و یا قوت مفرد و غیره نشان که برای مقابل با انواع بادشاهی از بجای و را میمودند
 بر آمد و دزد سید و در مجر و دزدان شدن بیای لنگر کن را بود و یکدیگر را در حال فعل بعضی سارزان بهادر و نه بمقابل
 بیان برداشته و بعد از آن دزد و دزد و سپاه و کجی راه قرار اختیار نمودند و لشکر بادشاهی از آنجا کوچ نموده سبابت
 و سیران را بهر وجهی از مردم کارزار نامزد و اندوخته ساخته بفرستادند و تاریخ انواع بجای و را فوج جهان استوب سوار
 نمودند و هر جا میرسد از آنجا بویانی سیدل میب فتنه و فوج غنیمت گاه همراه جلود بر سیده و شوی نموده است و دم
 ضایع ساخته جمعی از مردم خود را بهر تیغ و شمشیر و دانه بردار کرد و در فرار می نمودند و تا آنکه لشکر بادشاهی از یکدیگر گشته
 بقیه میرا بود که از شهورهای بران مال بجای و رسید و در طرفه العین بجا سپاه بر ابرسانند و شهابت و طلا و نقره و در

مع اسیر بسیار دست آورده و زنده کرده که در کنار سبب بهر چه متصل می شود فرو آورده اند و سده فوج دکن نمودار شده اند
 طرف آغاز جولان دادن بسیار بمقابل سبب دکن حاکم جو فوج نمود و در آنجا سبب نیز بهادران یک تار جانیه بمقابل آمده
 مردانگی داد و هر ساعت فوج زیاد می شد و کار به کار به می کشید سرهای سبب بهر خاک و خون آغشته گردید و هر چه
 دار و گیر گرم تر می شد و لغزهای مایه می بودی مردان با صدای کوس غلغلان سطح زمین و زمان کشت و میر غلغیم و داد و
 از طرفین تردد و غلغایان و کارزار در ستانه بهر چه ظهور آمد **سبب** جوت کرد و سبب را می بیند قیامت را گیتی بر می بیند
 نصران و دیران در آمد باوج از هر کشته بهر فوج خون موج موج **سبب** از بعد از کشت بسیار فرار اختیار نمود و فوج باو ای
 تعاقب نموده تا ده دوازده کردی سبب را رسیدند و بعضی نوشته مکرر می خوان رسید که سبب را بهر یان تا کشت بهر را
 که برای لشکر بودن همان آب بود و شکست و مردم بیرون را اندر دکن که سبب بهر دلبست بهر چه بهر و باور افند
 تا چند که بهر سبب را زخمی کرده و غلغایان و آب مایه کرد و دیده فاند و در آن از نشیدن از فوج فرار داده طرف سبب را بهر
 و دیگر با مالش که ساخته انواع کمال بود و سبب را بهر مرد و قبیله تا فاند مال سبب با حساب بدست آورده تا هر چه
 طلب ملک دیران چراغ باب افند و پس اوان حکم جنود رسید که چون غلغایان بهر خبر باو ای بهر که بدار می این
 شل برای او موقعی کشته از خوا غفلت پیدا شده بهر از کشتن فی ابو سعید را با اطاعت نام و کشف کشف **سبب**
 انقاس فوج جبرایم نموده دست از تاخت و تاراج ملک بردارند **سبب** بهر در آنکه کند و دکن یک سبب را
 قبول و معوای فاند و در آن بهر سبب که بهر اول آورده و سبب بهر فاند اول و او که بر کشتن سبب به نظام ملک غلغایان کشت
 فقره چند از تیر و تاختان می نگار و چون سبب را بهر تاختان بهر و چون که بهر سبب را بهر سبب را بهر رسیده و سبب را بهر
 غیر نام فاند را با کمال کمال و توب و تفک زدن بهر داخدا غیر غلغایان بهر اس که دیده فاند از دست داده و خود با جمع
 کثیر اسیر کرده و بعد از آن تا قبیله کانتی تا فاند بهر خود کشت فاند فاند کانتی را بهر فاند سبب بهر دکن را غلغایان
 کرده اند و مال بسیار بهر فاند و توفیق بدست آورده و قبیله دیوکانو را نیز تصرف و آورده و چون بهر کمال فاند فوج
 سبب را بهر مقابل رسید و سبب بهر بیان آمد و بهر خد اول بهر غلغایان و او را بهر و او را بهر و او را بهر و او را بهر
 سبب نوران و لغزهای زهره شکاف بهادران زمین بهر فاند و بهر زنده و آفرود از دست نوزاد فاند که مدد چند اول رسید
 رستمانه بهر ظهور آمد **سبب** دیران جنگی در آن رستمن سبب بهر فاند و بهر فاند تمام و بهر شکست و بهر کشت

از مغلوب جدا نکردند و وقت غروب افتاب از هم جدا شدند و در آن جنگ دندول خان که سردار بنام دنگ و کهنی بود زخمی
 برداشته بر زمین افتاد و همزمان او دست بدست برداشته بودند و هر یک دیگری اندر و طرف نگاه کردند و جمعی از سواران لنگر
 سرخ روی حاصل نمودند و کوه بنام کوه کرده او را کشته و زخمی افتاد و بودند بعد از آنکه سید عاجان مدتها با سیدان رسیده برای تبار
 زخمیان چند مقام نمود و خبر رسید که دندول خان با وجود این که کمرش زخم باز میماند و شای می نمود و کشته سید عاجان با همرا
 بقا داشت تمام و زخم کارزار که بود و در دندول خان جایشش ایستاد و جمعی از طرفین کشته و زخمی شدند و آخر
 لنگر از هم جدا شدند سید عاجان بار بار را میخواند و مراجعت نمود و بعد تو شب چند روز که زخم سپاه النیام نموده گرفته بهیر را
 عای محض نگاه داشت طرف دیگر که بناخت و تاراج برداشت و خود و پنج سپهرش لنگر و کن برت کرسید عاجان شتوون آورد و با
 بنهار روز و دو تا پنج جنگ نمود و بعد از پنج چون سپاهی شب فرار نمودند و باز وقت کوچ نمود و اگر دیده نگاهدار بر داشتند
 و از هر دو طرف کشتن و کشتن صعب همان آمده و جمعی کشته و زخمی شدند و آخر کار سید عاجان خود از غل بر آمده با ششم
 مقابل شده خبر در ستان نمود و خصم را مغلوب است هم چنان تا پیروند و در که با داده و بی برسات قطع مسافت نمود
 هر روز غنیمت مقابل میشد و غنیمت و شوق تمام گاه بر هر اول و گاه بر چند اول و گاه شکست و بعضی وقت بر غل زده و دستبر نخا
 نموده چون برق بران بر میزد و سپاه را از مردم را غنایم و جمعی سبب فتنه و سواران میدان و مردم بر
 مکر نبرد و در مقابل شرط جانفشانی تقدیر رسانده هر بار آنها را بهر دست میدادند تا آنکه در که در در مقام و روز دیگر چند
 از تر و خاثران بر صفحه میان می آمد و اول بر وجه کبر بر آمد و کشته شده و او را از قوه بهیر و آنجا کشته بقا قسب
 بر کشته طالع برداشت و بعد تر و دات نمایان سواران از انضام بر آورده و سواران در آنجا عاقلان رساند چون تحقیق
 بر سر رسید حکم شد بناخت و تاراج ملک بجای آورد دستور فغان و در آن وسیع عاجان بر و در و خاثران بعد رسیدن حکم
 خود را با اسباب زیاده و همراه بهادر خان عای محض گذاشته و اهل ملک عادلان کردید هر جا که میرسد از آبادی که مانده
 نشان نمیکند و همه با آنکه بجای بر نبردکنان در خرابی و در برانی انضام و لوم میگویند و عقبه کولا پور را میسر نموده
 بعد تر و نمایان مضبوط مسافت جمع کثیر را قتل و اسیر نموده و در زمین خبر رسید که جمعی در شب فرار کرده و از انضام
 فرار هم آمده اند مال و عیال و مواشی بسیار و در جمعی بران تا غنیمت نمودند و بعد از تاراج در آورده سپهرش کشته
 چنانچه از آنجا و هر از هر دو زن و صغیر و کبر و غیره و سید بعد از شانه در کولا پور گذاشته متوجه عاجان بود که دیده کنار و با

گشته و کفار رسیده با شمشیر فوج خود و جای پادشاهان گشته تا آخر و در جنگی بر میخیزد و فخران شاه بکشت با
 جمعی را چویند بر پیر خود و جای محفوظ گذاشته بر هر چه جاسوسان نصفه شیب سود شده و بر سر پیر روانه شده و خبر یافته
 پیر را بار نمود و بیکانهای قلب روانه ساخته و شرف فخران گرفت و عجب و کبر و در سخن تعلیم بیان آمد پیر خزان
 هر روز فوج جای پیر سر راه آمده شوی می نمودند رسید باخت و با راج آن قصبه آباد و پیر وانشه بعدد مهوره را می باغ را
 ساخت و سیوای نام باغ آبادی و را نصفه گذاشت و همه با مقابل و مقابل نمود و و کتا را آب پوره رسیده و چند درخت
 نمود و این اوان حکم شد چون عادل خان بر قبا طاعت آمده دست از خرابی ملک برداشته خود را کفخور رساند و در
 بعضی رسیده قلعه ای سنگی و غره چهار قلعه مرصع کشته و تاج دولت آباد از سعی فوج منصوب کرده و خاسته نام نصف الدوله
 منصوب کرد و در زمین و قاصد حاجی که سابق از نزد پادشاهان پنهانی دل از پادشاه و پادشاه با پیر خانی ایندرا گاه کفخور
 رسیده مورد غنایات کرد و پیر منصوب از برای بخت عدد سوار و پست برادر و پیر نقد مرافقاری یافت چون عادل خان
 از خواست بخت بداد گشته کمر انداخته طلب بخت مبارک پادشاه و امان نامه و پنج فرمان عفو تقصیر نموده بود حکم شد که پیر
 مبارک را میوچ و عهد نامه و قصبه و موب مرصع منجمت حسین همراه ابوالحسن و قاضی ابوالسعيد فرستاده عادل خان روانه
 سازد و شهبه اقدس را در خانه زمره و کمر آن بها گذاشته با امان نامه شش از پنج نفران سعد فرات عنایت نمود آن
 که مصنون آن طریق اختصار بزرگ القاب نوشته می آید بعد از شاه فرستاده و در خند بختی که در این ایام بدگاه خلافت
 او رسیده باشد بود رسیده و از نظر شرف اندک گشت چون از خواست آن عفو داشت و نور اخلاص و اختیار طاعت و صدق
 ارادت انفرادت و شدت پناه معلوم کرد و در جهان مصنون از عفو داشت کمر خزان نیز بنده و عفو رسیده و تحقیق
 پیوست که هر چه باین مورد و الطاف مرسوم و هم قبول کرد و در طریق الطاعت و انقیاد و اختیار نمود و با بران تقصیرات گشته
 و این مهبط اعطای بعضی و اعطای مقرران سابقیم و مجددا در مقام عنایت و حرمت نسبت با انفرادت مرتبت او را
 اگر چه پیش از نیمه بدولت و اقبال بواسطه اخلاص و خدات عادل خان مرحوم بخشیم که از دانشین باین امانت
 و ایالت و دستگاه اصحابی غیای نظیر را بد و خرابی ملک آن خدمت مایه راه باید اما چون مردم کم گو اندیش آن شاه
 مرتبت بود و خبر اندامی که خدمت انشاهی آن شهبه باعث شد و لازم شد که بدینقدر بخوابی ملک و مال انفرادت
 راضی شویم هر حال چون از راه خطا شاه راه بایست بر گشت و در هر باب پیر و فرمودیم قبول کرد و ما نیز بدولت تمام

ملکی که از عادلان مرحوم با عدالت مرتبت رسیده طایف زنده مخلصان مرحمت فرمودیم از مملکت اهلک بهم فکروا
و غیره محال می شود متعلقه انکار ما را عادلان مرحوم گرفته مملکت اهلک و ملک غیر داده بودیم و قلعه برینده و برکات نواح
و بعضی محال که مملکت متعلق بود با تعلیمات آنکه دو و برکنه فاکند و مجموع و بنجایه برکنه جمع بیت لکمون میشود و شایسته
اعتبار و مرحمت فرمودیم و مقرر نمودیم که تا وقتی که اعدالت نباه و اولاد و اخلاص و آن شملت و سکاها نشو و نمی که در ذیل
این فرمان عنایت عنوان که نمیزد عهد نام است مقرر نمودیم که مملکت نباه و اولاد و اخلاص و آن شملت و سکاها نشو و نمی که در ذیل
بر خود و ارکانها را ما را عادلان و اولاد و اخلاص و آن شملت و سکاها نشو و نمی که در ذیل
و طبایع و بعد از طبایع قمرنا قمرن و بعد بر قمرنا قمرن و با یاد خود بود و نیست لکمون و نیست لکمون بعد معاف نمودن
مطالبات باقی قبول نموده و در برسانند چون در هر بابی که با بارت نباه و اولاد و اخلاص و آن شملت و سکاها نشو و نمی که در ذیل
سلاوا ما بعد که نام زنده مخلصان صلاح اندیشند و مخلصان سعادت کیش فطرت اهلک حکم شده بود و از روی کمال و
انعام و بندگی قبول نموده و از زمره مخلصان با اعتقاد بر آمده در ملک نفوذ نامی است و جماعت و رانده
و بر روی که خطبه در مملکت محرومه اسامی مساجی خلفه و از بعد از شایان و القاب نامی ما مزمین ساخته نموده اند
و در جوده و ما هم و نماید را نام نامی نسبت زمره داده و قریب بنجایه لکمون و نیست لکمون بعد از مقرر فرمودیم که از جمله
چهار لکمون که هر سال نظام اهلک حسب اهلک تشریف می رسد و لکمون و لکمون و اصل سلاوا و لکمون اعدالت نباه و لکمون
دنیا داران و کن و در اس و نخل و بنجایه و برادر لکان آن قطب ملک ایالت است اصلا و مطلقا و مقام رسانند
ضرری ملک آن قطب ملک و شایسته نشود و متعین محال متعلقه و لکمون و لکمون و لکمون و لکمون و لکمون و لکمون
و بار سال مایا و کشف که در میان نبرکان شایان بود و انصاف نماید و نیز از جمله شایان این قرار دادند چنانکه ما مقرر نمودیم
که با هو و بریکان شایان بود و دیگر نوکران معتقدان عدالت نباه و درین درگاه راه نباشد و هیچ یک بقول و بیان
نیز خود و طلب نمایم باید که اعدالت و سکاها نیز هیچ نباشد ایند رگاه را و در ملک خود راه ندید و نوکر نمایم و ظاهر است
که چون ما هو جای دیگر راه نداده و با عدالت مرتبت رجوع خود نماید و ما هم نمودن سبب ندیم که نوکر نمایم اما این
شرط که فطرت ترک و غیره که در تصرف دانه حواله بندهای باو شایان نماید و درین صورت سواهی مصالح تو بنجایه را هم حلال
محال و محال محال ما هو و هر امان او نخواهم کرد و دیگر که سبب بودند راه کیش طالعی کیشی پیش آید تا مقدر و سعی نموده

به هزار ساله از انقضای خود و خود را خارج نماید و یک پنج از نوکران نظام الملک نزد خود راه نهد و اگر نوکر مومن خرد
 و اندام نظام الملکی بر آنها اطلاع نماید و نوکر متجاوز از حد و کسب و از دورگاه سانه و ماهم مدارا باشد یا خاصه عهد
 که این قرار هم چو یک کند به حال نماند و عهد نامه را به خط و جو فاس فرستد و ختم و فرمودیم که خلاصه این امان نامه را بروج
 ملاک در ثبات حکم بروج محفوظ خواهد داشت کشف نموده اند نزد آن عدالت نیاورده اند سانه بیک حکم ایالت شکر
 لازمیدیم که آن کفر نم آن عدای شد بدین فکر این خطبه را عدل از بایج کار و **عزیز** عرض شد انتی که
 عادل شاه در جواب سال داشت اگر چه مضمون آن قابل تحریف است که مغربی که در اخلاق و روح موده نیاورده است
 گفت شیر از عاقبت قبل ازین بسته صد و چند سال این غلام من برای عادت که کشف بود و حالی از لطف نبوده بران
 قلمید **سید** هو با سحر نهاد و حایل بر ابرم یعنی غلام شایم و سونک بنورم شکر خدا که از مدو و کشف کار سانه
 کامی که خود بنم و خداست بیسرم کردید نام شاه جهان خرد جان من در این حجت نام مرا اندام مفرم شایم
 برین سامه بر حجت مملوک این خایم و سونک ایندرم کرد و برت نمیشود از بنده این عدالت از کشف کمال دلیلی مایه
 برین شاه سایه نور شد سلطنت اکنون فرانت است از خود شید خاورم نامم ز کار خانه غافق محبوب بود که بر حجت
 نو بود و چ دو توکم ای شاه شیر که یکم کرد و در شده در سانه تو ملک نیاخت بیسرم عهد است من عهد شاه مهر بود
 و در شاه را در این عهد کند و در سال این سقر عبد اللطیف چیل لکر و سید شاه و جواهر و مرصع آلات و صد قبل ازین
 رسید و مرصع داشت و عهد نامه قطب الملک از نظر گذشت **عزیز** عهد نامه مرید مور و بی یکت خواهد و مخلص
 فدوی ملاقاته عبداللّه قطب الملک که چون بدگان اعلی حضرت عاقباتی ظل سبحانی خلیفه ارجمانی معاصرانی که هر از آن بانی
 که امی فدای نامی نامی انحضرت با و از روی کرم این ناصیه مقرر است و در این سلا بعد سلا و لطفا بعد لطفا باین بنده
 و نگاه جهانین مرمت فرمود و ندان مرید مور و بی از صدق قضا و خود را خلاص تعهد بنماید که همواره در ملک خطبه
 چهار بار با عصاره انجلیج بیسم می هر یک از آن اکابران دین مرگ و دامن مدکور شود و فرین بنام نامی و لقب که ای سید کائنات
 حضرت عاقباتی در جمیع ایام همه و عیدین لا یقلع منی و اندک است هر که پیرامون روشنی که سابق منی و اندک نموده و به
 در مرغ و سفید که سادگ که در درگاه عالم نیاورده اند و نهاده اند و نیز قبول نموده ام که دو لک و بیست و
 هشت لکر و پید شود و انجلیج چهار لک و بیست و نام نظام الملک لسان ملاعند و اجمال سیر کار خلیفه و اصل سانه و نه یکست

تغییر و یکرم

عهد نامه قطب الملک

دو لک و بیست

از جزی سی و دو و کمر و یک تا آخر سینه پشت بطریق بالقطع برین نیامد و درگاه شده بود و باقی مانده نیز با دو کت سالی
 درگاه محلی بفرستیم و بعد ازین بهین با اولیای دولت غلطی از صمیم ملک بکمر ملک و با شما لغات از نه و نهم و نهم
 با شتم و در حضور مولای شیخ عبداللطیف برقرار کردیم و قسم یاد کردیم که خلاف آنچه بفرموده ام از من نماند
 اگر عاقلان کردیم و بعد از خلاف آنکه در اولیای دولت قاهره در اشراج ملک من محقق خواهد بود و طریقه عبدا و لای بی دولت که عاقل
 و کن شد آنکه چون هم چنان به سبب مشفق می این نیازمند قبول طاعت و بندگی درگاه جهان مطیع کمر عداوت لبسته اند که
 احیای معا و دست را با ت عالیات مستقر انداخته اند عاقبت بنی دست نظام ملک نیازمند دراز نمایند و در دفع
 شرابها و معاون من پیشیند و اگر سبب اعراض بود و در عا و لای بنده بعد ازین عاجز بمانی بکمر نماند و برین پشت
 کمر و بر پیشین هر ساله محرمی است که تحریر شد و کچر شکله محرمی درین یکال مبداء و قبال آن باوشاه زیاده از دو و دو و دو
 بابت اموال چهارده زنده از آن کوند و اند و دست بکش حکام دکن و چهل قلع که حصول انواع آن قریب یک کر و دو و چهل
 دست آمد **شاه** بخت کنت و اقبال کنت **تخت** زنده و سردار کنت **چل** قلع یکال کنتی که یکیش
 نشان خوانند یکال کنت **بعد** رسیدن کمرست خان از شما پور و دست بکش نقد و جواهر و قتلان و غیره و یکیش
 شکر الله من طلب بعضی بعله کوکن نظام ملکی موافق قرار و عهد و عرض آنکه بران خویشید ضمیر نهان نیست که رعایا
 هر اسخر و ده ملک این غلام در بادش کم خدمتی این بنده مرا با تقصیر و نظیر او رده اند با وجود تشرف و اشراف
 عزیز جهانسان که تا درین دیار بیکر و غولی جلوه گردانند و بر او طمان خود بخوابند است و بدون آبادی که آینه
 عهد و ادای بکشش ملک داری توان برآمد و عذر و قبل سوار می نزد خود می مانده امیدوار است که عطا می بکشی قبل
 قبلان خاصه بنده خود را سر یکسند و هم طاعت او قبول تمام حکم شد که عهد نامه بر لوح طلا کنده و با قبل و در بهانه نام
 برای عا و لایان و اندامانید و نیز مقرر شد که قلع بر چیده و متولا بود و چاکه ناکنا حاصل در مای کوکن که سبب رجوع در اینچو
 و غیره انواع آفات چهارده محال و در عهد نامه او درج نمائید و بدستوری که در آن نام قلع ملک بر مان قلم آمده و شرایط
 شهادت خدا و رسول خدا نوشته بفرستید و صوبه داری هر چهار صوبه دکن با قبول انضاع خیام باوشاه ازاده با فریک محمد و کنت
 مقرر فرمودند و خلف و دو صد سبب و دو قبل و دو و شمشیر و عهد هر صوبه و دو و لکر و بد شد غایت فرمودند و خانها
 را که یکسان در خدمت باوشاه ازاده همراه داده و دست مقرر مقرر مقرر غره احمد و دستینه هزار و چهل و پنجاه و دو و لک

کوچ فرمودند و از کاهت تو ندانند و بخود بخود بر ما میور رسیده و در کاره که محل خانه نشاء و شکارگاه باصفاء و قنات نزل
 نمودند و برای انقضای ایام بر کاهت شدت و دو هفته در آنجا اقامت نمودند و منظر و معانی را در آنجا کوچ نمودند بطریق
 استغفار کوچ کوچ علی سافت نمودند و آخر شهر مذکور از آب گذشته و نزدیک قلعه ماند و سید ه چند مقام نمودند تا تمام
 لشکر از آب بگذرند و بر بخود رسیده بود بری که همراه عبداللطیف رفتند و بفرستند مذکور قطب الملک اکثری با فوت قابل کار
 دارد و حکم شدند با و بنویسند که اکثر بر آنجا رسد و از قطب الملک اکثر بر آنجا و از ده سرخ و زن پنجاه هزار رفت
 قیمت داشت و بسیار خوشترنگ و بی عیب بود و فرستاده و لب نهادند و با عهد نامه و قبیل سوار بی خاصه فرستادند نام هر یک
 قطب الملک بموجب التماس وکیل او روانه فرمودند و بنویسند که بفرستند که قلعه او و دیگر او و سکه که فرستاده بود و معنی تر
 فاندوران بعد از ظاهر صد چهار ماه که سیدی مضاع قلعه را و دیگر و بهو جراح فارسی آن نوشته و امیدوار غنایا با و بی
 کشته گلهای قلعه را فرستاده مشغول گردید و بموجب کجور فاندوران سیدی مضاع بمقتضای هزار می و با قصد سوار
 و بهو جراح هزار می با قصد سوار سوار فروری یافت و فاندوران موهمانان مورد غنایات فامی که بدو غره جمادی النانی
 نزدیک این شرف نزل فرمودند و برای جشن جلوس چند مقام نمودند **و در کشته شدن قطب الملک و در کشته شدن سیدی**
محمد و در کشته شدن سیدی محمد جشن آغاز سال شده و موافق بر انجام سفر شفق که در بدو بر یکی موافق با و بر مراتب و
 موافق مطابق شست کار دینی مطالب و بنیای نقد و جشن کشت بعد فراغ از راه ابره متوجه سفر آغاز شده و
 زیارت حضرت خواج معین الدین چشتی قدس سره نموده سیرکنان شکارگاهان سید و منزل مقصود کرد و بدو در بنین
 از طرف داشت فاندوران بفرستند که قلعه جز و خود که در تصرف سید آمده بود و بعد تر و نمایان که تفصیل آن الجراح از و بهر
 در آنجا مسا جونا بان در آمده اگر چه برای مذکور در کاه با و شاء و رجوع آورده و ما فاندوران قبول نموده بود که می
 فاندوران در بری نموده نظام الملک لباسی که داده و فاندوران و با و سنجی از و بهر با و سنجی در تلاح یافتند در
 سر کار ضبط در آورده و مسا جونا را از الملک کلل اخراج نموده فاندوران خود را نزد با و شاء رساند فاندوران
 بعد از فراغ تسخیر او دیگر و او چون بگوشتن رسید که قطب الملک قبل می بسم که موافق دارد که در اخطای انوقت
 بودن عبداللطیف کوشیده کعبه نوشته حکم که فاندوران قبل که در انقل را به سنجی بخت تمام و بهر سنجی و بهر سنجی
 دیگر دست آورده بر سر زنهار و دیگر آمده و در خرابی ملک و تصرف در آورده و در آنجا فاندوران قطب و بهر فاندوران

الفلج گویند با وجود رسیدن مرزبان چاهه مدد کوشان واقعی بهر دو داده قلع را به تنگ و داده و در کوهن یک کله بر
 نقد و صد و هفتاد و پنج و یک و مقرر نمودن چهار کله و به یک کله در سال قلع را در ابا و سپرد طرف کالی پشت کله در ریاضی
 نمره قلع و صد و هفتاد و پنج و یک است آمده از زنده است این نیز مبلغ نقد و خمس و قبل گرفته کف و مقرر نمودند است بعد هم
 شعبان داخل قلع الکرا که بود و یک کله مشین قنوجات نمیداشتند و درین ستمشی سال چهل و ششم فرمودند و اکثر امرای رجا
 و نبدای دور و نزدیک به امثال و نایب نمایان سرافرازی حاصل نمودند و قلع و قضا و شورا و اباب خرمین خرمین
 و خیره انداختند و قنوجان حور نشان و داشت گران پیری رجا به ترنم و جلوه در آمدند چون بعد ممنوع با حقن سجده بر
 زمین بوسید چهار شلیم مقرر فرمودند و درین مشین زمین بوسید که به سجده نمیدادند و نیز منع نموده همان چهار شلیم
 مقرر فرمودند و درین ایام فرست است تمام یک کله و شصت هزار و در هر صبح آلات و خیزه بطریق سابق سنجاش خوانند
 صفوی فرستاد و سجده و مابرای با دشت هزاره آورد یک کله و یک کله خندگاه نامزد نمود و خوشگامی نمودند و در
 همین روز با کرات مزاج با دشت هزاره و دوازده کله باغت اختلال احوال مرا و علایم که وید بعد علاج حکم و نقد
 کله از نقد و مشین مستغان و در ماندگان رسید مقرر نموده کله وید و در مشین قبل با دشت هزاره و یک کله
 نقد و دشت کله را ندانند و یک کله مقرر است با یک مبلغ دو کله و پنجاه هزار و دو صد و چهل و شصت کله بود
 از نظر کله را ندانند و درین مشین خاندوران آمدن کله ملازمت نمود و صد قبل کله و در سینه امان و کله را
 و قبل طلب که یک کله بود برای برقی از طرف خود مقرر نموده بود و ششصد و نه و نه است سینه مقرر بود هزار
 هزار و صد و اضافی مقرر با می و یک کله با دشت و در آن غایت نمود و صد سیدی مضاف را کله مشین خان سرافرازی نمود
 و سینه سینه غاوان که در قلع و کله است آمده بود و و طیفه مقرر نموده در قلع کله است شد جلوس کله و سینه برای
 بعضی شش کله نمیدادند و درین مشین شش کله از نظر کله است که نمیدادند و درین ستم مشین شش کله از آن پادشاه
 ذکر کنند و در آن ستم میان اند که هر کله از قلعی سر سبز که جای حرف است حضرت اعلی فرمودند که اگر با عفتا
 مقرر خان که جوی است نسبت به نظر نماید جای ابرو اندارد و از آن ستم کنند و نزد قنوجان که بصورت اعلی
 رفت و کله را از قلع را آمدند و در ستم آن ضلعی که اگر شش کله کون آورد و دشت تمام شش کله با ضرر اضافی
 نمودن از این خرد سندی دور است و یک کله در نام به دارا نوشت **سند** شد و مقرر نمودند که در زمین نهاد

ملک میں

بکلیه چار کمر و بیهوده گردید از صدای نغمه سزایان سحر برآورد و دست نشانی نشاء و فاضان خوش اوار که در آن
 بنام و لکشی سامع افروز عالی که در جهان جهان نسیم نرفت و نشاء و بر دل جهان و در **سید** دل افروز نشینی
 شد راسته و درون و بر دهن هر دو چهره است **مهر** و دانی مکمل گاه کشیدند بر دهره مشن گاه **بزرگان** درگاه
 بر فو استند **عز** و سز نشینی بر آراستند و به بندای قدیم و جدید خلعت های فافره اند هر دو طرف با قشایست
 سبک و عطای خلعت و دیگر غنایست بجا آوردند چون بعضی سیدیک بر تنه راج نام طفلی از اولاد جهان دکنو سیده
 کردار که در سحر کارزار وقت فرار گذرانیده بودند مادون و در دیده حبیب فراهم آورده آورده فواج و کشتن
 تقدی و در غریبی بعضی دانت و از از زیر سستان نمود و خاند و از از فرمودند که به شیب و قطع سحر حیات و نشاء
 آن به شد و بر دانه به بود و اری نبود و ماله برود و نشاء است فافره از انتقال فافره زمان به بود و اری دکن تقدی
 نظام ملکی تفرموده فرمودند که خود را تا رسیدن با دشت ازاده محمد و کوب سبک سبک سبک به نشاء و قطع سحر و از دکن
 و قایم این سال کوه شمال رسیدن بر با بنگ زنده از طرف شرقی است که از اطاعت سر سیده در جگر که در زمان فافره
 مان داخل گردید و بود بعضی سید به خدایند فافره فیروز جنگ ارسند که با کوه کمان بود به شیب آن تیکار برآورد
 فیروز جنگ با شفاق همزمان شیر جنگ خود را کجبار آن بد کرد و در سبزه مجامعه بر داشت و به نشاء که نظر سحر کلام
 حصار و زمان و قی مصالح به شد افروز نشینی و در هر شیب و ماه مردم سبک از هر دو طرف گشت و نشاء شد فافره و دهر
 محمد به یک از شجاعان معتقد و روشناس بودند با بعضی نگار آیدند و بعد مجامعه شش قلعه متصرف گردید و نشاء
 روزه و در دلی حصار دکت به نشاء و کمال تصدیق بی آبی محصور ماند از غیر مجبور و نه بار و نه بار آمده همراه زن و فرزند
 برآمده خدایند فافره و دهر بعضی حکم شد که بر تاب را بکافات کرد و از او را و دشت عدم سازند و زن او را در اسلام آورد
 بعد فافره خود را آورد و نشاء و شش شیل و فافره سبک که بعد تا راج رفتن آنکه سبک را به خط در آمده بود کجبه رسید و درین سال
 با دشت ازاده و در لاشکوه سبک هزاری هزار سوار که از اصل و اصناف باخزده هزاری شیب و با دشت ازاده محمد و در کتب سبک
 را و دشت هزاری هزار سوار که اصل و اصناف و دوازده هزاری بهشت سوار است و اصناف و نمونده هر یک را انتخاب کبر
 رحمت فرمودند چون به سبک مال با آن که سده ایام بر کفان اصناف را بد کردانی غده و داد و داده نشاء عالی کرد
 و دیگر از باب عدالت با صلح و فضل و عام و خاص برای طلبان مبرون شهر نشاء بعد رحمت الهی ترحل نموده

رحمت بعد از رحلت خلقی است بعد از آن که در عهد خیمه مکانی از نزد قطب الکمال بایران فرستاده مرا حجت و
بعد از آنکه دست خاندان امیر بخوار و در راه مرزهای قطام در آمده بود و از دست او همان ایران گدشت دست از جهان
بناجیان انتقال نمود و معتقدان را بخشنیدی و در عین گنجی او مقرب فرمود و ولایت لکایه که مشتمل بر سی و دو مرکز حاصل
و در اعتدال هوا و خورشید از چهار دوازده ساله در گذار و اقسام فواید که بشمار پنج میباشد و ما بین راه بندرت
و دولت آباد و عقاب و شکره عربی و انقده و زینبدر آنجا بهر جی نام از پنجاه و دو واسطه متعلق بود و ما بین آن
تا ده احمد او رنگ نپ وقت رحلت دکن برای استخراج که ملوک و غیره قلعه های باقی نام او دست به صاحب التماس خود
ماهور گردید و با انواع حمایت معزز ساختن فرستاده شد و در این ایست بیشتر بیند یک برگه که حاصل در طهران
نصوبه های سیر حاصل می شد و متصل سرحد کشید و اوضاع سی و هفت قلع و قلعه دارد و از آنکه در راه و حصول در آن
ایام در آن مرز و نواحی سیر می شد که در این آنجا سنگ لاغ ناکاوه و انقده و جوی آب دارد که از یک آن به سمت
ملکت تمام فرستاده و هزار توده طلائی که بنام سواهی محصول دیگر که در اصل فرستاده حاکم آنجا می میگردد و از آنکه در
شهرین و متعلق و دیگر نوک و نوکر در راه و در عهد خیمه مکانی ششم خان و در ده ساله حاکم کشید تا به یک کشید که کشی
نمود سواهی آدم کشی فایده حاصل نگردد و درین سال موجب کم از نود و هشت خان حاکم می شد که به نگرین و قلیل آن برادر
مکمل حاصل است بنابر حضرت اعلیٰ مضبوط هرگاه در آمد مقتصدان بادشاهی همگی و دیگر وجه معوی و اموال مردمان
آگاه و او را و در باقی سکا و در ناراض رفت چون خاتم جلد اول شایگان نامه که مراد ما آخر سال دهم جلوس مطالب شد
هزار و چهل و هفت هجری است دیگر که اولیا و فضلا و آئین نمود و مقهور علیه از انتخاب احوال را با حال و مقتصدان
انوقت بر صفحه بیان آوردن لازم است سید محمد معنوی اصل بر کان این خاندان آنجا است و مولودش
احمد اکبر که در آن پنج و نیم بطریق احوالات بنظر هر سر در مدت شایگان نامه که مراد ما آخر سال دهم جلوس مطالب شد
میرسد و در شایگان نامه قدس سره به دست و یک واسطه بایر امیر حسین امام متقیان حضرت علی ابن ابیطالب علیه السلام
میگردد و با انواع فضل و خوبی معنوی و معنوی مولود و دو بار با اعلیٰ حضرت قبل از ایام جلوس مطالبات واقع شد
و سید جمال خلف الصدوق خود را بجهت تهیت باه شاه در راه لکایه فرستاده بود و در سال ششم از جلوس شایگان نامه
خاوارانی شایگان نامه و ولادت خود را ازین مصراع اعلیٰ الشعر الشیخ سعدی رحمه الله علیه نقل می کند

در سیاحت مدت میفرموده و در ایام بادشاها یکی چندگاه در کاسی بر سر زده اند و از آنجا هم در صیقل و تالیف و تالیف
 بنده دار با تیسرین پیشین که نیز از بنده خالی بود می پوشید و تمام اسلحه پوش میوه و نذاعده که میفرمودی که دیدند با وجود آمد
 بود و پادشاه و قیل از پادشاه با و میرسد بهر راضی و قضاوت عین نموده خود و صحرای قندهار که از همه آرد و در وقت
 خود میفرمود که گاه بود که بخورون خج گاه و برگل تمیاز قناعت میفرمودند و میفرمودند که از آن برگزیده اطوار میفرمودند
 مثل ساقین با بی از خوب و در آنکس با آوردن و مرور بد از قناره آب قلن و انشرفی در و پدید از سفال کلوه نموده و
 انکس در خور و کسیر و خور و علم را بنی نمید و لایت دست نام داشت و در بی و در کسیر است که از باب طرب و تفریح می
 بود و در عهد و آمده در کمال برای خورون طلبیده و میفرمود و دیگران داد و هر که از آن تیرگانیک و وقت خور و غسل
 آب نبات کباب آید و بعد از معلوم کردید از غراب و دیگران که را به کبریا جیت با وجود و یکجا نداشتن از این و این
 رسا که من و در بی شیخ و او را با هم میگوئی که احسان می شود در رشتن خود خالی مشغول نماز و بدیم که می بیند پادشاه
 بر سفیدی سبیل شده و سر از تن جدا گشته است ده نماز او میفرمودند و در بعضی و از آنکه و قاضی محمد اسلم بعرض
 که گفتند که گاه سفال را بر سر و مال و در آورده و بر و از نموده از نظر غایت شد و از بنده و کمالیت و در شا به نام پادشاه
 در ج میفرمود که از گاه تا بی قلم بر آن نمید و از و دیگر ملا میفرمودند و کمالیت هر وی خراسانیت که و غنچه ای جوانی که از
 قطن به بند و شان آمده با احترام گفته اند که از زیارت حرمین سعادت اند و از گاه به دست ملا عبد السلام لا جود
 رسیده کسب علم عقلی و نقلی نموده و برگشت حدیث عبد السلام میفرمودند و در وقت میرزا شیخ که دیدند و چندگاه و در خدمت
 پادشاه و پادشاه از و بطریق کارمان و مساجد حیات خلوت بسیار برده و بر عاقبت بیکر آنجهان شتافتند و دیگر شیخ
 و ملوی که در مکالمات معنوی و تحصیل علوم عقلی و نقلی خصوص تفسیر و حدیث و تمام هندوستان شانی شد
 حد کتاب از تالیف او در اکثر علوم نوشته شده اند و کمال شریح مکلفات و حدیث اعتبار و هشتم تمام دار و در حفظ
 کلام الله و طواف بیت الله نیز سعادت جاد وانی حاصل نموده بود و در مکمل و در زمره منوره و در عهد اکبر پادشاه و در
 برای تحقیق احادیث و بحث آن بسیار برده و از هر حال از حد سال از هر علم عربی نموده و در وقت شیخ نواری
 خلف ارشد او مولف تاریخ رسیده و نیز از فضایی یکسیر آنجهان بود و هر دو در ادب و کلام و بی است و از آثار
 هر دو بر کتب از عهد محمد اکبر بوده و چنانچه ذکر در آمده **که در عهد محمد اکبر پادشاه**

خبرش شروع سال باز و هم از مجلس هزاران رجب و زیست بدستور هر سال رونق افروزی زمین و زمان کردید هر یکی در خود
قسمت و پای بقیه رسید و میوه و مکر و دیگر رشدهای آن فواید و متوکل بر یکی از مرزبانان سرکشش باشد بود و از رسیدن کوبی و شکست
عاجان به جانان افزون سپرد و بجای اولاد و رگهای مقرر کرد و بدین وجهی از غنای کمال بد مال و در هر کجای در عالم فیضان بر این نشانه بود
اصالت خان موشیخ فرید و له قضا العیسیٰ کتبی اعدیان برای بنده او مقرر فرمودند و بعد رسیدن خروج و محاصره نمودن حصار
و بلجایی آن تبه کاران که جمیع کثیر از هر طرف و در چهار دست پا رخاں گشته بودند و مکروران مغلوب و دستگیر گشته بودند
در بیان کرامات و فتوحات عمده علی بن ابی طالب که دیدن و آمدن علیردان خان و تنجیر قتل و راهت مجملی از
تفصیل آن بر زبان قلم میسر شد که قلم شد تا از سنه چهل جلوس محمد اکبر بادشاه لودیه التی او درون مرز امپراطور صفوی تصرف نمود
ایمیر تیمور و پسر او آمده بودند در ایام سلطنت محمد اکبر که کمال را بطاعت و در او دین و دودمان داشت و میل کمال
بر یافتن خاقان که از هندوستان به مسافت رفت و رسالت نمایان رسانید که کرامت و او هر دو بادشاه را از خود و رحمتی
و شاکر ساخته و مراجعت کرده بود و بلجایی نمود و نزد حریف امکان روانه ساخت و در نامه و پیام دینی برای در فرست
شد با بطریق وضع در عالم دوستی و داد و تکلیف بیان آورد و بعد که کتب مکانی و در بنایب و نیز و دیگر برای امرای
باید بر مصلحت بیان آورد و در جمیع مصالح دولت و داران و بدین که هرگاه محبت و میرتبه در دادن قلم که ضمن راجع آن مداخل
را اخطا نمیدانیم بنیاد نه مضایق و بعضی بر خلاف آن رهنمودی نمودند و بعد که در بنیاده که کثرت اعلیٰ و در کتب ترشح
نوشته مصلحت خود هستند و جواب نوشتند که هر چند در رونق افتد نمودن این حصار غیر از دینی التیام موروثی شاه و عا
و دیگر که در ظاهر نیست اما ظاهر میان و در نزد یک است و بعضی حاصل بر عجز و فروتنی خوانند نمود و بنده مکانی این مصلحت
نموده جواب غدار پذیرد بلجایی و او چون دانستند شاه عباس بن رسیدن جواب با پس کثرت حرکت آورده و چو
برای تنجیر قتل و در لفظن خواند و در راه عاقبت پنی کما کجیاں لودی صوبه دار ملتان نوشته که خود را بطریق
که کما کجیاں لودی قتل و در برسانند کجیاں از راه قریب اوعای فرزند می در رفتن خود و بقصد مارتقا بل و در بد قتل و از کجا
ما بنام عهد الغریزان که در سببهای غریزان و نو و در خواست نموده و مقرر کرد و در وقت ضرورت خود را بگویند
در جمل خان ایچی حقیقت را بنده نوشته ترغیب بر قصد قتل و در بنده شاه خود را بقصد مارتقا بل و در بد قتل و از کجا
محمود بودن یک تیم ماه که کما کجیاں بگویند رسید و در آن ایام کما کجیاں نشانی در آمده و بنده بن بگویند مارتقا

میان جهانگیر و حضرت اعلی که در فغانی بایکدی رفتند و در وادی میان آمدند و دست عباسی را در برآمده طاقت نموده مرضی کردید
 شهادت در سنه هفده جلوس خراج مطابق سال هزار و سی و دو و هجری کچ علیخان را بکجاست فلک خود را مقرر نمود و در مصفا
 مراجعت نموده بعد از ولایت حیات کچ علیخان علیمردان خان خلف او قلع و دار و ناظم انولایت گردید و بعد از حضرت اعلی
 سریر آدمی هندوستان شیخ فدا در دول آن مابوستانه ذبی و قار خطور می نمود و سبب پیش آمدن مهم مبتدیه و حاجت خان ^{الودی}
 و مکرر به تشریف بردن به دکن که غرض محبت بدو است بعد مراجعت از دکن رفتند و فغانی به سعید خان
 صوبه دار کابل حکم صادر شد که چون اراده روانه نمودن یکی از پادشاهان برای تخریب فلک خود را مقرر خاطر است
 یکی از پادشاهان مابوستانه که گاه را نموده سخن فهمیده بدست او بر ضروری انضام است فغانی را روانه نماید که خجسته خود را
 نزد علیمردان خان رسانده و بعد از او را بر جوی آوردن بایستد که گاه بایستد مابوستانه می ترفنی مرتبه و جاه را به بری و شتالان
 سعید خان و دو القدر فغان را بدین درگاه نامور نموده بقصد روانه ساختند و مابوستانه را به علیمردان خان رسانده
 بکچین و چون نهاده از قبضه شهادت و عدله و عید بسیار استمالت میان آورد و علیمردان خان بعد تقدیم ضیافت
 بکجاب رعایت پادشاه و حق بدی موروثی الطرف زبانی قدر فغان را مقرر نمود و چون پادشاه را موقوف
 بر خستادن همراه یکی از معتمدان خود نمود و علی ملک نام پادشاه در سه غایت نیز و لفظ فغان خوف از کجاست بق
 نیات بد صوبه دار کابل و علیمردان خان را بطور وادار و رسل و مابوستانه را به محبت آمیز در میان داشت و فغان را به خط
 در حقیقت و روح نموده و زبانی نظر بر طریقه فغان غصبت نشان ایران و المهاد را که با زحمان مقام میان نباید نمود
 بعد از حضرت اعلی از آنجا جواب آنکه فغان را که در آن فرستاده جلوس حکم بر آوردن شهادت به قصد تخریب فغان نمودند
 اقلین افواج میان آمد علیمردان خان بر انجمنی الما عیانت و با سخطام سرج و باره بردارند و فغان را که و کلاه و کبر بر خیزند
 کلاه افلاک احداث نموده و حقیقت راست او صحنی نوشته فغان ملک میان آورد و شاه صحنی که اصل صحنی در سرشت او بود
 بعضی امیران ظالم به فغان که در ظاهر خود را خیر خواست می کردند و با علیمردان خان استخوان مزاج داشتند و مزاج
 چند امیر از راه ملک فغان به انداز خیزدین هزار فغان و بر کهن است بر که داند و در کجاست بر قطع خبر حیات آنها بودند
 از رسیدن عارفه علیمردان خان در عالم شهرت و دام بر آنکه تراز سابق گشته و علیمردان خان را مطعون بر چنین و کز می
 باطلها و مریدان فغان و نموده در دول داده قتل او مقرر نمود و اغلب خبر آمده رفت مقام هندوستان خیر کچین او را

اول حکم طلب محمد علی پسر میران خان مجبور و در حکم پسر محمد و غنایش لایق روانه اصفهان ساخت مهرداد سنجی
 شاه اکبر بسبب کینه و بدگوشی با و شش نام امیری که در مشهد مقدس بقی فرستاده بودند ظاهر نوشت که خود را معتمد
 و سیاه خیزانان کج و کج قتل در رسانده و خفه میخام نمود که بعد رسیدن به علی مردان خان بیام نماید که بعضی مذکورات هر یکی
 از شاه و رفته و خود را بقلعه رسانده او را بقتل رسانده و عیال و دهان و سر را در بریده و بقتل رسانده و در و بعد که
 از مشهد روانه قتل شده موافق ارشاد شاه علیه السلام از رسیدن خود بطریق کونک و رساندن بیخام زبانی نوشت
 علیه السلام از رسیدن اخبار و سخت افزایست که بدینا می رجوع ادرود که حضرت اعلی بر خود کوهاره ساخت به سیاه خیزان
 که آمدن تو بقصد راجع به موافق مصلحت نیست و مکرر نوشته و بیام میباید آمدن اکملت این گفتگو از بیام قتل و جواب نوشت
 و صاف سیاه و شش نوشت و سیاه و شش نوشت را بنده میروند شاه علیه السلام و سیاه خیزان به سیاه خیزان معویه و در کابل و عوض خان قتل
 که در خیزان بود و تلخ خان حاکم مغان نوشنجاب تلخ خان را رجوع و عقیدت خود و طلب کونک فرستاده که بدست باو شاه نیز
 عرضداشت نموده همراه خط سیاه خیزان ارسال داشت و معویه و ایمان و خود ابرار این بعد رسیدن نوشنجاب علیه السلام از خان
 بکسب بکف و روانه ساخته انتظار جواب نگذاشته هر یکی برای دلایل مجبور خود و معصیت روانه قتل شدند و عوض خان از خیزان
 بسبب قرب جوار قبل از همه ابرار این رسیده بود علیه السلام از خان با خبر بقلعه روانه و او را قتل کردند و در و چهل و هشت
 و خطبه بیام میباشند جهان نموده و انشرفی و در و پیر سلوک هم با جعفرانی نامی معتمد داشت و کلید طلا همراه احمد
 طاهر خود روانه با گاه ساخت و قاضی را که با سیاه و شش بدست آن کشنده بود و قبل رسانده چون خضر داشت اول علیه السلام از خان
 همراه خضر و طاهر معتمد خان بکف و رسیده و در جواب بیام همه معویه و ایمان و حکام و خود را رساندن معاهد
 و لک و به معصیت و خیر و شمشیر و خیمه و غیره غنایات برای علیه السلام از خان و چهار لک و به بطریق مساعدت برای جمع
 ضروری سیاه خیزان هر یک از او غنایات نموده قلعه را به بی بیام تلخ خان نام طم مغان که از اصل و افاضه و منصب خیر
 خیزان سوار سوار برای یافت مقبره فرموده و فراموش معاهد و زند و سیاه خیزان معتمد ساخت که آنجا را اندامه و علیه السلام از خان
 از طرف سرکار رعایت نموده از راه اصفهان باو شاه از و محمد شجاع را با دست هزار سوار طرف کابل مرخص نموده و ده لک و به
 نقد و دیگر انعامات عطا فرموده و حکم نموده که تا کابل قتل میباشند و اختیار طرف ایران باشد اگر خبر روانه شدن شاه
 بقدر با طریق مغان برسد اندو در صورتیکه شاه ایران امرای خود را تعیین نماید و نفرزند هم خاند و در این با بوج شایسته روانه

١٠٠

و وضع آن دو نهاد و دوشی شتر را در آنک از طرف خود را که بوشاک و داخل در طریقه زینت آنست زین کزانت دادند و تعالی
 و کز ساطع علیا که از شاه غازی شرح و بطع بر خورند و در آن در عهد حضرت اعلی که به صوبه داران و فوجداران بکار مخصوص
 اسلام خان و فرستادن افواج بکار امواج همراه میرزا عبدالعزیز و الیاء خان و عبدالوهاب خان و میر شمس
 تنیانی و دیگر امیرای مبارز چنگا طلب رساندن خرابی تاج و کشت آشوب و تاج و اسیر و قیل ساخن معندان آنوقت
 و نتیجی که کوهی واقع شد و از آنکه در آنک بجا به بارش شد تمام عیادت و در آن خضر شمال تمام مرد و با دای
 آنضلع که چون در شش آنست زین در آب و شکی تر و نمون مساوی میدادند بپس می آید تا سواران و چادمانی و
 جرسد و سحر و در آنست آب و هوا و غازی انولات باعث طاک آن مسافران تازه رسیده اند و یاد و
 و خود و اما و خضر است که در هر روزین که در آنست و شوی یا فتن انجازه هر دو و برای مرسوم بود و فتن مسافران
 و مرد و این اکثر مرسوم یک و در و در بند میشود و جو و موقوف ساخن و نتیجی که در آن قلع و علا و کند و فوج اسلام خان
 استقامت توانست و در زبد الخد که ترو دات نمایان از سرسواران و افواج با دوشی و در اندازد و مرسوم و آمد
 اگر تقیل شرح آن پرواز و بطول کلام حالت استقامت مرسوم و کوهی که در آن بعد شیب با فتن و کوه شمال مسیدن کوه مبار
 و بهیم نزارین و دیگر نزارین آنروز و بوم شوم که چندین هزار سوار و پیاده و پادشاهی و آدم شکاران و مضمی نزاران
 که زاده از با جمع و با جمع و در آن سرزمین منتش کرده و شیب شدند و اسلام خان مع هرمان مورد و غایات کردید
 آخر کار و در آنجا استقامت نمودند و در زبد و طلبان اسلام خان برای و رات چنانچه بکرم خود و با علا و
 برهم خوردن بند و لبست آنرا که در وید و غزوان فنیات عنوان مشهور و طای مستحب بهاری پنجه از سوار مورد و از نزار
 و دیگر مراتب تمام علیه و کمان غایت فرمودند و در آن ماکار یک بجای ایران که شاه مضمی قبل از هر مرسوم و در آن
 و در و روانه و انداخته و در حال و در آنک است رسید میرخان میر ترک با استقبال است و در طلبند بعد از مدت ناسته
 مشهور فتح قلع و هرمان با در و زده سوار و سید و در آنک کمان که وقت بود شش باقی هر یک که از بارش که در ابل خان
 موصلا نامت را و الواع گفته بودند و قد شاه با وجود آن نفر و سیاه و پور شش نمود و موقوف ساخت و نوشته بود و با کوه و با
 شاه ایران که زاده و فرغ مجمع بود و هزار و صد و نقد بود و خبر مرسوم و دیگر غایت رحمت نمودند و خبر را که کجنگ که از باجه
 مکره هندوستان را و در فرات بسی با پادشاه داشت و چون سید پسر او جیوش را خلف باقی رحمت نموده از اهل

[illegible]

[illegible]

مازن مرحمت نمود و دو نفر محترم علیه و استخار از اوست هزار دین نقد و خلعت سیب و منصب و در خور حالت هر یک
 عطا فرمودند و کار یک که از ایران آمده رخصت شده و در راه بود توقف و در زبده بود و ملازمت نمود و از سر نو
 بست هزار دین و دو نفر محترم علیه و استخار از اوست هزار دین نقد و خلعت سیب و منصب و در خور حالت هر یک
 علیه و استخار از اوست هزار دین نقد و خلعت سیب و منصب و در خور حالت هر یک علیه و استخار از اوست هزار دین
 را اقامت در بایق بفرموده کار احمد آباد و عکالاک و کشمیر و باستان بر زبان و سلف و ان طالعایت کرده فرمودند
 که مان از نعمتهای مفید هندوستان است بخیر و آن عاقبت نماید و در دیگر بختی که روبرو افتاده و نقد
 پانصد نفیس علیه و استخار از اوست هزار دین نقد و خلعت سیب و منصب و در خور حالت هر یک علیه و استخار از اوست
 کرده خلعت سیب از او روبرو عطا نموده و در خور خلعت سیب و منصب و در خور حالت هر یک علیه و استخار از اوست
 سال از هر طرفه عمر ازین محنت آباد نماید و در هر طرفه و از القادری انتقال نمود و باعث مال خاطر شاه کرده و در هر
 طلب نام اسلام خان محبوبه و در بختی که برای وزارت صادر نموده حکم شد تا رسیدن شاه خان و بیای
 که بختی که در خور خلعت سیب و منصب و در خور حالت هر یک علیه و استخار از اوست سیب و منصب و در خور حالت هر یک
 و مناصب از نذر کننده و در خط و مهر نماید و بختی که با قصد و به روزیانه داشت منصب و در خور حالت هر یک
 ده هزار سوار و موزارت و دیگر موزارتی و از نذر کننده و شاهزاده محمد شجاع از کابل آمده و در بختی که در خور
 بمنزله و در ان تشریف برده و سر لک و به راجه و دیگر در پیش کش که نذر کننده و بختی که بعد استیصال چهارده
 اول و حجت بدنام بر بختی که تمام کوک که نذر کننده و نام مقصود و الاشراف بدنام بود و فایم مقام ساخته و دست
 نقدی کمال مسافری و رعایای بر کنش و در نذر کننده و باقی خان خود را بر سر زمین با وجود و ترو و نمایان
 در نذر کننده و کوشمال و بکار برده از عهده او توانست برآمد حکم شد که عبداللہ خان محبوبه در بختی که برای استیصال
 آن ماده و ف و خود را بر سر نذر کننده و بختی که تمام کوک که نذر کننده و نام مقصود و الاشراف بدنام بود و فایم مقام ساخته و دست
 مرحمت فرمود و در بختی که در نذر کننده و بختی که تمام کوک که نذر کننده و نام مقصود و الاشراف بدنام بود و فایم مقام ساخته و دست
 نسبت پیدا غلظت من به محمد شجاع مقرر کرده و بختی که تمام کوک که نذر کننده و نام مقصود و الاشراف بدنام بود و فایم مقام ساخته و دست
 و از بختی که در نذر کننده و بختی که تمام کوک که نذر کننده و نام مقصود و الاشراف بدنام بود و فایم مقام ساخته و دست

را وقت رخصت اضافی سه هزاره می که اصل و اضافی بنزد هزاره می نه هزاره سوار شده و دلک ر و به برای خرج حاج
 محبت نموند و باو شاهزاده محمد اوزنگ دین را بنهر هم منصب محمد شجاع را فرمودند چون خبر حرکت شاهزاده
 بقصد شیر خندان از اصفهان بعفر رسید حکم بر او برودن مشایخ طرف کابل نمودند و از آنکوه را با سپاه و رنج
 و قیلان کوه تنگه و کوه چنانجهان انشوی پشتر روانه ساختند فرمودند که از نیلاب گذشته تا رسیدن خبر تحقیق
 شاه صفی توقف نماید وقت رخصت ده لکر و پند و ولایت است و یک و نیم مرصع آلات و دیگر مرکب انعام نمود
 و خانه و ران بهادر و نضر شیک و فدای خان و ذوالفقار خان و داجه را یک و داجه یک و دیگر و غیره اعرای
 خرج را خلعت و هب و قیل و مرصع آلات و نقد و اضافی محبت نموده همراه باو شاهزاده مقرر ساختند و غرض
 رایت نظرات بصوب کابل بر آخر شدند و علیر و انکار آمد و بهر یک شیر رخصت فرمودند و او افراد مذکور
 از آب بیت گذشته و سطوچ نزدیک باغ حبیبی نزل نمودند و ایل محرم به پناه و رسیدند از آنجا که
 در موضع علی سجاد چند مقام نموده و آخر شهر مذکور در باغ آموخانه کابل بنشیند نزل فرمودند چون قوم
 افغان و هزاره و نواح کابل بهر شتی و نا فرمانی شهرت یافته بودند برای پیشه انجاء سعید خان را با فاندوران بهادر
 ساختند باو شاهزاده را فرمودند که با جمعی از امر او کوه چنانجهان رفته و در غزنین توقف نماید از غزنین سعید خان بهادر
 خاندوران بعفر رسید که اکثر افغانان و هزاره قبیله کوشمال سیده بغارت مال و اسیری عیال با نبال مکافات اهل
 گردیدند و جمعی با طاعت و انقیاد و آورده احرام حضور بسته اند حکم شد فاندوران از آنجا که وانه مال و غنای
 خود کرد و سعید خان انجاء فاندوران را همراه گرفته کهنه بیاید سعید خان با بیت و هفت نفر همراه که از اعیان
 انقوم بودند کهنه رسید و هم مورد عنایات گردیدند و آخر مرصع الثانی متوجه لاهور شدند **و در این زمان**
در این سال سی و هفتم از جلوس مطابق سنه هزار و چهل و نه موافق تهیبه سفر شفق گردید و بیست و یکم شهر مذکور
 در دارالسلطنه لاهور شرف نزل و اقدس علیر و انکار آمد و بهر یک شیر رخصت نموده اضافی هزاره سوار
 باو از اصل و اضافی منصب هفت هزاره می هفت هزاره سوار بر افرو ری یافتند سلام خان از بلخ که رسیده بعد ملا
 عنایات خلعت و زارت و عطای قیلان مرصع مخمر گردید و پند و نقد و خشم است و پنج قیل باو نضر و ایا

آنگاه پیش از آمدن خان از نظر گذشتند المیه بین الدوله از جهان بر دست خانبان رحلت نمود و بزرگوار صفیان تشریف برده
 بر پیشانی احوال و استیلا بر جهان پرداخته از اینجا برخاسته بدین علیهم السلام قدم بکمر فرمود و دگر و بفرقه و خیمه گذرانید
 خلعت و اسب و قیل و غیره جمع با صدای مردار بدین پیشین با غنایت نمود و بفرقه تولد فرزند شاه محمد شجاع بفرستید
 مسی برین العابدین ساختند چون چرخان شب برات بطرح تازه بیکتوز کار برودانان علی مرد و آنگاه که از
 مشک نمایان نموده بود و جهان افروزد گردید باد شاه که بکبر و کبر آمده تماشا نموده سب فرمود و بدو حیرت فرمای
 تماشا نمایان کردید علیهم السلام عرض نمود که بعضی واقعه کاران و مصالح گذران کار میر و قنات ایران با خود آمد
 اگر حکم فرمایند از آب رودی نهی بر آورده شبهر و زر و غنای و باغات آورده شود تا با غنای رونق و با
 شهر و خرید محصول امانی نواح کرد و حضرت اعلی شیده خوشوقت گشته یک لک و پند برای خرج آن عطا نمود و بدو
 خان شکر فرمود یکی از معتقدان واقعه کار خود برین کار فرمای و مقرر ساخت و از چهل نفر که در جبهه کمال
 ساخت داشت شروع با و رون نه نمودند باقی ذکر هر انجام آن بر محل بعد اتمام کار بدو خواهد در آمدند و غنای
 سوخت اگر نمایان عبدالقد خان بهادر که بدو خودی زبان زد بود و عبدالرحیم از یک از عهده های متعهد همراه او
 بود و با سالاری تمام در میان آمد عبدالرحیم چند گاه خود را به تبارس خده آخر بکلیت بفرستادن شهرت و او شهر
 در نهاده خود داری نمود که فرزندان و عیال را نیز محرم کار ساختند یعنی از نوشتن عبدالقد خان و اخبار
 به عرض بطلب حضور کرد و بعد رسیدن حضور در یافت شرف ملازمت و بلا حیت و فصاحت تمام بعضی معانی
 شروع نمود حضرت آفرین نموده خلعت و اسب و بیت هزار و پند عطا فرمودند و در غنای باو شاه داده
 محمد از یک زیپ بر فرقه تولد فرزند که با این راه در متهرانها کشتن سلطنت بوجود آمد مطلع شده مصمم بکشتن
 ساختند و متصل آن باو شاه از ده محمد از یک زیپ از دو کس رسیده ملازمت نمود و هر از شهری و پنجاه قیل و
 جوهر و غیره قیمت شش لک و پند که زانده و دگر و پند بفرستد و آنگاه و دیگر امر توابع نمود
 از واقعه بکمال بعضی رسید که از اوقات بلید با کبابی اندرون فلک از یک ششم و پند
 و از ضرر قهرانی که از عذاب عطا فرموده تمام غارات و غنای اعطای قتل و شش بکبابی خاص محاسب
 محمد شجاع رسید با وجود چندین هزار سینه و آدم جلای دست برای قاضی نمودن دست و بازو و در

آذین

نزدیک رسیدن طرف به قیصر رسید او را با غرض طلبیده و طرف نامه با کرم مع شمس بها و قدری چهارم کرد داشت که زانند
 قیصر نامه از روی تحقیر گرفت از ملاطفت کرم مع سر در کرد و بدو گفت که در وقت مراد و سوار بی هم چنین دارم که از
 چنان با و شاه را شکون نیک و فضل الهی بسیار نمود و در نیم طرف هزار بار چه هندوستان از طرف خود کند و از قیصر
 نموده از طرف سبقت را نمود و در هند برین رخسار یک نام که نام اسیر پوشیدن زبا و رواج دارد و طرف
 همه سلاح و بکتر و هزار چرخ نقد او نمود و بکتری که با خود داشت از نظر کند و از قیصر سبقت نمود و در هزار فرسنگ است
 هزار و پانصد بطریق انعام مرحمت فرمود و گفت که تا مراجعت از مهم و موصول در مکان خرم و بیابان است
 مانده نگاری که آمده شغول است و بعد از فراغ تسخیر بغداد که معاونت نموده آن طرف را همراه ارسلان قاهر
 نامه و یک سوار بی خاص خود با زمین مرصع بالاس و غالی نامی مرور از مدینه منوره و در یک سبب سوار بی
 خلیفه سلطان که در مصوب گردانی شاه ایران بدست آورده بود و در وقت طرف کشید و طرف درین سال
 قبل از ارسلان آقا برای تهته رسید و برای ارسلان آقا هم از مدینه منوره حکام تمام حکام تهته و طمان روانه
 فرمود و حکم شد که در هزار و پانصد فرسنگ طمان و هند و هر چهار صد و در آن خدمت ضیافت و طهیرت نماید
 بجا آرد و بعد از حالت نقد و منقلب وضع نمایند چنانچه سوار بی توانی و اتفاقات دیگر غیر از پادشاهی است هزار و پانصد
 رسید بعد رسیدن هر دو که زانند پنجاه و دو سبب خرم و سوار بی هر دو سبب قیصر و هم و غنای می نمود
 غنایات کرد و از مدینه با نوزده هزار و پانصد با خیر و کرم مع و خلعت با ارسلان آقا مرحمت شد و طرف خطاب
 فدائی خان و افاضه و صد سوار بر ششصدی صد سوار و در خدمت نمودند از ذکر تسخیر بغداد آنچه در شاه جهان نام
 از زبان طرف نقل نموده از فاضل کلام او چند فقره بر زبان قاهره میبرد چون میان قیصر و هم و فرمانروای ایران
 نزاع موروثی بود و دستگیر قهرمانش بر سر بغداد آمده بعد قتال و جدال بسیار بغداد و تسخیر در آور و کیناش خان
 شاه را در آنجا گذاشت بعد از چند گاه که سلطان محمد مراد مستوجب تسخیر بغداد کرد و دید شاه صفی است که خود از صفایان
 شده روانه بعد و هسنان رسید آنجا توقف در نزد خلیفه سلطان را با میر قباچ لشکرچی باقی و چند امیر دیگر
 کیناش خان روانه ساخته بود سلطان مراد از موصول گشته بود که خبر وصول لشکر تازه ایران به بغداد شنید
 بعد که سلطان محمد مراد باقی قاهره رسید بعد از رسیدن بغداد و از آنجا نامه و پیام نصیحت آینه که مفید بود بجا

پروا داشت و هنگام در و دیوار کرد و بدو را ابتدا قتلش خلیف نمایان و تر و در و نه نموده مکرر از قتل بر آید بر آنکه سلطان
 محمد را و تا قتلش و کوشش بسیار نموده بهر جهت دست و پا زد و تا آنکه کثرت لشکر و دم با شایان نام و در غنیمت قیصر
 امیر و جمع کثرت کرد و بدو از مردم ایران نیز بسیار بر بردم و تیغ آمدند قیصر که داشت و بوم اطراف بغداد و
 فرو کرد بود و ثواب خانه که در اصل اعدا داشت کرده همان مکان است که از حد حساب و بعد از زیاده داشت بعد از
 کشته شدن و در غنیمت با مرای ناهی خود غنیمت و در آنکه کیم یورش نموده چون خبر یورش شهرت یافت بعضی از
 محاصران همراه یکانشان که سابق بقید روحی در آنکه شکنجه عذاب آنها کشیده جانبر گردیده بودند و نه میست با شایان
 سردار را به صلح و بیرون قتل را بهمنوی نمود و چون با و یکسان که مصلحت میان آنها نشان بد قبول آنکه کلف
 رویه قتلش عقیدت این است ندانند و گفتند عاز فرار برگشته شدن اختیار نمیتوان نمود اما از یکانشان
 را بهرمان او از قتل بعد از و بهر شدن ترسانند و هوشش اندک گردیده و وقت شب بی اطلاع خلیفه سلطان و دیگر
 اراکه قتل بر آمده بوساطت مصلحتی با شایان و در حال قیصر را ملازمت نمود و از پشت از پنجره و وجود نفیض خلیفه
 دو دیگر از هر طرف قابو راه فرار اختیار نمود و نزد سلطان محمد مراد وقت را غنیمت است و فرمود که از هر طرف
 او را زور یورش بلند ساخته و بهر اقلک و ثواب عالم است و بتر و زور از غنیمت سرایا بیم در دل باقی محصور
 یافت و در غنیمت کل طرف و بتر و حصار از صدقات که در ثواب سار کرد و بدو یورش نمود و اندرون حصار در آید
 محصوران حصار از دست داده امان نبود است و ترسناک و در آید اما سلطان محمد سلطان مراد با مان در آید
 را حکم قتل نمود و حتی جمعی که خود را بهر از حضرت سید عبدالقادر جیلانی و کتب نفیض نام را امام غلام غنیمت کو فی
 نباه آورده بفرار و الا مان در آید بود و نه همد را زیر تیغ میبرد تیغ آوردند فرمود و قتل عام آنجا را نمود و
 عجب تر با شایان میان آمد یکانشان فلانرا که با بهرمان بالتماس و زیر چرخ و زنه آمان جان داده نیز با تواریخ
 سیاست ره نورد و با و به عدم ساخت و بر سبب و آشنایان ظاهر است که خاندان امیر بنو ریت سلطانین
 بهشت اقلیم در خطا پوشی و جرم پوشی و در مقابل خیانت تعصبات غنیمت اگر هر نسبت کفار که میباشند قتل و شرعا
 قتل و جانیر و اندک بعد التماس و رجوع آوردن بدیند نگاه نموده بارگاه غفار و رحمت الهی اندک حال غنیمت فامه را
 از تحریر ذکر جنگ و قتل طرف کل گشت و سیر بنا کشید بهر بهر موقوف میباید و بهم که چنانکه تا شب ف نوز قتل

تا قوت ساعد و با صبر کار میکرد و صدای غمزه و جگر و رو کل و از قوت افروخته شده و دیده بشو خنجر با طغیان
 سر و دشتن اینجا هم نشان اند کل و دل بر دو جنب یک دو کاخند **ترنم** بر سر خوش خرامی
 بیای غمزه در هر مقامی به مطلب بی خیال بسته دارد که یکدم بی لب و بر ناز و ندان مرغ این گلشن زمین
 گمزه سبزه آتش سیراز و میدان زمین کل آسمان کل کج و بر کل نموده و در عدم کوی و کل کل و در این ایام غمزه
 خبرت طغیانی و سبک شدن بر تیراج و دل چهار بدر که در فرار شدن جهت و تقبل رسیدن اکثری از
 کفار و نجاران را از حسن نزد و جانش بی باغیان متوجه شد و انداختن بر تیراج و جگر و کوبان را
 محبوس از اندام چون عبد الله خان چنانچه بابت خود این مهم سعی نمود و از کوه تابی اوجست زنده بدو
 و بهادر خان اسیرام باقی بهر حال اظهار بدسکال بعبده نمود و از روی تعهد که شد عبد الله خان را چنانچه حضور
 طلب فرمود و بدو عرض کرد که ما به همیشه حقیقی مغفور و مرحوم و ممتاز محل اهل سیف خان از اینجا و جلت نموده
 برای سبلی فرزندان او اینجا سیف خان شریف برده پسر پسر محمد کجی و محمد شانی و ابوالقاسم خلعت
 غایت نمودند چون حضرت پادشاه و دیوارهای باغ و باغ و تالاب و کنارهای و نهر و تالاب جبرغان نموده
 ایلچی روم را با ایلچیان و دیگر جهته تالش طلب دهند و دیگر علیر و عثمان عمارات میان تالاب و لرا جبرغان
 که تالش میان از دست آمده آن در حیرت افتادند و سبیل پادشاه منکلسند کردید سبب فرستاد و قیصر
 را با باران شکوه عطا نمود و ندو را این ایام چون بعضی بهادر و اسیر ایلای شهور سنگ سفید کلبه بهادره بنوا
 گذارد و سه منزل کشید و انفسه مکرر ساعد افروزد کردید با وجود کمال اعتبار و تحقیقات راه از طرف عدم بر
 باران که آن اکثر سیر زمین هنگام و غیر هنگام میشود و متوجه از طرف شدند و از خطه تنگی راه حکم شد که مردم سبب
 غیر ضروری بر نداشتند و زیاده از یک مقام را رده بودند و بران اکثر مردم از سیاه و ابل کب خیمه و سار بهرید
 و از قه قه و بی نیز زیاده از دونه و زنه با خود میگردیدند بعد که بالای کتل بر آمدند و زول باران بر تیر شد
 و با دز مهرباب و زیدین کشت و سپان موسو از آن لرزیدن گرفتند و آنچه از دقه خام و چشمه با خود داشتند
 نه فرصت صرف نمودن آن یافتند و نه احتیاجی که بایست در نگاهداشتن بعل آید و از سه چهار روز و فصل
 نسبت بارید و از یکسبب از بالای آسمان و کوه فرو ریخت و از زیر هر باره سنگ آب میخوشید راه مادر نظر

از بسیار آب نایاب گردید و پادشاه به سرکاره غرقه نظر بر تصدیق نمود و خلقی قصد مراجعت فرمودند از آنکه در راه کل و
 طغیان آب بهر تپه کمال بود و آب و آدم تا بر آن نوبت رسیدند و کل فرو میرفت و از فاقه سی چهار روز و صد مات سر ما و درید
 ما و در هر هر که آب و کل فرو میرفت طاقت بر اندن نداشت لهذا تعب بسیار بر سر آمد و منزل چهار که در پی راد
 ششم بهر یعنی دو بهر شب بعد تصدیق شدن آدم و جانور بسیار بمنزل رسیدند و معبد اکثر باقی شب با آب و آب
 بر روز آوردند و مقام برای آرام در رسیدن مردم نمودند و ما بر باران فرصت نمیداد و غرابی بسیار مردم رساند
 گویند از سیلاب و طغیان آب آن سال چهار هزار خانه کناره وانی و بیات کما کشید و چهار صد وسی و بیست و پند
 پر کفایت نبی و غیره از پنج و بن کنده و بی نام و نشان گردید و اثر زراعت خریف انقضی نمائید و با تیر قوت و محنت
 و عمارات بسیار در شهر از پا درآمد و چند روز تیر و بادار و و انم و و دو کانهامیت سیران کهن سال کانه
 بفرس ساند و جان طغیان و آفت آب با و ندریم و از نیرگان خود نشنیده ایم و زمین و اقله کابل تا
 معروف و کد که جمعی از افغانان یوسف زری بر سر سید و لا و دهان فوجدار گرفته اند و سیسیران و بمقدار
 و جمع کثیر مقتول ساختند و هر چه یافتند تاراج کردند و تا بران فرحت خاطر را در شاه مکرورت مبدل گردید
 نو و مل را خلعت دیوانی و امینی و فوجدار ی سرکار سپهرند و خطاب را می فرست نمودند و حکم تیس کوچ لا بهر فرست
از آنکه در شهر سیلاب بسیار بود و در آن سال سی و یکمین سال بود که در آن سال غرقه
 جادی الشانی چنین آغاز سال چهار و نیم از جلوس مطابق سنه هزار و پنجاه منعقد گردید و جمیع کثیر از سندهای حضور
 و در باب مکن آنجا کایاب فیض گردید و بعد تو قف شش ماه به ششم شهر مذکور کوچ سبت و الا سلسله لا بهر و
 غرقه شعبان معظم در و و لقا نه لا بهر و داخل شدند بمین الدوله که به سبب عارضه بدینی در لا بهر مانده بود و غرقه
 ملازمت گشت و رسیدن آقا را با توده هزار و دویست و یک هم صد توله و یک و پندمان و زن موافقت داده
 عرض فرمودند سعد الله خان که شش ماه بعد از لا بهر ی موسوم بود و کجیل نصیبت و علوم عقلی و نقلی و حفظ قرآن
 و حسن تقریر و تحریر را را سبکی داشت و سابق شرف اند و ملازمت گردیده بود چون هنوز از سعادت ابا
 با استعداد ذاتی او موافقت نموده بود و موافق جو به کمالات منتظر نظر نگریده بود و زیاده کم بسیار کشته
 از قبول ابا نمود بعد که کو کشت او با وری فرمود و بار دیگر در رمضان سنه هزار و پنجاه چری بعد از دست و مو کجا

فکر اینرا در هیچ سال
 خان

صدرشرف ملازمت رسیده به عطایای یومیدان شب و خلعت و سپهر سرفراز گشت و در دوسه هفتدو غرض
روز بانه منصب مرحمت نمودند و در عرض یک سال بمردود شد کمال اقبال طالع بان موافقت نمود منصب هزارباری
ذات و دود و صد سوار و خطاب خانی و خدمت عرض کرد مقرر گشت و منتقل آن بدار و غلبی غلبی زیبا بی کردید
و در سال دوم منصب سه هزار بی و هزار سوار و خدمت خانسانانی سر بلند بی یافت و در سال چهارم منصب
در ذکر هم سال بزبان قلمه گهر بار داده خواهد شد بیایه و وزارت کل هندوستان متفر گشت و در سال پنجم
بخت هزار بی هفت هزار سوار و سپه سپه و دو کور و دام نعام سرفرازی حاصل نمود و بمهرت و در
فراج باو شاه عاکر گشت و اعتبار بهر ساند که سواهی مقدمات وزارت و در هر امور کلی و خبر دی ملکی و مالی و
صلاح و مشورت او صورت اجرائی کار متعذر بود و کار بسیار رسید که باجست رشک باو شاه نراوه دارا شکوه
کردید بدان قرب و تبعیدی و اعتبار سلطنت بر وجه برده کاهش بی بجای نمود و ضرر کمال و نوائت سازند
و از حسن نیت و فطرت او بر خلاف همه امراضی صاحبدار و دلی و دکن که آخر از بر هنرنی هم چنان رفته در
مراتب انهداد یافت و سپاری را کار با و دادن جان و مال بی آب و عیال نوجو کردید و تا دم بانی جاب
کردند هزار و شصت و پنج مرعلی میای سفر آخرت با هزاران نوشته نیک نامی گشت هنر جانی و چشم نغم
آبرو فرید چنانچه بانی احوال او در ذکر سال بیست جلوس بعد از احوال او بر وجه سنان بزبان قلم داده
خواهد شد چون شمس خلوت با ماری خان که در آنوقت با و داشتند و بعد از شمس بانی نزد یک حمام
و آتش شده بود و پیش از آن زبان زد خاص و عام کردید و درین فرمودند بایرانیان خاص مع سوم نماید علیچرا
صوبه داری کابل از تغیری سعید خان و سعید خان را مکتب میر کجای علیچرا و اسخان مقرر فرمودند از حضرت خان
چون تعصیر خلاف مرضی بطور داده بود از منصب بیست ساخته از مجرای مجموع فرمودند بغیر از فلان کشته میسر
مرعلی جایی سفر آخرت کردید و بعد از کجای او حریمت خان مقرر و مرض نمودند باو شاه از ده محمد مراد بخش
کابل حضرت نموده فرمودند که کابل رسیده بدو مامور کرد و لعل آرد و از واقعه اهدا با و بفرستد که کابل
عام که سر باطاعت خود به دار و ملکام باو شاه بی فرود دینی آورد و دو سکه محمودی میزد و بعد که غلام خان برود
کشی نموده او کم کشتی از طرفین میان آمد باطاعت در آمده است که در پیر و صد شش گشت قبول کرد و تعهد بر کرد

نمودن سکر نشسته و او معتقد خان جویدار و دلبسته آمده ملازمت نمود و هزار مهر و شصت قیل موجود بود و دیگر گفته
 که جلوه چهار لک و پند بر قیمت در آمد و منگوش کن را نزد چون مکرر بر غیر سید که راجه ملک سنگ که از راه میل و تدبیر با راجه روپ
 پسر خود که به فوجداری و امن کوه کا مکر مقرر بود و در بعضی تقصیرات سر میفرود باطنها شهرت ناسا کار بی مدعی
 کجاست با و شاه التماس نمود که اگر فوجداری کا مکره بمن مقرر شود تعهد مینمایم که چهار لک و پند و در کار هر سال سواهی جمع
 مقرری و مدد مینماید و اصل سازم و هم راجه روپ به شبهه واقعی رسانم بعد که ملک او بدرج قبول و در آمد و بان
 ملکان رسید از راه کوه اندیشی روپ سکر کشی اختیار نمود و ماه و آنست زین کرد و بدو فلو تا که اگر از قلعها
 مسامحه و آه اطلع بود و غیر کرد و لجهای ما و ای خود ساخت هر چند که در ظاهر از راه قیل و قسب هم تهیه و پیشانی
 سیر انجام کرد و در بی ذخیره جنگ و او و قنود و بی دیگر بر داشت اما اندامه فکر طول ایل بر او و اطل
 آن بطل مطلع شده برای بنیاد و سه فوج سیر داری سید جانها و در و سید خان بهادر و اما انجان بهادر
 که همراه هر یک چند امرا می با مصالح قلعه گیری و تو کجاست مقرر کرد و بدیقین فرمود و در بار سیر داری هر سیر فوج
 تمام با و شاهزاده محمد مراد بخشش بر نمود و در هر یکی را عطای غنایات مشهوره و مقرر ساختند و بکلی باقی و اگر
 بر محل دیگر خواهد در آمد **در سال ۱۰۸۰** غره جادوی انسانی
 مشن آغاز سال با نبرد هم از جلوس مطابق ششم هزار و پنجاه و یک سیر انجام پذیرفت و هفدهم شعبان سال
 حال همین الدوله هر جلوسهای سفر آخرت کرد و دید و از نقد و منسب حای جویلی که بر آن هم بیت لک و پند پنج
 در آمده بود و کرد و پنجاه هزار روپ که از آن جلوسهای لک و پند محسوب کرد و بدو ضبط و قید نقد و در آمد و غره و اقصیل نقد
 مشن لک و در و رعایات که حضرت شریف برده بود و ند خود همین الدوله نوشته که از نده التماس مینمود
 بیت و بکل و پند و نده آن او را بکل بخشید و ند و جویلی را با ندها شکوه غنایات فرمود و ند و در عطا نمودن
 خلعت و دیگر رعایات کوشید و در حضور خلعت التماس مینمود و غنایات مبدول کرد و بدو تاعودت
 در صوبه بهادر ایام بهادر جوانی بعیش کامرانی در زمان حیات پدر و بعد آن بسرام رساند و بانی و کریم
 ملک سنگ بد کرد و در بند کار می آرد که بعد از آنکه فوجها از اطراف حصار آن تبه کار و در آمده مجاوره بر و انداختند
 سید جانها که سیر کلان نا بکار سر راه و از سنگهای کوتلی که قند کار بر مردم با و شای سنگ آورده بود و در آن

از ضرب دست و سنجی بهادران راه نرسید اختیار نمودند و باز بعد از بدست آمدن کتل چون با مکان آن مجمل
مکار چند بزرگ شد و قیچی و بره که کشته و کنار و پناه غار و پنهان و شوار کذا در مورچال سبزه کهن گاه ساخته شده راه کز
بودند همه جا بدو اقبال عدو مال و پناه سلام سید فاجیهان موهرمان نیک کنان کافران کنان پنهان پنهان
میگذاشت تا برای حصار آن تیره روزگار رسیده افواج قاهره برای تاخت و تاراج هر طرف عین نمودن
و مرد و بار و مواشی پیشمار با سیری و غارت و راند و مکیدن نقش بشیر و ن مورچال برداشته و از
و یکساعت فغان بهادر و نظر جنگ خود را بدان کوه آسمان شکوه رسانده و از جانب دیگر احوالشان متوجه
از تیره و نمایان به دره و راه که و افواج سعید فغان ملحق گردید اما از انبوهی جنگل و شراکله اشیا رخا و دره
همواری کوهی سرافراشته شده و شوار کذا که بران و هم از اسبها تعذر می نمود و بهر افسوسهای بی خطا خطا کار شده
لنگر سلام میکرد و دید محتاج برسدن کوه کتل و مصالح جنگل بر می گردید و در پناه و درختان و غارهای مورچال
قایم کرده بودند و باعث قطع تفرجیات و شهادت لشکر سلام میکرد و محتاج برسدن کوه کتل و مصالح جنگل
کرد و بدینا که قلع فغان در دستم فغان و از دور کینان و بهادر فغان که از عقب کوه هر سه همراه با و شاه مقرر شده
بودند و دو سه هزار تیر و در و میداد و سنگ کتر از سید و جنگل بر می نمود و باعث قطع تفرج آن زمیندار
برگشته روزگار ناچار گردیدند و آن کوه پیده شعاران چون مور و ملج و دران راه برانگه شده بالا می رفتند
بر در پناه شاخها نردون و از دهن نقش جرات می نمودند و مردم کار آمدنی بسیار ضایع می شد و کربان
کار از هر طرف سیلاب افواج رسیده کار بران تیره کاران نیک آوره و نقش بر جرح و حصار رسانده اند
باروت که ساخته شده و یک برج با قدری دیوار بر انداخته و چون عقب آن دیوار دیگر برای اقبال
همین روز برودشته و مصالح توپخانه بسیار دوا شده و وقت پورش سوای آنکه جمیع کثیر از مردم با و شایان
فایده مرتب و هم چنان بر تیره و دیگر کلمه دوم آنکه فرود آمدن نمایان از میان کار و مطلب و ظهور آمد
بغیر از آنکه جمعی از مسلمانان بدرج شهادت رسیدند که برای تاخت و عقبه که مهم و محاصره یافتند و کشیدند
عذر بد کرد و در ملاحظه نمود که چند هزار کفار و بدو البوار می شدند و مقام صلح با طهارت مجربان آورده و بهر خود را نرسید
شاهزاده برای قبول و خبر می گذارند و اظهار اطاعت آینده فرستاده و چند روز بدین شهرت دست میا

قلک را از ترو کوناه ساخته و بر فرصت ذخیره و مصالح تازه فراهم آورده باز بوسیل زباده طلایی و در جویست
 مطالب پیاپی باوشا براده را بدین معنی ساخت و از سر نو صدای دار و کیر بقتصد خیز و هتقال جهاد آن بدگر دار ملک
 و مجد و ابورشش می رستمانه و سعی می زیاده از اندازده میان ظهور آورده اند اگر به تحریر تفصیل امتداد آن مهم بود
 و بطول کلام ملاحت انجام بخیر میکرد و از جمله ایام محاصره بخیر و زمان جنگ صف بمیان آمد که کول توپ قلک
 تیرنگرک و از ملا فرصت از آسمان بسیار بد و از زمین شعله شش میچشیده و قریب دو سه هزار کس و سوار
 آن ملکس بدیده شهادت رسیدند و زخمی گردیدند کفار پیش مار برترتج بدین معنی در آمدند از سر نو غلب و در سر
 کشته بود و حصار را گذاشته مع مال و عیال راه جنگل بی سر و سامان اختیار و شادمانه از هر طرف کناره فواج
 نوازش در آمده و بعد غرض سید فاجان و بهادر و خان و راه چست که و غیره همه سر فوجان در جیور با بر معورد
 غنایات گردیدند چون قلعه را کرده بنا کرده و راه جنگل شکست اصل قلعه را به بر تیرتج رسانیدار شدند و داشت
 پدر او را کشته آنگاه را انقبض متصرف شده بود و از سر نو قلعه را گردنوز خاطر جمعی حاصل کرده بودند با قوت
 صلا و نمودن حکم اسیران باقی هم آن بدسکان بر تیرتراج فرمودند که بولین رفته سر انجام خود نموده است
 آن بد مال برداشته که مذکور را متصرف خود در آورده و چون فصلی کثیر خنایا کشته اند کثرت باریدگی
 سیلاب زراعت آفت تمام رسیده و انبار غله می چند سال نیز ضایع و نابود شد و از انواریت افتاد
 قریب سی هزار نفر از نقصا و ساکنین آمدند به دارالسلطنت آمده و انقبض تابی و در جهه و در پیش خود و نگار و
 باجماع دانه حکم فرمودند که ده سه جا لک نفر بکند و قاصد و قاصد برای آن ضعیفان غاری سازند و سی هزار روپیه
 و کثیر تر برای مستحقان عطا فرمودند و به تریت خان برای تیار واری در ماندگان آنجا حکم صادر فرمودند
 چون تریت خان خنایا بدین معنی خودری ضعیفان شولت برداشت رعایای الک کشته کثیر محوق جوق
 بغیر ای می آمدند و در ای آنجا منظر خان و دلخواه ابوبک خان ناظم سابق مقرب فرمودند و پست هزار
 و یکصد و سیستحقان کثیر غنایات فرمودند و بار دیگر که فواج پادشاهی اسیر واری سید فاجان و بهادران باوشا
 محاصره و دیگر مکانهای قلب جنگ برداشته از سر نو همی بظلم بمیان آمد و جمعی از مهاجران همراه خسرو ملک
 جاعه در غده بین الله که تازه و در جهه که مبدای باوشا بی در آمده بود و غیره زیاده از انقبض نفر بدیده شهادت

رسیدند و جانبازی و ترو و دای مروان و بوش سنه از هر دو طرف بکار رفت آخر کار از هر اس غلبه اسلام مقام اکتاف
 و نماست از طرف اکتاف فرزند نام برسد و به شفاعت سید حاج جهان قلم بخور جبرایم او گشتند و نبرد
 جانب کشتی و امان بکمال اندن عرض ناموس مشیرت طلب حضور کرد بدو حکم شد که حصار کدیجی را بمسار و بمیزین
 هموار نمایند رای مکنند رای را که دیوان مستقل صفی بن ابو مصیب با نصیبی صد سوار و خدمت و قهرق از
 حبوت رای سزا فرزای دادند و در جانبکار و قهرق کنان طی منازل راه کشیدند و او را خبر شوال نزدیک
 در آب لشکر رسیدند باوش برادره محمد شجاع را بمجوب و در خواست او صوبه او و یه ضمیمه بکار و شمسواران را
 عوض او و یه سرکار مجوب بنور مقرر فرمودند و محمد زمان طهرانی را نایب او و یه از طرف باوش برادره بخود
 نمودند باوش برادره محمد میرا و کشتن محمد زمان از مهم جکت شکر فارغ شده بکف نور رسد و جکت شکر را مقرر
 فوطه در کردن انداخته او را و ملازمت کنانید از راه خط کشتی و جرم بوشی از سر تقصیرات او در گذشت
 باوش برادره محمد او را نکت زب بموجب حکم از دکن آمده ملازمت نموده یک لک و پست هزار روپه نقد و
 جواهر و فیلان نذر کردند و لکر و بد نقد و عنایات و بکر با عطا فرمودند باوش برادره محمد شجاع که در هزار
 هشت هزاره از بود و هزاره ای انصاف و رحمت نمودند چون بفرمود که شاه صفی رستم خان کرجی را با لشکر و کتک
 کران برای تسخیر قلعه قندمار و داند خراسان ساخته و خود نمیداد انداختن بصوب نذکره و او را فرستاد
 که طرف کابل و قندمار رایت نظرات برافرازد باوش برادره داند اسکوه التماس ده امیدوار است خود
 در دال لشکر لاهور رئیس کاهرا نی میرزا را بود و مهم قریبانش بدعاش و دفع شر شاه صفی باین فرزند
 ارا و تمسک و گذاردند التماس و بدید قبول افتاد و او را حرم محرم دار اسکوه را با بیت و هزار سوار و سوار کتک
 واحدی و سپاه پشمار سواهی کوکلیان و کویکات که جلایز پنجاه و پنج سوار و سوار و سوار و سوار و سوار و سوار
 عده آنها سید حاج جهان و راجه حبوت و راجه حبوت که در ستم خان و قلع خان و بهادر خان و الو و کیکان
 و قلع الدخان و تیر انداز خان و یک تار خان و غیره هستند منضم فرمودند از اصل و انصاف و منصبیت هزار
 بیت هزار سوار و عطای و داند لکر و بد نقد و وکیل و وکیل سب و دیگر متع آلات سزا فرزای داد
 بعضی انصاف نموده و داند نقد حکم شد که هر صد سوار باین موافق موجود است ده هزار روپه نقد سواهی

[illegible]

[illegible]

با سجدت بپوشانی حضور مقرر ساختند و خدمت و قرار از غیر او بکاملا و الکلی فرمودند که هر تبار کرده علیه و استخوان
 به خرج لکریه که به تخریر و رانده باعث آبروی علیه و استخوان و سرسبزی و خرمی باغات بادشاهی و زراعت و
 و طراوت و عین باغ فرحت کشش و شالی تار که بر سرش و زکام سیاهان ربع مسکون بدان خوبی باغ نشین
 نمیدانند که دید و پند شاه و کد انشاء اما چون برای شهر ابله میبوی و لکریه و دیگر جو الاملا و الکلی نموند
 که منبع و عرض نهر را که ده ساز و تا چشمه غیر بهینه جاری باشد سید بقر طوبی سید علی خلف شاه عالم بخاری را
 سجدت و خدمت کل از قهری بموسویان مقرر فرمودند و بعد از این سال از و الی الله به طور به
 و از الکلی که با او بود بموسویان بهادر و طفر جنگ و غیره صوبه و از لا بهر فرمودند و الکلیات خان
 و لدر از سیم قوی را چهل هزار روپیه سالانه حکم نمودند و در مل را بر حسن تر و و لویانی خدمت سپهرند
 هزار هزار سوار سر فراری بخشیدند و آخر رمضان المبارک و از الکلی که با او بودند علیه و استخوان را
 کامل نموده مورد غایات ساختند و در خدمت عبدالعزیز و غیر شریف که با کفایت و کفایت افتد که طریق
 شکون روانه ساخته بود و رسیده ملازمت نمود و چهل هزار روپیه ملازمت و هب و قیل انعام یافتند و
 را از منصب بر طرف ساخته یک لک روپیه سالانه مقرر نمودند و بعد از آنرا با خاندان به خدمت سوار که از
 اصل و اتنا فرار و یا اندی ست سوار شد و غایت خلعت و هب و قیل از خلعت و مقرر ساختند و
 مختار محل با تمام مکرهات و در مدت دوازده سال بخرج مبلغ پنجاه لک روپیه با تمام رسید و چند و بدیجی میل
 کلام سوا ای آنچه از و کالین اطراف شاد است مذکور بهیم بر سر سید که جلد محمول و کرایه از و لکریه بهر با و میشد
 برای خرج آن روزه مخفوف مقرر فرمودند از خوبی و صفت انعامات چه زبان قلم و بد هر که دیده میداند که **مستحق**
علاء الله علیه و آله و سلم غره جمادی الثانی سنه هزار و پنجاه و سه هجری قمری شنبه آغاز سال
 به قدم جلوس کلبه بر آراستش تمام زمیست بدین رقمه عبدالعزیز که را تا روز در خلعت جلد از افتد و زمیست بر
 روپیه انعام نموده و در خدمت افتد و برای رابین بعد از یکم نمودن قیل و هب و هب انعامی منصف خدمت
 نمود و در معبد خانه تبارش فرمودی که دید و عزم داشت با و شاهزاده محمد در ملک پیش تلخ فرموده تولد فرزند و غیره
 مسیحی محمد عظیم افتد و بعد از این تقصیر زیارت معین الحق و الدین حضرت خوا به معین الدین **مستحق**

از شدت وجع تب و دیگر امراض علاقه اگر چه بسیار بخواه گشته و با پادشاه از غم فرزند غریب دیوان کم نموده
 اکثر بایان بیکم قانع نیستند از اتفاقات نامحسوس در همان ایام سید جمال صدر جلد با وجود شرافت خاندان
 برهنه و بی تنگاریان شرافت پیش بغیر ساند و بود که از بخاری موسوی بیکم صدر مغرور و صمد و معاش بیکم از مردم
 حکاک استحقاق ندارد و مقرر شد و بفرمان و استناد علی بسیار بود و در ارضی و از یکم بیکم بیکم بیکم
 تحقیقات استناد و رسیده بود و این معنی ناده برای سبب برای صدر و باعث المجرحت و لاهی مستحقین و
 دل سوخته کردید و از شعله نشنیدل همان بخار کمان را که نموده آن چندین مومن و مومنه و مسلم و مسلم که سوای
 آن در آلود و در ششم اند و اندرون مینه پرورد و وسیله نجام رسان نهشته و این انقیاد که فی الحقیقه
 باز از بیکم پادشاه بود و در گرفت و بر تو این معنی بر دل و در اثر استحضرت فرایند و این فرموده و مذک بدست و سابق بود و
 فکر و دل جاری و از در است گفته اند **ششم** آن که در میان مکنده و سپند آن که کند و و دل در و مند که کند
 پادشاه محبت با فرایلی که با و در شکوه و پادشاه بیکم داشت با هیچ فرزند و دیگر داشت در ایام مرفیق بیکم و در پیش
 با دل سوختن و جنم گریان بر سجاد و شسته بدگاه شافی بر حق برای حصول صحت بیکم از در میان بود و در
 پنج ششمار که علاج نمودند و دوا و در هر یک حکما غایب که بیست حاصل نکرد و از آخر عارف نام غلام سرکار بیکم مری
 ساخته و بالید بسیار مضطرب و بدو حق معاند و پاره صحت و امید حیات بخشید و با وجود توقف و اشتغال و شستن
 کامل آمده و مجرد علم که از زبان حکم امید شفا ظاهر کرد و پیشین عالی که از آن عالمی بغیر سید و حکما و علما
 و فضلا و مستحقین و از باب طریقت و غیره اند و غرض نمودند و چون با و پادشاه از محمد و از ملک ذی از شستن
 عارضه بیکم سبک و بطریق بیچار خود را که حضور رساند و پادشاه از محمد و از ملک ذی از شستن برای حیات
 همیشه رسید و پادشاه از محمد و از ملک ذی از شستن غیر خود را برای احوال بر حسی آن ملک
 و در آن رسانیده و از دست نمود و چون از پادشاه از محمد و از ملک ذی از شستن برای احوال بر حسی آن ملک
 بعضی او ای فلان مرضی سر زده بود و تا رتبه که توجیهی غصب و لیسیت که بعد از غصب ای بیع غصبی آن سر
 و در حق خودت داده و ملا حظ نموده از راه غیرت و پیشینی قبل آن که از طرف پدر و از طرف لطفی بغیر ظهور آید
 خود را و از آنرا نموده شمشیر اگر و اگر ده چند چند و در نزدی که و بدین و جای که بغیرت و از آنرا و در آنجا

وکن بخاندوران باضافه هزار سوار و دو کور و دام انعام که اصل و اضافت هفت هزار بی هفت هزار سوار پنج
 هزار سوار و دو سپه و دو سپه پند همت فرمودند و بر تیراج را تهور را قلعه اردو و لیت آباد ساخت و تهور و تها
 صحت کامل یکم صاعده و دوباره بلند اواره کردید و انگار اطلالی خالص بون در آورده و مستحقان قسمت نمودند
 معینان سخن آخرین روش افزای هفت مشکلی کشند و را منکران جادو و حاصل جویشمال را با تیرازی
 بزم فرمت افزا کردید و در دیواران عشرت خانه کلبا کت مبارک و تهیه سامو افروز عالم و عالیا کت
 و فیض منوای نماید که صاحب نقاب نگردد و خاننوه که در آن حشون و غیره با کتب پنج جلد ساله امانت
 باو شاهزاده محمد مراد بخشش بقلعه مدو به خود مرخص شد و شایسته خانزادین حشون از اصل و اضافت
 پنج هزار بی تیر سوار و دو سپه و دو سپه پند همت فرمودند و در تیراج را تهور را قلعه اردو و لیت آباد ساخت
 بر شفاعت باو شاهزاده بلند اقبال مصف و جاکیر کمال فرموده که و غم از چهره که در است آلوده و دند سید
 عبدالوهاب خان بیسی که شمه از شجاعت و جلالت او بر زبان فام داده شده بقصد جاری و قلعه جاری کلبا
 مامور کردید امرنگ بعد از کشیدن از آب محرق و دو ماه صحت یافته به مجرای دیوان آخر روز آمده بود
 و ظاهر اید صلا بختان بر تقسیم وطن که با وجود برادر کلان به برادر خود و حیثیت نام داده بودند سویی لاج
 نه دلی داشت بعد از او ای نماز مغرب که باو شاه تخریر فرمان یکی از امرای مقرب به شوق خاص شوق بود
 امرنگ خود را یکدی ای صلا بختان رسانده غافل حمد هر سیدانش را که تا بقصد فرود رفت و صلا بختان
 آه یکشیده جان بختان آخرین سیر و غلیل افتد خان و ارجین و لدر اجد بهنگد اسم که نزدیک بود بخود را با امرنگ
 رسانده برود حمل آوردند و امرنگ بمقابل آنها باقیم نموده داد مروا یکی داده با وجود زخمی شدن یکجای خود نیم
 تا آنکه زبردان و دو بکر نمایی باو شاهی سیده بهد بکر مدو کاران را بجهت جلای رسانا خند و ارجین و غیره
 چند نفر زخمی کردند و بعد وقوع این حادثه میرخان میرنرک و ملوک چند نفر و دولتماندانش امرنگ را بر دست پیرو
 آوردند و زخمی قرب با نرزه نظر را بجهت از جمله خدمتکاران و متعلقی امرنگ خود را رسانده به شمشیر و
 جدم هر میرخان و ملوک چند و هر که مقابل آنها آمد شک و میوسند با وجود که برادران منصبدار و بیای تقیای
 و دفع شمر انجمنی بر داشتند و نمایان از آنها بطور آید ملوک چند با چند کز برادران و پنج شش منبدا بر روی

[illegible]

لطف سبیل کردید و منصب پانزده هزاره برای ده هزار سوار بدستور سابق چاکر کابل فرمود و ندید که غایات مغرب
و حکیم و داور منصب دو هزاره و دو صد سوار و اسپ و فیل و یک مهر و یک ربه هر یک نوزده با صد تو اسب و فلقت
رحمت نمود و حکیم مومناکستی هزاره و پده سالانه داشت منصب هزاره ای صد سوار و غنایات و دیگر هزاره ای
یافت و دیگر چهارادکل و در باب طرب و رخسار و خدمت خضیاب کرد و بدند و چهار کلو و پده برای شریف که
و کلو و پده برای مستحقان حرمین که بقصد شغای یکم نظر کرده بود و بدند و احمد سعید و نه که مظهر غنایان
عالم افرونگ هنرمندان همه و یار بطرجهای مختلف باین بندی آن پروا خنده بود و بدنت شادمانی قیام و آرایش
کوناگون جهان و صف نماید که بطول سخن منجر گردد و شرح خصوصیات آن بزم نیست مشکل چاکر که پروا و کلو
باغراق بنمایند و بعد از آن و آخر بقصد شیر و شکار کشید و بی نظیر سوار و اسب لاله و کلو و بدند و موجود
همه علاج که حکمای یونان و هند و ترک و عارف چیل برای جرات یکم نموده نمود و ندید که کوچ باری و دیگر چهرتها
بجوشش و راز و داده بدماغی با پوشه کرد و بدور می که نینزل متبر از دول مقام واقف محمد علی فوجدار از آنجا
بروز شد و کلو همون نام فقیر جمعی داد و کرد برای همه جراتها کوشش نفع و حکم آب حیات می کشید که بکمال
او فرمود و ندید و در چهار روز هم او را نقد رافع کشید که بشهر هم کشید که کشان جرات نماند باطل و سوار
زایل کرد و بدید بلی که رسید غنایان کمال نمود و همون فقیر را بر و پده و زن نموده و منفعت و زربینه برای
زن او بخشیدند و محمد علی فوجدار را بطای اضا و خطاب مشغور ساختند و با و شاه محمد و از نک زب را صود و
احمد آبا و ساقه بقایات خاص نواخته و آخر و کچ مرخص فرمود و ندید که پده کشان نور و زربینه
شادمانی غنایان یکم ساختند و ابل صفر و باغ فیض چشم لاله و زربینه و بعد سیر و تفریح عمارت قلعه
و باغات ششم شهباز که راز آنجا است کشید که فرمود و ندید و در آن از و کن آناه ملازمت نمود و چون کمر
به حقیقت برنجور و نسله طبع و بدنتان و ظلم تعدی او بکسان و احتمال تمام را و بافتن سیان بدور
و بفارقت رفتن عبدالغفر خان و خرابی نذر محمد خان بعرضه و ظاهر آنجا بابل مرخص نموده ارشاد نمودند
که چون مهم و شیرین و بدنتان مکرور خاطر است و مشرب با و شاه هزاره را بد القوب مرخص می نمود و باید
تا رسیدن توره سر انجام آنهم بعیده خود هستند و کرد و آوری مصالح و مردم کار و نموده و انفع کار شهنشین

شکریہ

قلعه از نموده خود متوجه تاج و تاج اطراف و کرد و آوری و غیره کردید امیر الامرا که در آنظار امرای کوچکی رو در پیش
 بعد رسیدن خبر خبر قتل و راه و در چینی اصالت خانرا بیشتر روان ساخت که خود را بخود بخیر بندد و رسانده از اندک
 برای طامعی قتل کوش بر آواز شد اگر تواند خود را بخود رساند و الا حقیقت بر گفتار و بعد از روان ساختن اصالتخان
 خود نیز از غلبه و سوسن خام کاری غلبه یک و نزد آنظار که یک کشیده روانه شده بطریق لغای به اصالتخان پیش
 جان خود را خبر رسید که فوج از یکد از خربش غافل و غفل غلبه که پیرو شدند چون سرست قلعه از دست خود غفلت بود
 از آوازه رسیده از آننگاه از خواب بیدار شد و در اینگاه غافل غلبه را ندید و دیگر را کشید و خشی ساخته باز راه
 گرفتند امیر الامرا از شنیدن این خبر اصالتخان را با فوج شایسته مدد و قلعه تعین نام روان ساخت و خود نیز
 روانه شد که مدد نگران قطع نام نموده خبر شنید که قلعه تصرف اند که در آمد و قلعه از خشی گشته با بعضی همزمان غلبه
 و چاره با کمال تباد خود را بفرج با دشمنی رساند امیر الامرا خواست که فوجها بدیده گاهین و روانه نماید و فوجین
 خبر رسیدن فوجهای مدد محمد خان بر سر کتل می اندوستان بقتل رسانده است که امیر الامرا اشت را پیش
 و اصالت خان و غلبه یک مانع آمدند و گفتند که از دور بازاده از یک و و سوار به پیروی هم نمیتواند گذشت همه
 و غیره باید برداشت و از هر جا که گذشتند بقاء قدیم باید گذاشت و هنوز امرای کوچکی نرسیده اند از فوج
 جدا نیست آخر مصلحت آن قرار یافت که فی الحال بکبر خبر قلعه برداشته برای تغییر بدشتان که مصلحت است
 و از راه غیر مدجشان روانه باید شد و فوجین بهادر خان و چند امرای کوچکی دیگر رسیدند بعد که چند نفر
 قطع نمودند و دست یک نهان در این خبر با جماعه که از آن راه خبر داشتند رسیده ظاهر شدند که ازین راه عبور نمودن
 مستعد است اگر چه جریده تعجب تمام میتوان از کتل دوره گذاشت اما لشکر خجانب و بهیر و سباب و انحال
 بسیار کمال دارد و از آسب مقابل هجوم لشکر خضم بلین و گذشتن مستعد و از نزدیکی رسیدن ایام بر
 و سر باده این برداشتن از نو راه ملی سافت نمیتوان نمود و حال شوران که از گاهی و کیانی گاه است
 و بشوین مانده اند معلوم در برف و سرما هر جا قضا و قدر نخواهند داشت خواست و بر سپاه اخوان
 تباد خواهد کرد و دیگر در ابتدای فصل بهار ازین راههای خطرناک عبور توان نمود امیر الامرا کوشش کجاست
 نموده مصلحت کار در آن دید که در هر سوار انتخابی کار از نموده کار را روبرو دیده و سوار می یکی از مبدعین

کار طلب بسیار قبیحی از او فرجید و زه موافق قوت لایموت بر پشت خود و سپان تواند برداشت بسیار
 بنیم جان باور قنار سوار شده بطریق قزاقان از کتل و مجرمان گذشتند به نواح بدست ن تافت آورده بر
 بر احوال ملک مطلع شده مراجعت نمودند در مقصودت اغلب که بعضی اوس می انولات نیز رجوع آورده
 رفیق کردند و سرداری انرا اسالتان از راه کار طلبی بعهده خود گرفت و فرمود که او و قوه هفت هفت روز
 که در صورت ضرورت بکار رود و هفت آید بر دستشند و براه کوه هندو کش کش شده و هفت هفت روز بمنزل بخاک
 بیا رسیدند آنقدر سب و کاه و کوه سفید خفت بدست او و ندک همان شیر و گوشت وافر غذای سنگ
 که بیدارید و ان یک نار جانبار بسیار از ان نرم بود طرف تاشه خرابی بسیار و در ان ملک نموده تا خبر داشتند
 و نمودار کشتن از یک مراجعت نموده بعهده که حقیقت گرفتن فله و مایه از دست وادون و بنیان یغایر
 و تافت نمودن اسالتان نوشتند و در فرمان درج کرد و بفرستاد خلاف مرضی پادشاه بطهور آمد و تیا
 مایه بغیث شغفت آینه را بر امرا و اسالتان نوشتند و در فرمان درج کرد و بیک سال سنگه نشان
 و تبره امان برای همراه ساقین و رمای قلب و دره روانه سازند و بخان و دیگر امرایش کشند
 پیوسته باری تمام با مصالح تو بخانه و ان نواح در نامبر سر و سر راه او بیک دانسته باشند و بیک شک
 با بکار نمودن و کار طلبی بفرستادند که باین مهم مامور کرده و خود بفرستاد و بکار و بکار
 التماس جمعیت زبانه و زوین طلبیده بود و حضرت اعلی را دعای او بپندارد و حکم کند که محکوم و بقیه نویسی
 بطریق موجود است بکینه بکار خط موجود است هزار و با قصد سوار و در هزار بند و قبی زبانه و اعد موافق آن
 از راه قدر دانی تقدیر از فرمان سرکار و دانند خوش پادشاهان قدر شناس و خوش نوکران عیان شمار کار طلب
 آنقدر بهر حال را به سجده است مامور و روانه کرد و بیکه چون از کتل هندو کش کش شد فوج خود را و بوجوش
 جمعیت نصف همراه بها و سنگه سپر خود داده و هر اول نمود چون بکلیان کجاست که در سرحد واقع است
 رسید کلا تران و که خدا باین شهر زمین که سوخته می داد و بکلیان خوشنود و بکار کار مردم از راه بودند
 بر این فوج مطلع شده استقبال نموده بعد از قاتت براه صلاح دادند که اگر فله بطریق حصار و درین سرحد
 ساخته شود و از مابان خنای خدمت بکار آید که باعث مجرای راه و نا کرد و در بنیون انجمنه در دل

نقش بر کرد و از آنکه راجه از شجاعان صاحب را می گفتند داشت که در تیار بی چهار خشت در سکر فرصت زیاد
مطلوب است و چون بیای کلان و ران که هم سال پادشاه بود و در و کران جلد دست با خود داشت و زیاده
انضام آنکه مصالح مطلوب بود و موجود و نمودند ما بین همراه و شست و اندر آب غباری حصار و قلعه چوبی گذاشته
بر چها از شک و کل قرار داده اول خود و شریک کار کرد و بد با طاعت و رفاقت راجه تمام لشکر گهت ریه کلان
نیش بدست گرفتند و بنی کجاء و کلان گشته حصار یک دور یک سال تمام آن متعذر نبود و در فرست دست روز یکماه نگار
و در چاه عمیق و در آنجا گنده قریب دو هزار سوار و تیر انداز در آنجا گذاشته بودند و بیشتر روانه شود و در غنیمت
فوج او یک سوار و بی نقض غلبان نقب کرد و دیده تدریج حان شست ریافت که سه فوج از سه طرف جلوه بر تیر انداز
راجه نیز شکر خود را سه فوج قرار داده و دست کار را از آنجا که خود بخاک کرد و بد بعد مقابل شدن زد و خود و یکجا
صد کشتین و هزار آفرین داشت از طرفین بر تیر انداز که از کار یکدیگر شست و کشت پادشاه و کلان قرار نمود و بعد
راجه نقاب نمود و از یک فوج راجه را طرف تیره فلک بید و بر کشته برون تیر با کشتی با استوار نمود و راجه هم
با پی استوار گم نگار و در باقی فوج خود را طلب ده هم نمود و کلان کرد و بد برون تیر نگار را راجه شست و کلان و بد که جمیع
کثیر از هر دو طرف گشته و زخمی کرد و بد با وجود سبب با و کلان را چوبه تیر پادشاه نگار را بد از هر کار را و یکماه از
مقابل برداشته هر بهشت و او و در راجه خود را بفتح و نصرت بقلو نو اعدا شست و ساند و حقیقت با میر الامیر
مد و دو کوه ملک طلب و سه چهار هزار سوار با سرب و بار و دست سبب از نزد امیر الامیر السیر واری علی ملک و شش
مستبار و فریدون غلام امیر الامیر رسیدند و درین اوان او یکیه بر تیر انداز که راجه بر و نه کوه کلان گشته بود و چون
عجب آورد و ند که کتر کسی ماند که گشته و زخمی نگار و بد و راجه زد و خرمایه چون برق بران خود را راجه
تلافی شوخی آنجا که کنار آنها گذاشته اما وقت مراعت چندان برف بارید و باد سرد و در یک کسب
آدم را قدم پیش گذاشتن مشکل کرد و بد و کار چهار باد آدم بهلاکت رسید تا جایی که راجه سیر خود را با فریاد
هر اهل ساخته با قیام نموده آنچه شرط خلاوت و کوشش بود و بطور آورده و او را کتی داد و بعد تیر و نمایان
که جمعی از راجه همان نگار انداز و یک مانگت و او از مقابل برواشت خود را بقلو چوبی خوش میسند
بعد آرام گرفتن چند روز با راجه اتفاق شد که کوک آنک بیشتر نمود و او ایل شجاعان با و شاه جهان مسلمان

از کثیر است لاجرم کوچ فرمود همه جا سیرکنان و لشکرا را کشتان و داد و دهان با کشتیدن لقب و تصدیع برفت
 بایران که لازم و ملازم راه نمک و غارهای پر شک کثیر است و کوهل بر همان برف سپار مار بدلی می خازند
 و سوار مضان داخل در آب لظنه گردیدند و راجه تو در تل بر حسن قدمت هزار و پانصدی و دو دلبت سوار
 اصل و اضافی نمود و بدینانی سرکار سپهرند به ستورسان مرضی ساختند از و افتخار کابل بعزیر سید که دندار خان
 قلعه دار حصار جا بر غصرتی لقب با کججهان شنافت سجای او هدیه کرد و در شش فقره فرمود و ند معروض گردید
 سید فاججهان بهادر که از بهادران مشهور با به بود از بهجهان برونده خندان اشغال نمود و باعث طاف با و دنیا
 گردید فرزندان او را مورد و غنا بابت ساختند مگر سید منصور نیزه فاججهان که به سبب نزاعی که با بنی اعمام داشت
 مشویم کشته شد لی حکم راه فرار اختیار نمود و در انجمنی با و ده خلاف مرضی با و شاه کرد و بد حکم شد که فوج غلبت او رفته
 بدو نمود و پارتی غره و بقعه این سال نور جهان یکم که و لکه و به سالینا می یافت ازین ننگانی مداری
 بروخت برونده جادوئی شنافت رحلت فرمود و کوه غبار از و آینه چنگیزی سواهی رخت سید ملیک
 و دیگر رخت نمود و در مجلسش و بی با اختیار خود هرگز حاضر نکرد و دیگر با کراه خاطر در مدت باقی حیات و خرم عالم
 جایی رفیق آخرت بسر برده در مقبره که در لاهور معلومی شد مکانی برای خوشی ساخته بود و دفون گردید در خانه
 با و شاهزاده محمد شجاع فرزند متولد شد مسمی بزین العابدین ساختند سعد الله خان از اصل و اضافی شاهرابی
 و هزاره سوار از فرزند و او دندش سینه خان التماس و شاهزاده ربی فرشته بود و از نظر گذشت شاهزاده
 ربی محبوب را ترانیده صدر ربی بی عینک مانده و لکه به قیمت آن نمودند با بی نذر محمد خان با نام و فلول
 و سی ایست شکر که قیمت جلد سی هزار و به سید ندر سیده ملازمت نمود و بیت هزاره با بی محنت
 فرمودند و این جوان بعزیر سید که راجه حکمت سنگ مرمره میبایان رساند راجه روبرو بهر او را مورد و غنا بابت
 سر فوجی و حرا بشت فلول جوی ساخته جایی بدر او بد و موقوفی داشتند آخر و کج اول سینه دار ماه الهی و شاه
 محمد را دشتی بنام هزاره سوار و ده هزار بناده شکلی و تیر انداز و مانده از تو خجانه بشمار تصدیه خبر تلخ و خجانه
 مرضی ساختند و وقت رخصت اضافه و دو هزار بی هزاره سوار که از اصل و اضافی و ده هزاره هزار بی هزاره سوار
 به شد و اصل آید و طره مرصع مود و درید پیش بهادر و دیگر غنا بابت مرمت فرمودند و امر ای نامدار کارزار

کتاب

که با عساکر حضرت با اثر بیشتر از آنکه در دوا و شفا زده و بعد از درو حکم با اتفاق امیرالامرا و از خراج از پست و در گنج نمود و چند
نفر از کشتی نمودند امیرالامرا برای پاک نمودن راه جهان برف و هوار نمودن کشتی و دشوار گذاردن و بنیادها بیشتر
مردم بای که در دغدغه و رنج افشانی پاوشه از آب نیلاب عبور نمودند بعد رسیدن تپا و در اگر اصل عمارتها یکنوا
به دستور ایران ساخته بودند خوش نمودند اما راسته بازدار و علمبر و سخنان موافق و ستودار صفهان سفید شده
کمال صفای سبوی بازدار بطرح متنوع بعد از آبی آراسته بودند بسیار غروب طبع افتاد و فرمودند که نقش نموده
نزد مکتوبخانه ناظم دولتی که اتمام نمودن احداث شاهان آباد که معضل بزبان خاد و او ده نوا داشت بجهت او بود
بفرستند هزار سوار به سعادت خان اصفا و مرعیت شد امام و روی بکشت به عربشید یک از امیران آیده
شرف اندوز ملازمت کردید بخیر از روی و غفلت و سپ و قبل و منصب هزار ری و ده صد سوار عطا فرمود و بطلب
که از آن اساقی بلخ پنجم حصه ما بین بدایع رسانند به سعادت خان امر نمودند که منصبداران نقدی و نو بخانه و احادیث
و بیاد های سنبلکی از سر کار بید بند و جمعی که جایگزین دارند با آنها نیز نظر بر چهارم حصه نموده نقد برسانند و احادیث
اگر منصبدار جایگزین دارند جایگزین به چهار ماه به موافق جایگزین نام ریخ و داغ پشلی با و بدینند و تاکید فرمودند
که سعادت خان بیشتر رفقه تا رسیدن زر نقد مساعدت به بندای پادشاهی رسانده خارج سازد و
سنگان چاه و منصب غوره نمایند و از نقد چرخ و برکت بود اگر در بعضی خدا نگردد از طرف مهم ایران و نور
و عجم غنیمت اقلیم خلل عظیم فرزند و چهاره منصبداران و جایگزینان که بنام بی نشان گفته میشود و از
صد نفر یک و صاحب طالع پادشاهان از منصب جایگزین شده کار باقی به بقصر فاقه و کدانی و غنیمت یک
و آنکه نام نقدی بر آنها اطلاع شده و یکی از دود و سال طلب دارند با نفری که پادشاه بر حقیقت و حال و فقر فاقه آنها
اطلاع واقعی یافته و نظر بر جهان مهم نموده خواهد شد ما به و چهار ماه به طلب کجاء برسانند و در رای خدا ترس
حق پرست خود متوجه شوند از عدم خزان و سر کجاء نیافتن زر و کثرت منصبداران محال و بنیال است قاعدت
که از جهته بر آوردن تنهایی چندین سال سوخته و لان که آیه که نام منصبدار بی بر خود گذاشته اند و آنرا بر آید
و مکرر به سعادت خان فرمودند که اگر احدی از بندای پادشاهی بعلت عدم خرج و بار بردار عصبانیت نماید و
روز خبر داد این زمان بجهت آن در میری نظر خواهد بود و مژدگان بی هم آوردن مردم و رساندن
نموده

[illegible]

رفته بر حقیقت مطلع شده در صورتیکه او غایب او واقعی شد مرموم همراه و رعایا را آنجا گذاشته خسرو خان را بمحمد مدح
 بر سر و مخصوص خان او برای ملازمت مبارک بعد رسیدن امیر الامر ایشرفه بابایی سبب ملاقات نمود و بعد که
 کهنه پادشاه رسید محمد را در بخشش و دست قدم مقابل کرده در بغل شفقت امیر گرفت و دست او را گرفته و خوشامد
 عباد او را با طهارت انواع لطف و محبت و محبت خویشی اشک ملاکت و عرف کریم از چشم و چهره او پاک نموده
 و یک قطعه جبر بر مرتع و یک نفوس با چه و نه سبب و یک نعل با جوفه لثقه از طرف خود و پنجاه هزار روپیه از طرف پادشاهی
 تواضع نموده بهشت سبب و بهشت نفوس با چه و نه سال داشت و بعد تقدیم ضیافت و همان پس بختی روانه مخصوص شدند
 چون حضرت اعلی رسیدند حضرت خان را برای هماننداری و آوردن لغین فرمودند و همراه او فرمان غنایان
 باجه را سبب فامه درین طلا و مینا و یک باکی و چهار طلا و دلی با ساز طلا و لثقه و بهشت نفوس با چه و نه روپیه شدند
 و حضرت خان نیز و خسرو خان رسیده بعد رساندن خجانه های لطف امیر ادب غنایات با بوس ملاقات را
 تعلیم و طبعان بعد که داخل و در آنجا نشاندند کجاست بهشت استیلا طلبیده ملازمت فرمودند و بعد از تقدیم ادب
 غنایات با بوس کجا آورده دست شفقت بر سر و لب او گذاشته حکم شستن فرمودند و در دل غنایان و در کف
 او را با انواع مرهم لطف ندای نمودند و جادو و زری و جبهه و شمشیر و قنبر مرتع مدح بهول کنار که در آن سبب
 مرتع آلات غنایت نموده و بهشت هزار ری و هزار سوار و دو نعل و پنجاه هزار روپیه طلا فرمودند و در روی غنایان
 کل مایحتاج کارخانه های از فرشتن طرف مهیا ساخته فرود آورده و داخل کلام نوح باوشایی کوچ کوچ طی مراحل
 نمیدانند و نگارهای و شوار که از گذار گذاشته نعل که هر دو رسیده بعضی قلاع استخوان و طلا تر و شیخ و شان بنیض
 و را آورده و عازمان یکد و مکان حرکت مدح نموده اند و آخر فرار بر فرار او و نعل یکد و در نعل که هر دو گذاشته
 و قبلا و نام قلعه را حصار بعد دست و یازون سپار با با نعل و یک امان طلبیده با طاعت و در اند فیل افتد خان
 و قلع خان بعد تصرف و در آوردن قلعها حقیقت کهنه و معروضه نمیداشت و او بکافی که بعد از شنیدن فرار نمودن
 خسرو خان خود را بقدار رسانده انواع لغی کمال مال و عیال رعایا مال گذار باقی مانده میرساند و باز رسیدن
 موالیک که اکب سیار قطار را در فرار اختیار نمودند و بعد از مفتوح شدن قلعه از چندین هزار رعایا بر سر ششم
 که با چه شتر هم بریدن یعنی نگذاشته بودند که مقدم کویان نمره باوشا هزاره اند از راه ترجم یک کاف غنایی

۱۳۰۲

نزد محمد خان روانه ساخت چون لشکر بجان ریک و بوم که سرزمین فتح است روانه کرده نام اک علف
 پادشاهیت اکثر جبار پائی لاغر و آدم پائی که بضاعت شکم بر و بر هلاک شدند نزد محمد خان بعد رسیدن نامه از جلیل
 جابوسی به اخراج تمام کرده بعد بمطالعه اظهار داشت لشکر غایت پادشاه مقابل تقصیرات عظیمه بران
 گفت که حال اینستم از جوهر پیکان حق ناشناس پاسبان می خواهم بابت ملک باستان در ضابطه
 شاهزاده والا قدر نمونه خود را بکند پادشاه خط کشش جرم پذیر خواهم رسد و بدستگیری آن کعبه و قبله
 مقصود را در راه کعبه افتد حاصل نموده روانه بته اند کردم و جواب سر راه خوف باله از زبان پادشاه
 پادشاه برانده داشت و محمد اسحق در لی هر جواب باصواب محمد خان شنیدند که چون او را رسیدن پادشاه
 لکها داشت حقیقت را معروض داشت اما در باطن ترسان بود که مبادا از غدر او بکمان مختلوار عزیزی دانی باد
 رسد و مکر در بر می داشت پادشاه برانده الهام فرمود رسیدن پادشاه که پادشاه برانده نزدیک استانه امام پور
 محمد خان جوهر نام از یک معتقد از پادشاه برانده فرستاد و در سلامت در میان آورد و چون
 پادشاه برانده و امیرالامرا آنرا خدمت و دفعه فراهم آورد و کن لشکر و پادشاه برانده که راه طی نموده و در
 پنج رسیده فرود آمدند و اسحاق یک با استقبال آمده بودند و پادشاه برانده و معروض داشت و بهرام خان با تقی
 پیران نزد محمد خان با جمعی از امرای خود برآمده وقت نماز مغرب استقبال می آنکه از آمدن خود اطلاع دهند و غل
 اردو شدند بعد که نزدیک خیمه اساتهان رسیدند به پادشاه برانده خبر رسید چون هنوز قطع مسافت دور و دراز
 رسیدن سوارای خبر بد بطریق یقین فرستاد و چون خیمه نشد و پادشاه برانده و امیرالامرا آنجا توقف و در زیدن
 ضرور کرد و بعد که پادشاه برانده طلب امیرالامرا آمد و در دو لغت مشواره اندرون آورده پرسوزنی که متصل
 شدند انداخته بودند نشان روشنستن فرمودند و بعد از شناسا احوال کلام محبت التیام بر زبان آورده
 گفتند که بجان بگویند از پیشگاه جلاله و جلال لشکر عدول برای امداد و اعانت آن و الا قتال و کشتن می آید
 خسران مال نفین شده که هرگز اداوی که مطلوب است به عمل خواهد آمد و غلبت و خیر مرصع و بیان با زمین ملاه
 برادر و خلعت بهرمان داده و نصف فرمودند و دیگر که پست و ششم جامه ای آبی که سحر هزار و پنجاه و شش
 پند پادشاه برانده و امیرالامرا و دیگر امیران لشکر کمال استقلال و جاه و جلال سوار شده رستم حاضر با قلع خان

ماورنمود که بقلوب طبعی شد متعریف حال و احوال و نذر محمد خان شده به ضبط داخل و به خارج و بهار واری نه بر دستان و
برداشت حال بر حال رعایا بر داند و خود را نگارن شهر که نشسته بر دستان شهر تزلزل بخود به نظر محمد خان بتمام داد و نذر
صحت گرامی و بسته برگاه و هر جا و مانع و فغانا بدو به نظر انداخته ای و دانست که استقبال نموده بهمان بهدیکه باشیم و صحبت
نذر محمد خان دل و حوصله باشد که اندک دم قبول مهلت نماید و متوجه و جدا شده بود و بهمان ششم آمد داشت که باو نشاء
یکروز به نظر بگذارد و فرستاد و از برافشیدن عقل استقبال نموده بهیضیه یافت گرفته بود از رسیدن باو نشاء بدان استقبال
و بدون دفر و آمدن بعین نمودن امرای برای بند و بست نزدیکه از سابق بر همان خاطر او فرود از روی غافل
جواب عذر آینه داد و از آنکه طاقت مقابل داشت عثمان جو حصار دوست داده قرار عازم فرستاد که داشتن بال عثمان
بدست خضم بر خود داده زن و دختر نداده و قتل و دوا و سپهر بهم بهرام و عبد الرحمن و سه چهار و شهر که نشسته شهرت
بر آمدن خود به باغ مرا و بقصد میرا انجام می یافت داده اند و دل به همان ظاهر شد که هر معص که از لعل که انبساط
بر کمر بسته قدری جوهر و مرصع آلات و اشرفی با طهارت بکش نمودن باو نشاء فراده باو شو گرفته و در غلوت
زده و جاده مکلف بر آن پوشیده بجا قتل و شلاق محمدرضا با چندین اوبکمان و غلامان کینه کار با خود و ستمی که
شهرت نباید گرفته وقت ظهر از خانه بر آمده به باغ مرا و نارسیده بنا مرا روی راه قرار اختیار نموده چون باو
در روشن غلبه مبارکباد و روانه نمودن خدمت باو نشاء و معوض شمس الدین مختار مشغول گردیده همه امر او
و فرج و شادی انگیزی استعمال تیغ و سنان با پای کشت بلع مصفوح گردید و غرق بودند و رستم خان و قلع خان
بدین ضروری شهر مشغول گردیدند و نذر محمد خان با مردم خیر و مشغول بدان شهرت با سر انجام می یافت بر آمدن یقی
مردم باو نشاء خبر داشتند و بعرض باو نشاء فراده رسید که از یکبهتر فاعله زیاده گذشته بود و باو نشاء به عذاب اطلاع
بر غفلت امر او و ناسف بسیار خورده است و شیب شهر تازه به شهر در آمده سوار شدن خود و بطریق تعجب میانه تمام
برای عاقبت او رخصت نمودند و با جاده رو بست که و غیره سردار راجیوت از داده کار طلبی اظهار قد و بیت
پی ایگامود گردید و پیش قدم بهادر خان و بهادران و یکدیگر گردیدند و برین آشوب و بکفانه تازه که امرای باو
بضبط اموال اکثر برادر به حرت خیانتی بایت نمودند و پادشاه پاره مال با میان عاونه و با ملج رقت جدا
تا راجیان لشکر و باو که خون شمشیر آشام هر چه توانستند و آنچه یافتند بغارت بردند و روز و یکم مردم

هزار و پنجاه تا این تهنیت تمام موافق سرانجام سفر ضرورت اتمام گرفت و در همان ایام بزم جهان افروز السلطان
 بنی بختار نزد پادشاه بر او محمد مراد بخشش با کلبه و فرود فتح پنج و فرزند محمد خان بطریق بلغار رسیده باعث عیش
 و دو با کرد بد مصور حاجی که سابق از طرف نذر محمد خان نزد حضرت اعلی بود و غایب است که دیده مرخص شده بود
 در بخارا خبر است یکی از غلامهای سرحد با و انعقاد داشت و عند داشت مبارکباد و اظهار مسوخت و طلب قلع دار و از او
 طاعت مست خود نوشته بخدمت پادشاه بر او رساله داشت در جوابی نوشته شد که تا رسیدن قلع دار خبر داشته باشد
 آنجا در حرارت به سعادتمندان نام مقرر رساله فتنه و مصور حاجی بخدمت رسید فلعوت مقرر معالات و فرمان آفرین
 و کشین نام پادشاه و امیرالامرا در فرمودند سعادتمندان را که هزار سوار اضافی در محنت فرمودند که
 ملا علی و ملک که از علم انتم شناسی بهره داشت و فتح پنج با بقیده سال نوشته داده بود و باضا با بقیدی مشغول
 کرد یک کله چند از غلامان است او را که نذر محمد خان و جمعی بودند بفرمان قلم میداد بعد که چهار خان و صالحان
 بهو جمعی از سادات و افعانان در اجابت که برای طایر ساقین جو هر جلالت خود بی اذن زناختند
 اما از آنکه روزی که بر آمدند بنده سجده کرده زمین رکبت بوم طری نموده حاجی افتادند که در شب راه که کرده
 و آب پانز اعلا و جو سپر نماید و روزی دیگر خند که راه رفتند نشان از جاده و آب یافتند پس
 مانده شد و سواران از طاقت روز نوروی که در تعاقب نذر محمد خان به جانشان جو یان و با کشته
 طری سافت دشت بردشت می نمودند تا در راه جو یان که از آمدن خود در دل ایشان کشته بودند و در
 تجاضای غیرت قدم در بهرمان عقب نمیکشیدند از ملا خطه شش روز و بود و اگر بدین اندک بهر دست
 آرام خود و خواب بر آنها حرام گشته بود و از شدت که ماکه تکیه از آسمان می بارید و آب با آب
 کجبال هرج و مرج دست از تعاقب بر نمیداشتند و بهت محبوبی با دیده نوروی می نمودند تا آنکه با اثر
 آبادی رسیده خبر شنیدند که قریب ده هزار از یک بانده محمد خان فراهم آمده بودند چون از جمله
 صحرا نشینان اکثر از ملا خطه تاراج رفتن مال و عیال که همراه گرفته رفاقت نموده بودند آخر ایشان
 نزدیک رسیدن فوج هندوستان با مال و عیال که با خود برداشته بودند از نذر محمد خان جدا شده رو
 بخارا و کوههای تکیه استند همان قریب چهار هزار سوار بر طاقت و لویان ملی و انا بقیه ابراهیم

محمد امین کتابدار مذکور اند و از شنیدن رسیدن فوج سید کارزار گشته اند بعد که سبازان سواران و دایه نور و
 شیر برادر و بدو شروع به برادران بان و ملک نمودند و از خرویش با نهایی آتش نشان و باریدن گلوله جانستان
 شتران تمام و فوج او کشته را و داشت و بعد گشته شدن جمعی از هر دو طرف نذر محمد خان نهریت یافت و بعضی از آنها
 کبریز برون تیر با گشت جرات می نمودند و قتل امیر کردند و بدین وسیله بسیاری از مجتهدین و مکتبه ترک رفعت نمودند
 و آن کشته با ویرجرت با چند نفر که رفیق شقیق روز کسبی مانده بودند و مذکور غلامان که مجموع هزار کسب می رسیدند
 عثمان مرابعف طرف اندر جان معطوف داشت و بعضی صفت بشکان و اطفال طلب در جانب وقت است و بوقت
 سبب انظار خرا از نذر محمد خان جدا ساخته با خود گرفته جانب بخارا گشته و فوج باوشای آخر در رفعت نمودند
 شب و در شهر خان فرو و آمدند و اسب و شتر و کوسه و سپاه موافقت که او بجان تاراج نموده و در وقت
 با خود گرفته بودند و باز در راهها کوه برانها شکست می خوردیدی انداخته فراموش او و در شب از طرف شهر گشت
 در حث خواب نمی نمودند و از آنجا جرات شهر خان در خود نیافته حقیقت را معروضه شدند بعد از شنیدن
 مورد غیایات کرده و دیده نامور بهر اجبت نمودن گشته درین اوان چون پاوشایان برادره جلیل الله خان
 نیز با فوج کران سپرداری کل اوضاع سابق و حال پاوشای برای تعاقب نذر محمد خان تعیین نموده بودند
 از شنیدن نهریت باقی نذر محمد خان و اراوه معاودت فوج سابق که در زمین از لطف و انصاف
 علیمر و انخان و ناخوش شدن وضع دایه و هوای آن ملک و در مینوی بعضی هواخوانان تا عاقبت انشیس
 دل پاوشایان را از ماندن انولایت گشیده حکم برای مراجعت جلیل الله خان فرستاده و حضور عذر داشت نمودند
 که این غلام امیدوار بهست که سرور از بی آن ملک نومقنوع و فوج بدیگری مقرر شود و جده را طلب حضرت زمانه
 بعد عرض به خاطر پاوشاه کرانی نمود و در جواب فرمان صادر شد که قبل از فتح بر زبان مالک نشسته بود که هرگاه از
 فضل اعیان بی طینت ملک و بدین بنشیند و در آید بان نو چشم غنایت خواهیم نمود و اسکا که از این شهر
 آرزوی ویرمید این خاندان بر آمده هنوز کشتی قلعه جات و آب و دی ملک و بران گشته و سببی و عالی گشته
 و تعیین حکام و اهتمام نهاده بندی صورت گرفته این اراوه میجا باعث زیاده سرده ساختن و پنهانگاه
 رعایا و سیاه و هر سکنه اینجا خواهد کرد و بدین خصوص منتهی خلاص آثار که از مدت قریب با بدعا از خدا آرزوی دل

منجوسند نهایت ملول خاطر خود اندکست صلاح دولت و مین است که چندگاه بر عیش و عشرت در اسباب فرا نغمه ای بد
 با وجود رسیدن اینجواب عنایت آفرین عیادت اثر باو نشان داده را ضعیف ماندن اسباب گشت مگر استعفا نوشت بلکه
 قبل از رسیدن جواب استعفا و خلیل الله خاطر را بچسبیده سبب طاعت را بیرون زد و فرمود و از ظهور این باطنی نهایت
 باعث فرید کراتی خاطر باو شاه کردید و باو نشان داده را تغییر منصب و جایگزین معاتب ساختند و سعد الله خاطر را فرمودند
 که به تعیل تمام خود را رسانیده اگر تواند باو نشان داده را به بنجام نفیست آفرین معقول ساخته از راه خطاست به راه هدایت
 باز آرد و در صورتیکه باز در حرف شتو نیست اصلا بدیدن او فرستاده امر را نیز از مجرای او ممنوع سازد و در سبب
 غایت قلب شرف و اعیان اندک بار کوشیده رعایا را استقامت نموده از دست اندازی نپذیرد و نشان مامون سازد
 و بهادر خان و او زنی را برای تادیب زبردستان و حراست و نگهداریان و احاطه نظر برای پروا خاست رعایا
 و لایق مالی و راجع مستقل ساخته می نمودند زبان مار را نشان و نماید که نظر را باو ساختن ملک و پروا خاست رعایا هر دو
 بافاق بی نفاق و در سر انجام کار باکوست ندانند که گنجینان کوفی الحقیقه دارند ملک است خوارش که مست و فانیان
 انولات داشته باشند باقتدار و دانداده و در دستم همان ماندند خود و قطع فائز به بدبخشان مقرر سازد و داند
 مبدای معتبر برگان لعل بر کار و بر رعایا استقامت و مملوک است و داند و آداب و بی ملک و میران کوشند و سدا به
 منجوسند ارمان واحد بان سبکی رسیده سرگرم جانش فی سازه و دو کبرنگار و ارشاد و برای جاری ساختن
 رویه و بر انداختن رواج شاهی و غیره نمودند و فرمودند که حقیقت را به هر نگار و مفسد حاجی همانند که آمده
 ملازمست نمود و منصب و دوزاری نیز از سوار و لیدار است بلخ سراسر اندر کردید به امیر الامر حکم رفت که بعد رسیدن
 علامی سعد الله خان بر بلخ خود را برای غلبه از انجان رسانده بعد که شمال و ادن آن بدستگاران لکابل معلوم خود
 مراجعت نماید و مثبت و بنگار و به برای سیاه تیغ بلخ روانه نمودند و سعد الله خان خود را به باختره روانه
 بلخ رساند اول باو نشان داده را بنجام نفیست آفرین رسانید چون مفید نقلا با امر حکم رساند که سخنان و مجرای نادر
 بر داند و به باب موافقتی که کار فرما کرد و بدور اجرای سکر و به و اسیرنی و بر انداختن رواج خانی کار
 معششش مشکوک میباشند بوزن انقاره و او دست میبندد و بموجب حکم تا که به تدا آفرین بار نگار
 و یکی مبت و بخبر و در اسبابانده آنچه از مجموع مکالمات کار وانی موافقتی ارشاد و حضور و پروا خاست و کرد و آوری

رعایا مشرفه بظهور آمده بتفصیل آن قلم را بجز و اشتغال کلام نمی میکروند و راجع درب شکرت که باو خواهراده و در قدما
 گذاشته بود و جمعی از قوم را بیکان بر انداخته باین زبان زبان زد بودند که بار او گذاشتن از آب احوال کشیده اند و انظار به
 میان آفت بر راجع خود او و در مقابل آنها ترو نمایند و خود با وجود کار آمدن مردم بسیار و مکرر زلف
 مغلوب گردیدند و درین که محاربات بهوب اتفاق افتاد و مردم بار کشتار و غارت و راه رسیدن امیرالاحرار که به
 موجب کم خود را رسیده تا به درب انکس و به عاقبت پروا داشت کارزارهای رستم از راجع بظهور آمده و در کمال
 نیز خطه نام شاه جهان صاحبقران ثانی خوانند و طرف اند چون از درب و الیایان شکست خورد و مردم از او بلند
 کردند و باقی شهر را بهار و در آن روز جمعه در شست آب و در آن ایام شورش فساد و انوکید و الیایان به
 و در آن روز و در آن شهر جهان نام و در حیت اگر بگویند شهر شیران بردارند و در شست آب
 از آن خطه می افتد حاصل کلام از طرفین کشتن و کشتن بسیار بر روی کار آمده چندین هزار الیایان نیز
 آمده و آن بجز در آن نیز و در شهر می گوی که نموند و باو نشاء هزار کشته و روانه گردیدند که در شهر
 نظر محمد خان با بران روز آورده میر غفر نام را که سابق نزد درب محمد خان به سفارت رفت بود و موافقت
 ملوک از صاحب آن کرده و بعد از آن نزد آن ره نورد و باو نام گاهی روانه ساختند حاصل مضمون آنکه اگر درب
 فرستادن باو انداخته بیکان نموده که از بیکان فتنه جو و الیایان زشت خود را که از همه اکناف و اطراف بلاد
 عالم اند و با آنها چاری و جور و خونخواری و ظلم بدان کرده بیا که با حقیقی بجهت بدیده نموده اند با برنورد
 فرزند و عروستند بکین را با وجود ظهور و تقصیر است بر کمال داشته فوجی برای ایداد و سعادت او در درب
 گذاشته جای تخت خود مراعت نماید اما انقل و بویست باشد بر اینها می آن بدخواهان و محض و هم هر حال
 است که کشته و فرزندان و عیال ناموس خود را محاکمه است بکلی از اعتدال خود را روانه نماید و آن درب
 مراجع عصمت را با قیاطه است تمام راه نموده همراه او روانه سازد و الا وجه معاش و خوراک است هر یکی بفرستد
 و در ظل طاقت خود و کفایا را بعد از آنکه میر غفر از راه فرات داخل مرحد عراق گردید و شنید که او بصفایا
 رسید خود را موکل به جان نثار خان الجلی که فرزند شاه میرفت با صفهان رساند آنجا بر سیده خبر شنید
 که درب محمد خان از سودای خراجی چون به بخت خود بطرف خراسان براف فرات برگشته میر غفر خواست

او نیز مراجعت نماید شاه عباس الطالع یا نجم مانع آید و فرمود که نذر اغلب نذر محمد خان از راه بیرون و انشعاب دماغی
 که علامه حال او گشتند با او سلوک معقول نماید و پیرانش که تا رسیدن جان نثار خان در آنجا ماند حقیقت کینه و بکار و
 موافق حکم کرد رسید بعل آرد و بعد رسیدن غرض میر غفر مصطفی شاه ایران پسنداری صاحب اتفاق و حکم مراجعت
 میر غفر و ما و کرد و دیدیت و بکار و به سابق سپاه رساند تا پادشاه خراوه محمد را خوشن بعد رسیدن حضور از داخل
 کابل و ملازمت ممنوع کرد و حکم شد که بعد کوی دیات به پشاور رفتند مقامت نماید و خلیل شاه خان و دیگر
 مذای پادشاهی و متعلقان نذر محمد خان را بختیوار آوردند و روز دیگر بهرام و عبد الرحمن هر دو پیشتر به
 خسر و علامت فرموده بهرام را اعطای خلعت و چارفتب زد و در پی و پیش و بنجر مرغ و بوی گل و دو و آب
 فاصه و قیل و منقب بخیاری هزار سوار و یک لک و بیست و پنج نفر سوار و عبد الرحمن و سرسبز را نیز با انواع غنای
 نواخته بسبب منقرسن و و صد و پویمه هر یک مقرر فرمودند و برای تربیت پادشاه خراوه دارا شکو پیوستند
 و روز نذر محمد خانرا یک صاحب نر و فرمود طلبه ملقب با بیان کرد که بخت از چهره آنها رفقه هر یک خلعت و بوی
 خطا فرمودند و برای هر کدام مکان و بوی و مقرر فرموده و لاس کرده فرمودند که هر جاندر محمد خان نذر محمد خان را
 خواهم پسند و فرمان طلب پادشاه خراوه محمد شجاع از بکهار و محمد و یک زب از احمد آباد و به بکهار و محمد
 بکایک طلبند و بوی بکهار با شهادت و بوی و از منیر و احمد و بوی بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار
 شاهنواز خانرا از بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار
 عطا فرمودند و بعد از آنکه محمد خان از تلخ لیا را فرموده آمده ملازمت نمود و با شهادت خراوه سوار که از داخل و اخلاص شهر را
 بختیوار سوار است و مقرر کرد و دیدیم شعبان اعظم اند و از ملک کابل عباد الله لا یومر متوجه شد و سیران
 و متوسلان نذر محمد خان را بکهار و انداختند و بعد از آنکه فرمودند که نام آقا جان منی بزرگتر شمع
 تلخ و بختن بر شاه عباس بر بکهار و و یک فیض شمشیر مرغ و بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار
 نذر محمد خان که از بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار بکهار
 شهادت جهان بود بطریق شکون نشان و لایب نماز و مفتوح گشته معصوب سلطان بیک روان ایران ساخته
 فقره چند منقول مضمون آن نامه بکهارش می آید و چون حکام سعادت استقامت مسامح و خفاقی جمیع رسید که فرمودند

فافایده او بکند و در بلخ و بدخشان سران کرمان و عساکر برادرش با از جاده انقباض و والی خود سپردن نهاده کار بزرگ
 ساخته و صد را وادی نامی نامی را بولی اعتدال و در از کار گشته اند و صفای آن اماکن و غریبی آن سکن ملایم
 دوست خوش و فایده کرده و در عین و ناموس این بیاد گشته رفته و امن آمان بالکل مستخدم گشته و کارهای
 رسید که از سادات اهل بیت نبوت که قره العین رسالت اند و بقیه بول نهاده و خنده لطیف که محبت اینا ابرار مبلغ اود
 و لایهی و مژده ابلغ احکام اهل بیت جمعی کثیر و غیره نقل سیدنا بدیکران جریب در از آنجا که با تقصای محبت و
 بین و حمایت ملت مبین و نرحم بحال سیدین انصاف گشت و شکر نعمت قدرتش که از دین پنهان و داور جهان افضل
 کامل و لطف شامل باین مشمول عنایت خود از زانی و استند و داد و دهی مطلوبان و فراد و سی ستم بیکان بفر
 همت و الا فطرت علیها لازم و تقسیم است عنان نبوت حق تعالی و غربت و محبت سر برت بعد بهم شهر محضر
 فهم اقتضا بجز و الطفر از موزد سید سلیمان جلوس هیئت مانوس بهم غنائی فخر و هم کاری نصرت از دایم الله الهی
 بصوب مقرر دولت و اقبال و از الک مجد و اطلال کامل محطوف و معروض گشت و از افرایع انسانی مبارک
 فیروزگی پیش قرن شمع و غیر و فیروزی دار الک مستور از جریب و باقی اعلام نام و فروع تازه بافت از استیلا
 لشکر کران بیکران و در خور این دولت روزگار فزون خدا داد و سر انجام در خور این شوکت ابد می ماند اول ثباید
 از توب خانه شکیب و خیرانه خارج از قیاسی کسین بسرواری فرزند سعادت گام بر میدارند و بنشینند ز فخر و جود
 دولت غره نامی نیست منت نور جدید گشته گشت غره و در جلالت با دشت خراده میجره مراد بخش عین فرمودیم
 بر آنکه ما میا از کثرت نشیب و فراز جبال و در دای جنایک و سبازی کربوه و غفایک و منوار که از لوبه و دیگر بطل
 برف بر سر که نظر شد و در عبور آن گذری نمی نمود و مله داران جا بگیدست و کول اندازان جا پاکت حیت مسافر
 نصرت شمار جلالت کیش و مجاهدان فیروزی آثار سبقت اندیش که جان بازی در راه خدیو جعفری و
 خدا و دنیا بازی سرایه حصول سعادت نشاتین دانند و عا که درم را و زنده ایم خدمت ولی نعمت محض نرم
 شناسند رای ما که چون مراد با یک بود و خبر نگه ده و انتظار نهاده برف با یکدیگر و خبر نگه ده و بدست و
 سپردن امن بر پشته و داخل ملک ولایت بدخشان گشت شد و خسر و سلطان خلف ندر محمد خان التاج باین
 درگاه آسمان جاه که نایه عالمی است آور و چنانچه امروز درین حضرت با انواع عنایات و خصوصیات

کامیاب است و تشکر خضر از خدایه که او را که حاکم نشین بود و قلعه که برادرش را بر سر داری مفتوح شد و قلعه داران هرگز نماندند و دیگر تلاح و اتباع مملکت سطر نیز متصرف او ایما بی دولت قاهره و در آمد با دشت هزاره و غایب قدر بعد از ولایت بدشان شش ماه تمام منور بلخ گردید و بیکتاب ممدات شیران بنده و غایب و ده از جمیع اطراف و سرود و ای فراگشته آنرو بی آفت و فتنه نذر محمد خان که در ای متین و نه طاقت محضون گردیدن داشت و در عینی که با دشت هزاره و با عساکر قزوینی اثر مزاجی فتح سپید شیران خود را بر سر هم بر هر آن نو با ده ایستان سلطنت با مکتوب مشتمل بر خواست طایف طریقت شریفین فرستاده و آن والا که با این لب بنده سلوک نمود و بدین سی و ولد بی و ولد داری که کوشیده آنها را در محبت انصاف پیش بر داد و اما فرو ای آنگه دالی شهر بلخ مغرب خیام نصرت کرد و بدخان این ستملا و بهم و تو جهات بجا تمام عیان اطفال و مال و مال و خسته مدت العز که آتش و سبعا نقلیان و قتل سببا ترا که در آن وقت حاضر بود همراه گرفته و دیگر ترا بجهت عدم حضور گذاشته و اطلاع نداده و سر اسب و ارباب خود و چند از بلخ برآمد و بدین باستان آورده بدست که آن تفاوت و دو مان اصلاح پسین و سلالا سلاف ظاهرین خیامجه مبین برادر شش با عز از محبت درین شریفین نمود و بود بدخان تشکف و دیده و کتب شیده مانع که خوانان این سعادت است به احترام تمام و دستور طواف اماکن متبرکه خود اند و او هزار است که کار در دست نه عیده نو از که تدبیرات این نیازمند درگاه را بتقدیرات خوشش معاقبت کشید الله تعالی بخیال این فتح نمایان را که کار نامه با دشتان را که در است برین نیازمند مبارک گردانید فتح سمرقند و بخارا را نیز نصیب گردانید این رب العالمین بعد نصرت سلطان ملک کوچ که با ج متوجه دارالسلطنه شد بدین مع و دگر و بر رانده خود بدین نو و در ایل و مضان از آب نیلاب عبور و انقش محمد سن که مانی که آن ملازمان عمده عالی خان قزوینی پاشی ایران بود بعد از قتل عالی خان در آن زمان آمده ملازمت محمود اعظمی شش هزار رو به و بدین حلق و سپس و منصب سر قرازی یافت بدین معیت که در رو کابل ساکنند عالی خان که بموجب حکم در کشمیر مانده بود آمده ملازمت نمود و وسطا شوال کجالی دارالسلطنه خزانة و انقش بجا هزار رو به پنجاه و چهارم و بیست و چهار رو به بدین بیکر سپهران نذر محمد خان مرحمت نمودند و میل باینگزین انقش و ده هزار رو به محمد بن بلخ خیر و غنایت فرمودند و با دشت هزاره محمد را و کشش از منصب در آورده هزار رو به و ده هزار رو به سوار مغرول فرمودند و بدین بیکر بیست هزار رو به سوار کمال نمودند و تشکر است بیکم که حضرت از او را با برادر

مصلحت چنانچه خبری و فتنه انگیزی در راه پیدا میروند و اندوخته هر که بدست آید بطریق هفتگی و یکایکی بدست
 قطاع الطریق بدست آورده و در جماعت مخصوص از آن کسب حلال میسر سازند و برای بقای بابی نیم
 چندین بهادر خون آشفتم بر هر یک کسب نموده بر قتل کید بکریا و دست میخورند و سر را به اعتبار و فخر خود
 در جنگ با یک غلبه بکریا و او کار به نیراب گشت زدن رسانده و بکریا و سر را در جبهه صفات
 میبازند و در سفر که بقصد غارت مسافت عبیده را در یکدور و زمینی مینمایند محتاج خیمه و دیگر مستلزمات
 زیر جاده در گذشتن نفرات عیان نشان تراخت میشوند و بهترین غذای شان خون است و قهر ترش
 و ملقان دوست گریه و کشتن بکر قند با جاربای نیم مرده بدست آید بدین نعم مینمایند و همان آنها
 مثل خودشان سرت فابند که گاه بگورون کاه و جو که بخت مینمایند قناعت نموده چیلن بجای کرده و روزه
 و از آب امون که در باغی خود خور آورده بامیت است بر جاده تا مرکز شغل کار با شکر سرسری و اندک بار
 که روزه بار از آن آب بخور نموده قناعت آورده اند باقی اوصاف شان و رشا همان نامه متصل در دست
 حاصل کلام با و شاه او از قهر و غضب و نفرت و قهقروم از و از اسلحه سوز و دارالملک کابل است
 سید منصور سید فاجیه از قناعت دار و اسلحه سوز و نفرت و قهقروم از و از اسلحه سوز و دارالملک کابل است
 ابله و قناعت نموده و راه خود که استند بر سید که حکیم فرمود و سید فاجیه از قناعت دار و اسلحه سوز و دارالملک کابل است
 مشغول شده و سیران فرزندش از و محمد ادریس پیکار و قناعت فرمودند و از سوز و دارالملک کابل است
 معروف و فکر دید که چند نفر از قهر و سر او که سیران همچو تپانه در اقلع آفرین رسیدند و کر سیران به بنیایان جنگ
 که سیران آدم پیش جلد ناظر رخ روانه نموده و مار سیران که مکمل بقای و قناعت و سوز و دارالملک کابل است
 صوبه و او و جمعی از داجو و مان و مینای با و شاهی بکار آمدند و از آنها نیز مردم سیران گشته کردیدند
 و غنیمت فوج فرستاده بهادر خان بگویم سید و الیائیان و قهر که گشته خود را بخواند و سوز و دارالملک کابل است
 تا خبر دار شدن و فوج یقین نمودن بهادر خان سیران و سوز و دارالملک کابل است
 بعد از اقامت چهار و نیم هر فوج یقین کرده بهادر خان سیران و سوز و دارالملک کابل است
 نموده و بعد از اقامت جمعی از اکر و طهر و قهر و سوز و دارالملک کابل است

این کتاب در کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران ثبت شده است
 شماره ثبت: ۱۳۵۷
 تاریخ ثبت: ۱۳۵۷

از آنها بدست آورده بود و بسبب مانده شدن سپاه و جابر با بیان غارت و تاراجی شب بعد هر شب دادند
 اجتماع و در آن مکان فرو دادند و با بیان اطلاع یافتن چون رحل رجعت نموده و بخت برگشته خود یک و نیم هر شب
 بر سر تکلیفم خان رسیدند مبارزان شیرشکار مقابل کارزار خصم بدر و ابرافا می نمودند و بر دانه و در خود را بران کرده
 تا بخارزد و در قهر طعنه بازی بر روی کارگاه آوردند و جمعی از هر دو طرف کشته شدند و زخمی شدند و آخر کار با الهامیان بود
 فراکشیدند و بعد که با و سپاه جناب شب از میان برداشته کرد و دیدار جنگ است که آن لشکر ظاهر شدند که
 نظر یکدیگر کردند و آن معبره نگه کرد و در خدمت با و شاهرازه آمده و در جگر خنده با و شاهی و اهل شده بودند
 وقت تقابل بقیم خود پیوسته با و کل کار خود میبرد و اشت و رانمیان کشته کرد و بدو همراه را بریده و آورده
 بدر و دانه بلخ آوردند و هم چنان در حوالی بدشتان سعی از الهامیان خود را رسانده مواضعی و جابر با و
 رعایا و مباد از جگرگاه گرفته را می کشند و بودند و فرخان و فارس خان از بدشتان خود را رسانده بعد
 و در دگر مردانه و نر و در ستانه برانگشته و غالب آید و سپاه بران قبیل رسانده مواضعی را بر کر و دانه و دگر
 سوار و قابل تحریر یک قلعه خان قلعه بدشتان است که با و دانه و نر و سوار الهامیان و دانه و دگر
 تا بره کاه را در استحال داشت و کار بجای رسید که نرویک بود و قلعه بدشتان تصرف آنها و را بدشتان
 و جابر و و از قلعه آمد و رسید به همراهان قلعه خان و او که با و نر و دانه و جمع کثیر همراه می برد و دانه
 محمد زمان مشرف تو خانه و بعضی را جویو تیه لکار آمدند و سپاهان قلعه خان که برای خرید و بیرون قلعه سینه بود
 و فرستادند و بیرون بیرون تیا فشد بدست تا راجیان افتاد و ایام محاصره با و دانه کشتید و فصل آن طالی
 از طول طالت اثر نیت حاصل سخن تا و ده هفت سپاه اندرون بیرون فرصت و مابین شما میدانند
 و هر روز جمعی از هر دو طرف کشته می شدند تا آنکه سرداران اجتماع از راه جبل و دانه از دانه فخر رسیدن و خروج دگر
 بدو بلا و بدو جی سینه آید و غایم صلح میان آوردند و در تفریق این شدت با و بدین گرفت و نر و دانه
 و افشک در میان نماند و اینها خیره شده به یکدیگر و را و دانه و آبی که بشهر می آید بر دانه و کار بر جمعوران
 بسیار نک کردید و با و دران رزم از دانه و کارزار و دیده دل با و دانه و دست از کارزار و نر و دانه
 تا آنکه اطراف کرک با و شاهی رسید و صف دان بدماک و بغیر از او و دگر و دگر و جلوه سوختی که در غور شاهر و کجاست

دو بار در دواوه و حرکت خوابه کلان و فاضلی تیمور که از احباب خود بود و با صفایان بنا به و مقام بسیار
 شده بود و بر سر توپکینان طلبه ندو و بجهت آنها پروبی کار افتاده و آخر همه آنها بکفایت روی کار خود رسیدند
 و دیگر که خواست که بفرجهای بندای باو شایسته رسید که اگر بشکرا آنها پرواز و از سر شش من و دوری افتند
 لهذا بفرجهای باقی احوال نذر محمد خان عثمان خان معطوف ساز و چون نذر محمد خان همراه قتل خان و خیر خان
 از دلیکان و غلامان رویا بران آورد و قاسم شمس و غیره نذر محمد خان با چند امیر مثل او کارهای قتل خان
 و غیره و دوازه نفر سردار و سید سوار در راه بدو پیوستند و بجهت آنها به طایفه حاکم کشین مرید رسیدند
 بهشت آنجا توقف و در دیده از آنجا خود را به شهادت قدس رساند و دوازه روز مقام خود و چون در یک موافق
 از طرف شاه ایران طریق استقبال و همان برسی که با برادر کلان او نمود و بود و در باره او ظهور نماید
 خواست برگرد و در قضی قلیخان تا خرم شهادت اطلاع یافت و چون از قریبانش فرستاده را در بر و شد و در آنجا
 و با جا برگشت راه صفایان اختیار نمود و چون به نظام قلع و عراق رسید شاه عباس محمد علی بیگ که سابق
 سفارت هندوستان آنده بود و بجهت مادر بی او میفرستاد و پس و آنده نمود و بود و رسیدن محمد علی بیگ از راه
 کاشان نزدیک اصفهان رسید شاه طایفه سلطان که از پادشاه مانلدان و وزیر و دوازه شاه منید استقبال
 فرستاد و فرمود که موافق رویه همان نواز بی بیگ کرده با انداز اول کار به رگین و بیست اعبده
 قلعه و دارائی و نیک و شجر و در بخت فرزند و در آنجا که در هندوستان نظام است با رجهای
 بای اندازد و بطریق قتال بهم و دخته از نظر گذرانند و بخت خان و حواله میاید اما در ایران بای اندازد
 و اقبی نمود و سبب با منی و عمل و فعل سوار بی انعام میفرستادند نذر محمد خان فرمود که در مکرار او ضبط نمود
 بعد که نزدیک و در دوازه شهر رسید شاه خود استقبال نمود و با عزت بی که مخصوص فاندان اند و دمان
 و برگزیده سلسله صفویه است و با همان موافق و مخالف طریق فرستاد و فرستی کجایی آرد و در دوازه مانع
 متعلق شهر که برای او قرار نمود و بود و در دوازه قرار نمود و در آنجا که در هندوستان نظام است با رجهای
 چون داخل شهر شدند شاه کجانه خود رفت و نذر محمد خان را میگوید برای او مقرر کرده شده بود و فرود
 آورد و در دوازه دیگر با بخت و بدین شرف و بجهت شرف احوال و انظار بقیه بدو نشان خود را عجب نمود

روز سیم نزد محمد خان بدین شاه آمد و ساعت پنجمی نشستند طعام خورد و مراجعت نمودند شاه از فرموده
 موعود و سزاها و عده که استقصار احوال سپاس او رفته و نزد محمد خان از جوفا نی و شتر است نوکران از لعل
 ملک بگرام و شکوه پیر بدینجام بدین شتر و سرگذشت خود و شمر طلا بخت و خواست که بکشتن بمیان آورده
 شاه در جواب به شلی پیش آمد و در بعضی خلیفه سلطان گفت هرگاه از یکدیگر بایستی شتایم اتفاق و با شما اتفاق
 و زبده ملک بشورنش آورده و بشده و ملک از دست رفتند گوشت برون جسد و خواستند نزد محمد خان
 جواب داد که از شما گوشت و نصرت از بادیه عالی بعد از شاه حیرانان نمودند نزد محمد خان و از بادیه عالی طلبیدند نزد
 بادل گرفته رفته چون خار خار جواب خلیفه سلطانی بجای بچکان خبر و در دل و جای گرفته بود و کلاه نشسته و اینکه الود
 میر محمد خان نمود و بخانه رفته تمارض با عارضه و افعی خانه نشین شد بعد که شاه البیاضت آورد و رفت بدماقا
 ولی او با نه با شاه سلوک نمود و وقت آمدن بر آمدن شرط استقبال افتد یعنی که باید بطور نیاید شاه و سنجیده خاطر
 بر آمده با هم زمان گفت چگونه مان ناخوانده بدید خداست و الا این مرد و سواد می مزاج چنان سلوک مرغی ندارد
 که بذار می من بدر خانه او با جلیج رفته ام با وجود از رونق نامحود او روز بروز بر خاطر شاه گران می نمود و رفته و
 رو به چنان داری شاه تصور راه نیافت تا آنکه نزد محمد خان محمد علی بک که میبازد را طلبیده مقام شکوه آفرینان
 گفت من برای طعام خوردن و سیر محمد خان نمودن نموده ام خشم غایت و مد و شب سیر غدار و اولی
 نامیجا و بر آوردن فوج هندوستان و اشتهام لاک شاه بکاتب من بشیر و از واده چست افتد و ارم
 و بخوابم که شاه مرا فزون سازد و کشت استخوان خود را با بکمان مبارک بر سرانم شاه در جواب گفت
 که هنوز از شما گوراه گفتان نیافته و انحراف مزاج راه یافته خبر روز در سیر غایت و فزع عمارات و کشت شکاف
 طبع را کمال آید و با هم محبت بداییم بعد از موافق او عباسی خاطر شما بعل خواهد آمد بعد از نزد محمد خان در جواب گفت
 زیاده برین صبر نمیتوانم نمود و جاره کار بجز اختیار نمودن سفر حجاز ندارم با و شاه خلیفه سلطان برای دلدار
 و تکی خان ساجت نشان فرستاد و نزد محمد خان همان جوابها و در شت او و بار دیگر خلیفه سلطان فرستاد
 که شما را راضی اندی شاه ضرورت و صورت اراده سفر متبذ افتد نیز حضرت شاه روانه شود چنان خوا
 بدماقا گفت که من بندرفضایی کشتی نیم فرود روانه میبوم و روز دیگر که زیاده اند و دوشده از رسیدن

نگذشت بود از شهر برآمده در باغی که داشت نزد محمد خان و شاه هم مکث گشته بودند و فرمودند و بگویم آنروز
 قلیچ سلطان با دیگر ارکان سلطنت خود نزد خان سو و ای مزاج فرستاده و در اینها نمود و روز دیگر خود
 آورده آنچه شرط و لاری و سلیک بود و بجا آورده و دانه هزار تومان که چهار لک به شد نقد و قدری
 مردار بدو زبشت و غیره که از هزار تومان زیاده قیمت داشت توابع نمود و سار و خانه را با جمعیست
 همراه مقرر کرده حکم تمام حکم خراسان برای مد و گوشت مقرر است زمین نوشته داده و مرخص گشت نزد محمد خان
 با زوفان گفت که بسبب غرض بدنی مزاج من سرمای این را بر میبارد و نیازان همراه ما نزدان که کم
 میرسد خواهیم رفت شما قلیچ محمد پسر مرا با خود گرفته با سبب از ادبی باشند رفته انتظار مرا بکشد بدکایم
 آنجا ملاقات خواهیم نمود و قاسم پسر خود را همراه گرفته خبریده همراه است تا با او از سلطام سر بر آورده باشند
 رسید با زوفان که قبل از رسیدن او در خورده گفت من همراه میروم به سبب کی آب عبور ما و شما
 با لشکر از آن راه عالی از قصد بکشد بود و شما که خود را با کس از آن فرامی آورده انتظار نوشته
 کشیده هر جای بسم خود را برسانند و بعد تو رفت بخور و در شهادت با قلیچ پسر و پسر همراه چون میرسد
 از راه بد قلیچ و سو و مزاجی با علی قلیخان حاکم مرو صحبت نموده او را از خود آورده ساخت
 مرد و اهل شده بالا بالا و از کردیده چهار نفر سخی مرد و فرود آمد و خدمت مقام نمودن ضروری کرد و بدو و قلیچ
 که از امرای نامی و هوادار او گفته میشود و با صد و صد سوار رسیده گفت که دشمنان شما خطه را در آمیز
 مشعل بیدین شما و اطاعت خود نوشته اند و دیگر نداشت و اتفاقا گشت و اطلاع قبول التماس است با پسر خود
 زنها حرف و نوشته آنها را مقرون اصدق ندانستیم همیده قدم بیشتر نباید گذاشت و در کمره استقبال
 بد کمال واقعی باید بود که آنها در محبت قدم بر روی بکرو ملاک ساختن شما از شما سخی می تراغافان هم
 قول و نموده قرار یافت که از پیش تفاق موجب طلبیده خود را بقلو میباید زنده اول پیچان بردارند
 اول پسر خود را با فوج فرستاده و دو ماه محاصره نموده کاری نگشوده و باز خود را رسانده که و چند تمام کار
 یکماه دیگر حرف اوقات نموده با وجود رساندن نقب بر چهار دست نقب محصوران بی پرده قبل از
 داده و بدو یک نقب را نشاندند و دست بخور و دلو پرید چون در همان آوان صبح با دشمنی نموده

بهادرخان بهادر قلعه رسید و شادمان بیک قلعه نیر با مردم و بیکر از قلعه برآمده وقت بودش برآنها
 و خطای نرانی او را ندید و می توانست با او جنگ بکند محمد خان با جمعی از جمعی که بودند و بعضی خبر رسید با او
 محمد اوزک زب با موالب کواکب بنامش را با او داشت و محمد خان بر کشته طالع و لیاقت با کاجی از باقی صدر خوا
 و متقل خبر شنید که بهادر خان با استقبال با او شادمان و محمد اوزک زب از بلخ برآمده و مزاج کوبان مصلحت
 که اگر در وقت خود را بطریق بلغاریه باقی بخت بلخ رساند اعلی که مردم اندرون شهر و جوانان اطراف
 سعادت نمایند و تسخیر باستانی میسر آید محمد خان ابتدا کوشش این مصلحت خام ندانند و انحراف قرار بران
 که حلق محمد سپهر خود با قبیح و جمعی سرداران هم مصافحه بطریق بلغاریه را در دست خیر بلخ روانه سازد و از حلق
 محمد کواکب بهادر خان اندرون و بیرون مستطیر شد و محمد خان از طریق خود را بر سرانده حلق محمد را با هم
 کا مطلب خانه ساخت قلعه و انداختن بازاری بای برکت و بهادران گفتند در وقت بیخود را با حقیقت
 باید از بجان شایسته از خود جدا ساختن از این خبر و در بهشت اعلی که شایسته محمد را همان همراهم
 راه برود و بس بایش اندر ترقی خود و پس به بخوشی و ناخوشی گفته راه او را نزد عبدالعزیز خان به بر نیاورد
 محمد اوزک زب رجوع کرد نزد محمد خان بنزد این کلمات بهوش افزا نظر بر مال کار نموده و خود را به
 برگردانده و اوجه غایب نام را که همدم و همراه سپهر و بدر بود برای برگرداندن حلق محمد روانه نموده و اوجه که
 اوجه غایب قبل محمد رسید و همراهم او بر بعضی اطلاع یافتند گفت که حوین دولت از نزد محمد خان روانه شده
 از برکت کی طالع مردم و سواران هر استند و در اول او راه بسیار بود و نظر نکرد و اندیشه باطل در خاطر میگردد و صلاح
 دولت و اینست که خود را نزد ویرا در کلان رساند و شریک دولت و کنج پیرنج او باید شد حلق محمد این
 مصلحت را بگوشت بند نیونس شنیده همراهم شاه را و مراجعت و مفاقت مختار ساخت اکثر مفاقت بود
 و بعضی قریب و دور سواران با هم نایان سپهر و ای محمد بیک اتفاق بقیان محمد و حوین و ظاهر یافتند که عبدالعزیز
 خان استقبال نموده بکمال بر او و نوازی سلک نرید داشت که و غیرت از روی او داشت با او شادمان و
 محمد اوزک زب بعد رسیدن سب و موافق حکم سه ماه بهر خدای باو شای قندی و جاگیر دار بدستور این
 رسانده از آنجا کوچ نموده اوایل روی بهشت و اقل کابل شده سه روز از آنجا توقف نموده مردم آنجا را نیز از

رساندن مساعدت نارغ ساخته با خود گرفته و با تاختن امیرالامرا سپهر علی را که در باده که داخل دره شدند
 خلیل یک از کبیر و خود را رسانده بجهت را ظاهر ساخته باز برای تحقیق و پاک نمودن راه مرضی که در باده بود
 یا قصد سوار او پیش خود بده فوج از کبیر که در اطراف غار را و کین انتظار بی شکار بود و نه کمان بر نهاده بودند
 مردان را با آنها مقابل نمود و غیب زد و فوج و بمیان آمد و جمعی از هر دو طرف گشتند و با وجود غلبه کبیر
 آنقدر استقامت و در نه بیدار شدند خبر به پادشاه پاره فوج کوکب با و رسید که از کبیر و ایامیان بسیار بود
 فوج نموده اطراف کین کاهی قتل و آزار داشت پاره پاره امیرالامرا خاتم نموده که با تمام فوج حراول میرداخته بودند
 معاندان خبر در پند و اندرز هر جا که نشان از کبیر پیدا میشدند تا که کوفت و تیر سیکر و باده مقابل فوج می نمودند
 روز دیگر که از ننگانی و ره گذشتند جوق جوق از یک از هر طرف نمودار شده آغاز متوجی نمودند و جمعی از
 پیش اطراف لشکر از فوجی ساخته و تمام منزل خست کین می رفتند از هر طرف که بر آنها حمله می آوردند فرار نموده
 باز از طرف دیگر نمودار میشدند و وقت رسیدن بمنزل و فرود آمدن تیر و دست و پای بسیار زده و آزار زده
 مشغول الاثر گردیدن وقت شب امیرالامرا سپهر علی که قتل محمد پاره پاره سوار از یک فوج مقابل
 پادشاهی خود پند شده و فوج خبر از سوار از یک از هر دو طرف رو و در نزد امیرالامرا نشین خبر از کبیر
 مصلحت نموده جمعی از پادشاهان رزم طلب را با مردان کاردار و بده و فیلان پوشت با و کوس گنای فوج
 انفراده واده چهار پنج فوج مقابل آنها مقرر و تعیین نموده و فوجهای هر طرف کرده کرده و باده و شکوه کمانها
 کمان و رانده شمشیر کمان چوستان و خسروشان از یک جوان و لغو زمان بسیار جوان و آواره و نده و هر طرف که
 انترس پای ای انکوره ظاهر سیکر و باده و هدف تیر و نشان مبارزان معرکه جلالت سبک شدند و هر دو جوق جوق
 فوج پادشاهی با پنجهای آتش سپ تاخته بدو هدیه می رسید و از یک جنبه قتل و امیر کردید و آخر و نیز نیست
 او رنده و چند کرده فوج پادشاهی تقابل نموده و تیر و سر واران و رانده و تیر و پادشاه پاره پاره است
 و آفرین نمودند چون خبر و اتحاد اهل تاختان که اختیار مقدمات ملکی و مالی بای پاد و آله آتش بود و بدین امر رسید پادشاه
 نمودند و بر جوانی و کاروانی او تا سفیر با و بر زبان آوردند خلیل و اعدایان برادر اهل تاختان از نشین خاوندان
 برادر عیان طاقت از دست داده الناس استغاثی و ترک علایق و بیوی بمیان آورد و هر چند و تسلی او

موضع چو آبا و رسیدند از شنبان او از غنیمت که به دست قریب فرو آمده بود شکریه ترتیب فرمود و آرد و دیگر
 وقت سوار شدن که به اورغان و امیرالاعراض را مشاهده نمودند از هر طرف فرج از یکدیگر و البانیان نمودار گشتند
 یکبارگی خود را تار و رسانده شوخی از شدت کد مانده از اطراف هجوم آوردند و بهادران رزم جو از هر طرف
 خبردار و کرم یکجا گشتند و امیرالاعراض را بهادران در راه با یکدیگر و اتفاق خبر و غنیمت افتاد خبر به بادشاه رسید
 راجه سیر سال و الد و کمان بهادران و مامور کرد و بداند و او یکبار اطراف سعیدخان را که به سبب عارضه بدی در غنیمت خود بود
 فرو گرفت سعیدخان با ضعف بدن بمقابل و متقابل آنها پیرداخت و هر طرف تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی
 و بزبان نوب و تشنگ و غریب این تشنگی خبر مرکب کوشش بوشن با تشنگان رسید و هر بار که از زبان
 سید چهار هزار هوا را از یکدیگر و البانیان خود را چون سیل و مان رسید و حمل می آورد و بعد از آنکه جمعی از سواران
 و تشنگ سوزان میکردند و بهادران را و روه با رشوخی نمودار و سبب تشنگی و تشنگی باعث تشنگی
 میکرد و بدینها در فغان از یککمان مقابل خود را از تشنگی داشت و بهادران فرج امیرالاعراض را
 رسیدن کوکب چنگش با بی سروان یکبار بر و ند و سبب یاری او یککمان بی باک زخمی و تشنگی
 و هر سبب و او را تا دایره سروران رساند و چند سبب و دیگر سبب تشنگی و تشنگی و تشنگی
 چون سعیدخان علت ضعف بدن خود به سبب سوار تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی
 شده بعد از تشنگی جمعی از سواران مقابل تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی
 پس خود را کوکب تشنگی نمود و بهادران تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی
 از بد کوکب تشنگی سعیدخان چون تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی
 را که بران جوانان تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی
 غنیمت و زود خورد و تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی
 که از تشنگی تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی
 از باد و آرد و تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی
 او به سبب تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی و تشنگی

از سپاه افغانه بعد از آنکه با پادشاه چنگیز مراد رسید **س** بهین لشکر پادشاه ازین اکیلی که چنانچه
 و بهین پادشاهی به چنگیز تمام رخ سوار می شود و با آن طرف کرده اند با سوار و چاده و شتر چنانچه جهان آشوب و فوج
 جلوه خاص به قصد تاختن سپاه خود می بران او بیکان چنانچه بر سر هم دون بساط هجوم می بران بعد از آنکه فوج
 و غلامان کوس و کرمانی بر جرج برین چیده و فوج او بیکه بنوعی تمام جلوه برین مقابل می آید و پادشاه مراد و مال رسیده و لغز می
 مبارزان چنانچه از هر طرف پندک دید **س** ندان لحظه اول قیامت آید چنان که درون برادرش غیر و فغان
 سپاهی بدیاری چو شان بچنگ همه تیر کرده به میدان جنگ همه جنگ نیز بسته میان میگردون برادر
 که در کران پادشاه مراد که همیشه در معرکه درم این سرشته بهزم را از دست نداده هر وقت رای سلیم را کار میبرد
 فرمود که و فیلست کوه شکوه شیعولت را پیش قدم فوج ساخته بمقتضای بهادران شیرنگ برانکرده و دانند
 از اطراف مبارزان که تا ناخن از لبها حاشن شک و شجاعت غلامان عظیم و شورش سرایا بهم در دل او بیکان
 و خیمه اندازند و بعد گشته شدن و زخمی گردیدن بقیتی او بیکان بسیاری رو بفرار آورده و ندید نفس بگردد
 همه سعید خان فرصت یافته خود را رسیده سعید خان را با هر دو سپه سالار کادزار بر پشت شادانه از افغان
 هنوز بمقی باقی بود با شکار و کشت زبان از احوال مدیر شکار نموده شجاعت بکبر بره نوز و سفر فرست
 و حاصل کلام از اول تا شام بهادران با نام و نمک و در آن جنگ و ادعای دوت و اندو به سعی پادشاه مراد
 فتح نصیب آفرید و در آنجا رو بفرار آورده و ناچار سبب آنکه با پس هر دو فوج چندان مسافتی خود را از ملاحظه
 بازگشت و ششگون آوردن بسیاری از سرداران بالایی فیل و اسبان ملایم گمان شش بلیج رسانند
 و روز دیگر امیرالامرا معروض داشت که صلاح دولت درین است که خصم را فرصت نداده بر بنگاه انجمان
 که شمال افغانی داده آید و اندر سر نو تر تب فوج نموده بهیر خود را بر جنبه تان شجاعت نشان سپرده بر بنگاه
 و مخالفان روانه شدند نزد یک بنگاه نرسیده فوج فوج او بیکه بار استکی تمام سپاه زان در برابر فوج
 پادشاه مراد و جلوه گمان رسیده بنوعی پیش آمدند و بفریب کوله بان و تیر و شمشیر بهادران نیز شکار چنان
 جان میاد فغان داده باز حمله می آوردند و آدم سپاه را از مردم پادشاهی نیز از صدمات میران اینها
 بکار آمدند و بعضی لشکر او بیکه سه فوج شده و فوج مقابل سرداران این سپاه پادشاه مراد آمده خدا

دار و کبر لیس ساخته طرف خود مشغول نموند و جمعی کثیر را گشته از زخمی یافتند و از روند توپ فاشند و دیگر بهادران نیز
 به یکبار انجمان خود خواند و آتش کشید و در پی واده سینه را سپرد و هدف تیر آنها ساخته کجای میانی انجمان را از
 مقابل برداشتند و درین اوان او علی بیگ سردار دیگر با فوج تازه رسیده انگره به سمت یافته را نیز گردانید
 و از سر نو با زار کار کرد و کم ساختند و فوجی سر راه هر دو لگد داشت باقی فوج رو بروی امیر الامرا با بهرامان مقابل
 هجوم و تیر باران انقوم شود و کلاه و زلفه و قطار حیدر کار را ثبات قدم و زنده کوشش و کشتن بسیار بینمود اما
 نزد یک بود که از آن نیتان بلا ششم زخم فوج امیر الامرا رسد و در جمالت باو شاهزاده باو در باو بستان نیز شکست
 فوج عدو مال مبدور سیده باعث تقویت دل بهادران نیرو بود و بسیار از آن بیگ خود کرد و در
 طرفه العین جمیع کثیر از کبر را المود کوله تفک و تیغ و نشان ساختند و تفرقه تمام در جمیع آنها راه یافت
 در آنوقت باو شاهزاده از منظر به یاری جمعی از سرداران را جبهه تیر را بر سر بکاه از کیهن در وانه نمود
 چون انجمان بران اطلاع یافتند تیر لیل تمام در تفرقه خاطر آنها و کار زاری که بهینست مجموعی میفروند و یکجک کبر
 مبدل گردید و برخی بکاه باقی بکاه از غرض کار دار و تافتند و انواع باو شاه بی تبعات یافتند و هر بیت غلیم
 بر فوج از کیهن رو داد و اسباب و جنه بسیار بدست سپاه عدو نشان افتاد و چند هزار نفر از رعا و باد و مردم
 که بدست و اسیری آنها در آمده بودند خلاص گردیدند و در دیگر خبر رسید که قبل از هر بیت باقی از بکاهان
 عبدالعزیز خان فوج کران سپرداری سجا نقلی برای تاخت فتح لغین موزده بود و تعلق محمد و دیگر سرداران
 هر بیت خورده خود را با آنها رسانده اراده تاخت ملج دارند باو شاهزاده از استماع این خبر متوجه ملج گردید
 و ما بین راه دو سه جا با کمره و مقابل و نیرو داشت و حرکت و سحر غلیم رو داد و هر گاه کار و هر خسته
 کار را بر فوج باو شاه بی تنگ میکردند باو شاهزاده و امیر الامرا خود را میرسانند و مکر کار بی کجای رسید
 که باو شاهزاده و غلیم و استخوان بذات خود و کجا را بر سر داشتند و به سعی بسیار لشکر دارد و از شهر هجوم انگره
 شوم محفوظ ماند و در نیولان خبر رسید که عبدالعزیز خان خود با باقی فوج رسیده به لشکر خود بدست و قرار
 که در لشکر و لشاره خوانند و خود در قول نباشد و نشان و علامت سر فوجی با خود و لشاره ندارد و بعد
 رسیدن عبدالعزیز لغات لشکر از کجه از اندازه شماره قیاس گشته چون مورد ملج در دست و صحران

کردید و جنگ و محاربات که در هر منزل و هر روز و هر میدان و اگر به تحریر آن قلم را رنج دارد و باعث ملال استخوان
 و مطالعت کندگان خواهد کرد و بد حاصل کلام هر روز و جمعی از هر دو و فرقی گشت و زخمی میکرد و بدند و هرگاه بر فوج پادشاهی
 از انجمن روزی او و دند پادشاه نداده بفرماید و گوشت میرسد روزی بخوار العزیز خان بیست فوج با سردار
 کارزار و بد و مقرر کرد و در هر طرف بر افواج پادشاهی هجوم آورد و دند از آنجا بدو کار بیک که میر ترک و شمشیر
 قدیم خدمت نذر محمد جان بود و از شجاعان بکه با و در کفایت بد و سه هزار سوار بکه نامرست تا شمشیر آخته
 برابر امیر الامرا رسید و جمع نمائند و بود که باعث قطع شجر حیات است پادشاه کرد و بد و امیر الامرا را بر او شمشیر
 بنام برآورده حمل و کرد و بد و طالع و دودمان تیموری حریف و دستگیر و زخمی ساخت بعد که نذر پادشاه
 حاضر آورد و دند برابر امیر الامرا آفرین گفت و در فلک کشته بدو کار بیک که شفاعت امیر الامرا و بیستم غنچه
 تقصیر است فرمود و امیدوار عنایت نیکو پادشاهی ساخت روز دیگر از بیکه بیست مجبوری سوار شد
 و محاربه جهان آشوب کارزار عظیم بیان آمد و دودمانی خون بهم میوشند **چونند** و بد
 هر دو غلبه سپاه کشیدند و شمشیر در زمگاه دولت شکر و استیلا یافت و قهر بکردون و در آمد صدای نصیر آمد
 غلبه از بیکه بجای رسید که سه چهار هزار سوار جلوتر و داخل اردو شده چون سیل دمان خود را بکار خاست
 رسانده چندین قطار شتر بر از بار سرکار پادشاهی و بعضی امرا و صرف شتر با زار شتر انداخته و در انداختند
 و تن و فرزند ببار مرد و شکر بدست آوردند امیر الامرا خبر یافته از عقبش تا فتنه بذات خود آورد
 ترو و جان بازی که آشنای شرط جلالت و نه در است بکار برده بعد گشت شدن جمع کثیر از طرفین چند
 قطار شتر کار خانات پادشاهی و اکثر امرا را بر کرد و اندام نقصان و خرابی بسیار بر دم باز و سپاه
 دیگر از جل و سینه بادی پادشاه تازه که در وقت غلبه جنگ بکار برده شمشیر و رونی و دین
 کارزار و بکاف و دیکر خبر بد که شاه دمان و محمد طاهر خراسان که آخر وقت کن خان شده بود از غفلت
 نهاده خود بگوشت می انداختند و فریب و دزدان را از یک سر راه آنها در بکشان قتل گرفته و حاضر بودند
 کار بر آنها گشت آورده اند و سعادی و دودند و فوجی استقامت و زنده مانده اند و دیگر امیدوار و گو
 نمائند و اغلب آنها گشت نمائند از ششیدن انجمن جمعی از فوج خاصه خود امیر الامرا که صد و صد

سوار نیرسیدند با علامت و نشان سوار بی خاصه مدد آن جان باجنگان روانه ساختند اولیگان از دیدن و
شبنین اوزده رسیدن سوار بی خاصه پادشاه را زده و بکمر بر او زدند و شادمان یکدیگر را میخیزانیدند و پادشاه را زده جان
سپاسد رسیدند و تا بی سخن از کتاف هجده روز و دوام و سب از شیر و نیاسود و حکم شده بود که نان و طعام با لای
فیضان بخت بر دم خاص و هر که میرسد فراتر قسمت برسانند و نانی بکمر و پیه و دور و پیه و آب شمع البضا بفرست
میرسد و کبکی نیرسد و در هیچ تاریخ و دوا نشان بخار است یا دوا نشان سلف چنین کارزاری که با مندا کوش و در آن
اغراق و سبالتی را در قل نباشد بستر و نظیر و نظیر و در آن شتر و سوار بی و بر و پاری و کار و فرمای خود و تقبیل
موجود در کم کشتن از پادشاه زده و امیر الامراء علیهم السلام بر فاقه یعنی امیران جان نشان و نظیر و در آن مقل
در اعطای غور آن مترو و هست به ثبوت پیوست که پست هزار سوار از یک الیایان کم بودند و مرداران
او که بر شجاعت و جلالت و جود و بنا حق و در غلبه خصم از پادشاه زده و طاعت نمودند و انصاف داده و سکنه کار که
با این لشکر با چنین سردار ز فاقه نماند تا روم و شام بدستور امیر تیمور از من و نو بخت خیر متیوان او و در القعه
او که بعد از غر خا و سرداران او بکمر خا زده و دست از یک کشیده او و نارا افرات فوج چند ستان زده
و فی الحقیقه پان و سواران هر دو طرف فوج را طاعت حرکت نموده بود و چون درین مابین شهرت
که پادشاه زده کشتن تقسیم و ملک و مال بذر محمد خان و در عبد العزیز خان یکی از نوکران محمد زاده
پادشاه زده و دست او که شنبه مینو و مکرور خاطر پادشاه حق شناس است که ولایت
طی زاده بذر محمد خان بنایم نماند و در منصورت سبب نقلی خان که بستر بذر محمد خان است و نسبت بذر
در عیت برور اما و آن کار و واقعه و من او را فرزند خوانده خطاب فلان خطاب است ام امید و در کم
این ولایت بدو مرحمت شود و پای نزع و خوشتر بری مسلمانان از مسان بر طرف کرد و پادشاه زده و در
گفت که بدون حکم پادشاه من جواب این نمیوانم و او بار دیگر که سوار و فلان نزد یک سیده بود عبد العزیز خان
بغام داد و اگر پادشاه زده و انچه فرو و آمده میسایند میخوانم که یک او غلی و بلک نقش را بخدمت پادشاه
برای یعنی بغام بفرستیم پادشاه زده جواب داد که شهر نزد یک رسیده و در آنجا که نزول واقع شود هر که او اند
نفرستید ازین آمد و رفت بغام اوزده مصالحه نمودن و در لشکر نشان یافت و لشکر بچهارم خای الی

سوار علی بن محمد و نذر از کعبه العزیز خان از کعبه الیایان پسران و مادران برای فروختن در اردوی پادشاهی
آورده چون پادشاه برآورد و آنها را عالی از داده خردمند هستند که کوکال اردو را فرمودند که از کعبه را از آمدن
اردو و خرید و فروخت مانع آیند تا بر سر انکار اطلاع نیابند و قرار بر آن یافت که شاهرده محمد سلطان را بعضی امر
مردم زنجی در طبع گذاشته خبر دهد که با لشکر و مال و کوشال و بنگال بر دزدان شهرت آنچه الیایان و
اکثر از کعبه که موجب و وجه قوت جلال و کتب مال آنجا را بفرستند و درین جنگ هیچ خبر از وجه تاراج غایب
آنها نکرد و بکلی انکار حساب و مال انداخته سابق به باو فنا و تاراج دادند از عبدالعزیز خان جدا و مشرق کشیدند
و فوج فوج دادند بجان و سواران را آورده و در چهار عبدالعزیز خان از حوالی طبع برخاسته بعضی جاها را تاراج و تاخت گمان
شکل اول در دست کرده طی نموده از آب عمون گذشت اگر چه در شاه جهان نامه بعضی نقد و افواج از کعبه
الیایان لوگر و غیره که از اطراف بامید تاراج غارت نمودن است که در تان زیاده از شمار فرستاده
نار و دیکه باجی مصطفی بمان آمد و در افزایش بود و نذر کعبه پادشاهی واقعی خبر داده اما در واقعات با خبری
و دست که در بخار به کعبان عبداللہ خان والی توران و شاه طهماسب و داده بود و سپاه توران از یک کشت
پناه هزار سوار که بود و فوج قریباً بیست و یک هزار سوار و مردم کسب ال کارزار و دیده که در هر دو فوج
بودند و بکشد که لشکر همراه عبدالعزیز خان زیاده از آن فوج خطری آمد بهر حال آنچه تحقق شده بود و بزرگان خامسید
از یک کشت پست هزار سوار که بود و فوج پادشاهی آنچه همراه محمد مراد بخش بعضی شده بود و پناه هزار سوار بود
و همراه محمد او و یک کشت بر چند زیاده از پناه هزار سوار مقرر شده بود و اما از سبب رود رسیدن پادشاه
و در رسیدن بعضی را بجهت جمعیت همراه پادشاه برآورد و سی و پنج هزار سوار موجودی بنیر سید چون در خانه
جلدانی تا پنج شاه جهان که مراد از آخر سال پست از جلوس شد و ذکر کمیت مصفدانان جاگیر دار و نقدی
و تانیان و محمد امینی و سبکجات بزرگان خامه و داده به طبیعت آن کلمه چند از آن بر صفحه بیان می آورده و لغات سال
حال از دو پستی مصفدانان هزار بی جاگیر هشت هزار مصفدانان سایر جاگیر داران و نقدی بود و سوازی آن
نقدی توپ خانه واحدی هفت هزار که جلایان زده هزار شد و یک کشت و سی و پنج هزار تا پن که تمام بود و یک سوار
میر سید آنچه از روی و قریب گردیده جمع و امی پست و یکصد و پنجاه و شش لغات است پست جلوس صاحبقران

[illegible]

و دیگر فرزندان موافق رتبه و اخلاقیات مرتبت فرمودند و اموال نقد و حبس بر آنان معاف نمود و پیشوا رخا^ن قتل
 مال و حکم رفت که تا رسیدن صوبه خود را بدست آید و رساند از بند و بست آنجا خبر دارند از عریفه نذر محمد خان ^{سید} ^{نور}
 که قبل از رسیدن حضور قتل میبندد با او عطا شود فرمودند که ای حصول شرف و ملازمت رعایت خاطر خواهد بود
 و درخواست او نموده خواهد شد و درین آردان محمد قاسم نیز نذر محمد خان که سبب و سواسن گاهی بیجا فرست
 حضور نموده عریفه شکر عذر غار غار بدلی نوشته همراه او رسالده داشته بود رسیده و ملازمت نمود و از آنکه خرج
 صوبه بلخ زیاده از حد اقل کرد و برین رسیده بود و نظر بر آنکه از آنجا که هر سال چندین هزار مسلمان از طریق
 بقیل میر رسیدند ترجمه کمال نذر محمد خان نموده که دستور سابق با او کشیدند و احکام مشایخ خود را بدان ^{شاهزاده}
 محمد او رنگت زیپ و دیگر تعلقه و امان صادر فرمودند که میباید که در و بیج خرج میباید و بدیشان آید بود
 و آنکه مردم از هر دو طرف شتر شدند و مال عایا معانا موسی با و قنار رفت خواب آن خدا بهتر میداد
 پادشاه از او محمد او رنگت زیپ چهار و نیم شصت از بلخ کوچ فرمود و وسط رمضان چون یکی از وندهای
 دره رسیده منزل نمودند شمشیر خان که کبکی رفته بود بهت هزار از یک چهار طرف شمشیر خان
 فرو گرفته صدای داد و گریه بلند ساخته شتر و گاو و سایر متصرف شدند و جمعی شتر و زخمی کردند و بدیدها و رخا^ن
 بعد و شمشیر خان رسیده از آن نیکو گنجات داد و تا رسیدن غور بندست و نفع با نظایفه مقابله متعلقه ^{معبود}
 رود و او هر بار جمع کثیر گشت و زخمی شدند و در و رنگدشتن از و راه شور و بعد رسیدن بغور بندشاه
 آنجا قاسم نموده و دیگر و چه خزان که آنجا موجود بود همراه گرفته و انداختند و در و رنگدشتن از و راه شور و بعد رسیدن
 هزاران هزار بر شکر پادشاه از و ده ریخته بخت نایره قتال و جدال برافروختند مال و استیلا بسیار حربه
 بدست آمد تا رایج نمودند و بر حال تمام خروج و سروران نیک کرد و بد و کار گاهی رسید که بر خزانة تختند و
 بهادر رخا^ن خود را رساند و مردم زیاده و پادشاهی گشت و زخمی کرد و بد و تا یکبار شنب صدای داد و گریه بلند
 و امید شجاعت محال نمیداد و ذوق القهار رخا^ن نور بخش که همراه خزانة بود و بدقیقت های رستمانه نمودند
 با وجود زخمی شدن هر دو سر و او و او مردی بیکور آمد آخر بعد اقبال پادشاهی از آفت بستر و
 آنجا خزانة محفوظ ماند که بقیل میر رسیدند از نیکو راه برف و پنج سر را بهما با بر و در و بار و تلف

و هر جانور که افتاده لکد کوب آوم و چهار پا که وید و هر سوار و پاوه که از پا و آند باز فرصت بر خاستن نیافتد چنان
 اگر چه باوشا نزد او و این شوال کمال رسیده اما چون بهادر خان رو به جلو و ذوالفقار خان و خواجی حسن با خبر آمدند
 مانده بودند و در پشت سر آنها بر فاساده چند روز چنان پیهم بارید که فرصت چشم هر فردی نمیداد و چار یا و آوم
 تلف شدند و بهادر خان از ذوالفقار خان بی اختیار جدا افتاد و از زلف زیا و بار بر دار خزانه تلف گردید و ذوالفقار خان
 هر دو حالت خزانه بر شتران بقیه الا هلاک با که کرده نزد باوشا فرستاد و چون دیگر اصلا بار بر دار مانده بود باقی
 خزانه مقام نموده و برف باران شب و روز بسیار دید و این تنگ جزاره با فوج سگین آمده بر سر خزانه مردم آید
 ریخت و غیب نگار قتال و جدال میان آند و مال و استبا و عیان ناموس گنجر کسی از آن آفت محفوظ ماند و آفت
 قیامت بر پا که وید و قرب چهار چهره راسب و آوم بسیار و چهار پای که بار بر دار که باقی مانده بود و تاج و تاج
 بردند و جانور شکار در زیر برف آمدند و کاسکای رسید که بهر نیزه از نمایان و بهادر خان کارزار و دیده از روی شتابی
 بر سر خزانه چاده فرامانده جنگ ستانده و غرور و مردانه نمودند و دست از هر یک گنج میرداشته خان خود و خزان
 را از جنگ بکنانده سالم بر آوردن غنیمت و شکر خدا را که هزاره از غنیمت بسیار سگین با گشته قرار نمود و چون خبر
 به بهادر خان با شتران خاند خود و بار بر دار و ضایقه نمودند و میان هم کار یک یک میگردید و بهادر خان با شتران
 خود و بار بر دار سپهران و خویشان خود را به ذوالفقار خان رسانند و تا رسیدن بهادر خان آوم بسیار که قرب
 چهار چهره از برف بسیار تلف شدند و باقی که ماندند در کمال شب بر بار خیزه بر یکی خان خود پیرون بر
 غنیمت میداشت بهادر خان که با سپاه خود از آنجا که رسانند و تا رسیدن بهادر خان چون بار بر دار که
 از سر و برف نیم جان و پوست و استخوان بر جانوران مانده بود برای خزانه برداشتن و خانی نمود و باقی
 فرمود خزان را مشرق ساخته خرطبه شمار حواله جماعت از آن نمودند که بهر سپاهیان بار نموده روانه شدند و بعضی
 بار نهاده همراه نمودند و گشتن پای زرد و خور و میان آور و بهادر خان و ذوالفقار خان سکا بازی جام
 بعد سعی و کوشش و کشتن تمام خزان را با جانهای خود سالم از آن در بار آورده و کمال رسانند اما حال خیره و خالی
 حضور میگردانند که بعد که باوشا که بقیه کمال نگاه کرد و بی و بلی رسیدند و بعضی خان را با دیگر که بر داران برای
 سرانجام ضروری رخصت و بلی نمودند و مکرر تخان با جمعی از بندهای باوشا بی سبقتان آمده ملازمت نمود

اوایل ذی الحجه حوالی دلی شرف منزل واقعت و روز دیگر سوار شده برای ملاحظه و تجزیه مکانهای قلعه نواهدا
 شایع جهان آبا که از سنده و دانه جلوس برای ساختن آن غریب خان عرف کامکار را مقرر فرموده بودند و
 بهم محرم احوال سنده هزار و چهل و هشت نهای عمارات قلعه ریخته شده بود و آنرا تمام آن با تمام مکر عثمان قرار
 تشریف آوردند و ملاحظه نمایند برای اتمام بعضی عمارات ضروری که تا رسیدن نوروز و جشن ذی الحجه
 قابل فروش نمودن شود و نمودند و عاقل خان خدائی و یوسف خان را برای سرانجام داد و تمام عمارات گذاشته
 متوجه اکبر آباد شدند و واقعه بندر سورت بوضوح رسید که علی اکبر اصفهانی حاکم بندر سورت و کنایات را همراه
 در انسانی کنگوی لایحی بجهت مرگشت لهذا مقرر الکاف دیوان مالوه که سابق بهم تعلقه بندر مذکور داشت از
 انتقال و مقرر فرمودند و واقعه مالوه بوضوح رسید که خان خاوه خان بولد را سرکار فرستاده و از در خیمه خبر
 رفتند که او را و سنگیر آورده بودند و مذکور وقت رو برو آوردن کشته شد پست و یکم محرم داخل الکاف
 شدند از جلوس یافت صفای باطن با و شاه روشن دل با اتفاق انکه روزی صد فیل فرموده از نظر بلند
 تقرب خان بر یک ماده فیل نظر خواست و این داشت و آنست علاء الکاف بطریق اظهار آورد و بی دل داشت
 بهمان ماده فیل نموده گفت که اگر حضرت این ماده فیل بمن غایت فرمایند بی مراد دل من شود و بدو هنوز
 سرگوشی تمام شده بود که با و شاه طرف تقرب خان متوجه شد و فرمودند که این ماده فیل را بگوشت بدم بخر
 که یک امان تراشیده وزن صد و سی تا و در پی از تعلقه قطب الکاف برانده حکم شد با و بدینکه امان مذکور را
 در آمده و در وجه بکش مقرر بکنند و ارسال در چون قبل از رسیدن حکم عبد القادر قطب الکاف امان احوال
 امان نموده و در پی از و تراشیده بود و هر دو حکم رسید آن سنگ تراشیده پیش بهار ایمان و نام راه
 اطاعت امر بکنند و ارسال داشت بعد رسیدن حضور که بشمار و رتی و یکم از و تراشیده شد و در پی بی منتقام
 خالی از عجب برآمد که یک پنجاه هزار روپیه بقیمت در آمده و بیست هزار روپیه و تیره تراشیده و از غیر قیمت
 رسید فقار امان و در ششماره غیر بصورت تبدیل بود و از آن مقدار بقیمت پنجاه هزار روپیه از نظر گذشت و بسمایه
 رسید که آن ششماره را در طلای ششیک گرفته با انواع جواهر و زهره آن امان مرصع نموده و آن امان در پی را با لای
 آن نصب نمودند که جمله دو لک و پنجاه هزار روپیه قیمت آن تبدیل بجدیل گردید با یک لک و پنجاه هزار روپیه قیمت

مکمل

مالا مال بود از خافطان و نعمت پرورانان ایران و توران و کشمیر و رافضیان جاد و فن عالم آشوب و کور و انماش هند
 طبق طبع زر و کوه برافشند و اکثر اهل فرقه که هر یکی از کد را ندان کلی از بلای صنایع خود با نعام و امن و امن زر سرخ و سفید
 کامیاب گردیدند و خبره سالها اندوختند و خانه نهادند که در شادی و بر روی او مفتوح کردند و بدو گاشته بود که تسبیح را
 در آنجا فروختند از جمله تاریخ صاحب طبعان پسنداشاد شد تا جهان آباد و از شاه جهان آباد
 الحاق ما چشم کرد و در نظر لطف هر که در این کتب سرای انداخته چنان شهر و چین عمارات عالی
 ندیده **تعالی** از همه شهر است این جهان آباد گذشته هر بنای او زیکوان نظر خوش بند زب و فر
 گرفته جوانی را جهان از سر گرفته جهان را که از خود باو شد همین شاه جهان آباد شد عصر از وسعت او
 ماحرشد از رنگ از شام هم مار یک تر شد جگر از غیرتش خون شد بمن را عقیق او گواه است این دنیا
 ز غنای او هر که گنبد او زد و صد و جلالتش چشم اعدا و از خاکش شک چین بوسکند دام خطا شد
 و ران برون زمین نام و ریولا از سر گذشت علمبر و آنگاه بفرسید که عبدالعزیز خان باز شد که گشتی بر سر
 نذر محمد خان نموده و بلای را محاصره حکم شد که بهادر خان و راه پندار من غیره بیست امیر خود را نزد علمبر و آنگاه
 رسانند که موافق بخویند و بدو نذر محمد خان روانه شوند رای را بیان که از مدت تاریک علایق زد و کار گشته
 در بنابرش نیروی بود با بر به جاذبه الفت آلودگی و نیا که لب محبت او و در دل و جگر پستان جا گرفته گشت
 کبر گشته کعبه را آورد و منصب هزاره ذات و دود و پنجاه سوار و خدمت دیوانی کل و کهن و صمدی و چهار بی
 کلان و مقهور کرد و بدو **که در سال سی و هفتم در ماه رجب سنه هزار و پنجاه و هشت هجری** حشیش آغاز سال است
 و دوم جلوس مطابق سنه هزار و پنجاه و هشت هجری بدستور هر سال رونق افرازی شهر و عمارات تازه و فیض
 از انداز و صراط و طایع و غیره که کرد و دید پاوشا هزاره محمد مراد حشیش از غیر شاهانه خان موبه دار و کهن ساخته بودند
 و بعد از فراغ حشیش با انواع لطف و عنایات مقهور کرد و بدو مرخص گشت منصب بیست هزاره بی با نوزده هزار
 سوار سرفرازی بخت بند و شاه نواز خان که از مالوه بطریق عاریت بدکن رفته بود و آتیاق پاوشا هزاره محمد
 مراد حشیش مقهور کرد و بدو پنجاه سوار و دود هزار سوار و دو سیه سیه از اصل و اعاضه سرفرازی یافت چون خبر
 مصالحه عبدالعزیز خان با نذر محمد خان رسید بهادر خان ماکه معذرت فرمود و خبر بودند موقوف نمودند و موبه

ملتان باو مرحت نموده بدو ایان فرمودند که چون بهادر خان مدت بجاکبر لویه طلب بن ایام او را غرض
 مطالبه محسوب نماید شیخ فرید قطب الدین که بعد از امور شدن کجولک کابل از حکم انحرافی و زردی بی منصب و بی حاکم
 نموده روزی عطا فرمودند از غرض داشت خواص خان قلعه دار قندهار و زبانی منتهیان بعرض رسید که شاه عباس
 چهارم ربیع الاولی سال هفت و یکم از جلوس التبت کربلای بعرض رسید قندهار از قندهار آن برآمده بیستم شعبان
 بدین شهر مقدس رسیده و آن خود را پیشتر خبر اسان روانه نموده که اسباب رسیده و ده هزار سوار بر قندهار که موافق
 از تاجیکان خراسان که وقت مهم پیش قدم میباشند و بجلو قندهار وقت و حاجت آتی بنمایند و خبر بپرداز
 و دیگر مصالح قلعه کبری بر سر راه نمایند و دست بنده میبندد که شاه داده و او که چون در ماه دبی و بهمن فوج هندستان
 از قندهار برف و بند برون راه کجولک قندهار رفته اند رسید خود را و ایام مذکور با بی قلعه برساند و منظر
 که شاه قلی نام را که با ما میخواست اعلی و اندک شده بود بقندهار رسیده روانه قندهار کردید حضرت جهانجانی اجداد
 انجیر سعد الله خان را که صاحب سیف و القلم گفته میشد با یکصد و سی و پنج امیر نامی و روشناس سرداری بنام
 باقر ملک رستم جنگ محمد و از ملک زب برای حضرت کجولک قندهار مقرر نموده حکم نمودند که شصت هزار
 و ده هزار بر قندهار طومار نفع قیام نمایند و به نایب دارا شکوه که در لاهور بود حکم رفت که هرگاه شاه قلی الحی ایان
 اخبار رسد که از آنکه پیش میاید و در ضمن بعرض رسید که علیم و آن خان که بویب نوشته قندهار قندهار خبر اسان
 بر قندهار اسیر واری کار خان و راه امر سنگه و نور بخششی اجداد آن کجولک روانه نموده و بی ملک رویه خبر
 همراه آنها بی آنکه مامور کرد و روانه ساخت سیویم واقعه یا و شاهزاده محمد از ملک زب را با همراهان با انواع
 غنای متفرد و مقرر ساخته و تیر شصت و دوازده لفظه لاهور رسد خبر واقعه غلطی که صوبه واریه جوینور بود
 بعرض رسید ملطفت خان و میرخلیل میرسخی پسران او را خلعت ماتم و اضافی مرحت نموده و صوبه جوینور
 معقود خان مقرر فرمودند ابتدا کجا طر کد نشسته بود که با و شاهزاده محمد از ملک زب بدو اختلاف پیشرو
 سادت با زب آن مقرر کردید که تالاهور قلی کابل بطریق استعمال با اتفاق طی منازل نموده و ملا حظت فی ایام رستان
 از میان برود و در احوالی اکام طلب نماید و ده کار با آنها و خبر خواهی خان قندهار بعرض رسید که سه ماه از واری
 و بهمن قریب باش تاب سفر و مهم نذر و در شهره اراده رسیدن شاه عباس و برین ایام بقندهار خلاف عقل است

و خبر گویی غلو و گاه انقطاع نیز بر سرید بخاطر باد شاه این مصلحت پسند افتاد که اگر درین سیه چهار ماه که برف و بزمی
 مسافرتش دارد اکثر قریبانش نرود و بنمایند و برای سفر و محاصره قندار لنگر گشتی که فی الحقیقت لشکر گشتی است بعل
 سخاوت آمدند لهذا فتح اراده کامل نموده قرار بر آن یافت که ایام برف و شدت رستان در لاجورد سرش
 و نیز اظهار رسیدن امرای اطراف که حکم و کز برادران برای طلب آنها رفتند و اظهار حرکت نمود
 شاه عباس از بای قریب آن سیکست بدند هنوز بزرگ کوچ و مقام داراست مختلف شهرت داشت و باران غبار
 طلب و ترود و سرانجام بهای و فی بدبذات طرب و نند و غریزان بی بضاعت و ریمه گذران غنیمت از تصدیع سفر
 ایام رستان دانسته لشکر برج و مرج و کوچ و مقام گمی آوردند که غلبه بر رسیدن شاه عباس بیای قندار
 انحراف داشت قلعه را آنجا بر سرید معروفند دانسته بود که شاه غفلتگاه بفرود آمدنی سپاه سخت باقی را کار فرود
 بطریق بلغاریا پنجاه هزار سوار قریبانش بدو معاش و ترکان نیز برخواستگان شیر و گاو گاو جهان استوب رسیده
 ادایل و بی بچودی ماه الهی که زمین و آسمان شسته برف و بزمی گردیده و عالمی در زیر لاف برف جانست
 به پاسبانی جان و رمانده بود و از نو و نو باریدن برف و باران جهان چون لشکر کمر و سلام سفید و نارنگی
 از ملا حظ رسیدن کوکب و موکب همایون بر روی برف و بزمی بدر راه نموده خود را رسانده قلعه را محاصره نموده
 هر چند که از نو و تر بفرمود محصوران پسند صلاح دولت است بعد عرض بادشاه براده نظر بکر محمد اورنگ زیب همراه
 و تا بقی قندار خان و صد و سی و چهار امیر نامی نامدار و روشناس غیر شکار و کبیر که اکثر از سواست
 نیز از ماداران بکان بادیه و افغانان و قزلباش و راجه پوتان جان فدا که از سبایر و کوچگان و قزلباش و هزار سوار بودند
 تعیین و مقرر شدند و احکام تمام صوبه داران و فوجداران و جاگیرداران و کز برادران برای طلب حصه
 صادر کرد و بدو پادشاه از راه سبب احتیاط ساعت و عدم فرصت بی آنکه لازم رخصت بماند این شهرت
 راه ملتان فرستاد فتنه که خود را ملتان رسانده بگرداوی سپاه و سرانجام مهم برود و از و خلعت و آب
 و جوهر و فیل برای پادشاه ازاده از عقب همراه سعدا قندار خان روانه فرمودند و دیگر امرامو و کز و بدید که بر
 نزد یک لشکر رده و خود را بکابل و قندار برسانند و حکم شد که بندهای قدیم تقدیر اسبهای طلبت عالی قنبر
 صدور برده و تا چنان برسانند و جمعی که نولمازم اند و سندیار نشسته و سفیداران قدیم و جدید که جاگیر دارند نشسته

نقد و هندو هزاران برای دادنی مقرر شدند و کرد و برداران یقین نمودند که گشتگر نامقدور رعایت میروا و بر
 و باران و شب و قرار نمود و چیده از علایق غیر ضروری گشت کوچ کوچ مرطوبی منزل مقصود و کرد و نذر
 جنگل نام ترکمان نورجی با شاهی شاه ایران از قندار جدا شده خود را کجور با و شاه رسانده بود و عطای
 و سب و غنچه طلا و جواهر هزار و پند نقد و منصب هزاری یا نقد سوار سرافرازی یافت و خواب جانانی از قند
 که با نام و بعضی کشف رسیده بود و خلعت و سب و دانه هزار و پند غنایت نموده و مرض فرمود و نذر معطای
 خود از لاهور متوجه کابل شدند و وزیر که از آب بهت عبور و واقف شدند و شاه از آب گذشتند و نگردد و
 از قندار بطریق کمال انظار از شانه جعفر خان کجری نشی در سیده زبانی ظاهر نمود که بعد و انکی من فرستاد
 قریبانش بر قندار شکار یافته بود مطابق آن با فاضل کوشنات مصحوب قاصدان و جلوه داران السیر
 از غزنین رسیدند و جعفر خان کجری با شاه آمده و رفعت حقیقت بعرض رسانید که در کجور و نقد و
 و ترو و قریبانش سب و جانفشانی محصوران که در ابتدا نمودن و اکثر کتاب صدقات لشکر خصم نماید
 معقل بر کفار و بطول کلام منجر میگردد و مجمل زبان قلم میدهد که گاه در ترو و مور جان سپردن و نقیب و اندن
 و کوششهای با جلالت نمودن و شب و روز از اندرون قلعه کلبرن که لایق و نقیب و نقیب
 و بان شهر باریدن از قلعه برآمده مور جان کجری گذشتن جنبه فریب و هزار آدم و جابجایی بسیار
 لشکر شاه گشت و تک کرده و چهار صد و پانصد نفر از محصوران نیز نقد حیات با و فدا و انداختن و لیاقت
 و ساختن شادی نام از یک و حوصله با جان قلعه از غلبه که انتظاری که کشید و صدقات جان را باز
 طرف قریبانش محصوران رسیده قلعه مغلوب و هر گشتند و با سرداران شاه رجوع نموده و با بی صلح
 او و قلعه را و او که نیکو از جاسوسان کجور کار نموده از قلعه لشکر شاه رفته بر حقیقت معنی و نیکو
 غلوه گاه خروج خصم و ترو رسیدن کوهک هندوستان مطلع گردیده هر چند سعی نموده باز لشکر بران
 و خود را قبله رساندن از خبر واری و بند و رست لشکر ایران شونت ناچار حقیقت مبارزه کاغذ و
 که از طرف گاه و دانه و ترو رسیدن رسد و شدات برف و سرما قریبانش به معنی میکند و در اسبان کجور
 و استخوان جان مانده و لشکر پادشاهی کوچ کوچ متوجه قندار است و لشکر قریبانش و فکر بر خوشن است

و آنکه غدار بر تبرجی بسته و در اعطای حصار قلع را انداخت بدو و اطلاع بر یمنون آن آغذر مرم و قلع و باختر گشتن بود
که هیچ فایده نداد تا پانزده روز گذشت و بیام صلح و عهد امان جان و ناموس و عیال در میان بود آخر کار نهم صفر قلع دار
برآمده و در روز هفتم برادران مال و فرزندان خواست روز بیستم محراب شان قلع دار تا که داخل گردید و
و قلع دارسان بقا که شرط عدم قبول رعایت خلعت وقت ملازمت و رخصت خواسته را و این حضور شد بعد از گذشت
باو شاه خط کشش بریم یوشن رسید سر محراب پیش انداخته قطرات رنگ ریزان نمیدانست که بجز زبان
سیر روی خود و کجایان کند و در اندک وقت باقی قلعات است و زمیندار و غیره توابع قلع دار از ترس و فوج
محراب خان به تخریب قلعایش و اندک چند سواران که ابران و سید سوار و یمنون و ان منقلب شدند و
لکار آمدند قلع داران که بعد از کشتن با عهد امان جان مع هرمان نزد محراب خان آمدند و حکم یراقی گرفتن آنها
نموده بعضی که جوهر غریب و شجاعت و اختیار یمنون و ندب پروان اسلحتن نداده شرط جانب پاری قطار و
و بقیه السیف را مقتدر ساخته با هر دو مال و عیال نزد شاه روانه ساخت و شاه به سبب عسرت قلع و غلف قلع
شدن اسپان بار بردارند شدت سزا داد و غیره منظر مظهره هزار سوار لشکری با محراب خان قلع دار و در اسباب کشیده
خود روانه فرود هرات شدند از ابتدای محاصره لغایت بر فراستن شاه بعد از آن غیر قلع و بنیم ماه کشتید با محراب
کلید انشکر یاد شاه فراده و در میرا غلبه تحمیری آمده وقت روانه شدن باو شاه فراده و سعدا قلع خان حکم شده
که نامقدور خود را در قلع بدارد رسد و اندک قبل از رسیدن باو باج شاه از ملا فطه خدمات موکب اکب
شماره از باجی حصار بر خاسته برود و اگر خدا کمزوره تا رسد بن شما قلع و تبرق قلعایش در آمده باشد باید که خود را
کم و چسبان رسانده وقت که منم و ن جان و فرایم آمدن و ذخیره تازه نداده و محاصره قلع بردارند اما چون باو شاه
و باو باو غیر که نام لوقت شنبه و ده روز داده و در وسط راه و در میان برای که او در یی لشکر و میرا بخام ضروری بود
را در راه به سبب انتظار رسیدن باو شاه فراده و باو باو غیر که نام لوقت شنبه و ده روز داده و در وسط راه
هر دو فوج میرسد بن نوشت علیک که برای صفای پاک نمودن ما از برف و قطع اشجار رفته بود و سید شکرنگ
بر آن آغذر بر سر راه و دره مار که گفته که اگر دیگران از او بکاهه اقل از این راه نروند بدستخاری توان نموده و زمین
کر خبرهای وحشت افزای محاصره قلع دار و بدستخیر شاه و در آمدن مع احکام تا کلید بندد امیر مرد و خود را نشان

از حضور رسیدند اما که از معاودت شاه بعد حصول مطالب طالع یافتند تا بار راه منظور نظر را گذاشته از راه بالا کوچی که
آسمان شکوه که در هزار و هفتاد و هشت فرسودار طغیان آن به بیرون آمد هر سبزه بناده گشته سبک کجای ضروری
و غیر ضروری را گذاشته روان شدند و وقت عبور از آن کلبه های پوشیده با گشته و گذار اقلان و خیزان به هزار و شصت
طی مسافت می نمودند و بخت به کام هر برج بر غل غل گذشت و بار بر در ری که گشته اند از راه های صوبه افشاندند
که از آن نام و نشان نیافتند و سپاری از شدت سرما از پا و در آمدند که بر سر خود پوشیدند و نو که غلام و باجه ها
نک بجای هر که غالی میکرد کجاست غلیم بر آفا میگذاشتند و غل و گاه و بهین سبک کولالت بهر تبه کباب کردند
که نامی نگانی از آن بود و بدین حال رسیدند و در اینجا که راه یافت میکرد و به شکم آدم و چهار با اعتبار موت و حق میر
و چند روز در کابل برای خرید و بار بردار که اکثر باره و خانه بدوش بودند و توقف نمودن ضرور کردند
عده که اوایل ریح الثانی از کابل کوچ نمود و بغیرین رسیدند علف اصلا یافت شد برای مردم خاص و غل و
بک آنار و گاه یک و نیم و به آنار به تصدیع بهم میرسد کار برست کرنگ کردند و غیر رسید که از غزین تا قندهار
به شب قریش خس خوردن نهان و چار با مطلق نیابست جبهه ملک سعادت قان حقیقت را
معروض داشت و در جواب حکم رسید که در ملک کبری را غایت طلبی بنمایند بهر وجه خود را بقندهار رسانند
قریش بد معائنات فراهم آوردن و خیر و قلع و استقامت هند و غل و حوالی قندهار را که قابل درو شدند و
که دست مردم قلع و را ند و تصرف خود را ندیدند و در شکرتاوی بودند که از غزین افدقه ما بین راه بردار
و بعد مقام با نرود و روز کوچ کرده و در ترتیب خروج برداشته هفت خروج قرار دادند و هر اوان بر رفتار و غیره
و چند اول مقر کرده و در کوچ اقله رسیدند که از کل ساخته اند و در سرحد واقع است و قریش مشغول
خود را و راه باز نشینیدن و رسیدن افواج قلع خالی گذاشته رفتند و در بین اوان ملک من نام
رسید از افواج قندهار که به حسب ضرورت به محرابان ملاقات نموده بودند و قلع کرگشته نزد سعادت خان رسانند
ملازمت با او نشان داده نمود و خلوت و خیر مرصع و ده هزار رو به نقد یافت و چهارم و پنجم حوالی اوان ملی نزد ملک
باغ کفعلی مقابل قلع قندهار رسیده فرود آمد به تهیه فراهم آوردن آلات و اسباب مورد حال مدعی لقب
کندن برداشته و در سویم راه بانو شک و غیره جمعی از بندهای کار طلبی فی از اطراف قلع را خالی و بدیهه ای طالع

سرور بازینمای جلالت و کسب جزات بطریق فدویان جانبار یک تاز و فرزند و شایسته کوه و پناه حار خود
 رسانده مجامع و ساجده مردم فلولو که خوار شدند از سر و آون شک و انداختن حقش بن و شک و فنام
 استبازای آفتد که از بندوق و انواع آلات جانسان ماریدن گرفت که جمیع کثرت از بندای مادی و مادی صالح
 و اواز از شیر عظیم و ناز و دگر بریم بلند کرد و بعد از آنکه خداوند برین مقام و او اگر چه چنین
 جزات بچشم گردید باید که دلا قوی داشته از بویهای تجارت چکل ناه ساخته استقامت و رز و دمان راسته که
 و اند و در اینجا بعد شفت و تر و سپار و ضایع شدن آدم بسیار مور جان قائم نموند بحال جنگ که از در
 حضور بقصد کجری اگر و کلبه از کوچ با و شاه از حسن ابدان بفرستد که شاه و روی پاک فرستاده شایسته
 با نام کابل سیده حکم شد که گز برادر در قفسه حضور بیاید و در منزل باغ فرح که خبر آمدن شاه و روی رسید چون و
 همان روز با شایسته خان از احدا با و آمده بود حکم فرمودند که او را نزد شایسته خان و جعفر خان که با هم فرمودند
 بروند و مجلس واحد حاضر شدند و امر نمودند که نامه او را گرفته از زبان مالک بگویند که چون ما را نظر محبت و غیر
 و موردی شاه بود یکی از خواسان حضور را قلعه را قندار ساخته بودیم اگر میداشتیم که از ایشان میان خبر
 ظهور خواهد کرد یکی از امرای زرم دیده بجز بکار آمد موده را قلعه را بنمودیم که تا جان باقی داشت و در قفسه
 قلعه خود را معاف نمیدانست چون خلاف توقع لعل آمدیم به جوین دار و دگر نادر و و خبر دادند شدن شاه قلی
 با نام چون قبل از رسیدن محاصره قندار رسیده بود و در جان نوری خبر رسیدن شاه بجای حصن قلعه
 بنا بر آن حکم نمود که شاه قلی را در لاهور نگاهدارند فی الواقع هرگاه رشته محبت و الفت از غبار کدورت
 آلوده گشته بود و بگرد فرستادن نامه و رسول و گرفتن آن به لطف و در باطنها گیرگنی و دور و بی منافی
 رویه افلاک کیشان سلف است بعد فرمودند که شاه و روی یک در حلال با و رفته توقف در نزد او بگذرانند
 کابل هر دو فرستاده او را با عزت و رخصت خواهم نمود و در مضین برایشانی شاه و روی یک بفرستد
 ده هزار و پیر مرمت نمودند و ایل جادوی الاول داخل دار ملک کابل شده روز چهارم بخانه علیمر و خانان از
 تشریف بردند از جمله شکست یک لکر و پنجین قبول نمودند که **در قلع سال است و سید محمد طایب سیستانی**
در قلع ده و بیست سال است و سید محمد طایب سیستانی

چون بانی ذکر ساری که میان نذر محمد خان و عبد العزیز خان رود او را بعد از کماله دار و کبر تمام نذر محمد خان سلطنت
 جاکر فتنه بقیصل و تحریر و در آن وقت که میباید حاصل ضروری بر زبان قاضی میاید بعد از حضرت عالی
 فرزندان و متعلقان نذر محمد خان را نذر او روانه نمایند و نوجوانان نذر محمد خان نیز مگر برای طلب فرزندان و
 و پس بکنان محمد و فرج با آنها بر بانی رسیده بود عبد العزیز خان را با دیگر همایان که دو سال و دو ماه در خدمت
 پادشاه مانده بودند قلعیت و بنجر و شمشیر و دیگر مرصع آلات موسیقا و سی هزار و پانصد نفر
 و یک لک و پانصد نفر در خدمت متعلقان برای نذر محمد خان بموجب طلب او فرستادند و یک لک و پانصد نفر
 عبد الرحمن و محمد و ابوالجلی به نذر محمد خان روانه ساخته بودند و شش و پانصد نفر نذر محمد خان به سبب و لایق
 نزد پادشاه راضی نشده و در جگر بندگی پادشاهی و در آنجا متعلقان نذر محمد خان سه لک و پانصد نفر و فرج و سوارانی
 و آنچه دیگرها خانیست بودند لغایت رخصت مرحمت شد از واقعه قتل و بجز سبک که بهادر خان و دو هیلک از بزرگان
 تهور پشته بودند و در جلای منزل آخرت گردید و کوران پیش قدمی در خدمت او پادشاه هزاره و سعادتی و در
 جگر بندگی پادشاهی خود شک ساخته و دست پسران و مانده بودند از آن میان و لایق خان نام پسر نذر
 که پانزده سال داشت براری یافتند و سواران و نذر باقی پسران را معینت بود و در خدمت آنها مرحمت فرمود
 هفتده نفر از همایان محراب خان خود را نذر پادشاه هزاره رسانده و عطا می منصب قلعیت و شش و پانصد نفر
 یافتند احوال تحریر باقی احوال لشکر پادشاه هزاره و قضیت محاصره میسر و از یک طرف حمله امکا سواران
 بعد تر و نمایان و کشیدند مردم سپاه مورچال و اقبلی بر خندق برساند و ششم خان و قاضی خان و دیگر
 که طلبان جانبازان طرف دیگر مورچال و اقبلی را تا کما خندق و نذر و یک و در کارزار رساندند اما چون
 در جنگ مردم و جنگ و قلعه داری سپاه محمود کار از نای از موده کار بوزار با لای قلعیت و در زمین
 یک لک کوله ثقل و کوله های زمین کوب و نوب و قضا و آتشین بار و با نهایی شرفشان میبارید که بعد
 رسیدن مورچال با قلعیت کار فرصت و کبر تر و نمیدادند بلکه اکثر زمین ثقل از ضرب کوله های کوه ران
 و نا بود و میبافت و در هر روز شش خدین هزار و پانصد بران با شش ای لشکران مصالح پر کردن خندق میکرد
 و فایده تر و کار بر روی نمی آید و هر دو کفر لبانش برانده مقابل طلبا بر سر کشیده بر مورچال میرجست از طرفین

قبل از این بر میگردد و بدو خبر دانی غازی و سیلک از مردمان گردست قزلباش می افتاد و بدو بقلعه میبرد و بدو کتیبه
برگشت و میباید و در غنیمت روزی جمعی که از مردمان قزلباش می افتاد و بدو کتیبه را بدو میبرد و بدو کتیبه را بدو
که شاه عباس بعد از رسیدن بهرات چند امیر را طلب مردم نوحه و را لشکری مرعفی قلغان را فرستاد و با جمعی که
امیر و سواران و بدو خبر دانی غازی و سیلک از مردمان گردست قزلباش می افتاد و بدو بقلعه میبرد و بدو کتیبه
بطریق قزلباشان هر دو را بدو یک رسیده اند و درین اوان یکی از غنیمت های قدیم بادشاهی که در دست کار ایران کتیبه
امده خود را با بند کتبی ساخته بود بطریق جاسوسی از اطراف بعین شده داخل فوج گشته نزد قلغان سابق
نامشان او بود آمده از رسیدن و فوج قزلباش ازین سوپ روانه بخجند و سه هزار سوار جدا شدن قصد
کبی اکی و او در غنیمت خبر رسیدن قزلباش و درین میان بر سر کبی غیر مقبول رخ می ساختن جمع کثیر و تبارج بر
و سیر نمودن چار و آدم سپارشان را بخت و معاشرت با بان و دستر بانان فرادندان رسیدند کتیبه و
شتر و دیگر چار با قطار قطار پاشان شد و بدو در ستم خان که از بهادران یک تار و در ستم زمان گشته میشد برین خبر
اطلاع یافته بی آنکه با مور کرد و سوار شده متعاقب قزلباش نمود چهار چکر و بی خبری باقی نماند کتیبه رسیده بعد
مقابل شدن او که در لشکر دمان و تیرمبان آمده بعد کار مجاریه بران کوز رسید از هر دو طرف خبر دانی
محب و و او و دیگر بر یکدیگر غارت مغلوب کرده و او و مرد و او و کتیبه ظهور آورد و بدو مرد و سپاه از هر دو
طرف گشته و جمعی کرده و دیگر از کار قزلباش و چند قطار شتر را با کوز و دستر و سپ خود و آنها بونهند بد
آورده مراجعت نموده نزد بادشاه مرده و او فرین کرد و بدو خبر رسید که سی هزار سوار سیر و ازین
امیر حاجی که از آنکه نظر علیان حاکم اردو و علیانان با مرعفی قلغان ازین سپاهان مشهور را ایران رسیده اند
ازین طرف بار و دیگر ستم خان و قزلباشان با جمعی دیگر از احرار و ارجا و قزلباشان صف را قریب هزار سوار و کتیبه
پشماره متعاقب آنها تا خجند رسیده که علامت سپاه و کوز سپاه بی لشکر قزلباش نمود که بدو و سوارات
زده بوشن افغانان بدو بوشن و معلمان یک تار و راجیو بان مردم طلب خند و شان سپان کجولان و او بد
و سرداران ایران با هم که کار از آنکه شد اول واسطه کوز لوت و دمان نایره زو و شتر و
گرفت و هر سه فوج قزلباش سپان تا خجند و شمشیرهای ابداء آخته از اطراف فوج خند و آمده بار و او

را گرم ساخته و جلای مری مرد را بر روی کار آورده و اندوازد و غبار هم سپان هر دو طرف جهان و چشم دل
 با شگفتان سیاه و تیره گردید و مروان زرم آزمای جان نشان غبار را کلید و هر باجی صحرایان و سرور و دیده جهان
 تصور نموده تو تباری ششم ساخته شرط جاسباری بجای آوردند **و اما** در میان و در میان کوشش
 کین که چون بعضی جبهت از جازمین زباریدن تیغ تهنشین **نمیست** مروان از تن کشته جان و نوج
 فرمایش از بیفیلتهای نمایان کار بر سر کشید و شان ننگ آورده چند بار نوج مقابل خود را بر دست
 نزدیک بود که چشم زخم صعب و سنگت عظیم با ضایع باد و شایه برسانند و زخمین رستم خان که هم با همی
 و رستم خان بود با اتفاق قلع خان و در جهانی تهنشین خیلان مست را پیش و کد انشت زنجیر بر خیلان سوار
 خود انداخته بدلهای مرموم و لباسهای پراخته ستانده و ارقام پیش نموده شرط زد و کد لایق نزد و این جان نشان را
 بجای آورده و بعد با و فنا رفتن سرای میثمار و کوشش و کشتن سیاه که مبارزان زده پیش خود را بر قلب خیم زدند
 و محمد صید بر سادات خان و خواجگان و بخره سروازان نامی الکار آمدند و جمعی کثیر از مرموم غیر منتهو کشته و بجای
 که دیده قدم ثبات فرمایش از جالغزید اختیار فرورد کرد و سبب و بهتر غنیمت بدست آورده و کجدمت شاد
 مراجعت نمودند و قبل از رسیدن عرض داشت فتح نیک بجبهت باد و شاه با نام و ننگ شانه و روی بکانه نام
 شاه ایران آورده بار نیافته و در جلال آبا و مقصوب گردیده و در رکاب همراه او بوده و بکیر زمانی و رجوانت
 نموده بخام دادند که شاه غفران بنیاد شاه عباس کلان که قدر دان و اخلاصمند او بود و از سیال شنه استیلا
 و رعیت داشت از دنیا رحلت نموده همراه از آن خاندان عالی مشیم داشتند از راه قفانای سیال خانی آن محل
 آمد و طرفه نیرکان خود را امرایات نمودند و حال هر چه خواهد بود از ما بر آید بطریق خود خواهد آید و هزار و پند و کیر
 بر شاه یک غنایت نموده و مرض ساخته سروازان همراه و او را از بند و نیر و با و شاهزاده و نیکت بپ روانه نمودند
 حکم داشتند که از قندار نیر که بر بر و راه همراه نزد شاه روانه سازند آنچه از صعوبت و کمروا ت و کراتی و کلماتی
 غلوگاه بر سر کرد و ایام محاربه قندهار گذشته و آخر فایده آن بطریق نماید و خبر غنیمت آن پروا مثل الطیر کل کلام است
 انجام منجر بگردید و چون خبرش را بدیدند که در پیهم خبرت اعلی رسیده و شد که در امتداد و محاربه خبر رفتن سیاه
 فایده و مرتب نموده و با و شاهزاده حکم صادر نمودند که بقافانای حلیت وقت است شجر قندهار بر سال و وقت

[illegible]

مذہب

تا یک سال بمحض شفع بر وی میاد و پسند رخصت عبدالرحمن بن محمد خان بدر او سابق بقید کتیرا مده بعد رسیدن
 نزد محمد خان بجوگت خود بند مرضی کردید و با کار نام را که از امر او نامدا به پنج بود بر فاقه و رسانیدن او به
 فرج منصوره مود نموده بهی نقلی بر بعضی اطا عیاضه چون دانست که نزد جمعیت نماده که سپاه عاقبت تاه
 بر سر او آمد و نزد محمد خان محصور گردیده بدفع شش سر با بر خور و در پرداختن عده عرصه نزد محمد خان
 نیک آمده تا جاز نزد محمد خان عبدالرحمان را از راه برگردانده نزد خود طلب عده که عبدالرحمن بموجب امر بدر
 کرد و دیدار بر ابراهیم یک نام و در مقابل او کشته گردید و همراهان او بر عبدالرحمن غالب آمده کشته گردید محمد خان
 با او کار یک نفر را خدای رسو و عبدالرحمن خان بدست قاتلان بهی نقلی کردید و در نزد بهی نقلی او
 و او برادر را مجوس خست عبدالرحمن بقفانی مصلحت با آنها بیان خود ساخته و عهد و پیمان رفاقت
 و شریکیت دولت بودن بمیان آمده با فانی آنها فراموشه خود را به خدمت اعلی حضرت رساند حضرت
 استود احوال و همراهان او گردیده عبدالرحمن را منصب چهار هزار ری بالصد سوار و پست هزار ری به نقد
 معده و قیل و مرصع آلات مرمت نمود و در همراهان او را نیز موافق بمقتضی عبدالرحمن در زمره بنای کار
 در آورده وقت توجه از دار السلطنه طرف بهر لهر آن نزد محمد خان را فراموشه کردید و چون در آن سال
 کرانی غلوه مساک باریان عالمی بنا شد و آوده و شب و در چندین هزار و ستمای میندان سوبی
 آسمان برداشته شد و نانی بجای خردید و فروخت میکردید و در کوه لاجور از اندر دعای صغیف لانی
 کرم الهی به ملاحظه ابر حمت بخشش در آمد تا حیدر و دانا قدر بارید که بقصد نقش و مقام نمودن کردید
 و عشرت حال مردم بر حمت مبدل شد بل از وفور رحمت الهی آخر به سبب که رعایا فرصت کث و کار به
 نیافتند که کاشانه شدت باران سیر کردید رعایات یرکنا کث فایده باوشای و در وقت شخیص
 جمع یافته آمده این مندین خدا ترس طلب نمودند و بعد از خدا خان حکم شد که چند روز متوجه شده خود بنظر او
 و امنوده رعایا و احوال الگزاران پروردگار محمد صلی الله علیه و آله و سلم خان که نزد عا و خان برای وصول باقی بخشش
 سنوات و دیگر بعضی مطالب رفته بود در خدمت تقدیم خدمت کوشیده از نزد عا و خان و جواب ال
 و در نقد بخشش و چهل فنیل ساز طلا که جمیع چهل لک و به نقد و منس برای پادشاه داده و بیک لک و به نقد و منس

برای ملک جهان پادشاه بیکم و پانزده لک و پانصد هزار است و نقد و قبل برای دارا سکوه آور و با یکست پنجاه هزار روپیه
 نقد و پنج قبل و قدری جوهر که به محمد صفی توافع نموده بودند از نظر عالی گذرانده مورد رعایت و تشکر بود
 نقد و پیشگی به سید باقر ملازم پادشاه داده و بجهت که همراه محمد صفی رفته بود داده بودند نیز از نظر گذشت
 پادشاه هزاره محمد اورنگ زیب را صوبه دار مالوه ساخته عرض نمودند خود و قریح کنان و سنگار افکنان منار
 مراحل صعب برادر برف کشیده را به بیت تمام طی نموده گاه آخر روز و گاه بهر شب رفته خدمت محل بنزل میرسدند
 تا آنکه آخر ماهی الثانی بسواری کشی که از شهر کشیده رسیده لاله در باغین پس از این بهشت نشان رونق
 تازه و دو بالاکشیدند و هر شب و هر روز همراه خدمت محل بر کشتیهای غریب با انواع پرده های زیفت
 و ستونهای متغیض از لاجورد و فیروزه های طلا و مرصع سوار شده میر و قریح روی آب تالاب و لایق اقسام
 گل باغات و دشت و کوه و درویشام امکان فقیحان که به یک لخت گل منزه زمره مقام بودند و من
 دامن ز باغیان و ملاقات مست میشد و سستی نماد که در کشیده صاحب گذر و دیدن الهام
 امیر الامر اعظم و اشکان سیر باغ و عمارات ساخته او تشریف میزدند و جمعی با نیکو و شکست علی و اشکان
 یک لک و سی هزار روپیه نقد و پیشگی قبول و در آمد پادشاه بدینسی که نوکر او سابق بنجر برادر
 و از حق اکامان وقت و زمان در خاص و عام کشیده بود بدین پادشاه آمد و در روز و یکبار آن پادشاه
 در ویش نواز از روی نیا معرکه زمان پادشاه بیکم که پنج مبلغ قبل هزار روپیه مکان از روی آن
 و اصل باجه ساخته بود و بیت هزار روپیه و یکم خرج کرده عمارت و یکم متصل آن برای و یکم قصر تیار نموده
 بود و تشریف میزدند و پانزده هزار روپیه نیز برای بزم در ویش آن گذرانده زمانی در خدمت آن در ویش
 حق پرست محبت و پیشکش و سخنان بدین پیش گوشت پوشش شده بر فاسد شد ملکوت خان و یوفا
 صوبه خاندیم و بر رعایت فرمودند که **محمد علی میرزا میرزا محمد علی میرزا**
دشت کبیری کب شاعری هندی که از صاحب طبعان مشهور و مقربان حضور بود و کتب تمام
 پادشاه گفته گذرانده قبل داده و دو هزار روپیه مرحمت نمودند چون در این سال ابتدا از بهار و آخر
 از شدت باریدن اکثر از مکانهای کل منزه انظر اوت و رونق اصلی افتاده بود و از بهار و آخر

و شکست گشته بود و دیگر کشیدنی نظر نکرد و فرمودند که من بعد چنان باغات و مکان با صفای دارم ان شاء الله
 گذشته با آنکه مدامت که بدانی خدا میرسد این ساقی بعبده برای خطب خرمی نمودند و با بدای خلق
 راضی شدن از طریق حق پرستی و درست و بعد از فراغ و انقضای دو ماه غور مضان او آخر مرد و از
 کشمیر کوچ فرموده متوجه دارالخلافه شد و سعد الله خان مامور گردید که چند روز برای اختتام مقدمات عالی
 دولتی و کشمیر مانده و خود را مدارالسلطنه رسانده و منزل آصف آباد وقت عبور از بالایی آب در کما
 که نیکو بار شده بود و از شب آخر و نام مردم شکست قرب و صد و پنجاه آدم و جانور و مال بسیار در دست
 افتاد و از آنجا قرب صد نفر غرق گردیدند که بعد رسیدن نزد یک دارالسلطنه که سعد الله خان بن کهنه رسید
 حکم شد که رستم خان و دیگر امرای دور و نزدیک و بر اجنای نامدار با مصالح لوب خانه برای مهم قند با کهنه
 بر سینه و بنام نامی با و شاهزاده محمد مراد کشیش بنمرد و قیاب فرمان بدستخواص کرد و بدیاد و ناله
 و شهادت و عبدالرحمن پسران در محمد خان ملازمت نمودند و با چهره که شرف نزل و انقضای سید محی الدین ابوالحی
 روم رسیده نامه قصیر نامه دو سبب رطل و مرصع مرد و ارید و عیای مرد و ارید با ف و پنج سبب از طرف خود و یکدانه
 با نرود هزار و پست و خلعت و سبب و پنج و چند با و مرصع نمودند و بعد رسید که نذر محمد خان که کار نام قند الله
 گردیده بود و در راه و ولایت حیات نمود پس از خلعت ماتمی غنایت فرمودند و نام عربی در جواب قصیر مرد
 بدست تباری قلم سعد الله خان نوشته شد با چند و شمشیر و نیزه مرصع بهجت لکه به حواله سید محی الدین مرصع
 و از ده هزار و پست و نقد و سبب مرصع ساطع مرصع نمودند و قاضی احمد سعید را با دو لکه و پست نقد و سبب
 برای شریف و سخنان که بعد از مرصع سید محی الدین مرصع نقد و سبب که راجه به پهلوانان خستنی
 ازین سزا بر بست ده لکه و پست و هزار و پهلوان و دیگر اموال که از و مانده بود و پسران او معاف فرمودند و بنیو
 پسرکان او را اضاف و خطاب علی و سبب و قبیل غنایت نمودند و رستم خان بهاد و بموجب حکم از جا که فرمود
 یک کرد و در وجه از خزانة سرکار برای مهم قند نام و از شده بود و کهنه رسیده ملازمت نمود و ملطف قند و غنایت
 را تسبیح مرد و ارید و قاضی الله مرصع غنایت فرمودند چهار هزار و سوار و هزار بر شندار و با نقد ملذذ و بنمرد
 از نوکران سعد الله خان در محلات بسیار و را نذر نمود و از فرین کرد و صد و یک سبب به رستم خان حضرت

لهذا سخنان را از اصل و اضافی غیر از این نبوده و خطاب به ایشان و عطای خود را بکابل مقرر ساخته و بختان را بکابل
رویه از خزانہ ابرار با وجود کم رسیده ملافت نموده پادشاه را در محضر او بیک از مطالب حکمی معین ساخته
از حضور مقرر شده برای جمع شدن در شام نزد هم در محل اول از میان برآمده بود و بعد بخاک و بعد بچاه و بجزیره
و اجوام و سپس دو و فیصل با سارطلا و قهر و طاعت و پیشکش با مصحوب محمد بنی خرد پادشاه را در دو
فرمودند و سواهی امرای که همراه آن در آنجای بقایات بودند و بیک امیر عقیدت آیین مذویت کردن
که هر یکی غیر بنده زبدم تقدیم شد از حضور با خزانہ زیاده و دو مصاح را با او تقدیم فلکبگری روانه ساخته تا مورد
فرمودند که از راه میان خود را بگذرانند و رسانده روز یکشنبه سیوم جمادی الثانی که او را فرار و بیست
و ساعت بر بختی غیر از شمس انسان را کاب مقرر شده خود را به باین قلوب رسانده به محاصره بردارد و در غیر
شد که سعد الله خان خود را بر اه کابل در همان تاریخ رسانده پادشاه را بدست کرد و در شام نزد هم در محل اول
مطابق اوایل اسفند از خود ستود و کابل شد و در همان روز یک ساعت محمود و ابو سعید و شاهرخ با پنجاه هزار سوار و
هزار پیاده بر شداد و چند هزاران و بیست و پنج کلان قلعه شکن و بیست و پنج میان و بیست و پنج قیل تنبال
و ده قیل خلیج است و دست شتران و دو گره و دو سه هزاره و دو یک هزاره و دو یک هزاره و دو یک هزاره و دو یک هزاره
و آنچه باید برای و داندن لشکر و ساجین و علمه و شمشیر و در حال ارشاد فرموده تا یکده سوره و دو یک
ساعت مقرر کرد که اگر شود خود را رسانده محاصره نماید و بطل فوج بمقادیر سوار سوار سوار سوار سوار سوار
صد امیر و سفید از نامی رویش شمس باشند مقرر و تعیین شدند و بر ستم خان و جمعی از اصناف و طاعت و
و قیل و جوهر رحمت نموده و شخص هستند و حکم فرمودند که در کابل و در طلب و سه ماه و یک سفید از
و نامیان امرای و پنجاه و کابل بدیند و است و نموده و اول و شمس و بیست و سفید از آن و غیره گوشت
که ترنول و مردم قتل کرد و پادشاه خود و کوچ کنان منزل بمنزل طی مسافت نموده و دو ماه و چهار روز و یک
جمادی الاول به شرف ترنول و کابل نموده و سعد الله خان کوچ کوچ طی منزل منتهی و ندانند که اول جمادی
موجود کم و تعیین تاریخ نزد یک سفید و یکصدت پادشاه را در رسیده با اتفاق محاصره قلوب برداشته و
پسر نزد محمد خان از روی که تو بهی قیامت بکمال نبوده و ندانم قلی و نیزه ششی از سکر ایران جدا شده و نزد

بعد از آنکه آن آید رود آن محصور گردیده ملازمست نموده چنانچه در این محاصره و غلبت و انعام مرحمت نموده و در
 جبهه بیداری باو شبیهی در آورده اند اکنون که چند از تره و محاصره قندار و پیشروان مورچان و بن حش کار به نیکارچی
 بهادران کار طلب از چهار طرف در میان یک کوه رسیده و فرو آمده و شتر و غنای بدو اندن نقب و نلق مورچان نموده
 حضور سعد الله خان است بهت بهما میران کارزار دیده و جلالت و تدبیر بکار برده با اتفاق راجع و تان
 بهورستان بکر و آوری مصالح نقب زدن و مورچان و داندن کوشید و نشان کوه نقب و نلق و شک
 خود را ساعد الله خان و دیگر محاصره چند و در قلعه و از لطف و انعام خود نشان میداد و است نموده که اصلا صدای آدم و
 تره و محصوران ظاهر نمیکردید هر چند که شکر نمودن در بابی حصار آمده با طهارت بهوری تره و دات رستم
 می نمودند و نماندند و نمانده اند که شکر نمودن از قلع و صدای بلند نمیدادند تا اگر مردم مورچان رستم خان و وزیر عظیم خان
 و دیگر امرای بابی حصار و نزدیک خندق رسیده روزی راه را در بابی حصار صاحب تره و دات رستم
 آمده ظاهر ساخت که مکانی در میان حصار و نزدیک خندق و برجی منظر آمده و مورچان بکار رسیده که قابوی
 یورش و بالا بردن دار و دایره و سیاهان بر دوش غافل و بجز معلوم نمیدادند اگر دوزن با جمعی از همایان جان باز
 و دوزن و دکنه خود را را همراه کرمانجی با ابراهیم بن کریم و کلی چشم بر راه و کوش بر آواز گریه و بر
 وقت یورش نشاند و زین سپار تیار نگذاشته اند و بعد از آنکه از پاوش نهاده و سعد الله خان او را حاصل شد و راه
 شب با چند نفر که از جانبازان که در فن فکری از کار آزمایان مشهور بودند و با انواع تدبیر قدم جرات گذاشته
 و پیش قدمان جان نما را به حصار بالایی حصار برانده با شتر و مفری لشکر را طایفه و بهادران تابا به
 به کندن جانمازی بکرت و آمدند و صدای گوناگون گردیده و محصوران که از زین کلاه چشم بر راه و کوش بر آواز
 چنین قابو بودند از اطراف مهتاب روشن شد با قسام آلات آدم کشی بر همگان ناخود چندان
 موجب تشنگ و مان سر و اند و حقد تشنگ و روغن جوشان و انواع مصالح مرد و باز را بالا رفتند که استخوان
 بر سر برج رسیده و نماندند جانماخته به تبدیل نیت بهادران خودی منت ندادند و قدم بهوشند و سنان
 و راجع و تان سپار بکار آمدند که لفرق نمودن و شتر و می نمود و هر که از طرف دیوار و کلاه برج خود را رسیده به
 جبهه نشان می داد و بر طرف از کشته و کشته و پشته می پدید آمد و انقدر آدم کشته و زخمی کردید که شبانه روز

بعضی

[illegible]

و چند روز برای سرانجام فروری توفیق در انجام نموده و خدمت محل در طمان گذاشته مرخصیهای سمت کامل کرد و بدین
 در دستم خان که بطریق ابراهیم با مصالحه فکری بود و از ده هزار سوار و چند امیر و سردار پیش قدم بود و به هم جمعی از لشکر
 موافق تعیین ساعات از حضور خود را بجای حصار گذاشته و سواره بقصد محاصره سواره طرف خندق در خارج
 باره نمود و ساعت و جو انان یکبار از دو یکسان فراق سپاس را بگویند و در آورده نیز جلوی نامونده خود نمایان
 بروی کار آورده و در وقت نشستن نیز با یکبار از قلعه برآمده با هم آنچه میخواستند بگویند و نموده خواهد خان را با جمعی از یک
 مقتول باشند و چند نفر نیز از مردم قتل گشته شدند و آخر روز دستم خان را بر روی دروازه قلعه و در ترکان کوه
 فرو داده و در یک سوار شدند با فوج آراسته برای ملاحظه اطراف قلعه و تجویز مورع حال و در اندن لقب سر روز
 جلوه کرد و با دوشا هزاره بعد از ظهر در سوار گذار و عبور کنند و بی شک با هموار نیز یک قلعه رسیده برای
 ساعت هفت روز از قلعه و در فرو و آمد برای ملاحظه و تجویز سباب فکری سوار شدند بعد از گذر یک ساعت
 مرزا کامکاران فرو دادند و دستم خان را با و یک سوار برای کار طلب جای تعیین نموده مورع حال نسبت نمودند
 و همراه هر یک از لشکر و غیره مصالحه فکری با تقسیم در آید و هر یک در ترکان و کندن لقب و در اندن مورع حال بروز
 باز دی خود و جلد از آن جا بکدست سعی موفور ظهور می آورد و حضور محمد جعفر میرانش که نسبت بهد ایران
 صاحب و امیر پیش قدم و زباده از سعی بود و میرکلان بر سر نیز در زیر یکی از پیمان کستان از و بر سر کندن
 سرکلان بر سر زدن و لطف دارد و جواب با اظهار قد و دیت گفت که روز نورش بهین بر سر برده خود را قلعه
 خواهم رساند آنچه فرموده و در پیش برون مورع حال و کندن لقب از پیمان و ان کوه کن و جو انان فکری نمایان
 و جانشانی که بر سر کار او و در آن که تجویز تفصیل آن پرواز و اختصار کلام و در می افتد خفا که در شیر قلوب
 و غیره از نوازع شد و بعد از آنکه بر جانبازان و سعی لا حاصل کوه کنان شد که خواهد او و چون حکم طلوع
 بود که اول خاطر از شیر قلوبات قلعه شد و جمع باید ساعت تا آخر زل نام در دل محصوران راه باید دستم خان
 با نجابت خان و راههای کار طلب جلد است امیر و با نژاده هزار سوار و احمدی و بر فندان بسیار برای خبر
 قلعه لقب تعیین فرمود و چون لشکر باید قلعه رسیده از هر طرف نزد نمایان ظهور آمده و کوههای لوب و لشکر
 و زبانه که نسبت با زک و دید از زمین و پیمان رعایت است افزاین و زمان را بر نژاده داده و در مورع حال

قلعه را بناست و محل کجاست برده بعد که نوبت کلان فلک است به بروی برج در دانه به بروی چنگول خانه را بنا نهادند و بر
 دیوار زد و قلعه را بر بنیاد انباشت آن خوشه کلید فلک را گرفتند و در ستم خان آمدند و مردمان باقی بخت اموال خود
 قلعه را بنهاده و در ستم خان فقید با کمال ممدی قلیان قلعه را بنهاده و در ستم خان بنیاد قلیان را بنهاده و در ستم خان
 با و خود که در ستم خان نوشته به را و شکر ملک احوال محمود بودن و جنگ نمودن قاید نداده و چنانچه من قلعه را احوال
 ما چون کردیم تو هم اطاعت نما حاصل کرده فرستاد باید وادی نزد تو و طلب داد و ابتدا قبول نمود و بعد جنگ شد و قلعه را
 خالی گذاشته فراموش نمود و میر محمد برکی را قلعه را آتشی ساخت و ممدی قلی را موال و عیال نزد با و بنا فرمود و وی الاقبال را فرستاد
 و برین امان چون نوشته ملک حسن نام یکی از امیران که مقصود پیش کو حضرت اعلی بر وجه بنهاده ابرار نوشته بود
 جواب آن بدست جاسوسان با و بنا بی اقامه خانه او را ضبط و در آو و روی سبب ساخت و مجوس نمود و به سبب
 باقی سوا که در ستم خان برای شجر و دیگر تعلیمات و شبهه مقصد آن القاب لفظی بنا در بر خاسته وقت و آخر قاید
 علت غایب آن نداده و قلم را که بنهاده شجر بر چند دفتر که در محاصره قلعه را بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان
 تعلیمات و در فلش رستم خان بدون خاطر جمعی از شجر باقی تعلیمات برای بنیاد آن نوع محبت اعلی خراف
 مرشد بنهاده تا کید با بی برای شجر بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده
 نشان به و در ستم خان اساس و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده
 بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده
 قلعه را بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده
 انباشت عقیدت و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده
 به ممدی قلی که بنهاده با نفس و احد محصوران را بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده
 ترحم را که فرماید و جان بخشی نمایند با و بنا بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده
 رجوع نعم ترحم نمودن فرموده است و هر چند کار و لقب و مور جان به با و بنا بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده
 به ضرب کولانج کولانی بی و بی ضایع و باطل میکرد و بدست محصور و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده
 بست و هفت دره و طبل مشا و پنج دره و تبار ساخته و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده و در ستم خان بنهاده

کوله طوی حصار نمود و در دهنه بای و بکر نیز کوله بای توپ هوایی و بان اندرون قلعه میرسد و خرابی بسیار
 از میان و مال به محصوران میرسد از جمله صنایع و کارخانه که یکی از توپ انداز بای حکم انداز باوشی نمود و آنکه
 در بروی دولتخانه پادشاه از بای قله توپ را محراب بسته بی هم آتش میدادند و مکرر کوله نیز در یک جا
 متصل خیمه افشاد و آدم و سپه صنایع میباشند تا آنکه از توپ اندازان بظلمت مقابل آن توپ را چنان مجرا
 بسته نشاندند که توپ قله را شکست و چند روز از آن توپ صدا ظاهر شد و هزار بای مردم قله را هرگز
 که سران توپ را بریده قسمی برده و منواعت گذاشته بودند و آن سواهی دو و صدا اصلا هر دو
 نیکست و اول روز و آخر روز از آن ده دوازده کوله رسید و در آنجا حاصل چنانچه فی نمایان که از بهار در آن
 نشان بطور بنامه و به تعبیر و تفسیر بای جانباران که در آن محاصره جلوه گر کرد و دید تا آنکه ابای خندق بای
 تر و تمام و در دهنه و از آنجا کوله هوایی در یکی از آنجا باروت خانه قله آتش و گرفت و جمعی کوله
 کارخانه بودند با سقف خانه بریدند و جانب باران نهویش که چند بار مقابل کوله ای نشمار بورش نموده
 آنچه انهای شیطانی در جلالت بود آنجا آوردند و آخر کار بای آتش خند بجز بر تقصیل آن نشان
 خامه را معطوف و آتش کفیل حاصل است اما در شرفان عرف محمد بدیع که در آن مهم فتنه را و در خدمت
 پادشاه هر دو همراه مهابت خان قلعه و بوی داشت بطریق وقایع روی و او و محاصره می نوشت بعضی
 پادشاه هر دو ساندن انعام میکرد و آن تاریخ نسبی تا پنج فتنه را ساخته است از بای وقایع و در آن وج
 نموده اگرچه زبان خامه را جرات بیان آن نیست اما اصل ترک و کر آن نمودن خلاصه طریقه مورخان باشد
 بیان و نهسته کاینچند می نگار و گویند سلطان سلیمان شکوه بدستور اطفال شجاعت پنهانی باری قله از یک
 ساخته مرغ و باره و در آن قرار داده از خوب توپ بر آن برج و باره و حصار سپیده جمعی را بر جای
 قرار داشت و آنجا محصور قرار داده بورش نموده بعد بلند شدن صدای دار و بکر و سر دادن نقشه های غالی
 قله مخموره حکم بخواهین شاد بایان فرمودند و اعرا نظر کردند و سار کبا دست بکلمات بجا آوردند بعد که بعضی
 پادشاه هر دو رسید خود سلیمان شکوه را طلبه زبان مبارک بگوشت غلبت نموده و نموده و همرا او آ
 آتش بتقدیر سازند محمد حنفی بر منرا ند که چند روز است صدای آدم و آنرا از تر و قله ظاهر غوغا و بوی

مردی که از طایفه سبب طاعون و با قلعیدار اکثر رفق و سپاه و بیعت جبات نموده بعد از برقیق تمام بوش
 نموده و تا رسیدن بهادران قلع کشتنی با بی سر و حصار انداخته و از قلع بر نیاید بعد که کار بکشد پس و بالا
 حصار بر آمدن رسید یک بار کوشید با قسام آلات کشتنی باری بفرش و در آمد و چند هزار کوله و شک کوه را با
 از بالا باز دیدن گرفت انقدر سوار و پیاده و دران بوش با بی حصار بکار آمدند که تا چند روز و دهان آنها از
 ملاحظه باریت کمرک از بالا قاصد بر برداشتن لاش مردان نموده و با جوتان تملاتش پادشاه همه مردان
 خود را و در انداخته و کشتن سید اند و دیگر از سواد لوجی پادشاه را و بعضی بواخوان نوشته روزی و عیالی
 را نزد پادشاه برده آورده و در عرض نموده اند که اینها همراجه رفته از احوال عالم خبر میدهند پادشاه خراوه مرد و را بفرست
 تمام نزد خود نشاند و اقسام بوی خوش طایفه فرستاد آن مرد و خواص بکر معروف سر بر آینه فرو برد و یکی از آنها
 بعد از مدت سراز چوب تلک بر آورده کشت که من میرکنان دقتی بعضی از آن را و دشمنم که مضای و او را با بی
 واقعه شاه ایران بلند شده بود در غضن و دیگری سر بالا نمود و بر زبان آورده که مراد حالتی گذر بر اصفهان
 افتاد که شاه عباس را بجا یک سیر و در چون از زبان الهام بیان هر دو صاحب طالع آن مرده بگوشتن سامان رسیده
 محمد جعفر و دیگر ارامش بکراین نوید بگویند انداخته و خراب و دیگر به بجز بر آورده که محمد جعفر یکی از ربابی و انجمن
 محلی را آورده بفرستاده که این مرد در شیرجن و فتن کشت دست تمام دارد و انعام من بپایند که یک لوی بکین
 و چنان شکل و شمایل موصوف شده با قدری شراب و نوش سه ساله و بعضی مصالح مطلوبه و دیگر غایت فرستاده
 از خون بدن آن لوی و شراب چند هزار نفس نوشته بعضی جن مار که محکوم اند بکشتن که اینها نیز بر آورده
 برای مغلوب و شکست متین محمودان مامور میبازم و درین مابین ایام که بکله روز بخواب بکشد و ناکه
 در یومش سحر موفوره بکار برده و جنیان نیز بکله و بر داند پادشاه خراوه برای سر انجام دادن مصالح مطلوبه
 محمد جعفر را مامور ساختند از شهرت این خبر لولیان شکری و بوش شدند تا اگر کسی تمام آنکه مطلوب
 مرغوب او بود و موجود نموده و ندانم انفعالی ایام موعود که امید مضبوط قلع بر و سرچی سبب ازان قلع کشتی و
 در قلع کشته خاص تقبش منیم و بعد که ایام وعده بسر آمد و دانست از یورش فایده مرتب نباشد و کجی
 بروی کار می افتد از ملاحظه سزایش و انفعال از شکری فرستاده و خود را با بی حصار قلع فرو یک در و

رسانده باشند و دست و زبان امان و التماس و راورون اندرون قلوب میان آورده و مومن گردیده تعلق دارند
 و نزد قلعه را بر دارند بعد از هفت راجوال و جوتواریکی او مقرر نموده چون اجل محیل نگار بر گشته روزگار رسیده بود و گاه
 بر سر دیوار و کنار برج و حصه آمده تفرج می نمودند و با مردم لشکر باو شاهي القلم میکرد و فریبانشان که از شنیدن او
 او متوهم بود و خبر دستواست آنها افزود و او را از دست پنهان با بای قلوب بر بر انداخته و سب برای اعمال رسیده و مکرر محض
 بعرض میرساند که امر و زفر و با بهر امان اسیر چه فخر میاد و آن خود ایدگشت با بد که ترحم کمال انطایف با کمال نموده
 حواله من شنایند که با انواع و خبر سیاست تمام نماید و بجای کردار و رسانیم باو شاه خنده میفرمود و ندک ما باو شاه خنده ایم
 ما لذت عفو جبریم از انتقام و مکافات اعمال بجز این سیاست القصد مکرر خبر و با نهایی اسما من باید و زنده می
 کردن رفعت تیار نموده و دیکر لقب و مصالح پورش موجود و ساخته جوایبی قابل بود و نه شوال آخر این شب
 پورش و فتح چهارم نیم بود و جوانان کار از ما و پهلوانان قلوب گشت آنچه شرط عاید و جهد بود و لکابر برده مکتب است و با
 بالایی و دیوار قلوب رسانند و ستم خان و لشکر خان و ابرج خان و محمد جعفر با جمعی از راجه پوتان معصود ترو
 جانبا زنی گشته و از بالایی و دیوار و پهلوانان حصار از زدن با نهایی پشیمانان و انداختن کولای خایه اند
 جانباستان خود غایب و کثیر بر این گشته و از هر طرف چندین هزار توپ و تفنگ و زنجیر یک یک و یک توپ
 بهادران برای سر اسیر شدن محصوران اندرون قلوب میزدند و دیوارهای که هر روز در ضرب کولای توپ می افتاد
 شب محصوران بر می داشتند آن شب فرصت برداشتن آن نیاختند و عبد الله یک و محمد جعفر هر دو برادر
 چندین فریاد برای پرولان نمودند و ترغیب که از سبکی صدقادر بر حرف زد و نبودند اما اگر جمع برود
 روی کار برداشت و از بالایی سبب گشتند با کولای توپ و تفنگ و ساج و بارچه این و دل سیاه و جادوین
 نشسته و شکری که خود و کلان چون تکرار استکان باریدن گرفت و فرصت هر برداشتن
 و ترو و نمودن نمیدادند و جمع کثیر از سادات باره و مغلان و راجه پوتان و افغانان و لالوستان
 هدف نبر اجل که دید و جمعی از خجسته افغانان و خیزران را بی که با تکیه تمام رفتند و بدست تمام ملی نمودند
 مراجعت نمودند و سواهی مردم غیر مشهور چندین از روستاها شان مثل خوابه خان و منیا و الدین
 خان بخشی احمد بان و محمد شریف عرب و تیمور یک و لعل یک و محمد حسین اسیر میر یوسف و محمد یوسف کما

دو و لنگه در این کتب و غیره میت و پنج امیر نامی را چپوت با نام و فن آن نگار اند و احدی با رعایت
 گشتند و هم چنین در فتنه اگر لشکر از اینجا مرز آورده بود و درین روز با سید اقلیاج کار عقیده بکار نمود
 کار طلب خود را رسانده بود و غرق و در بای غارت و در عمل جمعی راه عدم گشتند و از نو زاده و در آن روز
 با وینکار ویدند و شاهزاده رستم خان را با ویکه طلبیده از روی اعتراف فرمودند که ما که بر غیر ما نیکو کار
 بر او را و رنگ زیب نیستند که بی سیر فلان روی بازگشت داشته باشیم همه در جواب اطاعت امر حاضر
 جوابت از مرز فرود رفت و از آن و در مسافت و در حال شب برون برداشتند و هر روز چندین بار
 از هر دو طرف بی مرز میگردیدند و خصوصاً از مردم با وینکاری با رضایع و تلف میشدند و هر چند آن مرتع
 انداخته و او چوینت بعد نموده بر بیابانهای قدیم بسته بران نشسته خود را به پناه و جوق آن زبک که کور است
 نیز سید رسیده که در آن مطلع شده و روشن گفت سپاه در جنگ ابر نموده و ابر و مجاذبی آن گشته
 فرود آورده بعد بزود تیران جنگ را جان سپارح نموند که در غنای بران چوپنها باشند و شرف
 و با چرمای که را چرب کرده و تشنه ده بر سر چوپهای و را بسته بران گشته و چوپنها رسانده گشته که با
 و با ما کاین میوه فتنه و تقهها و گنار فتنه تا زیر و مردم رسانده خاکهای و مردم را جان می در ویدند
 که تا خبردار میشدند و مردم بصورت چاه سیدل میگردید و تا پنج ایران مذکور است که محرابان و در دست
 محاصره از چاه گذشت و در آن روز قلعه را هرگز به دست حاصل کلام بعد که مدت محاصره از چاه گذشت و مصالح
 سرب و باروت و کوله با خبر سید و در شک و محراب غلبه نایاب گردید و از آسمان برف باریدن آغاز نمود
 در مینا گشت پنج بسته و آدم سپاه و چهار پانچ پانچ و از کسکی و میرانف شدند و حقیقت کجاست
 سید فرمان بدست خط خامس و در کرد و یک بر فاسته آمدند و از رستم خان قلعه دست را که تصرف در کرده
 و بران و مسار ساخته و غیره ماکولات اینجا را مردم فتنه نموده مصالح کوشا را با خود گرفت و او
 و لقمه با وین شاهزاده از بای حصار کوی نموده چون از ماط خط تعاقب قریبانشان و شوخی افغان بود و کوشا
 با مردم زیاد و بهیر با غارت خان بیشتر نفرین روانه ساخته و چند مقام نمودند و بعد کوی و هر منزل از شوخی
 قریبانش و دیگر صفدان آن نواح اکثر حضرت سپاه کمال مردم عقب و اطراف فوج میر سید تا که در آن

رسیدند و چند روز آرام گرفتند و ایل محرم الحرام داخل دار السلطنه آمدند و حال کبیر را بش احوال کجور میبرد و در
 محمد صالح افشار شاه عباس را هزار بی و صد سوار منصب عطا نمودند **در سال هجری نهم و شصت و هشت**
طالع منتهی در شصت و هشت سال از عهد سلطنت محمد اوزنگ زبیر برتر و تولد فرزند منتهی کتبی محمد علی
 صاحب محمد ابراهیم اخوند بیکی با خطاب اسدخان سرفراز بی نبیندند و اعتقاد خان را که به سبب دخل و ایلی
 سالیانه مقرر کرده بود و در این حصول محنت از دار السلطنه کجور رسیده منصب چهار هزار بی و صد سوار و
 خدمت برنجی بدستور سابق مقرر گشت بفرستید که مسجد قلعه اکبر آباد که از سنگ سرخ حک شده بود و هفت سال
 خرج سه لک و بیست و آخر سال میت و هشتاد و بیست و نه سال تمام رسیده اند او را فرستید که مستقر افتاده شده شانزه بهم محرم
 داخل تلوت شده و در جمعه نماز ادا نموده ده هزار روپیه بستانان اسباب رسانند و آخر محرم بعد زیارت مقام مهین علیا
 و بزرگان و دیگر مدار افتاده مراجعت فرمودند بفرستید که غریب داس برادر نا عجب شک که در حضور بود حکم
 بر خاسته بولین رفت چهار و بیست و نه و اعلی و اولیای شاهانه شد و پادشاه هزاره دارا شکوه که از قدما در مراجعت
 کجور رسیده بود به موجب حکم اسدخان و اسدخان استقبال نموده ملازمت فرمودند و الطاف بنیاد
 کردید از عیوضه مقصدی بندر سورت بفرستید که سلطان محمد خان قیسر و دم ذوالفقار آقا نام را که مامور
 کشف بدرگاه دارا و ده نموده به بندر سورت رسیده فرمان مع حکم و اندوده هزار روپیه در خرج معصوب کرد و
 تمام ذوالفقار مقصدی سورت نهاد و فرمودند و چهار روپیه و از خزانه اکبر آباد و از سر فرار خان خود را
 سلطان بوزید بار و دوازده هزار روپیه برانور و از این چهار روپیه و از خزانه اکبر آباد و دوازده هزار روپیه که سوار
 آن صوبه و اران از خود رعایت نمایند و حکام صفا و رموزند محمد معین را که در محاصره شد با رتر و نمایان نظم و اندوخته
 بالعماس پادشاه هزاره دارا شکوه مخاطب به بردند از خان صاحب پادشاه هزاره محمد را و بخش از صوبه مالو که
 رسیده بصوبه واری احمد آباد و اضافی سه هزار سوار که از اصل و اضافی با هزاره هزار بی و صد سوار
 سوار و سوار سپه پند و لکدام انعام مفتخر ساخته چهار لک و پند و صد محنت نموده و منصف ساختند **در سال هجری نهم و شصت و هشت**
از طالع منتهی در شصت و هشت سال غزه جادوی الشانی جشن سال میت و نهم بدستور هر سال ترتیب یافت
 و هر یک از امر اعلی و اعلی فراخ و قسمت کامیاب کردید و بدیده که ذوالفقار آقا ایلی بروم نزد یک سید حکم شد که از کاش

بخشی دلا بر خان با استقبال رفقه او که ملازمست فرمایند و نام مقبره دوم را با دو پاسبان معسار و طلا و مروارید و مرغ
 که از اسلح خاص سلطانین آنکس میباشد و کمر خنجر مرغ با پاسبان آن خود که زانند حضرت اعلی با عزرا تمام نامه را گرفته
 و دو انفار اقا را اخفت و خنجر مرغ و سی هزار روپیه نقد و سه هزار که معربان بدان طلا عطا نموده و رفقه از منزل
 سرکار که راه آنها را میخواست موجود ساخته بود و فرموده و او را و ند چون در همان ایام مشین ملوی سلیمان شکوه پاسبان
 را در یک کلبه میان آمد و در آن خنجر مرغ سی هزار روپیه از سر کار و پست و خنجر از روپیه از طرف شاهزاده و او را
 هزار روپیه از طرف ملا و در آن نواب قدیر جلد نقاشی و هزار روپیه و دیگر خنجر آلات که مجموع آن یکصد و شصت
 بود و انفار اقا مرمت نمود و دو قایم یک نام از غذای زبان و آن دهن فیم که بر زبان ترکی و عربی صحبت
 نام شای بود و چهار دو انفار اقا ایلی مقبره نمودند و یک خنجر مرغ مع عطا فرموده و در پیش پادشاه و مرده که پادشاه
 که قیمت کرده داشت و کمر مرغ قیمت چهل هزار روپیه و دو هزار یارچه زرین و ساس و کتف بکار و احمد آباد
 و بر باغ و قیمت کرده و شش هزار چاه نوله غلظت کبیری که از چهار هزار روپیه زیاد از ارزش آن ایام و او و کتف
 و نامه علی است و در بر بی نظیر سعد الله خان حواله باقی یک نمود و چون وقت رخصت از زبان دو انفار
 خنجر شد و طبیان آفت طاعون و دو پاسبان معلوم شد پنج صد و نه تواری که نام آن در هر مهر کتفی
 داشت و همیشه در بار و بی پادشاه می بود و باره خان و دیگر هم ساخته مجموع تا لغایت رخصت و دو انفار اقا
 سه لک روپیه همه رعایت بعمل آمد و دو لک و پنجاه هزار روپیه سوای شش سنج هزار مهره برای مقبره دوم
 ارسال داشتند و قایم یک وقت رخصت ایات مبلغی در نقد و خنجر مرغ ساخته و همراه همان ایلی خواجه
 در با لک روپیه خنجر مرغ احمد آباد و بندر سورست روانه که قنبر که ساخته شد آن خنجر مرغ برای شریف
 باقی برای ستفین و فضلای آنکس شریف مقبره کردند و حکیم خوشن قاف نام از کادگان موافق مسجد
 در بنام و نه که فرمایش خود تیار ساخته بود و در حواله خان نمود و چون از خنجر مرغ شریفهای عادل قیل
 کلان کوه شکوه به قیمت شصت هزار روپیه با سلطان نظر که شصت کمر مرغ به قیمت سی هزار روپیه و دیگر
 عنایت مرا فرزد که و بدو فرمودند فرمان لطف آئینه قطب الکس بر نگارند که در آن سال سی و نه از جلوس
 مطابق **سنة ۱۰۷۰** و **شعبان ۱۰۷۰** ذکر سر فرزند شدن مرشد طلیحان بدو ایلی چهار صد روپیه کن مرشد طلیحان را

که سابق و یونان بالاگذاشت و کن بود و یونان ستمی چهار صوبه بود که ساخته برای پرداخت و آب و آبی ملک مقصود
 حال و محال و ایران گشته سابق نظر بر یو و خوف و کار وانی اوقا کید زما و فرمودند مرشد قلیخان بعد رسیدن کن
 ترو و سعی و پرداخت در هتالت رعایا و آب و آبی ملک آنچه کبار برده و تمام اراضی بخیر و مزروع کل محال است
 برپا نشین و در آور و از سر نو نظر بر محال است جنبی که از غل و خاک و ترکاری از باغات یعنی از آب چاه و
 کار و آب باران بهم میرسد و در این همه را از روی خیر و سعی غور که بر احدی میل و صیغ ترو و کرده و ستوار
 بعضی نقدی و بنای قرار داده و در افزونی محصول حال هر کار و حال غایب کوبیده و خنجر سابق هم زبان فلم و او
 تا بقای آب و آبی ملک کن دستور العمل عثمان فی امان مانده از احاطه شرح و مان سرون است بفرستید
 فاکر گشتن غریز یک بدخشی از دست یکی از سفندان پشاور و تعیین شدن بهادر خان ناظم اینجا برای شیب
 او و دیگر سفندان آن نوع که غریز یک بدخشی که بنای روی در شناسایی بود با عشاق و نفی برای
 برای که خدای طرف پشاور که جاگیر داشت میراث یکی از سفندان انصاع که با او عداوت داشت و لباس
 و او عای میبازاری همراه او آمده و بجا خود برده و او و اطراف مسدود ساخته بر سر او و بجهت با بفرقه
 نظر سفند روی چهل نوکر خود و اقبال رسانیده بهادر خان ناظم پشاور حکم نموده او و دیگر سفندان آن نوع
 صادر شده بهادر خان برای استمال آنجا خود و هزار سوار تعیین نموده با وجود سفندان آن نوع صادر
 و بهادر خان در بای قلب پناه خود ساخته چهار خنجر و زنا بره قتال کرده و استخفاف و برب و راه قلب
 مردم پشاور با و شاهی بکار آمدند و فریب سفند نزاران سفندان که اگر اردو کش مشهور بود و اقبال رسیدند
 و شتر و کوه سفند نزاران بدست مردم بهادر خان آمده و غنای آنها را سوزانده یعنی به سیری در آمدند و در
 بخاری و اشغال و زیر باند هر سعدا و سفندان و سوار فرار شدن سپران و اقرباد نوکران او و منصب و بوی
 او و سعدا و سفندان که از وزارت و کار و بار ملک هندوستان رد و قی کردند و بایست و قی و قی که بکار و بخواه
 کشیده و خود با و شاه مکر و عبادت او و شریف برودند او و خراج و آبی الاخری این سال ازین سرای غالی برود
 جاد وانی انتقال نموده لطف و سفند بکرگان او با نموده سال عمر داشت منصب هفت صدی صد همرا و فراری
 باقی فرزندانش او را با و دیگر و سیه تا بوی میتر نمودند و با و محمد بشیر نهاده او را سه صدی شصت

منصب عطا فرمودند و عبدالباقی نوکر عمده صاحب دارالحکیر او را هزار بی خودوند و با کثر نوکران و شناسان صد
 فراخور حالت منصب مقرر شد سعد الله خان غرض از سواهی کلمات صوری و جوی صفات و انی بسیار
 داشت و بهترین صفت او با اعتقاد محروم و راق بل همه منفعت مشکان با خوشی آید و که کمال داشت و داشت
 قسیمی مهات ملکی را بر سر انجام داد و که در عدت و وزارت او هرگز قلم او بر نیای بدعت و مردم آزاری که گفت آن
 تار و تار بد نیای او میانه جاری نگردید بلکه در دفع و رفع مقدمات و محاسبات و در ان نقصان عامل و رعایا و کین
 نباشد میگویند که بند و زری دقت تمام سبکی از اعمال چون سابق ضابط بود که در حق تحصیل کنی صد و ده سال
 و تحصیل از بحر اید او در بحر صد و بیست و پنج سال سعد الله خان رسید که بدستور پند و ان سرافان و چه
 حق تحصیل را با بالای صد و بیست و پنج سال و در خرج محسوب شد سابق عامل را از حد صد و بیست و پنج سال که تحصیل که در ده
 کتب آن سند میدادند و چه میخواست اگر نشود بود و چه و اصل هر کار میبخت سعد الله خان نظر بر کفایت هر کار
 و سخط مقرر نمود که بعد از صد و پنج و هر کار و این تحصیل نمایند و چه میخواست اگر نشود بود و چه و اصل هر کار و این سازند
 نیای ایندشت این بدعت است اما در بدعت و میبخت کاشکی از بدعت و بدعت میبخت و بدعت میبخت و بدعت میبخت و بدعت میبخت
 بر فضل او هر دهر بدعت است که گفت و در اجرای بدعت و مردم آزاری میبخت و بدعت میبخت و بدعت میبخت و بدعت میبخت
 قلوب و دل و بی رعایا بدعت کرد و آری و ماده میبخت و بدعت میبخت و بدعت میبخت و بدعت میبخت و بدعت میبخت
 و در بی خودوند سعد الله خان بر کلمات و برانی که حاصل و بر نیای و داده و حال چندی برای خود گرفته چون
 خان بر بعضی اطلاع یافت و کلیل با و شاهزاده را طلبد و هر چه و اینها میبخت که سبب عامل را با و شاهزاده و
 بود برای گذاشته بود و نوشته کرد که بجا گیر و گرفت و عوض او جاکیر خود را بخواهد و شاهزاده و شاهزاده
 و در یکده سال و یکده سال و یکده سال و یکده سال و یکده سال و یکده سال و یکده سال و یکده سال و یکده سال
 بدو نویسنده می نمود و دو دفعه با بغیر علم می آید و راجه تو و اصل و در زمان اگر راجه متفر کرده بود و اگر از صد سال
 و عامل و کرد و در این بدست تو فیان مجاز میبخت و از صد سال فاصل کرد و میان و مثال محبوب کرده و در عهد شاهزاده
 با و شاه مستوفیان شرارت سرشت بکفتم و در مجاز و ان فاضل عالمان وقت میبخت و بدعت میبخت و بدعت میبخت
 سعد الله خان رجوع شد و سخط نمود که ای مستوفی مثل من و ان مشهور است لبنا لبنا و بناد و بناد و بناد و بناد

چنان قرار گرفته که از حد بالا فاضل امر است چرا که بدست دعای مدبرانی خود و مارانی میثوی و دیگر فرزند
 باز یافت بدو نویسی کرد و این محال قاصد و سخط نموده که این بپندارد برف را پیش آفتاب دارد و هر چه
 نمودن باقی ماند باز یافت نماید دیگر بر غلای جهان دیده ظاهر است که هر ظلم و حیف و مسلمی که از حکام و اربابان
 بر صفت و مظلومان میرسد و هر چنان و غیره که عاید حال مستندان میگردد و دعای نفرین موافق کرد و از آن نفرین
 او بپندارد از آنست که در زمان قدیم لغات حال از روی تواریخ آنکه مظلوم و در آمده مشاهده می نمودند هیچ ظاهر غایت
 بجز نکشتن و فرزند آن از طرف رزق و ابر و ویرا و دل نرسیدند بل نام و نشان آنجا و در و ده سال
 بر صغیر روزگار نموده و اول و سعدا و جان لغات حال که بعضا و چهار سال از زمان و فوات او است همه غایت
 محمود و در خارج آوری و بکنایه زلیت نمودند و میباید خصوص درین دور که کتب نیت و کمال مروت معذور
 الوجود گشته و این را دانی که معلمان متعدد و و التالیف میستند و در حرف اوقات در تربیت آنها میباید
 بر هر از طریق او کسبت بکنند و واقع میباید که سواي جوشیدن و صحبت بی حکما و دان ما و از آنکه بدین راه
 او باشد و صفات شایع روزگار اصلا صاحب صاحب کمالان با و قار و در پیشمندان صلاح شعار را میباید
 خود بپندارد و کمال شان و فن ایشان سر و دانی و نواختن طبل و در و چوبیدن هر یک و کتب و در و چوبیدن
 و کتب و دیگر کلمات را و در و سر بخش میدهند و با و جو و پیرساندن خط و سواد که بدان شان مبلغی خطی
 بنسخه ملایان و در و ده صاحب سواد نموده اند و بیک سواد و خط بر چهره شان نمودار کرده و بیک کتاب بدست گرفتن
 و مطالع نشسته و کتب و کتب و تاریخ شوق خط و مربوط نویسی از جمله فعلیای لغوی میباید نمود و نام
 آبی خود را چون سطر خط و ورق قلم خورده از صغیر روزگار حک ساخته اند و باندک کردنش لیل و نهار خود را
 نیز از کم نامان عالم میکردند و هر از آنرا دعای مستندان منقسم رسیده است که در و ده گاه منتقم حقیقی دعای سحر
 خیزان بدو جدا جایت میرسد و پیرامی دل بر خون گار میباید از و رای رکشات را که بکار بی فایده و فن
 مرا انجام میداد و خالی از جوهر است و اثر تربیت سعدا و فغان از کار گذاری او ظاهر میگردد و بدینا موثر
 که تا بقین و یوان کل مقدمات و نارت را مرا انجام دهد و از اصل و اضافی هر از بی و چهار صد سوار و خطاب
 رای رایان پسر فراری یافت چند بهان که در مطلب نویسی بی نظیر و تربیت کرده افضل فغان بوده و درگاه

فایده ظاهر عاقلان

در آنکه به خدمت پادشاه اناس موده با خود گرفته رفته بود باز از شاه طلبه اقبال که خدمت دارالانشاء
 و خطاب را می چند بهمان برده بگرفتند بیان نمود امتیاز بخشیدند و معنی خان بخشی و واقعه را و کن را از
 یکی منصب و گرفتن خطاب و عزل خطابت معاتب ساختند جای او میرحسین شرا آبادی را مقرر کردند
 به محمد صغری حکم شد که سی لک روپیه بجهت بخش قطبش که بمحل قتل از تقصیر آن بزمان قلم داده خواهد شد در دولت آباد
 گذاشته بانی کجمنه ربار و چون حقیقت نقدی که از طرف قطبش به کمال میرجلو بجهت امین است که از لکراکین همراه
 و کار طلبان معین بود و بدین عرض حضرت اعلیٰ رسیده بود و حکم عالی در باب عدم مسرت و روانه نمودن
 میرجلو بجهت بنام قطبش صادر فرموده بود و قطبش به خلاف آن عمل آورده و سپهر میرجلو را مقید ساخت و با حکم
 خلاصی در رسیدن فایده بر ملک بخش و بر محمد امین بپادشاه و دیگر و سپهر آن و امثال آنها را ضبط و از
 و پادشاه برادر محمد اورنگ زیب نیز و خواهره احکام بنادید از غیر نوشتند از کار که فایده میرجلو بجهت میر محمد
 بعد از عرض بار دیگر فرمان تصحیح آئینه مصحوب نیاز یک و غیر یک که برادران معاشرت و پادشاه برادر و
 فرمان و مرج فرمودند که اگر با غلبه آن کوه اندیش قبل از رسیدن که برادران از راه خطا یا نکت نموده اند
 میرجلو در روانه نمودن آنها بجهت شرفای با حاصل کرده باشد و الا بعد و در حکم جدید و تاکید شد که اطاعت امر خواهد بود
 اما و صورت مسرت نمودن بران طریق تا جواب نایب که فرزند تعیین فرج نموده بل خود عازم شده و کشته بخوابی کردار
 رساند و احکام رعایت بنام شایسته خان ناظم مال و افتخار خان و دیگر را چنانچه اطراف صادر شد چون با وجود
 فرامین و نشان بهیمن با ملاعت نمود و دوست از مقیدان بر داشت پادشاه برادر محمد اورنگ زیب اول
 ربیع الاولی سال بیست و نه جلوس محمد سلطان را با سپاهی از نندانی درگاه اسکانجه به شهرت که خدای با جنبه
 که در بنگال بود و روانه فرموده خود پادشاه برادر نیز به شهرت شمار طرف قندار حاجی سیاه متوجه شد بعد رسیدن
 سلطان محمد که غافل از یک بولایت کلک زده رسیده ابتدا عید افتخار قطبش و دیگر تهنیت یافت بر داشت بعد که
 از نزد یک رسیدن برادران با مصطاح و سپه خدا و جنگ آن مست با ده محفل شیار کردید سر سیمه کار و بار خود
 کشته و ای اطاعت امر فایده و حال کار زده شد محمد امین را با والد و بعضی اجناس نزد سلطان محمد قرار
 و در جواب فرمان پادشاه و نشان پادشاه برادره کار بخدمت پادشاه برادره فایده عذر دای نامی و در از رفته

کار نوشت محمد امین نزد پادشاه و رسیدن ایشان را به خود خبر یافتند و اگر پادشاه دست اندازی
 نشود و سلطان رسیدن سیلاب افواج اطراف که به قطب شاه رسید و نزول سلطان محمد سرگردی کلنگه و افغان شد و نزول
 تمام در آن روز و بوم افتاد و ایامی ثبات پیدا شد و شاه از جافه و شهر جدید آباد را گذاشته با فرزندانش و عیال و مال
 و خزان و جواهر هر چه توانست در یک روز برداشتند و خود را بقلعه کلنگه رساندند و اما از اجناس سنگین مثل تالین
 و چینی آلات و دیگر اشیاء قطب شاه و امرا و سواران قدر در شهر و عویالی مانده که از اندازده حبت بیرون بود
 اگر چه چیز را سوار و چند پیاده بر فدا کردند همراه موسی مکلدار بر سر حویلی گذاشته بودند و اما آخر کار همه تاراج
 رفت و در ابتدای نزد و خور و تاراجان محمد ناصر که ماه ف و منفرت حال میر جمعه همان بود با چند و خج و خور
 و تاراج را میر جمعه با پادشاه همراه رسید و التماس نمود تا در چنان نموده و در غیبت چون مردم سلطان محمد
 بدست اندازی اطراف پرداخته بودند و بر فداگران برای مخالفت بتوفی پرداخته و صدای دار کرد
 بلند کرد و مردم قطب شاه مغلوب و مقتول و زخمی شدند از آنکه خیمه سلطان محمد بر سر تالاب سیل ساخته بود
 و صدای نزد و خور و کوهی سلطان میر سید حکم مقید ساختن محمد ناصر و همراهان نموده و برای ضبط اموال
 قطب شاه و محافظت مال رعایا ناگید فرموده محمد یک نام را با جمعی برای منع ایشان ندانید غارتگران
 بقیع نمودند اگر بعد از سوزن بعضی مکلدا باقی شهر محفوظ ماندند و دست تاراجان از مال و غارت کوتاه
 نکرد و در میان میر عبداللطیف حاجب پادشاه و کوه کلنگه می بود با فیلان موسی مکلدار و دیگران
 آمده بر خاقت حکیم نظام الدین ملازم عبدالقدشاه ملازمیت نمود و دست و توجیه و اهراب و فیل و دو اسب ماند
 طلا و نقره از طرف خود گذراند سلطان محمد به محمد امین سپهر میر جمعه امر نموده که با جمعی از مردم ضابطه خود و پادشاهی
 رفته ایشان و دیگر چهار یا پنج پان قطب شاه که در حویلی است بضبط قید و قلم در آورده و مردم مقتدر برای
 خود یکی و محافظت بگذارند و فرمودند که دست و ساختن مال و اسباب بر خاقت حکیم نظام الدین را نیز با محمد ناصر
 و رقیب آورده و نگاهدارند بعد از قطب شاه باز دو فیل و شصت اسب و قدری جوهر و دیگر اشیای میر جمعه
 فرستاده نظام اظهار خدمت و غدر و خیانت بمیان آورد و نیز از زبان بعضی ظاهر شد که برای تالاک کلنگه
 و امداد معا و شب به عادت شاه و زبندگان محمد نواح نوشته مردم سرای سپهر و داغده و با سبک تمام برنج

میرزا و با او پادشاه هزاره محمد اورد یک زینت بشت که در بی کلان در موضع مرعیل بنشیند و در روز دیگر سوار شده
 با طرف قلعه برای تعیین مورچال و تعیین غیره و در آنجا نشسته اند و آن آواز خبر رسید که بشت بشت هزار سوار
 ده و دوازده هزار با و بر قلعه مراد در بی موسی خان اطراف نشکر بنویختی تمام رسیده اند و از بالای قلعه کولر بشت
 لشکر بمان متعلق بهم می آید سلطان محمد را بنیام فرمودند که با فوج سوار شده طرف پیش بفرستند و در موضع
 آن طرف بروند و از هر جانب بهاداران قلعه در مقابل جمل و کشتی با تر و نما باین منظور می آورند و در تمام شعله
 جنگ زیاده بکشد و جمعی از مردم پادشاه هزاره بکار آمدند و در خیمه پروا نشسته و برخی از مردم کاری قطعه کشته
 و زخمی گردیدند و پادشاه هزاره شایسته بر خیمه خود آمده و او نمود و به تیار و مردم و در بی بعضی نوکران نامی که حوچ
 کشته بود و در آخر روز دیگر مورچال برای کارزار و دیده زرم از سیر و در مرزا خان و کار طلبان و کپرسکه
 و دیگر بهادران کار طلب تدبیر کنند نقش و در داندن مورچال بر داشتند و بنوا طلبت میرفتیخ نام با با چاه
 صندوقه جواهر و دیگر مرصع آلات و سنگ زینت فیلی نامی کلان و چند سب با طلا و غیره شایسته فرستاده و معروض داشت
 که برای معذرت و التماس غفور جرم ما و در خود را معذرت کنند و الا میفرستیم اگر چه بعد از التماس قطب الکلی
 مردم پادشاهی را از داندن مورچال در داندن توپ ممنوع ساختند اما میرفتیخ را با طلا معذرت نداده و
 ششای مرسل را قبول نکرده و در روز سوم آن مع کثیر مراد چهار یک خراسانی و دیگر نوکران جابل بنشین
 قطعه طرف مورچال مرزا خان نمودار کشته مردم آن طرف خبر داشتند و هر داری مالوچی و کشتی بدو را
 خود را رسد و در روز و خود نما باین نظر بنظر را بد و جمعی از هر دو طرف کشته شدند و زخمی و پیر کردیدند و یک نفر
 فیلی با چند کسیر و تنگ مردم پادشاهی شده بود و در پادشاه هزاره آورده و در میر عبد اللطیف برای آوردن چتر
 که در کمانک بود و با جمعی تعیین نمودند و در ضمن بعوض رسید که بشت بشت هزار سوار و بشت هزار بر قلعه آمد
 طرف جنوب رو معرکه را کشته شدند و در ولت سوار شدند و بمقابل الفوج متوجه شدند و از آن طرف بزور و پادشاه
 و بان از بالای قلعه سیر و داندن توپ و لشکر و انداختن شک و بان و دیگر ترش با نری برداشتن و از طرف
 صدای دار و کپرسکه گردید و جوانان خبر و جو و در داندن کشته اند از تیر بالا انداخته بودند و مقابل کولر بان
 جملای مروان آورده و طریق جان شماری کار فرمودند و در خصوص محمد یک میر کشتن و او مرد و کشتی و او ند و کشتی را

از مقابل پادشاه

از مقابل برودند و جمیع کثیر انظرین نقد بستی با و اندو و رنجی نشد و مکرر مردم قلعه مغرب کشته باران اقدام بمقتل و
مینمودند تا انکه کشتن که انجا آمد سید مظفر چهار پیک و مقرر می خان و در بفرار نما و در وندوب شیخ میر محمد یک که از
نامی پاوشا هزاره بودند ختم تیر و تفنگ رسیده و پاوشا هزاره برای مورچال و سدا ده آنها مردم کاری گذارند و
بریده نشدند بر وند و مکرر از جا باده رسیده و روز ویم آن مرزا محمد و مادر و قطب شاه به خدمت سلطان
آمد و برای غنای فقیران بلخی که در دامان اجاور وکیل همراه آورده بود قبول نموده تا انفصال معالجه مو توف
در بنصره شایسته خان و افتخار خان و نصیر خان رسیده با مخرج پاوشا بی گشتند و مورچه های سابق را تغییر
از مرزا کجا امیران کار دیده مقرر نمود و در بنشین از حضور حضرت اعلیٰ منظور توانش کچور مو خلعت و عهد و
مرصع برای پاوشا هزاره و الاکبر و منصب هفت هزار می و هزاره را برای سلطان محمد و فرمان عنایت خان
شماره غنای فقیران و نظام بخشی نام قطب شاه و جواب عرض داشت او رسیده پاوشا هزاره فرمان قطب شاه
را تا انفصال مقدمه بیان داشته و در انشای آن مصلحت ندانست و ندکان جان نامه کار طلبت بر وند و
پیشروان مورچال شرط زد و کجا آورده کار بر محصوران تنگ آورده وند و هر روز جمعی از نوکران قطب شاه میامید
بنیکی و نگاه پاوشا رسیده شرف اندوز ملازمت میکرد وند و فقر و تمام کمال قطب الک نامه یافت و
میر احمد و میر محمد فصیح بوسیل اظهار ندانست و عذر بازگشت از اطوار را به چهار سابق و اطاعت آئیده و او را
نکشتن باقی سابق و حال هر چه بفرماید و انمارق و مقام و صلت عیبه خود با سلطان محمد ماب و دیگر فرستاده و
خیل و دیگر سیاه و طرف طلا و شرف بابت میر حیدر مودعند داشت دشمن به هشت سلطان محمد ماب و خیل و
اسب با ساز طلا و شرف تمام شاهزاده رسیده و درخواست مادی و نفع مودعند آگاهند و الله قطب شاه مودعند
بار و مکرر بیان آورده و شایسته خان را مودعند و مودعند که همتا نامد از زمان سلطان محمد و خود میسند
و قبل رسیدن همتا نام و الله قطب شاه روانه شده همیکه خبر از وند بر آمدن رسید امیر ابو الفضل محمود
را همراه مرزا احمد و او به استقبال فرستاده اول بدیده شایسته خان فرود آورده وند و مکرر بخانه سلطان
آمده و بواسطه بکمان شاهزاده را ملاقات نموده و خیل و دو سبب با ساز مرصع و طلا گذارند و بعد که کجاست
پادشاه کامکار را آورده و هزار مهر و پنج سبب و پنج خیل فرود آورده و مودعند ساز طلا و فقر و نکشت قبول اقامه و

عفو جرایم و تعیین کیت و به منکشف حال سابق و در دست و مسائل برای پادشاه و قبول و صحت گفتگو بمیان
 آورده و یک گروه و به نقد و منکشف حال که باقی منکشف سابق و در دست و مسائل و اقساط و اداناید و تعیین
 تاریخ نسبت مقرر نموده و بقلعه مراجعت نموده و از شهرت مصالح مردم و حال از مکان خود و امیر آمده بخانه
 نزد و می نمودند و در جواب امیر سید احمد بخاری خالی از و سوار بر آهه بجای خمر و بر پشت کوله زنجیر که از بالای
 قلعه ناکهانی بسیار افتاده و در آن واحد کار او را تمام ساخت و علاوه کثیر از و گهی ناو جانک از اطراف مصالح
 جنگ برای مدد رسیده بودند و از مصالح خبر ندانستند و هر گوی که توان کلنگه که برای طلب کجاست رفته بودند و
 رسیده و دست تعدی و قتل بر مردم گهی در آن نمودند و سوار بر آهه بدفع حضرت آنها برداشته و نماندند
 عدال بلند کرد و کار بجای رسیده که تمام کشته شایسته خان و دیگر اعرای اگر بیا و شایسته و سر و داران خمر و
 و فرستادن بهشت بر سوار و پادشاهی شایسته و بکار و مدد مردم گهی رسیدیم و هر ساعت شعله
 کیر شغال میگرفت هر چند سر و داران هر دو طرف و در منع و دفع آن فساد میگویند و فایده نمی بخشید و تا آخر
 صبح کثیر از هر دو طرف لشکر جان بیا و فساد و اند و تمام شب بر پای و قتلان مستعد کارزار بودند و در
 تفنگ بر عهد کمر میزدند و صبح شده باز کار بکار گردید و کمر سپهر مردم محله و شتر سوار و سوار
 از طرف قطب الک که برای دفع فتنه میر سید احمد و منوع میکرد و بدید و هر بار و گهی نا و جانک مغلوب میکرد و
 باز فرا آمده مستعد کارزار میگشتند و شب و در مردم که مردم سوار از مردم پادشاهی بکار آمدند و مردم
 زیاد از و گهی نا که شتر و زخمی دیدند و جنگ فایز بود و بعد جاکجا مشرق شدند و در نجات خبر رسیدن جگر
 همراه میر سید احمد که برای طلب در فتنه بودند و یک کلنگه رسید فاضی عارف بموجب امر پادشاه از
 فرمان و خلعت که از حضور برای میر سید آمده بود و در دایست لیلالت و عیال از دست پادشاه را بپوشی نمود و
 میر سید استقبال کرده موافق و ستور بند و ستان و قاعده و انانین نهاد فرمان و خلعت پوشید و بپوشید
 مراجعت نموده بعد تعیین ساعت و رسیدن نصیر خان و میر سید و مالوچی با استقبال آمده پادشاه از
 ملازمت نموده سوار بر ابراهیمی طلا با و کمر کف و نذر که نماند خلعت و جود و جود هر صبح و در و سوار طلا
 و در قیل مع سانه و غلام نموند و حکم نشستن فرمودند و با انواع لطف اسد و اسد ساخته بخجوت برده و کلام

مصلحت بمیان آورده مرض نمودند و دیگر حکم فرمودند که مورچال از بای قلعه بردارند و قاضی و میرعادل
 همراه شیخ نظام برای عقد بقلعه فرستاده و جفته پیش مرور کرده و قبل از براق و قبل از عقب برای قطب الک
 تاور و ازه استقبال نموده فرستاده و در مکان خوب نرو و آورده و آنچه رسم است شادی و غریب و سی و پنج
 روز دیگر بعد از آن عقد که قاضی را مدد هرمان مرض نموده چهارده روز و در چهارم همراه غریب و سی و پنج روز دیگر
 را مدد که کسب حد بر آید بدو بسته است نیز در چهار و شصت و اندو آخر جمادی الاولی که مکرر آید برای روز جمعه
 که در بعد فراغ شادی و انعام امرای هرکاتب فرمان غلظت آید و شاه برای قطب الک فرستاده و از او
 استقبال نموده شتر و اداب بجا آورده که وقت بعد باوش نرو و بعد از آن شریف برودند و بقلعه آمدن تا ترانیده و
 دو لعل و نمرود و شصت و هفت مرور کرد و یک نیم و پنج قبل از غروب و بی رنج کرده بازین طلا و میراق نفوذ و سیج
 برای پادشاه نرو و سواهی آنچه سلطان محمد و طمس کند از نیکش نموده اوایل شب نرو و نری طرف نخبه نرو
 کوچ فرمودند و شایسته فائز را دیگر امر از میدان که از اطراف و مویکات برای گوشت رسیده بودند و عطای
 خلعت و جواهر و سپه و قبل از نرسیده بکانهای آنها مخصص خنده شاه بکانه نرساند و هزار سوار و خطاب
 معظم خان و خلعت خاصه محمد هر صبح و بیول کناره و علم و تقاره برای وصول زینکش و مویکات ملک از
 دست اندازی لشکر این و معاندان و از طلب و در سر حد کانه باشند و در معین فرمان و معاندان و مویکات
 منصب پنجم برای چهار هزار سوار و خطاب معظم خان و خلعت خاصه محمد هر صبح و بیول کناره و علم و تقاره
 و مویکات طلب حضور بنام میرجله همراه کز بر در رسید و معظم خان اداب بجا آورده و در کاتب پادشاه نرو و همراه کز
 همراه شکار کنان فلوقندار و او و دیگر را ملا خط نموده اوایل شعبان داخل خجسته بنیاد شدند و بعد از آن نرو و پادشاه
 مراجعت نمودند و آنها و پنجم برای ده سپه و سپه از اصل و اقل و مویکات هزار برای پادشاه نرو و هزار سوار باشند
 مرحمت نمودند و شایسته فائز خطاب بها و در اصل و اقل و شش هزار برای پنجم سوار و شش هزار سوار و شش
 قطب و معین بر اهلها و خدمت و بر نیانی بر سرید مویکات و مویکات بافت تفاوت نریخ و غیره از جمله نیش
 سابق منجر نیشک حال محسوب حال نموده معاف فرمود و در چنین حقیقت ظلم و تقاضی محمد امین مقصدی نند
 صورت بر سرید از منصب و جاگیر و خدمت بر طرف فرموده حکم و کز بر در برای محبوس شدن بکند و او را

سوار فرمودند و برای ادای نذر و حق ستم سید سزاوارند لعین نمودند و در پیش منبر واقع گمارد که کمال امور و منوی
 آراست و به مقصدی سورت مقرر فرمودند چون میرجل نژاد یک کهنه رسید و دستشندان بخشنی را فرمودند که با سبیل
 رفتن کهنه را بار و بعهده که کار زینت نموده یک خوان پهنی و دو خوان جواهر و دیگر اجناس نذر گذارند و از اصل و اضاف
 شش هزاری هزار سوار نمود و خطاب عظیم خان سوار تات و طغان مرصع و شمشیر و دو قیل و دو سبیل و دو سبیل و دو سبیل
 برای قتل و شکار و به عطا فرمودند سید خان را از اصل و اضاف و دو هزار و شصت سوار نمود و سید خان این سوار
 که از عقب رسیده ملازمت نموده سبیل و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل
 مرصع و سبیل و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل
 لک و سبیل و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل
 این هزار برای پادشاه هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل
 را و دو لک و سبیل و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل
 و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل
 محروم و هندوستان از ابتدای اسلام بنا یافته و حضرت آن به کربلا و روضه کبیر حاصل است هر که در آن مکان
 با حق سیده میداند که معماران شهر مذکور کار کرده اند کبیری و ایتها سیده چهار و ایتها سبیل و ایتها سبیل و ایتها سبیل
 و سبیل و ایتها سبیل و ایتها سبیل و ایتها سبیل و ایتها سبیل و ایتها سبیل و ایتها سبیل و ایتها سبیل و ایتها سبیل
 آمده سبیل و ایتها سبیل و ایتها سبیل و ایتها سبیل و ایتها سبیل و ایتها سبیل و ایتها سبیل و ایتها سبیل و ایتها سبیل
 نموده و از وارث ملک نمانده مگر سکنه نام مجهول السبیل که او را کبابی سپر بر سرش نموده و امرای چهار لک و او را
 بر سبیل برداشته اند و بعضی با او و موافقت ندارند و پادشاه محمد و از ملک سبیل حکم دارند که خود را به چهار لک و او را
 ملک و قتل آنرا مقبره خود او و در موقوفه خانرا مقبره برای معاشرت آنهم مرصع شده فرمودند که هر روز
 حواله محمد این خان بخیر نماید که بر فاقه رای را میان و را جرای کار کلی و مالی بردارند و میهنان و حاجان
 و نجابت خان و شهنواز خان و غیره از حوضه حکومت نماینده از حواله میر ناجی و در شناس و کلمه سبیل و پادشاه
 لعین فرمودند محمد خان را از اصل و اضاف و سبیل هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل و دو هزار و شصت سبیل

که امیر احمد پادشاه از محمد اورنگ رنجه خبر برداراشکوه که سابق بهم و بعد صاحب اختیار بود و بعد عارضه پادشاه زاده
 تمام شش ساله بود و پادشاه را در آن طلب حضور کرد و بعد از این عادت شاه جهان پور بقول مشکبش دارد و مدار نموده از پای
 قلمو چالو بر خاسته متوجه حجه بنیاد و آنکس آبا و کرد و بدیند و یکدیگر نمی نمایند که فردا که برادر از سابق جدا شود از نوک
 روشناس کرد و جلد روی و نیز روی شهرت داشتند برای طلب برای سرکشش و نیز در آن صفت و رساندن
 فرامین این بیکر و بدیند کرد و عهد جهانگیر پادشاه برای روز سفارش جهان که برادر کرد که برای فواید و انتهای
 داشتند و در کار حاضر میبود و ندانند اول عهد صاحبفران فردا که برادر برادر بشیرین کرد و ملا و نفره میفرستند و فرمودند که
 سواهی مردم نوران اند و قوم دیگر داخل کرد برادر و نهانند خورده و سرده که در هندوستان اصلاحی نمی آید و رسته
 عهد علیخیرت ابتدا محمد رضا خراسانی و در نواح شاه جهان آباد و کشم خورده کاشت و زمین موافقی آمد و از غطای خلعت
 و دیگر غایبات پادشاهی میفرمود و بدینر عطا میفرست که اگر چه در ملک گیری اشتغال به از محمد اکبر پادشاه رونق فرا
 هندوستان و تیموری به بوده اما در بند و بست و نش و فرامی آوردن خزان و آباد کاری ملک و قدر وانی بسیار
 و رفاهت که از شاه جهان پادشاه در عصر پر و صحت هندوستان فرمان فرما میفرمود و سواهی خراج نوران مردم
 سلطنت آنکه خراج عمارت و قلع و معادن شاه جهان آباد و دیگر ملا و در انعام بلجیان و مهم فدا میروند و تلخ که آخر
 را لیکن رفته در آمده است و جهانگیر در رویداد از خصلت شرفی در ده سواهی ملا و نفره و جوهر که تا بهر شاه فرستاده
 کرد و آن نیز میسر نماند و در رعیت پروری و عدم نقدی حکام تقید تمام داشت و آنچه در شاه جهان پادشاه
 از منصب پادشاه زاده و الا که و امرای عظیم الشان و جهت فقره خند نیز بان قلم میسر در داراشکوه پیاپی جلال
 و سبب و چهار سوار و سوار سپهر رسیده بود و پادشاه از او محمد اورنگ زیب و جمیع هر دو منصب است و نزاری
 با نژاد و سوار سوار نزاری داشتند و بعد که بهی نامور میگردد و بدین منصب سر نزاری میباشند و دیگر در داراشکوه که
 بعد که محمد شجاع بهم دکن نامور کرد و بدین منصب نمود و در داراشکوه که از سبب ساری محبت شاه جهان پادشاه
 از خود جدا می نمودند و در عالم هم چنینی که کلان تر از هر برادران بود و وقت گمان از سر و دیوان بر خاست اندازان
 بدون آنکه بکشد متی نامور کرد و منصب عطا نمودند و از جلال امرای شش منصب نیاوده از چهار نفر شاه جهان پادشاه
 هفت نزاری می نمودند و بعد که یکی ازین چهار و در منصب حیات می نمود و دیگر را بدین منصب سر نزاری میفرمود و چهار

اینست از خبری که از
 پادشاه فرستاده شده است

اینست از خبری که از
 پادشاه فرستاده شده است

اینست از خبری که از
 پادشاه فرستاده شده است

کرده ایم که غارتش بول و شورش سلطنت رود و او چهار نفر از محببانش هزاری به تحصیل فلان سرافراز شد
همه مردم بای سفر آخرت کرده و بده بودند و هیچ یک از درباری منقرض بولش آنها بایر بهشت هزاری فرسیده بود و جمده ملک
سعدا متهمان و علیر و استخوان بیلا و سعید خان بها و در بسلام خان و شهنشازی از شش نفر زیاد بود و خود خیم
بها و حاجان و غلامان و منظم خان و میرجلد و خسرو خان و لادنظر محمد خان و مهاراجه جیوت و منقره و غیر
بایر بچهارماری رسیده بودند شاهنواز خان صفوی و مکرمتخان صفوی و فتحی خان بها و و جعفر خان و خلیل احمد خان
و مهتاب خان و اعتقاد خان و بها و رخا و رودیل و نجابت خان و از درویشان و بهرام خان و لادن محمد خان
و مرزا محمد خان و مرزا باجهب کور و اجایت نکور و رانا صاحب کور و مانوچی کور و راجا کشیداس و راجا استنک و چهار
هزاره از چهار ده نفر زیاد بود و در دوسه هزاره با صدی یک نفر و دوسه هزاره بی چهل و هفت نفر و دوسه هزار و با صد
چست نفر و هزاره بی پنجاه نفر و دیکر بزرگ و تحصیل آن بیشتر و از درویش و غلامی و شش هزاره و دوشمنی و شجاعت
کنج معانی نظر بر بندوبست سلطنت سابق و در رویه اختلاف نسق حال که تعداد برنا معتب هزاره و شش هزاره
مراتب نویان حضور و محرران کشتیان عظام اطلاع ندادند تا بدیکران چه رسد انصاف شد که هرگاه در محال
خالص مانده و نه با باقی باقیه می شود و نه در در خرا از خرا هم می آید شش مصلحت غیر مشهور و در نره مصیبت داران
که از اندازده شمار بهر دین اند فایده لب شکوه بجا گیری و نیافتن نقدی معلوم مگر اگر با بدامن بصیر حیده بنام منصب
بی سرفاقت بشده القه چون ذکر خاتمه و قلع سلطنت فردوس شایانی شاه جهان با و شاه مقدم بخر بر اغار جلوس ملک
موقوف است اتمال عثمان کیت خامه تیز رفت را بندگان سلطنت خلد را امکا و محمد و ملک زب عالمگیر اسطوف مبارز
و اگر چه در ده سال سلطنت خلد مملکت در دست خرد و شهنشازی کلشن سلطنت امیر تیمور صاحب قران قسرو اولنگ
ابو انظر محی الدین او رنگ زب بها و عالمگیر پادشاه غازی اگر بنگار محامد پادشاه عدالت اساس حق شناس
دین پرور ابو انظر محی الدین او رنگ زب بها و عالمگیر پادشاه غازی پرور و دودخواه که او صاف است اتمال
مجموعه کمالات صورتی و معنوی از علم با عمل و شجاعت با تدبیر و دودخواه تران قلم و بدجلد علی حده مطلوب کرد و
اگر چه خالی از تصنیع عبارت با حاط تحریر می آید و اولاد از ابتدای نشو و نما می ایام شباب جناب تمام از ازان
کبار تر نبودند که تا انقضای روزگار حیات با وجود مشغله چناننداری به سلطنت مملکت و وسیع هندوستان غنرت

مسکین از شش نفر
و غیر از شش نفر

دوازده هزار و شصت
بدان ده عالمگیر

چشم دول و گوش و زبان را ملتجی به حق حرام گیره تا بود و دوا می بعضی امور لابد می سلطنت که در حق و از این ملک و داری
ملک گیری گری از فرمانروایان منطبق خود نداشتند نمود و در اجرای احکام اسلام و تقویت دین محمدی و تعجیل
ادامه مسایب الیه چنان تعجیل نگذاشته و در صیانت ملک و عدالت کسری او گوش بند نباشد سلاطین منطبق
مالیده و نقل نقل بر پناه و بر سر منبر و معسکون که دیده بود از آنرا نه شجاعت او که در نسخ و تلخیص و مهم فتنه را در دکن و در این شهر
و او از عهد سلطنت بر صف و در کار با او کار نهاده و در زمان ستورش غارتها علی بن کت که در کمال جانب چنانچه در کمال
بکین هنگام در بابی غیرت که هر یکی شتر نه شجاعت و نه وری خاندان امیر متوجه صاحبقران بود و نه می نمود و با وجود
مکر مغلوب گردیدن افواج طغیان و اوج از جا در نیاید و دست خفایت و در زمین و دل و نه بر سافتن و با جمیع
خشم غالب آمده را از جا برداشتن و در عین تفرقه معرکه درم بر سر نه بر سر تر و در دست نهادن بکرات عداوت
و فضل نزد متعال حمل بر چه توان نمود و در و شش انگ از کار ملک و نمایان فرود آمد و هر یک
بر آبن رسد که عدلش خبر بای در خفا آب کرد و میرا کند میل اگر غارت از غارت شود و به امیر از هم آب بای
و کسین افلاق آن پادشاه و او که عالم است از بر حمل موقوف و از نه بر کتیر اصل مطلب می پروانه اگر چه ظاهر است
چنانچه سال بعد آن جم غایب شد که از او در آب دریا بگرفته بودند است خصوص احوال حمل سال او از کرم و خا
از نظیر آن منوع گفته بر نه جان کشیده اند بکری بی پایان اما در قلم حروف بقدر معذور دست و باز و نه بعد از شش
و شخص نام بعضی عداوت و اتفاقات قابل تکرار از آنکه سکن سالان لغت شمع بخود و از این قلم و اوله و کل تحقیق
در عداوت برای الهی مشاهده نموده بدستور نوشته چنان بی بافت از حد یکی زبان فارسی بدستور و شش
کنج معانی و مطالب که کان و شش نه و عجب پوش التماس و در اگر سبب از کرم بدستور شده است و دست
در مقدم و موهن سال تفاوت ظاهر کرده و یا از روی تاریخ و دیگر در مقدمات خبری اختلاف نظر ای چون کتب
معتبر نیز به سبب اختلاف روایت تفاوت میباشد معذور و در مذکور است با سعادت او در دست هزاره
در مقام دل و دیگر موهن و احدی با و دالوه است و افقده تاریخ و داشت کمال کتاب بقدر و در
ایمی که آن زبده و دو مان صاحبقران صوبه دار و کن بود بعد فرغ مهم حیدر آباد و خاستی و در ذکر سلطنت حضرت علی
با حاطه مان در آمده در سنه هزار و شصت و شصتی و در سنه سی از جلوس علی فرست کردن بعد از فرود آمدن

[illegible]

با فوج مسلح قلعی برای تسخیر قلعه مذکور است و ضبط بند مذکور و آنرا ساخت و خود شهباز بعد رسیدن به بند
 و محاصره نمودن قلعه و وادان نشد و براندن برج و حصار و مفتوح شدن قلعه و تاج را جمع ساخت با نوره لکه و به طریق
 دست گردان طلب نمود بعد قلع قال سپاه حاجی محمدزا بدو میرجی که از محله تاجار بند مذکور بود و با هم اتفاق نموده مسلح
 شش لکه و به عوض هم تاجار و او و تنگ بر محمد مراد بخش و ضامن خود شهباز نوشته گرفتند و در همان روز با علی نقی نام که دلا
 و شیر محمد مراد بخش بود و با او یکی از خواجگان مراد بخش بود و دست به چینی داشت و محمد نقی با وجود کمال دایست داشت
 و سلوک و رشک ملک و اجزای سیاست جهان شده بود که باندک تعصیر که از کشتن می نمود حکم به برادران در نهاده
 بدون تحقیق غیر موده و بعد که از هر دو برادر و در فقره استیضات روی همان آورده گفت که مراد نقی میکشید امید داریم
 تو هم نهیم همین پایه گرفته کردی با هم کمال روی در سوخت او در خدمت محمد مراد بخش همان خواجگان مراد بخش
 طرف علی نقی نوشته می بهر تقلید و خط او نام و را سگوه مصنون را داده فاسد درست نموده و در موم کوفته و دست تا
 داده چنان بند هر یک را برود که بدست چوکیدار آن که در چنان کلاه برای حبس و جوی خلوت و مخالفت طریقه منظر
 افتاد و قبل از طلوع آفتاب نزد محمد مراد بخش همان خود او و بعد مطاله بخش غضب سلطانی شد و کرد و دید حکم
 طلب اجل سیده را که بر حال بنی شده بند فرمود و قتی که مرادان رسیدند علی نقی کلاه بر سر نشسته کلام اقتدا و می نمود
 محصلان فرست تبدیل حضرت مذکور داده سبزه ای اجل کمان اگر برای مصلحت امور ملکی طلبا نشسته اند چنان تعجب
 کردید که در داد و در دست و در بار پشیده خود را بهیم غنائی ایام موعود و ساند محمد مراد بخش از غضب قهر او و بر جوی
 در دست گرفته بر کسی نشسته بود و علی نقی سوال نموده که شخصی با داده و نگواهی قصد فاسد و باره و لغیت خود
 نماید سر آملی چیست علی نقی از جنایت خود را پاک می دانست بی باکند جواب داد که سیاست و عقوبت نام
 مراد ساند بعد از آن محمد مراد بخش کلاه را بدست علی نقی داد و بمطالعه و در نظر بر عقیدت و خدویت خود کثافت
 در جواب گفت آفرین بر مدعی که اینرا ساخته و بنوس و بر عقل و دانایی آن پادشاه که حق سبحانه تعالی سلطت
 نموده و اینقدر نیر نزار که از دوست و خدایان و مخالفان مشایخ و ملت فرق توانند فرمود محمد مراد بخش
 که در دل او و قهر غبار جاکر شده بود و ازین سخن زیاده بر نهاده بر جوی که در دست داشته سبزه علی نقی را ساند خود
 که حاضر بود و اشاره گفتن و اهتمام کار او نمود و همان لحظه همان مکان بگریه ای جانستان کار او ساختند و در همین

شاهرخ و قهر

میرجلو که از حضور عارفه بدینی فردوس شیبانی برای کوک خلد مکان روانه شده رسیده از راه اخلاص و عقیدت خاص
 رفیق شفیق و همدم بود و مصلحت و دین داشت که او را برای دفع بدنامی بدستور محمود سان قتل و دولت آباد که از شیبانی
 متغایه مخالفان دولت کرد و ندو و عالم اندام و راجی صاحب محمد مراد بخش مکرر از روی کمال فرط محبت نامه التیام انیز
 مبنی بر سبکبارک و تهنیت با و شایسته و راجی درج نمودند که مرا بهیچ وجه سبکی و از روی کار و دنیا عذر ناپا داشت
 و سوا بی اراده لطافت است اندام مراد و دیگر منظور نظره و در مقابل زباده سری ولی الفانی برادر علی شکوه برادر کمال
 زبده اخوان رسیده به موقع و مبنی بوده و ما را شکر یک و رفیق بی اتفاق و معاون خود دانند اما نسبت که چون پدر بزرگوار
 بخود رفیق حیات است هر دو برادر با اتفاق اجرام خدمت بدستور منرا بی خبر سری آن مت با و غرور و خود
 آن بدلت پروا شد اگر عقد و رهند و دیر از مبارک حضرت ولی نعمت میرا آید و دفع استوب خسته کو تشنه عذر تقصیر
 آن برادر که در عالم اضطراب اختیار و دوا و از باد شاه حق آگاه خواسته اند و الی بعد فرخ غنی سلطنت و تادب
 مخالفان دولت از آن برگزیده اخوان رضای کعبه اصد حاصل نموده غارم مقصود کرد و باید که تا خبر وین اراده
 جایز ندانسته با فوج شایسته دولت که از آن راه مقصود تادب کافر بی ادب یعنی حیوینت مرید جلا کرد و دوا را نظر
 آب نریده رسیده و اندو فوج دریا موج و تو چنان جهان استوب که همراه داریم مصالح فرج خود و اند و کلام الله را فصل
 عهد و همان هواخواه و است بر مبنی من الموجه و سوار من کجا طراه ندید بدستور من عهد نامه روانه ساخته و
 فکر کرده آوری شکر و ترتیب توب خانه بسی پادشاهانه تدبیر عاقلانه برداشته که خطبه املا متوجه گشته و پادشاهان
 محمد غلام برای حراست محبت بنیاد نهاد داشته است هر آینه محمد اکبر را که در جهان ایام آن نخل نو نهال گلشن سلطنت از کتم
 عدم و در حدیقه آرزو جلوه گشته بود و اما یعنی خود منظور با و دیگر بر کویان حرم و قتل و دولت آباد که داشته و بی نظیر
 عرف میرجلو را که محمد این سوار و حضور کشی و نایب یک او بود متقاضی مصلحت دفع بدنامی برادر نهانی او را
 محمود سان و قتل و خبر تاد و غرور و جانی الا بی شاه هر آینه محمد سلطان را که کجا نشان و مبنی از امر استیضه برادر نموده
 روانه ساخته و مرشد دلقیان دیوان کن را که بدستور السل او در انکلاک انقضای مودت کار از جلا کارها مهابتی را
 با و کار خوا بداند نظر بر نیابت و جانفشانی او که ضمیر کار وانی ملکی و مالی داشت و بوان خود نمودند که آخر خدمت
 بر تاشن نیز با و فرموده و در کاب همراه گرفته شتر از امرای کار را و دیده از موده کار که مقبیل تعداد آنها بر آ

از سر رشته سخن دور افتاد و است سعادت اندوختن یافت گشتند و او را هم منبرند که غلام داماد سردار گشته است و پنجم
ماه مذکور داخل بر ما پیور کرد و بداند که چنگ و در بر ما پیور زنده آفتاب زبان حضرت شیخ بران زبان قدس سره که از برزگان
آفتاب بود و مذکور مکانی با داروت باطنی خواست و بدین آن هر برحق نموده بخام داده ملاقات بمیان او و در مذکور
نکر و بداند بعد از آن تمام که رضای شیخ حاصل بود و بهر شیخ نظام که از مقربان محرم و مبارکی ملاقات بود و خبر عید بدین آن
تشریف بردند و انما من فاشی نمودند شیخ در جواب فرمودند که از فاشی ما مقربان چه حاصل شما که ما پناه از فاشی بقصد
عدالت و رعیت بر روی بگویند ما هم با شما دوست بدعا و فاشی بر میاریم شیخ نظام بعد شنیدن اینکلام نهایت
زبان مبارک و مفرود سلطنت گنود و بعد از فراغ فاشی چند کلمه نصیحت بر زبان شیخ جاری کرد و بدید و تبرک داده و در آنوقت
و مکان و در بر ما پیور بجهت سرانجام ضرورت تحقیق اخبار حضور مقام نموده است و پنجم جمادی الثانی محرم ظاهر شدیدی را خطاب
بوزیرخان ساخته برای بند و بست صوبه بر ما پیور کفا داشت رایت نظرات طرف دار اختلاف برافراشته شده و تا نزد
اشراف سالیون ظاهر شد که عیسی یک وکیل را که دارا شکو و مقید ساخته بود و اعطای غیرت او را مرفوع مطلق افسان کرده
بود و در طریق بفرار خود را رسانده ملازمیت نموده و بر حقیقت رسیدن مهارت و جوش و قاشم خان به این معقل
اطلاع داد چون تاریخ زنده آمده بود برای سرانجام داده هزار و چه انعام نمودند و سه منزل که طی مراحل فرمودند
بفرستید که شاهان و خان صفوی که یک صبیحه او کفایت مکانی و صبیحه و هم برای خویش مقنوب بود و در بر ما پیور مانده و از
رفتارند و شاهزاده محمد سلطان را شیخ میرا فرمودند که بر ما پیور رفته او را در قلعه یک مجوس بند و در منزل
نوکران رود شناس کار طلب اضاف و خطاب غایت میفرمودند و هم در حب از آب نریده عبور و افتاد و محراب
بعد رسیدن محمد نام محبت امیر از حد آباد برانده بود و مستقیم در حب و در حال بود و رسیده ملاقات نمود و از طرف
کرمی استاده و داده و سمیات تواضعات و عنایات بمیان آمد و از منوچهر و قرار کفالت بین کلام افتد بمیان
او و در نزد محمد شهنشاهی را خطاب صالحان و عطای نفاذ و میر شمس الدین بنی خمار را خطاب بخمار خان عطا فرمودند
وید عبدالرحمان ولد سید عبدالوهاب خاندیسی را مخاطب سید و داد و خان ساخته با جمعی دیگر امرای عقیده شایسته
همراه صوابی خاص حکم نمودند چون بر سر صوبه برای آب و گذرهای خشکی چنان بند و بست شده بود که با دو آب را
حکم تردد عبور متعذر میبود تا رسیدن رایت نظرات جفا کردی این مهارت و جوش را از رسیدن فوج و ریا

برادر و برادرزاده و فقیه میر سید کریم و بعد از مرگ او میرزا محمد باقر و میرزا محمد علی و میرزا محمد حسن و میرزا محمد
 الطیر و او را به نام خان که از شهرت بر آمدن محمد مراد کشیش از اجداد با او با استقبال شتافت چون محمد مراد کشیش با او راست
 نجاست بجد کرده گذاشته خود را بکلیه مکان رساند تا سم خان با او یکشت شد مراعت نمود و مردم و اراشکوه که در تلوک کونواح
 و مار بودند از دست بدو لشکر عدو مال برادر و برادر قرار نموده به بهاراج پیوستند و ما به موافق اسم خان از او داده ترزال
 افزای محبوب نظر میکرد از مکان خود بکشتن استقبال نموده شهادت یک و بیکر ده فرود آمد خلد مکان کتب نام برهن که در شهر
 هندی و زبان او سبب شهرت داشت نزد بهاراج فرستاد و معایم دادند که ما را مطلب از بخت قصه ملازمت و عیادت
 حضرت و بیعت و مرشد و فکروه جهان است که عبادت محض است و بنوع حضور بر تو زکریه عید و او را داده و ملاقات حبیب
 نداریم مناسب است که او هم سعادت بهر کمالی حاصل نماید و الا از سر ماه گذار اعتبار کرده باعث فخر و خرمی میباش
 خدا گشته بطن خود و در ارج اطاعت حکم اعلی حضرت را دست آورد و عزه عدم قبول معایم ساخته جوایز ثواب شمر
 در روز دیکر هر دو طرف در ترتیب فوج پرداختند از بیطرف بعد از استن تو بختان فخر نمود و در آرایش صفیان کوه بیکر
 هراولی نام شاهزاده محمد سلطان مقرر فرموده و بختان را با جمعی از امرای درم از نامی مصاف دیده همراه شاهزاده
 مع صفیان کوه شکوه تعین نمودند و الفقار خان عرف محمد بکشت با جمعی از بهادران هراول شاهزاده قرار داده
 مرشد تلقی از اعدا تو بختان پیش آنک هراول ساخته و محمد مراد کشیش با فوج و مرداران خود طرف مرتقا رصف آرا گشته
 فوج شاهزاده محمد عظیم را با بعضی دلاوران کارزار دیده طرف مرتقا رصف مقرر نمودند و بهین دستور فوج بیعت نمود
 و حاجبها از امرای جان نثار و دلیران شیر شکار که اگر بختاد و تو فوج اسم هر یک بر آورده و مرشد و اخصار بطول کلام منبر
 میکرد و معرکه آرا گشتند و خود بهم غنائی فتح و نصرت بر قیل کردند و در آن سوار شده با جمعی از امرای درم از نامی کارزار
 دیده با فخر فرمودند و لشکریه سکندر و رتول جا گرفتند و از آن طرف بهاراج حبیب نیز آراستن لشکر پرداخته با
 قائم خان هراول ساخته و دیگر امیران کار طلب از بهر جنبه داعیبت تو بختان عظیم با دشمنی و در اراشکوه جا داده فوج
 میمند و میسر و بیعتش راسته صفیان مست خلی کوه مولت غرق آهن ماستیل آنک هر فوج و مردار و پلیده ساخته
 خود با چند هزار راجپوت جهان کشیش درم خود در قول استاده و صفت آرا گشته و بدو میب و دوم رجب در فوج
 ستمه دگر هر دو لشکر مستانه و در معرکه کارزار قدم گذاشتند و آن شاه که درون دقار اول بدر و غنای تو فوج حکم نمودند

که به تمام پاهای آتش نشان و کوه ای توپ صحرای که مقدار شعله افروزی بزم رزم است مبارزان صف شکن را گرم دارد و کبر
ساختند و هر ساعت نایه قنار و جلال شعله افروزی میکردند تا که به نیرو سنان جانشان رسانند از جلا و لادان جانبار
چو سرمای سران نماند که از تن جدا نکردند و از ضرب شمشیر آید و زخمی که از پاهای بهادران که از خانه زمین برزین
نار سیده جان بجان آفرین سپردند و راجه پوتان جنگ جو که کشتن شد که پدر از خون تشنه نیکای بی جای
بر منانی کشیدن نشان سرخروی میدانست چو دلیرهای بهادرانه که بر طه کارزار بر صحنه ظهور نمایند و روند
به سرکش و قابل و جنگجوی چو شمشیر آهین دل و سخت روی بیکر و خاکی مقدم همیشه چون دامن بهم
خصوص از جلا راجه ای نامدار و خوشنود میکند که در در تن شک را به نور و در جن که رود و یاس که جلال و دیگر را چون
چنگ سفاک رام رام کوبان سپر بر داشته دست از جان شنید بر دانه صفت که خود را بر شعله آتش زخم بر کوه
رکشند و از خطای بی در پی آنها انتقام تو بجا نه از بهر پاشیده مرشد قلجان بعد تر و نمایان شرط جانفانی تقدیم
رسانند و عرصه بر هر اهل تنگ کردید و کار بجای کشید که ذوالفقار خان بدستور ناموس پستان بانام و تنگ با
مکر و خبک فایم نموده با وجود هر اهرمان چون در یک کار از دست رفته باین بهادران جان نثار خود را
از قبل انداخته بر فاقه چندی به نور مکان عصمت کشش با ده قدم شیک داشته کارزار رستم نموده و در هم
بر داشته سده راه سیلاب ملای آن یک گشتن کار کشش کردید و داد مرداکی میداد تا که کوک فوج طغش و سپه
و صدای دار و کیر از عرصه زمین بر خیزد برین مجید و با دوشا هزاره محمد سلطان و کجا بخان با بهر اهرمان بنوع آن
ضلالت کشان برداشته چون کوه و قمار از جا در نیامدند و غلبه راجه پوتان هر ساعت زنا بدیدند تا که شمشیر خور
وصف کفان و مرضی خان نیز خود را رسانده بیکر گاه ضحایان زدند اما هر چند که نزد جانفشانی ظهور آوردند
کرداد با لکهار را بشمشیر آید و فروغ نماند و شمشیر آید چون آن جلالت و کوشش هر دو
نشاده نمود و خیل سواری خود را بقصد اعدا و مبارزان اسلام پیش بردند و به پشت کرمی صفت و توجه را به نظر آید
آن خسرو و عدو مال هر لحظه از غلبه بر معلومان میدان دین ظاهر شدن گرفت و نسیم فغ و فیروزی و مدید می
و راجه پوتان چنان علف تیغ و هدف تیر سنان مبارزان کردید ز پس راجه پوتان بکوار جنگ کشیده
از جان ناموس و تنگ فدا و آفت کشنده در کارزار کشتند و راه گذر بر سوار از خون و جگر و بدن

و در این منجی روی زمین را سرخ روی تازه بر روی کار آمد برای بطور و دوحش افق زمین از لنگان هر دو طرف
 و غیره طبعها را که دیدم جدا را چو بند دست از براف کوه نمود و بای از آبات بای جهات بر می شد و زمین
 محمد را و بخش از طرف بر لغات با فوج خود کوه را و بر بکانه میبارید و جهت لغت لغت و تاراج بر داشت و محار غلیم
 باراجیه نمان و خیمه رو داد و جمعی مثل و چینی سنگ و بر سوجی و مالوچی و غیره با پشت برادر سوار برای حراست بکانه بود
 بعد متاخر و متاخر که او در دایگی از آنها بطور اسکندر خود را بقبل محمد را و بخش را زدند و بیشتری از آنها رخت بستی خوش
 میاد و فداوند که و مپ که خود را از شجاعان بدر آفروم گرفت نظر بر عاقبت بستی و باس بر روی ناموس و رطل ز دانه
 اسب فرو بر پاده شده مثل زبانه ریان خود را بر خدمت محمد را و بخش رسانده فریاد الا مان را خفیع جرایم خود ساخته بجان
 و مال و خیال مان خواسته مامون کردید و دیگر از آن پنج دودمان تیموری در رکاب نظر شتاب برادر و الا
 بطور آمد و توضیح و تفصیل آن نمبر در ذیل حاصل کلام از ضرب شمشیر و صدها ضلعهای حضرت بای آن نهاد شمشیر نکند که
 و سجان سنگ سوید و درین سنگ را شور و درین کور و دجال داس چهار و مومین سنگی که از دانه و خورن نام
 تفرق نام بجال آنجا بدست نام راه یافت از راجه پوتان بدنه داشتند و پشت هر طرف افتاد و ساعت ساعت تاریکی
 غلبه لغز مغرب فوج سلام مبدل میگردد و بدنا که خوف و هراس غلیم و درون جوش جاکرت و بر خلاف دستور راجا
 نامدار عارف را از معرکه کارزار بر فرود میخورد و این بدنامی دایمی را بر خونسینندیده از زمین هم چنان پستیده
 قبل از آنکه فوج همراه مغرب نماید بخاری فتنه خدای سرخ و سفید خط بیل سپاه بر پانی خود کشته عیان غریت
 فرار از صف قتال خنده راه طرف وطن اختیار نموده و قاسم خان و دیگر نوکران پادشاهی و فوج سرداران خانگی دارا شکو
 نیز با جابر باقت سر فوج فرار نموده بطرفی شتافت و از طرف صادق سر واد و ملک صدای شاد با فوج و فروری بلند او
 کردید و مجموع نوچانه و فیضان موخرانه و قطار شتران و اسیران برادر و تمام کارخان پادشاهی و دارا شکو و حلقه
 تاراج و تصرف بهادران بر ضبط سردار حلقه لنگان و را کرد و لیران و فغان از راجا شدند و تاراج بکانه اعدا شدند
 نزدیک کسی بیگانه باری نداشت همین سردار بر دوسالمان گذاشت بدست اندر اندلسی با و بازنخون جمله
 اوست پادشاه در عاگیر فاده و فرما که بعد این فتح از طرف عالمگیر پادشاه تمام حکام بجای و وحید را با و صادر شده بران
 قلم اند که کشش برار کس مقتول اند که مغلوب با جمعی از سرداران با حاکم شمار آورده اند و از مغرب سوای مرشد قتلان

و در این منجی روی زمین را سرخ روی تازه بر روی کار آمد برای بطور و دوحش افق زمین از لنگان هر دو طرف
 و غیره طبعها را که دیدم جدا را چو بند دست از براف کوه نمود و بای از آبات بای جهات بر می شد و زمین
 محمد را و بخش از طرف بر لغات با فوج خود کوه را و بر بکانه میبارید و جهت لغت لغت و تاراج بر داشت و محار غلیم
 باراجیه نمان و خیمه رو داد و جمعی مثل و چینی سنگ و بر سوجی و مالوچی و غیره با پشت برادر سوار برای حراست بکانه بود
 بعد متاخر و متاخر که او در دایگی از آنها بطور اسکندر خود را بقبل محمد را و بخش را زدند و بیشتری از آنها رخت بستی خوش
 میاد و فداوند که و مپ که خود را از شجاعان بدر آفروم گرفت نظر بر عاقبت بستی و باس بر روی ناموس و رطل ز دانه
 اسب فرو بر پاده شده مثل زبانه ریان خود را بر خدمت محمد را و بخش رسانده فریاد الا مان را خفیع جرایم خود ساخته بجان
 و مال و خیال مان خواسته مامون کردید و دیگر از آن پنج دودمان تیموری در رکاب نظر شتاب برادر و الا
 بطور آمد و توضیح و تفصیل آن نمبر در ذیل حاصل کلام از ضرب شمشیر و صدها ضلعهای حضرت بای آن نهاد شمشیر نکند که
 و سجان سنگ سوید و درین سنگ را شور و درین کور و دجال داس چهار و مومین سنگی که از دانه و خورن نام
 تفرق نام بجال آنجا بدست نام راه یافت از راجه پوتان بدنه داشتند و پشت هر طرف افتاد و ساعت ساعت تاریکی
 غلبه لغز مغرب فوج سلام مبدل میگردد و بدنا که خوف و هراس غلیم و درون جوش جاکرت و بر خلاف دستور راجا
 نامدار عارف را از معرکه کارزار بر فرود میخورد و این بدنامی دایمی را بر خونسینندیده از زمین هم چنان پستیده
 قبل از آنکه فوج همراه مغرب نماید بخاری فتنه خدای سرخ و سفید خط بیل سپاه بر پانی خود کشته عیان غریت
 فرار از صف قتال خنده راه طرف وطن اختیار نموده و قاسم خان و دیگر نوکران پادشاهی و فوج سرداران خانگی دارا شکو
 نیز با جابر باقت سر فوج فرار نموده بطرفی شتافت و از طرف صادق سر واد و ملک صدای شاد با فوج و فروری بلند او
 کردید و مجموع نوچانه و فیضان موخرانه و قطار شتران و اسیران برادر و تمام کارخان پادشاهی و دارا شکو و حلقه
 تاراج و تصرف بهادران بر ضبط سردار حلقه لنگان و را کرد و لیران و فغان از راجا شدند و تاراج بکانه اعدا شدند
 نزدیک کسی بیگانه باری نداشت همین سردار بر دوسالمان گذاشت بدست اندر اندلسی با و بازنخون جمله
 اوست پادشاه در عاگیر فاده و فرما که بعد این فتح از طرف عالمگیر پادشاه تمام حکام بجای و وحید را با و صادر شده بران
 قلم اند که کشش برار کس مقتول اند که مغلوب با جمعی از سرداران با حاکم شمار آورده اند و از مغرب سوای مرشد قتلان

و در این منجی روی زمین را سرخ روی تازه بر روی کار آمد برای بطور و دوحش افق زمین از لنگان هر دو طرف
 و غیره طبعها را که دیدم جدا را چو بند دست از براف کوه نمود و بای از آبات بای جهات بر می شد و زمین
 محمد را و بخش از طرف بر لغات با فوج خود کوه را و بر بکانه میبارید و جهت لغت لغت و تاراج بر داشت و محار غلیم
 باراجیه نمان و خیمه رو داد و جمعی مثل و چینی سنگ و بر سوجی و مالوچی و غیره با پشت برادر سوار برای حراست بکانه بود
 بعد متاخر و متاخر که او در دایگی از آنها بطور اسکندر خود را بقبل محمد را و بخش را زدند و بیشتری از آنها رخت بستی خوش
 میاد و فداوند که و مپ که خود را از شجاعان بدر آفروم گرفت نظر بر عاقبت بستی و باس بر روی ناموس و رطل ز دانه
 اسب فرو بر پاده شده مثل زبانه ریان خود را بر خدمت محمد را و بخش رسانده فریاد الا مان را خفیع جرایم خود ساخته بجان
 و مال و خیال مان خواسته مامون کردید و دیگر از آن پنج دودمان تیموری در رکاب نظر شتاب برادر و الا
 بطور آمد و توضیح و تفصیل آن نمبر در ذیل حاصل کلام از ضرب شمشیر و صدها ضلعهای حضرت بای آن نهاد شمشیر نکند که
 و سجان سنگ سوید و درین سنگ را شور و درین کور و دجال داس چهار و مومین سنگی که از دانه و خورن نام
 تفرق نام بجال آنجا بدست نام راه یافت از راجه پوتان بدنه داشتند و پشت هر طرف افتاد و ساعت ساعت تاریکی
 غلبه لغز مغرب فوج سلام مبدل میگردد و بدنا که خوف و هراس غلیم و درون جوش جاکرت و بر خلاف دستور راجا
 نامدار عارف را از معرکه کارزار بر فرود میخورد و این بدنامی دایمی را بر خونسینندیده از زمین هم چنان پستیده
 قبل از آنکه فوج همراه مغرب نماید بخاری فتنه خدای سرخ و سفید خط بیل سپاه بر پانی خود کشته عیان غریت
 فرار از صف قتال خنده راه طرف وطن اختیار نموده و قاسم خان و دیگر نوکران پادشاهی و فوج سرداران خانگی دارا شکو
 نیز با جابر باقت سر فوج فرار نموده بطرفی شتافت و از طرف صادق سر واد و ملک صدای شاد با فوج و فروری بلند او
 کردید و مجموع نوچانه و فیضان موخرانه و قطار شتران و اسیران برادر و تمام کارخان پادشاهی و دارا شکو و حلقه
 تاراج و تصرف بهادران بر ضبط سردار حلقه لنگان و را کرد و لیران و فغان از راجا شدند و تاراج بکانه اعدا شدند
 نزدیک کسی بیگانه باری نداشت همین سردار بر دوسالمان گذاشت بدست اندر اندلسی با و بازنخون جمله
 اوست پادشاه در عاگیر فاده و فرما که بعد این فتح از طرف عالمگیر پادشاه تمام حکام بجای و وحید را با و صادر شده بران
 قلم اند که کشش برار کس مقتول اند که مغلوب با جمعی از سرداران با حاکم شمار آورده اند و از مغرب سوای مرشد قتلان

و غلطی

لوکل و همکارانی فوج و قدرت بدستور بجای میماند سلف از سبب باری بکر ختم اندیش به خاطر راه داده مقابل فوج عدوی بنگونه قدم
 پیش گذاشته چون گوشتکو و معرکه آرا گشته و در آن طرف بنزد آسکوه بارانگی لشکر بر دانه فوجهای برادر و برقرار و جبر فاعل
 و چند اول با سده و توپ فایده جهان انوش با بیلان کوه منظرست جنگی پیشرو داده با قریب باشد و منشا و هزاره ها که در آن روز با
 او همکاب بودند و در وسط روز که آفتاب جهان را در کمالی را از تب و حرارت قیاب داشت خود در قول جاکر که در حالیه که
 سعادت و اقبال چون سایه زوال از دیکر بخت و آخر بر سر کشی ایام در خانه مبط و وبال سیاهی فیر وصف آرا کرد و در
 اندامزدن بان نشستن و کوه توپ بنزد کوش منبر و از میان هر دو صف کرم ساخته و هر دم هر قدم پیش جنگ در
 در معرکه نام هر دو طرف شعله افروز میکرد و با کارهای را بر تیر و پستان جان سکار بجا میداد و از هر طرف چندین هزار تیر میزد
 و در هوای صیده مخالفان بدو و در هر دو آید بعد آن کار به تیغ آید و جگرها بکند و ران و لول شیرین گشته و زده هزاران
 چشم خون از چشم باریدن گرفت **سپاه از دور و تیغ برهم نهاد زده و دیده از چشم برهم نهاد و دوشکوه**
صحرانگشیدند فوج و در باری آتش بر آرد و موج و در قیل و دوسو در خروش آمدند چو در باری آتش بخش آمدند
 سپهر شکوه که هر اول بمخانی رستم خان تو و کشتی با دو زنده هزار سوار بر تو پشته آرد یک زب با و در آرد و در مقابل
 از صفاتش ببار گشته نزد یک بود که خود را بت ازاده محمد سلطان برادر و نذر نزل تمام در لشکر بر اول رود و در زمین
 بیاوردی اقبال عدو ملک که از توپ خانه و تن سوزن ها لیک بر قیل پیش آید که خود رستم خان بیاورد و در خود کجای ملک
 افتاد و از بنید مد قیل ممکن ناکان زنده آخر رستم خان آب کردید و غمان جزات از مقابل برادر کشیده طرف بر غنا
 که بیاورد خان کوه و در خروج بود و آورده بکار زار رستمانه برداشت و بهادر خان بهیمی دیکر از بهادران کوششهای
 مردان بجا آورد و هر ساعت بر رستم خان کوه می رسید و غلبه زاید و مستند تا آنکه بهادر خان بعد از دو زمان زخم سر خروکی برد
 و بسیاری از راه و طرف گشته و در غمی که در نزد یک بود و نذر نزل تمام در استقامت فوج حله مکان راه با بدو در نجات سلام خان
 و سید و لا و خان افغان یکو یک بهادر خان رسید و در همان حال تیغ میر و سیدین صیف خان و میرز خان و عرب ملک و
 محمد صادق با فوج عینش مدد مرد و از آن فوج بر قرار جلور نیز رسیده بمقابل رستم خان و دیکر ده و ده همراه سپهر شکوه برد
 و صدای دار و کبر در آن دشت پر و دشت چید **بر انداخته و شیدین کیر و دار در آید و نهان در کار کار**
 بلان خاک گشته شد و تو کشتی زمین از غمان گشته شد و در و کبر بعد از دو زمان و جفتش بجای بیاورد که رسید

و در آن خانه بسی نفوس آمد و چند خانه درین راهی و از خون و لاله در آن زمین ساخت از زمینهای باستانی تقدیمات درین
 و ادبی و ادیان نیز در شهادت و تهوری نگار برده شرط جانفانی تقدیر سازد و سید جین و سید خان و سید بیک و سید
 زخم سرخسری بر پیشانی انداخته و در ستم خان نیز بیت یافت و بای ثبات سینه که در آنجا در آن گوه از مغلوب گردید
 سینه که در ستم خان اطلاع یافته خود را مد فوج نعل که از بیت هزار سوار که خود بران نعل رسانده باطنها رنجاشت و تهوری
 از توخت خود که در مقابل توپ خانه و در اول پادشاه قلع نصب رسیده از خطب نیز بران بآن بران و کول توپ و
 و علفای صفا با بای جان بمقابل بر دانه که در آن گوه افتاد نتوانست و علف از زید و خان غریب طرف محمد بخش
 معطف ساخت جلوه نیز خود را مد فوج دریا موج بمقابل آن شیر غار رسانید و هر دو صف با هم در آمیخت و علف از خان که از
 فرج خضم بوده با اتفاق سه چهار از یک که اندر بر نعل محمد را و بخش کشید و در هر دو طرف با رسیدن گرفت و خان آنوقت
 شکر محمد را و بخش بر بار که دید که چون نعل قیامت استگار گشت و بای ثبات الکبری از عارف گشت و نزدیک بود که در صدمه
 نیز بران دهد و مات کرد و سنان رخ نعل آن بها و نعل آنکن بر کرد و محمد را و بخش دو دو که بخیر و بای نعل انداخت
 در جهان راه را هم نیک که میان را چو تان به تهوری شهرت نام داشت سپهر و در دیدش قیامت بر ستم برخاست
 با هم بران بدوی بر دلی پوشیده جلوه نیز خود را ب نعل سوار می محمد را و بخش رساند و بی گانه دکت خانه گفت تو مقابل
 در آن گوه هستی تا پادشاهی و سیر و ادبی و بر جوی طرف محمد را و بخش انداخت و بر همانا و ثبات تمام با نعل زده گفت
 که نعل نعل آن بها در شهادت جلوه کرد و نمود و خان نیز شهادت به ثباتی او رساند که از خانه درین سیر و بخش
 ما چو تان که همراه آن خیر و سرب ادب بود و در شهادت بای نعل محمد را و بخش که در آنجا از طرف نعل محمد را و بخش نعلت دار
 ز غفران در خوان ساخته اگر چه در عالمگیر نعل در جنت که در حالت غلبه کان خود را آمد و بر او سر سنده مدد و
 گوشت اما آنکه اندر و اندر که در آن تردد و همگام با و شهادت داده و الا اثر از خیم کاری بر پشت نهانها می جنگ رفت نموده
 صبح که دیده و از دایان نقد و کبر ظاهر کرد و دیده که محمد را و نعل زبید و در کبر ظاهر کردن خبر و ظاهر شدن غلبه اعدا
 که خود را یک یک بر او رساند شجیر مانع شده معلقت انداخت و گفت خبر ناخبر و صورت یک کرد و ناخبر هم معلقت انداخت
 صلاح دولت است حاصل کلام رشیخ عظیم در آن طریقه دار و کبر نعل کرد و بدو از هر طرف بها در آن جلالت نشان داد و نمود
 واده شرط جانفانی تقدیر سازد و سید جین و سید خان و سید بیک و سید

زخم های نرسیده رسیده بود بهر لطف و لاری او کوشیده جراحان را حاضر شد و بر آن نوبی شفقت گذاشته علاج زخم ها
 پرداخته و برای ندای جراحت اندرین دل این بادشاها ده سده لوح زبان مبارک و سلطنت و هزاران کشتن و ده
 انگ و هزاران باسین شفقت خون از رخساره برادر پاک ننمودند که خود همه که میخواستند بر آن سوار بود و بسیار
 نیز حکم غارت بهر سده بود که ازین آن خطی آمد و چنانکه خود در خانه و دولتی و قلم در اختلاف بطریق و کاری و کارنامه میبود
 آن نبرد و دمان نمودی تا زمان سلطنت فرج سیر کاش و الله تعالی بجزیر کاشش داده خداوند خود را بدو جود و
 بود و باستانه حکم همیشه اعیانی میفرمود خشم برای ترفیع شجاعت خاندان صاحبقران در مقدمه کشتن با دانت
 آن خود مشک نده ران آن میداد الله از جمله ای خلد مکان خود ارجان و راجه بان که ماره و غره ده نوبه
 و از آن مقابل و مقابل با خود را و کشتن را و خداوند است ایمن و نوکر شده بر او و محمد را و کشتن سرطانی بی بقدره رسانیده
 اعظم خان بعد از نام جنگ از غایت خدمت حرارت هواریه و بکر به جنگ اجل که فدا کرد و در دست کرد و از شکوه و ای عده پاک
 بر زبان خاندان الله و او میاید که کشند و آن که با عاقل حساب میخوان آورد و او که میخواستند بر او و با خود را و بکر
 اعطای الله و خداوند خطاب و جواهر و دیگر غایات منقول که و دیگر که بجزیر لطفی آن برادر و از سرشته اختصاص با نوبی الله
 حاصل کلام در اسکوه باد و هزار سواران بی سرو سامان که اکثر و آن زخمی بودند و وقت شامی شعل پاک را رسیده از حاجات و
 انفعال کشتن کی طلوع خورشید را عاقل تمام خفته در خوابی خود فرو و آمد بر خیزد و علینیت بنام طلب و با نوبی و عید کار و کشتن و
 اندر و خفته و همان شب بعد از قضای سید بهر با سیر شکوه و در وجه و عید و عید و دیگر از عده محل و از جوهر و زور و ترفی
 طلا و نقره آلات ضروری هر توانست با بلای فیلان و شیران و دست سواران که کرده با خود و کشته از شهر میگرد و راه شایه جهان
 به قصد و السلطت لاهور شکرت و در منزل بسیم قریب چهار سوار با چند نفر از مردم عید و بعضی کار حاجات فرستاده
 فردوس شیبانی با او رسیدند و حضرت خلد مکانی بعد از فراغ فتح عید مقصود بر ابراده خود را راه ارادت و رسوخت قصد
 عیادت به سبب شایه را بخانه مختلف وقت افزوده و منع آمدن و سده که در بدن هم را رسیده رسیدن او و باز رسیدن و
 با فوج عظیم و دوان جنگ و تربیت با فوج او و معد و رولون خود را آنچه در شیت الهی مقدور بود در خدمت پدر کوار
 ارسال داشت و دامن او ان محمد امین خان و حاجان سیر همان با جمعی از امر او و دیگر که مدار علیه سلطنت خود و ندانده خرف
 ملازم کشته و لطای غلوت و جواهر و ب و قبل مقدر که دیدند و بهم رسان از سوار که کج فرموده و متوجه مستقر انکشته

نزد یک سواد اگر اباد که مغرب خیم کرد و دیدار نزد اعلی حضرت علی نام و در جواب غرضه وقت بر خط خاص مرقوم بود مصحوب با ضلعان
 خانان و سید هدایت الله صدر رسید و روز دیگر نو ایش سید باد شاه حکیم در بر کور کار نزد و بر آورده بعضی کلمات ملائم زمانه
 بطریق نصیحت باطنی و محبت گفت و جواب خلاف مرضی شنیده مراجعت نمود و بار دیگر ترشف نامزد صاحب آئین موقوفه شمس را
 مبارک عالمگیر مقاول ملک گرفته زبان بسیار گدا و این مرده غیبی برای لغت مبارک است سنا سنا بعد با دوش هزاره
 محمد سلطان برای نشت شهر از دست اندازی و بی اعتدالی لشکر و او بانشان شهر و بی رعایا مقرر فرمود و مدو جان جهان
 را بعضی نرا که حضور رسیده بود محال بود امیرالامرا نموده بدین کفریات متفرس افتد و پس خان و قاسم خان و تاجدار خان و ظفر خان
 و سید شیر خان با بره و حسن ملک خان و عبدالباقی با جمعی دیگر از غده آمده شرف اندوز ملازمت گشت از خطای اضافی و نقد
 و جوهر کامیاب گردیدند و بعد هم رمضان مبارک شمس هزار و شصت و هشت با دوش هزاره محمد سلطان حکم فرمودند که بقصد
 مستقر خلافت رفته اول پسر دروازه مستقر خود گذاشته بعد از خدمت جدید گردید و رسیده بعضی میانه های خوشی و خوشی
 منزوی ساکن رسیده و در آمد و رفت بر روی پاوشاه مسدود سازد و جنگ با دوش هزاره محمد سلطان و قسب القوم و
 بعضی آورده دست تصرف و اختیار صاحب خیران ثانی را از امور سلطنت و ملک بی کوهانه ساخته منزوی کرد و اندیشه پست
 رستم این کدنگاه را که دارد با بدو شد این راه را یکی را در راه و بهنگامه تیرگی را از کف کوه که یک جزیر محمد و الله و در میان
 را برای ضبط جمل میوات که در جایگاه دراز شکوه بود مرض فرمودند و شش لک و سه صد و یک لک و امارت سلف محمد کوش
 تو اضع نمودند و هشت و دویم رمضان داخل مستقر خلافت شده در حلی دراز شکوه فرود آمدند محمد این خان را بخدمت کشید
 و ترمیم خان را به بیداری اجیر و خان زمان را به بیداری و ضمیر قلعه اری با مورد و مضروب فرمودند و چند کلاه مرکب کشی را
 دراز شکوه بی نظار که چون نزد یک و از خلافت ایشان آبا و رسیده از صدمه تعاقب فوج محمد اوزنگ و پش بهادر
 عالمگیر و ملاحظه محصور کرد بدین پیرون تا فردا آمده در کرد و اوری حال و اسباب تحمل بر دانه هر از امر کار با و شای
 و آنچه از خانه امراتو است بدست آورده چند روز در انتظار رسیدن شکوه که بعد از قرار جماع در بهار بقیه با و بود
 دشت جیرانی و جیران کار و بار خود بود و از او از دست لوط حله مکان جزرات آمدن نزد پدر بنمود و در زین آورده
 بعد دانست که اگر زیاده توقف نماید به چه فایده را در کار خود اید که در دینش که تازه که زیاده هر از سوار با و طی بود
 مرقد جایی سمت خجای گردید و هر روز بلیان شکوه خطوط شمل را بی حال خود و زود رسیدن او به سربازان با و بود

و اشخاص نام برده در آن و حکام اطراف پنجاب یعنی برادر و و عهد نوشته روانیست و مکرر در نصیر برادر میسر آمدن
 ملاقات از نامه و وقت طالع و شکوه باجی سید امیر پرو و برادر و امر نوشته بخدمت بدو در سال داشت و عهد مکان مکرر را
 دیدن بدو و الا قدر بقصد معذرت و التماس عذر تغییرات که از تعذیرات الهی و سؤی برادر ناخجاری ملاقات بقصد برآمد
 نمودند آخر چون دانستند که مرضی علی بن حضرت طرف رعایت و اعانت در انشکوه غالب راغب است و سرشته از غلبه کلم
 قلم تقدیر از دست زده معلول و فریض غایت ملاقات بدو نماند و دانستند با و شاهزاده محمد غلام نامور نمودند که برادر
 ملازمت و خدمت بقصد نزد برادر که در رفته همراه تقریب خان و سلام خان بعضی بعام معذرت امیر رساند و با و شاهزاده
 با قصد شرفی و چهارم از روزه نگذارد و صاحبقران ثانی بدل خوش و ناخوش محمد غلام و غلام شغف گرفته با نوع اظهار
 انگ در زبان فرخنده شد و عهد مکان به تهیه تعاقب را انشکوه برداشته با و شاهزاده محمد سلطان نامور فاضل خان
 و جمعی دیگر از بندای با و شاهزاده در خدمت علی بن حضرت گذاشته سلام خان را سی هزار و پانصد و شصت فرموده و اتالیق با و
 نموده و ولایت و به و شصت و بیست با و شاهزاده و ملازم فرموده و مقرب خان را برای معالجه فرمود و سیستانی گذاشته و برادر
 شرفی غایت فرمود و دو ماه رمضان از انکه بر آید بهر گانی لغو و نصرت متوجه برادر مخالف کرد و بدو ماه
 بفرسید که در انشکوه بیست و یکم رمضان در شب چنان آید و بر آید و روانه شود که وید محمد در کشتن است و شش
 رو به دو عدد سیسی سیبا با سلطان و میان فی الحقیقه هر حکم امانت داشت و اوضاع نمودند خان و در این از بر سر سید قائم
 از طرف در انشکوه در قتلوا آید و بود مقرر و مرضی شد و فرمودند که اگر سید قائم در سیردن قتلوا آید اطاعت نماید
 او را استعمال ساخته و در و از حضور رساند و از انجا حرد و تا دیش بروا شد و صورت ضرورت که کلمات بدو و سلخ ماه رمضان
 بهادر خان که که در از منزل سلیم بود بطریق برادر اول تعاقب در انشکوه خدمت فرمودند و فاضل خان پنجاب خان را و فرمود
 فطره و لک و در عطا فرمودند و لیر خان که از همراه سلیمان شکوه جدا شده بکوه رسیده بود با و شاهزاده برای برادر سوار و غایب
 و دیگر سوار برای یافت و عداقت بکشت و اولییر خان خان افغان خان از نر و سلیمان شکوه رسیده سعادت اندو
 ملازمت کشنده مور و غایب کرد و بدو **شرح نزاع علی بن حضرت در انکه با و شاهزاده محمد سلطان**
 شرح فرمان که صاحبقران ثانی بعد مقید گردیدن خضیه بهایجان که در آن ایام در صوبه کابل بود نوشته بر زبان قلم سید محمد
 فاضل خان عقیقه کیش بهایجان اشیایات و توهمات با و شاهزاده مستظهر و مباحی بوده و باید که از ناسازگاری و نوزاد کار

و شفاست خراسان بد کرد و رزیده شد که چشم زخم خیم با جبهه دولت با بدار رسیده بی سعادتمان جوامع را چه سلوک آنها نمود
و اینها چون فرزند مظلوم دارا شکوه بعد از شکست روانه لاهور شده و در وقت انقراض دست انقضا و نظیر جوامع بدو تمام بود
نه انداخته بای نام و شکست پذیران خلف الصدق بها بختان یعنی بها بختان نانی و در بختان نانی بنیت انداد و دل خود را
بر روی کار و اظهار آورد و چشمت داشت تدارک دارم و آن بنیت و قبی که خراسان بر جبهه مکانی بر خسته شکست بی اختیار
بود بدان شیرین و غار کجا بکلی طی منازل نموده آن خراسان بانه از بختان و یوساران بر آورده روزی چند در اختیار خود
داشت برکت سلفه و سر بر خلافت و استقبال بکمال از سر نو داده بود و این خاندان در کاه الهی را از نا وین حمل از روی
مخت بر آورده و بعد از تعیین رضوان عزت بدار السلط آورده که مراد ساخت الحال معطوف از آن شکست روی داده و شخصی
که مکتول این امر خطیر تواند کرد و دیگران امیر بانه سر با شجاعت دیگری بنیت دارا شکوه این بلاهور برسد از خراسان آورده
کمی بنیت و آدم و سب و کابل و اقوام مثل بها بختان که زمانه از بهایت او در تزلزل و مردوری بهم چون بها بختان
نمودی بنیت عزت دارد و بختان شیرین به روی پست که راسته غریب کند و جلوز بر بلاهور رسیده مدد و زحافت دارا
بیا پر و اخته بمقابل و خرابی اعمال هر دو نا بر خود دار بر دارد و صاحبقران نانی زندانی را بر آورده به بند که نام و شکست
به از گنج فارون و صاحب و مراتب و نبوی جقد حاصل خواهد شد انبساط از تو آمد و مردان چنین کنند و بفرزند از جند
نوشته که خود را با او گذاشته بهیچ و حال و مال خویش در اطاعت سپردند و اندوخته خلاصی من درین شمس مذکور نوشته
که دنیا جای سهل نایب است و با بختی نفس نکرده و بختی بد و بختی بی بر صغیر و در کار یاد که خواهد ماند و بهایت حال بکجه
خواهد پسندید که صاحبقران نانی و در تپ ام بلا که قنار پند که بام تتر و بیلی را م نموده که کام خود ساخته و برکت
کارانی کند و با بختان آن عمده انگشت اغراض نماید فرای قیامت دست من و دامن او ^{صفت} جقد تفرقه از عقید سانشین محمد مراد
بر این خانه مبد که چون آن بادشاه ازاده ساده لوح به اکثر صفات پسندیده موصوف بود و در رعایت فعل و خطای
ایکمره بسیار میگوشت و از صفای باطن و حسن عفت مصون فعل بر کار او و بادشاه در اعلیٰ میگوید سناط را در
فرقیقه و عدائی و غریب و تواضعات خود خسر که طریق عاریت و امانت جانی بد کرده بهیم قبل از حکمت بعد فتح
سکال او مبد دل بیکر دیدل خود را خورسند مبد است و عامل از مضمونه فلک شجده بارگشته و نفس تنای سلفه
از ساده لوحی بر لوح سینه بی لکنت و سرشته سلوک سلاطین را از دست میداد اصلا از عدم ایقایی عهد و پیمان برادر

توهم بدل در راه نیافت با وجودی که خوانان مکرر گوشه را از رویه پدید می آورند و کار عذر خاصه در داده سلوک که سلوک
 با وراثت ملک در زمان سلطه نموده اند بر حسب قضا فایده میدهد و بی محاله با مردم معذور که در خلوت برادر میرفت
 یکی از رئیس سفیدان ستر که از مقر آن قدیم خدمت بود و بسبب احوال و مصالح و مصالح یک شهرت داشت وقت سوار شدن
 رفتن نزد برادر الهام نمود که در خواب من کثیر خلاف تعجب بران را یافته مکرر در عالم رویا آنچه مشاهده کرده ام در ولایت
 اعتنا و عهد و چای که بجان آمده میان محمد مراد بخش اینجی را محمول بر احوال خونت مذکور مانده اند و در کردار و طرف
 شهباز که او نیز در بنیاب زاده از دیگران زمان بعضی میکش و متوجه شد که گفت که چنین کلمات لایق گفتن نیستند
 ماده محبت و قهر و عهد میکرد و القه چنان هم سوال که منزل شهر است که در غریب اگر آمد رسیدند مقام فرمودند و او را در محضر
 را بر حسن تدبیر که تقدیر بدان موافقت نمود و دیگر تفصیل آن نیز در آن دو دستگیر ساخته و نیز مبادا انداخته همان شب چهار وعده
 قبل برده و در شهرت چهار طرف مرتب ساخته همراه برگردام فوج با یکدیگر و سرورانی مقرر کرده فیلی که بقول سلوک که همراه فوج میر
 و دلیرفان روانه نمود و بود و در آن حوضه آن محبوس را نشاند و فرستادند این احتیاط آن نمود و بود بلکه برای آن
 آن محبوس مبتلا به ملاقات انداخته و دیگر خوانان محمد مراد بخش غلو خوارند و تمام خزان و کارها شجاعت که دام و
 درمی بگذارد و در آن طرف به ضبط در آورده اند **س** متدبیر شایسته بشمار مرده کند آنچه خوانان بشمار کند و از آن
 و دلیفران و اسکان و سید فرزانان **ب** مار که رفاقت محمد مراد بخش نموده بود و با طبعی آن نوکر قدیمی محمد مراد بخش آمده
 نمودند بعد از یک رسیدن شایسته آنجا و بر سر صید که چون راجع بود و مل ثانی که مقدری بحال فایده سرکار سپهرند بود و از
 رسیدن و از آنکه که خزان موجود داشت و سوار و مواعقات غیر معلوم مد فون ساخته خود با قدری زد که توانست همراه
 طرف جنگل ممالک فرار نموده بود و از آنکه که سبب سپهرند بر پناهی زمینداران که اینها را گرفته بودند و فرمود خزانهای
 مد فون را تصرف در آورده و هر جا که آب پنجاب میور میاید گشتی تا آنکه و سوخته و غرق ساخته بشمار مرده و داد و دعا
 با چند هزار سوار بر کد آب تلون که در مصر قلب شهرت گذاشت و آب در با را رویه طغیان آورده و نیز جمع کرد و بد که
 و از آنکه که بعد رسیدن بلاهور قریب کرد و در وجه خزان استی را با کارها شجاعت با و نشانی و امرای حضور و ضبط در آورده
 در فرام آورده و سبب جنگ میکشید از شنیدن این خبر به داخل شدن فلو و از آنکه که سپهرند خزان و فرمود
 کند و باغ اغرا با و احوال باغ کشا و شهباز را یافته ضرب خیم فرمودند و بهادران و غلیل اندکان را با جمعی از امر

محمد مراد بخش
 در محضر

که از طلب بطریق برادران بقایب دارا شکوه مرض نمود و غرض و قیود نه هزار و شصت و هشت روز بعد از اولی نماز و رسالت مسعود
 طالع محمود که جنم غیر غلط در غایت دهم ریاست جلوه کرد و بی آنکه سبک و خطبه بر دوازده نای جنس جلوه کند نشسته بر آرای ملکیت پرو
 هندوستان بهشت نشین کرد و بدین و طغنه شادمانه و صدای کوس و کبابی کف سبز کرد و آن عجب و ندای بهشت از زبان
 جن و انس و ملک و کائنات رسید **چو غلدرین بزم آرا شدند برقص سیهانها ز جا خوش شد در پیش عاید کرد و نغمه**
 بر آتش کوی زهره برداشت ساز چو کل طالی را در پیش و طرب فراموشی آید از خنده لب سلطانین و همه آرای نادر اند
 نماز که نماند و طین طین زد و گوهر بر فرق آن پادشاه حجه اشرف نماند و فرس فرس از سرخ و سفید بار باب طرب
 حاجت و صلی و شعر با نغم و بخشش در دوام آن آمان و آمانی مستحقان و صاحبان از خزانة کرم و جهان مال کرد و بد
 جمله تا یکجا که صاحب طبعان یافتند تا سرخ الطیف و الطیف الرسول و اولی الامر مسلم پسند افتاد و تا پنج شنبه و فلک او یک
 و میر بر سر او را پادشاهی نیز یافتند و دیگر آنچه لازم و رسم برادران میان از از خطبه و سکه و دیات که سلطانین
 و امرای دور و نزدیک بعین باید آورد و کلوس ثانی موقوف شدند با دین هزاره محمد غلام سلیم ده هزاری چهار هزار سوار و
 نظامی نقاره و دیگر مراتب مغرور شدند و بطلب آن قان حکم صادر شد که بر سر خود را رسانده فراغت فوج دارا شکوه را از سر
 معزای بروشته نشینی را از تصرف در آورده و معجز قابل عبور بدست آورده و در آنجا کشتی را جمع سازد و در میان بعضی سبک
 سلطانین شکوه از ادب گفت عبور نموده قصد دارد که از راه جرد و از خود را از نوید پر گشته از خرم برساند امیرالامرا و لو بوجان
 و ندای جان که ما مور که دیدند که خود را بطریق الطیغار رسانده سر راه سلطانین شکوه گیرند و بقصد و بیخا غرور و چون
 ششج میروند و در کافان و بزرگ خبر که از راه دیده را بیشتر روانه ساختند و خود دولت کوچ فرموده میبوی نقاب دارا شکوه
 که دیدند معجز فخر از اصل و افسانه ششج آری بجز از سوار نموده و صوبه مالو و نیمه در است بطریق نیابت مضر فرمود و بدین
 ابراهیم خان پسر طاهر و استخوان استغای محض نموده بود و بجز از راه و بدین و بدین و بدین که مال از خود داشت همان
 که دیگر میران بعضی رسید که فوج محکم که بر سر معز ثاب و کونمال یافته بر خاسته و کسایت بی انفرار و عبور و در آن
 منتهیان بعضی رسید که سلطانین شکوه سرحد جرد و از رسید از خیر یقین بر سر گران شیر تکانها جا بر راه و دارا شکوه
 سری مکر اختیار نموده و از رسید از آن اطراف تو قعی که داشت و در هر ای طیغور نیامده و اکثر از همراگان طیغور نیامده و
 اکثر از همراگان او جدا گشته و از آن حضور شد و از رسید از آن سری مکر را کلف نموده که مردم نیا و از خود جدا نموده و خود

تاریخ جلوس سلطان

شدن طبع بکمال رسیده و دل از خانه وطن کنده برای شفاعت جبرائیل که شریفه معصوم و کلهای مقربان درگاه ارسال شد
بعد برای ملازمت باطنی و رتبه بارگاه خوش آسایش آورده سعادت اندوز ملازمت گردیده مورد و غنایات خلعت و قیل
تمشیر و جمل هر کمال فرمودن منصب کی بود که دیدارین آوازه خبر رسید که دارالشکو به سبب منصرف شدن لشکر تازه فرستاده
و تزلزل آمدن و خروج دریا موج باوشاه ذوالقالب با صد چهار هزار سوار و قدری توپ نه راه تهنه و طمان بطریق فرار اختیار نمود
و او و خانرا بر سر بصره راه پاوشاه گذاشته که تا مقصد و رخصت و در سر راه لشکر ظفر انجام دادند و بعد که کشنی داسوخته و غرق شده
خود را با او رسانده معاف بخشید که ظاهر خان با دیگر بندهای پاوشاهی خود را با ملا مورد رسانده به ضبط ملک مالک بعد از ظفر
دارالشکو مانده پروا شده و راجه را جرد بربندار محمد اند بار از دارالشکو هجرت کرده و در اجنبی که و خلیل آقخان آمده
و پوست و روانه خنده رسانده بعد عرض غفلت ظفر میر محمد را که مصلحت دارد دولت آقا و مقصد ساخته بود بد برای خلاصی
وروانه نمودن او باوشاه را ده محمد معظم نوشتند و راجه جوش که برای کمال نمودن خطاب هم با راجه انصاری در جرجان
نفسانده بود از رفاهت او خاطر جمعی حاصل نمود برای محاسن ظفر دارالشکو شایسته جهان آبا و مرض فرمود بچند آداب
سجده و راجه شایسته با سبب بر بنای کشنی و بقیع بل که لشکر به ضد یحی نام میرورگشت و دو مقام نمودند و بعد از
عبور دریا اکثر سبب و کارهای سخت زیاد و راه پاره بود و در هر یک از این جاده ملا مورد مرض فرمود و زاده خود را
با میرانجام فروری سبب که ششم تعاقب دارالشکو رایت ظفر ایت برافزایشند و راجه جوش که را که از مدت کمال
و عارفیت اختیار نموده کمال بسیار با نانی عشرت میرور و طبع مرض نمودند که بکلی طوفانی طبعی است میفرمودند و در ضمن
بعضی سبب که دارالشکو بعد رسیدن طمان توقف نمود و در دشت بای طرف دیگر گردید و روز بروز و جمیع او
تفرقه راه میباید و فرزند و بعضی سبب دارالشکو که همراه فرید و میبایدی بر سر کشنی دربار رسیده بود حاجان بطرح خود
در رسانده باره را غارت نمود و باقی را نتوانست گذاشته رفت از نشین از پنج نفر کلم شد که برای خفیف تصدیع لشکر
فرستاده میفرمودند و اوایل محرم فرستاد که راجه را دی متصل طمان واقف و خلیل آقخان و دیگر که تعاقب
داشتند همراه غیرت خان و یغور و ولسه امیران و از بهر آن آن سرگشته وادی جبرانی آمده ملازمت نمودند و هر یکی
مورد و غنایات گردید و تیغ میرور و خف سنگان با جمعی برای تعاقب دارالشکو داشتند مرض فرمودند و شاه نواز خان را که
مقتضای مصلحت در قتل او است برآوردند و کشته بودند و حکم خلاصی او و عطا ی صوبه داری احمد آقا و با خانه هزار برای آقا

موصوفت نمودند از سید خندان و شیخ و در اعیان و در مدین با ملک نجف چون از توفیقات اخبار نویسان شریفی
خبر دادند نشان محمد شیخ با مپیت و چهارده سوار و توبت خانه جهان آشوب از کجایان بقصد بکار پاوشه نفر نصیب کرد و معرکه کرد
اول ملک شهبان آن بر او در بقا تفت پر و افغن سلاح دولت و صلوات و بدید مصلحت داشت و در دهم محرم خان توبه از تفت
دارا شکوه طرف دارا شکوه مطوف و شش کوی کوی مجبور رسیده خیل سواره از منبر لاهور گذارسته سیر اندرون قلع نمود
و باغ قیاس بخش نزل فرمود و صلح محرم از لاهور طرف دار
رسید و از ملک شهاب مغلوب کرد و دارا شکوه بموجب آساره او قلع را محو مردم شیخ نمود بهین دستور سید عبدالکلیل باقر
قلعه را حصار بور سید قاسم خان علی آباد با او پیوستند و شهر و قلع را بدو گذارستند از نشین این خبر باوش هزاره
محمد سلطان ملک دادند که امیرالاعزاز در اکبر آباد گذارسته حاکم حضور کرد و با فرمان شام هزاره و دو خاقان
صدا در گشت کرد که اکبر آباد در عهد انداز خان سپرد یک کرد و در واپس و یک شریفی از خزان اکبر آباد بر داشته بر تفت
باوش هزاره قبل از رسیدن ماخوذ را با اکبر آباد رسانند و به خاندان اکبر برای تسبیح قلع اکبر و قد بود فرمان رفت
باغج با شهبان باوش هزاره خود را رسد مقدم ربع الثاني جشن و زن شمس سال چهل و یکم در آساره کرد و بدیدندگان
و در روز یک تعطیلی خلعت و جوهر و دیگر رعایات کامیاب گشتند و چندین هزاره باباطرب دلی نوایان و خبر
سالها اندوخته چون کاشانیان و سبکت خان که از بی اعلیام صاحبقران گشته بودند و در جنگ از سردرات
نمایان نظیر آمده بود و چند داشت زیرا در جد و صلوات شاهان که از دست داده بودند بر طبع مبارک کرانی معجزه لبند
بل این یکدیگر و معوضان ما که از مصاحبان و جدا مان کاشانیان بود و نزد او فرستاده بنام نصایح آفرینار شاد فرموده
محمود خان از آنکه علی الرسول البلیغ در ایله خلف را ضمیر آن دانسته پیغام تدوین را در خلوت نگذاشتن آورده
و در جواب لا و نعم آن و دیگر نصیحت آفرینار طرف خود نیز بی باکانه بر زبان آورده و کاشانیان تحمل نکرد و بد شمشیری که بالای
سند او بود و غافل بر کمر گاه او رسانده و در حقت ساختند و با بران بعضی مض مغلوب و از مغرب بر طرف و از محراب
منسوخ فرموده بود و بد بعد خبر و در این جشن از منبر تقصیر و گذارسته تعطیلی خلعت و حضور حاکم و کجایی مغرب سر فرموده
و از دهان گذارنده و دارا شکوه جدا شده رسیده بود و عطای مغرب چهار هزاره ای سه هزار سوار و دیگر رعایات هزاره
باخت مقدم ربع الاول از دارا شکوه کوی فرموده وایت ظفر آیت طرف شریفی برافروختند چون نزد یک آقا رسیده

بوضع پوست و ذوالفقار خان بموجب حکم نزدیک کجوه رسیده و انتظار و رو و حکم تانی برای مقابل که محمد نجیب نیز بعد از رفتن سید مکرور
 بعد از احوال خان تمام قرض از بنامش بجا آورده بود و در آن وقت و خبر و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 بعد مکرور بود و در آن وقت و خبر و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 موقوف و قبل از آن برای یافت بعد از آن وقت و خبر و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 فرموده کوچ نمودند و سید مکرور نیز که کجوه مکرور و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 نسبت نشان مکرور و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 خود را رسانده بود و وجه سالی ملازم کشت و مکرور و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 حاکم مکرور و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 برای نام با دشت هزاره محمد سلطان مکرور و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 فرستاد خان و در کتاب با دشت هزاره محمد سلطان مکرور و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 جنوب با بعضی راهی بود و در آن وقت و خبر و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 امرای کارزار دیده و در آن وقت و خبر و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 قرار داد و در آن وقت و خبر و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 بلی و بعضی فقید کیشان خان مکرور و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 با امل و براق جنگ ارایش و در آن وقت و خبر و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 سکه و کوثر نام سکه و در آن وقت و خبر و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 در حوضه بلی سوار و در آن وقت و خبر و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 قبیلان صف با و سنان و در آن وقت و خبر و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 سکه و کوثر نام سکه و در آن وقت و خبر و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 بود و در آن وقت و خبر و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور
 که در آن وقت و خبر و نام را که برای سید مکرور و در آن وقت بود و حکم خان حاکم مکرور

با خبری معتقدان مبارزه پیشه بهر اولی او یقین نمودن الدین سیر بزرگ را با جمعی در برقرار جا داده و حسین خان خوشنکی را با
 سه چهار لوکر عده همراه اول و ساحت و کمرت خان صفوی را با سید حاج و چندی دیگر حرفه رفق نمود و ده شیخ طریف را با جمعی در م
 ساختن طرح سفید بهر موری را بخت فرار داده و اتهام نوشکا به ابوالمعالی میر شمس سیرده و میر علادان و ان خود را بکشد ابوی در محمدی
 از یکجای جوی بهر اهل کذاشت و خود با اورد و بجان بن نزد محمد خان و عبدالرحمن خان و دیگر جمعی مبارزه بکنان و در قول حاجرت
 و پادشاه فرمودین شکوه بعد از صفای دو ساعت کجی مقدم در مع الثانی بهر صفای فتح و نصرت برین که منظر فخر بکسر سوار شده
 ماند که بکنان با استنکی تمام و آراستگی فوج که در انتظام و جندی علی بنده بر دو سه کرده و فاصله در دو سه تانی طی کرده سیر بهی
 لغافل بکرده مقابل فوج خصم سید چون اثر همت خج عا لکیر پیش کشای تا خا از ان طرف انار حرکت مقابل با لکیر نیاید و از
 کم جرای اقدام بهر ششده نموده و از دور به مقام ششده و زری کولر توپ و بان روز با خبر رسید و کار بر جلد میر از زبان منکر گردید
 و تمام شب بر خانه دین و حوضه قیل بسیاری از شب سپان فرود آمده با میدانج جان کمر بسته در ششون ست و پس بر دزد و جبر
 تمام کوشن بر او از بود و کشت با فر دانه را چون مکان کوچکی نه شیخ با ده طرف بر مقابل توپ خانه پادشاه غدر نمود و افتاده بود
 معظم خان که دوشن میاریات دستور و ان با بنده بر خود را بیکر کشت اطلاع با بنده چهل توپ دشمن کولر از جای که چیده بودند و رسوا
 بیل تبدیل و در طرف دیگر جانب مقابل فوج خصم نصب نموده و اتهام و با من ای شکر و ارم بر خود حرام ساخته بدستی دلا و دین
 مبارزه پیشه میگوشتند و پادشاه کردون آسایش تا ساس ساس عبادت نیز بر خیمه مختصر مشغول به نیاز تمام از درگاه بی نیاز جو بای صح
 فخر بود و در خانه و نیاز و او را که در اندک و بطل با من چهارم ناکاه یکا کی علفه عظیم موسی با دشت شکر کجی برین رسید و غریب است
 بر پا کردید و تقبل این احوال که را چه حیثیت به اتفاق همراه بود و از در احوال حاد به بنای فرار بر قد آن با کجا و در خنده بود و با
 در ششانی آن تنه کار شعار به سر اسبابی او کشته بود و بکرای عقل تابه و اراده فاسد اول شب زمانی محرم همراه به شیخ معظم التام
 آفرینشی بر اراده خویش که آخرت ششون بر شکر زده غارت کنان راه فرار اختیار نمود و درین حادثه اظهار غیاضه
 بغایت من خوابید و داشت در انوقت بهادران بکارتها عظیمه بر شکر کفر بکارت اند و قریب جدا بیکجای ششده
 آن تیره و از کار با اتفاق دیگر را چندان صاحب فوج مثل ام سکر را بشور و دامن آسایش با شکر را داده اند و قیاس
 که با خود بدین قصد بهر ت اراده جانفشانی فراهم آورده بودند بعد از جای خویش محکم نموده غارت کنان راه او بار
 میگردشت و دست بعدی تا راج نمودن بهر و کار خانه امر او با پادشاهی و پادشاه را و آنچه سیر راه او بود و در آن که ده هر که قدم

ممانعت پیش میگذاشت از بیع سید برنج را چو بتان شربت شهادت میبختید خصوص بکر و بهیرو کار فحاجات باوشت هزاره و سلطان محمد
غریب قنبر و و داد و ده بیع خیر خود و کلان از آفت و تبهر و تاراج آن ملکین سالنامه و تمام خزانه و تو سکنی نه سرکار باوشت
که روز دناظر او ده برسد که مستنوخه بودند باب باران مال و ناموس پناه با مال فارز را چو بتان عاقبت زخم کمر و بد ملک و
از تقاول را چو بتان و او بتان و افتد تا بخانه و کار فحاجات و و اب باوشت ای سید و تا اطراف و دولتی زخمیه ماند
که از دست اندازی مسلمان محض فرامانده شد و مدت سبب بکلامه و سنجرف و ظاهر کمر و بد و هر یکی غلبه قیاس دور از انداز
عقل منبوه و در تمام شکر فقر قد نام و داد و و بسیاری جو مل باخته رفعت استخوان و زنگیر آمدن سرمای سنجاست از آن علیه
ناگهانی داشت و جمعی رو بدشت و همچو گذشتند و برخی خود را بر شکر خضم رسانده و در کجا تاراج رفتند و اکثر امیران با نام
دشمن که در رکاب حاضر بودند برای خبر گرفتن غیبه و مال و خیال با صطولات رکاب جدا شده و فعل عظیم در نهایت قد م
خود و یان اخلاص کشیش راه یافت تا کجا منافقان دل و حوصله یافته و رسد و با وجود آنها اختلال احوال شکر و اصلا تفاوتی در
استقلال آفت و گردن و تار راه نیافت لعله که بغیر سید که آن کافر بد سرشت رطل صفت از خانه شرف به بیت خود و با
خود رجعت نموده و عدا سوار ی نیل راه سوار ی کشت روان تبدیل و از ظاهر میان دست و پا باخته نجات قدم با شاه با طاهر
اراده تبدیل مکان ظاهر کرد و دو با نکهت گدای سیر اولان تبرکام و قد غنجان شد بدین فرمود که سروان قبل و پس سوار را
نگذارند و از جای خود حرکت نمایند و مرا از جای پا بدندان کشان بخت بخور ببارند و با هم آتش و در هم خور و پس شکر
بر سرشته بد بر زم و کار فرمای از دست ندادند و غیر و دل و حوصله آن خسرو که و ظاهر کمر و بد و بکلی شکلی وقت شت بکلی سلطان
انارید باغی و نیکو بی که کشان دل باغین که نالان است بخور و ندادند و میفرمودند که الحمد لله بدو سید لفرق شایق و موافق بر
روی کار و محنت عباد آید و اینجی را از عطیه الهی و انحراف و غیر و بی خود و میفرمود و اکثر مقامات و فغان کوه اندیش مال و حوصله
اینجی را و دلیل بر این غلبه با غلبه تصور نموده و خود را ملک بکر خیم رسانده و سیرای اعلی خیان نام خویش را میزدید و با اغراض زبانه
از شکر بهاد و تاراج و فرا که بشتری رفیع بقیع خضم می کشند و رفت چون خسرو درین کلاه و کلاه لقیه بشیر عالم ترکش لیسان
بسته سر و در یک شرف بر آورده و بخار فدا و شب بیدار و در روشنی هیچ سبدی که دید و بوی سید که کلاه فرقه و زود کار و شت
بهای مستقر خلافت ابرار و کنت و مبدای قضیت سرشت دور و نزدیک در رکاب حاضر آمدند باوشت خود بشیر سیر مقتدر
بر نیک کردن شکوه بکلی و وفار کوه سوار شده بی اگر چنین بر چنین بر چهره صادق ظاهر کرد و بدست و مقرر ی لغیر کلاه را از پاش

۵۶

از سیر و بهادر خان از پیش قسطنطنیه از دست چپ خود را ساخته هر یکی بدستور بهمان جانب بار و تیر و تیرنگان تبار
 با معدود چند که با آنها مانده بودند در ستانه سر راه قوچ خیمه گرفتند و پادشاه عدو مال خیر از دست پادشاه اسکان برخ فیل که مثال سودا یکی
 خود بر حصان بدال که داده با اتفاق آن حصان در پای غرب و غیره حصان بدست شجاعت آنکس جنگ و دشمن کشی نمودند
 درین دار و گیر اکثر و لیا حصان بر میت خورده ما غیرت و اسکی گشتند خان کنان بجای فیل سواری پادشاه رساندند و
 زود خورد و نبات قدم با عدم است که نظیر آمد **و** لیکن درین دریم هیچند **هم** خبری را نگفتند و ازین خبر
 و عادت نترس نام در قوچ شجاع افشا و دشمنی گشته و زخمی کردند اگر چه شقی سادات کمال مانده اما بر سه فیل مستحکم
 که هر یکی کلاه سیاه بود و زنجیری و ونهی و سمنی و در خرطوم گرفته هر بار و هر طرف که حمله می آوردند از دست پادشاه
 حشم که درون میاه و سفید میکرد و بد هر قومی که شمشیر نگذاشته بدین راکب و مرکوب از پادشاه در ده کجای کجای
 تا آنکه یک فیل مقابل فیل سواری فاعده رسیدند که درون و قاراعلا از عباد نماید و سواهی حرکت نفس نفیر و تبدیل احوال
 و جبهه عالین خسرو و الاقبال هم نرسید و بجای فیل سواری را بخیر انداخته یکی از فرزانان خطای ایشان را نمودند که
 جانندان کار فیلان بسیار و طاقان قرار دست اندازید و در انداز مرد و با کاران فیلان خبره سر را که بکوت کج
 اوان فیل بود شتر حمله آورد و ساخته از بالایی آن بلای سیاه خبر انداخت و یکی از فیلانهای سرکار جلد و چسبان بر روی
 و فیل که مثال با اختیار خود آورده و آن دو فیل دیگر از دست پادشاه اسکان بر تیران گشته بجا نیامست جنود و حمله آوردند
 و فیلان بدست خبر خیمه در جبهه مثل شمع و بی و شمع طرف و حشم کشی که از باران مشهور بود و در طرف بر فاعله زور آورد
 و تیران تمام و در قوچ رود و فیل سواری اسلام خان از منده مان و دم خورد و و سبب ساری از آن قوچ نفیر زد و گداشته
 سیف خان و کار افغان که بر اول بر فاعله و نبات قدم و زنده مرده در دفع مقابل اعدا کوشیدند اگر چه بعضی از همکاران
 نازم و ده کار صلاح دادند که پادشاه کرده و قار خود را بکوت قوچ بر فاعله رساندند اما از آنکه برابر پادشاه غیر قوچ سکین کردم
 در دیگر بود و از غلبه خیمه اکثر و لیا شد و در فکر قرار بود بدان خسرو تهت از ملاحظه آنکه مبادا اگر خر فیل سواری فاعده توفیق ضما
 گردانده هیچ سواری بر آنها بر انداخته داشت که پادشاه زباده از حساب تو چنان شتر بار خیمه شترت فرستاد و فرستاد
 کاب بر فاعله برهم خورد و در منصفه فلک تحت با سبب نفس بر روی کار آورد و لهذا تا بر داشتن خیمه رو بر دستقامت و زنده به
 اسلام خان و دیگر مرداران مقام نبات قدم و زنده مان و مرده بدفع اعدا کوشیدند و ده امیدوار رسیدن خود میدادند

درین حال خبر رسید که بخان بخت روز بهانی که کار فرمای توپ خانه بود از زخم پای شکستگی و دماغ حیات نموده جان بخت
 پیشتر زخم کاری برداشته از سبب افتادن از شیدن ایچر که فلج فوج مقابل خیر باره تکلیف بقبول و شهنشاه عدو مال اهل خود را
 بود بر لغار رسانده و از سگوه خشم که از یک ماز رسیدن باوشه ملذذ اقبال سرداران بر لغار را تقویت تمام بهر سید و بها
 زرم خود دلاوران کینه جو که از هر طرف مدای بکشش بلند ساخته سیلاب خون از هر گوشه و کنار روان ساخته و در آن رود
 خود و شیخ ولی قورلی که عده فوج شیخ بود و سوار و دیگر زور بار و مدد و سپاهی خونی از خانه زمین منگون گردید
 و از مردم غیر مشهور سبب ای پند خیر و نشان بر دلاور و غلبت تیغ مبارزان خون آشام گردیدند و از خیر است میده آن
 دست و بازوی بهادران که بران کشته خود را به نیا و بدو رسانده و کفر فرین جلوه بر نعل شیخ تاخنده و درین حال کرم
 صفوی که بقضای مصلحت و طاقت شیخ اختیار کرده بود و از جدا شده خود را بصورت زهار باریان نزدیک بیل باوشه
 از سر رسانده و مقابل باقرین کشته ما مور که دید که بر حوضه یکی از قبیلان رکاب سواری شده متعلل این عبدالرحمن بن زید محمد خان
 و سحر یک دلد او در دیکان زمان لنگر و لیاقت رسیده ملت کفر فرین قتل گردید درین اثنا از ترسیم فتح و فیروزی و زین
 گرفت و فزوده فرا شیخ زبان زد همکاران باوشه و تیغ نیک دید و ندای مبارک و تهنیت از هر گوشه و کنار بلند گردید و
 مدای لغاری بنیاد و او را که نامی فتح و غلبت از افرای سامع افروزد و مبارزان کشت **سب** زگوس فتح غلبت مبارک و
 فیروز گردانده و ساز گرد و افواج قاهره بر ملک شیخ کشته بخت ریخته خزان و قبیلان و سپاه و همه باب بکل و کائنات هر
 بدست هر که آمد تاراج و غارت بردند و یکصد و چهارده توپ و یکصد و بیست و نه فیل با قدری خزان و جواهر سواران و سواران
 نامرجان که در بلیط سرکار در آمد و باوشه و فخر اقبال از جیل فرود آمده بعد از اوای و کانه شکر و تحسین اعرای رکاب مصلحت
 و در آن دست که شیخ را محال قرار گرفتن نداده دست از غلبت او بر نداشتند و در میان سواران باوشه هزاره محمد سلطان را
 با فوج خود او و باوشه هر که توانست رفقت نموده تعیین فرمود و بجا آمد و دو پشته کشت مبارک سجای غلبت و عقده و در بدست
 که مدت بدو پشته کابل و غیرت و آن حضرت بود و تهنیت غایت فرموده و تا کج حضرت خوانده رخصت از زمانی و شهنشاه چون
 اردو و کار کجاست باوشه هزاره هم لغارت و تاراج رفت و بود حکم فرمود و ند که از سر کار سرانجام کار کجاست ضروری سفر هم
 نموده با سه نفوذ غلبت و شهنشاه و مدد سپاهی باوشه هزاره از عقب روانه نمایند و یکصد و در امکان حضرت زنان محارمی
 غنایست بی با باین اعرای رکاب عالی کشته هر یکی را از خود رانید و نردوانی که از آنها بلیط بر آید و بود از عطای انصاف و لغت و جوار

و خطاب و تقاریر و غیره ساخته اند از آنجا معلوم می شود که اصل و اصل و جهت براری و جهت برار سوار که دو زنده برار سوار برادر
 شده بودند و عطای ده لکر و ده و دیگر عطایات باو شده بود و هر چه را از اعتبار بخشیدند و بیت و مقیم ماه مذکور از منزل کجوه فرمود
 و راه چپ که در جهت وطن گرفته و فیل و کوه و رسید به شرف اند و در طارست که وید و سلج ماه کنک مقام نمود و عظم خان
 و ذوالفقار خان و اسلام خان و کمور زاب که دو و دو خان و فدای خان را با جمعی از روشناسان کار طلب و خوشی
 عظیم بهرامی باو شده بود و مقرر در عرض نموده هر یکی را عطای خلعت و هپ و خیل و تقاریر و نقد و جواهر و مرغ صالات و غیره
 چه هر دو و اضافی و این سر ملیدی دادند و الحال دیگر شد از احوال بر ملا دارا سکوه بر گشت و آخر بر این ناکم سید چون حقیقت بر کنی
 طالع و نامو انتقام ایام دارا سکوه لغزش و سید منتظر ایام که سجال شاه که زنده از سر برار سوار را باو شده بود و دیگر سید از عدم
 سیر آمدن با برادر و ترک رفعت بهرامی از بعضی از خدمت محمل اموندی از فرزند و نفقه آلات و حساب کنی
 ز باو باو ناید خواهر سیرا و سید عبدالرزاق کوکر عمده خود را در فیل و دیگر کشته و سیرا وانه که دید از تر که سیرا وانه
 و پیش آمدن را بهرامی و سیرا که در افتاد و با برادر و در این سوره راه که در برامی تهنه و باو و اوق سامان
 که از خدمات تعاقب فوج باو شده سیرا واری شیخ میر و غیره بهرامی و هیچ جا انتقام نتوانست و در تیر و مردم باو از بی
 و صعوبت راه و انواع عرض تلف و از خدمات شد و شیخ میر باو سیرا که بر گشت خرد بر تیر بران و شت بهای بد استقام
 نکست که زنده از برار سوار باو نماند و بعد که سیرا واری رسید راه احمد آباد و اعتبار نمود و مردم فوج بهرامی شیخ میر
 از کجای آب و انداختن سیرا واری و تلف شد و سیرا واری و باو برادر و دیگر خدمات مبالغ متفرق شده اند و سیرا واری
 گشت و بعد عرض فرمان را حجت نمود و شیخ میر و حجت کنان جدا شدند و باو نه انجم سیرا واری و خرد حجابی الا و اولی سوره
 گشت و در منزل دوم عزیمت داشت باو نه ازاده محمد سلطان مشیر فراده شیخ مانی و مغلوب ویدن شیخ بار و دیگر از نظر گشت محمل
 از تفصیل آن می نگار و که بعد بر حجت شیخ سید قاسم که قلداری الد باو داشت و عبد الحلیل نام را در فیل کشته و در جنگ زانت
 شیخ اعتبار نمود و خود را بقصد تعاقب خود رسانده و همگی هم بروج و باو نه بر داشت و بعد رسیدن شیخ ملاقات نموده و رسمیت
 و انواع و ضیافت بجا آورده و در وادار کرده و در عرض دید و بعد رسیدن باو نه ازاده بالابا و بعد منتظر را در شت انظار و عبودیت
 و عزامت ایام نسلالت نوشته و کلبه فیل و کلبه باو نه ازاده و سوره بعد از عرض فرمان صادر شد که خان و مان را در فیل و بالابا
 عزیمت بجا داشت سید قاسم ملاقات نموده و در آن حضور نمایند و شیخ بر گشته و آخر از شنیدن ابجو که فکر کرد و در پی سیرا واری

با توجیه باطنی و است از سر نو دست و پا بسته مرطوبی وادی جزایی گردیدند این خان با سرخ ده هزار سوار نمود و با بلیه شدن
 برای خنک و خال را به حیوت به مصالح خاص فرمودند و در این شهر را که برادر را به حیوت شد و با جمعی به کمال خود را
 از بی و است کتاب را به و افتاد و برای و خطای کرد و به خلوت و اسب و قیل و شمشیر و مع و لغاره بلند و از سه شتر یک به هم
 به مصالح آن گوینده فصل نموده اسب و از کشیدن و طن جو و بر نمودند تمام امیر خان عارس در آنوقت حکم رفت که بعد رسیدن
 شخ میر از لغات دارا شکوه محمد را که کشش را از قلع سلیم که بر آورده همراه او روانه قلع کوالیا نماید بعد بهم شهر مد که و متعل و از آن
 اگر آباد رسیده که نزدیک باغ خرمقرب خیار فرمودند فانی خان مان لک و به اند و خیل خان و از شکوه از نظر
 که راند و امیر الامرا همه امرا متعینه قلع اگر آباد و سخاوت اند و طاعت کشند و زبانی بعضی اظهار کشش با بوی طرح است
 که بعد رسیدن حیوت به کار بطریق ایجاد نزدیک مستقر افتاد و بعضی از منافق شکاکان کان بر و ند که را به حیوت قلع بر و اختیار
 بر آوردن اعلی حضرت سخاوت خود را در دیدار بعضی و سوا من باید و در دل سپاری از عقل و جود با حلقان راه یافته
 در افتای ذکر آن حکم فرموده وقت کوچ آن را به نمودند که بعضی از آنها را به همراه امیر الامرا در رکاب تعیین نمایند و بیست
 از آنها را مستقر افتاد که کوچ فرمودند و درین آوان بعضی رسید که چون دارا شکوه بولایت آباد رسید قریب چهار هزار سوار
 فراهم آمدند و بعد از مراجعت نمودن توجیه باطنی از لغات و با استکی طی مسافت نموده به کذب قلع خود را در آن
 در میدان سواره و کرد و آوری سپاه پیروزان و در میدان یک را به رعایت لغت و جوهر مطلع خود ساخته و خرا و ما برای
 شش هزاره پیروز و ما فرمودند و رسیدار بعد تقدیم حیانت بدو فرموده از خود و کد رانده روانه احمد آباد نمود و بعد نزدیک
 رسیدن احمد آباد شاه جوان خان بموید و از احمد آباد که کیمب او در حباله عقد با و شاه و و خرد و م در خانه محمد را و کشش و
 به رفعت رحمت خان و بوان و دیگر که گویان بر آمده استقبال نموده بعد استقبال شرط اعاش در سر انجام خردی
 قریب ده لک و به طلا و فقره آلات و دیگر شخص سوار و کشش که در احمد آباد و به شکش نموده و دارا شکوه بفکر فراهم آورد
 نزد سپاه پر و خرم و م را به خطای خلوت و افتاد و خطاب جوهر خود رسیده خنک و به قلوب میباید و حکام و عمل بند و روش
 و گشت و بهر هیچ و به کلمات میر حاصل یعنی نموده و به خط خود در آورده و در فرست و توقف بکاه و بهت و بهت
 هزار سوار فراهم آمده حکام بجا بود و صد را با و خیر رسل و به نام برای قلع و به حبیب بیان آورده و برای رشتن طرف
 دکن و به ستن را به حیوت فلکی مختلف میباید و در همان گرمی اخبار را به حیوت از رفعت شکوفه و دی

این
 ۱۱۰

در انقضای آن گشته از حقیقت کرده بود که با شکرت آماسته بقصد تنهایی و رفاقت و آراستگی برآمده بود شیخ آن غریب نموده
 در حال صفت رجعت بکمان خود نموده خبر را حقیقت نمودن را به بدایر آراستگی رسید و خبر در خاطر گشته و رسل و سایل در میان آورده
 مکرر با طهارت ملق و ابرام مقام نموده فایده نداده و انجمنی زیاده باعث فارغ دل را بر و هزاران سرگشته هرانی کرد و بدو بیت
 کرده بود و پورسیده چند مقام نموده و همچنین نام هندوی معتقد مکرر کار خود را که با راجه رابطه التیام نیز داشت نزد او برست
 فرستاده کلیف انجمنی و عده به حاجت تمام میباید آورد و در جواب از روی عذر گفت که من بر قول خود راست میمانم اما فی الحال
 آمدن من مصلحت نیست و آراستگی به اجماع رقیه شفاست و زنده و بر اجتناب و بیکر مقام نموده نزد خود طلباید عذر که
 دوسه راجه بیت نامی دیگر نزد او جمع آمدند من نیز خود را خواهم رساند بدین جواب عذر را نیز بدینچه را عرض ساخت و آراستگی
 عقل و خوشنما قیام عا و کربا به اجماع شده با روی دیگر رسید و از نزد انظار مکرر فرستاده و همچنین نام بدینچه آمده هزاران طایفه
 کلام و کربا مقام نموده هر چند بیست و نه تن بر او خوانده فایده نگرفتند و تحقیق شد که جواب او عذر و دقت نیست و هر چند این
 عذر را به او از نزد پادشاه خطا کشیدیم بدینچه بر سر راه پادشاه پادشاه پادشاه پادشاه پادشاه پادشاه پادشاه پادشاه پادشاه پادشاه پادشاه
 و احتیاج خبر از راه و به فراج میباید و با وجود علم شیخی افاضل و سپهر شکوه را نزد آن شریف عهد عذر فرستاده و سپهر شکوه
 با دیده برآیت چنداگر عا و الطایع و دیری که شید و عده و دینی که آراسته شده و آراسته شده و آراسته شده و آراسته شده و آراسته شده
 و سپهر شکوه با دیده برآیت و عا و الطایع که همه از انظار ملک که قرار میدادند نزد پادشاه **از انقلاب** مانده بود که هر چه
 ازین فساد و فتنه از هزار دوازده و با آراستگی و با کمال قطع امید و از حیثیت نموده و عذر داشت که چاره کار چه سازد و در پناه
 خبر نزدیک رسیدن محمد از یک سید بهادر پادشاه غازی پشت ریافت چاره کار خبر را به کار مار و او به تقاضای وقت
 مرده و در جنگ نمانده و به سید بهادر پادشاه غازی پشت ریافت چاره کار خبر را به کار مار و او به تقاضای وقت
 حرکت نموده و در راه و در آن بعضی را با سبقت و با عا و طایع و دیری که شید و عده و دینی که آراسته شده و آراسته شده و آراسته شده
 است و از ساقه جانب همین خود را به بعضی فغان خوف سید ابراهیم سپرد و سه امیر دیگر با قریب هزار بر قندار حکم انظار همراه او
 مقرر ساخته و در حال طرفی را به تمام شهرت و از فغان مصلحت بران و هزاران با جمعی از بر قنداران چاکدست گذاشت و در حال
 طرف دیگر فرود میبوی که بر شفاست به تیره کار طلبی او اعتماد و کل داشت با مصالح توختی نه و جمعی دیگر از سباز پنهان سپرد و
 رو بروی خود و سپهر شکوه را باب باری از آلات ششباری و توپ های نامی صف را با تمام ساخته و خود در میان جا گرفته

جان داد من

جان دادش بفرود و خجالت نپذیرم زین نقد قلب خویش که در دم خمار و دست و پدیده با شتم که نسبت فرمود با او داشت و چنانچه
 فرمود که در خجالت خود نشسته بود و گفت که من رفتم و دست و در کمر بستم زود مرا جان نگاهدار که تا بگذشتن صدای تو و با نه فتح که
 همین دم نسیم فروری برین لشکر عدو مال منبر و مال خود بدو زنده و علامت و آنا در نظر میداشت و رفتا و همراهان من بر حال من اطلاع
 میاوردست از کار مرا که نشسته و مردم خشم میزد و طعنه میزد و بفرموده قدم میزد که از دهان افتاد آن را بدینا پیش آمدن ترقی حال و
 احوال خود و فرزندانش بدینترتیب دست بکی و الفت است که با وجود جرم ما و اذن تقدیر بهای جان که در زمین سخن و در ایمان نیز
 میگذرد و باید که در جان حالت سواری یا ذوات پاک ما پخته و فقیقی در خاطر خطور کند و کجرا کلمه طلب و اسم بر حق بزرگان او
 بگذرد و برای فریاد اعتبار که شاید در راه فرزندانش و دست نهایی او وسیله ترقی باشد رعایت باین کلمات بدینترتیب منظور میسر
 گویند و چنانچه جان گفتی که در آن ارادت و عقیدت از شیخ میخطور را بدینا پخته و قدر دان خانه را و برور را نسبت میسر
 خوف تو به نام میسرید و آنچه که در عهد فدا میکان عالمگیر ما پخته و مردم خوف که محقرترین الگهای خراسان است پیش
 و ترقی نمودند و در هیچ الهی بخدا می زیاده و آن سلف در توحید و بطریق یافته و فی الحقیقه اگر چه مردم خوف نسبت به مردم
 خراسان در ظاهر در شب و روز محنت و سهر واقعه اند اما اکثر در کار راست درست اند و در طریق با حق ملک آقا
 از جهلنا بت قدمان میتوان محبوب نمود و بالکل و از آنکه از آن پخته و کبرشکی طالع خود و استماع افشادون خجرات
 شاه نواز خان که بهر علامت میگردون کردین علم انماست لشکر او بود و معاینه نمودن ما با بر آمدن نشانیهای فتح و پادشاه
 ظفر لعلب مع فوج فوج با دران جان تمامه و خوش و بد و هر دو جمله خود و در می یافته همراه شهرکوه و فیروز بیبوی و بعضی قد
 محل اول شب با حق بزرگان یا حق به معنای غم که خدا انور و نصیب شهرکوه و کذا نماید و راه فرار اختیار نمود و از پیچیده کرد
 سواری مرد و نامبرده فرست و تو بقیه یافت یافت و قدری از جوهر و انترنی و محل خاص و بعضی و چند خواهر که با خود توانست رفت
 با خویش همراه که قدمه متوجه احمد آباد کرده و از راه قبل و ستران و ستران بران باز فرستاده و دیگر سبب انجمنی مالیت و از سبب
 از آناری قدیم محل هر چند آنها را از راه عاقبت اندیشی پیش آمدن چنین روزی مستعد همراه گرفتن سافه بود و اما با خود و نمونست
 گرفت و به اخلا و جمعی از مردم قدیم و جدید که چند خواهر سراسر استخف و رفیق آنها ساخت و فریب هزاره پادشاه بر قندار یکتیر گرام
 همراه آنها گذاشت و تا بگذشتن از عقب کسب بدی خود را برساند چنانچه باقی احوال آن سرگشته وادی میرانی بر محل گذر خواهد
 در آمد و القصد اکثری از آن سرگشته یافت بهمال و فیال که در آنجا گذارشته بود و دستا فشد و جمعی باقیم با راجه رشتن مال و عیال

[illegible]

[illegible]

در جهان چو در تیر چرخ شاه اورنگ زب ما لکیر در درویش گنجی مهر در سلوک یافتند از سکه انقباض شد بهر نظر سیم و
 درم سده شد نقش پذیر از سکه غفلت در جریغ افتاد و گردیدار از سکه او عا لکیر چون در تار سنج فنج هر دو باره و در یکشنبه
 اتفاق افتاده بود و باز در یکشنبه را روز خوشی هر هفته مقرر داشتند اگر بمقتضی اوقات و بخشش بر روز و در اوقات
 کلام تجویز میکرد و لهذا بهر کس بر اتمام خدایانی خاص اختصاص میدادند و ای آنجی باریاب طرب و تحقیق خرمین خرمین لعلی
 و در وجه اهر بخشنش و در آند چنگ ر وید بیاو شاه بیکم و چهار لک و پید بر لک و دو د لک و پید بر لک و یکم و یک لک و
 شش هزار و ر و پید بدایند و یک لک و چهار هزار و پید بر زنده الی بیکم عطا فرمودند و دو لک و پید بیاو شاه هزاره محمد
 که در حضور بود و بهر ششبر مرغ و قبل فایده با مراقب فقر و محنت نمود و دست بیدم منصب ده هزاره محمد از سواد فرمودند و بیاو شاه
 محمد سلطان که بقایب شیخ باغ نامور بود و پید لک و پید ده هزاره و یک لک و پید برای بیاو شاه هزاره محمد لک و پید
 بود و فرمودند و بیاو امیر الاحرار غفلت فایده با چهار ر و پید زر و دوی و چهار مرغ با علاقه مراد بود و و پید با طلا و برین مناکا
 عطا نمودند و فاضل خان خانان آن که از تبریز برگشته بود و اویش در دوی سعاد قد خان بود و نیابت وزارت سر بر راه نمود
 و خطاب راجه رکنه تهر طبعی یافت و زیاده از تنی نفر دیگر از درستانان عمده نیابت خلعت و اضافات مقرر گردیدند و
 افتاد و ایام جشن بر دو نیم ماه کشید و بهر شب از غروب چراغان آتشباری صیحه ها که بکار میرفتند انواع فانوس و چراغ
 و تپا لکیری چمن و طاق بندی نمایان می نمودند و گشتیها مملو از قسام آرایش و شادی نشانه زنان بر روی دیوار
 زیر قلع و نظر تماشا بیان جلوه گردانند و سلطان سینه که از کشته شدن شیخان مشهور گشته بود و بر و مرشد دارا شکوه بود و تار سنج
 که بنظر آرد و به کدورت بادشاه ارسال داشت عالی از دوازده توقف و اشاره و بطلان ارادت مرید کامل ثبت
 من چون کل غوغا شد بگفت کاه حق و غبار باطل را از غلب تار سنج جلوس شاه حق که را ظل الحق گفت الحق انیر الحق گفت
 از دوازده ملک شرفی بعرف سید که اتهام خان عرف محمد قاسم و در جنگ شیخان قادیات چون از محمد جلال الدین محمد اکبر استاده
 صاحب نیای سال و ده و فقر و جلوس خود را از غره بر و روی که مراد و استخوان نیز غلام برج محل شد تا آخر سفندار کدانه
 در مسی ماه ای ساخته بود چون آیین مجلس با دشان آتش برست سینه بود و با وند حق شناس و با پیش شریعت کوشیده
 صاحب سال جلوس جشن هر سال و ماه و عربی و قمری که است شد و ب و فقر را نیز خان مقرر فرمودند که ماه و سال
 عربی هر سال شمشیر که مقدم باشد و جشن بود و در ایا الکلی از میان بر شسته اگر چه از علم یا ضی و کجوم بهره دارد و بر

تواریخ خود نموده که با وجود نور و مجوسی و آسمانی آنها نسیان آنها بی فرو روی و آردی نیست تا آفتاب از زبان زود اند
 را جدا مومع کشند که اسم با همایی اینها بقید ابتدای سال در تقویم تقویم موسوم ساخته می نویسند و شادی نور و
 که غره فرو روی آنها باشد و در کرمان خند و صورت مجوسیها میاید این نور و که نور و در سلطان فی خیر نامه بدیده معلما
 نذر و حساب و خاتمه سال ماه ایران و نوران ایران نامی قمری قدیم است و نور و در سلطان که در اکثر بلاد و محکم و
 حتی با دشمنان قبیله اسلام پنج دشمنان را عال میاید و در فصل از بعد و کرمان و در شمال هندوستان و فصل و فصل
 و در مع و رسیدن غل و میوه هر فصل و خواجه جاکیر و قدسی نصیران این سال و ماه شمسی معلوم میاید میاید میاید
 ماه عربی و دریافت آن محال است و لیکن با و شاه و خند و در نظر بر خیزد رعایت تقویم خود است شبیهت به شادی نور و
 مجوسی اسم خن نور و در شمیرند و در این ابتدای سال بلا عرض چه را که از فصلای مشهور نوران بود و با نذر و نذر
 و در بعد از خند و علی حضرت سالانه داشت منصب خرابی و در صد و در خط و موده خلعت خدمت شهاب غایت نموده و جمعی
 از نصیران را اهدای همراه او مقرر کردند و امر نمودند که در مواضع خرابات خانه و خرابی و بت چهره بی علامه هر طرف سازند
 الحال بکر باقی احوال بر ملا و اما شکوه و زوجه و در بی جواهر و شهرتی که چند انامی خدمت مکمل و مال کار و بی بر و نذر
 که بعد از هر بیت از جنگ و ره که او را جبر خاسته بر زبان خانه صدق مابین عاری یک شته خود و از اسکوه و زوجه و در بی و قدر
 جواهر و شهرتی که چند انامی خدمت مکمل با جوشن راه احمد با و اختیار نموده باقی خزانه و حساب و سر انجام ضروری با خنده و انان
 برده و و از ده قبل با و رسوا کرده و خواله بعضی نوکران قدیم و جدید بر فاقست و نظارت چند نفر از جبرای معتمد نموده بود
 که زود از عقب بر سنده مان بکنامه بعد از چهار چکر و سافت را می نمودند همان دست غارت و میداد و بران مال خدا را
 و در آن نموده با هم شت که بران شده هر چه بدست هر که آمد و آنچه نداشتند و سران سبک فدا بر از نقد و خب کران بها که
 مال بسیار از بالایی قبیلان فرو داده و بر شتران با و نموده و محض آن بعضی غور است را از زویر و بران ساخته از
 بالایی که با و شتر بر قبیلان سوار کرده و در صحرا سر داده و باقی بسیار هر طرف که راه یافتند و داشتند بر و نذر و خواه
 سرایان که مانع آنجا نمیشدند کرد و بد از سر اسبکی و ملاحظه تقاب و مواضع با و شاهی و با خنده همان قبیلان سوار بر عورت
 را بد بر و در و در اسکوه پوستن مراب و آبروی خود و ناموس آفاده است به از از آن هزاران هزاران
 شب تا رخت و اسکوه دشت چاکر دیده بعد تفاوت یکت و در که متقل و راه رفتند و اسکوه پیونده کشته

[illegible]

تاج و تخت و بخت و محال متفرق شدن ملک و مال از قبول یا نمودن اراده سمت قلعه ملک چون زمینداران مذکور از
 سابق هر چون احسان داران سکوه بودند و ادعای نیکی و اخلاص خاص و در غرض و جام منمود پیش و خاطر ساق **هـ**
 چه نیره شود و در کار همان او گذشت نماید چون بکد و وطن آن زمیندار مذکور رسید ملک چون برآمده چون
 اجل ناکان استیصال نمود **هـ** اجل راه مرکز و افتاد پیش کنان عید دام فاسوی خویش **هـ** همیرفتاد
 و دامن کشان کشید از قضا نفع کنان از میان **هـ** چون میران همان کشش فتنه شمس بخانه خود برده فردا و دیگر
 بهماننداری است از اتفاقات در همان دوسه روز نادره حکم زوجه داران سکوه که دختر برادر و از اسبهای داشت
 و در بخت عیادت نمود و از واقعه که با جمیعت با فرط استنشاد آن معنوره در مغبی از غصه کاشیده مرده بود که از غرض
 بر دل داران سکوه راه یافت و غم پر غم و الم بر الم افزوده اند که در ایام بددی خیر عقل نهی حال ناظر بر عاقبت استی
 نموده تا بوقت او را همراه کل محمد که همان رفیق شفیق روی یکسبی و سابی با خلاص بود و راضی بود که در دین نمیکرد و بد
 و خود معقول که وجود رفاقت او نیز خنده نفع و غنیمت بود و روانه لا محاله که در مقبره خانه میر برادران سکوه برده
 مدتی در آن سکوه با چند خادمتها و خواجده سرائی تا کاره ماند و بعد فراغ ماتم قرار بصلحت براندا که با دوا و نقاد
 شمس در آن ملک چون که کسب هرگز رفاقت تا ایران است و بود چه پیش آمدن احوال حق ملک احسان چنین
 سال با بال خانه در فکر تدبیر و سبک نمودن آن سرگذشته سرگردانی بود و تا بوی وقت یافته بعد از رفاقت
 همان برآمده چند کوه مسافت طی نموده برادر خود را با جمعی از مردم ترار و از هنر انصاف در خدمت داران سکوه
 گذاشته خود بعد از آنکه بعضی سبب ضروری سفر ایران سرانجام داده همراه گرفته در دوسه منزل میرسم خدمت کرده
 مراجعت نمود و برادر او با فوجی که همراه داشت غافل بر سر داران سکوه رکنه فرصت دست و پا زد و نداده و دیگر شش
 با سپهر سکوه دو دیگر همزمان نزد آن میران و فایز است بیک سرشت آورده در جای یک فرموده نگاه داشتند
 و حقیقه بیک خدمتی خود را به جیب که و بهادر خان کو که از اچهر نقاب داران سکوه مامور بود و ندانسته اطلاع داد
 و به باقر خان فوجدار بهرگز نیز خطی مستطیل من عمل خود نوشته معصوب قاضی با و بهادر خان است باقر خان همان
 عرض داشت که فرموده و با خط ملک چون بدست شش سوای تیر رشاد رسد داشت بعد که بعضی سبب مطالع
 بحرمان خاص اطلاع داده تا رسیدن خبر تانی در احتیاج آن کوشیده لب زبان را با لفظ خف و خسته قبی است

KHILDA B. KISHI D.P. LIBRARY
F. TNA
Prog. No. 3846 (Old Series)
Date 19-7-1955
Section Manuscript